

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

ПОДІЇ • ОГОЛОШЕННЯ • РЕКЛАМА

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

липень 2004 р.

Число 1

Шановні друзі,

Ви тримаєте в руках перше число "Оттавського Вісника".

Його метою є насамперед висвітлювати діяльність українського життя в столиці Канади. На сторінках Ви знайдете інформацію, як про українців, так і про інших людей, які мають чи мали відношення до українського життя в Оттаві, живуть, працюють чи побували тут, інформативні статті про сучасний стан в Україні, канадсько-українські стосунки загалом, різні погляди, оголошення, рекламу, жарти. Ну, і звісно, про діяльність Оттавського відділення Української Суспільної Служби.

Перший плячок, як завжди, тяжче спекти. Тож наш "Вісник" — "ОВ", формуючи своє майбутнє лице, залежатиме тільки від Вас. Ваші побажання, зауваги, ідеї та критику, яким би Ви хотіли його бачити, охоче публікуватимемо на його сторінках.

Радо запрошуємо всіх бажаючих до співпраці і чекаємо на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції. Детальнішу інформацію, де Ви можете себе проявити, знайдете у рубриках цього номеру. Від Вашої підтримки залежатимуть і подальші випуски "ОВ", його тираж, періодичність, кількість сторінок — одним словом, єдине українське видання в Оттаві повністю віддзеркалюватиме його потребу, базуючись на своїх читачах.

Друк цього номеру "Оттавського Вісника"

спонсорований

Українсько-Канадським Товариством

Професіоналістів і Підприємців Оттави

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Оксана БІЛОЗІР:

Жінкам треба брати владу самим 4

ЦЕРКВУ ПОТРІБНО РЯТУВАТИ 7

ТВОРЧА СТОРІНКА 11

ПОЛІТИКА 13

СТОРІНКА НА ВЕСЕЛО 15

З нотатника іммігранта 16

ОГОЛОШЕННЯ 17

13 червня 2004 р. відбулася прийняття "Ріпка" та художня виставка-продаж експонованих творів - призначена для збірки коштів на цьогорічний український дитячий табір "Покрова".

Почесним гостем та головним промовцем був посол України в Канаді Микола Маймескул. Посол привітав всіх присутніх та подякував організаторам і митцям за їхній вклад у цю потребу, для дітей, справу.

Виставку відвідало понад сто осіб. У ній брали участь 19 митців з Канади та України. Серед них Крістофер Гріффін, Ігор Андріїв, Лев Микитчук, Христя та Леся Грейнджер з Оттави, Дарія Мудрій з Вінніпегу та інші.

(Детальнішу інформацію "Facts on Pokrova Fundraiser" читайте далі.)

...продовження на стор. 10

НЕВРОЖАЙ УКРАЇНСЬКИХ СЛОНІВ

Загальновідомий анекдот про батьківщину слонів висміює комплекс меншовартості нації, марнославне бажання самоствердитись, вигадавши собі славне минуле. Ми, схоже, вже переросли екстенсивну фазу цієї хвороби, що подарувала нам Трипільську цивілізацію і Христа-галичанина. Відвоювали собі по кавалку Гоголя, Захер-Мазоха, Малевича й Енді Воргола. Зарахували до своєї історії грецькі поліси, держави скіфів і остготів, залишилися спадкоємцями Київської Русі. Забезпечивши надійний історичний тил, можна було б узятись до здобуття світлого майбутнього...

І все ж ми часто-густо нарікаємо, навіть обурюємось тим, що, мовляв, Україну не знають у світі. Скільки разів доводилось чути від людей, що вертаються з-за кордону, цю стандартну історію: почувши, що ви з України, іноземці запитують: "Is it Russia?" — одержавши ж відповідь "ноу", розгублюються: "So, where is it?" Банально, але таки трохи образливо: ми собі тут живемо, а вони про нас навіть не підозрюють. Але спробуймо розібратись, що саме нам не подобається.

...продовження на стор. 3

Збитки від Радянського Союзу

В Естонії оцінили збитки від перебування в країні Радянської армії. Державна комісія з вивчення репресивної політики в Естонії підготувала “Білу книгу” про збитки, завдані країні в 1940-1991 роках. “Зараз ми подамо звіт про збитки, завдані Естонії як за роки радвлади, так і за час окупації Німеччиною. Але оскільки період німецької окупації був порівняно недовгим, то основну увагу надали радянському періоду”, — повідомив голова комісії, професор університету Торонто Велло Сало.

“Щоб висвітлити повну картину, вченим потрібно буде працювати ще 10 років. Проте ми вже зараз можемо говорити про величезні негативні наслідки для нашого народу. Вбито 90 тис. людей, решту 90 тис. вивезли безвісти”, — сказав Сало. Комісія оцінює збитки від перебування в Естонії Радянської армії \$4 мільярдами.

І це маленька Естонія! А як з Україною? Чи дадуться облічити її збитки?

Україномовний Євросоюз

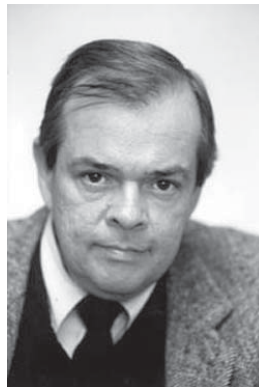
Українська мова є третьою, за рівнем поширення, неофіційною мовою, якою розмовляють у державах Євросоюзу. За даними Єврокомісії, українську знають майже два мільйони мешканців країн ЄС.

За повідомленням радіо “Німецька хвиля”, серед мов, які не отримали офіційного статусу в Євросоюзі, на першому місці є турецька, нею розмовляє найбільша кількість осіб — майже три мільйони. Друге місце посідає російська мова, якою володіють два мільйони мешканців розширеного Євросоюзу. Майже стільки ж в ЄС україномовних. Популярність української мови пояснюють тим, що в багатьох нових членах Євросоюзу є українська діаспора, насамперед у країнах Балтії, Польщі, Угорщині, Словаччині, Чехії. З іншого боку, в країнах Західної Європи останнім часом побільшало українських трудових іммігрантів, тож імовірно, що з урахуванням нелегалів, україномовних у Європі ще більше.

Народний депутат Юрій Кармазін має інформацію про те, що під час візиту до Львова Папу Івана Павла II 2001 року охороняли кримінальні авторитети. Аби з'ясувати, наскільки достовірною є ця інформація, Кармазін звернувся із запитом до Ради нацбезпеки і оборони, голови СБУ і голови Координаційного комітету з питань боротьби з корупцією і організованою злочинністю при президентові. У запиті стверджено, що залучення кримінальних авторитетів до охорони Папи було здійснено начальником Управління охорони України Валерієм Строгим і колишнім начальником Управління ДАІ УМВС України у Львівській області Олегом Салом. Кармазін вимагає від керівництва країни внести пропозицію про звільнення цих осіб з посад. (Газета “Поступ” 19 червня 2004 р.)

Українець Джеймс Мейс

У Києві на 52 році життя помер відомий дослідник голодомору 1933 року Джеймс Мейс. На превеликий жаль, для абсолютної більшості українців його ім'я нічого не скаже. І у світі, і в Україні його знало дуже вузьке коло людей: фахівці-історики голодомору, працівники політологічного журналу “Політична думка”, англійську версію якого він редагував, журналісти газети “День”, в котру він дописував, та студенти Києво-Могилянської академії, де Джеймс Мейс викладав на кафедрі політології.

Однак, дізнавшись про цю людину, до неї не можна не пройтися симпатією та повагою, адже він зробив для нашої країни та для українців стільки, скільки не зробила більшість людей, що народилися тут.

Коли Мейсу довелося дізнатися про наслідки діяльності тоталітарного режиму в Радянському Союзі, він знайшов у собі сміливість змінити свої ліві погляди, на що досі не наважилося не лише багато українських науковців, але й відомі вчені-радянологи на Заході. Хоча після цього він не став ні антикомуністом, ні ще якимось “істом”. Він просто став гуманістом, який не міг терпіти насильства над будь-яким народом. Мейс наважився стати головою комісії Конгресу з дослідження голодомору, після чого він довго не міг знайти роботи.

Потім дослідник зробив вчинок, на який жоден “совок” не наважиться. На початку 1990-х років він назавжди переїхав жити та працювати в Україну, тоді як звичайний українець зробив би все, щоб чкурнути в омріяні Сполучені Штати. Переїхав, знаючи яким був стан нашої країни в той час. Мейс навчився жити на зарплату українського університетського викладача, навіть при звичаївся до українського побуту.

Джеймс Мейс казав про себе: “Мені судилася така доля, що ваші мертві вибрали мене. Не можна займатися історією голокосту та не стати хоч би напівевреєм, як не можна займатися історією голодомору й не стати хоча б напівукраїнцем”. Хоча, думаючи про людину, яка багато зробила для української історії просто тому, що пройнялася долею нашого народу, хочеться запитати себе, чи не був Мейс справжнім українцем, на відміну від нас?

Юрій ТИШКУН

**Підтримуйте видання
єдиного українського
друкованого видання в
столиці Канади!**

“ О т т а в с ь к и й В і с н и к ”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації.

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613)843-8206, (613)225-5768

e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: “Ottawskij Visnyk” CUSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

...продовження зі стор. 1

"Is it Russia?" — запитання цілком закономірне. З якої радості комусь відрізнати нас від росіян, коли Україну в світі репрезентують російськомовні Андрій Шевченко і Яна Клочкова, брати Клички й Руслан Пономарьов, Андрій Курков і Микола Мельниченко, ба навіть Руслана, відспівавши коломийки на "Євробаченні", ймовірно, перейде за лаштунками на російську? Може, іноземцям розповісти про тяжке становище української мови, яка чомусь не підходить нашій нації для того, щоб звертатись до світу? Наївність. Що світові до наших внутрішніх суперечностей? Ірландія, де гельську, себто власне ірландську, мову знають лише найбільші патріоти й філологи, чомусь не плаче, а п'є своє славетне пиво й весело співає діалектом англійської. Світ не любить невдач. Війною, голодомором або тоталітаризмом його ще можна саяк-так розчулити, але проблема непопулярності мови автохтонів у якійсь молодій країні — це, за їхніми мірками, просто нецікаво. Бо насправді кожна хата скраю, всі цікавляться зовнішніми справами в вільний від домашніх проблем час. І цікавляться не надто ґрунтовно. Це, до речі, нас теж стосується.

Згадується такий випадок. Почувши пісню по радіо, мої товариші зауважили: вона угорська. Я прислухався: ні, кажу, румунська; на що мені здивовано відповіли: "Яка різниця?" Дивна іронія долі. Немає в Європі заклятіших ворогів, ніж угорці та румуни. Угорщина ніколи не забуде Тріанонського миру, за яким від неї відчикрижили на користь Румунії половину території, в Румунії ж угорська меншина, як діжка з порохом, повсякчас загрожує країні заворушеннями. Знайома ситуація, правда? А ось ми, сусіди цих країн, дозволяємо собі не лише плутати їх, а навіть інколи закинути щось на кшталт: "Що ті, що інші — цигани".

Шкільний курс географії забувається з таким же успіхом, як і всі інші шкільні курси. Так, освічена людина відрізняє Словаччину

від Словенії, а Нігер від Нігерії, та чи багато відмінностей між цими країнами вона назве? Зрештою, образ кожної країни формується зі стереотипів, і кожне намагання їх зруйнувати породжує протилежні, але нічим не кращі стереотипи. Чи багато ми знаємо про Колумбію без наркобізнесу, Австралію — без кенгуру, Єгипет — без пірамід, В'єтнам — без колишньої війни, а Панаму — без каналу й капелюхів, насправді винайдених в Еквадорі? Без цих стереотипів людина неспроможна охопити картину світу, що безперервно змінюється. Ми можемо намагатись модифікувати їх, як у випадку з шароварами, що стали для нас синонімом сурогатної, цензурованої культури; можемо самі переймати, як образ сала, що перетворився на національний архетип. Та все ж нас сприйматимуть міфологічно, як і будь-яку іншу країну світової уваги, зокрема як і США, Японію або Росію.

З чого найчастіше складаються ці міфи? Годі прославитись добрими справами. Така вже особливість людського сприйняття: ми всі стежимо за війною в Іраку більше, ніж за розбудовою мирної Європи. Інформаційна свідомість добирає факти, тяжіючи до трагічного, страшного, деструктивного. За винятком світових лідерів, до яких Україні ще далеко, найбільше уваги приділяється "гарячим точкам" і країнам, що страждають від епідемій, аварій та стихійних лих. І з цим Україні "не пощастило" — Чорнобиль, що міг би забезпечити їй жадану славу, вибухнув на теренах Радянського Союзу, який на Заході переважно називають Росією. Залишились Кучма, Лазаренко, Гонгадзеґейт, Скнулів, Бровари, нелегальні заробітчани, проституція, мафія, вибухи в вінницьких маршрутках... Ось, мабуть, все, чим може наша нудна країна зацікавити пересічного "громадянина світу" у проміжку між репортажами про чергові криваві теракти. Вряди-годи потрафляємо чимось його розважити, як-от, наприклад,

...продовження на стор. 6

Visual Arts, Dance, Music, Sport / Образотворче мистецтво, Танці, Музика, Спорт

Рокрова Ukrainian Arts Day Camp

For children ages 6-13 years

Bilingual

(Ukrainian/English)

Maximum 30 participants

Ukrainian Orthodox Auditorium

1000 Byron Avenue, Ottawa

July 26-30, 2004

8:30 a.m. - 5:00 p.m.

Cost: \$80 per child;

\$70 for each additional child
per family

Deposit of \$50

required by **June 25**

Український літній табір мистецтв "Рокрова"

Для дітей 6-13 років

Двомовний

(українська/англійська)

Максимально 30 дітей

Ukrainian Orthodox Auditorium

1000 Byron Avenue, Ottawa

Липень 26-30, 2004

8:30 a.m. - 5:00 p.m.

Ціна: \$80 за дитину;

\$70 за кожну додаткову
дитину від родини

Попередню оплату \$50 необхідно

внести до **25 червня**

For more information, contact Chrystia (613) 742-0322 За довідками звертатися до Христі

Оксана БІЛОЗІР:

Жінкам треба брати владу самим

Минулого року в Оттаві побувала співачка Оксана Білозір. Знайомимо наших читачів з теперішньою її діяльністю, як народного депутата України.

Кореспондент:— 21 січня цього року у Верховній Раді Ви зареєстрували два законопроекти. Планувалось, що ще 13 квітня відбудуться парламентські слухання на тему: “Становище жінок в Україні: реалії та перспективи”. Чому Ви вирішили саме зараз привертнути увагу громадськості та влади до проблеми соціального захисту жінки в Україні?

Оксана Білозір: — Як голова постійної комісії щодо закордонного українства я вирішую проблеми трудової міграції. Якби її кількість становила одну чи дві тисячі осіб, то, можливо, до цієї проблеми так серйозно не ставились би. Але ми маємо на сьогодні понад сім мільйонів українців, котрі виїхали на заробітки в інші держави. І що найгірше — ця цифра не є сталою, вона постійно змінюється в бік збільшення. Коли я проаналізувала трудову діаспору, котра вже є на сьогодні в Європі, опираючись на соціологічні дослідження Української Греко-Католицької Церкви, а саме вона, в основному, допомагає і співпрацює з нашими людьми за кордоном, я побачила жакхливий показник — 70% цих людей — жінки. Мене це болить, адже руйнуються сім'ї, виостають недоглянуті діти, люди похилого віку помирають без опіки своїх дітей. А є ж безліч соціальних проблем, котрі завжди лежали і лежать на плечах жінки. Що буде з українською сім'єю? Проаналізувавши перелік цих проблем, я дійшла висновку, що ми маємо жакхливий соціальний захист жінки в Україні. Фактично, жінка не має доступу до керування та розбудови країни і, що важливо, до розподілу благ у державі. А чому не має? Тому, що вона не обіймає у суспільстві керівних посад, котрі б давали їй можливість впливати на різні процеси. Жінка не може себе реалізувати як особистість, і дуже часто це штовхає її на пошуки “кращого життя”. Другий важливий момент — не обіймаючи високих посад, жінки переважно отримують найнижчу заробітну плату. Насправді керівна посада — це не лише висока зарплата, а й нормальне пенсійне забезпечення, соціальний захист, пільги. Саме це спонукало мене внести ці дві постанови.

О. Білозір зустрілася з двома членами канадського Парламенту, які є українського походження - лібералом Вольтером Ластівкою (від пров. Онтаріо) та консерватором Ріком Буруциком (від пров. Манітоба). На фото - обмін думками в кабінеті В. Ластівки

Тому я вважаю, що парламентські слухання 9 червня будуть важливим моментом у ставленні суспільства до цієї проблеми, а також самих жінок. Адже ми самі винні у цій ситуації — не можна пасивно сидіти і чекати, коли хтось на державному рівні вирішить увесь спектр питань цієї проблематики. Ніхто перед нами не відкріє навстіж двері і не скаже: “Заходьте, дорогі жінки, в парламент, очолюйте державні структури”. Ніколи цього не буде, всього треба домагатися самим.

Кор.— Цікаво, що авторами депутатського законопроекту про те, що третину депутатів у ВР повинні становити жінки, окрім вас, стали такі відомі депутати, як Лілія Григорович, Тамара Прошкурацова, Валентина Семенюк, Людмила Супрун. Але 16 березня ВР не підтримала цього законопроекту...

О.Б.:— Насправді цей законопроект підписало дуже багато депутатів — і чоловіків, і жінок. Але перші три жінки, які є фактично ініціаторами та авторами, це я, Катерина Фоменко і Людмила Супрун. У тому, що цей законопроект не пройшов, винні чоловіки. Коли я робила презентацію законопроекту, то сказала, що чоловіки-народні депутати не мають права вирішувати долю української жінки. Вони подавали принизливі аргументи, але це їхня особиста позиція, і вона не має права бути позицією народних депутатів як представників законодавчої влади.

Норма 1/3 не є випадковою. Коли зроби ти наукову, експертну оцінку та здійснити соціологічні дослідження з ефективності розвитку країн сталої демократії у Європі, то саме в тих країнах, де пропорція жінок до чоловіків — 30 до 70 відсотків, робота парламентів є найбільш якісною та ефективною. Для прикладу, навіть у Пакистані в парламенті 40% жінок. Під час обговорення виникло питання — потрібна квота чи не потрібна. Я категорично наполягаю на тому, що квота потрібна. Сьогодні у виборчому процесі застосовують дві технології, без яких взагалі участь у виборах неможлива, — адміністративний та фінансовий ресурси. Насправді жінка займає на сьогодні найнижче соціальне становище в Україні і, відповідно, не має ні адміністративного, ні фінансового ресурсів. Власне, для того, щоб збалансувати наші можливості з чоловічими, необхідна квота для представництва жінок у різних гілках влади. Я в цьому переконана і впевнена, що якщо не сьогодні, то через декілька років ми обов'язково до цього прийдемо.

Кор.:— Нещодавно Ви як співачка мали гастролі в Іспанії та Португалії, але паралельно презентували проект “Четверта хвиля”, започаткований “Нашою Україною”. Яка мета цього проекту?

О.Б.:— Сьогодні ми говоримо про трудову міграцію семи мільйонів українців, але фактично, якщо взяти до уваги не лише трудову міграцію, а й усю діаспору, то матимемо 20-25 мільйонів

українців, котрі живуть і працюють за межами своєї країни. На державному рівні ми повинні піклуватись цими людьми. Вони — самоповнювальний елемент нас, українців. Тому я запропонувала Вікторові Ющенку створити проект “Четверта хвиля”, і він активно мене підтримав. Тому разом з Віктором Андрійовичем ми їздимо в ті країни, де локально живуть наші люди, зустрічаємося з українцями і намагаємось згуртувати їх, створюючи центри “Четвертої хвилі” з однією метою — започаткувати процес самоорганізації людей. Незважаючи на те, легально чи нелегально вони перебувають за кордоном, усі мають право мати юридичну та моральну підтримку. І саме центри “Четвертої хвилі”, котрі є громадськими органами, надаватимуть таку допомогу нашим людям. Окрім того, відповідно до міжнародного права, Україна має право від влади Іспанії, Португалії, Греції, Німеччини вимагати нормального ставлення до

наших громадян та захисту їхніх прав.

Взагалі мені не подобається саме слово “проект”. Це має бути державною програмою, ставленням влади до своїх громадян в інтересах майбутнього нації та Української держави.

Кор.:— В яких країнах уже створені та працюють такі центри?

О.Б.:— Уже вдалось у Португалії згуртувати громаду, зараз триває процес утворення федерації українських громад Іспанії, оскільки ця країна поділена на провінції і в кожній утворено громадські центри, котрі, своєю чергою, увійдуть у федерацію. Ще недостатньо пропрацьована Греція, працюємо щодо Ізраїлю та Франції. Мені найлегше це організувати, оскільки завдяки концертам, що відбуваються в цих країнах, я зустрічаюсь із заробітчанами, спілкуюся з ними не лише як співачка, а й як народний депутат, розповідаю про створення цих центрів.

У нас в Україні дуже важко відкрити навіть офіс, щоби цей проект повноцінно діяв. А натомість з боку влади тих держав, де центри вже створені або планується їх відкриття, є повне сприяння. Насправді вони неймовірно раді, що ми хочемо дбати про наших громадян. На сьогодні в Україні я відкрила у 19 областях та в Криму Всеукраїнську громадську організацію “Українська взаємодопомога”. І саме вона контактуватиме та співпрацюватиме з центрами “Четвертої хвилі” за межами України.

Зустріч у Міністерстві закордонних справ Канади з керівником відділу Східної Європи Девідом Престоном. 18 лютого, 2003 року.

Розмовляла Іванка Попович

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя пожертва \$ _____

Enclosed is my donation for Ottawa UCSS

Ім'я та прізвище: _____

Name _____

Адреса: _____

Address _____

Підпис: _____

Signature _____

Чеки з поміткою “На Оттавський відділ УКСС” просимо вислати на адресу:

Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch,

**820 Forest St.,
Ottawa ON, K2B 5P9**

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за пожертву більше \$15.00

Receipts will be issued for donation \$15 or greater

Прошу вислати посвідку для податку

Please send me an income tax receipt

Мені не потрібно посвідки

I do not require receipt

Конфіденційна відмітка

Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців

Не оголошувати

...продовження зі стор. 3

викраденням сталевому мосту через річку Свалаявку. Загалом, в наш час стало поганою прикметою, коли твій дім показують на CNN.

Мій товариш із гіркотою розповідав, як у бельгійському місті Брюгге побачив магазин українського декоративно-ужиткового мистецтва під вивіскою Russian Handicrafts. Чого ми прагнемо? Умовно кажучи, змінити на цій вивісці слово Russian на Ukrainian. Але ця зміна, така суттєва для нас, зовсім нічого не означатиме для покупців. Вони поставлять українських козачків на полицю поруч із російськими матрьошками, повісять вишиванку до японського кімоно, бо для них це все — частинки світу. Вони приймуть усе найкраще, що цей світ може дати, вислухають його найцікавіші історії, а нудне й ординарне відкинуть.

Думаю, що нам буде спокійніше, якщо Україну не чутимуть, поки вона не має що сказати. Розумна людина готує промову, перш ніж дертися на трибуну, тоді як словоблудові кортить будь-що вхопитись за мікрофон. Не родять слонів наші чорноземи — і слава Богу, однаково не було б чим їх годувати. Слон — не надто корисна в господарстві істота.

Отар ДОВЖЕНКО

Про два світи

Червень - це, як завжди, місяць закінчення школи, а з тим різних, більших і менших святкувань для тих, що кінчають один важливий період навчання - середнього чи вищого. На північно-американському терені таке закінчення - це привід до урочистих шкільних імпрез, загально званих "градуаціями", і це слово знайшло місце у нашому словнику американізмів нарівні із усіма іншими.

Але незважаючи на те, саме святкування - це гарний звичай, бо дає нагоду до радості, зворушення та призадуми.

Мені довелося переживати аж два такі свята протягом теперішнього червня і обидва вони спонукали мене до багатьох думок, до хвилювання та до деяких висновків.

Головною причиною тих усіх почуттів і роздумів були слова директора середньої школи, який, представляючи близьку мені випускницю - Катю, що мала головне слово на закінченні школи, говорив про два світи, в яких вона жила усі роки у школі.

Справді є це два світи - український та американський, такі різні, а однак сумісні, можливі до поєднання, якщо про це свідомо дбати.

І саме в тому поєднанні знайшов американський педагог велику користь для молодих людей, а при тому знайшов також те, що дуже тішило, навіть дивувало. Він розповідав, як Катя кожну суботу їде з родиною до Нью-Йорку, щоб там навчатися українських предметів в суботній українській школі, як пластує відтак зі своїми подругами та друзями, як літом таборує і як на все це знаходить час, а при тому поширює свій горизонт знання. Слухаючи цих слів признання американського вчителя, хотілося подякувати йому за те, що він зрозумів стремління українських батьків і вказав на усі позитиви того життя у двох світах, яке доводиться провадити частині нашої молоді на північно-американському континенті.

Правда, не усі батьки знаходять силу та охоту до щоденних трудів, щоб сумлінно виконувати це додаткове завдання. Скільки нарікань викликають постійні поїздки до суботньої школи, на пластові чи сумівські зайняття, до таборів!

Коли це все робили ми - перше покоління мешканців Канади та США, вигнанців з України - це було більш оправдане, зрозуміле, викликане бажанням виховати, при допомозі школи та молодечих організацій, ще одне покоління українських патріотів. Коли, однак, це саме повторюється у другому, третьому поколінні - воно гідне признання і подиву.

Який гарний, однак, вислід і вдовolenня це може викликати у батьків. За свої труди вони достойно винагороджені. Їхні діти не лише добре володіють українською мовою, але й з ентузіазмом інформують своє американсько-канадське оточення у школі про це своє "друге життя" в українських молодечих організаціях, в українській школі, в мистецьких групах.

Хай це буде для батьків нагородою на закінчення кожного шкільного року. Хай це дасть їм почуття, що їхні зусилля не є даремні, а "два світи" їхніх дітей збагачують їх усіх - дітей, і чуже оточення інформацією про українську спільноту.

б. а.

Реклама

"Оттавського Вісника"

Ця львівська жінка знає, що робить!

**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?**

Пожертва на підтримку "Оттавського Вісника"

Моя жертва \$ _____

Ім'я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою "На *Оттавський Вісник*" просимо вислати на адресу:

**UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St.,
Ottawa ON, K2B 5P9**

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

Прошу вислати посвідку для податку

Мені не потрібно посвідки

Конфіденційна відмітка

Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців

Не оголошувати

ЦЕРКОВНА КРИЗА Й ПОШУК ІДЕНТИЧНОСТІ

Архієпископ Ігор ІСІЧЕНКО

Всі в Торонто, хто гостинно зустрічав мене на початку несподівано теплого в тих краях вересня, турбувалися: чи побачу я Ніагарський водоспад. І коли пані Валентина Курилів ласкаво згодилася показати мені це диво канадської природи, раділи: ну, тепер уже мені можна повертатися додому зі спокійним сумлінням.

Справді, потужне ревіння води, видовище потоків, що падають згори, рясний дощ крапель на набережній, відчутне дригіння землі — усе це вражає. І стає зрозумілим, що саме такою й мала б бути головна національна пам'ятка для Канади — країни, котра так прагне зберегти первісну красу природи, врятувати від руйнування екологічну систему. І білочки в парках міст, зайці, що вечорами виходять до будинків, тисячі диких гусей, які сідають на озера й поля дорогою на південь, бізони на узбіччях доріг — усе це, дивуючи спершу прибульця, сприймається як вельми органічне для канадської ментальності. Очевидно, і політика багатокультурності, започаткована після переможної боротьби французького Квебеку за свою автономію, до певної міри визначається цією традицією. Як і зворушливі плакати в аеропорту й інших громадських містах, що закликають громадян заопікуватися новоприбулими.

Але ось буквально біля Ніагарського водоспаду, над порогами трохи нижче за течією, раптом підноситься... буддійський монастир. Причому не іграшковий, як буває в неазійських країнах, а справжній великий монастир зі ступою, статуєю Будди, молитовними дзвонами та барабанами — ніби десь у Тибеті або принаймні в Монголії. Ця екзотична зустріч не випадкова: сусіднє Торонто набуло слави найбільшого в світі міста мігрантів. Із понад трьох мільйонів його населення близько половини народилося поза межами Канади. Тільки китайців тут живе чи не мільйон. А буддійські, даоські, індуїстські храми стоять цілком мирно поряд зі святинями усіх можливих християнських конфесій. Серед них є чимало українських — православних і греко-католицьких церков, пресвітеріанських і баптистських молитовних домів. І тривогу викликає саме їхнє майбутнє: чи за умов релігійного плюралізму або навіть змагання цивілізацій християнська спільнота не виявиться заслабою в збереженні своєї тотожності?

Демократична система країни дає прибульцям добрий шанс на швидке і рівноправне входження в багатоетнічну спільноту країни. Українці далеко відтиснені з перших місць за своєю чисельністю. Їхня питома вага стрімко падає. Процес асиміляції триває, і четверте-п'яте покоління емігрантів уже рідко володіє українською мовою. Нові ж емігранти, що приїждять протягом останнього

...продовження на стор. 8

ЦЕРКВУ ПОТРІБНО РЯТУВАТИ

Патріарх Любомир ГУЗАР

— Владико, наближається планований Вами переїзд до Києва. Звістка про таке Ваше рішення свого часу шокувала галичан, і частина з нас досі не може із ним змиритися...

— Бачите, галичани тішилися 200 років тому, коли митрополит з Києва приходив до Львова. То є така річ, ну, Боже милий, мусимо подивитись не на якісь там престижеві аспекти, але, властиво, на те, що є кориснішим для нашої Церкви. Перенесення до Києва зі Львова не значить, що це кінець Львова. Зовсім ні. Львів має свою особливість, яку мусить плекати, якою мусить жити, і немає потреби відчувати якусь ущербленість з такого переносу. Львів завжди залишиться дуже поважаним церковним центром. Може, канонічно, може, структурально буде інакше. Але не від якості уряду залежить релігійний центр, а від якості віри і християнського життя людей, які там живуть.

— Але Львів — це місто, яке, мабуть, заслуговує на особливий статус. Нинішня українська держава де-факто не визнає за ним права бути регіональною столицею, й тому, чи не єдиним, що досі тішило наші амбіції, було те, що Львів є столицею УГКЦ...

— Люди чомусь не роблять порівнянь і висновків. Пригадуєте, ми дуже недавно, в січні, святкували злуку українських земель. Наші діди 1918 року створили Західну Українську Народну республіку. Центром був Львів. Але вони відчули, що є в цьому якась певна недосконалість, що чогось бракує. І тому 1919 року того ж дня прийшло до злуки українських земель. Це був, як мені здається, надзвичайно правильний і мудрий крок. Бачите, своїм переносом до Києва ми хочемо, якщо можна так образно казати, засипати річку Збруч. Не зі злої волі засипати, а щоби вона перестала бути кордоном, щоби взагалі не було такої межі, щоби Україна відчула свою єдність. От за це нам розходиться. Наші діди то розуміли. Вони за то боролися в своїх визвольних змаганнях. Щоби у Києві була наша столиця. Вони не цуралися того, щоби йти боронити Київ. А ми, галичани, є трошки схильні до провінціалізму. Нам потрібно трошки часу, щоби з певними думками згодитися, зрозуміти їх. Але я думаю, що кожен галичанин, якщо добре застановиться, то побачить в тому велику користь і для Галичини. Ми не хочемо ділити Україну на, як колись казали, Галичину і Велику Україну. Є одна Україна, і Галичина є її дуже важливою частиною.

— Останнім часом, Владико, в середині УГКЦ один за одним спалахують конфлікти. І це вже починає виглядати як тенденція.

...продовження на стор. 9

...продовження зі стор. 7

десятиріччя, особливо російськомовні українці, свідомо ставлять за мету якомога швидше порвати з українським корінням, і дітей часто виховують по-англійському. Мені доводилося зустрічати земляків, які, проживши в Канаді якихось вісім років, уже відмовлялися говорити українською...

Криза Української Православної Церкви в Канаді на цьому тлі виглядає неминучою. Про неї відверто говорять усі. Одні нарікають на брак національної свідомості, інші фаталістично очікують природного кінця, ще хтось шукає порятунку у звільненні власної церкви від традицій і впливу Української Греко-Православної Церкви в Канаді (так вона спершу називалася офіційно). Саме тепер в усіх канадських парафіях активно обговорюють запропоновані проекти статутів змін, які, судячи з усього, навряд чи будуть прийняті наступним Помісним Собором.

Донедавна в канадській православній громаді було заведено вважати, що головною перешкодою в її розвитку є брак канонічного визнання. І ось 1990 р. УПЦ в Канаді вийшла під омофор Вселенського Патріарха на непоганих умовах: зі збереженням помісного устрою, архиєрейських титулів, з цілковитим самоврядуванням. Але відтоді кількість офіційних членів УПЦ в Канаді, тобто тих, хто сплачує членські внески й бере формальну участь у розв'язанні проблем церковного життя, скоротилася в кілька разів і досягла критичної межі. Понад три чверті з них — пенсійного віку. А відкритий контакт з Американською Православною Церквою, яка дістала 1970 р. автокефалію з Москви, та Московським Патріархатом зробив УПЦ в Канаді відкритою для невідомих раніше впливів. Довкола консисторії обертається кілька сумнівних осіб, які загадковим чином приїхали з України й подумки приміряють на себе канадські архиєрейські митри. З собою ці особи привезли відразливий досвід хамського поводження з тими, кого вважають нижчими за себе, агресивності щодо інших церков, зневаги до помісної традиції українського православ'я. У церковній крамниці Вінніпега продаються московські ризи, софринський літургійний посуд, російські богослужбові видання... Брак міцної богословської традиції та усвідомлення власної ідентичності обумовив вразливість частини канадського священства перед амбітною агресивністю чужинців.

Згідно з іншою версією, проблеми УПЦ в Канаді породжені українською мовою богослужіння, якої не розуміють вірні. Справді, для емігрантів четвертого-п'ятого покоління, що складають більшість вірних на заході Канади, українська мова ще менш зрозуміла, ніж церковнослов'янська для їхніх прапрадідів, які з ентузіазмом приймали привезені з України богослужбові книги українською мовою. Навіть там, де богослужіння все ще відправляються українською, читання Апостола, Євангелія, Символу віри повторюється англійською. Проповідь українською мовою може мати кілька вступних фраз, після чого повчання виголошується англійською. Чемно вислухавши українські слова, парафіяни починають реагувати лише на зрозумілу англійську мову.

Однак чи розв'яже проблему зміна мови богослужіння? Відповідь на це дають непоодинокі приклади спорожнених храмів англомовних парафій. Адже мова є важливим, але далеко не головним чинником духовного життя. І втрата традиційної мови літургії лише загострює фундаментальні питання про місце традиції в житті Церкви, про сенс дальшого існування окремих національних архієпархій у Північній Америці, про сполучення універсальних та етнічно-культурних ознак у суспільній місії сучасної Церкви. Говорять навіть про конфлікт двох частин УПЦ в

Канаді — патріотичної, сформованої переважно з колишніх «переміщених осіб» та їхніх дітей, і «панправославної», для котрої українські корені сприймаються як звичайнісінький атавізм, що його варто позбутися.

Проблема плекання православної ідентичності в західному світі не менш гостра для інших етнічних груп. Настоятель грецької парафії скаржився, що молодь не хоче йти на богослужіння, заявляючи: вона воліє відвідувати храм, а не музей. Там, де церковна громада втратила динаміку духовного зростання, де її енергія зосередилася на влаштуванні меморіальних акцій, готуванні вареників, організації вечорниць, починаються неминучі старість і помирання. Церква живе, доки в ній не припиняється місійне служіння, доки вона сміливо дивиться в майбутнє, готується до нього, формує паству, здатну чесно стати перед Суддею. Коли ж вона цілком перейнята минулим і мріє лише про те, щоб якомога довше зберегти архаїчні звичаї та устрій, релігійна громада перетворюється на меморіальне товариство, суспільне покликання якого здатне зацікавити все менше й менше число ентузіастів.

Несподіваним контрастом до українських реалій виглядає поступ Американської Православної Церкви, членство якої зросло за останні роки в кілька разів. Ця Помісна Церква, що виділилася з Московського Патріархату, пішла на запровадження англійської мови богослужіння й нового календарного стилю. Однак чи тільки обрядовими змінами обумовлюється успіх її місії? До речі, з приїздом нових емігрантів з колишнього СРСР в літургію подекуди повертається церковнослов'янська мова. Американська Церква сформувався як місійна, чітко визначила свою мету як інкультурацію православ'я в сучасну північноамериканську реальність, дистанціювалася від Росії, зберігаючи тяглість обрядових і канонічних традицій. Вона дістала після останньої війни чудову богословську школу, котра гідно продовжила паризьку традицію — Свято-Володимирську семінарію в Крествуд (штат Нью Йорк, США). Ідеологія Американської Церкви складалася в колі о. Іоана Мейендорфа й о. Олександра Шмемана. До доктрини цієї Церкви можна ставитися критично, але її існування як важливого феномену сучасного християнства не можна не визнати.

На жаль, ані УПЦ в Канаді, ні УПЦ в США не мають богословської школи, котру можна було б поставити поряд зі Свято-Володимирською семінарією. Колегія святого Андрія у Вінніпегу, асоційована з Манітобським університетом, володіє просторим приміщенням в університетському містечку, фінансово забезпечена, має укомплектований штат викладачів і добру бібліотеку. Але при цьому в ній навчається не більше десяти студентів, в певній частині яких безпомилково прочитуються невігійні «совкові» комплекси. Скромні богословські праці справляють враження провінційних, а про масштабні наукові конференції не доводилося чути. Українські корені УПЦ в Канаді деким із викладачів сприймаються швидше як тягар, а ставлення до країни походження та її міжконфесійних протистоянь коливається від роздратованого до відчуженого. Природного, здавалося б, покликання Колегії — знайомити англомовного читача з українською православною духовністю — вона не може виконати через брак усвідомленого ставлення до цієї духовності. Втеча від українських коренів обертається втратою власної перспективи.

У той самий час УПЦ в Канаді має свій цікавий досвід, що сформувався внаслідок пошуку форм організації церковного життя, які б відповідали помісній традиції й водночас інтегрувалися до релігійного життя на північноамериканському

...продовження на стор. 10

...продовження зі стор. 7

Чим Ви її бодай для себе пояснюєте?

— Трудно мені сказати, чому так стається. Я нікого не суджу за злу волю, я думаю радше, що є люди, яким здається, що треба рятувати Церкву. Але Церкву треба рятувати завжди. Церква завжди потребує реформи, потребує оживлення — це не є щось нового для нас, сама структура Церкви є такою, що потребує завжди бути в стані реформи. Але ці люди стараються рятувати Церкву в дивні способи, не подумавши про наслідки. Люди, на жаль, не читають історії. Не вчать з неї. Роблять ті самі дурниці, які робили в інших державах чи культурах. А тим часом з історії ми могли би дуже добре навчитися, що не можна рятувати Церкви, розколюючи її. Богу дякувати, що ці люди хочуть рятувати Церкву, але якщо хочуть щось рятувати, де є спільнота, то треба бути у цій спільноті, а не ззовні.

— *Знаєте, мені доводилося чути дві кардинально різні думки, якими намагаються пояснити причину внутрішніх церковних конфліктів. Одна — Блаженніший Любомир кардинал Гузар є надто жорстким керівником, і це обурює церковнослужителів. Друга — він є занадто м'якою людиною, аби тримати Церкву в дисципліні. Як Ви гадаєте, котра є ближчою до правди?*

— Я думаю, що я занадто м'який. Мене так виховували. І це, мабуть, є проблема вдачі і виховання. Люди, які мають відповідальність, повинні трошки більше застановлятися, думати, а не тільки робити все емоційно. У нас страшно багато емоцій. Українці є емоційні. Нам абсолютно замало розуму, такої, розумієте, задуми. Не є так, щоби нам бракувало розуму. Ми люди здібні, тільки не задумуємося. Люди не дивляться, не намагаються зрозуміти ситуації. До того ж, ми живемо в таких обставинах, де, можливо, й справді треба було б деколи гримнути макогоном по голові, щоби доходило. Я маю такі випадки, коли певні люди кажуть: "А Ви нам не наказали!". А чи все треба наказувати?! А чи не мають люди свого розуму?! Ми ж не є громада якихось недолітків чи недорозвинутих людей. Люди повинні думати самі. Я не є приривчений гримати. Мене так не виховували і мені то дуже трудно приходиться. Але, може, воно так і треба було б. Знаєте, є така приказка: "Хлопа не бий — хлопа слабкий". От коли людину притиснеш, то вона вже й робить те, що треба. А я, знаєте, грішу м'якістю, браком твердого п'ястука.

— *Попри таку свою м'якість, Вам завжди вдавалося вистояти перед тиском багатьох поважних політиків, які, я знаю, приходять до Вас і просять про підтримку на виборах. Говорю зараз про це, бо Україна вже почала жити передчуттям президентських виборів, що відбудуться 31 жовтня...*

— Я наводжу політикам свої пояснення, і вони не можуть остаточно їх заперечити. Я нікому не кажу "Ні", радше стараюся

пояснити, чому я не буду робити жодних кроків, щоби ту чи іншу особу підтримати. Різні люди тут у мене бували — це правда. І всі вони наприкінці спокійної розмови розуміли, в чому наша позиція є. Позиція Церкви. Можливо, всім їм було неприємно. Можливо, вони всі хотіли користати з нашої підтримки, але я переконався, що кожен, хто тут був, має голову на карку, бо визнав нашу рацію і погодився з нею.

— *Ваше Блаженство, але Ви, мабуть, навіть краще за інших розумієте важливість для України того вибору, який усі ми маємо зробити цієї осені. Не маю сумніву в тому, що цей вибір робитимете й Ви. Як вдається Вам опертися спокусі не вказати нам шлях, який Вам особисто видається правильним?*

— Першедусім тут є дві речі. Перша, що я не знаю, що є краще. І боюся, бо з досвіду знаю, що люди в одній ситуації поведуться так, в іншій — інакше. Щоби ставити на якусь людину, треба ту людину надзвичайно добре знати. Я нікого так не знаю, чи то є президент, чи то є депутат, чи то є інша виборна особа. Як я знаю, що він насправду буде кращим? Є така старовинна латинська приповідка, яка каже, що почесні міняють поведінку. Людина може бути дуже гарна, добра на певному становищі, а підійде на вище становище — може цілковито зіпсуватися. Дуже мудро каже інша латинська приповідка: влада нівечить людей, а абсолютна влада — нівечить абсолютно. Це є одна річ, а друга полягає в тому, що я стараюся дуже свідомо не виявити своїх преференцій. І мені то не приходиться так дуже трудно.

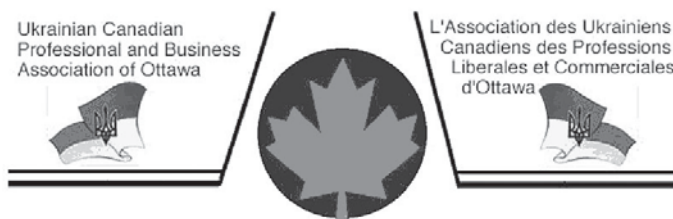

Під час відвідин оттавської громади в 2003 році. У залі українського Собору св. Івана Хрестителя. Фото Алена Карабоніка

— *Себто, Владико, Ви усвідомлюєте, що можете помилитися, і боїтеся цього?*

— Так, у цьому немає ані найменшого сумніву. Я не знаю людей. А щоби не помилитися, треба знати людину в дуже різних обставинах. А того, що ця людина сама про себе каже, замало.

Розмовляла Тетяна НАГОРНА

Товариство Українських Канадських
Професіоналів і Підприємців Оттави
Join Us! Become a member of the UCPBA-Ottawa

...продовження зі стор. 8

континенті. Шлях здобуття власного досвіду був вельми непростий: західноукраїнські емігранти пережили зіткнення з римсько-католицьким єпископством, випробували московський синодальний устрій, і аж тоді зважилися на утворення власної церковної організації. Про слабкі сторони соборноправності УПЦ в Канаді багато пишеться й говориться. Ніде в інших Православних Церквах звичайні парафіяльні священники й миряни не мали таких широких повноважень у церковному управлінні, як у Канаді. Але треба врахувати, що соборноправність по-канадському мала небагато спільного з «радоправним» устроєм УАПЦ в Україні. Вона дійсно зазнала впливу реформаційного духу України 20-х років ХХ ст., але водночас широко увібрала в себе традиції Київської митрополії XI—XVII ст.; найбільше ж запозичила в своїй організації з доволишнього життя церковних громад у Північній Америці — в переважно протестантських провінціях Канади, де релігійне життя було відносно вільним від інерції одержавленої церковної структури європейського Середньовіччя. Соборний устрій громад, які склалися з постійних членів, існували й існують коштом членських внесків та прибутків від власності громад, керуються парафіяльними управами й мають поряд із ієрархічним духовним управлінням соборні керівні органи, був першою відповіддю українського православ'я викликові молодих демократій, побудованих на засаді свободи совісті. Українська Церква в Канаді вчилася жити самостійно, не покладаючись на підтримку держави, за умов світського суспільства.

Неподалік від торонтського офісу Канадського інституту українських студій мені показували нашу колишню церкву, куплену вихідцями з Південної Азії й перетвореною на буддійський центр. Тривожна символіка цієї споруди не вельми драматично сприймається в мінливому Торонто, де православну єпархію очолює авторитетний і відносно молодий архієпископ Юрій (Калішук), людина послідовно патріотична, а водночас добре інтегрована в Канаді. Тут відчутний приплив нової еміграції, динамічно здійснюються контакти з Україною, що приносить нові очікування й важкі розчарування. Але і в Торонто, і в степових провінціях Альберта, Манітоба, Саскачеван, де повсюди зустрічаються церкви українських першопрохідців, і в Інституті святого Івана в Едмонтоні, де переважають китайські обличчя, а українську мову пригадує лише директор, — повсюди відчутний неспокій очікування. Можна схватитися від кризи, пояснюючи її руйнівним впливом українських реалій церковного життя на православну спільноту Канади. Можна заспокоювати себе розмовами про природні асиміляційні процеси. Можна, зрештою, тікати в міфологічні світи «панправослав'я», будовані вигадливими стратегами «третього Риму». Тільки рано чи пізно доведеться визнати, що і ситуація в Канаді, і українська драма церковного самоусвідомлення є різними гранями єдиного процесу — кризи традиційної східної ідентичності в світі епохи глобалізації. І розв'язання її поодиночі, через подолання локальних, периферійних аспектів проблеми неспроможне дати системних змін.

Криза — важкий для недужого стан. Він, однак, свідчить про пошук організмом внутрішніх ресурсів для подолання хвороби. Православна Церква виходить з епохи імперій і постає перед новими викликами, несучи в собі віруси духовної апатії, обрядовіства, колаборантства з державною владою. І криза, по своєму відчутна в кожній православній парафії, є обнадійливим знаком того, що потужний потенціал Церкви дає нам унікальний шанс перемогти задавлені хвороби й вийти у новий вимір здійснення православ'ям його світової місії.

В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ:

Іноді в нас — українців — є всі підстави відчути себе не те що «центром Європи» чи «мостом між Сходом і Заходом», а просто-таки пупом Землі — таку пильну увагу приділяють нам із різних боків, так сильно ми впливаємо на найрізноманітніші світові процеси. Причому ми самі майже не докладаємо до того зусиль (це, звісно, плюс) і ні на що не впливаємо (це все ж мінус) — просто існуємо, й усе.

«Кардинал Каспер з візитом до Москви. Але для Ватикану в Москві завжди зима» — такий заголовок італійська *Chiesa* дала статті про візит глави ватиканської ради з питань єкуменізму. А знаєте, через що насамперед кардинал був приречений мерзнути в Білокам'яній? Та через нас, через Україну.

Про це, в наступному числі читайте у статті:

МОСКВА, ВАТИКАН І НЕПЕРЕДБАЧУВАНА ПОГОДА В УКРАЇНІ

...продовження зі стор. 1

Facts on Pokrova Fundraiser

- "Ripka" Garden Party and Art Show/Sale Fundraiser for the Pokrova Ukrainian Childrens' Arts Camp was held on June 13, 2004 in Ottawa from 2-6 p.m. at 46 Kaymar Drive in Rothwell.

- His Excellency, Mykola Maimeskoul, Ambassador of Ukraine to Canada, hosted the event as Honourary Pokrova Patron.

- nearly 100 people attended the event held in the home and under a white tent

- tickets were \$25 per person

- 19 artists from Ukraine and Canada contributed artwork for sale; 84 pieces of art were on display

- artists included Christopher Griffin (Ottawa); Daria Mudrij (Winnipeg); Natalka Pikush (Kyiv); Natalia Kononova (Kyiv); Ihor Andriyiv (Ottawa); Lev Mykytczuk (Ottawa) and others

- a portion of the proceeds of the sale of the artwork went to Pokrova - these funds will be used to hire visual and performance (dance; music) teachers for the camp, and to pay for materials

- live music was provided

- event was catered by Alex Demianenko, owner of Cafe Paradiso in Ottawa

- organizers were the Pokrova Organizing Committee (Myroslava Bilaniuk; Chrystia Chudczak; Lydia Migus; Jennifer Oktrimchouk; Larysa Rozumna) and volunteers Tatiana Martschenko, Iryna Myshakova, Olena Bankston, Ihor Andriyiv, Zirka Reshitnyk, Olexandra Pruchnicki, Luba Chaburska, Tania Babiuk-Henry, Al Yuzwak, Mike Matthews, Nykola Bilaniuk, Fr. Ihor Oktrimchouk and many others who sold tickets and publicized the event.

- Ambassador spoke in three languages (English/French and Ukrainian) - thanked the organizers and artists for contributing to important cause to enliven the cultural heritage of young children; said it was an important step in the future to strengthening the bond of Ukraine and Canada

- the camp takes place at the Ukrainian Orthodox Church, 1000 Byron Avenue, from July 26-30, 2004; children will be taught the visual arts as well as Ukrainian dance and music, as well as sport

- the camp is full with 30 children - however, a reservation list is being taken.

ТВОРЧА СТОРІНКА

Українські художники, поети, артисти, співаки, письменники, винахідники, люди рідкісних захоплень... – здається, вони живуть, завжди, десь далеко. Далекі ні! "ОВ" розпочинає цикл розповідей про творчих людей, які живуть тут або мають чи мали відношення до Оттави. У цьому номері знайомимо Вас з поетом і композитором **Василем Косенком** та чоловічим хором м. Оттави.

Якщо Ви самі творча людина, маєте цікаві неординарні захоплення, або навіть попросту знаєте таких осіб про яких варто розповісти нашим сучасникам — пишiть, присилайте е-листи, дзвонiть.

Василь Косенко

Слова та музика Василя Косенка

Розтопити печаль

Далеко, далеко за морем за синім
Де бродять Європи тумани
Далеко, далеко, на тiм кiнцi свiту
Росли мої тато і мама

Торонто, Отава, степи Манiтоби
Ви рiдними стали менi
Мiж двох океанiв пройшла моя доля
Загравши на серцi струнi

Та ще спала душа моя
Не спiвала пiсень вона
I не плакав на кручi я
Розтопивши печаль

Я гадав, що порвалася нитка
Нитка сiбна моiх поколiнь
Та щиро менi посмiхнувся
Старого Днiпра тихий плин

I розквітла душа моя
Заспiвала пiсень вона
I заплакав на кручi я
Розтопивши печаль

Татова мудрiсть i мамина ласка
Душа України спiває в менi
А серце зiгрiє та мамина казка
Аж поки Днiпро котить хвилi свої

Бо розквітла душа моя
Заспiвала пiсень вона
I заплакав на кручi я
Розтопивши печаль

Народився в минулому столiттi у м. Чигирин на Черкащинi в родинi лiкарiв.

Вiд п'ятого класу почав вивчати англiйську мову з якою пов'язав свiй майбутнiй фах. Ще iз шкiльних часiв виявив зацiкавлення до участi у художнiй самодiяльностi, де на уроках та поза ними, учнi грали в театрi, спiвали пiсень на англiйськiй та iспанськiх мовах, вчилися декламувати та танцювати.

В 1975 році блискуче закінчує Київський інститут іноземних мов, ставши переможцем республiканськoї олімпіади знавцiв англiйськoї мови. Далі працював в рiдному iнститутi викладачем на факультетi пiдвищення квалiфiкацiї вчителiв .

З 1991 року - директор курсiв англiйськoї мови Академiї державного управлiння при президентовi України. Працював у Нiмеччинi, Росiї, Польщi.

Вiд 1995 року проживає в Оттаві. Є акредитованим перекладачем при Федеральному урядi Канади з англiйськoї та українськoї мов. У зв'язку з роботою багато і часто подорожує. Одружений. Двоє дiтей. Господарством займається дружина Наталка. Дуже любить свою сiм'ю і гiтару.

В Канадi почав працювати над своiм першим компакт диском. Пробний запис збiрки авторськiх пiсень, якi увiйшли до CD "Розтопи мою печаль" зроблений у 2001 році. Як автор і виконавець часто виступає в Оттаві, приймав участь на концертах та виступах у Монреалi, Торонто. Учасник канадськo-американськoго конкурсу бардiв, який проводиться на Бiлому озерi (Онтарiо).

Основна тема пiсень Василя Косенка – це тема України, тема степу та зоряних ночей, тема кохання.

Контактна інформація

Тел.: (613) 224 – 4031

v_kosenko@hotmail.com

Каштани

Каштани Києва цвітуть
Серце знову кохає, кохає
А над Хрещатиком пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Каштани падають на брук
Вiтер листя кружляє кружляє.
парками Києва осiнь летить
парками осiнь гуляє.

Каштани вкрив холодний снiг
пил рокiв серця жар замiтає
Тiльки та давня пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Каштани свiчами цвітуть
Серце знову кохає , кохає
А над Хрещатиком пiсня летить
пiсня летить, доля грає.

Лелеки

Ось знов лелеки з вирiю летять...
В зелене листя вбралась верболози
Моя любов до мене поверта,
Моя любов до мене поверта,
Несе моє життя в своїх долонях

I знов за хатою бузок зацвiв
I я згадав всi чари i кохання
I шепiт трав i мову солов'iв,
I шепiт трав i мову солов'iв,
I нiжний поцiлунок на свiтаннi

Ось знов лелеки з вирiю летять
В зелене листя вбралась верболози
Моя любов до мене поверта
Моя любов до мене поверта
Несе моє життя в своїх долонях

Ось знов лелеки з вирiю летять...

Чоловічий хор Оттави виступає на фестивалю "Рівередж" в містечку Алмонт, Онтаріо, 12 червня 2004 року

ЧОЛОВІЧИЙ ХОР ОТТАВИ

Чоловічий хор Оттави був створений у 1992 році групою однодумців, захоплених багатими традиціями української духовної хорової музики. У 1994 році до диригування хором була запрошена Оля Катрушенко. Під її керівництвом хор значно розширив свій репертуар, який тепер охоплює усі головні жанри української хорової музики — повні пафосу козацькі думи та історичні пісні, жартівливі та ліричні народні пісні, шедеври духовної церковної музики та українські колядки, з їх неповторною глибиною та красою.

Художній керівник: Оля Катрушенко

Члени хору:

Перші тенори: Ален Карабонік, Роман Качмар, Володимир Козьмін, Данило Лега, Михайло Риндзак. *Другі тенори:* Володимир Катрушенко, Євген Степчук, Андрій Савчук, Марко Янішевський. *Баритони:* Олег Белкін, Володимир Берник, Андрій Онуферко, Кіс Свінтон. *Баси:* Василь Косенко, Остап Прухницький, Михайло Решітник, Том Титор.

Запрошуємо всіх бажаючих (хто вміє, може і любить співати) до участі в хорі. Проби в новому сезоні почнуться з місяця вересня цього року, в Соборі Івана Хрестителя в Оттаві, 952 Green Valley Crescent. За довідками дзвонити 596-2138. Так само оголошуємо серед оттавської громади конкурс на кращу назву для нашого хору. Пишіть, дзвоніть до редакції "ОВ". Результати конкурсу будуть оголошені на сторінках "ОВ", а переможця очікує спеціальна нагорода.

ALEXANDRA BERLY
TRANSLATOR AND INTERPRETER
FOR THE FEDERAL GOVERNMENT
SINCE 1991

ENGLISH, UKRAINIAN, RUSSIAN
Canadian citizen, BA in Politics
from Queen's, speaks English,
Russian, Ukrainian, French,
experience in international projects -
would like to find a job in Europe.
Since it is "who you know" that
matters, can anyone having relatives
or friends in Western Europe help me
with the job search, refer to an
appropriate person, etc. I've been
looking for years to no avail and would
be thankful
for any assistance.
You can call me at 595-1027
(Alexandra) or e-mail to:
alexandrineberly@yahoo.ca

Oleh Belkin

Actor B.F.A.
Acting Teacher
Theatre &
Language Coach

Tel./Fax: (613) 842-4782
215 Crichton St. Ottawa, Ontario, K1M 1W3

Interpreter / Translator / Перекладач

I offer high quality interpretation and translation services in
Ukrainian, Russian and English, including certified translations
of Birth certificates, Driver's Licenses, Diplomas etc.

Registered with the Federal Government Translation Bureau.

Зареєстрований в Бюро перекладів федерального уряду Канади
перекладач пропонує якісні послуги по прийнятним цінам.
Завірений переклад свідоцтв про народження, прав, дипломів тощо.

Українська, російська і англійська мови.

Please call Peter at (613)596-6097

Телефонуйте (613)596-6097 (залишіть повідомлення для Петра)

Ukrainian Canadian
Professional and Business
Association of Ottawa

L'Association des Ukrainiens
Canadiens des Professions
Liberales et Commerciales
d'Ottawa

Товариство Українських Канадських
Професіоналістів і Підприємців Оттави
Join Us! Become a member of the UCPBA-Ottawa

Volodymyr Katrusenko
dusko@sympatico.ca
(613)225-5768
графічний дизайн,
веб дизайн,
публікації
реклама
10 Lyall St Ottawa ON K2E 5G6

ПОЛІТИКА

Загадувати наперед – справа невдячна. Особливо коли це стосується різних політичних справ. Тим більше виборів, українських виборів. Микола Томенко, голова парламентського Комітету з питань свободи слова та інформації, аналітик політичного життя України, на диво, належить до людей, прогнози котрого дуже близькі до розвитку подій. Принаймні, після їх опублікування, об'єкти його спостережень пробують спростувати або підтвердити свою поведінку. А до його коментарів, прислухаються і далеко поза Україною. Пропонуємо частини з інтерв'ю Миколи Томенка, присвячені засобам масової інформації перед виборами та перспективі висунення кандидатів від влади.

- Пане Томенко, як Ви оціните ситуацію із кількістю претендентів на президентську посаду?

- Я би назвав нинішню передвиборчу ситуацію в Україні "псевдостабільною". Адже формально нібито все зрозуміло: нібито є "єдиний" кандидат від влади і майже чотири кандидати від опозиції. Виборча кампанія йде повним ходом. Але насправді нічого не зрозуміло, адже у лідерів багатьох центристських сил є

сумніви щодо того, що їм робити, адже вони не відчувають позиції ключового політичного гравця - президента. Не відчувають її й експерти. Через невизначену позицію президента не зрозуміло, наскільки ця "псевдостабільна" ситуація стабільна і наскільки ми можемо бути коректними з погляду оцінки розвитку ситуації.

- Які версії проходження виборчої кампанії Ви бачите?

- Я вважаю вірогідними дві версії. За першою, визначення "єдиний кандидат від влади" і "єдиний кандидат від опозиції" треба забути. Так, я вважаю, що будуть чотири відомі кандидати, не рахуючи дрібних кандидатів тощо. Стосовно ж конкретно влади, то від неї за такого сценарію буде балотуватись щонайменше декілька кандидатів: Янукович і, можливо, Кінах, Тігіпко, Пустовойтенко та інші. За другою версією, з'являється єдиний кандидат від влади, і цей єдиний кандидат - Леонід Кучма. Логіка подій в обох варіантах є зрозуміла, тому ці варіанти мене мало непокоять. Натомість, мене цікавить зовсім інше - фальсифікація виборів.

- Що ж незрозумілого за такого варіанту?

- Саме над варіантом фальсифікації виборів я зараз думаю, бо вважаю його найгіршим. Цей варіант викликаний тим, що практично не змінюються очікування українського суспільства щодо можливості фальсифікації виборів. Через це вже напередодні виборів і в процесі виборчої кампанії суспільство буде готове до фальсифікації і нелегітимності виборів. Так близько 60% громадян каже, що вибори будуть нечесні, недемократичні тощо і приблизно 30% вважає, що вибори будуть сфальсифіковані. Ці очікування треба зламати, бо інакше буде розчарування під час

виборчої кампанії та абсолютне розчарування після виборів. Тоді вибори не стануть цивілізованим засобом зміни політичної еліти та уточнення політичного стратегічного курсу.

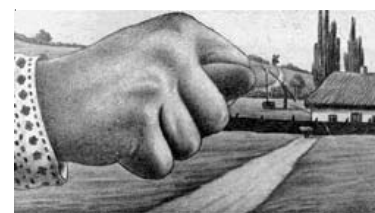
Належить зазначити, що такі цифри цілком корелюються із політологічним запитанням про те, хто з кандидатів має більші шанси стати президентом. За цим питанням, з 25-26% опитаних, які за будь-яких обставин голосуватимуть за Ющенка, близько 6-8% упевнені, що Януковича, незважаючи ні на що, зроблять президентом. Тобто прихильники Ющенка вважають, що ступінь фальсифікації буде таким, що чинний прем'єр переможе, навіть якщо Ющенко набере більше голосів.

До такого сценарію є ще варіант хибності і провалу для всіх кандидатів. Коли команда президента чи прем'єра бачить, що програє вибори, то можна знайти дуже багато аргументів для того, щоб визнати вибори сфальсифікованими і піти на те, щоб утримати ситуацію та не допустити громадянської війни тощо. Після цього чинний президент може сказати, що країна не готова до демократичних виборів і що він далі очолюватиме крану. І справді, якщо вибори-2004 року будуть найбруднішими, то тоді країна постане як неготова до всенародних виборів президента.

- Які ж конкретно механізми можуть застосувати для створення такої ситуації?

- Уявіть, що відбулись вибори. Екзит-пол показав, що Ющенко виграв, але Центральна виборча комісія оголосила президентом Януковича. Тоді на вулиці виходять прихильники Ющенка, Тимошенко, можливо, частина прихильників Мороза, а інші партії не виходять. Конфлікт стає серйозним, і тут з'являється президент, який заявляє: оскільки є сумніви стосовно фальсифікації виборів і ситуація стає подібною до Мукачівської, то легше визнати вибори сфальсифікованими, аніж визнати перемогу представника опозиції.

Через імовірність цього сценарію, коли дебатується логіка поведінки опозиції, я спокійно ставлюсь до того, що Мороз і, можливо, Тимошенко, окремо підуть на вибори.

Підготував Юрій ТИШКУН

Чи багато політиків в Канаді є українського походження? Виявляється, маємо їх навіть у столиці. Знайомимо наших читачів з кандидатом у депутати по центральному округу Оттави від Партії зелених, Давидом Чернушенком

DAVID CHERNUSHENKO

Green Party candidate, Ottawa Centre

David Chernushenko, 40, is a business owner, father, writer and global expert in the sustainable management of sport, recreation and tourism organizations.

His father Anthony (Tony) Chernushenko born in Haysin, emigrated to Canada in 1949. Mother from Cardston, Alberta. Grandfather of David (Didus) John Chernushenko from

Poltava region. Grandmother (Babusia) Anna Chernushenko from city of Haysin in Western Ukraine. David was born in Calgary, but grew up in Ottawa and around the world, as his father was a Canadian diplomat. David does not speak Ukrainian (other than the important names of foods learned from his Babusia).

He is owner/president of Green & Gold Inc., an Ottawa-based business that provides strategic advice to private, public and non-profit organizations. He has advised many major corporations, manufacturers and governments on how to use sustainable management practices, including energy efficiency and cleaner production to save money and create new business opportunities.

He is the founder and volunteer president of Clean Air Champions, a national clean air and fitness advocacy group. He was appointed to the International Olympic Committee's advisory Commission on Sport and the Environment in 1998 and remains an active member.

Fluent in English and French, he has a BA in Political Studies from Queen's University, a Masters degree in International Relations from Cambridge University, and was a visiting scholar to the Graduate School of Environment at Macquarie University in Sydney, Australia in 2001.

He has written three books on practicing sustainable development (translated into five languages) and is a frequent speaker locally, nationally and internationally on how to promote healthier and more vibrant economies and communities.

Married with two school-aged children, he has lived in Ottawa Centre for 11 years and in the Ottawa region for more than 20 years. He has worked for the Department of Foreign Affairs and International Trade and the Canadian International Development Agency, and as international news editor of the Asahi Evening News in Tokyo. He has traveled extensively in Canada and internationally, living in Finland, Malaysia, Lebanon, Japan, England and Australia.

David has served on the committees and boards of local housing and environment groups, schools and health advisory bodies. He is passionate about investing in public education, health promotion and

protection, sustainable transportation and affordable, quality housing. He is dedicated to promoting stable, and diverse economic development through market-based incentives for cleaner energy generation, manufacturing and servicing, "green" home building/upgrading and regional sustainable tourism development.

He has not yet traveled to Ukraine, but hopes to sometime soon. David and his French wife Marie-Odile teach Easter egg painting to their two children each year. David has learned to make a decent pot of borscht, but cheats and buys his perogies from the store.

David Chernushenko
 Green Party candidate in Ottawa Centre
 Personal Integrity, Clean Economy, Healthy Community
 (613) 730-0870, (fax) 730-0247
 e-mail: david@greengold.on.ca,
 David.Chernushenko@ottawagreens.ca
<http://www.ottawagreens.ca/>
 99 Seneca Street, Ottawa, K1S 4X8

David Chernushenko and children Gaia and Eric, along with Jim Harris, the leader of the Green Party.

Оттавський відділ Української Суспільної Служби збирає дитячі забавки для дитячого гуртка дошкільного віку. Якщо ви маєте вдома непотрібні вже іграшки, збірні дитячі конструкції, гойдалки, гірки, драбинки та тому подібні спортивні причандалля – просимо принести їх до нас, ніж вони мають припадати пилюкою по гаражах та пивницях. Зустрічі дітей та їхніх батьків відбуваються кожного понеділка (крім свят) з години 10.00 до 12.00 ранку за адресою: 1000 Byron Ave. (Ukrainian Orthodox Cathedral, near Woodroffe. Outside or inside, depending on the weather condition.)

3 нотатника іммігранта

Ви недавно на американському континенті, чи ще приїхали після війни? Або може і скоріше? Все рівно, поки тут, завжди зватиметеся іммігрантом, навіть якщо хтось приїхав сюди і в позаминулому столітті, і насильно пробує про це забути...

Жодне відкриття, що все, що маємо українського в Канаді чи Америці, є створено виключно українськими руками. І насамперед це були завжди іммігранти. Хоч, зрозуміло, що руки наших іммігрантів — чи колись, чи тепер — використовуються однаково, а те, що українцями тут створено поза тим — не перелічить вже ніхто...

Відкриваємо рубрику "Четверта Хвиля" в якій знайомитимемо наших читачів не тільки з враженнями теперішніх наших іммігрантів, але і колишніх. Тож коли хочете поділитися своїм баченням імміграційного життя, радо чекаємо на ваші відгуки.

Гуд бай, Америко

"Гуд бай, Америко — країна, де я не буду ніколи..." — співав один співак. Тоді, це коли зірвався Чорнобиль і помалу розпочиналися розкручені Горбачовим "перестройка, ускореніє, гласність".

Відтоді минуло стільки років, що діти, народжені в рік Чорнобиля, цієї весни вже йдуть у армію. Ціле покоління вже увійшло в життя. І багато з них вже побачило Америку, і для багатьох із них вислів "надто малими для нас стали твої витерті джинси. Нас так довго вчили любити твої заборонені плоди. Гуд бай, Америко" — просто порожній звук. Вони не вірять, що був час, коли люди записувалися з ночі у читальний зал бібліотеки, щоб прочитати літературний журнал. Вони все це "знають". Коли почути мелодію всесвітньо відомої рок-групи можна було тільки тоді, якщо пощастить. Коли оригінальні вінілові пластинки привозили й продавали за шалені гроші. Коли "джинси, кола, жвачки" були символами. Все це добре відомо. "Сьогоднішні" спробували матеріальні блага, заборонені "вчорашнім", але чи стали вони від того аж такими вільними? Чи стали вони тими людьми, про яких мріяли "вчорашні"? Ми вірили, що вони ніколи не співатимуть: "Гуд бай, Америко — країна, де я не буду ніколи".

На жаль, колективна кара та відповідальність за всіх нікуди не зникли. Виросло ціле покоління, яке також не пускають на Захід, на Схід, на Південь. Тоді були свої комуністи, тепер — їхні капіталісти. Тоді вас не те що за кордон, а в найкращі московські ВНЗ не пускали, тому що ви походили із Західної України чи були не тієї національності. На вас стояло тавро. І це назавжди. Були випадки, коли люди навіть і з таким тавром "видиралися" на вершину владної піраміди і на власні очі бачили Париж. Яка була ціна й кому вони продали душу, ми помовчимо. Однак тоді це були нехороші комуняки. Минуле, яке потрібно забути, сховати у старі підручники з історії. Слід розпочати будувати світле майбутнє. Та як, де взяти досвід і знання?

Зараз вас не пускають тому, що ви з бідної України, а не з багаті Італії, Франції чи Андорри. На вас знову ставлять тавро. У паспорті. Вас не пускають ті, хто протягом десятиліть не шкодував грошей своїх платників податків, щоб розповідати вам про демократію та свободу та про те, як вона повинна діяти й як допоможе вам жити й розвиватися. А ми вірили їм. Для нас Америка, Канада та ін. були символами свободи. Там наша діаспора, там наші люди. Там усю чесну. Прокляті партійні агітатори нас попереджували, що там на Заході головне — гроші, що людських стосунків немає, а ми їм не вірили. Ми слухали їхню бунтарську музику, ми не могли повірити, що вони також продаються й купуються, що вони також одноклітинні, в яких заклали програму. Якщо ти багатий — значить ти добрий, і ми тебе любимо.

Чому повірити в те, що між двома українцями може бути таке поняття, як дружба, канадський еміграційний офіцер не може й усе? Чому покарані за нелегальних емігрантів мають бути всі? Терористи не стоять у цих принизливих чергах і не заповнюють цих анкет, і не приносять купу паперів.

Вони що, вже зовсім перетворилися на роботів? Хотів би я, хоч знаю, що це не реально, що б їх не пускали до нас і задавали такі ж дурнуваті запитання. Про свободи їм нагадати б та про права.

Патріоти Заходу знову здіймуть хай, що замахнулися на святе. Що це таке? Вони вам ковдри, візки для інвалідів висилають, гуманітарну допомогу надають, а ви — свині невдячні. А може, нам не потрібно цієї ласки і ми самі у змозі, дайте лише шанс, як і всім.

Про те, що всі люди брати, але в кожного свій шлях розвитку, писали багато. Про те, що погляд збоку має свої особливості, також. Але ж як багато запитань у них до нас і у нас до них... Чому ми не доглядаємо своїх могил, а вони прилітають з-за океану, платять кому не лінь, досягаючи потрібного результату, не апелюючи ні до держави, ні до історичної справедливості, ні до людської пам'яті? Чому в Торонто, де щокроку нашттовуєшся на українця, перездаючи водійські права, не знайдеш українського відповідника? Є російською, польською, в'єтнамською, а української версії немає. Тому що ми і так зрозуміємо, прочитавши російською, чи тому, що українці Канади не любують, не виборюють своїх прав? Чому у Ванкувері та Торонто стає щораз більше китайців, які тримаються один за одного, а українці з Канади вже тут, у Києві, нас футболють? Ті українці, чії предки сотню років тому поїхали за тим же — за кращим шансом. Чому нам всім не дають шансу поглянути на світ широко розплющеними очима їхні ж чиновники?

Чому ви вважаєте, що ми можемо тільки цеглу носити та витирати ваші підлоги? Припиніть кричати про права людини, закриваючи перед нами кордон, позбавляючи нас елементарного людського права відвідати наших близьких і рідних. Ворожість, з якою ви випитуєте все у нас у своїх посольствах, нагадує старі комсомольські збори. Кому від того покращає, що ще одне покоління співатиме: "Гуд бай Америко — країна, де я не буду ніколи..."

Михайло МИШКАЛО

**ВАША РЕКЛАМА
МОЖЕ БУТИ ТУТ**

– Скільки ваша корова молока дає?
 – Дванадцять літрів.
 – А скільки продаєте?
 – Дванадцять. Більше не можу – треба ж щось і дітям залишити.

•••

Цього борщу треба було зварити літрів сто, – каже чоловік дружині.
 – Він так тобі сподобався?
 – Ні, але тоді б він не був такий солоний

•••

Дві подружки пліткують про життя.

Одна:

– А мені тут недавно заміж пропонували вийти...
 – Вітаю! А хто?
 – Батьки...

•••

Зловив старий рибку і промовила до нього рибка: “Чого тобі потрібно?” І каже старий: “А зроби–но, рибко, так, щоб у Чечні війни не було”. “Е, ні, старий. Це справи політичні, я до них не пхаюсь. Кажі щось інше” Тоді дістав він з кишені фото своєї дружини і просить: “Подивись, рибко, яка моя стара страшна. Зроби її красунею”. Подивилась рибка, подумала, а тоді й каже: “То, що ти там, старий, говорив про Чечню?”

•••

– Дядьку, я вашу Галю того...
 – Ну, то й женись.
 – Та ні, я її трактором переїхав

•••

– А мій дідусь заздалегідь знав, якого дня помре.
 – Він що, був екстрасенсом?
 – Ні! Йому про це сказав суддя.

•••

Розповідає хасид:

– Один раз ребе упав у воду, глибина була більше трьох метрів, а наш ребе не вмів плавати. На щастя в нього були при собі два мариновані оселедці. Він узяв них у руки, вони ожили і витягли його на берег.
 – Я тобі не вірю. Чим ти можеш це довести?
 – Ти ж бачиш: ребе живий.

•••

– Коханий, скажи мені, чи огіркова маска допомагає мені поліпшити мій зовнішній вигляд? – запитує жінка чоловіка.
 – Звичайно, люба. Одного лише я не розумію: навіщо ти її потім змиваєш?!

•••

– Чи часто вмирають у вашій лікарні пацієнти?
 – Ні. Лише один раз.

•••

«Закоренілий холостяк познайомиться з неохайною, малокультурною, бридкою, сварливою жінкою, щоб зміцнити своє переконання».

•••

Приберіть, будь ласка, ваш палець із моєї котлети, – звертається відвідувач кафе до офіціанта. – Це ж так гидко!
 – Я дуже вибачаюся, – відповідає офіціант. – Але якщо я її не притримуватиму, вона знову впаде на підлогу.

•••

Син питає в батька:

– Тату, а це правда, що всі казки починаються словами “Жили собі дід та баба...”?
 – Ні, синку. Справжні казки починаються словами: “Якщо ви проголосуєте за мене на виборах...”

•••

– Дівчино, а як ти сі називаєш?
 – Света
 – То котрі, Різдвені чи Великодні?

•••

Іван просить в Абрама карбованець у борг, обіцяючи через місяць повернути подвійно, і в заставу залишає плащ. Коли Іван збирається йти, Абрам говорить:

– Почекай, я дещо придумав. Адже через місяць тобі важко буде повернути відразу два карбованці, може ти краще половину заплатиш зараз?
 Іван погоджується, платить карбованець, йде

додому і по дорозі думає:

– Дивно! Карбованця нема, плаща теж, один карбованець я ще винний, і головне, що все правильно!

•••

Зустрічаються росіянин з українцем. Заходить мова про президентів:
 – Наш президент настоящій патріот, – каже росіянин. – Всьо делает для блага Россії!

– Подумаєш, здивував... – зауважує українець. – Наш також...

•••

Сьогодні. Україна. Черкаська область. Селище міського типу. Над полем літає кукурузник і орошує його.

Двоє дядків уважно стежать за літачком, сидячи в тінючку та смакуючи свіженим сальцем, пахучим українським хлібом та кришталево-чистою самогонкою. Раптом літачок губить контроль і вдаряється в житлово двоповерхову споруду обабіч поля.

Збиває балкон і з поламаними крилами падає перед під'їздом. Хвилина мовчання, після якої дядьки Perezирнулись:

– І що ви на це скажете, куме? – питає один другого.

– Та що тут казати! Яка країна – такий і теракт!!!

•••

Підходить маленький син до тата і питає:

– Тату, поясни мені різницю – хто такі євреї, а хто такі жиди...

– Розумієш синку, є така країна – Ізраїль, там живуть дуже поважні люди, з ними можна спілкуватися, мати справи, пити горілку – це євреї, а ті хто тут – це жиди...

За якийсь час синок знову питає:

– Тату, поясни мені різницю – хто є росіяни, а хто москалі...

– Розумієш синку, є така країна – Росія, там живуть дуже поважні люди, з ними можна спілкуватися, мати справи, пити горілку – це росіяни, а ті хто тут – це москалі...

За якийсь час знову:

– Тату, поясни мені різницю – хто такі українці, а хто такі хохли...

– Розумієш синку, ... є така країна – Канада...

•••

Йде чоловік по дорозі й бачить, якийсь хлопець начепив собі камінь на шию і хоче стрибнути з мосту.

– Синку, що це ти робиш?

– Жити не хочу, батьку!

– Подумай про дітей, синку, не роби цього!

– Нема дітей у мене!

– Подумай тоді про батька з матір'ю!

– Нема ні батька, ні матері!

– Тоді згадай Гетьмана нашого рідного, Мазепу!!!

– А це хто такий?

– Стрибай, синку, стрибай!!!

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». Добровільні датки або спонсорська підтримка вельми бажана. За всі пожертви понад 15 дол. на підтримку цього видання, ви можете отримати посвідку Української Суспільної Служби на відтягнення від податку.

If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service – medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottaws'kyj Visnyk". Donations are very appreciated. Income tax receipts from UCSS available.

ЖИТЛО

■ A beautiful two-bedroom condominium for rent in downtown Kyiv (Pechersk District, Klovskva Subway Station, near Bessarabka Market on Khreshchatyk Street). Pictures and detailed description is available upon request. Please call Peter at (613) 596-6097.

Sutton Group Premier Realty Ltd.
1770 Courtwood Crescent, #202
Ottawa, Ontario K2C 2B5
Email: ykarpniak@sympatico.ca
Web: <http://www.ProceedWithConfidence.com>
CABR
Telephone: (613) 727-5505
Residence & Fax: (613) 225-9922
Cell Phone: (613) 298-7227
Voice Mail: (613) 298-7228

■ **Room for Rent/Кімната до винайму**
Baseline/Greenbank,
\$425 monthly, all incl., avail. August
567-5893 (Віка)

■ **House for rent**
Carlingwood, Immaculate Upper 3 bdrm Duplex
Spacious, Bright, Clean - Water, Heat & Parking Incl.
\$950/month - Avail. Jul/Aug.
599-5310, 719-7920 day (Lisa)

■ **2-bedroom Condo**
1465 BASELINE ROAD
\$1100/ month: includes water, heat and hydro
free indoor parking space
❖ 2 bedrooms + living room, dining room and kitchen
❖ Large balcony
❖ Large in-suite storage closet
❖ Additional storage locker in basement
❖ New carpeting
❖ New floors in the kitchen and bathroom
❖ Neutral decor
Well-run condominium corporation,
includes access to:
❖ Basement laundry facilities (coin wash)
❖ Exercise room
❖ TV room
❖ Party room
❖ Outdoor heated swimming pool (seasonal)
❖ Outdoor tennis court (seasonal)
❖ Outdoor playground for children
GREAT LOCATION - walking distance to major bus routes, grocery stores, banks, gas stations, shopping, and other conveniences
For more information call
Christina at 613-224-7373

■ **House for rent**
13 Bradgate Drive in Briar Green (West-end).
Spacious bungalow with 3+bedrooms, 2.5 baths,
walking distance to excellent schools.
\$1850.00+utilities. August possessions.
Call Vicki at (613) 225-992

Підтримуйте видання
єдиного українського друкованого видання
в столиці Канади
Друк цього номеру "Оттавського Вісника"
спонсорований оттавським
Українсько-Канадським Товариством
Професіоналів і Підприємців

A THE MORTGAGE ALLIANCE COMPANY OF CANADA

Tel: (613) 745-2278 ext. 415
Fax: (613) 822-8000
Mobile: (613) 296-5490
Email: tadek@OttawaMortgage.ca
Website: www.OttawaMortgage.ca

2495 Lancaster Road
Ottawa, Ontario K1B 4L5

Head Office: 2005 Sheppard Ave. E., Suite 200
Toronto, ON M2J 5B4 Toll Free: 1-877-366-3487

Tadek Kulisz, M.Sc., B.Sc.
Senior Mortgage Consultant

ОГОЛОШЕННЯ

ПОТРІБНО

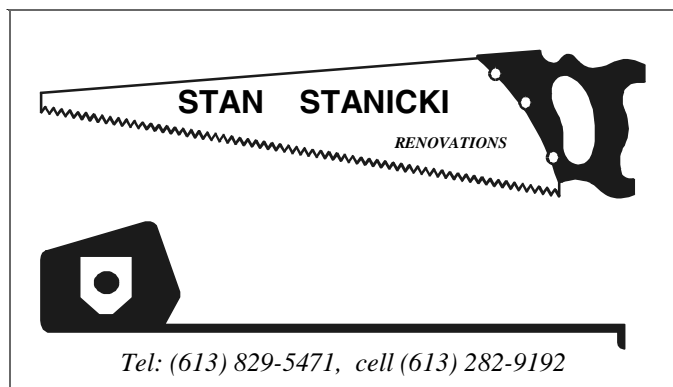
Пошукується Координатор для Українських

Вечорів у нашій громаді - прохання звертатись до М. Решітника чи о. Ігоря. В обов'язки входить - реклама вечорів, організація волонтерів і розважальної частини програми. 728-4923

Varenyky Dinners Co-ordinator: Dinners are scheduled for the last Sunday of each month till the end of June. We are looking for someone responsible to take over the management of this function. Main chores include: advertising and promotion, co-ordination of volunteers and entertainment. Contact either Fr. Ihor or Michael Reshitnyk. 728-4923

Для майбутніх "Українських Вечорів" ми пошукуємо талановитих людей в нашій громаді (**танцюристів, музикантів, співаків**) для виступів. Ми платимо гонорар. За інформацією тел. 728-0856

As part of **future** 'varenyky nights', we are **looking for local Ukrainian talents** to showcase. Should be of Ukrainian content in vocal/ instrumental/dancing performance. Renumeration provided. For more info call 728-0856

LOOKING FOR A NANNY

Ukrainian speaking nanny is needed full time for one year old girl. Our house in New Edinburgh, Ottawa East (Bus route # 3)
Phone: 744-1141 (Anatoli)

ПОТРІБНА НЯНЯ

Потрібна україномовна няня на повний день для догляду за дівчинкою річного віку. Наш будинок в районі New Edinburgh на сході Оттави (маршрут №3 автобуса).
Телефон: 744-1141 (Анатолій)

Потрібен столяр (установка плінтусів, наличників, дверей і т.п.).
Телефонуйте (613) 596-6097
(залишіть повідомлення для Петра)

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

<< home and business >>

18 years experience

- Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades
- Web Design - Home and Office Networking
- Home electronics repairs
- Computers and peripheral devices – repairs, upgrades, maintenance.
- Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation.
- Web Design, development, maintenance and updates.
- Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines.
- Special PC configuration for you - the best performances per \$ invested guaranteed.
- Local networks - lay out, connection and maintenance
- Home electronics repairs - Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones. All work guaranteed — same day service

КОМП'ЮТЕРИ – ОБСЛУГОВУВАННЯ, РЕМОНТ

<< для дому та офісу >>

18 років досвіду

- Діагностика-Ремонт-Модернізація-Видалення вірусів
- Розробка Web сторінок-Домашні та офісні мережі
- Ремонт побутової техніки
- Комп'ютери та периферія - ремонт, модернізація та обслуговування.
- Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення.
- Розробка та супровід Web-сайтів.
- Поставка та установка нових, відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати.
- Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення.
- Комп'ютерні мережі - проектування, монтаж та обслуговування.
- Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеоманітофони, телефони тощо). На всі роботи є гарантія — ми стараємося зробити якнайшвидше.

e-mail: Vsmishny@hotmail.com

call Vitaliy : (613) 761-5786

ОГОЛОШЕННЯ

ПОСЛУГИ

BIOENERGY HEALTH CLINIC-TRAINING CENTER

Nadia Zinchenko MD, D.N.M.- R.N.C.P.

Treatments for: Stress, Sleep Disorders, Allergies, Chronic Fatigue, Digestive Problems, Breathing Difficulties, Menopausal problems, Toxic Problems, Pain Relief.

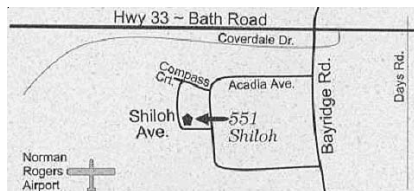
Our equipment is the latest achievement of bioenergy science from Canada, USA, Japan, Germany and Russia. Our services are covered by some Health Plans

Therapies Available: Air-Ion Therapy, Acupuncture, Aromatherapy, Balneotherapy, Infrared Therapeutic Sauna, Colon Hydrotherapy, Electroacupuncture, Homeopathy, Herbalism, Paraffino Therapy, SCENAR Therapy, Magnetic-Infrared-Laser Therapy, Vibroacoustic Therapy, Ion Detoxification.

WE OFFER 4 TREATMENT PROGRAMS:

Full Body Cleanse (1-day, 1-week, 2-weeks), Anti-hemorrhoid Program, Weight Loss Program, Stress Management Program

Nadia Zinchenko has extensive training at several prestigious postgraduate institutes in America and Europe. She was also chief-of-staff at a hospital in the Ukraine. She upgraded her training from general practitioner to cardiologist and endocrinologist. Specializing in aerospace medicine she worked with pilots in Lithuania. Throughout her medical profession, Nadia Zinchenko practiced naturopathic medicine. She studied Homeopathy and Acupuncture according to Dr. Voll. Following that, she obtained a Diploma of Holistic Nutritional Therapy from the American Institute of Natural Sciences and became a Registered Nutritional Consulting Practitioner. She started her natural medicine practice in 1998 in the Kingston area.

551 Shiloh Ave., Kingston ON, K7M 8W1, Canada

Tel.(613) 384 - 9829

Fax (613) 384 - 0098

Email: kpacota@kos.net

<http://www.bioenergyclinic.info/>

Оттавське відділення
Української Суспільної
Служби
влаштує

ДИТЯЧИЙ ГУРТОК

для дітей дошкільного віку

Кожного понеділка

(крім свят)

з 10.00 до 12.00 ранку

за адресою:

1000 Byron Ave.,

(Ukrainian

Orthodox Cathedral,

near Woodroffe)

КУПИТИ-ПРОДАТИ

Ukrainian Community

GARAGE SALE

Saturday, August 14

0900 - 1400

at the

Ukrainian Orthodox Church

1000 Byron Ave

Rent a table (\$20) and sell the stuff
that's been in the basement for years.

Donations of goods to Church table also accepted

For more information please contact

Michael Reshitnyk 728-4923 Fr Ihor Okhrymchouk 728-0856.

Ikea ROBIN Work Station for sale. Blue and pine colours. Bought at \$200, selling for \$150 (negotiable). Never used, not a scratch. Reason for selling -colours don't match the new room design.

ВАША РЕКЛАМА

МОЖЕ БУТИ ТУТ

**Оттавський відділ Української Канадської
Суспільної Служби запрошує до членства
та співпраці всіх бажаючих!**

**Підтримуйте словом та ділом
діяльність нашої Служби!**

**Записуйтеся у члени оттавського
відділу**

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в іміграційних потребах
 - інформаційний вісник
 - дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми,
напр.:

- *відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією*
- *створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання "Сам собі майстер",*
- *фонду меблів та одягу для новоприбулих,*
- *дискусійного клубу і т. п. харитативно-допомогових та культурно-освітніх потреб нашої громади.*

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

**Беріть участь у наших програмах!
Включайтеся у працю добровольців!**

Пам'ятаймо!

**Наша сила в нас самих!
Сьогодні допоможете ви,
завтра допоможуть вам!**

Телефон: (613)843-8206
e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса:
CUSS Ottawa Branch, 820 Forest St.,
Ottawa, K2B 5P9

Listen to Ottawa's Ukrainian Radio Programme

at

**CHIN Radio - CJLL - 97.9 FM
every Saturday & Sunday
8:00 to 9:00 AM**

**Produced and hosted
by Irena Bell**

**Enjoy Ukrainian music,
interesting information
snippets & features.**

**Keep up to date with what's happening in the
community - upcoming events and news**

Traditional and contemporary Ukrainian music by Okean Elzy, Borys Hmyrya, the Canadian Bandurist Capella, Ruslana, Oksana Bilozir, Kyiv Chamber Choir, Paris to Kyiv, Alexis Kochan, Mandry, Volyn Song & Dance Co., Yavir Quartet, Mykhailo Minsky, John Stetch, Iryna Bilyk, Roman Hrynkyv, Pavlo Zibrov, Vasyl Kosenko, Andriy Dobrianskyj/Bohdan Weselowsky, Ron Cahute, the Kubasonics, Vopli Vidopliassova, Sofia Rotaru, Tartak, Vasya-Club, Burlaky, Taras Chubai, Dudaryk Choir, the Ukrainians, Haydamaky, Nina Matviyenko and others.

Listen for regular interviews and reports. Previous shows included Halyna Koryan's interviews about the early years of Ukrainian-Canadian theatre, Dr. Manoly Lupul's Order of Canada, V. Shapoval about the Holodomor, Myron Momryk about Ukrainian collections in the National Archives, Chrystia Mycyk about her art exhibit, Fr. Andriy Onuferko about the Blessing of the Waters tradition. Also, her reports on gender studies in Ukraine, and Canadian books with a Ukrainian connection, authored by M. Atwood, M. Skrypuch, G. Ryga, J. Kulyk Keefer, M. Kostash, Gabrielle Roy, etc.

Also previously featured: Radio Canada International interviews with Yulia Tymoshenko, George Fedak, reports on Pier21, the Pereiaslav treaty. Also: reporting on Ukrainian Christmas traditions; songs and poems by the children of the Lesia Ukrainka School; poem presented by Oleh Belkin.

Special programs devoted to Independence Day, Christmas, St. Valentine's, Taras Shevchenko.

More to come!

Current sponsors: Buduchnist Credit Union, Cornell Popyk (Coldwell Banker), Handa Travel, The Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko

**Оттавський відділ Української Канадської
Суспільної Служби
запрошує до членства та співпраці всіх
бажаючих!**

**Підтримуйте словом та ділом діяльність
нашої Служби!**

Записуйтеся у члени оттавського відділу

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в іміграційних потребах
- інформаційний вісник
- дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми,
напр.:

- відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією
- створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання "Сам собі майстер",
- фонду меблів та одягу для новоприбулих,
- дискусійного клубу і т. п. харитативно-допомогових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо!

Наша сила в нас самих!

Сьогодні можете ви—завтра допоможуть вам!

Телефон: (613)843-8206

e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St.,
Ottawa, K2B 5P9

**Listen to Ottawa's Ukrainian
Radio Programme**

at

**CHIN Radio - CJLL - 97.9 FM
every Saturday & Sunday**

8:00 to 9:00 AM

**Produced and hosted
by Irena Bell
Enjoy Ukrainian music,
interesting information
snippets & features.**

**Keep up to date with what's happening in the
community - upcoming events and news**

Current sponsors: Buduchnist Credit Union, Cornell Popyk (Coldwell Banker), Handa Travel, The Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko

**Найпевніше місце, де завжди
можна отримати число
"Оттавського Вісника"
— кредитова спілка
"Будучність"**

913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3
Tel: 613-722-7075

Відчинена:

Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00

В суботу з 10.00 до 15.00

Вівторок, неділя - вихідні

ПЕРЕДПЛАТА "Оттавського Вісника"

На прохання читачів, "ОВ" починає тимчасову передоплату на чотири послідовні числа. Якщо ви бажаєте отримувати "Оттавський Вісник" на території Канади до вашої поштової скриньки, просимо вислати на адресу редакції великі заадресовані конверти з поштовими марками та чек на п'ять доларів, або, десять доларів, з конвертами без наліплених марок. Про досконаліші умови передоплати, "ОВ" повідомить згодом на своїх сторінках.

Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-винайму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно.

Комерційні оголошення — за домовленням.

**Підтримуйте видання єдиного українського
друкованого видання в столиці Канади!**

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ 2004 ч. 2 ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

3 днем народження

9 серпня свій шістдесят шостий день народження святкував гарант Конституції України Леонід Данилович Кучма. Десятий, і нібито останній, день народження на посаді президента. Колись, у радянські часи, кожна річниця партійних і державних лідерів перетворювалася на всенародне свято. Газети виходили з портретами на цілу шпальту, трудові колективи змагалися в подарунках улюбленим вождям. Нині ці традиції відійшли в минуле. Більше того — значна частина українців не знає ні дати народження, ні навіть біографії свого президента.

Жоден із попередніх днів народжень не відзначався, як всеукраїнське свято. Таких проявів авторитаризму нинішньому президенту вдалось уникнути. Все відбувалось без зайвого шуму і феєрверків на Хрещатику. За словами самого Кучми, такий спосіб святкування дня народження є звичним, і більшість з них український президент святкував саме в колі родини, в якій останнім часом відбулось поповнення. Цього року на святкуванні дня народження свого дідуся-президента була присутня внучка

продовження на стор. 5

ПОТРАПИТИ В УКРАЇНУ БУДЕ ЛЕГШЕ

Україна частково спрощує режим в'їзду іноземців на її територію. Зокрема, з жовтня цього року буде спрощено процедуру оформлення візових документів для іноземців українського походження та членів їх родин. Це закріплено відповідною урядовою постановою від 10 серпня цього року. Як повідомив міністр юстиції України Олександр Лаврінович, постанова визначає перелік документів, які потрібно буде подати іноземним українцям та членам їх сімей для оформлення візи. Перелік визначено згідно з Законом України "Про правовий статус іноземних українців", яким, зокрема, було введено поняття "посвідчення іноземного українця". Постанова Кабміну також визначає, що оформлятимуть довгострокову та багаторазову візу для в'їзду в Україну безкоштовно.

**Друк цього номеру "Оттавського Вісника"
спонсорований Петром Волощуком з Канати**

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Американський актор:	
я - українець, а не росіянин	2
Прощання з легендою	3
Children's Arts Day Camp - "Pokrova"	4
СПРАВИ ЦЕРКОВНІ	7
ТВОРЧА СТОРІНКА	11
УКРАЇНСЬКІ СТАРОЖИЛИ	13
ВІЗА В УКРАЇНУ	15
СТОРІНКА НА ВЕСЕЛО	16
ОГОЛОШЕННЯ	17

Загадка загибелі Чорновола

Тарас Чорновіл заявив, що ланцюг подій щодо вбивства його батька, відомого політика, лідера Народного руху В'ячеслава Чорновола тягнеться за кордон. Відповідаючи на запитання, чи поставлено крапку у справі смерті його батька, Тарас Чорновіл сказав: "Жодних крапок нема. Розслідування як такого взагалі не було — чиста пародія. Особисто я знаю більшість обставин підготовки здійснення цього вбивства. Хоча на вершині айсберга нитки дещо губляться, і, як виглядає, вони йдуть поза межі України. Питання, яка найвища зі сходинок української влади причетна до вбивства, для мене теж ще не розкрито".

Нагадаймо, що 25 березня 1999 року В'ячеслав Чорновіл загинув у автокатастрофі в Київській області під Борисполем. Автомобіль, у якому лідер НРУ повертався з Кіровограда, на великій швидкості в'їхав у вантажівку з причепом, яка саме розверталася. Правоохоронні органи закрили справу про загибель В'ячеслава Чорновола в серпні 2001 року. Жодних слідів терористичного акту слідство не знайшло. Фактично єдиним свідком міг бути тільки водій вантажівки, з яким зіштовхнулася машина лідера НРУ, однак, як повідомляли інформаційні видання, він несподівано помер від серцевого нападу.

ДІАСПОРА ОРГАНІЗУЄ ВИБОРИ

Світовий конгрес українців готовий посприяти організації виборів президента України за кордоном. З цією метою СКУ співпрацює із українським Міністерством закордонних справ і Центвирборчкомом, готуючи списки виборців за кордоном. Також Світовий конгрес планує підготувати нові виборчі дільниці в місцях, де є найбільше закордонних українців. Таких заходів вживають задля того, щоб якнайбільша кількість українців взяла участь у цьогорічних президентських виборах. Водночас, СКУ утримується від підтримки будь-якого із кандидатів у президенти. Єдине, на чому наголошують представники конгресу, опираючись на досвід попередніх виборів, — що у виборах постійно бере участь незначна кількість виборців. Так, у президентських виборах України 1999 року за кордоном лише 121,201 особи внесли в списки виборців, із них проголосували лише 25% виборців, або 30,598 особи. В той час, як у Торонто на виборах 1999 року в списку виборців була 3 351 особа, а з них з проголосували лише 555 осіб, тобто близько 15% виборців. Схожі результати активності виборців за кордоном були і під час виборів до Верховної Ради України 2002 року, зауважує СКУ.

**"Оттавський Вісник" запрошує всіх
бажаючих до співпраці і чекає на Ваші
статті, листи, фотографії чи пропозиції.**

Прочитали самі – передайте іншим!

Україна додає населення Чехії

Чеський уряд повідомив, що населення країни зросло вперше за 9 років головню завдяки іммігрантам. Значну частину мешканців Чехії становлять українці. Чеське телебачення, посилюючись на державну службу статистики, повідомило, що минулого року в країні народилося 228 українських громадян. За неофіційними даними, загалом за межами України перебуває від 4 до 7 мільйонів українців, які виїхали за кордон останніми роками у пошуках роботи.

У США бракує спостерігачів для України

Дипломат Джеймс Кокс, який представляє в ОБСЄ Сполучені Штати Америки, наголосив на доконечній потребі підготувати, окрім міжнародних, українських спостерігачів за виборами президента України в жовтні 2004 року.

За його словами, в Україні бракуватиме міжнародних спостерігачів, тому підбирати та готувати українських спостерігачів міг би Офіс демократичних інституцій та прав людини, що діє при ОБСЄ і який може взяти на себе підготування 50 довготермінових та 600 короткотермінових міжнародних спостерігачів. До участі у місії спостереження, можливо, ще буде залучено приблизно сотню парламентаріїв та працівників офісу ОБСЄ в Києві.

Американський актор: я - українець, а не росіянин

Відомий американський теле- та кіноактор Джек Паланс відмовився прийняти нагороду на фестивалі російських фільмів у Голівуді, і ще й залишив залу на знак протесту, заявивши “Я українець, а не росіянин!”. Джек Паланс, народжений 1920 року як Волтер Джек Палагнюк, є американцем українського походження.

Пан Палагнюк разом з іншим американським актором Дастіном Гофманом мав би отримати звання народного артиста Росії. І от коли справа дійшла до нагород, Паланс, він же Палагнюк, вийшовши на сцену, заявив, що має враження, що потрапив кудись не туди.

Джек Паланс дещо ніяково сказав, що має враження, що перебуває на фестивалі російських фільмів за якоюсь помилкою, додавши, втім, що вважає російське кіно цікавим.

Але щодо нагороди російського уряду пан Паланс сказав, що не має нічого спільного ані з Росією, ані з російським кіно.

“Я - українець, а не росіянин, ото ж я дуже вибачаюсь, я просто троху не у своїй тарілці. Тож буде краще, якщо я і мої друзі просто звідси підемо”.

Контрастом до позиції Джека Паланса стала промова на прийнятті російської нагороди Дастіном Гофманом, який сказав, що його предки походять з “російського міста Київ”, і він вдячний за це російському народові.

Одразу ж після цього очолювана Джеком Палансом Голлівудська митецька фундація оприлюднила заяву, у якій зазначалося, що подібні географічні новини у виконанні Дастіна Гофмана не є, можливо, цілком його провиною.

Фундація Джека Паланса заявила, що це досить печально, що пан Гофман навіть не знає достеменно історії власної родини, але його незнання підставових фактів шокує.

На додаток у заяві фундації зазначається про те, що Дастін Гофман, можливо, того не бажаючи, надає свої послуги до приниження укарінців та й самого себе, приймаючи нагороду на фестивалі, на якому демонструється “глибоко образливий та расистський фільм “72 метри” російського виробництва.

Тут мається на увазі стрічка Владіміра Хотіненко “72 метри”, у якому, на думку критиків, українців показано як тупуватих блазнів, і щодо них вживаються образливі терміни.

У фільмі група російських моряків нібито відмовляється прийняти присягу на вірність Україні і захоплює підводний човен, відганяючи його до Росії.

Заява Голлівудської митецької фундації підсумовує, що останній прикрий випадок свідчить про подальшу російську експансію щодо України з усіх кутів - військового, промислового, економічного, релігійного та культурного.

Джек Паланс відмовився прийняти російську нагороду навіть приватно. Американський актор також не був на перегляді стрічки “72 метри”.

Олег Пац

Фільм жахів у Чорнобилі

Голівудські кіношники мають намір зняти в Чорнобилі фільм жахів про кровожерливих зомбі. Група, яка знімає фільм Return of the Living Dead 4: Necropolis, отримала дозвіл на зйомку за кількост метрів від місця, де 1986 року трапилася найбільша техногенна катастрофа в історії людства.

Колись було ГКЧП

Тринадцять років тому, зранку 19 серпня 1991 року, ми раптом дізналися, що влада в СРСР помінялася, президент Горбачов раптом захворів у кримському Форосі, а всім керувати має якесь ГКЧП. Спроба створити українську аббревіатуру для цього “державного комітету з надзвичайного стану” — ДКНС — так і загинула в зародку.

Хоча і в серпні 1991 року дехто справді перестрашився. Особливо ті, що постійно “коливались разом із лінією КПРС”, а в останній момент вже навіть осмілились приєднатись “до Чорновола”. Тож багато з них побігло здавати заборговані компартійні членські внески.

Та на щастя, все обійшлося майже без крові. ГКЧП прискорив розпад СРСР, а за кілька днів у Києві перелякані комуністи-депутати дружно проголосували за незалежність. І більшість з них не прогадала, бо в сучасній політичній та бізнесовій еліті України зараз найбільше колишніх компартійних та комсомольських діячів.

Ігор МЕЛЬНИК

“Мені тринадцятий минуло...”

24 серпня українці святкують тринадцяту річницю відновлення незалежності України. Чи, як стверджує влада, 24 серпня — це тринадцята річниця проголошення незалежності радянської України від Союзу та від радянської Росії.

Таку ситуацію зі ставленням громадян до власної держави і до дня, який дав українцям хоч якусь, але свободу, можна пояснити тим, чого всі українці хотіли тоді — 24 серпня 1991 року. Тоді 70% і навіть більше українців очікували покращання рівня культури, рівня демократії, покращання рівня життя і зростання економіки. Натомість 60% українців очікували на зниження рівня злочинності та корупції. У підсумку українці отримали забагато другого та втратили майже все перше. Навпаки — щонайменше 35% українців вважає, що ситуація з усіма цими показниками погіршилася.

Іншою причиною, чому українці не голосували би вдруге за незалежність, є відчуття того, що насправді за 13 років вони так і не звільнилися, як і їх Батьківщина. Навпаки — 2003 року більшість — 52,2% — українців заявила, що на 12 році незалежності Україна досі не є незалежною. Ще 36,3% опитаних навіть не знають, що ж тут можна сказати. І лише 11,5% громадян вважають нашу державу справді незалежною.

Водночас цікавим матеріалом, який з’явився напередодні 13-ї річниці відновлення незалежності, є опитування про те, чи хоче українець виїхати зі своєї Батьківщини назавжди, що провели в лютому 2004 року фонд “Демініціативи” і Київський інститут соціології. Згідно з ним, аж 33,8% опитаних, або ж 16 мільйонів українців, переважно молоді та осіб з вищою освітою, забажали виїхати з України назавжди. Із цього опитування незалежні політологи Данило Яневський та Кость Малеев зробили один висновок: “Нєвіра громадян у чинну владу як таку переросла в Нєвіру в країну”.

Таке є можливим лише в ситуації, коли народ довіряє лише відомим людям поза владою, натомість людям при владі народ категорично не довіряє, і їхні рейтинги перебувають “нижче від плінтуса”. Відповідно, влада намагається триматися лише на одному тому, що в неї є, — на силі. І водночас вона думає лише про себе, а народ не відчуває нічого ні до влади, ні до держави й не має наміру мати з ними щось спільне.

Українська діаспора підтримує Керрі

Джон Керрі — кандидат у президенти США від демократичної партії — може розраховувати на підтримку української громади у США. Принаймні тієї частини, яка, розчарувавшись політикою чинної адміністрації, створила громадський комітет “Українські американці за Керрі”. Майбутні президентські вибори у США розглядають як доленосні не лише для Америки, але й для багатьох держав світу, зокрема і для України. Тому вперше за історію президентських виборів представники української діаспори об’єдналися в комітет на підтримку не республіканця, а кандидата від Демократичної партії, передає радіо “Свобода”.

Як пояснив настрої української частини американського електорату один із координаторів комітету Ігор Гавдяк, “сьогоднішня політика Буша щодо України базована тільки на участі України в іракській війні. Уряд Буша не протидіє рішуче політичній та економічній загрози Росії в Україні”. Буш, за словами пана Гавдяка, також “не надає достатньо уваги президентським виборам в Україні і не достатньо тисне на уряд України, щоб ці вибори були справді чесні, демократичні”. Невдоволення української діаспори викликало й блокування урядом Буша резолюції сенату про голодомор в Україні у 1932-33 роках.

Оттавське відділення
Української Суспільної Служби
влаштує
ДИТЯЧИЙ ГУРТOK
для дітей дошкільного віку
Кожного понеділка (крім свят)
з 10.00 до 12.00 ранку
за адресою:
1000 Byron Ave.,
(Ukrainian Orthodox Cathedral, near Woodroffe)

Очікуєте вищі відсотки?

Скористайтеся з гарантованих інвестицій у Кредитовій Спільці Будучність які не зобов’язують Вас на довший термін

“It’s your option”
One year Cashable 1.50%
Може бути виплачений після 30 днів

“Wait and See” GIC
Рік 1 2.25%
Рік 2 3.00%
Рік 3 4.00%
Може бути виплачений річно
Відсотки виплачуються річно або додаються до оригінального вкладу

ЄВРОПА ЗА КОЛЮЧИМ ДРОТОМ

Україну закривають від Європейського союзу, а точніше, від його нових членів — Польщі та Угорщини. Це передбачено планом будівництва спеціального загородження на кордонах ЄС із Росією, Білоруссю та Україною.

Цікаво, що про план будівництва такої “стіни” стало відомо зовсім не від Брюсселя, який би мав оприлюднити таку ініціативу, і не від нашого Міністерства закордонних справ, яке б мало запобігти такому будівництву, а від ізраїльтян. А точніше, від ізраїльських будівельних компаній, які будують одіозну “стіну безпеки” на окупованих палестинських територіях, — повідомила українська редакція радіо “Німецька хвиля”.

За інформацією радіо, наразі до проекту нової “берлінської стіни” залучено дві ізраїльські будівельної компанії. Перша з них — “Магаль” забезпечуватиме новоявлену огорожу відеокамерами для відстежування порушників, які намагаються її перелізти. Ця компанія отримує левову частину робіт саме на українсько-угорському та українсько-польському кордонах. До того ж, роботами європейських керуватиме офіс компанії, який розташований в німецькому місті Маркдорфі.

Згодом вже проект — власне стіну — зводитиме фірма “Ель фар”, яка безпосередньо будуватиме загородження, використовуючи досвід, здобутий під час будівництва ізраїльського захисного муру.

На думку західних експертів, такий захист Євросоюзу від “іншої Європи” коштуватиме недешево. Враховуючи витрати на електронні засоби спостереження, встановлення прикордонних веж та контрольних систем, вартість прокладення кілометра захисної конструкції оцінюють двома мільйонами доларів.

Український кордон з Польщею, Словаччиною та Угорщиною становить близько 776,6 км. Якщо взяти до уваги вартість одного кілометра огорожі, то можна поррахувати, що вона “влетить” єєсівським платникам податків у 1553,2 млн. дол.

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

“ О т т а в с ь к и й В і с н и к ”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації.

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: “Ottawskiy Visnyk”, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

ОГОЛОШЕННЯ

ПОСЛУГИ

BIOENERGY HEALTH CLINIC-TRAINING CENTER

Nadia Zinchenko MD, D.N.M.- R.N.C.P.
Treatments for: Stress, Sleep Disorders, Allergies, Chronic Fatigue, Digestive Problems, Breathing Difficulties, Menopausal problems, Toxic Problems, Pain Relief.
Our equipment is the latest achievement of bioenergy science from Canada, USA, Japan, Germany and Russia.

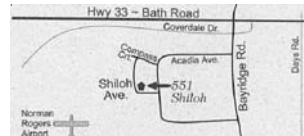
Our services are covered by some Health Plans
Therapies Available: Air-Ion Therapy, Acupuncture, Aromatherapy, Balneotherapy, Infrared Therapeutic Sauna, Colon Hydrotherapy, Electroacupuncture, Homeopathy, Herbalism, Paraffino Therapy, SCENAR Therapy, Magnetic-Infrared-Laser Therapy, Vibroacoustic Therapy, Ion Detoxification.

WE OFFER 4 TREATMENT PROGRAMS:

Full Body Cleanse (1-day, 1-week, 2-weeks), Anti-hemorrhoid Program, Weight Loss Program, Stress Management Program

Nadia Zinchenko has extensive training at several prestigious postgraduate institutes in America and Europe. She was also chief-of-staff at a hospital in the Ukraine. She upgraded her training from general practitioner to cardiologist and endocrinologist. Specializing in aerospace medicine she worked with pilots in Lithuania. Throughout her medical profession, Nadia Zinchenko practiced naturopathic medicine. She studied Homeopathy and Acupuncture according to Dr. Voll. Following that, she obtained a Diploma of Holistic Nutritional Therapy from the American Institute of Natural Sciences and became a Registered Nutritional Consulting Practitioner. She started her natural medicine practice in 1998 in the Kingston area.

551 Shiloh Ave., Kingston ON, K7M 8W1
Tel.(613) 384 - 9829 Fax (613) 384 - 0098
 Email: kpacota@kos.net
<http://www.bioenergyclinic.info/>

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

КОМП'ЮТЕРИ – ОБСЛУГОВУВАННЯ, РЕМОНТ

<< для дому та офісу >>
18 років досвіду

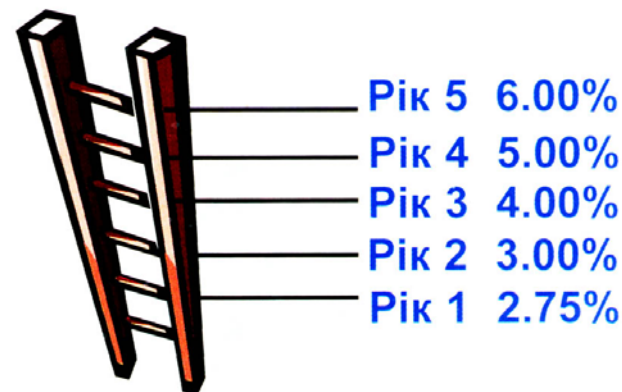
- Діагностика-Ремонт-Модернізація-Видалення вірусів
- Розробка Web сторінок-Домашні та офісні мережі
- Ремонт побутової техніки
- Комп'ютери та периферія - ремонт, модернізація та обслуговування.
- Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення.
- Розробка та супровід Web-сайтів.
- Поставка та установка нових, відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати.
- Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення.
- Комп'ютерні мережі - проектування, монтаж та обслуговування.
- Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо). На всі роботи є гарантія — ми стараємося зробити якнайшвидше.

e-mail: Vsmishny@hotmail.com
call Vitaliy : (613) 761-5786

STAN STANICKI
 RENOVATIONS

Tel: (613) 829-5471, cell (613) 282-9192

**Поступово збільшіть Ваші
 прибутки у Кредитовій Спілці
 Будучність**

**“Escalator” GIC
 5 річний термін**

Canadian citizen, BA in Politics from Queen's, speaks English, Russian, Ukrainian, French, experience in international projects - would like to find a job in Europe. Since it is “who you know” that matters, can anyone having relatives or friends in Western Europe help me with the job search, refer to an appropriate person, etc. I've been looking for years to no avail and would be thankful for any assistance.
 You can call me at 595-1027 (Alexandra) or e-mail to: alexandrineberly@yahoo.ca

Oleh Belkin

**Actor B.F.A.
 Acting Teacher
 Theatre &
 Language Coach**

Tel./Fax: (613) 842-4782
 215 Crichton St. Ottawa, Ontario, K1M 1W3

Прощання з легендою

26 червня Польща скорботно прощалася зі своїм Великим Сином — Яцеком Куроном — одним із найвидатніших польських політиків, вічним опозиціонером, невтомним захисником змаргінезованих суспільних верств та зятим оптимістом. Співтворець Комітету оборони робітників, діяч “Солідарності”, посол до сейму, міністр праці та соціальної політики, керівник парламентської комісії в справах національних меншин, історик, публіцист і великий громадський діяч — помер у четвер вночі в лікарні у Варшаві. Мав 70 років.

Яцек Куронь, який народився у Львові і рахував себе львів'янином, був людиною великого масштабу. Людиною, яка заслуговує на те, щоб його провели в останню дорогу найповажніші люди. Від Львівської міської ради на похорон цієї видатної особистості прибула делегація до якої входили також депутати міськради Тетяна Крушельницька та Антон Ружицький. Від блоку “Наша Україна” прибули Віктор Ющенко, Ігор Гринів та Михайло Горинь. Попрощатися з Яцеком Куроном прийшли президент Польщі, а також колишні і теперішні польські високопосадовці. Крім того, провести в останню дорогу цього видатного чоловіка прийшло чимало українців, які мешкають у Польщі. І це підтверджує лише те, що Яцек Куронь був справжнім другом України. У своїй промові президент Польщі сказав, що Куронь дуже багато зробив для зміцнення українсько-польських стосунків.

Відаючи останню шану “герою в синіх джинсах” на алеї заслужених Військового цвинтаря у Варшаві, кожен промовець шукав шляху, яким може піти не лише “Польща без Куроня”, але й кожен зокрема. Адже не стало людини, яка чулася відповідальною за все, що діється в Польщі, яка вмела виходити на барикади як проти комуністичного режиму, так і проти сучасної владної системи, яка відстоювала соціальні права та інтереси як поляків, так і всіх представників національних меншин, яка вмела ставити важкі запитання та змушувати шукати на них відповіді, і найголовніше — яка вмела об'єднувати довкола ідеї взаємного вибачення та примирення.

Так само, як Куронь постійно ламав стереотипи, знехтував канонами, які зобов'язують на похоронах, давній приятель та сусід по судовій лаві Кароль Модзелевський, котрий із прикрістю констатував: “Польща після відходу Куроня буде слабшою й гіршою, щораз важче буде протистояти тим, хто твердою рукою намагається запровадити лібералізм, хто розглядає людину лише як товар, ціну якого можна редукувати навіть до нуля. Натомість для Яцека найважливішим показником економічного виміру були успіхи звичайної людини, які базуються на суспільній та міжособистісній солідарності”. Від імені Леха Валенси та партії “Солідарність” Мечислав Гіль подякував Куроню за те, що він “не дав закувати себе в золоті кайдани, завжди залишаючись вірним собі”.

Про біль непомірної втрати, яку відчуває Україна по смерті Яцека Куроня, говорив лідер “Нашої України” Віктор Ющенко: “Ми втратили Великого Поляка та Великого Українця. Людину, котра

**“Оттавський Вісник” висловлює жаль з приводу смерті
 Оксани Жовнір, колишнього головного редактора
 щотижневої газети “Україна і Світ”,
 яка виходила протягом 90-их років у Торонто.**

для мого покоління політиків стала обличчям українського та польського сумління, котра вмела читати скрижалі історії, говорячи, що “без незалежної України не буде незалежної Польщі та навпаки”. За проголошення такої правди варто ризикувати життям”. Останнім благословенням України для Куроня стали вишитий рушник із деревом життя та жменя української землі, на якій він народився. В унісон прозвучали й слова прощання головного редактора “Газети виборчої” Адама Міхніка: “Яцек умів примирювати не лише українців та поляків, але й поляків із поляками. Саме він навчив нас сприймати антагоніста як партнера. Він був білим вороном у політиці, який кохав Львів, прищеплюючи любов до цього міста як символу українсько-польської толерантності та любові. Обіцяємо, що доки земля обертається, ми не зійдемо з Твоєї дороги”.

Яцек Куронь сприяв не лише політичному, але й релігійному

Михайло Горинь та Яцек Куронь

примиренню: над його гробом молилися римо-католики та православні, мусульмани та буддисти, юдеї та євангелісти-реформатори. Далай-Лама, приятель Яцека Куроня, надіслав із Тибету прощальний лист зі співчуттями, а за старобуддистською традицією, благословенням та “перепусткою” в інший світ має стати білий шалик — катак.

Президент Польщі Олександр Квасневський першим поклав квіти на могилу Яцека Куроня, великого вчителя, заповіти якого зобов'язалися виконувати його послідовники: від сучасних політичних гравців до наймолодшого покоління. “Ти щосекунди доводив нам, що мусимо брати на себе відповідальність. Говорив до нас простими словами про найскладніше. Але ми змогли їх лише зараз зрозуміти”, — засвідчила студентка створеного Яцеком Куроном та його дружиною Університету загального в Теремісках. Кажуть, іноді для реалізації ідей необхідно, щоб відійшла людина, яка їх випродукувала.

Леся ГОЛОВАТА

BASARAB RENOVATIONS

Efficient Professional Installation of:

- Windows & Doors
- Sofit Facia
- Siding
- Bathroom Remodelling
- Ceramic Tiles

*Professional Workmanship, Satisfaction Guaranteed.
 Call for your Free Estimate.*

Mariush Basarab, Tel:(613)7235889

Ukrainian Children's Arts Day Camp - "Pokrova"

by Chrystia Chudczak

Pokrova campers and counsellors outside the Church auditorium.

OTTAWA (July 26-31, 2004) Thirty-three children, aged 6 to 11 years, converged recently at the Ukrainian Orthodox Church in Ottawa to attend the bilingual Ukrainian Children's Arts Day Camp - "Pokrova". The first of its kind in the Ottawa area, the camp provided children with an opportunity to experience Ukrainian culture through the visual and performing arts. His Excellency Mykola Maimeskoul, Ambassador of Ukraine to Canada acted as Pokrova's Honorary Patron for 2004.

Using the theme of "Ripka" or Turnip as written in the Ivan Franko kazka by the same name, organizers made efforts to weave the concept of cooperation throughout the week-long camp.

Organized by age group, teams of children were assigned counselors who guided and assisted campers throughout the visual and performing arts activities. Pokrova counselors included Andrea Beznaczk-Smyrnew, Lydmyla Monczak, Myroslava Mykytyn and Nicolas Sianchuk.

Pokrova campers represented a wide-range of groups within the greater Ottawa area. Many children did not speak the Ukrainian language, others had never participated in the Ukrainian community, several were recent immigrants to Canada from Ukraine and the Middle East, others are involved in different Ukrainian schools in the Ottawa region and some only in Ukrainian dance. The level of language and cultural awareness varied, making the Pokrova camp and opportunity to introduce children within the Ottawa area to whom they may never have an opportunity to meet with and become friends. Camp Director, Myroslava Bilaniuk, noted that "while tentative on the first day, the campers bonded quickly with their counsellors and among the group. As a first effort to integrate kids from various experiences, this was a great success."

Alanna and Larissa Bobra, age 7, at the collage station

Artists, performers and teachers introduced campers to a wide variety of activities. Well-known Ottawa painter Christopher Griffin kicked off the visual arts part of the camp explaining that

a person does not need to go to art school to be an artist. Children were given the opportunity to use charcoal to draw marks and shapes and was followed by using a still-life set of sunflowers as subject matters.

Further classes in painting and collage followed, building on the basic foundations of drawing and introducing colour and form. Children produced vibrant acrylic paintings of turnips, self-portraits and portraits of campers, as well as complex three-dimensional collages.

Local Ukrainian dance instructors from the Ottawa School of Ukrainian Dance and members of the Svitanok Ukrainian Dance Ensemble, the brother and sister team of Laura and Nicholas Sianchuk, choreographed a highly complex and intricate Ukrainian dance called "Pokrova". At camp's end, Laura Sianchuk indicated that "these campers exceeded our expectations, working hard and having fun while learning Ukrainian dance".

Music teacher Melita Mudri-Zubacz, using a guitar and various games, taught campers four songs in Ukrainian, including a Molytva. Singing in the Ukrainian language helped children learn new words and their meaning throughout the week.

Ms. Lesia Maruschak demonstrated the unique and ancient Ukrainian instrument - the tsymbaly to Pokrova campers. Children had an opportunity to sit and play the instrument using wooden sticks which Ms. Maruschak explained had been made for her especially by her father many years ago in Saskatchewan.

Embroidery teacher Larysa Gorodnichka brought a different set of instruments to campers introducing them to the folk art of Ukrainian embroidery. Boys and girls equally participated in learning basic embroidery skills, many for the first time. Later, Ms Gorodnichka introduced campers to the Ukrainian culinary arts where children made, baked and ate stuffed fruit pasteries.

Sports was an integral part of the Pokrova camp. Under the direction of Andre Gorodnichy, the sports instructor, children participated in a variety of activities such as soccer, basketball, running and obstacle races.

On Friday, July 31, 2004, nearly 100 members of the Ottawa community, including Pokrova families and friends, attended the Pokrova Children's Art Exhibition and Concert. Children held a vernissage and reception to showcase their artwork during the week, dressed in specially designed Pokrova t-shirts, black shorts and, for each girl, a sunflower in her hair. Each Pokrova child provided a tour of the facilities to their family, explaining their works and the process behind creating the art, and offered

Pokrova's Honorary Patron Mykola Maimeskoul, Ambassador of Ukraine to Canada (Photo: John Henry)

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте односторонній, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника».

If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service – medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawa's Visnyk".

ЖИТЛО

A beautiful two-bedroom condominium for rent in downtown Kyiv (Pechersk District, Klovskva Subway Station, near Bessarabka Market on Khreshchatyk Street). Pictures and detailed description is available upon request. Please call Peter at (613) 596-6097.

Room for Rent/Кімната до винайму
Baseline/Greenbank,
\$425 monthly, all incl., avail. August
829-5665 (Віка)

Sutton Group Premier Realty Ltd.
1770 Courtwood Crescent, #202
Ottawa, Ontario K2C 2B5
Email: vkarpjak@sympatico.ca
Web: <http://www.ProceedWithConfidence.com>
CABR
Telephone: (613) 727-5505
Residence & Fax: (613) 225-9922
Cell Phone: (613) 298-7227
Voice Mail: (613) 298-7228

House for rent

Carlingwood, Immaculate Upper 3 bdrm Duplex
Spacious, Bright, Clean - Water, Heat & Parking Incl.
\$950/month - Avail. Jul/Aug.
599-5310, 719-7920 day (Lisa)

House for rent

13 Bradgate Drive in Briar Green (West-end). Spacious bungalow with 3+bedrooms, 2.5 baths, walking distance to excellent schools.
\$1850.00+utilities. August possessions.
Call Vicki at (613) 225-992

КУПИТИ-ПРОДАТИ

Ikea ROBIN Work Station for sale. Blue and pine colours. Bought at \$200, selling for \$150 (negotiable). Never used, not a scratch. Reason for selling -colours don't match the new room design. Tel: 613-596-6097

Tel: (613) 745-2278 ext. 415
Fax: (613) 822-8000
Mobile: (613) 296-5490
Email: tadek@OttawaMortgage.ca
Website: www.OttawaMortgage.ca

2495 Lancaster Road
Ottawa, Ontario K1B 4L5

Head Office: 2005 Sheppard Ave. E., Suite 200
Toronto, ON M2J 5B4 Toll Free: 1-877-366-3487

Tadek Kulisz, M.Sc., B.Sc.
Senior Mortgage Consultant

**Підтримуйте видання
єдиного українського друкованого видання
в столиці Канади**

ПОТРІБНО

Пошукується Координатор для Українських Вечорів у нашій громаді - прохання звертатись до М. Решітника чи о. Ігоря. В обов'язки входить - реклама вечорів, організація волонтерів і розважальної частини програми. 728-4923

Varenyky Dinners Co-ordinator: Dinners are scheduled for the last Sunday of each month till the end of June. We are looking for someone responsible to take over the management of this function. Main chores include: advertising and promotion, co-ordination of volunteers and entertainment. Contact either Fr. Ihor or Michael Reshitnyk. 728-4923

Для майбутніх "Українських Вечорів" ми пошукуємо талановитих людей в нашій громаді (**танцюристів, музикантів, співаків**) для виступів. Ми платимо гонорар. За інформацією тел. 728-0856

As part of future 'varenyky nights', we are **looking for local Ukrainian talents** to showcase. Should be of Ukrainian content in vocal/ instrumental/dancing performance. Renumeration provided. For more info call 728-0856

LOOKING FOR A NANNY

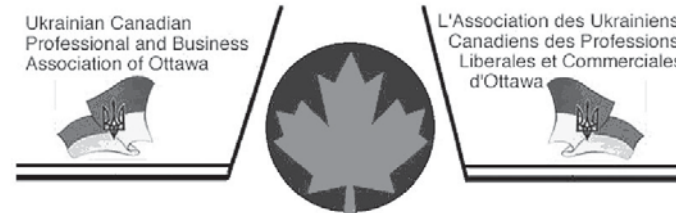
Ukrainian speaking nanny is needed full time for one year old girl. Our house in New Edinburgh, Ottawa East (Bus route # 3)
Phone: 744-1141 (Anatoli)

ПОТРІБНА НЯНЯ

Потрібна україномовна няня на повний день для догляду за дівчинкою річного віку. Наш будинок в районі New Edinburgh на сході Оттави (маршрут №3 автобуса).
Телефон: 744-1141 (Анатолій)

Сім'я з двома діточками шукає жінку для допомоги за доглядом за дітьми та легкої роботи по дому.
Телефон (819)682-0700

Потрібен столяр (установка плінтусів, наличників, дверей і т.п.).
Телефонуйте (613) 596-6097
(залишіть повідомлення для Петра)

**Товариство Українських Канадських
Професіоналів і Підприємців Оттави**
Join Us! Become a member of the UCPBA-Ottawa

СТОРИНКА НА ВЕСЕЛО

— Коли я останнього разу прийшов додому напідпитку, діти мене не впізнали.
 — А коли протверезів?
 — А коли протверезів, я зрозумів, що потрапив не в ту квартиру...

●●●
 Касир Нью-Йоркського банку уважно розглядає чек:
 - Щось підпис вашого чоловіка мені здається якимось непевним.
 - Та, знаю, - відповідає клієнтка, - цей ідіот завжди тремтить, коли на нього наставляєш револьвер.

●●●
 - О, господи! І як ви могли таким п'яним сідати за кермо автомобіля?
 - Мусив! Бо не міг йти ногами.

●●●
 Пізно ввечері у крамницю заходить монахиня і, переконавшись, що нікого немає, купує ящик пива. Продавець, дивуючись, запитує:
 - І для чого вам могло знадобитися пиво?
 - Знаєте, волосся краще росте, якщо його вимити пивом.
 - А-а-а... Ну тоді я ще рекомендую солоні бублики – їх можна використовувати замість бігудів!

●●●
 По шпалах за поїздом біжить пасажир. Йому кричить:
 — Облиш. Все одно цього поїзда тобі вже не наздогнати.
 — Та я не цей, а той, що перед ним доганяю, — на ходу відповідає чоловік.

●●●
 Суддя - свідкові:
 - Ви кажете, що знаєте обвинувачуваного все життя і можете поручитися за нього, як за самого себе. Тоді скажіть, чи вважаєте його здатним украсти гроші?
 - Перепрошую, а яку суму?

●●●
 Жінка сховала коханця в шафу. Той просидів півночі в шафі, не витримав, вбрав шубу і став тихенько виповзати з шафи. Тут прокинувся чоловік:

- Ти хто?
 - Я? Міль...
 - А куди шубу поніс?
 - Вдома з'їм!

●●●
 З повідомлення українського випуску новин:
 - Україна займає перше місце у світі по поліпшенню рівня життя населення, піднявшись відразу на 16 місць за рівнем добробуту, відповідно до останньої доповіді ООН, обігнавши по цьому показнику всі розвинуті країни.

У той же час Канада, краща серед розвинутих країн, залишилася на тому ж місці, що і торік.

●●●
 - Миколо, я вірус піймав!
 - Так давай його сюди!
 - О, який хитрий! Це тобі не ведмідь!

Йде з'їзд народних депутатів. З останнього ряду до Президії пролізає чоловік:

- Панове, розступіться трохи, мені не видно...
 - Можливо, вам бінокля дати?
 - Ні, дякую, у мене з оптичним...

●●●
 - Куди йдеш?
 - На репетицію хору.

- А що ви там робите?
 - Граємо у покер, п'ємо пиво...
 - А коли ж ви співаєте?
 - Коли додому повертаємося.

●●●
 До рабіна приходять побожний жид і скаржаться на свого сина:

- Бачиш, ребе, мій син п'є горілку, кошерну, але робить то часто, а не раз в році. Курить гаш. І волочить по курвах...
 - Ти кажеш: твій син! А подивися, мій син! - відповідає на то рабін. - Відрікся віри батьків, оженився з християнкою...

- І що ти на то?
 - Пішов до пана-Бога і про все йому розповів.
 - І що він на то?
 - А задумався і каже: - Ти говориш - твій син! А подивися: мій син!..

●●●
 Виходить студент з аудиторії. Товариші запитують:
 - Ну що, здав?
 - Так здається здав!
 - А що запитував?
 - А чорт його знає - він же запитував по-англійськи.

●●●
 - Як відрізнити справжню гривню від фальшивої?
 - Береться лист паперу, кладеться на нього гривня із зображенням політичного діяча вгорі і обводиться шматком сала по периметру. Якщо особа, зображена на купюрі, буде очима стежити за салом - гривня справжня...

●●●
 Кореспондент запитує директора божевільні, який тест є критерієм для виписки.
 - Ми наповнюємо ванну водою, кладемо поряд чайну ложечку й великий кухоль і пропонуємо звільнити ванну від води.

Кореспондент усміхається і каже: - Ну, будь-яка нормальна людина візьме кухоль.
 - Ні, - заперечує директор, - нормальна людина вийме пробку.

●●●
 - Як бере участь Україна в НАТО?
 - Як яйця в статевому акті: беруть участь, але не входять.

●●●
 Прийшов мисливець до мисливця. Бачить у нього на землі ведмедячу шкуру і питає:

- Скільки ти зробив пострілів у ведмедя.
 - Десять.
 - А скільки попало.
 - Жодного.
 - А від чого ж він помер?
 - Від сміху.

Oleksander Lowe, age 7, plays the tysmbaly for the first time.

indicating they had successfully participated in the 2004 Pokrova camp. At the camp's conclusion, Camp Director, Ms Bilaniuk, thanked counsellors, instructors, parents, supports and the children, for helping to make the Pokrova pilot project a success.

Organizers are currently evaluating the camp, its operation and outcomes to determine whether and how to move forward into the future.

Voluntary organizers, Myroslawa Bilaniuk, Chrystia Chudczak, Lydia Migus, and Dob. Jennifer Okbrimitchouk, wish to thank the Ukrainian Orthodox Assumption of the Blessed Virgin Church for donating the space and facilities for the camp, the Embassy of Ukraine for its assistance throughout the organization of the camp, Tatiana Martschenko for assistance during the Garden Party and Art Show fundraiser, Larysa Rozumna for human resource and management advice and assistance, the Taras Shevchenko Foundation, Daphne Griffiths for art class support, volunteers Tanya Babiuk-Henry, Valya Shumska, Julia and Dana Riapka, Victor Smishna, advisory board members Kateryna Shepertycki (Ottawa School of Ukrainian Dance), Joanne Greenhalgh (National Gallery of Canada), Lawrence Ewaszko (University of Ottawa Music Faculty; Opera Lyra); - Fr. Ihor Okbrimitchouk, Mykola Bilaniuk, Ihor Andriyiv, John Henry, Olena and James Bankston, Ludmyla Monczak, Daina Riabko, Volodymyr Smishnyj and all the volunteers and supporters who helped to provide Ottawa's children with

refreshments.

Pokrova children also held a concert showcasing their performing skills. A Pryvit (Welcome Dance) was held followed by a bilingual reading of the Ripka Kazka and a staged performance by several young campers. The Pokrova Children's Choir performed four songs accompanied on guitar by Ms Mudri-Zubacz. The concert culminated with a robust and lively performance of the intricate Pokrova Dance. A Pryvit completed the concert. Children received a certificate of merit

a unique cultural experience in their own city.

Pokrova organizers are grateful for your support and enthusiasm. In order to continue the Pokrova camp into the future, we need your financial assistance. Tax deductible donations are gratefully accepted. For more information, contact Pokrova Treasurer, Lydia Migus, at 371-1720.

Interpreter / Translator / Перекладач
I offer high quality interpretation and translation services in Ukrainian, Russian and English, including certified translations of Birth certificates, Driver's Licenses, Diplomas etc.
Registered with the Federal Government Translation Bureau.
 Зареєстрований в Бюро перекладів федерального уряду Канади перекладач пропонує якісні послуги по прийнятним цінам. Завірений переклад свідоцтв про народження, прав, дипломів тощо.
Українська, російська і англійська мови.
 Please call Peter at (613)596-6097
 Телефонуйте (613)596-6097 (залишіть повідомлення для Петра)

... продовження зі стор. 1

Катерина, якій нещодавно виповнився рік. Не обійшлося й без виступу самого уродинника, який під акорди гітари виконає традиційну для сімейного кола пісню.

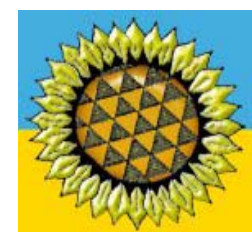
Десятий президентський день народження Кучми стане досить показовим. Ті, хто пришлють тепер вітальні листівки українському президенту, зроблять це з двох причин: або з поваги до нього, або ж від радості, що цього не потрібно буде робити наступного року.

За легендою, у 1955-му на вантажівці з картоплею 17-річний Леонід Кучма залишив своє село Чайкіно під Новгород-Сіверськом і вирушив вступати в інститут у Дніпропетровську. Тоді він вперше тримав в руках 10 рублів, зібраних мамою. Кажуть, що хотів вступати на філологію, але пішов на фізику, бо там була більша стипендія.

Може, краще вже б пішов на філологію і залишився би вчителем російської мови. Тож не довелось би терміново вивчати українську в 1994 році...

У якій ситуації відзначатиме Кучма свій наступний день народження? Це не зможе спрогнозувати ніхто. Можливо, і сам Леонід Данилович.

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя жертва \$ _____
 Enclosed is my donation for Ottawa UCSS
 Ім'я та прізвище: _____
 Name
 Адреса: _____
 Address
 Підпис: _____
 Signature

Чеки з поміткою "На Оттавський відділ УКСС" просимо висилати на адресу:
 Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за пожертву більше \$15.00
 Receipts will be issued for donation \$15 or greater

- Прошу вислати посвідку для податку Please send me an income tax receipt
 Мені не потрібно посвідки I do not require receipt
 Прошу оголосити мое ім'я і даток у списку жертводавців
 Не оголошувати

**ВАША РЕКЛАМА
 МОЖЕ БУТИ ТУТ**

В родині було п'ятеро дітей – три хлопчики і дві дівчинки. Євдокія найстарша. Працювали тільки на себе та частково на пана. Євдокія, як найстарша з дітей, наймитувала, заробляла для родини цукор і дорогу тканину. Добре шила – обшивала усе село.

Тридцяти-дев'яти-річною Євдокія вийшла заміж. Чоловік був з польських паничів, мав великий маєток, багато худоби і землі. З ним Євдокія прожила 30 років. І більше заміж не виходила. Коли виповнилося сто років, ще садила картоплю і сапала город. До 105-ти вишивала рушники – доки не стала погано бачити. Їсти баба Дуня любить усе – найбільше капуста і голубці. Воду п'є тільки кип'ячену або ж фруктовий компот чи узвар. Те, що вона – може бути найстаршою жителькою планети, сточотирнадцятирічну бабусю цікавить мало. Родичі ж, навпаки, хочуть, щоб вона мала такий статус.

Усі онуки захоплено слухають казки від баби Дуні і кажуть, що таких ніколи не чули. Бабця також любить співати українських пісень. Живе в свого рідного онука, але опікується нею вся родина.

А найбільше старожиливі, яким виповнилося поза сто років, живе у гірських селах Свалявського району Закарпатської області. Столітній ювілей відзначив житель села Ганьковиця Василь Савко. У молодості він, як і його батько з дідом, вівчарив, потім до 75 років працював лісорубом. Має четверо дочок та 20 онуків та правнуків.

Сто перший рік пішов Пелагії Калабішці, яка живе в селі Солочин. Щоб зберегти пружність шкіри вона протирає обличчя свіжим коров'ячим молоком.

Довгожитель Петро Тришула з села Родникова Гута народився у липні 1901 року. Він жодного разу не виїжджав з рідного села. З дружиною виховали п'ятеро дітей, найстарший онук Василь, а їх у нього 15, народився у 1945 році. Тришула також має 28 правнуків і двох праправнуків. До лікарів довгожитель звертався лише раз, коли впав із даху будинку і зламав кілька ребер.

Четвертий старожил, Михайло Мішко, живе у селі Мала Мартинка. До старості був мастаком на всі руки, та найкраще лагодив колеса, вози, сани. Щонеділі ходить до церкви, вживає криничну воду та трав'яні чаї. Трави збирає сам. На здоров'я не скаржиться. Донедавна до його щоденного раціону входив келих сухого вина, але тепер п'є його рідше, бо має підвищений тиск.

Свалявщина – край мінеральних вод і цілющого повітря, настоящего на різнотрав'ї. Села, де живуть сторічні люди, розташовані високо в горах.

Василь УЛИЦЬКИЙ, Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, А. КОВАЛЬ

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

Оттавський відділ Української Суспільної Служби збирає дитячі забавки для дитячого гуртка дошкільного віку. Якщо ви маєте вдома непотрібні вже іграшки, збірні дитячі конструкції, гойдалки, гірки, драбинки та тому подібні спортивні причандалля – просимо принести їх до нас, ніж вони мають припадати пилюкою по гаражах та пивницях. Зустрічі дітей та їхніх батьків відбуваються кожного понеділка (крім свят) з години 10.00 до 12.00 ранку за адресою: 1000 Byron Ave. (Ukrainian Orthodox Cathedral, near Woodroffe. Outside or inside, depending on the weather condition.)

Оттавський відділ Української Канадської Суспільної Служби

ЗАПРОШУЄ НА ВИСТУП ГУРТУ

ЛЬВІВСЬКІ МУЗИКИ

L'VIVS'KI MUZYKY

This folk group was founded in 1988, in Lviv, Ukraine. Laureates of the Chervona Ruta Festival in 1989. They have toured Canada, Australia, Germany, Great Britain, Yugoslavia, Poland and Portugal, with a rich repertoire of Ukrainian folksong, UPA song, Ivasiuk compositions and many other ones.

Вівторок, 14 вересня, 2004

Hall of Assumption of the Blessed Virgin Ukrainian Cathedral
1000 Byron Ave., (near Woodroffe and Richmond)

Квитки:

попередній продаж - 15 дол.,

студенти, школярі – 11 дол.,

діти до 8-ми років – безкоштовно,

КС "Будучність" (911 Carling Ave.);

829-0900 – Ніна; 834-6278 - Володимир

При дверях - 18 дол., студентський - 13 дол.

(Tickets: Buduchnist Credit Union;

829-0900; 834-6278; or at the door)

кава, солодке і нагода поговорити по концерті

В репертуарі гурту українські народні пісні, пісні Січових Стрільців і УПА, колядки, щедрівки, пісні сучасних українських композиторів – Володимира Івасюка, Богдана Онівського, Богдана Стельмаха, Ігора Білозіра та багатьох інших...

Богдан Жовтуля – скрипка, гітара, бубенки, вокал,

Тарас Тимошенко – гітара, губна гармоніка, вокал,

Володимир Ковальчук – музичний керівник, вокал, акордеон, сопілка, клавішні інструменти,

Іван Мазур – художній керівник, вокал, контрабас, бас-гітара.

СПРАВИ ЦЕРКОВНІ

МОСКВА, ВАТИКАН І НЕПЕРЕДБАЧУВАНА ПОГОДА В УКРАЇНІ

Іноді в нас — українців — є всі підстави відчутися себе не те що «центром Європи» чи «мостом між Сходом і Заходом», а просто-таки пупом Землі — таку пильну увагу приділяють нам із різних боків, так сильно ми впливаємо на найрізноманітніші світові процеси. Причому ми самі майже не докладаємо до того зусиль (це, звісно, плюс) і ні на що не впливаємо (це все ж мінус) — просто існуємо, й усе. «Кардинал Каспер прибуде з візитом до Москви. Але для Ватикану в Москві завжди зима» — такий заголовок італійська Chiesa дала статті про візит глави ватиканської ради з питань єкуменізму. А знаєте, через що насамперед кардинал був приречений мерзнути в Білокам'яній? Та через нас, через Україну.

Кажуть, поганий мир краще від хорошої війни. Можливо, так думають і в апостольській столиці. Принаймні попри постійні антикатолицькі демарші РПЦ, час від часу підкріплювані рішеннями чиновників РФ, Ватикан мусує ідею єкуменічного діалогу між Першим і Третім Римом. Що ж, після примирення і зняття взаємних анафемствувань між Папою Римським і Вселенським Патріархом Москва для Ватикану — наступна і, мабуть, найскладніша висота.

Перед тим, як прийняти емісара Ватикану, Московська патріархія провела солідну артпідготовку — звернулася за оцінкою намірів Ватикану надати статус патріарха УГКЦ до помісних православних церков, провела семінар у Відділі зовнішніх церковних зв'язків. Російськими ЗМІ прокотилося скандальне інтерв'ю о. Роберта Тафта, яке містить різку (до образ — принаймні в перекладі) критику православної церковної політики, готовність Ватикану до надмірних поступок, а також рекомендації УГКЦ «взяти й оголосити» патріархат і всіх поставити перед фактом. Це інтерв'ю напередодні й під час візиту не цитував тільки байдужий журналіст, звинувачуючи професора Тафта в расизмі, роздмуханні всілякої ворожнечі, провокаціях тощо. При цьому не без єхидства помічаючи відсутність у Римській курії єдності думок у православному питанні. Загалом, атмосфера загострювалася по обидва боки. Цікаво, до речі, що це інтерв'ю було опубліковане також на сайті Релігійної інформаційної служби України, але рука редактора рішуче позакреслювала в ньому відверті випадки проти православ'я.

На заклик Московської патріархії намісники помісних церков відгукнулися з винятковою готовністю — дружно затаврували католицький прозелітизм й ідею «уніатського патріархату». Найрадикальніші об'єднали «два в одному», назвавши саме існування УГКЦ неприпустимим фактом прозелітизму. Думка Патріарха Константинопольського — через низку причин найцікавіша для українців — така: уніатство «є лише неприйнятним між християн методом прозелітизму й викрадення віруючих у Православної Церкви з підпорядкуванням їхньої Церкви Римсько-Католицькій». У листі Патріарха Єрусалимського Ватикану, заради уникнення конфронтації з православним світом, пропонується не лише не надавати патріархального статусу УГКЦ, а й узагалі «розв'язати проблему уніатів». Це як «взяти та відмінити»?

Загалом, «холоди» ватиканському емісарові в Москві були забезпечені. І вже те, що йому вдалося зустрітися з Патріархом Московським і всея Русі Алексієм II, можна було б вважати перемогою. Попри те, що, крім вельми загальних запевнень про готовність до міжцерковного діалогу, він отримав список дуже конкретних претензій РПЦ до апостольської столиці. Незважаючи на помічену всіма спостерігачами відсутність полум'яного борця за права католиків Росії архієпископа Тадеуша Кондрусевича (у своїх інтерв'ю кардинал Каспер наполягав на тому, що «це нічого не значить» і що «архієпископ був у курсі»). Усупереч тому, що візит у Росію, про який мріє Папа Римський, був визнаний «на даному етапі неможливим». Нарешті, попри готовність відмовитися від «патріархальної» ідеї УГКЦ.

Московська патріархія може вважати, що одержала сатисфакцію за візит понтифіка в Україну. Але вкотре виникло відчуття: «тут щось не так». Кожен по-своєму це почуття продемонстрував — українські католики вкотре затаврували «імперську ідею РПЦ», представники Римської курії спробували раціонально проаналізувати «точки розбіжностей». Сам кардинал Каспер, приміром, бачить корінь зла в розбіжності канонічних норм: у православних є поняття «канонічна територія», а в католиків немає.

Причому, відповідно до «Основ соціальної концепції РПЦ», «канонічна територія» помісної церкви збігається з політичними кордонами й поширюється на носіїв певної національної традиції. А отже, «прозелітизм» неминучий — якщо всі довкола «православні» за правом народження, то твоя проповідницька діяльність серед них — це спроба повернути на вернітих.

Усе це, судячи з виступів кардинала Вальтера Каспера, чудово розуміють у Ватикані — і вважають, що протиріччя можна зняти під час конструктивного діалогу. Проте, зважаючи на все, не враховують ще дечого. Що справа не лише в «інерції», «традиційності» поглядів і неподіленому майні. Що річ іще в своєрідній «народності» православ'я, яку не до кінця розуміють на Заході (і це зайвий раз, до речі, продемонструвало інтерв'ю Тафта). І рішучому слов'янофільстві, яке й міститься в самому понятті «православ'я» і, фактично, підміняє його, перетворюючи відхід від православ'я на зрадництво ідеї, традиції, системи цінностей, великих предків, історичної пам'яті — загалом, Батьківщини. А ще в тому, що поки індивідуалісти-католики копаються в індивідуальних же правах на релігійний вибір, православні, мислять глобально — категоріями народу, нації і глобальних же визначень. Таких, як «канонічна територія», де твій особистий конфесійний вибір мало що значить — якщо ти народився українцем, отже, народився парафіянином УПЦ, нехай навіть вічно «потенційним». Досить зручна політика — у такій ситуації душпастирською діяльністю особливо перейматися не треба. Ясна річ, ситуація «церковного ринку», генерованого присутністю різноманітних «прибульців» і «розкольників», не може сподобатися господареві «канонічної території», котрий не звик і не бажає звикати до конкуренції в боротьбі за душі.

Каменем спотикання в діалозі між Ватиканом і Москвою залишається проблема «уніатів», котрі в даний момент опинилися на канонічній території УПЦ/РПЦ і, отже, «православних за правом народження». Звісно, для певної частини російського кліру «уніатське питання» — просто привід відмовитися від діалогу, якого вони насправді не хочуть. Але взагалі-то не настільки «закостеніла» в своїй антикатолицькій політиці Московська патріархія, як її іноді намагаються намалювати наші церковні ідеологи з протидорчих таборів. Клірики РПЦ, за всієї своєї надії на державну підтримку, не можуть не розуміти, що католицька проблема не зникне сама по собі, але нагнітатиметься дедалі більше — якщо й не в самій Росії, то в Україні вже точно. Тобто знаходити спільну мову з Ватиканом

“Відлабати” — обов’язок музиканта

Провідні українські гурти: “ВВ”, “Океан Ельзи”, “Тартак” разом із Олександром Пономарьовим своїм виступами на Співочому полі у Києві недвозначно заявили про підтримку Віктора Ющенка на виборах. Із партитури, яку написала влада, співає чомусь лише Руслана Лижичко. У день металурга в Дніпропетровську співачка дуєтом зі своїм шефом (вона радник Януковича з питань культури) виконала російську пісню з якогось советського фільму.

Не будемо надто суворо картати митця. Він вільний птах і здебільшого своє щебетання дарує тим, хто йому платить. Політична заангажованість українського шоу-бізнесу давно не новинка. У жаргоні музикантів існує поняття “за щось відлабати”. Донька Кучми Олена Франчук і її чоловік олігарх Віктор Пінчук відкрили таємницю, що це власне вони, “Лена і Віта”, дали гроші Руслані на її розкрутку і виступ на “Євробаченні”. Їх можна лише похвалити за передбачливість, адже тепер Руслана, як людина порядна, мусить “відлабати” для антиукраїнської влади за все, що та для неї зробили.

Чому ж прогавили один із символів сучасного українського патріотизму — Руслану проукраїнські сили? Чому не настільки передбачливими виявилися Порошенко, Червоненко та інші спонсори Ющенка, чи вони не мають чуйки, куди вкладати капітал, який потім може бути солідним політичним капіталом?

Чому провладні олігархи фінансують “Таврійські Ігри”,

проводять фестивалі молодих талантів у Новояворівську і будують в Галичині сільські стадіони, а “нашоукраїнці”, наприклад, у підтримці фестивалів “Червона Рута” чи “Тарас Бульба” запідозрені не були? Бояться звинувачень у піаренні? Хіба просто добрий вчинок не залишається лише добрим учинком, який завжди повертається добром, а деколи і політичним капіталом для того, хто його вчинив?

P.S. Оцінивши, мабуть, ймовірні наслідки свого співу в дуєті з Януковичем, переможниця “Євробачення-2004” Руслана Лижичко на своєму офіційному сайті заявила про те, що не має наміру брати участь у заходах передвиборної кампанії жодного з кандидатів у президенти. Також співачка пообіцяла не робити заяв “за” чи “проти” жодного з висуваних на найвищу державну посаду.

Хвилює Руслану й те, як використовуватимуть її ім’я журналісти під час передвиборчих перегонів. Тому львів’янка рішуче попередила всіх потенційних спекулянтів про те, що неправомірні спроби до агітації або антиагітації з використанням її імені будуть опротестовано у порядку, передбаченому законодавством.

Ілько ЛЕМКО

...продовження зі стор. 6

Мельниківців і бандерівців слід залишити в історії. Потяг з ідеєю об’єднання давно вже прогуркотів. Об’єднуватися треба було на початку 1990-х. А зараз об’єднувати треба нові сили, а не вливати молоде вино у старі зацвілі міхи. Ким тепер є мельниківці і бандерівці? Старші люди, які вже з огляду на свою малочисленність на решті випустили з себе бойовий дух ірокезів і готові сидіти на лавочках та мирно грати в шахи з ветеранами Велікаї Атечественнай. Дивуюся, як ще до цієї веселої компанії ОУН(о) не потрапили “двійкари”. Як-ем був в Америці, то видів наші цвинтарі, де мельниківці і бандерівці хоронилися окремо. Ті зліва, а тоті справа. І клуби в них були окремі. І склепи.

Розповідав мені редактор однієї мельниківської газети в діаспорі, як він надрукував мої обсервації про татуська-Кучму. Наступного дня привалила делегація вуйків і стала обурюватися: як можна про НАШОГО (!) президента таке писати?! Про НАШОГО Кучму! Ну, і той редактор припинив передрук моїх обсервацій.

То який же сенс об’єднуватися молодим силам КУНу і “Свободи” з нашими героїчними пенсіонерами? Коли молода дівка жениться зі старим, але багатим, то зрозуміти можна, але коли молода дівка жениться зі старим, бідним і схорованим — того второпати неможливо.

Галіція — пострах Сходу

А пам’ятаєте, як я писав, жи будуть у нас форсувати встановлення пам’ятника Бандери у Львові ще до виборів? Робота йде. А які будуть наслідки, вже видно. Відразу провладні канали в єдиному пориві повідомили всій Україні, що в Тернополі вулицю Леніна назвали вулицею СС “Галичина”.

Тут я, правда, не зрозумів, коли це сталося. Бо Леніна там перейменували вже давно. Але вулиця СС “Галичини” з’явилася, мабуть, недавно, якщо раптом такий сморід по “інтерах” пішов. На кількох каналах показали якусь московську пройду-актрису, яка в Києві празникувала з комуняками день нападу німців на СССР. І вона страшенно ся бідкала, жи в Тернополі так шанують есесівців, які так багато горя принесли і т. д. І дарма, що СС “Галичина” не має ніц спільного з есесівцями, з тим ніхто розбиратися не буде, бо ані “Поступу”, ані “Дзеркала Тижня” наш Схід у масі своїй не читає, а те, що есесівці для західняків — герої, почули всі. А що є добре для західняків, те добре і для Ющенка, не? Тому нема чого дивуватися, коли знову напередодні виборів з’являться бігборди вже по всьому Сходу з зображенням Ющенка в німецькій уніформі.

Зараз влада в чотири руки з комуняками довбе “Нашу Україну”. Інакше, як “нашистами” Симоненко їх не називає. Знову ж таки у вівторок на тім самім празникуванні він волав про те, що це Ющенко послав наших хлопців до Іраку. І ні слова про те, що насправді це зробив Кучма. З цього ясно, на кого в черговий раз працює Симоненко. І все, що він проголосить, відразу озвучує преса і телевізія. Але чому в мене таке враження, що хтось як би навмисне підсовує йому черговий антиющенківський свіжачок?

Втрата

Не стало ще одного хорошого львів’янина. Яцек Куроня. А знаєте, я теж бачив Куроня. Сталося так, що я опинився у литовському парламенті саме під час військового путчу. Спецназ вже захопив телевізійний центр, планували захопити й парламент. Вже був готовий і проросійський “уряд” з підозрілих типів на кшталт пізнішого ГКЧП. Та не вдалося їм. Без перебільшення, вся Литва з’їхалася, аби захистити свою державу. Звичайно, мисливська дубельтівка — кепська зброя проти танкових гармат. Але саме тоді я переконався у справедливості слів Котляревського: “Любов к отчизні, де героїть, там сила вража не устоїть, там грудь сильніша од гармат”. До парламенту прибув і Яцек Куронь. Свою присутність він пояснив так: “Якщо вони відважаться на штурм, то поряд з цими хлопцями загину і я — польський міністр. Тоді не обійдеться без міжнародного скандалу”. А танки, до речі, совгалися зовсім близьенько і спрямовували свої дула у вікна! Ось яким був львів’янином Яцик Куронь! Друг не лише українського народу, але й усіх народів, які виборюють свободу. Друг, готовий захистити їх власним тілом. Ті події вже призабули, через це й згадав про них. Нехай і цей спогад буде вилетений у вінок світлої його пам’яті.

Юрій ОХРИМЕНКО

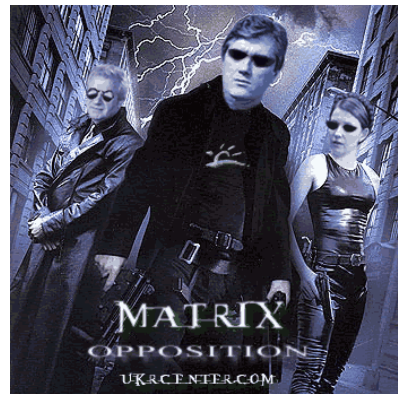

Канадське Товариство Приятелів України, відділ в Оттаві та Посольство України в Канаді провели 25 червня 2004 р. вечір “УКРАЇНА НАПЕРЕДОДНІ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ”. Головними промовцями були Посол України в Канаді Микола Маймескул, та Голова ОУН Микола Плав’юк. Зліва направо: О. Новаківський, М. Маймескул, М. Плав’юк, Ю. Войчишин. Фото С. Клосевича.

Мікроскоп пана Юрка Атлети

Брати Клички вирішили навчитися української мови. З цією метою просять своє оточення розмовляти з ними лише українською. Не могу не оцінити мудрості наших видатних спортсменів. Справді, як можна бути національним символом і не знати мови своєї нації. Мудре рішення, повторюся. А хто сказав, що коли боксер — то це виключно кулаки. Не завжди так. Нагадаю, що Піфагор тричі перемагав на Олімпійських іграх саме в кулачному бою. І його за це шанували більше, ніж за відому теорему. А стосовно Кличків тільки одне мене застановлює. Українські спортивні кола у мовному плані я трохи знаю. То як Клички будуть вчитися української у свого оточення, коли воно й само її не знає?

Підтримуйте видання єдиного українського друкованого видання в столиці Канади!

Герой на хвилину

А ось ще один прикрий прокольчик. Пам’ятаєте, як після зачитування у ВР Ніною Карпачовою листа мукачівського міліціонера Миколи Джумелі, побігли до нього всі “наші українці” обніматися, руки тиснути і вигукувати: “Герой!”?

Авжеж, герой. Розповів усі таємниці зникнення бюлетенів після виборів у Мукачево. І що? Чим зараз займається наш герой? Його виселили з гуртожитку, не допустили до складання іспитів у Академію внутрішніх справ і змусили звільнитися з органів внутрішніх справ. Зараз він у себе на селі. “Його батько має коня, — розповідає пані Карпачова, — тому він то комусь дрова підвезе, то щось інше перевезе. З того вони й живуть”.

Ну, нормально. Цього і слід було сподіватися, що менти паплюження честі мундира не вибачать. Ненормально інше. Ненормально те, що тепер усім ясно: якщо ти підеш проти течії, проти владних структур, то тільки в першу хвилину тебе “Наша Україна” обслинить, а вже далі і зовсім забуде про твоє існування. Гарна реклама для всіх тих, хто готовий агітувати за Ющенка.

Чи ці матолки не тямлять, що слід би було скинутися щомісяця бодай по п’ятці на брата і таким чином підтримувати героя? Та, зрештою, це міг би зробити і один Червоненко чи Порошенко. Люди вони не бідні. Могли б того чоловіка собі в охоронці взяти. Багато чого можна було б зробити, але не зроблено. А потім, під час виборів, воно й відіб’ється.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

ЗМІ за українську мову

Близько 15 неукраїномовних засобів масової інформації в різних регіонах країни згодилися підтримати акцію “Добра воля-2004” та підготувати до Дня незалежності України одноденний випуск своїх друкованих видань, теле- та радіопрограм українською мовою.

Про це повідомив голова секретаріату Української всесвітньої координаційної ради (УВКР) Максим Розумний.

За його словами, до акції мають намір долучитися газети “Новый путь” із Луганщини, “Огни маяка” з Криму, “Приазовский рабочий” з Донецької області, “Частный предприниматель” із Дніпропетровська, медіагрупа “Объектив” із Харкова тощо. Тривають переговори з керівниками ЗМІ в Одесі, Херсоні, Миколаєві, Севастополі. “Водночас є певна інерція, яку спостерігають у Києві, оскільки тут газетне та мас-медійне виробництво масштабніше, у ньому задіяні великі люди та кошти, і очевидно, що в теперішній політичній ситуації таке рішення дається непросто”, — зауважив Розумний.

Планують, що акція стане щорічною і охопить усі сфери суспільного життя.

Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies is one of the four academic units of the Faculty of Theology. The Institute specializes in Eastern Christian Studies, with particular, but not exclusive emphasis on the tradition of the Church of Kyiv. Its main interests lie in the fields of theology, spirituality, history, and ecclesial polity of the Eastern Churches, both Orthodox and Catholic. The Institute studies all four families of Eastern Churches: Eastern Orthodox, Pre-Chalcedonian, Assyrian and Eastern Catholic. Through the Faculty of Theology at Saint Paul University, the Sheptytsky Institute offers undergraduate degree programs in Eastern Christian Studies: Civil and Ecclesiastical Baccalaureates in Theology, as well as a 24-credit Certificate in Eastern Christian Studies. Graduate degree programs in Eastern Christian Studies include civil degrees: M.A. (Th.), and Ph.D. (Th.), and ecclesiastical degrees: Licentiate in Theology, and a Doctorate in Theology.

For information about our upcoming Fall courses, contact:
The Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies, Saint Paul University 223 Main Street, Ottawa ON K1S 1C4 Canada
Tel: (613) 236-1393, ext. 2332 Fax: (613) 782-3026 E-mail: sheptytsky@ustpaul.ca Web: www.ustpaul.ca/Sheptytsky

Гарно, серед природи, відпочивалося на оселі св. Івана Хрестителя, де 2 серпня, 2004, Оттавський відділ УКСС проводив ДЕНЬ української молоді. Спортивні ігри, змагання, розваги, шашлики, і найголовніше – доскочу наплаватися – могли всі присутні, що завітали на українську оселю цього погідного вихідного серпневого понеділка.

Оттавський відділ УКСС висловлює подяку о. Кирилові Микитюку за сприяння у проведенні заходу, та о. Ігореві Охрімчуку за вирішення організаційних питань.

А також, поки ще літо, радить бажаним відвідати цей мальовничий клаттик української Канади.

На оселі св. Івана Хрестителя також можна винайняти хатки для відпочинку на кілька днів. За всіма довідками щодо ренту звертатись до Frank McHoldrick (613)828-7531.

У першому півріччі 2004 року кількість українців та українок, які уклали шлюб, стала вдвічі меншою, ніж за аналогічний період минулого року. За повідомленням прес-служби Міністерства юстиції, від початку цього року органи РАГС зафіксували майже 98,5 тисячі шлюбів, що на 54% менше, ніж за перше півріччя 2003 року.

Наші жертводавці

Петро Волощук, Каната — 200 дол.
 На "Оттавський Вісник"
 На Оттавський відділ УКСС — 100 дол.

Мама Раїса

829-4935

вареники:

з картоплею, капустою, вишнями;

пельмені, вушка;

борщ, голубці.

Обслуговуємо урочистості,

полагоджуємо приміщення для бенкетів

Добровільні датки або спонсорська підтримка вельми бажана. За всі пожертви понад 15 дол. на підтримку цього видання, ви можете отримати посвідку Української Суспільної Служби на відтягнення від податку.
 Donations are very appreciated. Income tax receipts from UCSS available.

ТВОРЧА СТОРІНКА

Олексій Криницький

Олексій Криницький, 50 років, філолог. В Оттаві – поки що гість, приїздить до сина, який тут навчається. Писати вірші почав у дитинстві, але друкуватися особливого бажання не мав. Це бажання виникло тоді, коли захотілося сказати щось своє, про наше кволе, але не безнадійне національне здоров'я, і щоб це, хоть, хоч краєм вуха та почув.

Для контактів: svitanok25@hotmail.com

ЗБРОЯ

Стріляє зброя безупину,
 Живу малюючи картину:
 Тріумф справляють серед смерті
 Напівживі і напівмертві.

Дістався влади - знач від Бога,
 Того обличемо усі.

А втратив - заплюєм небогу,
 Що був од вавки...
 В нашій голові.

Ми - не такі!
 І в цьому наша сила.
 А бій здали - хіба ж вина?
 То мамка нас не розбудила,
 Бо ми гуляли допізна.

У нас украли перемогу!
 Усе пішло під три хвости,
 Коли півпройдену дорогу
 Вззялися мітить вороги.

Гадання вічне "куди йти?"
 Нам допікає гірше редьки.
 З якоїсь мусим те знайти,
 Що мали б дати наші предки.

Хоч соли їж, чи бромуй пий,
 Гарячий лоб встромляй до діжки, -
 Переживаєш стрес такий, -
 Що й не читай страшної книжки!

Такі ми різні (що робити?) :
 Один не хоче мови вчити,
 Другий зламав би держкордон,
 А третій кинув цей дурдом...

А що як зробимо кантони,
 Порізавши картону три рулони,
 І не підмівши іще хати,
 Наклеїм їх на Неньки мапу?

Щоб старший кожного кантону
 Тримав би на столі ікону
 Самого центру резидента -
 Моралі й ладу Продуцента.

І центру слухались би ради
 І пастухи, і конокради.
 А хто уникне заговору -
 Того цькувати прокурором.

Так переможемо! Колону
 Зведем на зависть Вавилону,
 Й про нашу зібрану Державу
 Утнем під кобзи фонограму.

**Якщо Ви самі творча людина,
 маєте цікаві неординарні захоплення,
 або навіть попросту знаєте таких осіб,
 про яких варто розповісти нашим
 сучасникам
 — пишіть, присилайте листи, дзвоніть.**

ЗА ДАНИМИ ДЕРЖКОМСТАТУ УКРАЇНИ, КІЛЬКІСТЬ НАСЕЛЕННЯ КРАЇНИ НА 1 ЖОВТНЯ 2003 РОКУ СТАНОВИЛА 47 720 094 ОСОБИ

Дані про кількість населення країни оприлюднив Державний комітет статистики України. Згідно з цими даними, кількість населення нашої держави на **1 жовтня 2003 року** становила 47 720 094 особи.

Упродовж січня-вересня поточного року його кількість скоротилася на 264 158 осіб. За цей же час шлюбів зареєстровано 240 452, а розлучень – 128 613.

У міграційному русі за січень-вересень прибула й вибула однакова кількість населення – 488 061 особа.

Незалежність, Янукович і Галичина

Перелік своїх заходів, приурочених до свята незалежності, обласний штаб кандидата від влади Віктора Януковича тримає в таємниці. Хоча можливо, що насправді детального плану заходів у штабу ще немає, бо, як сказав речник штабу, одним із запланованих пунктів є турне Львівщиною гурту "Соколи", але наразі це питання ще вирішують.

Нагадаємо, що вокаліст "Соколів" Мацялко, який на минулих виборах прославився тим, що агітував за Кучму, і за це дістав у писок від Ірини Калинець, є тепер довіреною особою кандидата в президенти Януковича.

Підтримуйте видання єдиного українського друкованого видання в столиці Канади!

Кандидат на Президента України Віктор Ющенко перед виборами, до і після отруєння у вересні ц.р.

УКРАЇНА МАЄ СУПЕРКОМП'ЮТЕР

В Інституті кібернетики ім. В. М. Глушкова в Києві сталася дуже непересічна подія: презентували перший в Україні суперкомп'ютер кластерного типу. Він створений силами інституту на базі 32 процесорів Intel Xeon і його обслуговує операційна система Linux. Такі потужні комп'ютери використовують для надскладних обчислень, зокрема таких, як прогнозування погоди, розшифрування генома людини тощо. Найближчим часом інститут планує запустити ще один суперкомп'ютер, цього разу на 64-х суперсучасних процесорах Intel Itanium 2. Планують, що це буде найпотужніший суперкомп'ютер на пост-радянському просторі.

Скриньки для виборів виготовлять російські зеки

Вибірчі скриньки для голосування на майбутніх президентських виборах в Україні виготовлять ув'язнені Ростовської області. Про це повідомляє російське інтернет-видання "Газета.Ру". "Вибірча комісія України організувала відкритий конкурс для підприємств. У ньому переміг завод рекламного і виставкового устаткування Ростова-на-Дону, який уклав договір на виготовлення виборчих скриньок із керівництвом ростовських в'язниць", – повідомила в понеділок співробітниця прес-служби губернатора Ростовської області Ірина Четвертакова. Вона відзначила, що завод рекламного і виставкового устаткування Ростова-на-Дону виготовляв виборчі урни для виборів у Санкт-Петербурзі, Омську, Білгородській і Кіровській областях та Республіці Карачаєво-Черкесія. За словами Четвертакової, для президентських виборів в Україні ростовське підприємство виготовить близько 185 тис. виборчих скриньок.

Друк цього числа "Оттавського Вісника" виготовлений за сприяння церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві.

У Монреалю - старанням Товариства "Зустріч" "ОВ" постійно шукає спонсорів для наступних чисел

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Щоб наше сумління було чистим	
Вибори в Оттаві	4
"Українці оминають політичний ризик. Ми задовго звикли стояти під мурами, кричати, гукати і гупати в двері. А краще бути всередині." Ексклюзивне інтерв'ю з членом канадського Парламенту Борисом Вжесневським	7
Найвища людина в світі – українець	13

Діаспора і Канада просить Януковича не використовувати адмінресурс

Міжнародні спостерігачі вважають, що перший тур виборів президента України не відповідав демократичним стандартам і закликають усунути недоліки до другого туру виборів. Спостерігачі відзначили упередженість державних ЗМІ, які не показували усіх кандидатів однозначно, перешкоджання проведенню передвиборчої агітації, втручання іноземних державних чиновників у передвиборчий процес. "Також зауважено втручання органів державної влади на підтримку одного кандидата, а саме теперішнього прем'єр-міністра України Віктора Януковича", - говориться в заяві. "Тому ми робимо висновок, що перший тур виборів не відповідав демократичним стандартам", - наголошують спостерігачі діаспорних організацій. Спостерігачі закликали владу до другого туру усунути ті недоліки, які були зауважені 31 жовтня. Водночас уряд Канади закликав українську владу усунути порушення норм демократії перед очікуваним другим туром виборів президента. Про це сказано в заяві делегації Канади на постійній раді Організації з безпеки і співробітництва в Європі. "Обов'язок української влади - забезпечити своєчасне вирішення серйозних проблем, з якими стикнулися при проведенні першого туру голосування (31 жовтня), до другого туру 21 листопада", - сказано в заяві. Канада стурбована попередніми даними Бюро ОБСЄ з демократичних інституцій і прав людини про значні недоліки як у передвиборній кампанії, так і в день голосування. Особливо Канада відзначає численні помилки в списках виборців, які багатьом не дали можливості проголосувати. Канада також закликає Україну забезпечити повну прозорість результатів голосування в очікуваному другому турі виборів 21 листопада.

В УКРАЇНІ ЗАБАГАТО ЗАСУДЖЕНИХ

Україна посідає восьме місце в світі за кількістю засуджених на 100 тисяч населення. Про це повідомив голова Державного департаменту з питань виконання судових вироків Володимир Львовчкін, виступаючи у парламенті на Дні уряду. За його словами, в Україні на 100 тисяч населення припадає 416 засуджених, а загалом на сьогодні у 180 закладах перебуває 194 тисячі осіб, із яких 39,5 тисячі – у слідчих ізоляторах. Як наголосив Львовчкін, на обліку у 700 кримінально-виконавчих інспекцій є 174 тисячі засуджених. За його словами, зі всіма цими людьми проводять роботу 45 тисяч робітників. Тому постає необхідність більш умотиваних каральних санкцій, особливо за неважкі злочини. Львовчкін також зазначив, що за навмисні вбивства засуджені 20,3 тисячі осіб і понад 30 тисяч – за важкі насильницькі злочини. Таких засуджених, за його словами, необхідно посилено охороняти, а можливостей для цього дедалі менше і менше, оскільки ресурсів, особливо людських, недостатньо.

"Оттавський Вісник" запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

Україна стає поліцейською державою

Правозахисні організації протягом усієї виборчої кампанії в Україні були не на жарт стурбовані фактами переслідування українців через їхні політичні погляди та переконання. Про це повідомив виконавчий директор Української Гельсінської Спілки з прав людини Володимир Яворський в інтерв'ю українській службі ВВС. Яворський вказав на надзвичайно високий рівень прослуховування в Україні. "Нам відомо, що лише за минулий рік у найменшій області – Чернівецькій – апеляційний суд дав 823 дозволи на зняття інформації з каналів зв'язку, тобто на прослуховування і зчитування електронної пошти. У США за рік, за умов боротьби з тероризмом, таких дозволів 1 380", – розповів правозахисник. За його словами, згідно з неофіційними даними, одержаними у Верховному Суді, 2002 року було надано офіційно 40 тисяч таких дозволів. Кожна людина, яку прослуховують, може контактувати зі 100-120 людьми. "Тобто підрахунки показують, що офіційно в Україні прослуховують розмови кількох мільйонів людей", – зазначив Яворський. На його думку, ці цифри "свідчать про те, що використання правоохоронних органів у політичних цілях в Україні очевидне".

Поляки захищають в Україні

Низка польських правозахисних організацій заявила про бажання надіслати спостерігачів на президентські вибори в Україні та закликала уряд Польщі профінансувати цю акцію. "Від того, як проведуть ці вибори, залежать шанси на демократичний розвиток України та її зближення з Європою. Зараз ми не можемо підвести наших українських приятелів", – йдеться у надрукованому в газеті Rzeczpospolita відкритому листі, який підписали, зокрема, Владислав Бартошевський, Броніслав Геремек, Єжи Ключковський, Діаріуш Росаті та Кшиштоф Скубішевський. Серед організацій, які поставили свої підписи під листом, – польське відділення міжнародної організації "Карітас", Фонд Стефана Баторія, Польська гуманітарна акція, Гельсінська фундація прав людини, Об'єднання українців у Польщі та інші.

Рекорд українських спелеологів

Українські спелеологи встановили в Абхазії новий світовий рекорд, спустившись на глибину 2 050 метрів. Як повідомив керівник експедиції Юрій Касьян, було "досліджено нову частину печери, яка простяглася від відгалуження приблизно на 50 метрів вище за кінцевий сифон ділянки "колектора", відкритої в серпні". Печеру Крубера через її глибину називають Прірвою світу.

ПОЧЕСНИЙ КОНСУЛ – ХАБАРНИК

Американський суд визнав Почесного консула України у Сполучених Штатах Андрія Футея посередником у хабарництві. Про це повідомило радіо "Свобода". Американська прокуратура звинуватила Футея у свідомому вимаганні грошей та інших коштовностей для того, щоб підкупити голову фінансової адміністрації штату Огайо. Підставою для звинувачення стали свідчення засудженого за фінансові махінації брокера Френка Гратадорія. Брокер зізнався в підкупі високопосадовця за допомогою Футея. У такий спосіб Гратадорія намагався отримати від уряду Огайо контрактне замовлення для компанії, яку він представляв. За словами брокера, Футей посприяв його зустрічі з головним фінансистом штату. Далі Футей вказав особу, через яку брокер мав переказувати гроші у виборчий фонд місцевого осередку Республіканської партії. За це голова фінансової адміністрації штату, який був республіканцем, надав компанії, яку представляв Гратадорія, низку багатомільйонних контрактів. Згідно з Віденською конвенцією, почесні консули повинні поважати закони держави перебування. Однак злочин, співучасником якого став Андрій Футей, було скоєно між 1999 та 2001 роками, тобто до його призначення Почесним консулом України, яке відбулося 2002 року. Нагадаймо, що Андрій Футей є сином Богдана Футея – судді Федерального апеляційного суду США часів президента Роналда Рейгана.

ПОЛІТИКА І МУЗИКА

"ОВ" в попередньому числі вже знайомив своїх читачів з музикантами, які підтримували на виборах Януковича. Перед вів соліст Мацялко з гуртом "Соколи", котрий також був і довіреною особою названого кандидата. Галицький гурт "Соколи" досить знаний на американському континенті, так як успішно гастролював тут серед діаспорних громад на початку дев'яностих років, а по українських крамниціях і досі можна побачити їхні записи. Цього року Торонто також зустрічало і Руслану, яка стала радником Януковича і його команди. Між іншим, свій новий альбом назвала "Танці з вовками". А що? Влучно!

Подаємо інших учасників, які допомагали у виборах двох кандидатів, для читачів та меломанів, котрі б захотіли ознайомитися із їхньою творчістю.

За ЯНУКОВИЧА:

Ірина Білик, Наталя Могилевська, галицький гурт "Скрябін", Ані Лорак, Олена Вінницька, Віктор Павлік, Каріна Плай, Асія Ахат, Ірина Шинкарук, МС Юрась, "Грін Грей", "Алібі", "Друга ріка", "Тріада", Валентина Степова, Ян Табачник, та син замінистера з екології Ореста Фурдичка - не дуже відомий загалу львівський співак - Андрій Князь. Крім них у концертах брали участь білоруські та російські друзі: гурт „Леприконси“, „Любе“, почесний голова "Єврейской Общини України" і улюблений співак подружжя Кучмів - всюдисущий Йосип Кобзон, Лоліта Мілявська, Клара Новікова, Надія Бабкіна, Олександр Калінін, Валерій Меладзе, Тетяна Недельська, Олександр Морозов, Наташа Корольова та група "Отпетые мошенники". Назва останньої російської групи назвичайно красномовна. "ОВ" залишає власну назву цієї групи без перекладу на українську, щоб наші читачі могли повправлятися в її перекладі самі.

За ЮЦЕНКА:

Група "ВВ" – соліст гурту, Олег Скрипка - довірена особа Юценка, київський гурт "Мандри", відомий львівський "Океан Ельзи", Тарас Чубай і "Плач Єремії", "Танок на Майдані Конго", "Тартак", гурт "Тайдамаки", Тарас Петриненко, Олександр Пономарьов, гурт "№482", співачки Марія Бурмака, Росава та кума кандидата від

опозиції Оксана Білозір (яка, між іншим, планує незабаром знову завітати до Канади). Варто зазначити, що названі музиканти та співаки виступали за мінімальний гонорар, необхідний на поточні видатки, або і взагалі тільки зі своїх переконань. Олег Скрипка вперше вліз в політику, не витримавши навколишньої брехні і бандитизму, а його фраза з темної сцени перед тисячами слухачів, коли під час виступу гурту "ВВ" міліція відмикала світло і розбила аварійний генератор - "бажаю ментам вічного енурезу", стала крилатою під час виборів. Фома з гурту "Мандри" знімає фільм під робочою назвою "Це було ТАК!" і заявив про свою готовність піти на барикади, а Чубай з однією гітарою в руках таки не втримався і вже зранку 1 листопада співав на відновленій барикаді біля пам'ятника Франка львівським студентам, котрі мітингували проти фальсифікації і насильства влади на виборах.

"Оттавський Вісник"

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації.

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: "Ottawskij Visnyk", 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Помер один із найстарших українських священників у Польщі

10-го серпня, 2004 року, на 91-му році свого життя та 66 році священства упокоївся у Перемислі, отець Митрат Степан Дзюбина - Препозит Перемиської Капитули

Степан ДЗЮБИНА народився 11 листопада 1913 року в с. Гладішові на Лемківщині (тепер РП). Висвячений 13 березня 1938 року в кафедральному соборі св. Івана Хрестителя перемиським єпископом Йосафатом Коциловським.

У 1942 р. був парохом Криниці, де у спорудженій ним каплиці вів науку для учнів Української учительської семінарії. Тут часто зустрічав відомого маляра-лемка Никифора Дровняка. У 1943 р. арештований гестапо. У 1947 році вже польською владою інтернований в концентраційний табір в Явожні. На початку 50-х рр. виїхав у Слупськ, але йому було заборонено проводити греко-католицькі відправи.

Згодом отримав призначення генерального вікарія Української Греко-Католицької Церкви в Польщі. За час своєї каденції о. Дзюбина значно

розбудував і зміцнив українські греко-католицькі Отець-митрат Степан Дзюбина був харизматичною особистістю, абсолютним авторитетом для кожного українця в сучасній Польщі. Його проповіді, зокрема на святі Української національної пам'яті в Пикуличах (1991р.), під час перших урочистостей у вересні 1992 року на місці поховань українських політ'язнів у Явожні, посвячення в жовтні 1994 року пам'ятника воювачам УПА, які загинули на Закерзонні, будили пригнічене відчуття власної гідності тисяч українців у всій Польщі, викликали лють невиліковних українофобів.

Один з небагатьох людей, що відкрито виступав у пресі та на телебаченні проти польського насильства, ініціатор перепоховань воювачів УПА, автор відомої, об'ємистої за обсягом, книжки-спогаду "І стверди діло рук наших" (1995 р. Варшава), де зібрав детальні свідчення нищення українців та їх культури на території післявоєнної Польщі.

42 МІЛЬЙОНИ ЗА ПОМИЛКУ

Міністерство фінансів України скерує 41,622 мільйона гривень (7,85 млн дол.) з резервного фонду Державного бюджету Міністерству закордонних справ для того, щоб надати допомогу спадкоємцям росіян, пасажирів літака Ту-

154, який збила українська ракета 2001 року над Чорним морем. Власне таку суму зазначено в розпорядженні Кабінету Міністрів "Про виділення коштів для надання допомоги російським громадянам, які є спадкоємцями тих, хто загинув унаслідок повітряної катастрофи, що сталася 4 жовтня 2001 року", яке було підписано минулого тижня. Раніше уряд пообіцяв виплачувати компенсації – 200 тисяч доларів – за кожного росіянина, що загинув у катастрофі. На борту літака, окрім росіян, перебували й громадяни Ізраїлю. Україна вже виплатила компенсації рідним загиблих, що були громадянами цієї країни. Нагадаймо, що російський літак Ту-154 авіакомпанії "Сібір", який летів з Тель-Авіву в Новосибірськ, збила українська ракета 4 жовтня 2001 року під час навчань протиповітряної оборони України. Загинули 12 членів екіпажу та 66 пасажирів. А в жовтні цього року президент Кучма знову відновив перед виборами на посаді Кузьмука, зміщуючи з нього Марчука.

Суперзброя з України

Фахівці українського науково-виробничого підприємства "Валар" з Івано-Франківська розробили нове покоління високоточної зброї, здатної вражати броньовані й інші цілі на відстані до 2500 метрів, причому з можливістю дистанційного управління. За словами розробників, ця зброя є абсолютно безшумною, ракетний двигун під час його роботи не чути. У комплекті нової зброї є різні типи боеприпасів для виконання різноманітних завдань. Наприклад, кумулятивні боеприпаси дозволяють уражати згори досить тонку броню вежі танка. На сьогодні броня у верхній частині вежі сучасних танків становить близько 25 мм. Такий комплекс також може бути потай встановлений у ґрунті. За словами директора "Валара" Валерія Арциховського, така інтелектуальна машина може роками очікувати команди "пуск", не потребуючи присутності командира. Підготовку до бойового використання з уточненням цілі можна вести дистанційно з відстані понад 500 м.

В ЕСТОНІЇ ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК ДИВІЗІЙНИКАМ

У День відновлення незалежності Естонії, 20 серпня, у селищі Ліхула пройшла церемонія відкриття пам'ятника воїнам 20-ї Естонської дивізії СС. "Це пам'ятник естонцям, які із двох нещастя – німецького і російського – вибрали найменше й у німецькому мундирі боролися за вільну Естонію", – заявив на церемонії Хейно Керт, заступник Союзу борців за волю Естонії. Обеліск установлений на цвинтарі Ліхула недалеко від пам'ятника радянським воїнам, котрі загинули в II Світовій війні. На монументі зображений естонець з автоматом у німецькому однострої. На пам'ятнику висічено напис: "Естонським воїнам, що боролися в 1940-1945 роках проти більшовизму і в ім'я відновлення незалежності Естонії". У 2002 році цей пам'ятник встановили у місті Пярну, але через дев'ять днів рішенням міської влади його демонтували у зв'язку з протестами Росії. Тоді на пам'ятнику був вибитий текст: "Всім естонським солдатам, які загинули у II Визвольній війні за Вітчизну і Вільну Європу в 1940-1945 роках".

Екс-посол до Канади Ю.Щербак про вибори

31 жовтня українські нелегали, які перебувають на заробітках за кордоном, можуть спокійно голосувати в консульствах, не боячись, що дипломати здадуть їх поліції чи депортують. Про це в ефірі "Громадського радіо" заявив радник голови Верховної Ради з міжнародних питань, екс-посол України у США, Ізраїлі, Канаді Юрій Щербак. "Я все ж таки дипломат, тому можу сказати, що такого я взагалі в практиці не зустрічав. Що значить "здати"? Це означає треба мати агента всередині тієї держави, в якій перебувають. Потім... знаєте, це наша пострадянська, совкова параноя, що всі стежать за всіма, і вона в нас зараз посилюється, на жаль", – пояснив він. За словами пана Щербака, немає жодних підстав думати, що французька чи італійська поліція стежить за українцями. "Ви знаєте, я був в Італії, бачив, як вони збираються в неділю... Мені розповіли наші люди (ми летіли з Болоньї), і вони казали, що в неділю збираються (у них там є кафе, де вони збираються), дискутують – половина нелегалів. І нічого не відбувається", – запевнив екс-посол.

Тим часом навіть не відомо про точну кількість українських емігрантів. "Я, вибачте мені, не вірю в сім мільйонів тих, хто перебуває за кордоном. Я більш довіряю організації Ukraine Sociology Serves, що каже: мільйон, максимум два в період сезонних робіт, тобто коли люди виїждять до Росії, до Польщі працювати..." – додав Щербак. Він також переконаний, що виборці, які голосуватимуть за кордоном, не вплинуть суттєво на результати виборів. "Політика українська робиться в Україні й український президент буде обраний тими, хто живе, працює та приходить на виборчі дільниці в Україні!" – зазначив радник спікера з міжнародних питань, однак додав, що є варіант, коли вибори за кордоном будуть вирішальними. "Якщо буде 49,9% і 51,1% – от такий розрив, то, звичайно, критичного значення можуть мати результати виборів і за кордоном. Якщо буде великий розрив, то це не матиме значення", – зазначив він.

Попри те, за переконаннями пана Щербака, треба дати всім охочим максимальні можливості для голосування. Втім він вважає, що немає такої можливості, щоб проголосували всі. "У мене немає підстав думати, що буде грубе адміністративне втручання і що там можна щось змінити, тому що у складі виборчих комісій все ж таки будуть люди, які не підлягають дипломатичним представництвам. Вони є і вони будуть. І вони не дадуть можливості пом'якшити результати", – переконаний Юрій Щербак. Та попри те, він зазначив, що всі попередні вибори свідчили, що найбільш неприємні речі для влади відбувалися в деяких країнах, у деяких зарубіжних містах. Там нібито люди голосували за одного кандидата, хоча були якісь преференції для іншого кандидата. "Тому і посли страждали, і генеральні консули. Тобто я не думаю, що будуть серйозні фальсифікації за кордоном, хоча важко казати. Там, де я працював, знаю точно: нічого подібного не було, – розповів пан Щербак.

Роман ПАК

ВИБУХ В УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕРКВІ

В українській католицькій церкві St. Mary's Ukrainian Catholic Church в американському штаті Коннектикут у п'ятницю, 10 вересня, пролунав потужний вибух. Інцидент стався в місті Колстер близько 6.45 за місцевим часом (у другій половині дня за київським часом). За словами очевидців, вибух був дуже сильний, уламки будинку розкидані на великій території. Його було чути за 8-9 км від місця події. Відомостей про поранених або загиблих немає. Причини вибуху також невідомі.

Вибори Президента України в Оттаві

Виборці з Товариства «ЗУСТРІЧ» в Оттаві

Щоб наше сумління було чистим

В неділю 31 жовтня, серед 284-ох виборців, які взяли участь у голосуванні на оттавській виборчій дільниці № 41 у приміщенні Посольства України в Канаді, де на виборчому списку зареєстровано 1 235 осіб, понад сто людей спеціально приїхали на вибори Президента України з Квебеку. Організатором подорожі є Товариство «ЗУСТРІЧ». Варто відзначити організаційність та сприяння оттавської виборчої комісії, котра за короткий термін, оперативно зуміла прийняти всіх гостей. Пропонуємо два інтерв'ю з організаторами поїздки - головою Товариства «ЗУСТРІЧ» Миколою Маруничем та Миколою Кулішовим, з якими спеціально для "Оттавського Вісника" розмовляла Галина Корян.

Галина Корян: Скажіть, будь ласка, ви перший раз приїжджаєте в Оттаву на вибори? — **Микола Марунич:** Ні, другий. Минулого разу, чотири роки тому, я возив також групу з нашого товариства в Оттаву на вибори. Тоді ми голосували за Канівську четвірку, за їх представника Марчука, про що і жаліємо.

Цього разу народу більше приїхало, ніж минулого разу? — Цього року я був здивований, так як кількість виборців виявилася набагато більша, ніж минулого разу. Тоді ми зібрали один автобус, а зараз на списку в мене було понад сто п'ятдесят чоловік, з яких по тих чи інших причинах відійшло п'ятдесят чоловік. Не по своїй вині, по вині цього останнього закону, який відсівав виборців. Люди мусили були попередньо приїхати, щоб записатися, щоб мати право голосу. Тому п'ятдесят чоловік відпало, але сто чоловік приїхало до Оттави голосувати.

Важко було зібрати людей? — Я просто можу сказати одне - треба поспробувати комусь тим зайнятися. Це дуже важко. Тим більше люди цілком нові. Наших членів товариства "Зустріч", монреальських, зараз приїхало чоловік десять, не тому що вони не є активні українці, тому що вони втратили право голосу, так як вони проживають у Канаді вже досить довго. Тому основна маса – це є цілком нові люди, з якими я сьогодні перший раз зустрівся так, реально, а по телефоні хіба спілкувався. Можете собі уявити, остання хвиля еміграції, сто нових людей, різні характери, різні думки. Але нам вдалося їх зібрати, і ось ми є в Оттаві знову. Проголосували, думаю, майже одноставно.

А хто спонсорував поїздки? — Люди собі самі оплачували проїзд. Була ще організована поїздка в минулу суботу (23 жовтня). Ми організували поїздки для тих людей, які виявили бажання зареєструватися. Цю поїздки проспонсорували українські каси: Народна Каса і Кредитова Спілка в Монреалі.

Ви зверталися з проханням, щоб хтось приїхав із Оттави до Монреаля для реєстрації принаймні? — Ми неодноразово зверталися до представників амбасади, і до представників виборчої комісії. Ми назбирали дуже багато листів, різних відповідей від Центральної Виборчої комісії і від Оттави. В кінці кінців відповідь була негативна: не можна, є закон. Я думаю, що багато людей не змогло приїхати, бо в Монреалі таки багато імігрантів. Якби там була дільниця, то, можливо, більше б людей прийняло участь у голосуванні.

Скажіть будь ласка, а на ваш погляд, проголосувати на виборах - це важливо для кого – для тих, хто голосує, чи для України так само? Бо кількісно не можна говорити про якийсь вплив. — В першу чергу, я можу сказати, що насамперед це важливо для кожної людини, котра віддала свій голос і виконала свій громадянський обов'язок. А ми надіємося всі, що це наш невеличкий вклад pomoже в загальному результаті по цілій Україні.

Галина Корян: - Ви приїхали з Монреаля голосувати на виборах? — **Микола Кулішов:** Так. Ми маємо в Монреалі таке товариство новоприбулих, називається "Зустріч". Воно створилося десь сім із половиною років тому, об'єднує представників нової хвилі. І традиційно ми вже другий раз. Перший раз були в минулі президентські вибори, зорганізували автобус, а цього разу вже два автобуси. Намагаємося якось приймати участь. Ті люди, які це мають громадянство і мають право голосувати, то вони приїхали.

Сьогодні ви знаєте приблизно, скільки приїхало народу? — Два шкільні автобуси. По сорок сім людей поміщається в кожному. І ще я знаю, кілька машин приїхало. Я думаю, що більше сотні. Сто двадцять, десь так.

І всі вони є активними членами "Зустрічі"? — Ні, на жаль, не всі. Але то не головне – щоб вони були активними членами "Зустрічі". Я деяких людей перший раз бачу. Але головне, що їхнє серце відгукнулося, і що в цей важливий для України момент вони взяли участь. До речі, багато з них другий раз сюди приїжджають. Бо вони приїжджали двадцять третього, щоб здати цю заяву на участь у голосуванні. Бо такий закон. Так що я думаю, що це велика жертва з їхнього боку. Дуже ціную.

А на вашу думку, цей жест, він буде щось важити в кількісному плані, чи скоріше народ приїжджає голосувати з іншою метою? — Ну звичайно, що тут, тисяча людей на обліку стоїть? Порівняно з Україною це крапля в морі. Але все-таки думаю, що наш обов'язок, як українців, щоб наше сумління було чистим, ми повинні прийняти участь і проголосувати. Бо дійсно, ці вибори, мабуть, одні з найважливіших в історії України.

Повертаючись до "Зустрічі", товариство створювалося з якою метою? — Історія така. Був такий, він і зараз

Біля виборчої дільниці № 41 перед приміщенням Посольства України в Канаді

Виборці сходяться на дільницю.

Михайло Риндзак від Оттавського відділу УКСС, який був провідником по місті, показує гостям з Квебеку українську Оттаву. Біля церкви Івана Хрестителя.

З туристичної екскурсії по Оттаві після виборів. Перед Канадським Парламентом. До речі, з українським прапором всередину не впустили.

ПІДТРИМУЙТЕ
“ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК”
 єдине українське друковане видання в
 столиці Канади

є, священник із України. Він якось людей новоприбулих до себе пригортав, ми збиралися. Було так як клуб – пили каву, говорили, обмінювалися досвідом. Хто про працю, хто про дітей, як де в школу влаштувати. А потім ми зрозуміли, що ми маємо трохи інші, так скажимо, зацікавленості та інтереси, як спільнота новоприбулих, ніж ті українці, які приїхали перед тим, чи попередня хвиля, або тут народжені. І ми вирішили зорганізуватися в товариство. Але ми завжди тримаємося української громади, тобто ми зареєструвалися при КУК, ми маємо двох делегатів до КУК-у. Ми беремо участь у всіх заходах організованої громади. Ми не є окремо. Ми дивилися на цю організацію, як спосіб притягати людей, які приїхали. Через “Зустріч” – до інших організацій. Бо часто люди не готові відразу піти до СУМ-у чи до Пласту, до УНО.

А ви знаєте, скільки людей на сьогодні приваблює “Зустріч”, із тих, що приїжджають? – Ми маємо вкладку, яку треба платити. Тобто двері відкриті для всіх. Частина платить вкладку, вони мають право голосу. Таких десь близько сорока. Але приходиться значно більше людей. Хоча, чесно кажучи, за останні роки мало людей, які входять до організації. Нам треба було б більше щось робити. Немає нових людей, ініціатива трохи падає. Якось не відчувається. Воно якесь наче зачароване коло трохи. Сподіваюся, що ми це якось поправимо. Зараз ми все ближче ідемо на спілку з з монреальською філією УНО. Люди входять до УНО, до ОУК, маємо приміщення. Будемо якось міняти свою стратегію, може. Щоб більше людей пригорнути до себе.

Ви їздили на цьогорічний конгрес КУК-у? – Так. Я був делегат від УНО.

Я знаю, що там відбувся круглий стіл за участі представників нової імміграції та канадських українців. Ви могли б сказати кілька слів про це? – Я, власне, був одним із пеналістів у цьому круглому столі. Організував цей круглий стіл голова торонтонського КУК-у Маркіян Швець. Він запросив мене і представника від Торонто, новоприбулого, і одна пані була, яка теж організувала товариство новоприбулих у Вінніпезі. Було досить цікаво. Було переповнено, люди в проходах стояли. Дуже велике зацікавлення до цієї проблеми. Я думаю, що може, це дасть стимул КУК, центральним КУК врешті-решт почати створювати якісь програми і виробити певну стратегію щодо останньої хвилі. Бо поки що ми не маємо. Вже 15 років триває ця імміграція. Але певного підходу і певної програми дій немає й досі, наскільки мені відомо.

Ви намагалися якось сформалізувати чи з'ясувати стосунки між старими українцями і новоприбулими? Чи яка була мета цього круглого столу? – По-перше, треба порозумітися. Існують певні стереотипи, що ця остання хвиля еміграції вона якась не така, люди не входять до організації, вони не дбають, вони не є свідомі українці. Всі попередні хвилі були дуже добрі, а ця, от якась така... Це не зовсім так. Будь-які стереотипи, вони мають в собі трошки правди, але не повністю. Серед нашої хвилі є люди, які свідомі, які люблять свою країну. Навіть приклади цих виборів мені показали. В автобусі дуже багато є російськомовних людей. Тобто з формальної точки зору часто діаспора їх відкидає. Але вони приїхали, вони відчувають себе українцями. Більшість із них, я впевнений, буде голосувати за Ющенка, бо я знаю, я говорив із ними. Тобто вони патріоти по-своєму. Їх відкидати було б великою помилкою. Але як знайти той спосіб контакту з ними? Це нелегка справа, але про це треба думати.

На вашу думку, це дасть якісь конструктивні результати в майбутньому? На рівні офіційних стосунків, а не особистих контактів між новими українцями і старими? – Сподіваюся, що мусить дати. Але цей крок повинні зробити обидві сторони. Нарікати – це не є конструктивно. Ми є українці, ми є різні, але ми є українці. Ми вже нарешті стали державною діаспорою. Підхід треба міняти до

цього. Я вважаю, що сама імміграція з України – це дуже велика втрата для України. Бо люди виїжджають талановиті, здібні. Вони могли б багато принести. Але коли ми їх втрачаємо ще й тут, коли ми їх не привертаємо до діаспори, яка теж потребує нової крові, бо асиміляція все-таки робить свою справу, з нею тяжко боротися. Як ми тих людей тут втрачаємо, то ми подвійно їх втрачаємо. Так що ми повинні думати про це.

31 жовтня, 2004, Оттава

Розмовляла Галина КОРЯН

В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ: читайте статтю Миколи Кулішова

ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ НАВОКОЛО НЕЇ

ПЕРЕДВИБОРНА СПОВІДЬ ДИПЛОМАТА

“Ну, саабражати ж треба, – бештав мене голос у телефонній слухавці, – як же я можу зареєструвати тебе виборцем, якщо ти лічно не прийшов на ізбірательний участок, у консульство”. Я не сперечаюся. Треба – то треба. Громадянська позиція вимагає готовності до невеличких офір. Тож беру собі в компаньйони ще кількох незареєстрованих колег і ідемо реалізовувати своє конституційне право.

Консульство України (до перенесення столиці до Берліна там містилося посольство) розташоване в мальовничій місцевості – в передмісті Ремагена. Без авта до нього було би дістатися досить складно. Довелося досить довго серпантинити дотори вузькою доріжкою, час від часу виїжджати на хідник, пропускаячи автобус. Ось нарешті й синьо-жовта фана над симпатичною будівлею. Звідси відкривається неймовірної краси краєвид: Райн, виноградники на схилах, замки на пагорбах.

Заходимо до консульства. Відвідувачів не надто багато, переважно німці із супругами-“халхушками”, які бажають показати своїм, тепер уже законним “гансам”, як “красива” в Україні, що й там є чим помилувати око, зокрема садками вишневими коло хати. На запитання, як стати виборцем, що “халхушки”, що “ганси” дивляться на нас, як на маленьких зелених чоловічків, котрі щойно здійснили зоряну подорож у щонайменше 20 парсеків.

На щастя, саме вийшов один з працівників консульства. Ми розповіли про наші проблеми, і він люб'язно запросив нас до свого кабінету. Дорогою нас привітав чоловік міцної статури. Лише згодом ми довідалися, що це генерал Кличко – батько тих самих славетних братів. Він працює тут військовим аташе. На відміну від своїх зіркових синів, Кличко-старший чудово розмовляє українською, до того ж послуговується нею навіть тоді, коли до нього звертаються російською мовою.

“Ето ж хотів його Марчук недавно вигнати, а його син якраз бой виграв, і Кучма йому поздоровлення надіслав: “Вітаю, мол, з пабедою сина”. То він те поздоровлення Марчуку в рожу. Той не рішився виганяти, та вже й самого вигнали, а Кличко далі тут працює”, – оповідає місцеві плітки наш супроводжувач, у якому я чітко впізнаю володаря голосу зі слухавки, котрий навчав мене “саабражати”.

Процедура, яка зазвичай триває близько п'яти хвилин, відібрала в нас понад годину. Наш візаві палав нестримним бажанням викласти перед нами всю свою широку малоросійську душу. “Це працював я в Брюсселі у Шпека, то він мені казав: “Петро, я за тобою, як за кам'яною стіною”. Ну, то ясно, я ж кадровий дипломат і при Союзі працював, і всюди був”. Саме Петро, як ми довідалися, є стовпом, на якому тримається вся українська зовнішньополітична система: “Послом тепер кого зробили? Олігарха-будівельника, він свою посаду в бані

продовження на стор. 12....

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя жертва \$ _____

Enclosed is my donation for Ottawa UCSS

Ім'я та прізвище: _____

Name _____

Адреса: _____

Address _____

Підпис: _____

Signature _____

Чеки з поміткою “На Оттавський відділ УКСС” просимо вислати на адресу:

Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за жертву більше \$15.00

Receipts will be issued for donation \$15 or greater

 Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
Please send me an income tax receipt I do not require receipt

 Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

Протокол № 1

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
21 жовтня 2004 року

ПРОТОКОЛ
дільничної виборчої комісії
про підрахунок голосів виборців на закордонній виборчій дільниці

Законодавча виборча дільниця №01 окремого законодавчого виборчого округу
м. Оттава, вул. Сомерсет Вест, буд. 310, провінція Онтаріо, К2Р 0J9, Канада.

Посольство України в Канаді

Нідано до членів четвертої сесії статті 75, статті 78, 79 Закону України "Про вибори Президента України" при підрахунок голосів виборців на виборчій дільниці дільнична виборча комісія постановила:

- 1) кількість виборчих бюлетенів, одержаних дільничною виборчою комісією, — одна тисяча сто вісімдесят п'ять
- 2) кількість виборців, внесених до списку виборців на виборчій дільниці, — одна тисяча двісті тридцять вісім
- 3) кількість анотаційних виборчих бюлетенів — Біблємсон один
- 4) кількість виборців, які отримали виборчі бюлетені, — двісті вісімдесят чотири
- 5) кількість виборців, які взяли участь у голосуванні на виборчій дільниці, — двісті вісімдесят чотири
- 6) кількість виборчих бюлетенів, визнаних недійсними, — два

1185
1235
901
284
284
2

В Оттаві на 41 закордонній виборчій дільниці у день виборів взяли участь у голосуванні 284 виборці.

Отримали:
Ющенко - 245 голосів (86.27%),
Янукович - 26 голосів (9.15%)
Мороз - 5 голосів (1.76%),
Кінах – 1 голос,Омельченко – 1 голос,Не підтримали

жодного кандидата - 3,
Недійсні бюлетені - 2

Голова дільної виборчої комісії:
Крижановська А.А.
Заступник голови дільної виборчої комісії: Халецька Н.М.
Секретар дільної виборчої комісії: Олійник О.В.
Члени дільної виборчої комісії:
Плиса Л.М., Кучерява Н.К.,
Сачик О.І., Козюра Н.П.,
Дорошенко Н.З., Стогній О.А.,
Шлак Н.Б., Франчук С.С.,
Речкіна Т.П.
Офіційні спостерігачі: Пилиш Г.Й.,
Гарас Н.І., Свідник М.П.,
Слободянюк А.М., Іскра І.В.

7) кількість голосів виборців, складених за кожного кандидата на пост Президента України:

№ п/п	Прізвище, ім'я, по батькові кандидата на пост Президента України (в алфавітному порядку)	Кількість голосів виборців, складених за кожного кандидата на пост Президента України	
		голосами	ліфтами
1.	БАВЛЮК Олег Олександр Філомонович	Нуль	0
2.	БОГДАН Богдан Олександр	Нуль	0
3.	БРЕДІСЬКИЙ Михайло Юрійович	Нуль	0
4.	ВІТРЕНКО Павло Михайлович	Нуль	0
5.	ВРАГА Ілона Олександрівна	Нуль	0
6.	ГІГАЛА Микола Федорович	Нуль	0
7.	ДУШЕН Ігор Леонідович	Нуль	0
8.	ЗІТНИС Юрій Павлович	Нуль	0
9.	КІНАХ Лариса Карлівна	Один	1
10.	КОБАК Роман Михайлович	Нуль	0
11.	КОМАРЕНКО Сергій Павлович	Нуль	0
12.	КОРНАКІВСЬКИЙ Дмитро Олександрович	Нуль	0
13.	КОРМАНСЬКИЙ Валерій Анатолійович	Нуль	0
14.	МОРОЗ Олександр Олександрович	П'ять	5
15.	ПЕЧЕНЮК Володимир Павлович	Нуль	0
16.	ОМЕЛЬЧЕНКО Олександр Олександрович	Один	1
17.	РАКІВСЬКИЙ Олександр Михайлович	Нуль	0
18.	РОДОНІНСЬКИЙ Микола Вікторович	Нуль	0
19.	СІВАНЕНКО Петро Миколайович	Нуль	0
20.	ЧЕРНОУСІВСЬКИЙ Леонід Михайлович	Нуль	0
21.	ЧОРНОБІЛ Анатолій Іванович	Один	1
22.	ЮЩЕНКО Віктор Анатолійович	Вісімсот чотири	245
23.	ЯНУКОВИЧ Олександр Миколайович	Нуль	0
24.	ПІСНОГОРІЙ Віктор Федорович	Двадцять шість	26

В) кількість виборців, які не підтримали жодного кандидата на пост Президента України, — три

Цей протокол складено в 16 арештацій, які мають складати юридичну силу.
1 Голова дільничної виборчої комісії
2 Заступник голови дільничної виборчої комісії
3 Секретар дільничної виборчої комісії
Крижановська А.А.
Халецька Н.М.
Олійник О.В.

На виборчій дільниці у консульстві України в Торонто, до якого в якості виборців прикріплені близько шести тисяч українців, які живуть і працюють в Канаді, проголосували дві тисячі. За словами голови виборчої комісії Олександра Давидова, багато українців не змогли приїхати через "безладдя", що виникло в зв'язку з тим, що до виборчого округу Торонто були прикріплені і мешканці Калгарі. Всього в Канаді мешкають близько десяти тисяч українських громадян, які мають право голосувати. За даними Українського національного конгресу в Канаді, в цій країні мешкають більше мільйон громадян українського походження, проте більшість з них не можуть брати участь у виборах, оскільки не мають українського громадянства.

**Згідно офіційних даних ЦВК за кордоном переміг Ющенко — 46,29%, а у Януковича — 45,2%.
В загальному: Ющенко набрав 11 125 395 голосів — 39,87%, Янукович набрав 10 969 579 голосів — 39,32%.**

Демократи багато обіцяють

Наміри щодо євроатлантичної інтеграції України можна реалізувати лише за умови прозорих і демократичних виборів 2004 року. Про це заявив колишній посол Сполучених Штатів при ООН Річард Голбрук на V щорічній українсько-американській конференції "Україна на шляху до зрілої національної державності", що відбулася в Америці. Як наголосив пан Голбрук, президентські вибори-2004 в Україні є другою за значимістю світовою політичною подією після цьогорічних президентських виборів у США. І саме їх проведення в демократичний спосіб дозволяє нашій державі вирішувати питання майбутнього напрямку розвитку. Аби посприяти проведенню демократичних виборів в Україні, сенатор запропонував, щоб у разі повторення на президентських виборах порушень виборчого законодавства, які було зафіксовано під час виборів міського голови Мукачевого, на це гостро відреагував Вашингтон. Водночас сенатор сказав, що в нинішніх умовах Америка не може надати Україні достатньої підтримки для того, щоб українці самі могли вільно вибирати президента без тиску влади. Таку ситуацію він пояснює тим, що багато вашингтонських політиків забуло про надзвичайну важливість України як для регіону її розташування, так і для США і світу загалом. Цю тезу сенатор повторив двічі, чим викликав оплески присутніх на конференції, — зауважило радіо "Голос Америки".

Наші жертводавці
Марія Михайлюк – 20 дол.
Оля Погребенник – 20 дол.
Богдан Томюк – 20 дол.

Пожертва на підтримку "Оттавського Вісника"

Моя жертва \$ _____

Ім'я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою "На Оттавський Вісник" просимо висилати на адресу:
Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку
 Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
 Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

Ця львівська жінка знає, що робить!
**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО?!**

На робочому місці

депутат Михайло Лучкович. Відтоді в обох палатах парламенту побувало понад тридцять депутатів україн-ців, серед них відомий, як сенатор Юзик, Майкл Стар або Джон Гнатишин. На вашу думку, це багато чи мало в порівнянні до числа канадських українців? - Думаю, що це абсолютно зрозуміло, що це дуже мала цифра, а ще коли відрізнути між сенатом і парламентом, то взагалі, дуже дивне явище, що так мало українців були в парламенті Канади.

- Чи пояснюєте це в незацікавленні канадських українців у політичній діяльності? - Є багато причин, але найлегший спосіб пояснити, що українці взагалі, можна сказати, характеристикою українців є те, що вони оминають політичний ризик, і будь який великий ризик, чи то в бізнесі, чи, зокрема, в політиці. В Україні століттями існував принцип, що ті хто був задіяний в політиці або відстоювали певні ідеї, то таких людей нищили. І воно вже так запрограмувалося в нашій культурі, що люди не беруть участь у політичних процесах. І воно досить дивно, бо коли дивитися на українську громаду, яка вона зорганізована, який натуральний хист до організації, то дивно чому внутрішньо вона така зорганізована, а зовнішньо, вона себе не зорганізувала.

А в дійсності, коли подивитися, я думаю, що воно віддзеркалює одне і те саме. Українці, як нарід, все опинялися під контролем якоїсь групи, політичної чи етнічної, вони щоб себе втримати мусіли вміти організуватись. Будь-яка ділянка життя знаходиться в українській організації. В той самий час донедавна взагалі не було жодної організації, яка б була задіяна в політичній діяльності Канади і воно зрозуміло, але не правильно. Тому, що через те, не тільки проблеми, які торкають українську громаду не вирішуються, але також канадський уряд дуже часто запроваджує закони чи програми, які навиворіт, шкодять українській громаді. А то є громада, яка дуже багато користі принесла Канаді. І тому це треба змінити.

Нас в дійсності один мільйон сто тисяч українців у Канаді, і ось такий приклад - мільйон двісті тисяч італійців. Італійці не є такі зорганізовані як громада, а взагалі, в порівнянні з українцями, можна сказати, що зовсім не зорганізовані, але, українців є два в парламенті, в уряді, - а італійців - є п'ятнадцять, і з того вісім є членів кабінету.

- Що ви вважаєте найбільшим досягненням "українського парламентаризму" в Канаді? - Це був пан Стар, за часів прем'єр-міністра Діфенбекера, або наш перший парламентарист Лучкович, який багато подорожував по світі, був у Румунії, де тоді українська меншість була дуже дискримінована і він це питання виніс. Після цього, до великої міри, ця дискримінація зменшилася. А так, дуже важко сказати, який наш парламентарист зробив найбільше для української громади чи то в Канаді, чи, взагалі, по світі. Треба було б проаналізувати.

- А що саме вас привело в політику, коли і чому ви вирішили кандидувати до парламенту? - До мене звернулися ще в 1987 році. Колишній член парламенту від ліберальної партії, котрий резигнував зі свого посту, пропонував податися в його округ. І також у цей час був такий Дейвід Смит, який працював у провінції Онтаріо

Борис Вжесневський: Українці оминають політичний ризик. Ми задовго звикли стояти під мурами, кричати, гукати і гупати в двері. А краще бути всередині.

Пропонуємо нашим читачам ексклюзивне інтерв'ю спеціально для "Оттавського Вісника" з депутатом канадського Парламенту і членом Ліберальної партії, Борисом Вжесневським

- Саме зараз, восени, минає рівно, як 78 років тому до канадського парламенту потрапив перший український

в бюро Кретьєна, мене питав, чи я би не був зацікавлений. Та на цей час я відмовився, бо вважав, що це занадто відповідальна роль і я не є досить підготовлений, щоб подаватися на кандидата. Але після того я почав себе поволі підготовлювати.

- Чи були ще якісь інші пропозиції? - Ще, коли я закінчив університет у 1983, я вперше заангажувався в Neighborhood Association, створив деякі, так звані, Business Improvement Areas, створив комітети співпраці між згаданими асоціаціями, пізніше у вісімдесятих, був у громадському комітеті, який працював над офіційним планом для Торонто. Крім того дуже багато задіявався в різних громадських канадських організаціях.

- А з українського боку? - Рідко хтось зустрічався з українського оточення. Я теж працював в українсько-канадських організаціях, і мені навіть було дивно, що тих людей, які там були, майже ніколи не було видно в канадських громадських організаціях. До мене вперше звернулися з НДП під кінець вісімдесятих років. Тоді Джек Лейтон, який тепер є головою НДП, мене пробував переконати вступити до їхньої партії. Пізніше, досить знаний в консервативних колах, Тоні Клемент, пропонував приєднатися до нього. А в дев'яносто першому Джессі Фліс переконав вступити в Ліберальну партію, і я таки тоді вступив та почав працювати в ділянці політики та у виборчих кампаніях. Дуже доклався до виборів у парламент теперішньому провінційному міністру освіти.

- Можна сказати, що за вами вже тринадцять років політичної діяльності. - Так, в ліберальній партії, а в загальному вже буде з двадцять.

- На одних з попередніх виборів, в Торонто було два кандидати-українці від різних партій. Не пригадую зараз деталей чи фамілій цих депутатів. Але що найбільше запам'яталося - їхні передвиборні інтерв'ю для програми "Світогляд", котра окремо надала їм обом ефір. Що один, що другий, з викивав купу претензій на опонента і закликав українців віддати голоси тільки за себе. В результаті ні один з них не пройшов, хоча українці за них таки голосували - розділених голосів виявилось не досить. Майже подібна історія трапилася і з нашим першим послом Лучковичом, - як тільки він став кандидувати від об'єднання

Виступ у Парламенті 13 жовтня, 2004 р.

фермерів Альберти проти діючого тодішнього депутата-англійця Ботієра, як йому звідкілься знайшовся опозиціонер-українець, котрий забрав на себе трохи голосів - та Лучкович тоді таки переміг. У вашому випадку, з опозиційної партії по вашому округу також ще кандидувала українка Ліда Прийма, котра до речі, набрала досить поважну кількість голосів, і напевне я не буду далекий від правди, коли скажу, що коли б не було нішого кандидата-українця, то вона мала шанс сидіти тепер в Оттаві. Заздалегідь є зрозумілим, що два українські кандидати розбивають голоси виборців-українців. Чому саме у вашому окрузі проти вас було виставлено кандидата українського походження? - Я з цією кандидаткою зустрівся у вересні минулого року, коли я перший раз за це почув. Хоча публічно не говорився, але всі розуміли, бо допоміжні комітети були створені ще три роки тому, щоб почати підготовчу працю, ми довідалися, що панна Ліда Прийма мала намір подавати свою кандидатуру. Я з нею зустрівся і пробував її відохотити - одне, що від цього округу, а друге - що, коли вона має намір пройти до парламенту, краще щоб вона йшла від лібералів, бо в Торонто

консерватори не мають шансів. Вона відмовилася від одного і від другого. Це приємна, молода жінка, але не була ніколи заангажована в політиці, чи в громадських організаціях, це досить нова річ для неї. Я пробував пояснювати, давав приклади і пропонував допомогу, але вона була впевнена, що виграє у цьому окрузі і категорично відмовилася змінити партію, покликаючись, що навіть її покійний батько був би проти цього.

- Ми знову вернулись до питання чому так мало українців в уряді. Якби Прийма йшла навіть від консерваторів, але по другому округу, українці могли б мати ще одного представника. Це була її ідея, чи партії - балотуватись по вашому округу? - Не знаю, можливо воно було і випадково. На цій зустрічі ще було двоє осіб і ми пробували її переконати, але на жаль, не вдалося.

- Все таки, у вас виникла та сама, знайома ситуація, взаємного поборювання.

- Ліда Прийма мала величезне опертя від своєї партії, від Белінди Стронак і вони справді вірили, що зможуть виграти у цій окрузі. На мою думку, маю на увазі в доброму розумінні, їй просто бракувало політичного досвіду. Легко людині, котра ще не була у цьому котлі, не повірити, коли їй радники кажуть - "ти виграєш", що це не так. До певної міри трохи шкода, і досить шкода, що після виборів вона дуже гірко поставилася до цього всього процесу.

- Справі шкода. Як кажеться, не мала шансу... - Так є. Наша компанія була найкраще зорганізована в цій провінції. Я отримав майже 16 000 голосів, на 6 000 голосів більше, ніж попередній кандидат, котрий був членом парламенту і членом кабінету протягом 10-и років – це Ален Рок. Із 135 лібералів, що пройшли до парламенту по всій Канаді, мій округ, за голосами виборців, посів сьоме місце.

- Беззержно можна стверджувати, що теперішній парламент все ж підсилюється новими "українськими" іменами. Крім вас, та досвідченого "ветерана" Волтера Ластівки з Сант Кетрінсу, тепер у парламенті перебувають консерватор Марк Варавка з Британської Колумбії, Джуді Василиця Леїс з Манітоби (НДП), як також проукраїнські кандидати, як ваші колеги по партії Ендрю Телегді з Кіченеру та Рег Алкок з Вінніпегу чи консерватор Інкі Марк з Дофіню. Чи плануєте ви створити щось на зразок "українського лобі"? - Так. Абсолютно. The Ukrainian Canadian Parliamentary Friendship Group. Але я б хотів ще вернутися до питання. В дійсності – є тільки двоє українців у парламенті. Те, що хтось колись мав трохи українського походження, це дуже гарно, але чи та людина почуває себе, що вона є українцем-канадцем, чи вона цікавиться українською громадою або чи взагалі щось зробила для неї. Коли подивитися, це не завжди так...

Borys running in the Canadian Breast Cancer Society's CIBC Run for the Cure on 3 October 2004

- Я виходжу з того, що в тій чи іншій мірі, вони мали сильне українське потертя під час виборів... - Ні. На сто разів краще мати такого, як Телегді, хоча він не українець, але буде нам допомагати, ніж такий, хто під час виборів раптом нагадує людям, що - "о! в мене прабабця була українка", щоб здобути собі хоч кілька голосів. Але щоб воно принесло нам якусь користь – абсолютно ні.

- Тобто, можна звузити цю, так звану, "українську" групу до 3-4 чоловік? - Так.

- Але попередній раз було ще менше ніж тепер. - Так.

- А яка співпраця між тими депутатами, що є, відбувається вже тепер? - Останні два тижні я проводив дуже сильне лобі і підготував резолюцію щодо виборчого процесу в Україні. Вже була домовленість з усіма партіями, що, нарешті, минулої п'ятниці (22

жовтня) в 12 годині після опитувального періоду, я мав виступити на цю тему і одногосно мала бути прийнята ця резолюція. Але пів години перед тим, я одержав нотатку від бюро нашої партії вийти на секунду із залу, і перед дверима до залу засідань, довідався, що консервативна партія чомусь досить несподівано зняла свою підтримку цієї резолюції. Завтра будемо знов з ними розмовляти і думаю, що нам вдасться це провести. Бо єдиний процес, це одногосно підтримка".

- Однак, ви вже встигли порушити перед парламентом українську тему в середу 13 жовтня. - Так.

- Одна з найдовших і болючіших проблем – це справа інтернованих українців під час Першої світової війни, яку безуспішно

Start of the school year at St. George's Junior School in Etobicoke

проводить українська громада на чолі з професором Луцюком та адвокатом Григоровичем. Вже не ходить так про відшкодування, бо в принципі і нема вже кому відшкодувати, як принаймі, про формальне вибачення, за заповідану несправедливість. Наприклад, уряд Канади вже чомусь давно позитивно вирішив подібну справу перед японцями за Другу світову війну. Наші ж земляки повимітали,

так і не дочекавшись жодного доброго слова. І це при тому, що недавній прем'єр-міністр Крет'єн, який передав естафету своєму колезі по партії, до якої належите і ви, перед кожними виборами обіцяв поладити цю формальність. І так ніколи не виконав своєї обіцянки. Чи це зумовленим недостатнім тиском з боку української громадськості? - Ні. Тут є проста відповідь.

Це віддзеркалює наш брак політичного впливу. Маю надію, хоч не знаю чи воно мені вдасться, але в мене вже відбулося ряд розмов на цю тему, я пробую її пропхати. В останньому часі, вже всі знають про цю справу в уряді. Мушу сказати, що це буде досить тяжко, відсудити чи... пан Луцюк дуже багато доброго зробив, і на користь, але коли в час останньої кампанії він збирав гроші для консервативної партії і писав промови, то тепер мені це закидають, коли є зустрічі по цьому. Але я все ж таки маю надію, що до двох років, або навіть і менше, мені вдасться провести резолюцію. Я повинен записувати скільки розмов провів, і то не розмов поза кулісами, а офіційних, включно з бюро прем'єр-міністра, і знайти спосіб, як дійти до розв'язання цієї проблеми.

Інше, що можна сказати, взагалі вперше, в бюро прем'єр міністра, ця справа була піднесена членом парламенту. І тому, я постійно кажу, що пропорційно українці повинні мати 10-12 членів парламенту. Наскільки легше було б вирішувати подібні речі, якби нас була така кількість! Ми задовго звикли стояти під мурами, кричати, гукати і гупати в двері. А краще бути всередині.

- Чим, на даному етапі, канадська українська громада може допомогти? - Нам треба організуватися і готуватися до наступних виборів. Незнаю, чи воно мені вдасться провести до цього часу, але як ні, може вийде вибрати ще додатково двох членів... Кожні вибори будемо пробувати подвоювати нашу кількість. Тим легше будуть вирішуватися такі питання. І взагалі, навіть по ділянці міжнародної політики, можна провести іншу перспективу, ніж часами є в канадському Міністерстві закордонних справ. Вертаючись до сказаного, можна тішити себе тим, що хтось там згадав на час виборів українське походження, своєю прабабцю, але нам потрібно вибирати таких людей, які розуміють болі і потреби нашої громади тут.

- Які ще інші ваші плани щодо українських питань? - В мене є кілька проектів, одне, що на преріях, в тих провінціях, є 600 000 українців, треба вибрати 6 членів парламенту. Це проект на довший час, але звідтам мало б принаймні надійти хоч тих 6 парламентарів українського, підкреслюю, свідомого українського, походження. Друге, що вже згадували, про інтернацію українців. І найбільш пекуче

Продовження на стор. 10

For Ottawskij Visnyk by *Loretta Nemeth*

Sheptytsky Fever

This summer was 18th annual Intensive that combines an Eastern Christian monastic experience with university studies through Saint Paul University in Ottawa. The article is a student's reflections on her experience at the Sheptytsky Institute Summer Intensive Program at the Monastery in Orangeville, Ontario, Canada.

Garfield Heights, Ohio – It happens every year now sometime around March. I start feeling restless and get what I call "Sheptytsky fever." This "fever" is the joyful anticipation I experience as I know that the time is getting closer for me to again attend the Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies summer intensive program.

After I participated in the summer program in 2000 (the first year it was held at the Monastery of the Most Holy Theotokos in Orangeville, Ontario) I knew that I would return each year – as long as my brain and body held out. I am now 61 and both are still operating well enough for me to keep up with the rest of the students.

I do have to admit, though, that after earning the 24-credit-hour certificate in Eastern Christian Studies from the institute in 2003, I opted for the luxury of auditing the classes this year. That allowed me more time for prayer, meditation, fellowship and the enjoyment of nature's splendour viewed from the monastery grounds, atop a hill overlooking verdant valleys.

The summer intensive program is an immersion in Eastern monastic life, with the addition of studying and completing course requirements for two university-level theology classes – all done in one month. As Vasil Huk, a seminarian from Ukraine who was a participant this year said, "They should call it VERY intensive!"

I had the thought that the welcome sign on the front door of the monastery would well have said, "Death to all who enter here." For as we entered the monastery we did die to the outside world – no radio, TV or newspapers; no trips to the corner store. We each had 20 minutes a day to use the Internet, but some of the students opted not to even ride that highway. They were content to stay on the dirt-road detour for the month.

The students took part in the full prayer life of the monastery: hours, matins, Divine Liturgy, vespers, evening prayer. Those blessed with good voices assisted with singing the responses; those like me, who could barely maintain a one-note chant, were given the Psalm verses to chant at the various services. Everyone had an active role; Eastern

prayer is not a spectator sport. We also shared the monastic diet: living as vegetarians and fasting – limiting dairy products – during the time of the Sts. Peter and Paul fast.

The two theology courses were sandwiched in between the prayer times of the monastery. Usually we had one class in the morning for two hours and the other in the afternoon, also for two hours. But on holy days and other days when Divine Liturgy extended the morning prayer time, one class had to be split into two sessions, the second one taking place after dinner.

This year the courses were "Introduction to Eastern Christian Ethics" taught by professor Robert Marko, from Aquinas College in Grand Rapids, Mich.,

and "The Holy Mysteries: Byzantine Sacraments," taught by professor Andrew Quinlan, from the Holy Resurrection Monastery in Newberry Springs, Calif. The instructors were not only knowledgeable but also very animated, so we were entertained as well as educated.

The students from Ukraine already knew professor Quinlan as an instructor at the Ukrainian Catholic University in L'viv. At our party to celebrate the completion of final exams and the end of the program, they told him they had changed their minds about him. (Maybe away from the university setting, he "let his hair down" a bit.) Living with each other for a month, sharing meals, washing dishes and sweeping floors together really created an atmosphere that broke down any professor-student barriers. The instructors were right there with us, available and approachable at any time to continue class discussions over meals or on the sometimes long rides to the various field trips we took on weekends.

Those field trips were an education in themselves. We visited churches from just

Loretta Nemeth is director of communications for the Byzantine Catholic Eparchy of Parma and also editor of Horizons, the eparchial newspaper

about every Eastern jurisdiction, Catholic and Orthodox, within the metropolitan Toronto area. Our field trips included visits to Sts. Constantine and Helena Greek Orthodox Church, Holy Eucharist Ukrainian Greco-Catholic Church, St. John the Compassionate Orthodox Mission, St. Nicholas Ukrainian Greco-Catholic Church, Holy Trinity Sobor Russian Orthodox Church Outside of Russia, St. Vlodomyr Ukrainian Orthodox Cathedral, St. Gregory the Illuminator Armenian Catholic Church, St. Clement of Ohrid Macedonian Orthodox Cathedral, all in Toronto. Other field trips were to the Coptic Church Center (St. Athanasius and St. Mary churches) and All Saints of Serbia Serbian Orthodox Church, both in Mississauga; St. Elias Ukrainian Greco-Catholic Church and the Carabram Ukrainian Pavilion, both in

Brampton; and the Serbian Orthodox Monastery in Milton.

The field trips, too, break down barriers. I have seen clergy from other jurisdictions greet us more warmly each year we have returned to visit. This grass-roots ecumenism is doing what perhaps the high-level conferences can't: meeting with a genuine inquisitiveness about the other church, allowing the host church to extend hospitality and treating each other with respect.

The separation between churches was painfully felt when we could not share Eucharist while worshipping in Orthodox churches on the weekends. It made us want to work for union to take place soon.

Too quickly over, the month concluded with a trip to Niagara Falls, a treat for the students from Ukraine. But first we stopped at the Mount Carmel Spiritual Centre in the city of Niagara Falls for lunch, then a time for reflection, led by Fr. Andrew Onuferko who is Acting Director of the Sheptytsky Institute, on what the month had meant to us. Also included was a vesper service in the Byzantine Chapel of the centre. This reflection time is always awesome as we see how God has touched each of us, giving something uniquely meaningful to each participant. We leave, ready to live in the world again but we're not the same people we were a month ago. We have been mystically reborn to a new life, drawn deeper and closer to the essence of our faith.

It is difficult to put into words what this experience has meant for me. It has become a time when I can "set aside all earthly cares" and be more open to the mystery and majesty of a loving God – a God who has graciously allowed me this precious time to come closer to him, not only to worship and praise him but also to bring my prayers for all my concerns: my family, my church, my nation, the world, the hope of eternal life in him.

There is a sense of peace and contentment that permeates the monastery and its hegumen, Father Taras Kraychuk. This holy man exudes the joy his monastic vocation has brought him. His celebration of the night service is like a hushed lullabye to a loved one. Anyone who has experienced the intimacy of this service, prayed in only candlelight, cannot help but drift off to a peaceful night's sleep.

I come home refreshed, ready to meet the challenges of another year. At a routine asthma check-up, my pulmonary specialist remarked that I always come back from the summer intensive in good health; there is a mind-body connection, he says, and more people should take the time to nurture their spiritual side.

Over the five years that I have been part of the program, the students, some from L'viv attending on scholarship, others from Canada and the United States, have ranged in age from early 20s to 70. Most are Eastern Catholic – from Ukrainian, Romanian, and Ruthenian eparchies – but there have been a few Roman Catholics and Orthodox students, too. There always seems to be an interesting mix of people who quickly bond into a Christian family for the month.

My recommendation – catch "Sheptytsky fever." There is no cure; it will be with you for the rest of your life!

The Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies
Saint Paul University 223 Main Street, Ottawa ON K1S 1C4 Canada
Tel: (613) 236-1393, ext. 2332 Fax: (613) 782-3026
E-mail: sheptytsky@ustpaul.ca Web: www.ustpaul.ca/Sheptytsky

Students and professors gather for a group photo outside the Monastery of the Most Holy Theotokos in Orangeville, Ontario

Форум дослідів історії УПА

Forum for Studies of the History of the UPA

ЄВГЕН ШТЕНДРА

видавель, редактор "Літопису УПА" (1975-2000)

e-mail: litopys@mondenet.com

tel:(613)726-3187

запрошуємо відвідати нашу сторінку на Інтернеті

www.mondenet.com/~litopys або www.lviv.ua/litopys

**Оттавське відділення
Української Суспільної Служби**
влаштовує
ДИТЯЧИЙ ГУРТОК

для дітей дошкільного віку
Кожного понеділка (крім свят) з 10.00 до 12.00 ранку
за адресою: 1000 Byron Ave.,

Суспільна Служба збирає дитячі забавки для дитячого гуртка дошкільного віку. Якщо ви маєте вдома непотрібні вже іграшки, збірні дитячі конструкції, гойдалки, гірки, драбинки та тому подібні спортивні причандалля – просимо принести їх до нас, ніж вони мають припадати пилюкою по гаражах та пивницях. Зустрічі дітей та їхніх батьків відбуваються кожного понеділка (крім свят)

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

VOLODYMYR KATRUSHENKO
dusko@sympatico.ca

10 Lyall St.
Ottawa ON
K2E 5G6 CANADA

tel: 613.225.5768

GRAPHIC DESIGN
DESKTOP PUBLISHING
WEB DESIGN

...продовження зі стор. 8

в цей момент – справа виборів в Україні. Мені вже вдалося, наприклад, це тривало кілька місяців, але у цю п'ятницю, офіційно від CIDA (Канадського бюро міжнародного розвитку), хоча я вже знав раніше три тижні тому, що на другий тур виборів Канада буде висилати офіційних спостерігачів. Це не було в планах. Я дуже сильно лобі проводив від серпня, незважаючи на те, що навколо негативно до того відносилися, а таки добився після двох місяців. І є ще справа денатуралізації та депортації, яку я виніс на розгляд влітку. Я підтримуватиму у ній Ендрю Телегді, який є членом президії Комітету громадянства та еміграції. Зокрема це справа Одинського і воєнних злочинців, які в дійсності ними не є, а це лише політичний процес, щоб відібрати в людей громадянство. Я є також у спеціальному комітеті еміграції, де виніс сучасні проблеми віз з України в Канаду, щоб полегшити їх отримання... там дуже багато роботи крім цього. Ще, це теж є праця на довгий час – справа нелегальних працівників українського походження, які знаходяться в Канаді. Є над чим працювати, але в мене крім українських справ є ще й інші...

- Як оцінюєте відношення стосунків поміж Канадою та Україною на даному етапі? - Я вважаю... і люди нарікають, що вони не могли бути інакшими, тому що, на жаль, це може і різко звучати, але Україна не заслужила на кращі стосунки. Знаєте, люди все люблять міряти і вживають економічну статистику коли вирішують, які є стосунки між двома країнами. Є дуже багато, наприклад, доброго, так званого *good will*, є бажання мати більші і кращі стосунки з Україною, але не з такою Україною, яка опинилася під такою адміністрацією, яка там сьогодні є. То абсолютно зрозуміло. А щоб економічні зв'язки розвивалися, мусить бути нескорумпована економічна система, а вона ще не існує

- І на закінчення, що б ви хотіли побажати читачам "Оттавського Вісника". - Щоб багато читали і ще сусідам передавали "Вісник". І щоб "Оттавський Вісник" зростав і множився, як будуть множитися наші члени парламенту.

- Дякую за розмову і бажаю успіху у парламентарській праці.

Розмовляв Богдан Малина

25 жовтня, Оттава

*Борис Вжесневський таки виступив з резолюцією і на час виходу цього числа, 7 листопада, особисто поїхав в Україну.

**Оттавський відділ УКСС
проводитиме піврічні збори
п'ятниця, 26 листопада 2004, 19:30
911 Carling Avenue, Ottawa
Український Дім
Запрошуються члени УКСС
та всі бажаючі**

Ченців меншас

Розпочав свою роботу Собор монашества УГКЦ, який має на меті переглянути роль чернецтва у житті українського суспільства. "На жаль, сьогодні в Україні монашество переживає не найкращі часи. У суспільстві побутує така думка, що у монахи йдуть лише ті люди, які не змогли себе реалізувати у мирському житті. Як наслідок, кількість послушників порівняно з минулим роком зменшилася майже на третину, – каже голова секретаріату Собору монашества УГКЦ Корнилій Яремак. – Ще здавна монахів вважали головними носіями культури у Європі. І основною метою нашого собору є повернути монашому чину той авторитет, яким він користувався раніше." Загалом же, за його словами, нині УГКЦ налічує 1500 ченців. Як повідомив Корнилій Яремак, монаший собор, який триватиме п'ять років, в Україні відбувається вперше.

Добровільні датки або спонсорська підтримка вельми бажана. За всі пожертви понад 15 дол. на підтримку цього видання, ви можете отримати посвідку Української Суспільної Служби на відтягнення від податку.

Donations are very appreciated. Income tax receipts from UCSS available.

Відкриття нових імен: ІГОР АНДРІІВ

У київського художника Ігора Андріїва, який звернув на себе увагу роботами, показаними на виставках останніх років, творча біографія складалася як і у багатьох художників, із своїми вдалими і невдалими періодами.

Малювати почав у дитинстві. Як і усі, здобув традиційну освіту: художня школа, поліграфічний інститут, диплом художника – графіка. Потім – співробітництво з провідними українськими видавництвами. На цьому шляху були свої успіхи і досягнення, участь у республіканських виставках, дипломи на конкурсах книжкової графіки. Були концептуальні, формотворчі

пошуки в тісних рамках книжкової графіки. Описовість ілюстрації він завжди намагався замінити вільною імпровізацією.

Не менш цікава його рекламна графіка. Все це було. Нелегкі і радісні пошуки своєї дороги в мистецтві раптово обірвались у 1986 році. Чорнобиль став чорною смугою, що розділила все життя на "до" і "після". Всі по-різному пережили цю трагедію. Ігор не працював творчо 2 роки. Потім, як вибух, з'явилась велика серія живописних і графічних робіт, що зразу привернула увагу.

Саме живопис і графіка виявились найбільш близькими для самовиразності. Жанрові композиції, пейзажі і натюрморти сконцентрували величезний драматизм, гостра характерність образотворчих ліній стає свого роду метафорою.

Але обдумані тематика, відкрита символіка, здавалося б, могли привести до раціоналізму. Проте цього не сталося. Художник на диво емоційний, у мистецтві він керується не холодним розумом, а живим безпосереднім почуттям.

Його роботи духовно насичені, світлоносні, в глибинах яких ідуть постійні роздуми майстра про життя. У своїх картинах він з наполегливістю справжнього експериментатора продовжує пошуки образної мови. Вишуканий професіоналізм, технічна віртуозність, рука першокласного майстра – все це беззаперечні якості творів Ігора Андріїва.

CHATEAU LAURIER
water colour, 5"x 7", 1996

Ihor Andriyiv, born in 1957, in Kyiv (Ukraine).

Graduated from the T. H. Shevchenko Republican College of Art in 1975, and the I. Fedoriv Ukrainian Institute of Printing and Publishing in 1985.

Exhibition participant in: Ukraine, Russia, Poland, Germany, Switzerland, Yugoslavia, USA and Canada.

Represented in private collections in Ukraine, Russia, Spain, Finland, Poland, Switzerland, Germany, South Africa, Japan, USA, Canada, as well as in the Museum of Books and Publishing (Kyiv) and the Canadian Museum of Civilization. Currently living in Ottawa.

Works of the following media: Oils, Acrylic, Water Colour, Etching, Indian Ink.

Master's degree in Graphic Art, Member of the Union of Artists of Ukraine, Member of the Ottawa Art Gallery, Member of the Sacred Arts Association of Canada

End of season
Acrylic, 48"x60", 2001

Mother of God Fedorivska
wood, egg tempera, gold leaf

PANAGIA
wood, egg tempera

Elgin St.
acrylic, 16"x 20", 2002

**Якщо Ви самі творча людина,
маєте цікаві неординарні захоплення,
або навіть попросту знаєте таких осіб, про яких варто
розповісти нашим сучасникам — пишiть,
присилайте е-листи, дзвонiть.
В наступному числi — знайомство з Богданом Том'юком**

Пiдтримуйте видання єдиного українського друкованого видання в столицi Канади!

...продовження зі стор. 5

получив, то й дзвоне до мене щоразу, мол, Петро поможи. А я ж все знаю, я ж МГМО закінчував, і не так, як ті синки членів політбюро, до яких професора додому приходили заліки ставити, мене ганяли по кілька годин на іспитах, але після цього я вже знав усе”.

Переврати його словесний потік не було жодної змоги. Ми спробували бодай перевести його в інше річище запитанням про підготовку до виборів. “Я ж старий разведчик, я вас наскрозь бачу, ви ж за Ющенка голосуватимете, — ми не заперечували, — ну й правильно, нащо нам той бандит при владі. А ви що думаєте, я Ющенка не знаю, та я, як у Відні працював, то всі зв’язки йому організував. Чому ви думаєте, він на лікування до Австрії поїхав?” У нас уже не було сумнівів, що лише через Петра.

Загалом у ремагенському консульстві зареєстровано близько семи тисяч українських виборців. Петро, посилаючись на свій досвід, стверджує, що на голосування прийде не більше як півтори сотні: “Воно їм нада та Україна, раз вони вже до Німеччини приїхали жити”. Важко не погодитися. “Та й мені все одно, я ні при кому не пропаду, я — кадровий дипломат з досвідом, таких, як я, — одиниці”.

Петро готовий сповідатися далі й далі. Та ми вже однозначно натякаємо, що час прощатися. “Давайте я вас нашими яблучками пригощу”, — пропонує він і веде нас у сад до розкішної яблуні. “Не бійтеся, яблука українські, біологічно чисті”, — посміхається він. Ми набираємо їх цілі торби. Петро відпроваджує нас до самих воріт і, помахуючи рукою, гукає: “Приходьте на вибори, якщо вона вам ще треба!” Та ще поки що нібито треба. Oder?

Любо ПЕТРЕНКО, Бонн

До свята 7 листопада “Хай живе Велика Жовтнева Соціалістична Революція!”

В Україні щоросені проводять паради на честь більшовицької революції 1917 року. Цей рік не виняток, хіба що вперше, за час незалежності, парадові надано великої помпезності і ваги. Згідно опитуванням Центру імені Разумкова, для 35% громадян України це є позитивна подія на рівні проголошення Незалежності, а 16,3% вважають це найбільшим святом. 7 листопада по вулицях міст марширують колони з червоними прапорами і транспарантами, а більшість урядовців всіх рівнів виголошує захоплені промови та тости про цю незабутню подію. “ОВ” приєднується до листопадових святкування.

У Києві “чрезвычайка” знаходилася у владі латиша Лаціса. Його помічниками були Авдохін, “товарищ Вера”, Роза Шварц та інші дівичі. Тут було півсотні “чрезвычайок”. Кожна з них мала свій власний штат службовців, точніше катів, але між ними найбільшою жорстокістю відрізнялися згадані вище дівичі. У одному з підвалів “чрезвычайки” було влаштований театр, де були розставлені крісла для любителів кривавих видовищ, а на підмостках, тобто на сцені, проводилися страти.

Після кожного вдалого пострілу лунали крики “браво”, “біс” і катом підносилися келихи шампанського. Роза Шварц особисто вбила декілька сотень людей, заздалегідь втиснених в ящик, зверху якого був пророблений отвір для голови. Але стрільба в ціль була для цих дівичі тільки штучною розвагою і не збуджувала вже їх нервів, що притупилися. Вони вимагали більш гострих відчуттів, і з цією метою Роза і “товарищ Вера” виколювали голками очі, або випалювали їх цигарками, або забивали під нігті тонкі цвяхи.

Людей роздягали догола, зв’язували зап’ястя рук мотузком і підвішували до перекладкини з таким розрахунком, щоб ноги ледве торкалися землі, а потім повільно і поступово розстрілювали з кулеметів, рушниць або револьверів. Кулеметник роздробляв спочатку ноги, для того щоб вони не могли підтримувати тіло, потім наводив приціл на руки і в такому вигляді залишав висіти свою жертву, спливаючу кров’ю... Потім він приймався знов розстрілювати доти, поки жива людина не перетворювалася в безформну криваву масу, і тільки після цього добивав її пострілом в лоб. Тут же милувалися стратами запрошені “гості”, які пили вино, курили; їм грали на піаніно або балалайках.

Часто практикувалося здирання шкіри з живих людей, для чого їх кидали в кип’яток, робили надрізи на шії і навколо зап’ясток рук і щипцями стягували шкіру, а потім без шкіри викидали на мороз... Цей спосіб практикувався в харківській “чрезвычайці”, на чолі якої стояли “товарищ Едуард” і каторжник Саєнко.

Продовження на стор. 19

“Виборова кумпанія”

Керівник Львівського виборчого штабу Віктора Януковича Олексій Радзівєвський, який увійшов у історію вже тим, що посприяв вивезенню фресок Бруно Шульца до Ізраїлю, вважає, що немає нічого страшного в тому, що їхнього кандидата та нинішнього прем’єр-міністра, який мав чотири судимості і двічі сидів у в’язниці, часто називають бандитом. “Кожного з нас хоч раз хтось колись називав бандитом”, - заявив Радзівєвський на зустрічі з журналістами. А на безперервні звинувачення в бік Віктора Януковича про його кримінальне минуле Олексій Радзівєвський так само спокійно відповів: “Не суди іншого, бо, можливо, що сам будеш суджений”.

“Неформальний” радник прем’єра Тарас Чорновіл також підтримав цю тезу, що на його думку, немає сенсу “з’ясувати хто і скільки, і за що відсидів у тюрмі, хто і з якими помилками пише”. Як відомо, Янукович, на початку президентської кампанії в своїй автобіографії осоромився, заповнивши свою анкету кандидата в ЦВК з 12 грубими помилками. Серед іншого він назвав себе “прем’єр-міністром” і “проФесором”. Його опонент в ефірі Микола Томенко відзначив, що народ має побачити, кого він обирає в президенти. Він розповів історію, коли під час поїздки Януковича до одного з регіонів центральної України прем’єр вітав із ювілеєм письменника Гулака АртемОвського і назвав його “Гулаком Арт’Омовським”. На думку Томенка, прем’єр краще знається на марках шампанського аніж на історичних особистостях Українці.

На що Чорновіл відповів, що це “не страшно”. “Ще місяць тому ця людина не знала, хто такий Гулак АртемОвський, проте зараз знає”. На думку “неформального” радника Януковича, прем’єр росте, в той час як його опонент Віктор Ющенко опустився до рівня особистих образ. Чорновіл також звинуватив “так звану опозицію” у спробі розколоти Україну і як доказ навів інцидент з Януковичем в Івано-Франківську, коли в нього кинули яйцем.

Хоча, як офіційно повідомила агенція Інтерфакс-Україна, прем’єр-міністр, кандидат у президенти України Віктор Янукович привселюдно назвав своїх опонентів “козлами”. Це сталося під час зустрічі з представниками територіальних громад Луганської області під час робочої поїздки в регіон. За повідомленням агенції, Янукович розповідав, що його команда прийшла до влади надовго, буде працювати на благо народу і виконає усі свої обіцянки. “Ми не думаємо, що ми прийшли на один рік, ми думаємо, що прийшли надовго”, - заявив прем’єр. “Усім скептикам не вдасться на цьому шляху поставити нам перешкоди, — сказав Янукович, підкресливши: - Я вірю, що сильних і здорових людей набагато більше, ніж цих козлів, які нам заважають жити!”

Коментуючи на прохання журналістів заяву Януковича про те, що йому “заважають працювати козли”, Віктор Ющенко відповів, що його не дивують висловлювання прем’єр-міністра, де той говорить про людей образливо.

BASARAB RENOVATIONS

Efficient Professional Installation of:

- Windows & Doors
- Soffit Facia
- Siding
- Bathroom Remodelling
- Ceramic Tiles

Professional Workmanship, Satisfaction Guaranteed.
Call for your Free Estimate.

Mariush Basarab, Tel: (613) 7235889

Українець Леонід Стадник з Житомирської області - найвища людина в світі

Українець Леонід Стадник, мешканець Житомирської області, став найвищою людиною в світі. Йому 33 роки, його зріст становить 2 м. 53 см. - це на 17 см вище, ніж зріст рекордсмена книги рекордів Гіннеса тунісця Радхуана Чарбіба, який поки що вважається найвищим серед живих людей і зареєстрований в "Книзі Гіннеса". Якщо Стадник ростиме такими темпами й далі, він зможе перевершити рекорд Роберта Вадлоу, який зі своїм зростом у 272 см вважається найвищою людиною в історії людства. Проте його самого така перспектива не радує - з кожним роком жити йому все важче. На думку Стадника, це не привід для заздрощів. "Не раджу. Не мрійте стати великим!!! Бути великим - це погано. А мені так хочеться пожити нормальним життям" - говорить він. Живе Леонід у селі під Житомиром за 200 км на захід від Києва і вибирається звідти дуже рідко.

Український велетень у два з половиною метри зросту, носить черевики шістдесят першого розміру і має крихітну, як для себе, хату на Житомирщині, їздить лише на конику і мріє бути звичайною людиною. Стадник пам'ятає, що у школі сидів за першою партою, бо був найменшим у класі. По-справжньому почав рости з десяти років. На медкомісії у військкоматі лікарю не вистачило планки, щоб зміряти зріст Леоніда. "Ріс, як те тісто на дріжджах. Не по днях, а по часах. Нікого не бив за своє життя. Хотя багато причин було таких. За своє життя бачив багато насмішкуватих людей", розповідає про себе він.

Із села вибирається раз на рік. Його село - єдине місце у світі, де його зріст нікого не дивує. А жителі мають до нього співчуття, як сусідка Любов Кирилук: - "В нього нема здоров'я, в нього нема руху. А щоб він такий був крепкий хлопець, ноги в нього були і спина, то це був би велетень, а не чоловік."

Він також власник найбільшої у світі долоні - від зап'ястя до кінчиків пальців 30 см. Тепер Стадник працює лише для себе, матері і сестри. "Робота за сім кілометрів була, транспортом ніяким я крім коника пересуватися не можу".

Село Подолянці, за три кілометра від містечка Чуднів, це одна довга вулиця. Біля його хати, під яблунею на подвір'ю бігають кури, індики, два пси Барсик і Джеська. Мама Леоніда Галина Павлівна запрошує до хати.

В одноповерховому будинку чотири кімнати. У спальні зсунені до купи два ліжка, на яких він спить. На стільці лежить півтораметровий ремінь і два з половиною метровий галстук, який в комплекті зі спеціально замовленим костюмом і сорочкою привезли з Калуша. І ще черевики, на матеріал до яких треба було витратити понад 1000 гривень.

- Про це, що Леонід не має ні взуття ні одягу, я довідався з газети, - розповідає директор взуттєвої фірми "Галміко" Михайло Галій. - Я вирішив йому допомогти. Прийшов до свого батька (взагалі то я - швець в четвертому поколінні), і ми вирішили пошити йому взуття. В ту ж ніч я поїхав до Стадників. Вони спочатку не вірили, що ми хочемо взути їхнього сина. Тільки після того, як я зміряв ноги Леоніда, повірили. Самий великий розмір, який ми шили на замовлення - це 50-й. Зверталися до фірм-виробників взуттєвих колодок, але ніхто з них, в тому числі і зарубіжні, не взявся виготовити для нас унікальні зразки - говорили, що це неможливе.

Тоді ми з батьком взяли березові поліна, протягом трьох днів виварювали їх, а потім вручну за допомогою ножа вирізали колодки потрібного розміру. Для пошиття черевиків використали спеціальну шкіру. Враховуючи, що після травми ліва нога Леоніда стала коротшою від правої, замовили і поставили спеціальні супінатори. Підшву робили перевіреною дідівським методом - прибавали її не цвяшками, а спеціальними дерев'яними кілочками, потім наклеювали гуму. Була проблема і зі шнурками, адже довжина кожного з них 2 метра 20 сантиметрів. Але і її вирішили.

Перед тим як везти черевики на Житомирщину, я подзвонив своєму другові дитинства Василю Байковичу - главі швейної фірми "ІВАС", розповів йому про Леоніда, і він відразу запропонував пошити для велетня штани. Ми подзвонили до Леоніда, попросили його зняти з себе мірки, і вже через пару днів ми з Василем, прихопивши трьохкілограмові черевики і штани, їхали в Житомирську область. До Великодня ми вирішили пошити для нього ще мешти і декілька костюмів - двійку, трійку і спортивний. Ось щойно закінчили примірку. До речі, один з костюмів пошив наш земляк Ігор Коник. - Мені це особливо приємно, - підключився до розмови Василь Байкович, - адже ми не робили примірок, проте

костюми сидять чудово. На пошиття штанів у нас пішло 3 метри 20 сантиметрів тканини - стільки, скільки звичайно йде на костюм. На трійку - шість з половиною метрів. Сподіваємося, що наші подарунки дозволять Леоніду нарешті "вийти в люди". Адже, наскільки я знаю, він більш двох років не мав ні взуття, ні нормального одягу.

Оксана Сніцарук та Ігор Підчубий приїхали вручити Леоніду диплом про внесення його імені в Книгу рекордів України, як самого високу людину країни. Вручаючи диплом, Оксана поцікавилася, як віднесеться Леонід до того, що його ім'я буде подане на внесення в Книгу рекордів Гіннеса. "Знаю я цю книгу, читав про неї, - тихо сказав Леонід. - Якщо ви хочете, то вносьте". І тут же наївно поцікавився: "Але від цього мені важче не буде?". Оксана його заспокоїла і, поглянувши на Леонідову руку, запропонувала: "А давайте виміряємо вашу долоню, вона у вас така велика". І дійсно, в його руці трьохлітрово банка з водою виглядала як звичайна склянка. Принесли сантиметр, приклали і ахнули: це ж новий рекорд для Книги рекордів Гіннеса - 30 сантиметрів! Доведеться взяти другий диплом!

"Мені набридло слово "треба"...

- Проблеми у Леоніда почалися, мабуть, зі школи, коли йому зробили операцію, - згадує дядько Леоніда Борис Михайлович. - До цього він ріс звичайним спритним хлопчиком. У дитинстві любив лазити по деревах - залізе, бувало, і дивиться кудись у далину. Не зігнати його було. Ганяв в футбол, допомагав по господарству. Коли йшов в школу в 1-й клас, по зростанню він був ледве чи не самим низеньким. А ось після операції ми не устигали купувати для нього одяг і взуття - ріс буквально на очах. Після школи, яку він закінчив із золотою медаллю, Леонід поступив у Житомирський ветеринарний інститут. І його закінчив з червоним дипломом. Десять років працював в колгоспі ветеринарним лікарем. Але зараз вже року два як не працює.

- А чому ви пішли з роботи? Розподобалось? - спитав я Леоніда.

- Робота-то мені подобалася, хоч і була дуже важкою. Треба було дуже рано вставати ні світло ні зоря, за сім кілометрів їхати на ферму. Спочатку їздив на велосипеді, але їх доводилося міняти постійно. По мірі зростання я ставав все важчим і важчим. Пізніше завів двох коней, Машку і Тюльпана, віз і вже на них добирався на роботу. Їздити доводилося і взимку, і влітку, в жару і в холод. Ось одного

разу взимку я і застудив собі ноги, а декілька років назад зламав ліву кісточку. Лікарі не наклали гіпс, і в результаті ліва нога стала на пару сантиметрів коротше правої. Мені з моєю вагою (біля 200 кілограмів) і так було важко ходити, а тут ще і хвороби... У результаті поза своєю двором я вже давно не буваю.

Єдине моє захоплення зараз - це розведення винограду і нових сортів ягід. У мене ростуть актинідія, декілька сортів кизилу, ожини, є малина... Колись намагався розводити кроликів, але якесь тварюка - чи то тхори, чи то шурі - тягала маленьких крильчат. Я дуже сильно через це переживав і, щоб не хвилюватися, роздав кроликів знайомим. Дуже люблю читати детективи, фантастику, пригоди. Але, на жаль, в селі виписують тільки обласну газету і журнал по садівництву. Про життя навколо дізнаюся лише завдяки телебаченню. Адже так хочеться побувати де-небудь, побачити світ - але, самі розумієте, з моїми проблемами це нереально. А так хочеться, - зітхнув Леонід. - В своєму житті я тільки один раз, і те в дитинстві, побував на ярмарку.

- Напевно, нелегко бути постійно на виду?

- Це для мене дійсно дуже важкий тягар. Особливо зараз, коли на мою персону звертають таку увагу. Журналісти замучили. Адже все своє доросле життя я старався не висовуватися. А якщо і доводилося бути присутнім на якихсь людних заходах, завжди сідав де-небудь в темному кутку, щоб мене ніхто не бачив. А тут стільки уваги!

До пари Стаднику, мабуть була б ця найвища у світі жінка, яка має 7'4" і важить 320 фунтів і живе у Голландії. На жаль, Леонід не може подорожувати, бо єдиний засіб пересування Леоніда - кінь, на якому він і їздить лише в сусідні села. "Автобус - це не для мене, легковий автомобіль - теж не для мене. Це все одно, що нормальну людину в багажнику возити", - заявляє він.

Останнім часом я намагаюся змінити себе в кращу сторону, адже років 15 я вважав свій ріст бідою, і це отруювало мені життя.

- Наскільки мені відомо, два роки тому у вас було два метри 30 сантиметрів. Зараз більш двох з половиною. Ви продовжуєте рости?

- Я на це ніколи не звертав уваги. Для журналістів і простих людей це щось на зразок сенсації. Для мене ж - життя з її повсякденними проблемами. Мені вже набридло слово "треба". Всі ці роки тільки і чую його. Хотілося б іноді поводитися не так, як треба, а як хочеться. Але, на жаль, "хочу" у мене на останньому місці. А хочеться не так і багато - жити нормальним життям, радіти йому. А так, прожив день - і слава Богу, і добре. Дуже хочеться бути здоровим, щоб було здоров'я у моєї мами. Адже ми з нею, по суті, одне ціле. Я благаю Бога, щоб він дав мамі здоров'я і багато років життя. Мені з моїми слабкими ногами і зором, який став падати, без неї дуже важко.

Прощаючись, Оксана Сніцарук висловила загальну думку: "Після декількох годин мого перебування в гостинній сім'ї Леоніда Стадника я нарешті побачила пошквалена в його очах, до цього вони відображали тільки розгубленість, недовір'я і величе-

зну туту. Велика людина з відкритою і соромливою усмішкою, що любить книги і відчуває їхній величезний дефіцит, з невгамовним бажанням знайти себе в цьому світі".

Генадій Перо

Леонід Стадник через свій ріст, є обмежений у пересуванню і змушений проводити весь час у своєму рідному селі, але він дуже любить читати!

Оттавський відділ Української суспільної служби оголошує для Леоніда Стадника збірку українських книжок з художньої літератури "Подарунок Велетню від Миколая"

У зв'язку з тим, що у Леоніда погіршився зір, прохання надавати книжки, які надруковані більшим шрифтом. Можуть бути українські переклади світової класики, фантастика, пригоди, історичні романи, альбоми, та найголовніше - вся література по садівництву, особливо ягідництву. Сучасні посібники по розведенню ягід (які досить легко знайти в кожній книгарні), приймаються будь-якою мовою, але бажано, з добрими і багатьма ілюстраціями чи фотографіями. На книжках можете поставити чи вкласти свій дарчий підпис на ім'я Леоніда Стадника, або своє персональне побажання.

Якщо не маєте книжок, а хочете долучитись до акції, можете підтримати фінансово - пересилку потрібно буде оплатити. Чеки на Оттавський відділ УКСС присилати з поміткою "Український Гулівер". На бажання - можливі посвідки від УКСС для відтягнення з податку. Про всіх учасників та їхній вклад у цей захід, буде надруковано в одному із майбутніх чисел "ОВ".

Початок адреса: CUSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9 Телефон: (613) 843-8206, e-mail: tmarta@estart.com

3 прес-релізів посольства України в Канаді:

Відкриття фестивалю українського кіно в Канаді

Кінострічкою молодого і талановитого режисера Олеся Саніна "Мамай" було офіційно відкрито фестиваль українського кіно в Канаді, який розпочався в Оттаві 18 вересня ц.р. Організаторами згаданого фестивалю виступають Посольство України в Канаді та Канадський інститут кінематографії. Його проведення стало можливим завдяки співпраці Міністерства закордонних справ України, Міністерства культури і мистецтв України, Національного центру України ім. О.Довженка, Фондації "Тризуб Голлівуд" та спонсорській допомозі української авіакомпанії "Аеросвіт".

Позиція МЗС України щодо певних заяв Посла Канади в Україні.

22 вересня ц.р. Посол Канади в Україні Ендрю Робінсон був запрошений до МЗС України у зв'язку із його заявою для преси щодо виборчої кампанії в Україні, яка була розповсюджена 21 вересня 2004 р.

Увагу керівника дипломатичної установи було привернуто до відверто упередженого характеру його висловлювань в самому розпалі передвиборчої кампанії, зокрема його власних оцінок майбутніх виборів Президента України, сумнівів щодо легітимності майбутньої виконавчої влади та різного роду рекомендацій українським урядовцям.

Було підкреслено, що вищезгадана заява Посла Е.Робінсона суперечить неодноразово проголошеній керівництвом Канади зацікавленості в розвитку взаємовідносин між нашими державами в дусі партнерства, взаємної довіри та поваги, а надмірна увага дипломатичної установи до питань внутрішньополітичного життя нашої держави на тлі відсутності помітних здобутків на конкретних напрямках українсько-канадського співробітництва викликає глибоке розчарування і дає підстави для сумнівів в об'єктивності інформування Посольством свого уряду щодо реальної ситуації в Україні.

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановний пане редакторе "Оттавського "Вісника"

Час від часу маю можливість знайомитися з публікаціями в канадській пресі. Надсилаю Вам одну із них. Нещодавно дістав один з примірників Вашої газети "Оттавський Вісник" (ч. 2) зі статтю "Віза в Україну". Здається, непогано б було на підтвердження незалежності та неупередженості Вашої газети написати статтю про візу в Канаду з порівнянням вимог до отримання канадської та української візи і закликати читачів висловити думки з цього приводу. Думаю Ваша газета отримає достатньо реакції на таку статтю.

Що стосується, як написано у Вашій газеті, "консульства в Оттаві", до якого я час від часу також звертаюся, то можу Вас запевнити, у моєму щирому задоволенні його сервісом та інформаційним забезпеченням клієнтів. Зі сподіванням прочитати мій лист у Вашій газеті та з повагою до Вас,

Володимир Лупань, адвокат
Grassia, Murphy & Lupan Natick,
Massachusetts USA

Від редакції

Частини надісланої Вами статті спробуємо надрукувати в одному з майбутніх номерів "Оттавського Вісника", а вже зацікавлених читачів, відсилаємо до згаданої Вами повної версії публікації в газеті "Міст" за 27.09.03 р., число 44, ст.18, "Ліберали захищають інтереси громади".

I take this opportunity to commend the staff at the Ukrainian Consulate in Ottawa for their help and cooperation over the years. My company has been working in this business in Vancouver for almost 7 years and we deal with many other countries' consular departments. The staff of the Ukrainian Consulate in Ottawa is by far the most professional, helpful and friendly we have encountered. Although the consulate is officially closed at 12:30, we often get phone calls from Ilya Borisovich Olynik after 18:30 responding to our questions. The staff there is particularly helpful and always cheerful, polite and efficient. We look forward to continuing our good relationship with the Consular Section of the Embassy of Ukraine in Canada.

Roderick A. G. Phillips, President
Capital Business Travel Ltd.,
Vancouver, BC

Шановний "Оттавський Вісник",

Хочу розповісти мої перші враження в Канаді. Прибула я до Оттави у вересні 1996 року до своєї дочки. Родом я з міста Кременчука на Полтавщині. Крім нього, я побувала в багатьох містах України та Росії - Запорожжі, Одесі, Севастополі, Москві, Ленінграді, і дуже часто в Києві, але нічого подібного раніше я не бачила. Найпершим моїм здивуванням стало внутрішнє планування житла. А яке враження справило на мене побачене в першому великому магазині. Оці високі дерева всередині будинку, фонтани, ліфти, ескалатори, асортимент продуктових крамниць...

Та незабаром підкралася до мене ностальгія за своїм рідним чудовим містом. І добре, що в подальшому знайомстві з Оттавою не обійшлося без допомоги та підтримки наших людей. Зразу по приїзді я почала відвідувати українську церкву, де також організувалися зустрічі пенсіонерів, які дуже цікаво проводяться кожної середи. Тут я зустріла доброзичливих та привітних людей. Всім серцем я відчула їхнє співчуття до мене як до новоприбулої. Коли залишаєш свою країну в досить зрілому віці то цілком не легко прижитися в другій, з іншою мовою, правами і порядками, та зовсім іншим менталітетом. Але коли тебе оточують такі добрі люди, котрі підтримують на духу і з радістю приймають у свій гурт, то всяка ностальгія відступає і відчуваєш себе щасливою.

Тому я щиро вдячна всім хто мене так прийняв, вдячна за роботу яку можу виконувати, бо вболіваю за наших людей, що проживають в Україні, а також вдячна щасливій нагоді жити тут, серед своїх людей у Канаді.

Марія Лисенко
Тел: 721-1163

Українці у Вінніпегу вимагають права голосу

Shanovni panove/pani

Ukrainsti u Winnipegu zibraly ponad trysta pidpysiv gromadyan Ukrainy, yakі prozhyvayut v tsyomu misti ta khochut progolosuvaty na vyborakh. Sered nykh ye lyudy riznykh politychnykh poglyadiv. Ale na zhal Ukrainske posolstvo ne zmoglo chy

ne zakhotilo vydkryty dilnytsyu u Winnipezi. Khocha istorychno u tsyomu misti chy ne naybilsha kontsentratsiya ukrainstiv u tsilyi Pivnichniy Amerytsi.

Nam proponuyut yikhaty golosuvaty u Ottavu (bilya 2 500 kilometriv u kozhnu storonu!). Tse ne realno. Zaraz vidkrylas dilnytsya u Calgari sho ye nabago blyzhche do nas. Ale nam posolstvo zavaylyaye, sho my vidnosymos do teritoryi vidpovidalnosti posolstva u Ottavi, a tomu povynni tudy yikhaty.

Nyzhche podano stattyu z Winnipeg Free Press vid 23 zhovtnya 2004 roku pro nashi problemy. Tse ye odna z naytyrazhovishykh gazet u Kanadi*. Takosh pro nas gotyue reportazh CBC (Kanadske Radio).

My takosh prosymo vashoyu domogy - dopomozhit nam progolosuvaty v Calgari**, yaksho ne mozhlyvo vidkryty dilnytsyu u Winnipezi !!!! Yaksho komus potribni spysky - my gotovi yikh nadaty.

Z povagoyu, gromadayny Ukrainy u Kanadi.
24 zhovtnya, 2004

Calgari: dawid_oksana@yahoo.ca (Oksana Dawid)
Edmonton: opetriv@ualberta.ca (Oleh Petriv)
<http://www.ucu.ca/vote.htm>

* зацікавлених статтею направляємо до згаданої газети

** дільниця в Калгарі закрилась перед самими виборами

Sept. 23, 2004. I write to you today in the hope of soliciting your help in welcoming a young man named Andriy Chmil to Ottawa. We would like to welcome Andriy into our home for a year, in an effort to help him get established here in Canada.

We first met Andriy, when our youngest son Nicholas participated in *Canada World Youth*, over three years ago. Nine participants from both Canada and Ukraine were "twinned" at that time, and spent three months in one another's country. It was a rich and rewarding exchange for all involved. And while my wife Louise and I have never participated in any official capacity with *Canada World Youth*, we have on several occasions, offered our home (and that of other willing neighbours) to participants, for weekend visits to our nation's capital. Links via regular and electronic mail have continued in some instances.

Recently, we have learned, that to welcome a foreigner into this country, our government holds the host family financially responsible for a period of ten years – a heavy responsibility to say the least. Yet, when a group welcomes a person in the very same way, the financial obligation and commitment is for one year only.

Thus the intent of this letter is towards the hope of building links with a church and pastor, or group of like-minded people with the intent of welcome, with the intent of building some form of community together. And who knows what may come of such a union? Perhaps Andriy may be one of several to be aided in this way.

As for ourselves, Louise and I have been married for 27 years, continue to love 3 wonderful grown children of our own and have lived in a diversity of faith communities throughout our lives. Before moving to Ottawa twelve years ago, we lived and shared daily life with developmentally disabled men and women in a L'Arche community for sixteen years. We feel God's presence in our lives and rely on His guidance in what we do.

If you feel drawn to share further, I would love it and may be reached at home:

tel. 741-1459, or at work 733-7150.

Sincerely, Brock and Louise Currie, 897 Bermuda Ave., Ottawa, K1K 0V8

Катедра Українських студій Оттавського університету
запрошує на свою нову веб-сторінку:

www.ukrainianstudies.uottawa.ca

За цією адресою розміщені матеріали Міжнародної конференції, "Understanding the Transformation of Ukraine: Assessing What Has Been Learned, Devising a Research Agenda", яка відбулася в Оттаві 15-16 жовтня, 2004

ЗАРОБЛЯЮТЬ НА РАДЯНСЬКОМУ МИНУЛОМУ

У Латвії почали заробляти на своєму радянському минулому. В колишній в'язниці, куди садовили політ'язнів, тепер можна провести декілька годин за помірну плату. Атмосфера тюрми максимально наближена до реальної. Щовихідних близько 25 людей платять 5 латів (9,2 долари), щоб вночі їх ображали і допитували у в'язниці, яку часто відвідували минулого століття латвійські громадяни.

Погода визначається барометром. Нація – гумором. Пропонуємо нашим читачам вибірку з понад більше як тисячі свіжих сучасних українських політичних анекдотів, котрі складені перед цьогорічними президентськими виборами.

Ранок першого листопада. Голова Центрвиборкому Ківалов з заспаними очима дораховує останні бюлетні... "Стоп! Так це що, нас знову 52 мільйони?!"

За кого голосувати будеш?
- За Януковича.
- Ну, не хочеш - не кажи!

- Чому яйце так сильно поранило прем'єра Януковича?
- Мабуть, яйце було посвяченим...

Чим відрізняються замахи на кандидатів в Президенти?
- У Ющенка факт замаху на лице, а в Януковича — на яйце.

ТОМУ ЩО - Янукович

Що відрізняє патріота від ідіота?
Патріот любить Батьківщину, а ідіот - її уряд.

"Укрпошта" випустила марку з зображенням Януковича. Скоро з'ясувалося що на конверт її приклеїти неможливо - одні плюють не той бік, інші не те місце лижуть.

Янукович готується виступати перед виборцями. Леонід Кравчук інструкує:
- Вітя, якщо запитають про судимості, відповідай коротко - мовляв, по молодості, по дурості... з ким не буває...
- А якщо запитають чому я в одному слові п'ять помилок роблю, що казати?
- Ну, це взагалі просто. Скажеш, "Молодість минула, а дурість лишилася!"

Депутата колишньої парламентської більшості запитують:
- Як ви, народний депутат, проводите свій вільний час?
- У Верховній Раді чи взагалі?

Кабінет Міністрів України видав термінове розпорядження струсити і прибрати все жовте та оранжеве листя з дерев, у зв'язку з масовою незаконною агітацією останніми на користь Ющенка.

Що буде якщо виграє Янукович?
- Замість Євробачення буде Євродопобачення.

В Чехословаччині вирішили утворити Міністерство морського флоту. У Москві страшенно здивувалися.
- Навіщо воно вам? У вас же немає моря!
- Ну й що? - здивувалися чехи.
- У вас же є Міністерство культури.

На уроці зоології в Єнаківській школі:
- Діти, у кого найбільші яйця?
- У страуса.
- Молодець, Тетянка!
Вітуня з задньої партії:
- Просто вона в слона ніколи не бачила.

Янукович, Тигипко і Герман проводять виховну розмову з 17-літнім студентом, який кинув в "прем'єра" яйце. Янукович (наставницьки): Ех, хлопче, я в твої то роки...

Заходить проФФесор Янукович в кабінет Кучми.
- Звиняйте Леонід Данилович, я трохи опіздав.
- Да ти не опіздав, ти зовсім ох...ів!

Країна на роздоріжжі... Оптимісти вчать англійський, песимісти вчать "феню", реалісти вивчають автомат Калашникова.

Віктор Федорович, а що було раніше: курка чи яйце?
- Яйце було... а куркою в мене ще не кидали...

Дружина запитує Януковича:
- Вітю, а правда що Ющенко американський шпигун?
- Звичайно! Ну хто ще міг продати журналістам-лазутчикам наші секретні плани фальсифікації виборів?

- Чому на місці подій в Івано-Франківську так і не було знайдено важкого тупого предмета?
— Тому що його підхопили за руки, за ноги і повезли...

Телефонний дзвінок у квартиру Януковичів.
Дружина знімає слухавку:
— Алло, а Вітю можна?
— А хто питає?
— Його колишня однокласниця.
— Курва ти, а не однокласниця. Вітя в школі не вчився!

За фактом демонстрації на телебаченні передвиборного відеоролика Віктора Ющенка, в якому звучить фраза "Бандити сидітимуть у тюрмах!", порушено кримінальну справу за статтею 109 ККУ частина 3: "Публічні заклики до повалення державного ладу, а також розповсюдження матеріалів із закликами до таких дій, скоєних організованою групою із використанням засобів масової інформації"

До Януковича приходять делегація освітян. Секретар доповідає: — Вікторе Федоровичу, до вас учителі. — Чого вони хочуть? — Та кажуть, що грошей нема. — От жах! Куди країна котиться?! Ну, але вже Бог з ними, хай без грошей заходять...

Янукович телефонує додому наступного дня після виборів: — Ало, жінко! Можеш мене вітати? Я переміг на виборах! — Ой, чесно? — Ну хоч би ти мене не підколювала!

Новини на телебаченні про перемогу Віктора Ющенка у другому турі президентських виборів: "За результатами голосування, прем'єр-міністр Віктор Янукович посів друге місце, Віктор Ющенко — передостаннє".

Чому Янукович упав — тому що сміливий. Чому в лікарні ховався — тому що сильний духом. Чому звинуватив у всьому Ющенка — тому що справедливий. Чому на відкриття Лаври не поїхав — тому що послідовний.

Іде бабця з базару. В руках тарабанить здоровенну торбу. Зупиняється перед бігбордом із портретом Януковича. Піднімає очі і раптом ...плескає себе по чолі: А яйця купити таки забула!

З ініціативи президента Національного олімпійського комітету України В. Януковича в олімпійську програму введено новий вид спорту — плавання на бігбордах. У першому ж змаганні переміг сам Янукович: ТОМУ ЩО НЕ ТОНЕ.

Вранці після виборів приходять голова ЦВК до Януковича і каже: — Маю дві новини — хорошу і погану. Хороша: вас всенародно обрано президентом України. — А яка погана? — За вас майже ніхто не голосував.

Іде Янукович селом на автомобілі. Раптом не вписується в поворот і бампером збиває з ніг стареньку бабцю. З переляку біжить просити вибачення і пропонувати постраждалій гроші. Бабця впізнає його і від грошей відмовляється. Тоді він з надією: — Але ж ви за мене на виборах проголосували? — Синку, я ж впала тільки на дупу, а не на голову...

Телефонує Кучма Януковичу на мобільний телефон, а йому у відповідь: "Абонент тимчасово поза межами зони". Учора в Києві в пам'ятник Богдану Хмельницькому врізався джип з донецькими номерами. Проти Богдана Хмельницького порушено кримінальну справу.

**Підтримуйте видання
єдиного українського
друкованого видання
в столиці Канади**

**Мама
Раїса**

829-4935

**вареники/пирогі:
з картоплею, капустою,
вишнями;
пельмені, вушка, борщ,
голубці.
Обслуговуємо урочистості,
полагоджуємо приміщення
для бенкетів**

МІКРОСКОП ПАНА ЮРКА

“Така вже професія – друга найстародавніша”, не без блиску в очах кажуть мені інколи знайомі журналісти. А ви подивіться на декотрі редакції. З одного боку, готовність взяти гроші і обслужити кого завгодно. З іншого – купа людей, зайнятих невідомо чим. Такий собі пансіонат для вбогих духовно, який утримується за гроші спонсорів. А давайте у цьому руслі подивимося на представниць першої найдавнішої професії. Під час німецької окупації Франції внаслідок франко-прусської, а потім і II Світової війни французькі повії не хотіли мати жодних стосунків з німцями. Ні за франки, ні за окупаційні марки, ні навіть рейхсмарки. Випадок, описаний Мопассаном у новелі “Пампушка”, – непоодинокий. Не був би Мопассан великим реалістом, якби писав про нетипове. Вибач мені, прекрасна Франціє, не гнівайся за правду, але честь французької нації тоді врятували саме курви. Так звані порядні люди, зокрема цілі стада генералів, полізли служити окупантам. Генерал де Голль хотів покарати колаборантів. Але коли прийшов до влади, то побачив, що тоді доведеться карати все населення, крім повіїв. До повіїв претензій не було. Ось так і журналісти. Ну нехай друга, ну нехай найстародавніша, але ж не втрачай обличчя, коли доходить до принципових справ. Не розумію всіх цих базилів, василівих та германів ганнівих. Вони що, з голоду пухли? Без срібняків ні до порогу? А лице втратили, та так, що навіть колеги по професії їх неважають. Допіарилися.

75 років тому у США розпочалася так звана “велика депресія”. Жах, що творилося! Зріс рівень безробіття, банкрутували фермери й брокери. А пшеницю та каву спалювали, щоби підвищити ціни. Все це нам свого часу розповідали, навіть показували відповідні картинки. Належить сказати, що наш народ такі оповідання сприймав погано, позаяк навіть періоди добробуту в нас набагато гірші від їхніх депресій. Та “велика депресія” у США таки була. Факт. А я звернув увагу на дати. Депресія у США розпочалася 1929 року одночасно з початком колективізації у СРСР. А що значить колективізація? Вона значить, що більшовики могли забрати в селян зерно й інші продукти задурно та продати їх на світовому ринку за демпінговими цінами. Не дивно, що фермери банкрутували. У США тоді ще не вміли захищати свій внутрішній ринок, ну а про продаж зерна за кордон у таких умовах не могли й мріяти. Зрозуміло, зерновий експорт СРСР – не єдина причина депресії у США, але однак, одна з головних причин. Разом з економічними Радянський Союз одержав і політичні важелі тиску на Сполучені Штати. В усякому разі голодомор в Україні державні діячі США не помічали. Ні, не так. Вони його СТАРАННО не помічали. І густо обвішували Пулітцерівськими преміями борзописців, які твердили, що ніякого голодомору у СРСР немає.

Юрій ОХРИМЕНКО

Підсліпувата Америка

От слухаю я як тоті американці закликають Кучму до чесних виборів і не могу надивуватися. Що вони мають на увазі під чесними виборами? Те, що відбудеться саме в день 31 жовтня? А на все те, що відбувається зараз, начхати? Як на мене, то чесні вибори неможливі уже тільки тому, що кандидати не мають рівних можливостей. Чи Америка цього не помічає? А, може, станеться так, як і в ситуації з Азербайджаном? Порушень у день виборів не було? Не було. А те, що опозиційного кандидата з перегонів зняли, а інші не мали жодної можливості агітувати відкрито і змагатися з престолонаслідником Алієва — про це мовчок. Бо так вигідно Америці. Бо вони теж за стабільність. Ліш би не було вайни?

Юзьо ОБСЕРВАТОР

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми – звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service – medical, real estate, construction, etc.), please contact “Ottawa’skyj Visnyk”.

ПОТРІБНО

Сім’я з двома діточками шукає жінку для допомоги за доглядом за дітьми та легкої роботи по дому.
Телефон (819)682-0700

ЖИТЛО

A beautiful two-bedroom condominium for rent in downtown Kyiv (Pechersk District, Klovskaya Subway Station, near Bessarabka Market on Khreshchatyk Street). Pictures and detailed description is available upon request. Please call Peter at (613) 596-6097.

ПОГЛЯД З УКРАЇНИ

Дві великі країни – Україна і США (фраза не моя) – перетнули фінішну стрічку президентських перегонів. Америка прокинулася із химерним відчуттям (“здається, ми цього чоловіка вже десь бачили”), Україна ж після фотофінішу продовжує плекати надію на те, що “Так!”, є шанс на краще життя.

Що ж означає для нас новий-старий президент США?

Розпочімо з доброго, або з плюсів. Той факт, що Штатами й далі керуватиме “той самий Буш” (коментарі, наприклад, британських газет майорять заголовками від “Тріумфальне повернення” і до “О Боже!”), означає, що перехідного періоду, коли в Білий дім приходять нова мітла і довго наводять свої порядки, не буде. Тобто незаклопотана лише власними проблемами “переїзду на нове місце роботи” адміністрація США не припинить стежити за тим, що діється в нас. І є надія, що до 21 листопада наша влада цілком не знахабніє й все-таки зберігатиме хоча би видимість законності. Є надія, що сценарій Х з введенням військ чи ще якимсь силовим варіантом, не буде задіяно.

Другий плюс – “та знаємо ми цього Буша”, всі його слабкі та сильні сторони, тому знаємо, як себе з ним поводити. Тобто знаємо, якщо не як сподобатися йому, то принаймні не викликати його й гнів усієї Америки на наші голови. Мова, звичайно, йде про нашу владу та еліту, а не про нас смертних. Приклад арешту Лазаренка та не видачі візи Суркіса.

Чому це погано? Знову ж це той самий старий-новий Буш, який жодного разу (нагадаймо Клінтона, який цитував у Києві Шевченка) не відвідав Україну. Тобто навіть у такий спосіб, навіть формально не показав, що його цікавить наша країна. Це той самий Буш, який особисто зустрівся в неформальній атмосфері зі своїм великим другом Владіміром Путіним. Як відомо, чоловіча дружба між політиками – річ довготривала й консервативна. Єльцин – Коль, Горбачов – Рейган, Шрьодер – Ширак, Блер – Буш та ін. А враховуючи, що ситуація на світовому нафтовому ринку драматична, ціна сировини нафти збільшується, Буш заплющить очі на багато гріхів і промахів російського друга. (Демократія тут ні до чого – приклад Узбекистану, союзника США в боротьбі з тероризмом). Ризикувати відносинами з Росією тому, що погляд на Київ з Вашингтона та Москви – це досить-таки різні речі, Буш не буде. Немає в Україні жодних козирів, крім військ у Іраку (нафти, ракет, могутнього лобі на кшталт єврейського, економічних важелів, як у Китаї чи Японії) та геополітичного положення як буфера між Заходом і Росією. Тому маємо те, що маємо. Хто би не переміг – американці врешті-решт з ним домовляться.

Михайло МИШКАЛО

SHARE THE BCU ADVANTAGE!
Tell your friends about these great deposit rates:

100 days 2.50%
1 year 3.00%

*Minimum \$50,000 deposit

Rates subject to change

If a member you refer transfers a minimum of \$50,000 to BCU from another financial institution and invests in a GIC for a 1 year term, you will receive a \$50.00 cash bonus. If this member is new to Buduchnist, you will receive an additional \$50.00

Start spreading the advantage!

PS: Your friend must mention your name to qualify.

Visit our branch at 913 Carling Ave., Ottawa
 for more details
 (613) 722-7075

www.buduchnist.com

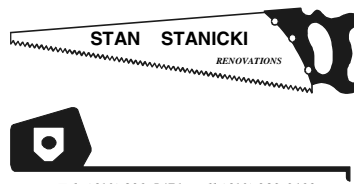

BUDUCHN!ST
 CREDIT UNION

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

З ІМЕНИНАМИ

У день Святого Михайла, друзі вітають Михайла Риндзак з іменинами і бажають йому всього найкращого **"ОВ" приєднується до вітання, та бажає, також, багато доброго настрою і творчих успіхів.**

Tel: (613) 829-5471, cell (613) 282-9192

Чи ви знаєте що:

- у великих містах США мешканців фотографують в середньому 20 разів на день.
- все, що ви купуєте кредитною картою знаходиться в комп'ютерній базі даних, яка може бути моментально перевірена поліцією чи будь-ким,
- супермаркети слідкують за тим, що ви купуєте в магазинах на картки, а потім продають цю інформацію маркетинговим компаніям, які висилають рекламу поштою,
- ваш роботодавець має право читати вашу електронну пошту; а якщо ви користуєтесь медичною страховкою компанії щоб купувати ліки, то ваш роботодавець має доступ до цієї інформації
- урядові комп'ютери сканують вашу електронну пошту, щоб знайти текст про підривну діяльність,
- ваші дзвінки по мобільному телефоні можуть бути перехоплені, а ваш номер коду може бути розсекречений і розмова підслуховувана за допомогою пристосувань, які звичайно використовує поліція,
- ви завжди залишаєте інформацію про своє місце знаходження, коли користуєтесь банківськими машинами, кредитними картками, або коли використовуєте електронні картки для в'їзду на платні дороги,
- за вами часто слідкують, коли ви відвідуєте Інтернет. Комп'ютерні сервери фіксують на що ви дивитесь, що завантажуєте і як довго знаходитесь на певній сторінці,
- політична кар'єра одного кандидата була зруйнована, коли газета опублікувала список всіх відеофільмів, які він брав на прокат відео магазину,
- більшість моніторів для дитячої догляду за дитиною можуть бути прослуховані на відстані 100 футів від домівки,
- спецслужби вже мають так звані "мікро-боти", маленькі електронні "жучки", які, буквально, можуть, скеровані на відстані, влетіти у вашу домівку і почати непомітно шукати що-небудь,
- будь-хто, із 100 доларами може прослуховувати ваш телефон,
- нова технологія "Темпест" може перехоплювати на відстані 100 футів (і навіть через бетонну стіну) все що ви друкуєте на вашому комп'ютері,
- Національне Агентство Безпеки має підводний човен, який може перехоплювати і розшифровувати цифрові комунікації за електронними хвилями, які випускають телефонні підводні кабелі,
- більшість американців напевно не чули про величезну корпорацію по збору інформації АКСІОМ, що знаходиться в затишній місцевості на пологих горбах Озарк. Але цілком вірогідно, що АКСІОМ знає дуже багато про них. Двадцять чотири години на добу ця корпорація збирає і упорядковує інформацію про 196 мільйонів американців. Вона збирає інформацію, як транзакції на кредитних картках, підписи на журнали, реєстрації машин, ліцензії на рибну ловлю, опитування клієнтів і демографічні дані,
- у секунду з бази даних можуть бути збудовані електронні досьє, які надаватимуть страховим агентам, маркетерам, а в певних випадках і урядовим службам, надзвичайно ясну уяву про те, що потребує американський громадянин, як він живе і на що він витрачає гроші,
- ця компанія вибирає тисячі мільйонів людей, які відповідають певним характеристикам. Наприклад, люди певного віку або певної ваги, ті що читають певні журнали чи їздять певними машинами або використовують певні кредитні картки, можуть з часом отримати персоналізовану рекламну інформацію від туристичної компанії.

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

**Оттавський відділ
Української Канадської Суспільної Служби
запрошує до членства та співпраці всіх бажаючих!**

**Підтримуйте словом та ділом
діяльність нашої Служби!**

Записуйтеся у члени оттавського відділу

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в іміграційних потребах
 - інформаційний вісник
 - дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми, напр.:

- відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією
- створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного вилучення "Сам собі майстер",
 - фонду меблів та одягу для новоприбулих,
- дискусійного клубу і т. п. харитативно-догомогових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо!

Наша сила в нас самих!

Сьогодні pomoжете ви—завтра pomожуть вам!

Телефон: (613)843-8206 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

...продовження зі стор. 12

В Одесі лютували знамениті кати Дейч і Віхан з цілим штатом прислужників, серед яких були китайці і один негр, спеціальністю якого було витягувати жили з людей, дивлячись їм в обличчя і усміхаючись своїми білими зубами. Тут же прославилася і Вера Гребенщикова, що стала відомою під ім'ям "Дора". Вона особисто застрелила 700 чоловік.

Серед знарядь тортур були не тільки гирі, молоти і ломи, якими розбивалися голови, але і пінцети, за допомогою яких витягувалися жили, і так звані "кам'яні мішки", з невеликим отвором зверху, куди людей втискували, ламаючи кістки, і де в скорченому вигляді вони прирікалися спеціально на безсоння. Навмисне приставлена варта повинна була стежити за нещасним, не даючи йому заснути. Його годували гнилими оселедцями і мучили спрагою. Тут головними були Дора і 17-літня повія Саша, що розстріляла понад 200 чоловік. Обидві були садистками і по цинізму перевершували навіть латишку Краузе.

Полонений офіцери були віддані китайцям, які розпиляли їх пилами на шматки. У жертв були загнані під нігті пальців на руках і ногах грамофонні голки.

У Сімферополі чекіст Ашкін примушував свої жертви, як чоловіків, так і жінок, проходитися біля нього абсолютно голими, оглядав їх з усіх сторін і потім ударом шаблі відрубав вуха, носи і руки... Спливаючи кров'ю, нещасні просили його пристрелити їх, щоб припинилися муки, але Ашкін холоднокрівно підходив до кожного окремо, виколовав їм очі, а потім наказував відрубати їм голови.

У Севастополі людей зв'язували групами, наносили їм ударами шабелі і револьверами тяжкі рани і напівживими кидали в море. У Севастопольському порту були місця, куди водолази довгий час відмовлялися спускатися: двоє з них, після того як побували на дні моря, збожеволіли. Коли третій вирішився пірнути у воду, то вийшовши, заявив, що бачив цілий натовп утоплеників, прив'язаних ногами до великих каменів. Течією води їх руки приводилися в

Listen to Ottawa's Ukrainian Radio Programme

at

CHIN Radio - CJLL - 97.9 FM

every Saturday & Sunday

8:00 to 9:00 AM

Produced and hosted

by Irena Bell

Enjoy Ukrainian music, interesting information snippets & features.

Keep up to date with what's happening in the community - upcoming events and news

рух, волосся було розпатлане. Серед цих трупів священик в рясі з широкими рукавами, підіймаючи руки, неначе виголошував жакливу проповідь...

У П'ятигорську "чрезвычайца" вбила всіх своїх заложників, вирізавши майже все місто. Заложники були відведені за місто, на кладовище, з руками, пов'язаними за спиною дротом. Їх примусили стати на коліна в двох кроках від виритої ями і почали рубати їм руки, ноги, спину, виколовати багнетом очі, виривати зуби, розпорювати животи та інше.

У Криму чекісти, не обмежуючись розстрілом полонених сестер милосердя, заздалегідь насилували їх, і сестри запасалися отрутою, щоб уникнути безчестя.

За офіційними даними, а ми знаємо, наскільки радянські "офіційні" дані точні, в 1920-21 роках, після евакуації генерала Врангеля, в Феодосії було розстріляно 7 500 чоловік, в Сімферополі 12 000, в Севастополі 9 000 і в Ялті 5 000. Ці цифри треба, звичайно, подвоїти, бо самих офіцерів, що залишилися в Криму, було розстріляно, як писали газети, понад 12 000 чоловік, і цю задачу виконав Бела Кун, котрий заявив, що Крим на три роки відстав від революційного руху і його треба одним ударом поставити в рівень з усією Росією.

Після заняття прибалтійських міст в січні 1919 року естонськими військами були розкриті могили убитих, і тут же було встановлено з вигляду понівечених трупів, з якою жорстокістю більшовики розправлялися із своїми жертвами. У багатьох убитих черепи були роздроблені так, що голови висіли, як обрубки дерева на стовбурі. Більшість жертв до їх розстрілу мали штикові рани, вивернені нутрощі, переламані кістки. Один з тих, що втекли розповідав, що його повели з п'ятдесятьма шістьма арештованими і поставили над могилою. Спершу почали розстрілювати жінок. Одна з них старалася втекти і впала поранена, тоді вбивці потягли її за ноги в яму, п'ятеро з них зістрибнули на неї і затоптали ногами до смерті.

У Сибірі чекістами, крім вже описаних тортур, застосовувалися ще наступні: в квітковий горщик садили щура і прив'язували його або до живота, або до анального проходу, а через невеликий круглий отвір на дні горщика пропускали розпечений металевий прут, яким припікали пащока. Рятуючись від мук і не маючи іншого виходу, щур упивався зубами в живіт і прогризав отвір, через який вилазив у шлунок, розриваючи кишки, а потім вилазив, прогризаючи собі вихід у спині або в боці...

З видання "Тюремная енциклопедия", Кучинский А.В. Москва, © 1998 г.

УБИВЦЯ КУДРІ НА ВОЛІ

Польському поліцаю, який 2001 року застрелив українського заробітчанина Сергія Кудрю, зменшили кримінальне покарання із двох років ув'язнення до двох років умовно і заборони працювати в поліції протягом п'яти років. Іншого поліцаю, який був разом із убивцею, засудили до 10 місяців ув'язнення умовно і позбавили права працювати в поліції протягом року. Таке рішення ухвалив Люблінський окружний суд польського міста Любліна, який змінив попередній вирок Холмського райсуду у справі. Під час ухвалення рішення суд керувався тим, що хоча поліцейський перевищив свої службові повноваження і "неумисно" заподіяв смерть, однак "необхідності у відбуванні покарання (ув'язненні) немає". Як пояснив суддя Аркадіуш Шмех, який оголосив вирок, ув'язнення було би "надміру обтяжливим для звинувачуваного". Тим паче, що ситуація під час події "переважала можливості професійної реакції обох міліціонерів", зазначив суд. Такий вирок польський судді ухвалили стосовно поліцаю, який застрелив чоловіка на очах його вагітної дружини.

ВАША РЕКЛАМА МОЖЕ БУТИ ТУТ

Українська Православна Церква Київського Патріархату: “БОЖИЙ ЗАКОН У КОЖНУ ОСЕЛЮ”

УПЦ Київського Патріархату почала розповсюдження у всіх регіонах держави нової книги “Закону Божого”, виданої українською мовою 150-тисячним тиражем.

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, представляючи журналістам всеукраїнську акцію “Божий Закон у кожному оселю”, повідомив, що примірники книги будуть безкоштовно роздані школам, вищим навчальним закладам, бібліотекам, а також всім, хто бажає жити у відповідності з істинами християнського православ'я. “Мета нашої акції - зробити духовну книгу, що проповідує істинні православні цінності, доступно для всіх, на протидію тоталітарним сектам, що безкоштовно розповсюджують свою розтиражовану літературу. Разом з тим “Закон Божий” має повернути сьогоднішній молоді ті духовні знання, що не дійшли від попередніх поколінь через жорстоку тоталітарну систему.

Проводячи акцію, церква прагне донести знання про Закон Божий у кожному українському оселю. Водночас ми хочемо, щоб книга потрапила тільки до тих, хто щиро хоче долучитися до християнських цінностей”, - зазначив Патріарх. За його словами, щоб отримати примірник, бажаючі мають написати на ім'я Філарета обґрунтування свого прохання і передати його через парафіяльного священика Київського патріархату.

Авторство сучасного “Закону Божого” належить протоієрею Серафиму Слобідському, який написав книгу на основі різноманітних підручників і посібників з цього предмету, що існували в 50-ті роки минулого століття. Вперше праця священнослужителя була видана у США в 1966 році, багато разів перевидавалася. У середині 90-х років було зроблено перший переклад “Закону Божого” українською мовою. У нинішньому оновленому виданні виправлено недосконалу мову перекладу, додано відомості з історії українського православ'я. У книгу вміщено розділи про біблійну історію походження світу, моральне врівнення, правила православного богослужіння, призначення культурних предметів, особливості церковних свят тощо.

За словами Патріарха, УПЦ КП планує продовжити видання “Закону Божого” з метою довести тираж до 1 млн. екземплярів. Церква ставить собі за мету видати стільки примірників, скільки потрібно, щоб Закон Божий дійшов до кожної оселі, - зазначив глава УПЦ КП. З цією метою Патріарх звернувся до підприємців, можливих людей, усіх, хто поділяє християнські цінності, допомогти церкві у цій справі.

Кожен бажаючий може надіслати свій благодійний внесок на ім'я УПЦ Київського патріархату р/р 26001300000459 Київська міська філія АКБ “Укрсоцбанк” в м. Києві, МФО 322012 Код 22894788.

Геннадій Черненко

Крок до патріархату УГКЦ

Пастирський лист Блаженнішого кардинала Гузара про стан справ, пов'язаних із патріархатом Української Греко-Католицької Церкви оприлюднили на Святоюрській горі. Як наголосив на прес-конференції Блаженніший кардинал Гузар, пастирський лист складено, аби відповісти на ті питання, які турбують людей стосовно створення патріархату УГКЦ. Щодо того, коли Греко-Католицька Церква отримає патріархат, Блаженніший зазначив, що на це прийде час, на який вкаже не Вселенська Церква, і не Московська, а Господь Бог. Однак постійно щодо цього тривають дискусії між українською та російською Церквами. Позиція останньої є, звичайно, негативною, і це, за словами Блаженнішого кардинала Гузара, вимагає певної реакції з боку українських греко-католиків. “Московський патріархат вважає Україну своєю канонічною територією, і з нашого боку це вимагає реакції, щоб ми якщо не знайшли спільну мову, то сказали їм про те, що нас болить”, - сказав Блаженніший. Тим часом УГКЦ вірить у своє близьке канонічне

визнання і поступово готується до цього кроку. На синоді єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ духовники розглянули питання душпастирського плану. Відтак церковна влада акцентуватиме на необхідності ретельніше готувати для служіння людям греко-католицьких священиків. Аби вони були свідомі того, що мають об'єднувати, а не роз'єднувати людей. Прикладом цього є рух традиціоналістів. Блаженніший кардинал Любомир Гузар наголосив, що схожі рухи можуть спричинити розкол Української Греко-Католицької Церкви.

Ярина Матвіїв

Але яйця!

Не часто трапляється нагода сказати: ось це справжня українська якість, український квалітет. Нехай росіяни та французи сховаються зі своїми яйцями Фаберже. Їхні яйця можуть лише зробити людину багатого, а наші можуть прибити. Ну, може, не прибити, але точно збити з ніг, навіть такого видного чоловіка, як Віктор Янукович. “Хлоп, як дуб”, - кажуть про таких галичани. (Злостиві, щоправда, додають: “Хлоп - як дуб, бо яйця, як жолуді”).

Після того, як польські і російські (а може, й інших країн) телеканали показали, як українського прем'єра Віктора Януковича в Івано-Франківську звалили з ніг яйце, яке кинув студент, наші сусіди диву дивуються. “Що в них за яйця такі? Що за кури? Чим вони їх годують”, - запитують одні. “А ви що не знаєте, - відповідають інші, - це все наслідки Чорнобиля”.

Утім, як одні, так і інші не усвідомлюють, що причина зовсім не в яйці, а у психічному виснаженні голови українського уряду. У своїй бурхливій молодості простий донецький хлопець Вітя своїм шахтарським кулаком по стінах би порозмазував усіх цих опозиціонерів, опонентів тощо. А тепер не можна - “бо прем'єр!” А значить особа публічна, все на виду, все перед людьми, перед телекамерами... Нелегоко йому останнім часом: то у неписьменності звинувачують, то власний речник з Африкою порівнює - хрін зна, компліментує чи знущується. Думать нада, а думать ніколи, та й звички такої немає, чесно кажучи.

Думають здебільшого політтехнологи, але російські - тому й не можуть розгадати загадку донбаську душу. Що не придумують, все мимо. От і цього разу придумали сценарій, у якому навіть такий актор, як Віктор Янукович виглядає неприродно. І реагує на яйцеве поранення із заціпенням, і падає не так граціозно, як підстрелений лебідь, а як мішок з бульбою. Зрештою, і політтехнологів можна зрозуміти. Їхні проекти привернення до кандидата у президенти України симпатій виборців не спрацювали, тож залишається хоч би викликати до нього співчуття. Однак зі співчуттям народу до прем'єра теж якось не вдається. Важко навіть зрозуміти чому? Може, це так, як в анекдоті про нещастя-єврея, котрий, щоразу звертаючись до Господа, марудив, чому Бог йому не допомагає. В один із моментів Господь не витримав, розхилив небеса і сказав йому дещо роздратовано: “Ну не люблю я тебе. Не-люб-лю!”

Володимир ПАВЛІВ

■ ■ ■ ■ ■ **Найпевніше місце, де завжди можна отримати число** ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ **“Оттавського Вісника”** ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ – кредитова спілка “Будучність” ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ 913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3 ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ Tel: 613-722-7075 ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ Відчинена: ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00 ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ В суботу з 10.00 до 15.00, вівторок, неділя – вихідні ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ ПЕРЕДПЛАТА “Оттавського Вісника” ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ На прохання читачів, “ОВ” починає тимчасову передоплату на чотири послідовні числа. Якщо ви бажаєте отримувати “Оттавський Вісник” на території Канади до вашої поштової скриньки, просимо вислати на адресу редакції великі заадресовані конверти з поштовими марками та чек на п'ять доларів, або, десять доларів, з конвертами без наліплених марок. Про досконаліші умови передоплати, “ОВ” повідомить згодом на своїх сторінках.

■ ■ ■ ■ ■ Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-винайму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно. Комерційні оголошення – за домовленням.

■ ■ ■ ■ ■ До уваги передплатників, ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ “ОВ” поки що видається не щомісяця, а в залежності від наявних зібраних коштів. Заохочуйте своїх знайомих підтримувати датками наше видання! Жертводавцям надається посвідка для відтягнення від податку.

■ ■ ■ ■ ■ **Хай ВАШІ податки працюють для ВАС!** ■ ■ ■ ■ ■

■ ■ ■ ■ ■ Спрямуйте самі свої податки туди – де вони приносять користь українській громаді!

■ ■ ■ ■ ■ Підтримуйте видання єдиного українського друкованого видання в столиці Канади! ■ ■ ■ ■ ■

Прочитали самі – передайте іншим!

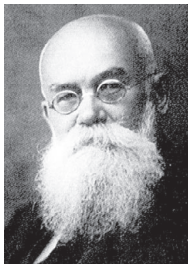

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

лютий-березень 2005 ч. 4 ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

За якихось два з половиною тижні центральний майдан української столиці перестав бути звичайним географічним поняттям. Майдан став явищем. Нині кажуть не лише «на Майдані», а й «під час Майдану», «учасник Майдану», «закони Майдану». У тритижневому проміжку часу спресувалася така кількість подій, емоцій і доль, що їх вистачило б на добрий десяток років життя іншої благополучної європейської країни. Майдан перевернув життя і душі багатьох із нас, примусивши переосмислити власну роль у долі країни. А багатьом просто довів, що в них взагалі є така роль.

Це були три тижні загальної душевної напруги: ми то сподівалися, то розчаровувалися, то впадали в ейфорію, то були близькими до розпачу. Але основним було те, що все це ми переживали спільно, а не, як раніше, кожен у своїй хаті скраю. Люди, які зовсім недавно не мали поняття, де міститься

28 листопада 2004 р. в Києві могло статися страшне побоїще, яке могло перерости в громадянську війну...

адміністрація Президента, Верховна Рада і Кабмін, Верховний суд і Центрвиборчком, стали знавцями географії Києва-офіційного. Громадяни, ще вчора абсолютно байдужі до політики, сьогодні буквально захворіли на неї і вважають свій стан абсолютно природним.

Тоді нам інколи здавалося, що це трохи — і ми не витримаємо таких фізичних і нервових перевантажень. А вже сьогодні нам гостро бракує настільки сильних відчуттів. Ми вже сумуємо за тобою, Майдане! За твоїми очима, за твоїми піснями, за твоїми руками і за твоїм неповторним духом.

Водночас ми добре усвідомлюємо, що обставини, які породили цей Майдан, ніколи більше не мають повторитися. Заради цього, власне кажучи, і були ці очі, ці пісні, ці руки і цей дух. І приводом для того, щоб Майдан зібрався знову, повинні стати не обмануті сподівання мільйонів, а торжество справедливості.

...ця революція перемогла завдяки народному почуттю гумору, висміюванню нашого опонента. Та кількість акцій, які проходили під час революції, свідчить про те, що наш український гумористичний дух не вмер...

“Помаранчева революція”

зменшувала рівень злочинності у Києві

Після закінчення “помаранчевої революції” столичними правоохоронцями зафіксовано різкий зріст правопорушень, у той час як під час проведення у Києві масових акцій протесту кількість злочинів зменшилася майже на 30%, включаючи квартирні крадіжки, вуличні пограбування, які “притаманні великим містам”. За інформацією ЦГЗ, за добу у столиці скоюється близько 200 злочинів різного характеру. Кількість крадіжок набагато збільшилась; правоохоронці фіксують близько 10 пограбувань та 15-20 квартирних крадіжок. Окрім цього, у столиці зростає кількість злочинів, пов’язаних з крадіжками мобільних телефонів, зокрема - у транспорті.

“Поки що залишається незрозумілим, яким чином пов’язані між собою події у державі та ріст злочинів у Києві”, - зазначають співробітники ЦГЗ.

В Україні з’явилась сто шоста партія

Ще одна партія з’явилась в Україні. 106-та за рахунком. Називається вона “Політична Партія “Третя сила”. Згадаймо, що назву “третья сила” використовував у попередній кампанії один із колишніх засновників СДПУ(о) Юрій Збітнев. Крім того, привидом “третьої сили” лякали прибічників Ющенка і Януковича, натякаючи то на Кучму, то на Мороза.

2004 року Мін’юст зареєстрував вісім політичних партій. Загиблий міністр транспорту і зв’язку Кірпа створив партію “Відродження”, а Корчинський - “Братство”. Екс-кандидат на посаду президента Нечипорук створив партію “Народна влада”, а Партію свободи - Марчук. Одіозний нардеп Зубанов заснував Партію державного нейтралітету. Також було створено Соціально-християнську партію, Колгоспну партію України та партію “Народний вибір”. А до 1 січня 2005 року в Україні діяли 104 політичні партії.

“...Такої кількості доброти, щирості, теплоти та уваги я не відчував ще жодного разу. Варто було просто розпочати розмову в вагоні метрополітену, що ти не маєш, де переночувати, як до тебе моментально підходив хтось із киян і пропонував своє помешкання, а окрім того, свою увагу та тепло вечерю.

Окремої розмови заслуговує й Український дім. Не вистачає слів, щоб описати це місце! Ні, не тому, що там годують і там можна перепочити (насправді це також дуже важливо). Там дійсно всі один одному - брати та сестри. Там немає заборон та кордонів, там Тобі раді скрізь і всі. Наведу, до прикладу, одну ситуацію: два студенти з Дніпропетровська присіли на сходах попиту чаю; побачивши це, старенька бабуся, яка сиділа на матраці, скинула із себе куртку та запропонувала її хлопцям, щоб ті не сиділи на бетоні...”

Друзі з Білорусі:

А ў Кіеве між восені вясна

на віншаваньні ад пучіна й Лукашэнькі
 Мы ведаем дзе праўда, дзе мана
 Калі глядзім у свой “гарод” гаротны,
 Калі пахан віншуе пахана
 І бласлаўляе шлях пераваротны.
 Мы ведаем дзе праўда дзе мана,
 Відаць і д’ябал мае тры абліччы...
 А ў Кіеве між восені вясна
 Народ на пляцы... на майданы кліча.
 Вам толькі крок застаўся да відна.
 Вам толькі крок... і мары продкаў – явал!
 А што пахан віншуе пахана –
 Дык гэта ж не народ і не дзяржава!

Сяржук Сокалаў-Воюш.
 23 лістапада 2004 г.

“Спасибі Ахметову та Кучмі, що вони обрали одіозний персонаж, який підняв з колін націю” - керівник проекту “Веселі яйця”.

Польський суспільно-політичний ілюстрований тижневик PRZEKRÓJ (Пшекруй) №49 вийшов з величезним матеріалом про Помаранчеву Революцію в Україні українською мовою. В преамбулі на помаранчевій обкладинці пише українською: “Поляки затамували подих і з захопленням дивляться на піднесення України. Вірять, що переможе Свобода та Відвага. Так, як колись у Польщі.” А сама стаття називається “Україна Свободи”.

“...Szanowni Państwo,

Drodzy Przyjaciele!

W tej decydującej chwili jesteśmy razem z Ukrainą i Ukraińcami.

NIE JESTEŚCIE SAMI!!!

Zapraszamy na wiec z poparciem dla Ukrainy i Ukraińców!

Godz. 18:00, Rynek Wrocławski.

Dajcie znać znajomym!

Nikogo, komu bliska jest Wolna i Demokratyczna Ukraina oraz Wolna i Demokratyczna Polska nie powinno zabraknąć.

Serdecznie pozdrawiamy

Urząd Miejski Wrocławia

Prezydent Wrocławia

NSZZ Solidarność

Platforma Obywatelska

Prawo i Sprawiedliwość

Kolegium Europy Wschodniej

Zakład Narodowy Im.

Ossolińskich...”

“...Побачені цими днями епізоди укладаються у великі фільми. Мене особливо зворушив такий. Мешканці малесенького села серед полів і лісів стоять із прапорами вздовж дороги, якою раз на годину проїжджає якась машина. Не можна заперечити, що вони того дня стояли у центрі Києва...”

...Куплю собі песика, Збудую му буду, Назву Януковичем І копати буду!...

“...- Скільки ще днів треба буде людям стояти на майдані і завдяки яким процесам вдасться отримати перемогу? - У мене є внутрішнє відчуття, що акція наблизилася до вирішальної точки. Друге питання, скільки ще будуть стояти люди. Я скажу по-іншому: ви їх звідси не заберете, навіть якщо скажете, щоб вони пішли. Тут львівські і полтавські ґазди засіли надовго. Вони заклалися в своїх наметах усім необхідним щонайменше на півроку автономного існування. Їх нічим не виженете, навіть якщо завтра хтось вийде на сцену і скаже їхати додому, то ніхто з них не піде. Люди просто золоті...”

“...Полеміка біля залізничного вокзалу між прихильниками Ющенка та Януковича була в розпалі. Особливо вирізнялися двоє чоловіків: одному з них було років тридцять, він був на боці Януковича, другому - більше як шістьдесят, він був прихильником Ющенка. Врешті молодший нахабно заявляє: “Дед, да что ти панимаеш в этой жизни? Живеш у себя на Западе и не знаеш, что такое настоящий труд, ты никогда не работал, как я, в забое, в шахте. Паезжай дамой, корми свиней, на большее ты не способен!” Проте відповідь “деда”, мабуть, уперше у житті змусила цього молодика по-справжньому засоромитися своїх слів: “Юначке! Я зараз на пенсії, проте все свое життя я пропрацював шахтарем. Та й на Захід я поїду хіба в гості. Мое рідне місто – Єнакіеве

“OB”: батьківщина Януковича...”

Так

“... мені показали один із наметів, котрий займав галицький вуйко Василь. Він був обкладений дровами, а всередині стояли ряди тушонки та варення, примус і стіл. Типова киянка запитувала вуйка Василя: «Чоловіче, що вам принести поїсти?» А він відповідав: «Їжі в нас досить». «А що вам принести попиту?» «Пити в нас досить». «Чоловіче, а що ж вам потрібно?» «Вогнегасник і килим, якщо є». Сміх сміхом, але ці люди в разі потреби були готові залишитися на Хрещатику і пікетувати навіть президента Ющенка за недосконалі укази про підвищення пенсій. Люди приїхали, і цілком серйозно мали намір стояти до переможного кінця. Я розмовляв з хлопчиком із Житомирської області, він показав мені листа матері, в якому є такі слова: «Тебе відправляло все село. Без Ющенка додому можеш не повертатися.»

“Оттавський Вісник”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації.

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: “Ottawskij Visnyk”, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

"...Недалеко від входу натрапила на, ну зовсім несподіваних людей, іранців. Від подиву я ледь не присіла. Це троє студентів прийшли провідати вже немолодого співвітчизника Алі, який працює добровольцем в охороні містечка. Алі 10 років живе в Україні, і хоче, щоб його маленькі діти, а також всі українці жили у справді вільній державі на демократичних засадах. Тому він не може стояти осторонь і спостерігати, а допомагає чим може..."

"...25 вересня, в Йом Кіпур, у Судний День, прийшовши до синагоги, я запитав рабина: «Чи можна рабинови молитися в синагозі за гоа, за християнина?» – «Можна, – відповів він. – Як звуть цю людину?» – «Віктор, син Андрія». – «Я розумію, про кого йдеться», – сказав рабин. І звернувся до Бога з молитвою. І староеврейською мовою попросив Бога дати здоров'я Вікторові, синові Андрія – Вікторові Андрійовичу Юценку. В Судний День – день, коли Бог підписує вирок людям. «Хатіма това, Вікторе Андрійовичу, – доброго підпису», – подумки побажав я. Того дня Віктор Ющенко перебував у віденській клініці. І ось – він повернувся в Україну. І зустрівся з ним, стати пліч-о-пліч із ним приходять сотні тисяч людей.

Під час війни мама й бабуся Віктора Юценка в його рідному селі Хоружівка, що на Сумщині, переховували трьох жидівських дівчат. Півтора року. Ризикуючи власним життям. Вони рятували жидівські душі. Історія цієї родини багато чого вчить нас усіх. Станьмо ж пліч-о-пліч з їхнім сином і онуком, станьмо пліч-о-пліч із нашими братами-українцями – аби врятувати Україну..."

– **Мойсей ФІШБЕЙН,**
член Українського центру Міжнародного Пен-клубу
та Національної спілки письменників України,
лауреат премії ім. В. Стуса

Вперед до перемоги! Заходимо у приміщення Верховної Ради

"...О шостій годині ранку від Українського культурно-освітнього центру з міста Філадельфія штат Пенсільванія на голосування поїхали перших два автобуси з виборцями у кількості 100 (сто) чоловік. Вже о 8-30 ранку ці автобуси були під будинком консульства України у Нью Йорку, хоч відстань між цими містами дорівнює 160 км... ..До офіційно зареєстрованих 4000 виборців, добавилося ще тисяч зо дві. Прикро й з боєм у душі приходилося споглядати некомпетентні відповіді на питання виборців членів виборчої комісії. Усі люди висловлювали думку, що це все робиться навмисне і владні структури не поворушили навіть пальцем, щоб організувати додаткові виборчі дільниці на теренах США. Також знаково те, що до Нью Йорка збиралася сила-силенна народу, а стільки ще їх не змогло приїхати. Українці тут, у США, не байдужі до своєї матінки незважаючи навіть на слова гаранта Кучми, що за кордон повійжджали одні покидьки..."

"...28 листопада 2004 року о 22.00 на базі Міністерства внутрішніх справ України, розташованій за межами Києва, прозвучав сигнал тривоги, за яким понад 10 тис. співробітників міліцейських спецпідрозділів сили в спеціально підготовлені автомобілі. Того вечора в Києві могло статися страшне побоїще, яке могло перерости в громадянську війну..."

"...Три тижні назад я говорив своїм родним, знакомим, друзям, що, в случае если всё таки власть наберётся наглости и фальсифицирует выборы, то у меня не останется выбора кроме как эмигрировать из Украины. Хочу подчеркнуть, что агитировать мне никого не приходилось! Все, кого я знаю голосовали за Ющенко. Абсолютно все!
Прошла неделя, в понедельник все мои родные и друзья с замиранием сердца ждали объявления результатов...
Дождались.

Но знаете вместо страха и желания бежать появилось новое чувство! Наверное, я не один! Почему я так решил? Всё очень просто! Буквально за несколько часов на Майдан приехало более 50 000 чел., к вечеру 250 000. В среду я то же был там. Вся предистория связана с одной единственной мыслью которую я хочу, изложить Вам. Я не революционер, не радикал, не экстремист. Я простой среднестатистический гражданин своей страны. Хочу повторить это еще, раз СРЕДНЕСТАТИСТИЧЕСКИЙ ГРАЖДАНИН СВОЕЙ СТРАНЫ!!!! К моему великому счастью я понял это до того, как попытался покинуть СВОЮ РОДИНУ. Теперь я понимаю, что "Я не один". Теперь я верю, что не имеет значения украинец ты, русский или еврей. Теперь, когда МОЯ страна поёт МОЙ гимн у меня на глаза наворачиваются слёзы.
К сожалению, я не могу быть на Майдане постоянно. Но, если МОЕЙ СТРАНЕ будет необходимо, то уверен, что сотни тысяч таких как я, среднестатистических граждан сделают всё, чтобы наши дети гордились УКРАИНОЙ, как мы!!!!
С уважением, Андрей, г. Винница"

"...Команда Юценка домоглася відставки Януковича. Без КПУ, яка просто не прийшла до парламенту у середу. Гордим символом патріота-комуніста у цьому секторі сидів одинак Борис Олійник. "Народ не візьмеш на макуху, він зоддає розрізнить чин, і хто є син його по духу, і хто по духу сучий син!" - зачитав вірша Олійник і попросив відкликати його голос, відданий напередодні за контрреволюційну постанову про відміну рішення щодо невизнання Януковича президентом..."

Єгипет. За свої тисячоліття Сфінкс бачив багато, а тепер і "помаранчевих" українців

"...Lublinianie pokazali, że solidaryzują się z Ukrainą. Ponad 30 tysięcy osób przyszło na sobotni koncert na placu Zamkowym, by zmanifestować swoje poparcie dla tych, którzy walczą o demokrację. - Jesteśmy z wami - krzyczały tłumy
W jedności siła! Lublin z Ukrainą! Wolność Ukrainy jednością Europy! - te i inne hasła wyświetlały się na telebimie w trakcie koncertu. Ludzie szaleli i skandowali swoje poparcie dla sąsiadów, machając pomarańczowymi flagami i szalami. Ludzie trzymając się za ręce, tańczyli i śpiewali z muzykami. - Jesteśmy z was dumni. Wasza obecność jest dowodem na to, że nie jesteście obojętni wobec sytuacji na Ukrainie. Ukraina potrzebuje Polski, a Polska Ukrainy - mówił ks. Stefan Batruch, proboszcz parafii w Lublinie, inicjator imprezy. Specjalne przesłanie abp. Józefa Życińskiego dla uczestników koncertu przekazano na telebimie. Wolontariusze zbierali do puszek datki dla ukraińskich zwolenników opozycji. Jedną z wolontariuszek była Elzara Bekirova, ukraińska Tatarka, która studiuje na KUL: - Wiem, że jestem wśród przyjaciół. Razem jest nas dużo i nie da się nas przewyciężyć - krzyczała z radości..."

Не завжди Шевченко чи Тарас є символами України

Шевченка зробили золотим, хоч він і "змусив плакати свій народ"

Форвард італійського "Мілану" та збірної України Андрій Шевченко став володарем престижної європейської футбольної нагороди "Золотий м'яч". Звання щороку вручається кращому футболісту Європи, який присуджується журналістами провідних європейських видань і організований журналом "France Football".

Як відомо, Шевченко під час передвиборчої кампанії в Україні агітував за Віктора Януковича. Його слова на підтримку Януковича були в буклетах, а перед другим туром Шевченко звернувся до українців з телезверненням. Під час матчу "Мілан" - "Шахтар" на трибунах міланського стадіону вболівальники вивісили плакат "Андрію, твій вибір змусив плакати твій народ!".

Свою Україну любіть!
Любіть її... во время люте

M. Melzenko

Політична ломка

У вирі передвиборчих пертурбацій найпотужніший вибух емоцій спровокувала новина про те, що Тарас Чорновіл несподівано забавжав стати прем'єрським радником. Хоча чи так уже й несподівано?

Дозволю собі зробити невеличкий ретроспективний екскурс, використовуючи епізоди із недавнього життя Тараса В'ячеславовича. Ожж, весна 2000 року. На майдані перед пам'ятником Шевченкові у Львові проходить траурний мітинг, присвячений річниці загибелі Чорновола-старшого. Жінки в чорних хустках, немов ікону, тримають у руках портрети В'ячеслава Максимовича. На очах присутніх сум за втратою для демократичної громадськості й надія, що смерть головного революціонера сучасності не була марною, що за неї хтось зазнає страшної помсти. Люди ніби очікують дива, другого прищестя. І вони не будуть розчаровані.

Біля трибуни я помітив Чорновола-юніора. Скромний і тихий, так ніби він узагалі випадково потрапив на все це гучне дійство. Я підхожу до нього, аби взяти інтерв'ю для радіо. І тут жінки, що стояли найближче до нас, почули наш діалог і зрозуміли - це Він, Син В'ячеславовий. З криками Please you чи щось на зразок того жінки кидаються в наш бік, відтісняють мене глибоко на маргінес подій і мало на вклякають перед Тарасом. Не тим, що пам'ятник, а живим - з тіла та крові. Не пам'ятаю, як він потім зумів викараскатися із цієї ситуації. Та й не важливо це. Головне, що тоді стало зрозуміло: політична кар'єра Чорновола-юніора має знамениті перспективи. І робити йому майже нічого не треба, принаймні не припускатися помилок, аж надто грубих.

Друга подія відбувалася через півтора року на іншому континенті. У складі делегації парламентаріїв та журналістів ми з Тарасом прилетіли до Вашингтона на українсько-американську конференцію. А варто нагадати, що це був кінець вересня 2001 року і все відбувалося у нервовій атмосфері. Очевидно, саме через надмірне перенервування організатори конференції щось випустили з уваги, щось недогледіли. Одно слово,

номер у готелі для Чорновола виявився неоплаченим. Консьєрж запропонував Тарасові заплатити самому. Той особливо не впирався. Але почувши ціну, сором'язливо спитав, а чи немає дешевших номерів, оскільки \$150 за добу йому не зовсім по кишені. Що ж, із хлопцем все гаразд, подумав я тоді. Він не належить до тих депутатів-хапуг, які незалежно від своєї політичної орієнтації можуть позмагатися статками з американськими колегами. Тоді проблему вирішили легко. Щойно дідусі з діаспори зачули, що у Чорновола фінансові складнощі, як почали наперебій пропонувати вмісти своїх кишень.

Це вкотре мене переконало: популярності Тарасові не позичати, що в Україні, що в діаспорі. Майструй собі кар'єру і чхай на проблеми. Хочеш депутатом - легко, мером - теж дитячі забавки, губернатором (коли ця посада знову стане виборною) - чому б ні, лише обери, яка галицька область тобі більше до вподоби.

І було б воно все добре, якби років півтора-два тому не почалися творитися з Тарасом дивні речі, які б можна було обізвати "ломкою", щоправда, радше зовнішньою, аніж внутрішньою. На тлі своєї послідовної антивладної налаштованості він щоразу активніше починає запускати стріли критики в бік опозиції, а особливо часто в груди її лідера Ющенка. Хоча тоді він ще залишався провідним членом команди Віктора Андрійовича. Зрозуміло, що критика повинна лише зміцнювати чесного політика. Утім дуже вже підозрілою виглядала насолода й упертість, з якою Тарас робив свої закиди. "Сміття треба виносити з хати," - стверджував він, якимось зовсім забувши, що охочих зробити і поза межами опозиції більш ніж достатньо. Водночас досить провокативними виглядали натяки Чорновола про бажання взяти участь у виборах президента. Виникало щоразу більше підозр, що його таки "ламають". Хто саме, якими засобами? Про це ми можемо лише спекулювати. Але було зрозуміло, що "тніло щось у королівстві данським". І поки ми, замість нього, вирішували питання: бути чи не бути - він почав робити свої хитрі ходи конем.

Вихід Чорновола з фракції "Наша Україна" був настільки ж несподіваним, наскільки й логічним. Хоча й у фракції "Центр" він міг би бути корисним демократичному руху. Але Тарас на цьому не зупиняється і проситься в радники до Віктора Януковича...

У деяких коментарях до цієї не надто радісної події можна було прочитати таку думку: політтехнологи Януковича нічого тупішого не могли придумати, аніж змусити Чорновола "засвітитися". Якщо раніше він, мовляв, міг критикувати Ющенка і при цьому залишатися відстороненим арбітром, то тепер всі нібито зрозуміли, що його куплено.

З одного боку, це правильно. Але з іншого... Пригадую історії, які любить розповідати мій знайомий - судмедексперт в одному з районів. До нього часто приходять жертви побутового чи кримінального насилля. Побиті й звалтовані, стікаючи кров'ю й слізьми, просять допомогти покарати винних. Але не минає й доби, як ті самі люди прибігають знову, ще не очунявши від страждань і болі, та просять віддати їхні заяви назад. Різниця між першим і другим приходом становить від 20 до 200 доларів, залежно від важкості травми та впертості позивача. "От така ім ціна, тож нехай їх б'ють та гвалтують", - такими словами зазвичай закінчує мій знайомий свої оповідки.

Любка ПЕТРЕНКО

**Форум дослідів
історії УПА**

Forum for Studies
of the History of the UPA

ЄВГЕН ШТЕНДЕРА
головний редактор

e-mail: litopys@mondenet.com
tel: (613) 726-3187

запрошуємо відвідати нашу сторінку на Інтернеті
www.mondenet.com/~litopys або **www.lviv.ua/litopys**

Євреї і українська революція

Газета Haaretz, Ізраїль. (скорочено)

У обох таборах претендентів на посаду президента України – прем'єра Віктора Януковича, якого підтримував Кучма та Путін, і його суперника Віктора Ющенка - низку високих посад обіймають євреї: вони стверджують, що кандидат, якого вони підтримують, доброзичливо ставиться до євреїв і навіть до Ізраїлю. Сьогодні понад 60% українських євреїв мешкає на Сході. Здебільшого це пов'язано з двома причинами: по-перше, через інтенсивну індустріалізацію, яку проводили у Східній Україні в радянські часи, там створювали більше робочих місць, а по-друге, від 1970-х років багато західноукраїнських євреїв емігрувало в Ізраїль. Після розпаду СРСР іншим популярним напрямком для еміграції стала Німеччина, і сьогодні в багатьох містах і селищах Західної України євреїв залишилося менше.

Східноукраїнські євреї стверджують, що сьогодні на заході країни антисемітизм відчутно більше, аніж на сході. Під час першого туру виборів голоси євреїв розподілилися між двома кандидатами приблизно порівну. Проте, на думку багатьох спостерігачів, більшість молоді та людей з вищою освітою в Україні голосувала за Ющенка. Звідси можна зробити висновок, що такі ж настрої панували й серед усіх виборців-євреїв: їхній рівень освіти перевищує середній у країні. З іншого боку, виборцям-євреям добре відомо, що багаті представники їхньої громади, які фінансують основні напрями її діяльності, підтримували президента Кучму та проросійськи налаштованого Януковича, і це, безсумнівно, теж впливає на їхні настрої.

Один із чільних прихильників Януковича - єврей-бізнесмен Віктор Пінчук, який одружений з донькою Кучми. Пінчука - депутата парламенту від керівної партії "Трудова Україна" - вважають лібералом, він має гарні контакти у Сполучених Штатах. За деякими повідомленнями, під час виборчої кризи Пінчук сприяв досягненню компромісу між протидіючими сторонами, щоб запобігти розколу країни. Серед євреїв, які підтримують Ющенка, варто назвати депутата парламенту Едуарда Гурвіца - колишнього мера Одеси. Загалом в українському парламенті є 12 депутатів-євреїв, і їхні симпатії порівну розділилися між кандидатами.

Вважається, що більшість євреїв у обох таборах зацікавлена у зміцненні зв'язків із Заходом, щоб звести бар'єр перед антисемітськими тенденціями в країні. "Сьогодні в усій Україні є прихований і глибоко вкорінений страх перед антисемітизмом", - стверджує головний рабин України Блейх. Коли євреї довідується, що вулиця одержує нову назву на честь Степана Бандери (українського націоналіста, чий військовий формування під час Другої світової війни боролися проти росіян і одночасно винищували євреїв), його охоплює жах. Він волів би, щоби вона залишалася вулицею Леніна.

Водночас самого Ющенка ніхто не звинувачує у схильності до антисемітизму. На мітингу, що відбувся на початку грудня на головній площі Києва, він навіть заявив, що його батька як військовополоненого ув'язнили в "Освенцимі", і на його руці витатували табірний номер.

Кілька єврейських організацій призупинили свою діяльність, поки не буде припинено зіткнень між представниками двох таборів. Це стосується й студентської організації "Бейт Гілеель": її клуб розташований на головній площі Києва. Директор організації закликав студентів-євреїв залишатися вдома й не брати участі в демонстраціях.

ЩО ОБИРАЮТЬ УКРАЇНСЬКІ НІМЦІ?

Зізнаюсь чесно: я аж ніяк не очікував, що українську публіку на Нордрайн-вестфальщині так міцно зачепить хвиля виборчої активності. Був приємно враженим, побачивши, як перед консульством у Ремагені (де розташована закордонна дільниця № 63) виникла така досить нівроку черга тих, хто бажає скористатися своїм конституційним правом.

31 жовтня місцеві українці були налаштовані рішуче. Студенти, інженери, науковці, так звані "о-пе-медхен" та інші ринули до виборчих скриньок. І зовсім вони не виглядали зомбованими, а радше національно чи державно стурбованими. Навіть незважаючи на те, що більшість із них розмовляла російською. Згідно з офіційними даними, в Німеччині за Ющенка проголосувало приблизно 70 відсотків виборців, за Януковича - 20.

Загалом результати оптимістичні. Хоча не всім зрозуміло, звідки ж узялося тут, у Німеччині, цих аж 15 (щонайменше) відсотків прихильників Януковича. Відповідь проста - це ті, кого дуже влаштує утримування різниці між рівнями життя в Західній Європі та Україні. З місячною платнею чи пенсією в кишені вони можуть інколи приїжджати до свого колись рідного міста й удавати там із себе багатих вуйків зі Заходу. І Янукович тут як ніхто підходить, аби ця різниця залишалася. Може, вони теж вважають (і не безпідставно), що з президентом Януковичем між Україною та Європою знову виникне "залізна завіса", й тоді до Німеччини прибуватиме щораз менше конкурентів, які б теж претендували на соціальну допомогу чи місце чорнороба. Що ж, кожен шукає свого щастя так, як йому дозволяють доля та сумління.

Л. ПЕТРЕНКО, Бонн

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя пожертва \$ _____
Enclosed is my donation for Ottawa UCSS

Ім'я та прізвище: _____
Name

Адреса: _____
Address

Підпис: _____
Signature

Чеки з поміткою "На Оттавський відділ УКСС" просимо висилати на адресу:
Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за пожертву більше \$15.00
Receipts will be issued for donation \$15 or greater

- Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
Please send me an income tax receipt I do not require receipt
- Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

Наші жертводавці
Теодор Шумовський - \$20
Марія Стадник - \$20

Революціонери всіх країн - єднайсь!

Протестанти на майдан "підтягнулися" з Грузії, Польщі, Білорусії, Росії, Німеччини і... Нової Зеландії... Чопик Марія з Івано-Франківська виглядає, як звичайна пенсіонерка, що приїхала до онуків у столицю. Запнута теплою хусткою з торбами у обох руках, вона підійшла до мене, питаючись де в центрі є хороший взуттєвий магазин.

Про те, що бабуся підтримує демонстрантів, свідчила хіба яскрава помаранчева стрічка пришпилена на грудях. І лише згодом вона розповіла, що живе в наметовому містечку разом зі своїми онуками, бо самих відпускати було якось страшно, хоч уже й дорослі. На мій подив чи не важко їй, пенсіонерці, на рівних вистояти разом із молоддю віджартується - "та хіба ж одна я тут така".

В містечку пані Марія знайшла своїх однолітків із Одеси, Харкова, Львова. Втім, як з'ясувалося, пощастило не одній їй. Щодня на майдані демонстранти знаходили собі нових друзів і то не тільки серед українців. Щодня до українців приєднуються закордонні гості.

Іноземці, які поставили свої намети в містечку радо знайомляться з протестантами і гаряче їх підтримують. "Я тут за весь український народ і бажаю вам сонця, бо у вас таки зимно", - віджартується 28-річний поляк Міхал Мандріла з польського містечка Песечно. В Україну він приїхав до свого товариша. Каже, що так само вчинило ще щонайменше 700 поляків.

А от грузин Ваню Кіташвілі заради української революції вдома залишив дружину з 11-річною донькою та трирічним сином. Разом з ним поїхало ще як мінімум 15 представників від його країни, але ніхто не збирається повертатися додому, доки не відсвяткує перемогу з українськими братами.

Адже вдома вікторію вони вже здобули - ще рік тому. "У нас революція відбулася десь в цей же час, що і у вас. І знаєте в ній брало участь лише 20 тисяч чоловік, а у вас тут така сила народу збиралася", - дивується Ваню. І додає, що єдиною перевагою картвельської революції було відносно тепло. "У нас такого морозу не було, та й не може бути, бо зими в Грузії не такі холодні", - каже він.

А от "сябри" із сусідньої Білорусії, для того щоб підтримати українців ризикнули навіть власною безпекою. Серед екстремалів Зміцер Мацельський та Алесь Каліта. Хлопці розповідають, що на кордоні білоруські митники затримали їх автобус і переписали прізвища всієї молоді, що була в салоні. "По нас видно для чого ми сюди їдемо - на багатьох навіть помаранчеві стрічки були. А ваші митники лише посміхнулися один одному й кажуть: "Ти глянь півавтобуса на майдан їде", - діляться хлопці. Втім, про свій вчинок не жалкують - на Хрещатику вони знайшли справжніх друзів.

Вони покликали нас в гості. Спеціально для нас накрили стіл, подаруночків якихось на пам'ять дали. Українці, взагалі, дуже класні люди, тут на кого не подивився на майдані всі усміхнені, відкриті".

Так само добре про українців відгукується 31-річний новозеландець

Джоно Міле. В Україні він ось уже кілька місяців. З Джоно ми познайомилися біля Кабміну, де він разом із демонстрантами ніс прапори іноземних країн, які підтримали ющенкоців до Верховної Ради. Останні десять років Міле жив у Сіднеї (Австралія) і працював вчителем початкових класів. Тож до України новозеландця "занесло" цілком випадково. "Мені запропонували сюди приїхати волонтером від благодійної організації, і я погодився", - посміхається він.

І хоча в Україні Джоно лише десятий тиждень він переконує, що за цей короткий час встиг закохатися в нашу державу і - побувати у наметовому містечку. "Там дуже хороша саморганізація людей і головне, що всі українці, які стоять там шукають правди, мабуть, тому ви настільки дружні", - каже він. І вимовляє першу свою українську фразу: "Бо ви разом".

34-річний Владислав Коміренко підхоплює слова іноземця. Останні 7 років киянин Влад живе у Німеччині, де студіює образотворче мистецтво, тому з повною упевненістю заявляє, що солідарні не тільки українці. "Вся Німеччина нас підтримує, - починає свою розповідь він - Українські дівчата, які їхали на німецький мітинг в підтримку української опозиції, розповідали, що вони проїхали всю Німеччину на потязі безкоштовно. Вони просто показували свої помаранчеві стрічки, і німці-кондуктори не брали з них гроші.

Те саме було зі студентами, які добиралися на мітинг до Європейського парламенту в Брюсселі. Коли колона з автобусів йшла через Бельгію, бельгійці зустрічали на вулицях українські автобуси з помаранчевими прапорами! Вони знають про те, що тут відбувається і підтримують нас!". До речі заради революції Владислав навіть взяв у своєму університеті академвідпустку. Тож навчання сподівається продовжити лише в наступному році.

23-річний філолог Андрій Федоркін із Пітера на майдані вже шостий день. Його намет легко впізнати по таблиці: "Санкт-Петербург: ФИЛФАК". Андрій академвідпустку не брав і тепер хвилюється за сесію, яка вже на носі й до того ж остання. "Ну, я в принципі знав, що у вас тут відбувається, але не думав, що все буде аж так масштабно, а приїхав я просто до друзів. Деякий час я намагався зберігати нейтралітет, просто дивився на те, що відбувається на майдані, а потім зрозумів, що так більше не можу і так більше не можна. І поставив свій намет...".

Тетяна Харченко

У Мукачевому біля будівлі міської ради встановили пам'ятник Невідомому бандиту. Місцеві мешканці пояснили, що він нагадуватиме їм про скандальні торішні вибори міського голови Мукачєвого та найбрудніші в історії України вибори президента.

Невідомий правопорушник - заввишки у два з половиною метри. З його кишень стирчать зім'яті папірці, що символізують вкрадені виборчі бюлетені, а під ногами у нього Конституція України. Ідея створення пам'ятника належить депутату Володимирі Яворівському.

Ця львівська жінка знає, що робить!

**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?**

Пожертва на підтримку "Оттавського Вісника"

Моя жертва \$ _____

Ім'я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою "На *Оттавський Вісник*" просимо висилати на адресу:

Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

- Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
 Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

Львів'янин Василь Вірастюк - найсильніший у світі

Український богатыр Василь Вірастюк посів перше місце на змаганнях WORLD'S STRONGEST MEN, що відбулися у Панамі. Володаря цього титулу офіційно вважають найсильнішою людиною у світі.

Турнір WORLD'S STRONGEST MEN є найпрестижнішим змаганням серед світових богатырів. Інший турнір, в якому теж ще раніше брав участь **Василь Вірастюк** є ARNOLD CLASSIC. Господар цих змагань - губернатор штату Каліфорнія Арнольд Шварценеггер заявив, що вважає 32-ох річного українця Вірастюка найперспективнішим богатырем світу.

За Австро-Угорщини наші діди жили в одній державі!

Два бугаї – українець **Василь Вірастюк** та австріяк **Арнольд Шварценеггер**

Василеві ріст якого 191 см, вага - 145 кг, а розмір взуття - 46-й, там трошки не пощастило у вправі переносу "криниці" вагою 395 кілограмів. Її потрібно було відірвати від землі та пронести на 12 метрів. Вірастюк підняв тягар і проніс кілька метрів швидким темпом, але п'яткою травмувався об край "ноші". Травма – вивих стопи – не дозволила продовжити цієї вправи.

Змагання "Арнольд класик", хоча є більш комерційними, об'єднують дуже багато видів спорту. Останньою їх було близько двадцяти. А починався "Арнольд класик" лише з накачування м'язів. Згодом сюди долучили жіночий культуризм, підняття тяжких предметів, штангу, боротьби на руки, гімнастику, карате-до, найсильніший чоловік і багато інших видів.

"Усі витрати взяли на себе організатори, – розповідає Василь Вірастюк. – Мені оплатили проїзд туди і назад, проживання. Харчувалися у ресторанах – нам давали на це кишенькові гроші. Американці – дивний народ: вони їдять лише картоплю фрі й смажене м'ясо. Першого у ресторанах узагалі не готують. Тож тарілку зупи з'їв аж в Україні. Усі спортсмени жили в двох фешенебельних готелях міста Колумбуса. Головний винуватець цього свята Арнольд Шварценеггер побував на змаганнях з усіх видів спорту. Він виголошував промови на відкритті змагань, нагороджував переможців.

Приємне враження на Василя справила фізична форма губернатора Каліфорнії. "На диво, він дуже класно виглядає. Довкола висіли його плакати 20-річної давності, і відтоді Арнольд мало змінився. Звісно, помітно, що його фігура вже не така, якою була колись, але виглядає він досить пристойно", – зауважив український атлет.

"Попри величезний розмах змагань та чималі суми призових, організатори, видається, вирішили зекономити на прощальному фуршеті – на нього запросили лише трьох призерів з кожного виду. Там випадково я зіткнувся з іншою легендою світового кінематографа – Сильвестром Сталлоне. Сталлоне ввійшов до виставкового залу, де в цей час перебував і я, вийшов на сцену, сказав декілька слів, потиснув і руку", – розповів Василь Вірастюк.

Єдине, що засмутило Вірастюка, – це травма, яку він дістав під час виконання останньої вправи. Споряд вилетів у нього з рук і впав на ногу. "Вся права стопа посиніла, ледве ходив. Але сподіваюся, що все буде добре."

Василь виконав свою обіцянку і подарував львів'янам справжнє свято. Напередодні Дня міста у 747 річницю заснування Львова він заявив про спробу встановити рекорд України, а можливо, і світу, потягнувши п'ять трамвайних вагонів масою 101,5 тонн. І це йому вдалося: за 59 секунд велет відкотив їх на 17,9 м. Крім трамваїв, богатыр Василь потягнув ще й 10 авто масою 17310 кг на відстань 19,3 м за 64 сек. У цей день силач проніс ще й дві валізи по 171 кг на одну руку на відстань 19 м за 9,9 сек.

На святі були присутні дружина та мати Василя. До речі, дружина Світлана, яка тоді перебувала на восьмому місяці вагітності, після свята зауважила, що відчувала, як "татові допомагав синочок і разом з ним тягнув трамвай, ніс валізи й автомобілі волочив". Своїми враженнями він поділився з журналістами.

– Які ваші враження від цієї акції? – Я навіть не знаю, що зараз сказати. Враження просто суперові. Здається, все вийшло добре. Трохи був вражений на самому початку, коли трамваї не піддалися, бо на тренуваннях усе йшло досить легко.

– Коли з'явилася ідея встановити рекорд з трамваями? – Коли минулого року був на змаганнях у Відні. Я побачив там красиві трамваї й подумав: а чому б не спробувати потягнути трамваї? Крім того, що це гарно виглядало б, я вирішив ще й присвятити захід якійсь даті, як-от Дню міста. Але були й сумніви, бо у Відні, самі розумієте, трамваї у набагато кращому стані. А в нас вони старенькі, можуть по-різному йти, різні вагони, різне зношення коліс.

– А чому ви поволочили ще й автомобілі? – Ми відштовхувалися від ідеї з трамваями, але треба ж чимось урізноманітнити це видовище, щоб людям було цікавіше. Тому я взявся за автомобілі та валізи. Тим паче, що вправа з валізами є однією з найулюбленіших. А автомобілі... Наразі на змаганнях, у яких я брав участь, саме з цією вправою я вигравав. Тому мені здалося, що було б незле продемонструвати її у Львові, тим паче – на максимальній кількості автомобілів.

– А яким чином ви прийшли до цього спорту? З чого ви розпочинали? – Як я починав? Та я займався і футболом, і плаванням, і вільною боротьбою, і кульовою стрільбою! Тому перед тим, як захопитися легкою атлетикою, я вже багато чого спробував. У третьому класі мій старший брат, який уже займався легкою атлетикою, привів мене до тренера. Мені сподобалося, я почав штовхати ядро. Можливо, якби мене ніхто не привів за руку і не сказав, що це добре, то важко сказати, хто виріс би з мене і як взагалі склалася б моя доля.

– Яким є розпорядок дня у богатыря? У вас є спеціальний режим, спеціальні дієти? – Нині мій розпорядок дня абсолютно вільний, тому дуже важко тренуватися і планувати тренування, розписувати спеціальне меню. Робочий день у мене ненормований – я працюю водієм-охоронцем. Тому не можу знати, коли піду на тренування, коли відпочину, коли прийду додому.

– Скільки годин триває ваше тренування? – Годину-півтори. Намагаюся тренуватися щодня. Але нині склав графік: два дні – тренування, один – відпочинок.

– Чи маєте наміри встановити нові рекорди? – У мене є ідея щодо літака. Це було б дуже цікаво! Можливо, спробую потягнути локомотив або декілька вагонів.

– А коли можна очікувати втілення цих ідей? – Важко сказати. Наразі це лише плани. А коли вдасться їх здійснити – не знаю. Скажімо, ідею з трамваями виношував близько року. Загадувати наперед не буду.

Український богатыр Василь Вірастюк у за 54 хвилини, продемонстрував небачені і неймовірні результати: - Трамваї взяти. Наступним буде літак

СЦЕНАРІЙ ТРЕТЬОГО ТЕРМІНУ

В українських верхах цілком серйозно розробляли сценарій третього терміну президента Леоніда Кучми. Аналітичну записку з таким змістом, адресовану голові Адміністрації президента Вікторові Медведчуку, восени 2003 року підготували російські політтехнологи. Політреформа, за цим задумом, повинна була спричинити економічні проблеми в країні, з якими не могли би впоратись уряд і парламент і на них лягала б уся відповідальність. Крім цього, мали бути й серйозні провокації, які загрожували би існуванню самої країни і які би викликали тугу за порядком і стабільністю, що нібито втілює чинний президент.

Аналітики запропонували Кучмі також здійснити кілька серйозних провокацій: призначити головами обласних адміністрацій 5-7 західних областей русофілів із Донеччини, відновити конфлікт навколо львівського цвинтаря Орлят, встановивши там образливі для українців написи і осквернивши могили, передати землю на південному березі Криму різним козацьким організаціям, спровокувавши цим серйозний конфлікт із татарами. Водночас аналітики Медведчука запропонували розпалити конфлікти між прихильниками двох гілок Православ'я в Україні - прибічниками патріарха Філарета з Церкви Київського патріархату (УПЦ-КП) і прибічниками митрополита Сабодана з Церкви Московського патріархату через передавання УПЦ-КП Ільїнської церкви у Чернігові та Чернігівських монастирських печер. Власне за таких складних міжетнічних, міжрегіональних та економічних умов знесилена безладом та кризою країна мала би сама захотіти повернутись під владу Кучми.

Хитромудра комбінація

Виявляється, то правда, жи Кучма хотів усіх обхитрувати. На радіо "Ехо Москвы" російський політолог Андрей Піонтковській, який свого часу передбачив перемогу Ющенка, дав інтерв'ю. Зокрема він сказав: "Выборы в Украине были абсолютно мифологизированы. И нашими СМИ, нашими политтехнологами, и нашей властью. Они были представлены как Армагеддон, как последний бой сил добра и зла, пророссийского Януковича и проамериканского Ющенко". Він також розповів цікавий епізод, який фактично підтвердив усі підозри, що Януковича тільки використали в чужих інтересах. Кучма після другого туру вже готувався вибори визнати такими, що не відбулися, і оголосити нові. Але тоді ані Ющенко, ані Янукович не могли би балотуватися, а Кучма, як визначив Конституційний Суд, міг іти на третій термін.

Отже, А. Піонтковській перепоїв цю цікавинку зі слів міністра закордонних справ РФ, який перебував у кабінеті Путіна, коли саме зателефонував Кучма. Це було після другого туру. От Рудий Панько й каже: "Владимир Владимирович, вроде как все нормально, выборы выиграны, но есть некоторые проблемы - оппозиция волнуется, демонстрации, палатки. Вот я хочу посоветоваться, что делать". На что Путин отвечает: "Ето компетенция президента Украины, а не президента России. Но вообще, теоретически, в таких случаях президенты вводят чрезвычайное положение, или есть другой вариант — у вас есть избранный президент, вы могли бы передать власть." И в этот момент Кучма говорит фантастическую фразу: "Но как же я могу передать ему власть, Владимир Владимирович? Он же донецкий бандит!"

Отже воно кучмо. Ледь всю Україну не поставило на коліна перед бандитами і все тільки для того, аби потім з'явитися білим і пухнастим і сказати: ну ви ж бачите, що робиться? Це ж розкол України! А я несу мир і стабільність. Та ба, факір (Білоконь) напився, і фокус не вдався. На заваді стала Помаранчева революція. І Путін хоч і давав згоду на силовий варіант, але... на користь Януковича, а не Кучми. І Кучма не пішов на це тільки тому, що навіть у страшному сні не планував ділитися владою із донецьким бандюковичем. І от теперка, коли нарешті все таємне стало очевидним, мене турбує одна річ. Може, для когось несуттєва і нецікава. Але не для мене. Мене цікавить, що Янукович, довідавшись про всі ці махінації, відрве Кучмі спочатку.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний,
e-mail: Vsmishny@hotmail.com
phone: (613) 761-5786

Діагностика - Ремонт - Модернізація - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок- Домашні та офісні мережі
Ремонт побутової техніки, Ремонт, модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії.

Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення.

Розробка та супровід Web сайтів. Поставка та установка нових та відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати. Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення.

Проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж.

Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеоманіфони, телефони тощо)

Загадковий старовинний пророчий рушник з Волині, на якому вишиті помаранчеві події в Києві!

Рушник, котрий як сімейну реліквію переховувала багато років у скрині старша жінка поблизу Горохова на Волині, виявився пророчим. Ющенкові передали рушник, на якому вишиті сучасні події в Україні: покровитель Києва - архангел Михаїл, з двома помаранчевими мечами, опоясаний помаранчевим поясом, збоку, герб Галичини - оранжевий лев (зазвичай жовтий), який спинається на київські кручі, судійська мантія з тризубом, загадкова помаранчева корона, таке саме тло з червоними хрестами, напис "Боже, спаси Україну"... - решту - священники, до котрих занесли розчитати символи - розкодувати не змогли, і порадили віддати рушник, тому, кому він належить. Загадковий рушник з рук Стефанії Кольченко, котра привезла його в Київ у день засідання Ради по визнанню недійсним другого туру, взявся доручити Вікторові Ющенко депутат Б. Дубас.

Детальнішу інформацію та зображення рушника можна побачити на електронній сторінці "Оттавського Вісника" <http://www3.sympatico.ca/dusko/rushnyk.htm>

ПІДТРИМУЙТЕ "ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК"

ЗАПОВІГ Кучми

Як умру, то поховайте мене на "Южмаші" - Не побачу я ніколи Тюремні параші! Анітрохи не боюся Того "трибуналу", Бо для ньєнки-України Я зробив чимало: Піклувався о народі - Добре щоб жилося, За рахунок різних фондів Виростив волосся. Посилав я (і не вперше) "Орлів", що покруче, На усяких "абарзєвших" - Хай ревуць ревуць! Любила мене Україна, Двічі обирала, Та прийшла лиха година - І мене дістала! Зацькували, паразити, Вороженькі кляті! Що мені тепер робити?! Хіба що вмирати... Хай Марчук бере лопату, Медведчук - сокиру, А Тігіпко - екскаватор, Та риють могили. Обережно покладайте Мене в домовину, На шматки не розривайте, Як того грузина, А все тіло загорніте В півки від майора Та під ноги положіте Пана прокурора. А на грудях намалюйте Від гітари деку Та мента поставте поруч - Дбати про безпеку. А на сраці зав'яжіте Червоного банта - Не забуде Україна Такого гаранта!

ПЕРЕСІЧНА ЄВРОПА

Ми ще не перемогли. Не потрібно впадати в ейфорію, вважаючи, що весь закордонний світ (за винятком імперії Путіна) за нас. Помаранчевий. Так, офіційний Захід визнав, що вибори було сфальсифіковано. Однак реальність, якщо говорити про пересічного європейця, трохи складніша. Ні, він, Захід - не за Януковича. Весь світ радше недовірко-скептичний. Деколи зверхньо чи навіть презирливо дивиться на нас. Кореспондент британської The Times Дженкінс називає демонстрантів на вулицях Києва "натовпом". Стлі з The Guardian написав таке: "Немає гарантії, що сам Ющенко не став би фальсифікувати результати виборів, якщо би він був на місці президента і йому кинули такий же сильний виклик". Алмонд і Лафланд переконують, що за демонстрантами стоять агенти Сороса або українські неонацисти-антисеміти.

Німецька Tagesspiegel порівнює тактику опозиції з тактикою Леніна 1917 року. Італійська La Repubblica вважає, що Польща й Литва нав'язують ЄС політику дестабілізації ситуації в Україні. До цього можна додати листи на форумі від громадян іноземних держав. Частина цих людей якщо не відверто підтримує біло-голубих, проклинаючи націоналістів, то достатньо вороже, презирливо налаштована до помаранчевих: це й карнавал, тобто нічого серйозного, це й два однакові політики, це й хвороба зростання такої-от недорозвинутої нації. Як це пояснити?

По-перше, чинник суто психологічний - заздрість. Ну, вони там, на Заході, ситі й самовпевнені, вже навіть на вибори не хочуть ходити, і максимум, проти чого вони можуть повстати кількістю сто осіб, - це глобалізація, половання на лислиці й права сексуальних меншин. Так, вони вийшли на масові демонстрації проти війни в Іраку. Пройшли центром столиці й розійшлися. Стояти на морозі вони не зможуть. Ми, по той бік Муру, роками у них були "відсталі, недалекі, віддалені, корумповані, таємничі" і найтепліше - "екзотичні". Раптом з'ясувалося, що це не так.

По-друге, визнати нас означає зрозуміти, як рівних. Пообіцати прийняти демократичну Україну в ЄС. Вони ж там консерватори. Вони всі за "європейську стабільність". А не за зміни. Фактор невідомості - це загроза їхньому процвітання. Тому опозиція в нас - це агенти ЦРУ або радикали. Проте так було й із "Солідарністю", й із Сербією, й Грузією (що не може не тішити, якщо говорити про перспективу).

По-третє, чинник "стабільної і неворожой", дуже великої Росії, яка качає в Європу нафту й газ і випробовує нові ракети ППО. Канцлер Німеччини закликає своїх бізнесменів активно інвестувати в енергетичний сектор Росії.

По-четверте, там, де гальмує Європа, активно діє Америка. Фактор антиамериканізму після переобрання Буша тільки став сильнішим. "Навіщо ті американці мутять воду в нас під носом. А раптом насильство та юрби біженців, які побіжать у наш бік?" Коли Путін провів "свої" вибори, Захід сидів тихо.

По-п'яте, це ми самі. В Україні високий рівень корупції, і в корупції замішані, на думку "західних людей", як представники влади, так і опозиція. І найреальніше. Після нашої перемоги, після революції - це вже класична наука - настане контрреволюція, або реакція, події, які розчарують більшість людей - учасників подій на майдані. Все буде. Цей бруд, вся ця зараза так швидко нікуди не подінуться. Приклад постсоціалістичних країн про це красномовно свідчить. Усе це так, але залишається факт: ми, українці, маємо право на вільні та справедливі вибори президента. І деякі європейці, здається, це вже зрозуміли.

Михайло МИШКАЛО

Українці втікають за кордон?

За січень-листопад минулого року чисельність населення України скоротилася більш як на 300 тис. осіб. З них емігрувало 8 тис. осіб. Про це повідомив Державний комітет статистики. Природне скорочення населення спостерігалось у всіх регіонах України, окрім Закарпаття - тут природний приріст зупинився на рівні 0,1%. Найбільше кількість населення зменшилася у Чернігівській, Сумській, Полтавській, Луганській, Черкаській і Донецькій областях, найменше - у Рівненській та Івано-Франківській областях і Києві. Держкомстат також повідомив, що українці більше виїжджають за межі України, аніж їжджають до неї. Їхали українці з 20 регіонів держави. Найактивніше - з Кіровоградської, Херсонської, Сумської, Чернігівської та Луганської областей.

Ми з України

У Львівському Паладі мистецтв відбулася виставка персоналій - "Ми з України", увічнених історією українських фігур, котрі прославляли Україну за її межами в найрізноманітніших галузях науки та мистецтва. Ті особистості є відомими не тільки в нашій країні, але й в усьому світі. Серед них: Ріхтер, Ахматова, Малевич, Чайковський, Корольов і ще стільки, що перерахувати - місяця не вистачить.

"Тема цієї виставки могла б дати поштовх до створення окремого музею в Києві, - зауважив директор історичного музею Богдан Чайковський.

У Львові більшу увагу зосереджено на вихідцях із західних областей, але взагалі у виставку вмістилися імена, які працювали і на Сході країни, на Півдні, в центральних областях і на Півночі.

Спільними зусиллями Музею історії, Національного музею, Галереї мистецтв, Музично-меморіального музею ім. Соломії Крушельницької та ЦДА переглянуто сотні архівних документів в пошуках потрібних персон за найменшими ознаками їхньої приналежності до України, а тоді виявлялося, що не така та приналежність маленька, як здавалося на перший погляд.

Вони творили музику, розщеплювали атоми, вигадували нові формули фізики, перемагали на Олімпіаді, запускали в космос ракети, писали безсмертні твори літератури та малярства і ставали ректорами провідних університетів світу, при цьому гордо говорили, що вони - люди з України.

"Коли ми розпочали працювати над виставкою, то знайшли певну кількість людей, що досі не були відомими своїм великим внеском до української культурної спадщини," - повідомила науковий працівник історичного музею Ольга Мороз. - "Дуже шкода, що не можемо вмістити сюди всіх, яких би хотілося, але на це не вистачає коштів і часу. Все готували впродовж місяця. Ця виставка мала би захопити багато інших музеїв до створення чогось масштабнішого, щоб захопити якомога ширше і глибше коло великих людей, які працювали на благо України десь в Європі, Америці, а то й ще далі."

І ще один науковець, цього разу з Англії - Гю Сетон-Вотсон: "Нація існує тоді, коли значна кількість людей із певної спільноти вважає себе нацією, або ж поводить так, нібито ця нація існує."

Не разо чуєш думку, що українець, котрий виїхав жити і працювати за кордон, не гідний називатися українцем, бо полюбив іншу країну й дбає за її інтереси. Але чому? Буває, що прості люди з діаспори роблять більше для держави, аніж прості люди в державі. Наприклад, той вчитель математики з села Єзупіль, який зараз працює в США дворником, і за тамтешню зарплату побудував в рідному селі пам'ятник Тарасу Шевченкові, а в Івано-Франківську за його кошти спорудили пам'ятник українському пасічнику Володимирі Прокоповичу і пам'ятник Січовим стрільцям Хіба той чоловік не гідний називатися українцем? Ми повинні знати про таких, як він. Колись, сподіваюся, він потрапить в межі виставки "Ми з України".

Сергій ПАРАНЦІЙ

Soffit, Facia, Siding

Windows and doors installation
Drywall
Renovation

(613) 864-7438

Звертайтеся до Андрія

Досвід, Надійність, Якість

УКРАЇНЬСЬКА КАНАДСЬКА СУСПІЛЬНА СЛУЖБА В ОТТАВІ У 2004 РОЦІ

- 25 червня видала перше число "Оттавського Вісника",
- 2 серпня провела День української молоді на оселі Собору св. Ів. Хрестителя,
- сприяла відновленню українського дитячого гуртка для дошкільнят,
- 14 вересня зорганізувала концерт гурту "Львівські Музики",
- надавала корисну інформацію для новоприбулих
- розпочала збірку книжок для найвищого чоловіка України – Леоніда Стадника
- 31 жовтня, під час першого туру виборів, опікувалась виборцями-гостями з Монреалю
- забезпечувала гарячою кавою та солодким лудей у черзі біля виборчої дільниці під час двох наступних турів голосування – 21 листопада та 26 грудня,
- виготовила транспаранти та заклики для мітингів перед Парламентом та посольствами України і Росії (кошти на матеріали надало Оттавське Товариство приятелів України), забезпечила інформаційну розсилку повідомлень,
- 25 листопада взяла активну участь у мітингу біля канадського Парламенту та українського посольства в Оттаві,
- під час мітингу 25 листопада зібрала кошти у сумі 1832.76 кан. дол., які через оттавський відділ кредитової спілки "Будучність" надіслано на Майдан Незалежності в Києві та потреби комп'ютерного веб-сайту "Майдан-Інформ".
- створила електронну веб-сторінку та електронно повідомила про перебіг подій в Оттаві у зв'язку з виборами на важливіші Інформаційні агентства України, сфотографувала і розіслала фото, які були опубліковані на світовій мережі Інтернету в цей самий день, а також були надруковані у деяких газетних виданнях в Україні,
- 26 листопада провела плановані збори про напрямки розвитку своєї діяльності,
- 27 листопада допомогла у проведенні демонстрації-протесту біля Російської амбасади,
- 17 грудня провела дружню вечірку "Напередодні Святого Миколая",
- січень 2005 організувала вертеп-коляду на підтримку своєї діяльності,
- 5-го лютого на запрошення Українського товариства «ЗУСТРІЧ» прийняла участь у відзначенні перемоги «помаранчевої революції» в Монреалі.

З додатковою інформацією та фотографіями можна ознайомитись на наступних веб-сторінках Інтернету:

- <http://www.maidan.org.ua/static/news/1101504587.html>
- <http://www.maidan.org.ua/static/news/1101595044.html>
- <http://www.true-ukraine.com/Default.aspx?page=60>
- <http://maidan.org.ua/static/lysty.php?key=1106501975>
- <http://www.true-ukraine.com/Default.aspx?page=63>
- <http://www3.sympatico.ca/dusko/index.htm>
- <http://www.maidan.org.ua/static/narnews/1103936410.html>
- <http://www3.sympatico.ca/dusko/pisnia.htm>
- http://ca.geocities.com/k_kost99/
- http://zustrich.quebec-ukraine.com/news04_3.htm#3
- <http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>
- http://www.quebec-ukraine.com/news/ev/2005_democracy_celebration.html

фото: Богдан Малина

Михайло Ринзак від оттавського відділу УКСС наливає каву виборцям та частує їх пампушками на вулиці Somerset під Посольством України в Оттаві, 21 листопада, якраз у день своїх іменин

З деяких електронних листів до "Оттавського Вісника" під час "помаранчевих" подій

11/28/2004 9:58 AM
Доброго дня "Оттавський Вісник",
Ми бачили в Інтернеті Ваші фото з акцій в Оттаві і просимо Вашого дозволу на їх публікацію. Можливо, у Вас є інші матеріали про події, що стосуються України, – ми були б вдячні викласти ці матеріали на сайті "Справжньої України".
Адреса веб-сайту "Справжня Україна": www.true-ukraine.com і ми плануємо їх появу в Інтернет-мережі вже завтра.
Ми представляємо компанію "Софт Формат ЛТ", підприємство, що спеціалізується в розробці програмного забезпечення, з міста Луцька. Ми – аполітична компанія, яка ніколи не втручалась в діяльність політичних партій в Україні. Проте враховуючи події, що відбуваються в нашій державі, залишатись осторонь ми не вважаємо можливим.
Будучи спеціалістами в ІТ, ми відчуваємо, що можемо допомогти своїй державі, створивши кількомавний веб-ресурс, який надаватиме погляд зсередини на події в Україні, представлтиме читачам достовірну інформацію про ситуацію в нашій державі. Ресурс буде надавати останні новини, коментарі очевидців подій, міститиме оперативні фото та відео матеріали. Ми хочемо, щоб світ з перших рук діставав правдиву інформацію про стан речей в нашій країні. Нам небайдуже відношення людей по всьому світу до нашої держави, ми бажимо продемонструвати всьому світу, що Україна прагне розвиватись демократично, що Українська нація – сьогодні згуртована, як ніколи.
З нетерпінням чекаємо відповіді від Вас щодо можливості співпраці,
"Справжня Україна", Луцьк

Під час переголосування другого туру виборів 26 грудня 2004 р. на 41 виборчій дільниці в Оттаві проголосувало 327 виборців. Голоси: за Ющенка - 298 (91,13%), за Януковича - 24 (7,34%), проти всіх - 5 (1,53%)

Оттавський відділ Української Канадської Суспільної Служби запрошує до членства та співпраці всіх бажаючих!

Підтримуйте словом та ділом діяльність нашої Служби! Записуйтеся у члени оттавського відділу

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в імміграційних потребах
- інформаційний вісник
- дитяча група для дошкільнят

В проєкті розробляються також інші програми, напр.:

- відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією
- створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання "Сам собі майстер",
- фонду меблів та одягу для новоприбулих,
- дискусійного клубу і т. п. харитативно-допомогових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо! Наша сила в нас самих!

Сьогодні pomoжете ви—завтра допоможуть вам!

Телефон: (613)843-8206, e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

У морозний день 26 грудня, виборча дільниця №41 в Посольстві України
фото Андрій Борис

фото: Богдан Малина

Заступник голови оттавської УКСС Оля Генрі, яка вже була двічі спостерігачем на виборах в Україні та готувалася до третьої поїздки в складі Сападет, і член дільничної виборчої комісії в Оттаві Ніна Дорошенко діляться своїми враженнями на вечорі-зустрічі 17 грудня

фото: Богдан Малина

27 листопада 2004 р.
демонстрація біля Посольства Російської Федерації в Канаді

В Оттаві відбулася демонстрація біля будинку Посольства Російської Федерації в Канаді проти втручання Путіна у хід виборчого процесу в Україні та його безпечісної підтримки кандидата-кримінальника Януковича. Активними організаторами мітингу, разом з оттавською громадою, були вихідці із Донецьку. Всі учасники – від малого до старого, дружно скандували “Росія – геть від України!” Організатори мітингу і учасники давали теле- і радіоінтерв'ю, які потім масово висвітлювалися по усіх провідних теле- і радіоканалах. Зібрані підписи і лист, у супроводі доброзичливо підтримуючого канадського поліцейського, вручено одному із представників Посольства, які протягом демонстрації відсиджувались за своїм похмурим металевим парканом. (більше фотографій можна побачити тут <http://www3.sympatico.ca/dusko/index.htm>)

фото: Богдан Малина

25 листопада 2004 р. Демонстрація в столиці Канади перед Парламентом

Перед більше як 2 тисячами учасників з Оттави, Торонто і Монреалю та інших міст Канади, виступили представники уряду, лідери провідних канадських партій, члени Парламенту, серед яких Борис Вжесневський, головний організатор цього мітингу.

Від Парламенту, колона демонстрантів, підтримувана на вулицях перехожими канадцами та сигналами водіїв, голосно скандуючи “Ющенко – президент!” перейшла до будинку Посольства України в Канаді, під стінами якого продовжила мітинг. Під час маніфестацій, які тривали понад 4 години, офіційним представникам обох країн – Канади і України, було передано ряд листів та вимог.

СВІТЛИЧКА

Для дітей дошкільного віку

Щосереді від 9:15 – 11:15 ранку

За адресою 1000 Вурон Ave. (церква Успіння Богородиці)

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

Оттавський відділ УКСС дякує жертводавцям, які відгукнулися на цьогорічну коляду для потреб Служби та “Оттавського Вісника”:

Антін і Параскевія Березовські, Ірина і Кіт Белл, Христя і Мирон Момрик, Ніна і Петро Дорошенко, п-ні Перл Форд, Анна Чайківська, Розалія і Юрко Федак, Ірина і Орест Новаківський, Надя і Юрій Дзьоба, Юлія і Іван Войчишин, Надя і Володимир Гавришкевич, Ліда і Євген Степчук, Євген Штендера, Марійка Вайт, Віра і Олег Мисик, Мирослава і Микола Біланюк, Ніна Ромас, сім'я Петра Кузишина, Андрій та Мотря Мончак, Таня Ковалюк, Оріся і Роман Якубів; (Зібрано разом – 1015 дол.)

а також всім, що приймали участь у Вертепі: Оля і Володимир Катрушенко, Наталка і Михайло Риндзак, Богдан та Левко Малина, Галина Корян, Олег Белкін, Олег Горбик, Мирослава Біланюк. Вертеп підготували: М. Риндзак, о. О. Качур, В. Катрушенко – сценарій, Б. Малина та В. Катрушенко - виготовлення фігурок.

Януковича увіковічили на іконі

Ікона із портретом Віктора Януковича зберігається в одному із донецьких храмів Української греко-католицької церкви. Представники церкви не вбачають нічого дивного у тому, що на іконі зображено представників влади. Вона може незабаром з'явитися у Донецькому кафедральному соборі УГКЦ. Ікону Донецької Пресвятої Богородиці місцевий іконописець зробив у формі терикона. Крім Богородиці й ангелів, він зобразив відомих мешканців Донбасу: діячів науки, освіти, медицини і політиків, серед яких і Віктор Янукович.

Витвір іконописця зберігається в невеликій каплиці греко-католицької церкви. У зв'язку з останніми політичними подіями інтерес парафіян до цієї ікони значно зріс. Ікона була написана п'ять років тому, коли Янукович був губернатором Донецької області. Чи прикрасить ікона новий кафедральний храм Покрова Пресвятої Богородиці, поки не вирішено.

Перша парафія УГКЦ церкви на Донеччині з'явилася у 1989 році. Спочатку богослужіння відбувалися просто неба, перед пам'ятником Тарасу Шевченку. Отець Василь, протопресвітер Донецько-Луганський, приїхав до Донецька у 1993 році. А в 2000-му загорівся ідеєю відзначити кінець тисячоліття написанням ікони Пресвятої Богородиці.

Незвичайність задуму полягала в тому, що на іконі зображені відомі в регіоні особи. Зокрема – тодішній голова обласної держадміністрації Віктор Янукович та міський голова Володимир Рибак. Отець Василь каже: “Ідея – щоб матір Божа накривала весь Донбас. І друга – щоб божественна ідея через матір Божу прийшла і щоб пізнали Бога всі суспільні верстви. Всі, які тут знаходяться”.

Верхня частина ікони нагадує терикон. По обидва боки Матері Божої із дітям на руках видно донецькі символи: море, заводські труби, хлібне поле. Під рядом ангелів ідуть зображення металурга, шахтарів, лікарів...

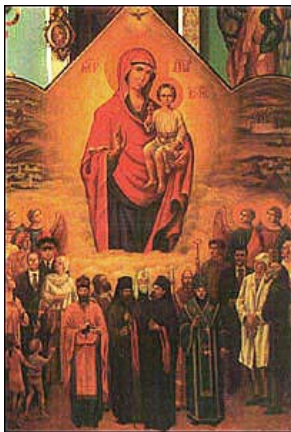
За словами отця Василя, Янукович та Рибак уособлюють владу. Тут же бачимо керівників усіх трьох християнських конфесій на Донеччині – владика Василя Медвіта (УГКЦ), митрополита Донецького і Маріупольського Іларіона (УПЦ МП), владика Юрія Юрчика (УПЦ КП), а також патріарха УПЦ Київського патріархату Філарета. Вони дивляться в різні боки – це символ роз'єднаності духовних отців.

За час своєї роботи в Донецьку Віктор Янукович у греко-католицькому храмі не побував жодного разу. І на власні очі ікону зі своїм зображенням не бачив. Хоча фотокопії раритету були надіслані до обласної та міської рад. Півроку тому протопресвітер написав листа прем'єр-міністрові, до якого приклав фотографію ікони.

Отець Василь заперечує чутки, що до ікони протоптали стежку донецькі чиновники: ніхто із них у маленькій каплиці святої Вервиці не з'являвся. Може, тому що портрети губернатора Донеччини, а потім – прем'єр-міністра України до недавнього часу прикрашали кабінети кожного начальника.

Ставлення до ікони, коли вона з'явилася у храмі, було неоднозначне. Деякі люди запитували, чому це в церкві виставили “грішника і бандита”. Отець Василь відповідає: “Ніхто тоді не знав, що Віктор Федорович Янукович буде кандидатом в президенти”.

Ліна Куц

Загальний вид ікони:
Янукович - справа в краватці

Каплиця святої Вервиці, де зберігається ікона “Донецька Пресвята Богородиця”

“Церковна революція” в УАПЦ

Коли увага всієї України була прикута до Верховної Ради, де оголошували склад уряду, велика група людей на чолі з Валерієм Кудряковим (“митрополитом Мефодієм”) захопила приміщення Патріархії Української Автокефальної Православної Церкви в Києві. Під час захоплення було побито кількох працівників Патріархії, в тому числі відомого письменника, публіциста і правозахисника Євгена Сверстюка. У зв'язку з захопленням Патріархії на Трьохсвятительській, 8 богослужіння для вірних УАПЦ Святомихайлівської парафії правяться на вулиці.

Бунт в УГКЦ: 80 священників захопили митрополичі палати

80 священників Бучацької єпархії 8 лютого близько 15 години захопили й утримують митрополичі палати Глави УГКЦ, в яких, у цей момент відбувався Синод єпископів УГКЦ. Вночі вони продовжували знаходитись у приміщенні. Надзвичайних заходів до священників, які захопили Митрополичі палати не вживалось, хоча з ними розмовляв і Глава УГКЦ Любомир Гузар. Так само на місце події прибули правоохоронці, які намагались переконати священників покинути приміщення. Робота Синоду через це не переривалась, хоча й була утруднена. В його роботі беруть участь єпископи, які служать в Україні і на ньому розглядаються питання повернення церковного майна, реабілітації церкви, католицького шкільництва. У Митрополичих палатах УГКЦ знаходиться також приватне помешкання Любомира Гузара.

До Бучацької єпархії належать Греко-католицькі парафії південної частини Тернопільської області. Конфлікт церковній владі спричинив бунт вірних. За словами бунтарів, їх змусило зважитися на такий крок свавілля, яке триває в єпархії вже близько двох років. Головна вимога священників – призначення Бучацьким єпископом-ординарієм Владика Іринія Білика, який впродовж двох років, за словами парафіян, зазнає безпосереднього пресингу церковної влади.

Щоправда, “рух проти Церкви” розгорнувся не лише в митрополичих палатах, а й біля них. Підтримати бучацьких священників прийшли вірні від отця Гарата (традиціоналіста, який висуває претензії на церкву Єлизавети у Львові). Священники Бучача кажуть, що про таку підтримку не просили. І зовсім нерадо вислуховують під вікнами митрополичих палат образливі гасла на адресу Глави УГКЦ Любомира Гузара.

Янукович і Медведчук шантажували митрополита і готували ходу проти Ющенка

Віктор Янукович і Віктор Медведчук шантажували главу Української православної церкви Московського патріархату Володимира в зв'язку із виборами. Наступного дня після того, як 8 листопада Володимир благословив Ющенка, до митрополита приїхали Янукович, Медведчук і заступник глави адміністрації президента Загородній. „Вони обізвали владика зрадником”, - повідомив тодішній керівник офісу Ющенка Олег Рибачук, пославшись на заяву компетентних джерел. „Крім того, вони привезли з собою митрополита Донецького і Маріупольського Іларіона. І вони пояснили Володимирі – у разі чого на твоє місце уже є людина”. За кілька днів до виборів проти Ющенка готувалася провокація за участю церкви – „так званий хресний хід, який організує УПЦ МП”. „На цей хід активно запрошують людей. Всі витрати на переїзд обіцяють компенсувати, обіцяють 20 гривень добових. Головне – приїздить, бо православ'я у небезпеці!”, - зазначив Рибачук.

“...З жалем потрібно відзначити, що церква в Україні, як і в європейських країнах сотні років тому, як і в Росії на початку минулого століття, виявилася одним з “оплотів” режиму, який терпить катастрофу. Може, і робила вона це винятково з міркувань “класики жанру”? Щоб, так би мовити, не порушувати традицій?...”

“Українська Правда”, Микола Колодязний, оглядач

08-02-2005 *Київ*. Віктор Ющенко прийняв рішення кардинально звільнити церкви України від тиску Державного комітету релігії (ДКР), що був і є наслідником державного органу, контролюючому церкви і віруючих з комуністичних часів. Саме ДКР формував до 1989 року списки церковних рад у традиційних церквах, а також всіх віруючих у церквах, де членство було фіксованим. Президент заявив про намір ліквідувати Державний комітет у справах релігій, повідомляють "Українські новини". Зі слів Ющенка, уряд не повинен проводити спеціальну політику щодо релігійних конфесій, і власною справою кожної людини є те, у якій церкві молитися.

РПЦ НАГОРОДЖУЄ "КАТИВ"

Російська Православна Церква (РПЦ) відзначила нагородою білоруського спецназівця Дмитра Павличенка, якого згадують у доповіді ПАРЄ як людину, що могла бути причетною до зникнення опонентів режиму білоруського президента Александра Лукашенки. Командира бригади внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ Білорусі визнано гідним високої церковної нагороди - ордена Святого рівноапостольного князя Володимира - за внесок у будівництво храму на підпорядкованій його військовій частині території. Водночас полковника Павличенка згадують у доповіді спеціальної комісії Комітету з юридичних питань і прав людини Парламентської Асамблеї Ради Європи, де його підозрюють у організації кримінальної структури, що має стосунок до викрадення та фізичного знищення людей.

Іван-Павло II керуватиме Католицькою Церквою, навіть якщо втратить здатність говорити

Після недавньої госпіталізації Іоанна Павла II через ускладнення грипу як серед кліру, так і у світовій пресі з'явилися припущення про відхід Понтифіка від справ Церкви. Особливої гостроти полеміка набула після інтерв'ю державного секретаря Святого Престолу кардинала Анжело Содано, який, відповідаючи на запитання про можливу відставку Іоанна Павла II, зовсім не відкинув її, заявивши, що вирішити це повинен сам Папа.

Полеміка навколо можливості відставки Папи й інтерв'ю кардинала Содано спричинили суперечливу реакцію й у самому Ватикані. Так впливові кардинали Джованні Батіста Ре і Кастрільйон Ойос вважають, що питання про відставку взагалі не стоїть і обговорювати його тоді, коли Папа захворів на грип, просто непристойно.

Як зазначає впливова італійська газета La Repubblica, дискусії навколо відходу Іоанна Павла II на спочин є сигналом розколу у верхах Курії. Головною проблемою є те, що перед обличчям кризи, якою відкривається третя фаза понтифікату Войтили - періоду дедалі більшої кількості хвороб - Курія не знає, що робити, і схиляється до двох думок. Є поборники дотримання традиції, за якою Понтифік має донести свій хрест до кінця. І є лояльні прагматики, які вважають, що Папа може піти на спочин ще за життя.

З ЛИСТІВ

Тема заторкнута у статті "Віза в Україну" ("ОБ" ч.2) виявилася досить актуальною. До редакції "ОБ" продовжують надходити листи, де читачі далі діляться своїми враженнями.

Recently I read your article "Visa for Ukraine", by Ivan Boyko, your August/September 2004 issue. I have to come to the defense of our Ukraine Embassy in Ottawa, as my experience with them has been exceptional. They try to do their best to have the passports returned as quickly as possible and to ensure all paperwork is correct. They call me when further documents are required and never return my documents. Some years ago, I would not have said this, however, today I often have to thank them for exceptional work.

Yours very truly,

**Myrna Arychuk,
CASCADE GALLERIA, Burnaby, B. C.**

"...Ще десь з мережі була інформація, що перебування на тимчасовому консульському обліку гарантує занесення у виборчі списки. Цей шлях видавався найдешевшим і ми (українська громада у Фрайбурзі) почали збирати документи про постановку на консульський облік. Варто зазначити, що заяви до посольства з мережі взяти не можливо. Потрібно надсилати письмовий запит із вкладеним пустим конвертом. Отримали бланк заяви про постановку на тимчасовий консульський облік. Лише бланк! Жодного слова пояснення! Паспорти з печатами про постановку повернулися з вкладеним бланком заяви про бажання прийняти участь у голосуванні. Знову ж, без будь-яких пояснень! Просто папірець. Турбуємо шановне панство у консулаті що ж цим бланком робити. Виявляється, навіть перебування на обліку не гарантує занесення до виборчих списків. Потрібна окрема заява. Вся ця тяганина призводить до того що лише дехто встигає пройти всю процедуру вчасно.

У всій цій історії є дуже неприємний той факт, що німецькі бюрократи ставляться до тебе чемніше ніж чиновники що живуть на податки наших батьків і повинні тут турбуватися про захист наших прав. Окрім того, жіночка, що відповідала нам за телефоном 089-55273724 повинна повчитися чемності хоча би у німецьких касирів.

А ще, зовсім випадково, вдалося мати телефонну розмову з генеральним консулом Валерієм Степановим. Шановний консул на запит що він порадить студентам у яких просто немає фінансової можливості двічі їхати до Мюнхену або додому, але дуже хочуть побачити своє ім'я у списках виборців відповів що це наші особисті проблеми і він нічим допомогти не може, а скаржитися ми можемо до ЦВК. Нажаль, шановний Валерій Степанов відповів що консульство працюватиме у нормальному режимі - 5 днів на тиждень. Консул не зробив послугу для громадян країни який він служить..."

**Ірина Хамайко,
Фрайбург, Німеччина
Albert Ludwig Universitat Freiburg**

За даними адресної служби сьогодні в Києві проживає людей з прізвищами: Шевченко-2812; Ющенко-442; Мазепа-71; Махно-36; Брежнев-12; Маркс-6; Янукович-5

Мама Paїca

829-4935

**вареники/пирого:
з картоплею, капустою,
вишнями;
пельмені, вушка, борщ,
голубці.**

**Обслуговуємо урочистості,
полагоджуємо приміщення для
бенкетів**

Папський університет у Ватикані відкриває курси з вивчення сатанізму, одержимості бісами. Тут також навчатимуть, як позбутися нечистої сили. На заняття допускають лише студентів старших курсів університету і священників. За два місяці їх навчать усіх обрядів, які необхідно провести, щоб вигнати диявола. У Ватикані зауважують, що останнім часом серед італійців сатаністські культи стали надзвичайно популярними. За даними соціологів, зараз у країні близько 5 000 людей, що сповідують віру в сатану.

Volodymyr Katrushenko
dusko@sympatico.ca
(613)225-5769

**графічний дизайн •
веб дизайн •
верстка і публікації •
реклама •**

ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ НАВКОЛО НЕЇ

Микола Кулішов

Проблема останньої хвилі еміграції сьогодні є однією з найактуальніших для нашої громади, тому з цікавістю прочитав допис пані Василів-Базюк в одному з чисел газети "Нового шляху". Вітаючи ініціативу почати діалог на цю тему, слід сказати, що сама стаття мене розчарувала. На жаль, ця складна і болюча для української громади тема спрощена до стереотипів. Все поділено на біле і чорне: гарна організована громада, що складається з трьох попередніх еміграцій, і ось тільки ця, остання, нікуди не годиться - не дбають, не працюють у громаді і взагалі не вважають себе українцями. Такий спрощений підхід, без аналізу причин цієї проблеми і пошуку реальних шляхів її розв'язання, ніякої користі не приносить, а тільки поглиблює проблему через взаємні образи.

Я вирішив відповісти на статтю пані Василів-Базюк, бо вважаю себе озайомленим з обома поглядами на цю проблему. За десять років свого життя у Канаді я добре знаю і активно працюю в організованій громаді. Я є член Екзекутиви монреальської філії КУК, вже майже 5 років - секретар філії УНО в Монреалі. З другого боку, я сам представник четвертої хвилі і активно працюю з новоприбулими. Був одним з організаторів та першим головою Товариства "Зустріч", що об'єднує новоприбулих у Монреалі. Як делегат від КУК на VIII Конгресі СКУ був одним з доповідачів під час "круглого столу" про останню хвилю еміграції.

Перед тим, як почати розмову, про "четверту хвилю" я кілька слів скажу про стереотипи щодо попередніх еміграцій. Я згідний з тим, що наші попередники зробили величезний внесок в розбудову громади. Вони створили різноманітні організації, збудували церкви і досі провадять нашим громадським життям. Але за ради справедливості треба сказати, що не було воно все так гладко і безпроблемно, як це змальовано в статті. Від багатьох представників третьої хвилі я чув, що далеко не з розпростертими обіймами зустрічали їх представники другої хвилі. Було досить конфліктів як на політичному (мельниківці-бандерівці), так і на релігійному (католики-православні) ґрунті. В Монреалі цілу церкву Покрови на Роземонті збудували тодішні новоприбулі, бо їх не сприймали прихильно в уже діючій церкві.

Ви нарікаєте на те, що мало новоприбулих йде до праці в існуючих організаціях. Але чи всі староприбулі активно працюють в громаді? Хіба мало серед староприбулих таких, хто давно відійшов від праці, і хіба що на Різдва, чи на Великдень згадує, що він, чи вона є українцями. В Монреалі живе більше 10 тисяч українців. Активними в громаді є кілька сотень, а де ж інші? І так, я впевнений, в кожному місті.

Я б, шановна пані Василів-Базюк, сказав Вам таке. Патріоти і віддані громадської справі люди є як серед староприбулих, так і серед новоприбулих. Так само є ті, що не дбають. Але, безперечно, Ви маєте рацію, коли пишете, що остання хвиля відрізняється від попередніх. Ось тому треба уважно розібратися, у чому ця відмінність, що нас єднає, і що нам заважає бути разом. Розібравшись у цьому, ми принаймні будемо знати, що робити, щоб здолати ці розбіжності і будувати єдину міцну Українську Громаду.

Перша відмінність останньої хвилі від усіх попередніх у тому, що вперше ця імміграція українців відбувається не з Австро-Угорщини, не з Польщі, не з Советського Союзу, а з незалежної України. Тішитись тут нема чим - нашу Батьківщину покидають здібні, освічені, працюючі і ініціативні люди, які могли б зробити багато корисного на рідній землі. Це велика втрата для України.

Чомусь вважається, що емігрують бідні, щоб втекти від скрути. Це неправда. Виїжджає в більшості український середній клас, і причиною тому є криміналізація України і її нестабільність. В Україні дуже важко жити і працювати відповідно до законів. Брак фінансування з боку держави таких галузей, як наука, освіта, медицина, також залишив велику кількість спеціалістів без джерела для існування. Добре розуміючи негативні наслідки цієї еміграції для моєї країни, я сам пішов на цей крок після того, як побачив, що не можу утримувати свою сім'ю, працюючи як науковець в Академії Наук України. Останні два роки в Україні, я змушений був заробляти на життя торгівлею, а не своєю фаховою діяльністю. Еміграція для мене була важким рішенням.

На жаль, досі не видно жодних ознак, що ця еміграція припиниться в найближчому майбутньому. Ми, як діаспора, можемо тиснути на уряд України, щоб життя змінювалось на краще. Ми можемо і мусимо також допомагати патріотичним силам прийти до влади в Україні. (**прим. ОВ:** стаття написана ще до виборів, а також див. інтерв'ю з автором у попередньому числі). Та наш вплив, на жаль, обмежений. Але що ми повинні не допустити, то це втрати цих людей, що виїжджають з України. Принаймні тих, хто їде до Канади. Бо як загубимо їх, то ця втрата буде подвійна - і для України, і для діаспори. А ми втрачаємо. Втрачаємо кожного дня, бо тільки невелика кількість поповнює лави організованої громади. Решта губиться.

Власне, коли ми говоримо про такий потрібний діалог між організованою громадою і новоприбулими, то треба добре розуміти, хто є сторонами цього діалогу. З одного боку, ми маємо об'єднану українську громаду, яка має свої організації, своє представництво на міському, провінційному і федеральному рівні через КУК. З іншого боку, маємо окремих людей чи сім'ї, які відносно нещодавно приїхали, які неорганізовані між собою, часто розгублені і які мають перший пріоритет знайти, як прогудувати себе і свою сім'ю. Чи ці дві сторони перебувають в рівних умовах? Звичайно ні. То хто ж мусить брати вину за ту ситуацію, яка склалась за останні, я б сказав, 15 років, відколи почалась ця хвиля? Я розумію, що наша громада могла бути не готовою перші рік-два. А потім? Чи хтось скаже мені, чи існує хоч одна серйозно розроблена програма інтеграції новоприбулих до організованої громади з боку КУК? Я такої не знаю. Ось був "круглий стіл" з цього питання під час VIII Конгресу СКУ, а що далі, де конкретні дії?

Хтось мені скаже, що і в КУК, і в СКУ працюють віддані люди, які дуже зайняті іншими важливими справами, і в них просто не вистачає часу всім займатись. І це правда. На все дійсно не вистачає ні часу, ні грошей. Але це справа пріоритетів. Чи чисельне збільшення громади не мусить бути, як не головним, то принаймні одним з головних пріоритетів нашого Проводу? Де в нас ще буде така нагода збільшити громаду? Та й за 15 років можна знайти і час, і можливості.

Замість цього ми маємо багаточисельні нарікання на новоприбулих, і стаття пані Василів-Базюк є тому яскравим прикладом. А чого нарікати на них? Ми ж знаємо, що це економічна еміграція, а не політична. Ми знаємо, що цим людям треба щось запропонувати, щоб притягнути їх до себе, чи, принаймні, бути досить відкритими, щоб не відштовхнути. Якщо новоприбулі приходять до організацій, і працюють на рівні з іншими членами, то вони хотіли б, щоб із їхньою думкою бодай рахувались. А не так, що ти мовчки роби, що кажуть, а рішення ми тут і без тебе як-небудь зробимо. Такий підхід є досить поширений, але до добрих стосунків він не приводить.

Продовження в наступному числі

ПІДТРИМУЙТЕ
"ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК"
єдине українське друковане видання в столиці Канади

ДИТЯЧА СТОРІНКА

Восьминіг

Живе в морі восьминіг,
У котрого вісім ніг,
Ніс як в птаха, очей два,
І велика голова.

В глибині, там десь на дні,
Риби плавають сумні,
Вони знають, що на них
Позирає восьминіг.

Хто, куди, за чим поплив,
Хто, про що, з ким говорив
Кожен рух їх, кожен пчих
Все він знає, восьминіг.

Та насправді восьминіг
З нуду дивиться на них.
В нього мрія є одна
Обернутися в коня.

Грива, хвіст і вісім ніг...
Ось тоді би він побіг!
Ось тоді би поскакав,
Що ніхто б не наздогнав!

Сусідки

Дві сови собі сиділи
Про сусідів говорили,
Пашталакали про все,
Що слина їм наднесе.

Скільки сойка синів має,
Соловейко як співає,
З ким сварилась стрикоза
І чи скоро вже зима.

Що завівся в ставі сом,
Свині дикі знов разом.
Дятел вдарився у ніс,
Сироїжок повен ліс.

Кажани старі сліпі,
Сині квітки вже не ті,
Спека в серпні не мала,
В сарни сьоме вже маля...

На смереці серед ночі
Сперечались скільки сили,
Від дрібного до старого,
Геть про всіх обговорили.

Обходили всі їх справи -
Стигли сливи чи опали,
І чи свій смичок від скрипки,
Стрибунець нарешті справив.

На світанку сонце стало,
Сови спати вже пішли.
Хто зуміє тут залічити
Всі слова на букву "С"?

Черевички

Маю, маю черевички,
Ні маленькі, ні величкі.
Саме впору на нозі,
Дуже вигідні мені.

Вони люблять мандрувати,
І не хочуть бути в хаті.
Все готові кудись йти,
Лиш їм ніжки покажи.

Люблять бігати, стрибати,
Десь зайти, щоб їх шукати.
Калабані не минають,
Як їх ловлять, то втікають.

Помічники

А надумав кріт маленький
Хатку збудувати,
І закликав звірів різних
Йому помагати.

Три ведмеді ліс рубали,
Аж тріски летіли,
А два вовки їм співали,
Скільки було сили.

Вісім зайців, файних хлопців,
Дерево тесали,
П'ять сіреньких мишеняток
Докупи складали.

Прийшло дев'ять кабанів
Поради давати,
І сім білочок прудких
Дахом покривати.

Шість лисичок танцювали,
Ще чотири їли.
А хто вміє відгадати,
Скільки було звірів?

А як звірів полічили -
Скількох працювало?
Ну, а скільки ледацюг,
Що їм заважало?

Левко в лісі

А Левко був у лісі
І зайчика здибав,
Хотів його зловити,
Та зайчик поскакав.

На дереві ворона
Сиділа у гіллі,
Хотів її торкнути,
А вона краче: - "Ні!"

І білочка пухнаста
Леститись не дала,
Махнула Левкові хвостом,
Йї сховалась до дупла.

Такий самий, нечемний,
На стежці їжачок.
Побачив Левка, пчихнув раз
І згорнувся в клубок.

І Левко в плач: "Не піду в ліс,
Втікають всі мені,
Ніхто не любить там мене,
І я також їх - ні!"

І мама лиш потішила,
- "Та ж ти не зрозумів!
Бо ти, Левко - маленький лев,
Король усіх звірів!"

Пастушок

Зустрів я раз художника,
У нашому селі.
З тяжким, таким,
етюдником

Ішов він на спині.
За річкою, між
горами

Фарби свої розклав.
Село моє, овець і ліс,
Геть - все намалював!

Дивився на картину я.
Красне ж моє село!
Біда одна - поміж хатів,
Мене там не було...

СВІТЛИЧКА SVITLYCHKA

Для дітей дошкільного віку

Щосереді від 9:15 – 11:15 ранку

За адресою 1000 Вуґон Avenue (церква Успіня Богородиці)

9:15 – 9:30

Підготовка/Привіт

9:30 – 9:45

Пісні

9:45 – 10:00

Лекція (букви, форми, кольори)

10:00 – 10:15

Ігри

10:15 – 10:30

Перекуска

Суспільна Служба збирає дитячі забавки для "Світлички".
Якщо ви маєте вдома непотрібні вже іграшки, збірні дитячі
конструкції, гойдалки, гірки, драбинки та тому подібні
спортивні причандалля – просимо принести їх до нас.

Віршики Богдана Малини
Ілюстрації Володимира Катрушенка

“Місце Кучми зайняв Суркіс”

За інформацією газети “Свобода” у київській квартирі президента України Леоніда КУЧМИ на вул. Десятинній, 10 оселився батько Григорія Суркіса.

Напередодні Нового року Л.КУЧМА з дружиною зїхали з квартири, вивезли речі і розрахували прислугу. Будинок на Десятинній, зведення якого в 1996 році коштувало, за оцінками експертів, близько 100 млн. грн., славиться не лише “крутим” оздобленням чи новітньою електронікою, а й дипломатичним скандалом, який виник через Людмилу КУЧМУ. Перша леді була розчарована, що стіна в квартирі на шостому поверсі заважає їй бачити куполи Андріївської церкви. Поруч на Десятинній, 12 споруджували англійське посольство і були побоювання, що англійці наростять споруду вище шостого поверху і навіть, якщо прорубати вікно, куполів все одно не буде видно.

Далі, найвища державна влада вимагала від тодішнього мера Києва Леоніда КОСАКІВСЬКОГО розірвати з англійцями контракт на оренду будинку, але той не погодився. Л.КОСАКІВСЬКОГО знімають з посади і на його місце приходить Олександр ОМЕЛЬЧЕНКО.

І “раптом” в посольському будинку - архітектурній пам'ятці, що вистояла сто років і стояла б ще стільки ж, падає стіна. Відтак, О.ОМЕЛЬЧЕНКО отримав формальний привід розірвати контракт з англійцями. Вікно в квартирі Л.КУЧМИ з видом на куполи було прорублене.

Газета стверджує, що подружжя КУЧМИВ збирається жити в Кончі-Заспі, де для них “за державні гроші було споруджено 2002 року будинок №29”. У ролі “інвестора” цього масштабного будівництва виступало державне підприємство “База матеріально-технічного забезпечення” (на складах якої в липні 2002 року зберігалися нерозмитнені в порушення закону меблі для КУЧМИ вартістю 3 млн. дол.)

Орієнтовний розмір “інвестиції” становив понад 10 млн. грн. Проте, насправді будинок для Л.КУЧМИ будувався не за гроші “Бази”, а за державні. Начебто з метою виконання якихось контрактів Міністерство транспорту, очолюване нині покійним Георгієм Кірпою, перерахувало на рахунок “Бази” в “Укресімбанку” понад 70 млн. грн. Після того як “База” перерахувала їх виконавцям будівельних робіт у Кончі-Заспі, її ліквідували. А “інвестиційний проект” вартістю майже 15 млн. дол., за інформацією “Свободи”, вже приватизований подружжям КУЧМ.

Полування на відьом?

Голову спілки українців Ізраїлю прагнуть позбавити звання “праведника світу”

У Верховний суд Ізраїлю відхилив клопотання тринадцятьох жертв Голокосту, уродженців Володимира-Волинського, які домагаються позбавлення Степана Веремчука – голови Спілки українців Ізраїлю – почесного звання “праведника світу”, яке меморіальний музей пам'яті жертв Голокосту “Яд Вашем” надає тим, хто в період II світової війни ризикував життям, рятуючи євреїв від неминучої загибелі.

Вже 7 років тринадцятеро вцілілих представників єврейської громади Володимира-Волинського, які мешкають в Ізраїлі, вимагають від “Яд Вашем” та ізраїльської влади перевірити легітимність отримання Веремчуком звання “праведника світу”, яке він одержав 1995 року. 70-річний Веремчук, громадянин України, з 1998-го мешкає з дружиною в Єрусалимі. Декілька років тому він заснував та очолив першу спілку етнічних українців в Ізраїлі й відтоді займається справою об'єднання українців на Святій землі. В одержанні цього звання йому допоміг відомий в Україні й Ізраїлі громадський діяч Яків Сусленський, голова “Спілки заохочення дружніх відносин між євреями й українцями”. Нині ж Сусленський переконаний у неправдивості розповідей Веремчука.

На думку позивачів, які скерували клопотання до Верховного суду Ізраїлю, Веремчук отримав звання “праведника світу” та легальні права на постійне проживання в Ізраїлі, ввівши в обман членів комісії “Яд Вашем”, яка розглядає прохання занести ту чи іншу особу до списку “праведників світу”. Як стверджують члени групи протесту, історія, яку виклав перед членами комісії Степан Веремчук, не відповідає дійсності. Рішення про надання статусу “праведника світу” комісія музею “Яд Вашем” затвердила на підставі заяви та документів, представлених паном Веремчуком. Вона не мала змоги заслухати свідчення людей, врятованих Степаном та його матір'ю Марією в 1942 році. У заяві пан Веремчук стверджував, що він і його матір під час зачистки загонами СС міського гетто переховували у своїй оселі декілька десятків євреїв, яким Веремчук згодом допомагав утекти до лісу й у такий спосіб урятував життя. Згідно зі статутом “Яд Вашем”, на звання “праведника світу” може претендувати людина, яка ризикувала власним життям задля порятунку євреїв. Як стверджує Степан Веремчук, нацисти все ж довідалися про факт допомоги і відправили його матір до одного з концтаборів.

Дмитро Каневський

Шпигунські пристрасті за міжнародними спостерігачами

Кучмівська владна верхівка наказувала шпигувати чиновникам за міжнародними спостерігачами, які працювали на президентських виборах. Про це розповів начальник полтавського обласного штабу кандидата в президенти Віктора Ющенка народний депутат Валерій Асадчев.

Депутат нібито має документ, який потрапив до нього з Полтавської облдержадміністрації. У ньому передбачено “забезпечення оперативного інформування Штабу Міжвідомчої робочої групи при Кабінеті Міністрів України про перебування в районі (місті) спостерігачів”. Згідно з документом, мали визначити відповідального працівника, котрий і займатиметься іноземними спостерігачами. У “штаб” чиновники зобов'язані повідомити контактний телефон “відповідального”. Він же, як зазначено в документі, зобов'язаний відстежувати факти перебування іноземних спостерігачів та інформувати про це чергового регіональної робочої групи за вказаним телефоном.

Депутат, член Української народної партії В. Асадчев також розповів про те, кому адресовано листа. “Від Полтавської облдержадміністрації – голові районної держадміністрації, міському голові міст обласного підпорядкування, голові територіальної виборчої комісії по виборах президента України”, – йдеться в наказі.

За словами начальника обласного штабу Ющенка, “в і д п о в і д а л ь н и х” зобов'язували збирати інформацію про спостерігачів за такими критеріями: 1) кількість спостерігачів, їхні прізвища, імена, країна (організація), що їх скерувала; 2) звіт має

містити відомості про те, які об'єкти відвідали спостерігачі й з ким там зустрічалися; 3) “визначена особа” доповідатиме, які були звернення, які порушували питання, як їх було вирішено. До того ж українська влада хотіла знати відгуки та оцінки спостерігачів, які ті дадуть стосовно перебути виборчого процесу в Україні.

Водночас пан Асадчев додав, що особа, яка фактично мала шпигувати за міжнародними спостерігачами, повинна передавати інформацію черговому регіональної робочої групи одразу після того, як з'ясує згадані відомості. Щобільше, для стеження “запроваджено щоденне (у вихідні дні також) чергування...” – каже пан Асадчев.

Нагадаймо, що значно раніше штаб кандидата в президенти Віктора Ющенка повідомляв про схожі інструкції керівництву міліції. Згідно з ними, правоохоронці мали протидіяти опозиції в регіонах. Натомість в управлінні Міністерства внутрішніх справ України ці звинувачення спростовують.

Роман ПАК

Канадський депутат у шоці від українських виборів

Депутат канадського парламенту Борис Вжесневський під час виборчої кампанії в Україні (21 листопада) був одним зі спостерігачів від Канади і курирував південні області України. Вжесневський відзначив, що один з канадських спостерігачів провів експеримент - купив 50 відкріпних по 1 гривні за штуку. Вжесневський також відзначив, що група спостерігачів побувала в одній з в'язниць Миколаївської області. Там, за його словами, було виявлено незачепані урни, а також додаткові мобільні урни.

КАНАДА РАЗОМ З УКРАЇНОЮ

Цілий світ, зокрема і Канада, сприйняв Помаранчеву революцію в Україні з великим захопленням та зацікавленням. Про це заявила Почесний консул Канади у Львові Оксана Винницька. За її словами, на державному рівні зацікавлення Канади подіями в Україні, Помаранчевою революцією було величезним, про що, зокрема, свідчить та кількість офіційних спостерігачів, яку скерувала Канада на президентські вибори в Україні. "Офіційними спостерігачами на президентських виборах в Україні зареєстровано близько 1 000 громадян Канади. Вперше за всю свою історію Канада відрядила таку кількість офіційних спостерігачів на вибори в іншу країну. Особливо відзначу, що це відбувалося в день латинського Різдва".

Серед спостерігачів, за інформацією почесного консула, 400 входили до складу офіційної делегації на чолі з колишнім прем'єр-міністром Канади Джоном Тернером, близько 100 – до складу делегації ОБСЄ, 300 перебували в Україні як представники КУК, а решта 200 були спостерігачами під час попередніх двох турів виборів. Більшість із них працювала на виборчих дільницях на Сході та Півдні України: в Донецьку, Луганську, Харкові, Полтаві, Одесі. На Заході, у Тернопільській, Івано-Франківській, Львівській, Закарпатській, Волинській та Рівненській областях працювали близько 150 канадських спостерігачів.

Про ту величезну увагу, яку приділила ця північноамериканська держава політичним процесам в Україні, свідчить також і те, що Канада була першою країною, яка на рівні свого парламенту провела п'ять з половиною годин дебатів у формі обміну думками та представлення різноманітних фактів щодо подій в Україні. Окрім того, на шпальтах канадських газет, на телебаченні, в інтернет-виданнях тема президентських виборів в Україні посідала одне з центральних місць. Щодо загального внеску Канади в процес демократизації нашої країни, відколи Україна проголосила незалежність, Канада має дуже багато програм, які фінансуються як на державному рівні, так і за рахунок різних приватних осіб, котрі в той або інший спосіб хочуть поширити поняття демократії та громадянського суспільства в Україні. "Канада після Сполучених Штатів є найбільшим донором України. Тобто внесок Канади в демократизацію України є величезним, а щодо того, наскільки він є ефективним, то про це вже судити самим громадянам України", – зауважила почесний консул.

Дніпровські острови по "поняттям" ..., або п'ять мільйонів доларів з Канади на вибори та 200 млн. на казино

В Україні у розпал політичних подій із захопленням привітали допомогу канадського уряду у сумі 5 мільйонів дол. для вираження міжнародних спостерігачів від країни кленового листка. Є і другий бік медалі. Виявляється, далеко не всі в Канаді такі філантропи, чи навіть попросту, захисники довкілля. У вересні 2004 року з Канади до Києва приїздив генеральний директор і президент корпорації „Trillium Gaming Inc.” Доменік Алфієрі. Головною метою поїздки була розмова з київським міським головою, Олександром Омельченком. Після цієї зустрічі, пан Доменік 20 жовтня направляє листа Омельченкові, в якому йдеться про те, що „Trillium Gaming” – одна з найавторитетніших корпорацій Канади, що спеціалізується на будівництві казино, і у зв'язку з цим пан Доменік запевняє Омельченка, що його казино найпрестижніші і що за сім місяців з початку робіт у Києві з'явиться казино від „Trillium Gaming”... на Трухановому острові. Проект забудови острова, вартістю 200 млн. дол., очевидно, готувався у Канаді, без участі українських фахівців і, звісно, без урахування думки української громадськості, екологів, природоохоронців і жителів Києва.

Перший етап реалізації проекту передбачає забудову території Труханового острова, який має близько 500 га. До нього входить спорудження готелю із рядом розважальних закладів і казино на перших поверхах, котеджного комплексу (близько 20 котеджів) і інші споруди. Окрім того, передбачається розширення початку Матвіївської затоки із спорудженням пристані.

Можна передбачити, що котеджі або відразу знайдуть своїх власників, або ж здаватимуться "громадянам" в якості особливо престижних номерів готелю. Розширена затока із пристанню згодиться для базування приватних яхт і інших плавзасобів, що належать відвідувачам казино і мешканцям котеджів. Проте це лише припущення...

Не говорячи вже про колосальний рекреаційний потенціал, який несе територія Труханового острова, даючи місце для відпочинку і можливість усамітнитися із родиною в куточку природи сотням киян. Труханів острів має велику природну цінність. Орієнтуючись на острів, перелітні птахи пролітають вздовж Дніпра через Київ, який на цілих 40 кілометрів перекидає звичайний для них прибережний ландшафт. На острові зустрічається ряд видів тварин і рослин, які охороняються Червоною книгою України, Міжнародного союзу охорони природи, Червоним списком Києва та міжнародними природоохоронними конвенціями. Серед них такі надзвичайно рідкісні в міжнародному масштабі рослини, як таємнича гронанка багатороздільна та альдрованда пухирчаста. Тут також трапляється найбільший орел Європи орлан-білохвіст, а звичайними є роботящі бобри. На акваторіях мешкають цінні риби, навіть стерлядь, а луки та заплавні ліси наповнює величезна кількість комах, серед яких значна частка рідкісних. Для усього цього світу єдиною загрозою виживання є недоторканість природних ландшафтів островів.

Окрім вищезазначеного, активно пропонується проект спорудження на базі Матвіївської затоки олімпійського центру для тренування спортсменів – байдарочників. Для цього, згідно даних прес-служби міськадміністрації, газети „Хрещатик” і власне Рішення Київської міської ради, планується розширити і спрямити всю Матвіївську затоку, а також поглибити її дно. Зараз глибина Матвіївської затоки коливається від 2 до 7 метрів. За версією Київради вся затока повинна мати глибину 7 метрів. Для байдарок? А може для яхт? Гм...? А ще кажуть, що канадці займають одне з перших місць у світі по охороні та збереженню навколишнього середовища...

ІЗРАЇЛЬСЬКІ БУДІВЕЛЬНИКИ РОЗБУДУЮТЬ УЖГОРОД

Ізраїльська компанія СРМ готова вкласти у розбудову Ужгорода понад 17,5 мільйонів доларів і перетворити "перлину Закарпаття" на велику туристичну принаду. Договір про будівництво, яке фірма вестиме на території, прилеглої до Боздоського парку, підписали у липні минулого року міський голова Ужгорода Віктор Погорелов та генеральний директор будівельної компанії Амікам Орен. Передбачають, що біля парку постане готельно-розважальний комплекс, а поруч збудують житлові будинки, квартири в яких зможуть купити всі бажаючі ужгородці, особливо ті, які від нестатку праці вдома роз'їхались по світі і працюють будь-де на різних будовах за мізерну зарплату. Ізраїльтяни запевняють: житло надаватимуть у довгостроковий кредит на вигідних умовах. Зараз тривають переговори з кількома національними та іноземними банками. СРМ - найбільша будівельна компанія Ізраїлю. За останні 10 років вона вклала у будівництва 4 мільярди доларів. Уряд Ізраїлю доручив фірмі найбільші державні споруди країни. На рахунку будівельників близько 10 тисяч квартир у житловому секторі. В Україні фірма має намір завоювати ринки Криму, Дніпропетровська та Ужгорода. Саме Ужгород буде пріоритетним, оскільки розташований найближче до Європейського Союзу. Ізраїльтяни розпочнуть із будівництва житла, а згодом почнуть перетворювати нинішній парк на потужний комплекс туризму та відпочинку. Передбачають збудувати п'ятизірковий готель, спортивні майданчики, відновити паркові водоймища та спорудити бует навколо джерела з мінеральною водою.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

БУДУЧНІСТЬ
КРЕДИТОВА СПІЛКА

NEW DEPOSIT SPECIAL

3.75% • 45 month special
4.00% • 55 month special

The minimum deposit amount is \$25,000

Visit our branch at 913 Carling Ave, Ottawa
tel.: 722-7075

Богдан Томюк

Народився в Старих Кутах Івано-Франківської області. У 1938 році опинився в Канаді. Закінчив в Монреалі університет МакГілл за спеціальністю математика. Викладав 7 років у США, чотири в Парижі, і рік в Англії. Від 1965 року живе в Оттаві. Загалом пропрацював 28 років професором математики в Оттавському університеті. У вільний час захоплюється ще виготовленням скрипок, а також компонує концерти для скрипки. Тел. (613) 745-2760

Боже, благослови нашу Україну

Україно ти наша рідна мати,
Нашим життям будемо тебе обороняти.
За тебе будемо молитись і свого ближнього любити.
Про твоє терпіння ми ніколи не забудем,
І твою благословенну землю грабувати нікому не позволим.
Світові розкажем про твоїх славних лицарів
Котрі боролись за волю Твоїх дітей
І боронили їх від хижих ворогів.

До Бога з молитвою і благанням ми звертаємось
Щоб Він нам єдності подав і нас як своїх дітей прийняв
Ворога ми не все могли поконати бо єдності ми не мали
І сукупно до ворога не приступали.
Ми своєї власної сили не знали,
І нашу славу минувшину не все памятали.
На свого ближнього жадібним оком ми ніколи не глянем,
Тільки в любові і ширості до нього пристанем.

Най дзвони дзвонять, оркестри грають,
Сопілки й трембіти урочисто Твоє відродження вихваляють.
Небесну музику почуєм і на колінах ми присягнем
Любов до Тебе незміренну.
Небесне проміння нам яскраву будучність осяє,
І як ранню млу розсіє нашу долю безталанну.
Молитвою й працею ми всі труднощі й недостатки подолаєм
І межі вільними народами світу гідними станем.

Хай наша Русь-Україна живе й розростає
І всі наші давні руські землі синьо-жовтим прапором окриває.
Хай Україна буде тою зіркою що ніжним сяйвом освітить
Шлях до духовного розвитку всіх народів світу.
Боже благословення нас всіх чекає
Як ми будем ширим серцем нашу отчизну захищати
Від всіх близьких і далеких супостатів,
Не гнути спину перед чужими,
А вклінно обніматися своїх побратимів.
Бо ми є потомки славних пращів.

Нашу давнину не забуваймо,
І богів наших предків добрим словом згадаймо.
Другі народи своїх древніх богів легендарними героями поробили,
А ми своїх нещадно в Дніпрі потопили.
Наші древні боги про добрий урожай дбали,
І в боях перемогу нам здобувати помагали.
Тепер на сварзі вони перебувають
І дивуються що ми так один одного через релігію розгризаєм.
Релігійні подробиці неповинні нас розділяти.
Наше духовенство мусить взірцем єдності для народу стати.

Шануймо нашу мову, нашу спадщину здавен-давня
Що в собі зберігає споконвіку наше народне поняття
Про Бога, природу й суспільне життя.
Вона є наше не вичерпне джерело що нас постійно відживляє
І снагою наповняє до боротьби за волю й краще майбуття.
Не соромім нашу мову чужими словами.
На наші рідні слова скося не позираймо
І чужими словами їх не заступаймо.
Слід вже нам рідне слово шанувати
І нашу мову від чужих слів очищати.

Як ми будем далі рідними словами нехтувати
Перед світом будемо себе висміювати,
Наша мова перестане в своїй природній красі розвиватись.
З давніх-давен краса нашого села людей чарувала,
Душу творчим запалом надихала,

Дух народу все відживляла.
Тепер наше село лишилося спотворене,
Своєрідної краси позбавлене.
Нема тих городів і ланів що колись люди мали.
Для колгоспів то все позабирали.
Час вже з колгоспами покінчити, людям землю виділити,
І своєрідну красу нашого села віджити.
Хай наше село знову колишньою красою пишається
І надалі твердинею нашого суспільного життя лишається
Наші дівчата, наші красуні, по світі блукають щастя шукають.
Нечестиві люди їм багатство й розкоші обіцяють.
На чужині їх красою торгують і безсоромно в розпусту затягають.
Паплюжих кривожерів до них не допускаймо.
Наших красунь напризволяще не кидаймо.
Даймо їм нагоду межі благодійними людьми жити й працювати,
Самоповаги й розсудливості вивчати.
Як підуть в світ щоб не заламатись
Свого походження і своєї вродливості все гідними зостатись
Тоді буде їх світ шанувати й Україну величати
Як країна де живуть люди щасливі і Богові милі
На землі Богом благословенні

Дай Боже нам в згоді й мирі жити,
Добрий провід дістати,
Хлібом з бідним поділитись,
І сироту як свою дитину прийняти.
В наших святинях одним голосом Бога прославляймо,
І перед великим престолом вірність до нашої вітчизни складаймо.
Хай наша давня слава знову по світі лунає,
І всі народи світу з покорю й пошаною нас вітають.
Любим нашу Україну, один одному помагаймо
І грабітелів нашого народу жорстоко караймо.
Хай воля, доброта й справедливість між всіма нами розцвітають

Якщо ви самі творча людина, маєте самі цікаві захоплення, або знаєте таких осіб, про яких варто розповісти — давайте знати. Матеріали для творчої сторінки приймаються в електронічній формі або виразно надрукованим машинописом.

Якщо Ви бажаєте видати свої твори окремою книжкою, "ОВ" може посприяти у професійному виготовленні Вашої публікації.

Listen to Ottawa's Ukrainian Radio Programme at CHIN Radio - CJLL - 97.9 FM

every Saturday & Sunday
8:00 to 9:00 AM

Produced and hosted by Irena Bell
Enjoy Ukrainian music, interesting information
snippets & features.

Keep up to date with what's happening
in the community - upcoming events and news

НАЙДАВНІШИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ

Німецькі археологи під керівництвом Ніколаса Конарда з університету Тюбінгена знайшли один з найдавніших у світі музичних інструментів - флейту, вирізану з гігантської слонової кістки. Цей інструмент завдовжки 18,7 см знайшли на півдні Німеччини - на тій же ділянці, де десять років тому науковці відшукали дві інші флейти, зроблені з кісток лебедя. Три згадані флейти набагато давніші за будь-який інший музичний інструмент зі знайдених на сьогодні. Їх вік - 30-37 тисяч років. Проте остання знахідка з трьома отворами для пальців потішила археологів більше, ніж дві попередні: "Ця третя флейта - все одно, що Rolls Royce порівняно з Hyundai", - пояснює Конрад. За його словами, річ у слонової кістці. Це найкращий матеріал для створення флейти, доступної на той час.

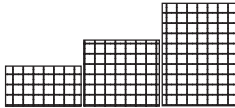
БУДУЧНІСТЬ КРЕДИТОВА СПІЛКА GREAT RRSP RATES!

Escalator GIS 3 year term

3 YEAR 5.00%

2 YEAR 3.25%

1 YEAR 2.00%

Escalator GIS 5 year term

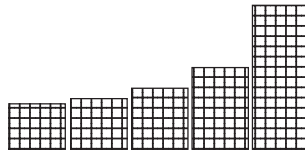
5 YEAR 7.00%

4 YEAR 4.25%

3 YEAR 3.00%

2 YEAR 2.50%

1 YEAR 2.25%

2.50%

12 month special

RRSP Loans at Prime minus 0.5%

Visit our branch at 913 Carling Ave, Ottawa

tel.: 722-7075

www.buduchnist.com

УКРАЇНА ПРИВАБЛЮЄ ІНОЗЕМЦІВ

Кількість іноземних туристів, які відпочивали в Україні минулого року, більша, ніж кількість українців, які відпочивали за кордоном. За даними Державної туристичної адміністрації за 6 місяців минулого року Україну відвідали 785 тис. організованих туристів з інших країн (позаминулорічний показник - 235 тис.). Сьогодні попит на приїзд туристів в Україну й надалі зростає і важко встигнути забезпечити іноземних туристів послугами належної якості. В Україні потрібно рекламувати свою туристичну привабливість. Також слід створювати умови - якісні дороги, відповідний рівень інфраструктури - для подорожувальників на авто (в Україні це понад 50% громадян). Особливою популярним цього року у туристів був Крим. Найчастіше його відвідують туристи з Угорщини, Польщі, Росії, Білорусі та Молдови. До того ж, щотижня в Крим в розпал сезону прибувають два чартерні авіарейси з Німеччини і один із Фінляндії.

ПЕРШИЙ НЕАНДЕРТАЛЕЦЬ - ГАЛИЧАНИН

Галичани давно підозрювали, що мають значно давнішу історію, ніж вважали досі. І ось вам доказ - за 40 кілометрів на південь від Львова група львівських науковців знайшла кістки неандертальця. Цінну знахідку виявили в гроті Прийма-1, де вже з 1993 року тривають розкопки, - повідомляє інформагенція Контекст-медіа. Науковці-археологи під керівництвом професора Леоніда Мацкевича знайшли сім кісток скелета чи скелетів неандертальця, а також залишки перепаленої деревини, що свідчить про те, що галицька пралюдина любила грітися біля багаття й знала, як добути вогонь. Зауважмо, що ці кістки аж на 16 тисяч років давніші за кістки древньої людини, знайденої у Кримських печерах Киїк-Коба та Пролом (а досі знахідка була єдиною на території України), нашим аж 46 тисяч років. Наразі в гроті Прийма-1 розкопано близько 20% культурного шару пам'ятки, а це дозволяє припустити, що буде знайдено нові археологічні матеріали, які збагатять українську та світову науку.

**Підтримуйте видання
єдиного українського друкованого видання
в столиці Канади**

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, циркуєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service — medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawa'skyj Visnyk".

Незабаром набір в український дитячий табір "Покрова" - слідкуйте за оголошеннями.

До винайму

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 євро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літвища e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 2-ій сторінці цього числа.

Праця

- Family located in Rothwell Village (near National Research Council, East Ottawa) seeking experienced caregiver for three children (7, 4 and infant). Bilingual (Ukrainian/English or French/English) preferred but not mandatory. Starting in mid-Fall 2005. For more information contact Chrystia at 742-0322.

Продається

■ \$269,900

Private 5-bedroom bungalow situated on a quiet residential street in the Upper Britannia area. The property offers excellent access to schools, shopping, transit, nature and bike trails, park, beach (4 min. walk) and recreational facilities (closed and open tennis court, yacht club, skating rink, etc.) This solidly constructed bungalow has much to offer the active family or first time buyer alike.

- Features: a wood burning fireplace in the living room; hardwood flooring throughout the ground level, open concept kitchen. The basement has 2 bedrooms, a 1/2 bathroom, spacious entertaining area, laundry room and lots of storage space.
- Outside you can enjoy a spacious yard and a mature cedar hedge makes you, your family and friends feel very private.
- Lot Size: 75 X 100. Exterior: Brick.
- Outside Parking: 3 Cars (chain parking)

To view the house, please call (613) 596-6097 to make an appointment.

Lincoln Fields Shoe Repair

2525 Carling Ave

Vieslaw Wasilewski
Valeri Sosnov

Tel: 224-6969

**Open: Mon-Wed 9-6 • Thurs-Fri: 9-8
Saturday: 9-5**

Чехи вже не бачать в українцях тільки заробітчани

чеська щоденна газета "Mlada fronta DNES" ("Млада Фронта ДНЕС") за 14 грудня 2004 року

"...Україна сяє! Спочатку це був Ющенко. Потім засяяв Кличко. Сяє і Шевченко. Руслана стала однією з небагатьох східних співачок, яких знають і на Заході. Усі великі зірки останніх днів походять з України. Світовою славою ми з нею мірятися не можемо. Коли ми мали славетного політика Гавела, у нас не було суперзірок спортсменів. Коли ми мали уславлених спортсменів Недведа та Гашека - вже не мали славного політика. Що вже казати про співаків. Тому, коли заробітчанин-будівельник ламаною чеською мовою попросить у Вас трошки води, не забуваймо, що ми розмовляємо з тим, від чьєї країни світ у захваті..."

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
work permits •
permanent resident applications •
appeals •

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP

Tel: (613)566-2855 • (613)566-2839 • (613)238-2022

Legal Assistant: Nadia Malyna • e-mail: nmalyna@perlaw.ca

e-mail: wcreates@perlaw.ca,

www.perlaw.ca

90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

ПІДТРИМКА З ПОЛЬЩІ

Останнім часом помітно зросли симпатії поляків до українців, - стверджують польські соціологи. Згідно з результатами соціологічного опитування, проведеного варшавським Центром вивчення громадської думки, прихильно до українців нині ставляться 29 відсотків поляків. Раніше цей показник становив 19 відсотків. Як повідомляє радіо "Німецька хвиля", опитування попередніх років показували, що поляки до українців ставляться лише трохи ліпше, ніж до румунів та циган. Але під впливом останніх подій в Україні ситуація змінилася на краще. Зростання кількості людей, які прихильно ставляться до українців, на 10 відсотків лише за рік (а насправді, мабуть, за якихось два місяці) - дуже серйозний показник. Поляки виявляють свою прихильність не лише у відповідях на питання соціологів. Зокрема в розпал акцій протесту, особливо ж під час переговорів за участі Александра Квасневського, в Києві - на майдані, в наметовому містечку біля Верховної Ради та Маріїнського палацу - перебувало близько тисячі польських студентів, які натхненно скандували: "Polska z wami (Польща з вами)". Попри католицькі різдвяні свята, партія "Право і справедливість" відправила 1000 спостерігачів. Зокрема з Кракова прибули 200 осіб, серед яких були польські шахтарі з Величкі і Сілезії. Вони, за задумом ініціаторів, мали знайти спільну мову з гірниками Донбасу. Близько 200 спостерігачів надіслало до України й об'єднання польських студентів.

Латвія відкрила архіви КГБ

Парламент Латвії вирішив відкрити доступ громадськості до документів КГБ, що залишилися після розвалу Радянського Союзу. Парламент також подовжив на 10 років дію закону, що забороняє претендувати на державні посади особам імена яких містяться у тих справах.

Досі латвійці мали право ознайомлюватися зі своїми справами в архівах КГБ. А оприлюднювалися лише справи тих осіб, які претендували на державні посади чи роботу в правоохоронних органах. Усі, хто був пов'язаний співпрацею з КГБ не мають права балотуватися на виборах чи працювати в урядових і правоохоронних структурах Латвії. Латвійські фахівці кажуть, що росіяни встигли забрати усю найважливішу документацію КГБ до Москви. З чим ми латвійців і вітаємо! Може наступною, таке рішення, нарешті прийме і Україна!

АНОНС: ОТТАВА, 11 ЧЕРВНЯ 2005

Над нами — небо!

Концерт СЕСТЕР ТЕЛЬНЮК (Україна)

та виставка ІГОРА ПОЛІЩУКА (Канада)

• поезії В. Стуса, С. Тельнюка, Б.-І. Антонича, В. Симоненка, покладені на музику і виконані сестрами Тельнюк — відворені в картинах художника Ігора Поліщука — це рідкісний синтез високої поезії, вишуканої музики, широкого, драматичного виконання та модерного живопису.

• це мистецтво, народжене Революцією! Драматургія музики та слова у живописі. Проект, робота над яким тривала понад два роки, — народжений в оновленій, демократичній Україні!

Про місце і час концерту буде оголошено додатково

Відшкодування за дім у Львові

Європейський трибунал з прав людини у Страсбурзі визнав, що польська держава порушує майнові права осіб, яких було переселено після 1944 року з України, Білорусі та Литви (у Польщі їх називають забужанами). 1944 року тодішній польський уряд уклав договори з урядами УРСР, БРСР та ЛитРСР про те, що польська держава сама компенсує втрату майна, яке переселенці залишили на сході.

Забужани кілька разів домагалися від влади компенсації їхнього майна. Врешті сейм ухвалив закон, згідно з яким від початку 2004 року особи, що залишили майно в Україні, Білорусі чи Литві, та їхні нащадки зможуть одержати компенсацію. Та не "живими грішми", а знижками під час закупівлі державного майна, яке приватизують за більше ніж 50 тисяч злотих. А що на цьому поприщі чути в Україні? Чи буде коли порушено подібне питання до північного сусіда? Тиша...

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613)761-5786

Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades - Web Design - Home and Office Networking - Repairs Household Equipment

Computers and peripheral devices — repairs, upgrades, maintenance. Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation. Web Design, including maintenance and updates. Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines. Assistance in setting PC configuration — the best performances per \$1 invested guaranteed. Local networks — layout, connection and maintenance.

Repair of Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones

Найпевніше місце, де завжди можна отримати число

"Оттавського Вісника"

— кредитова спілка "Будучність"

913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3

Tel: 613-722-7075

Відчинена:

Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00

В суботу з 10.00 до 15.00, вівторок, неділя — вихідні

ПЕРЕДПЛАТА "Оттавського Вісника"

На прохання читачів, "ОВ" починає тимчасову передплату на чотири послідовні числа. Якщо ви бажаєте отримувати "Оттавський Вісник" на території Канади до вашої поштової скриньки, просимо вислати на адресу редакції великі заадресовані конверти з поштовими марками та чек на п'ять доларів, або, десять доларів, з конвертами без наліплених марок. Про досконаліші умови передплати, "ОВ" повідомить згодом на своїх сторінках.

Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-винайму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно. Комерційні оголошення — за домовленням.

До уваги передплатників,

"ОВ" поки що видається не щомісяця, а в залежності від наявних зібраних коштів. Заохочуйте своїх знайомих підтримувати датками наше видання! Жертводавцям надається посвідка для відтягнення від податку.

Хай ВАШІ податки працюють для ВАС!

Спрямуйте самі свої податки туди —

де вони приносять користь українській громаді!

Підтримуйте видання єдиного українського друкованого видання в столиці Канади!

Прочитали самі — передайте іншим!

У цьому числі:

Розмова з Борисом Вжесневським про його участь у помаранчевих подіях

Українська військова мініатюра – колекція Рона Соробея, ст. 19-20

СТОРІНКА НА ВЕСЕЛО
сучасний український
політичний анекдот

Микола Кулішов:
ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ
ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ
НАВКОЛО НЕЇ

Віктор Ющенко і депутат канадського Парламенту Борис Вжесневський на місці загибелі В'ячеслава Чорновола. Позаду, поле Чорновола, засіяне зерном з місця трагедії.

Сумнозвісний "Камаз" із Дніпропетровської області у той фатальний для Чорновола день - **25 березня** 1999-го року віз у своєму кузові пшеницю. Частина її висипалася після зіткнення з машиною лідера Руху. Друзі та колеги В'ячеслава Чорновола, а також випадкові люди, розібрали її по жмені на пам'ять. Тоді виникла ідея неподалік від місця трагедії засіяти поле цією пшеницею, і назвати його іменем Чорновола. Тепер тут щоосені можна збирати урожай. Кожен колосок з цих п'ятдесяти соток – виріс із зерна, яке віз тоді "Камаз". Поле належить сім'ї, що живе у Бориспільському районі Київської області. На трьох братів Гордієнків – стара мати, три дружини, семеро дітей і майже 100 га взятих в оренду угідь для фермерського господарства. Усі живуть в одному будинку, прокидаються з сонцем і мріють колись поїхати у відпустку. Гордієнки були одними з перших які зібрали зерно, що висипалося з причепу Камазу, котрий збив В'ячеслава Чорновола. Із відра вийшов мішок, з мішка – поле. Найстарший з братів упевнений, що колись у кожній буханці українського хліба буде і чорноволівське зернятко. «Навіщо?», – запитаєте ви? «Щоб жити по правді», – відповіли. Зерно з поля Чорновола – пам'ять про нього – розходиться по всій Україні, і має потрапити в кожную українську хлібину.

Будете біля Києва, ступіть і ви там за своєю жменею пшениці-пам'яті.

Український пам'ятник для Вашингтона

Проект резолюції, яка дозволяє урядові України встановити у Вашингтоні пам'ятник-монумент жертвам сталінського голодомору в Україні у 1932-1933 роках, подано до конгресу США. У комітет із ресурсів палати представників конгресу для подальшого розгляду надійшов документ, який внесли 14 конгресменів. У разі схвалення цього законопроекту, уряд Віктора Ющенка одержить дозвіл на встановлення меморіалу на одній із ділянок у центрі Вашингтона, яка перебуває у федеральній власності. Нагадаймо, що внаслідок дій сталінського режиму в 1932-1933 роках в Україні, за різними

оцінками, від голоду загинуло від семи до десяти мільйонів осіб, або від 10 до 25 відсотків населення. Ще 1986 року конгрес США призначив спеціальну комісію, яка розслідувала причини голоду і дійшла висновку, що дії радянської влади можна вважати геноцидом. Якщо конгрес США дозволить поставити новий меморіал, у Вашингтоні буде вже два українських пам'ятники. 1964 року тут з'явився монумент Тарасові Шевченку, який, як було записано в резолюції конгресу, "черпав натхнення в нашій великій американській традиції для боротьби з імперіалістичною і колоніальною окупацією його батьківщини".

Нас багато, але в канадському уряді – не дуже...

...проте, навіть один представник української громади в Парламенті може кардинально вплинути на канадську політику

"Оттавський Вісник" вже знайомив своїх читачів із внеском небайдужих канадських українців до недавніх "помаранчевих" подій.

Цього разу, пропонуємо розмову з людиною, котра якнайбільше докпалася до них на урядовому рівні – парламентаристом Борисом Вжесневським.

Спеціально для "ОВ"

- Наша попередня розмова відбувалася напередодні українських виборів 2004 року. Ви якраз вилітали в Україну. Тепер, оглядаючись назад, хотілося б довідатись про ці події більше, із слів, можна сміливо сказати – учасника, що безпосередньо приймав участь у цьому процесі, як від урядового канадського боку, так і в самій Україні. Наперед кілька слів, як все зачиналося в Канаді? — Від чого починати? То була б довга розповідь. Бо то такі події були, що вони запам'ятовуються детально. Але розпочалося з того, що якимось влітку у прем'єр-міністра на 24 Sussex надворі було прийняття. Я використав нагоду, щоби підійти до міністра канадської Агенції міжнародного розвитку (CIDA) Айлін Керрол, і довідатись конкретно, що планується робити під час виборчого процесу в Україні, які урядові плани, які ресурси збираються присвятити. Коли підійшов до неї, представився, що є новим членом Парламенту і що хотів би з нею зустрітись. Вона спитала, по якій справі, я їй пояснив. Міністр відповіла, що то не є пріоритет для неї. Проте, їй сказав: "Але не вважаючи на те, я б таки з вами хотів зустрітись і все пояснити, бо вважаю, що надходять історичні моменти". Але міністр не була зацікавлена та відійшла. І пізніше мені сказали, що я дуже агресивно почав розмовляти. Ну, не думаю, що то було агресивно. Я хотів її переконати, що в дійсності тут є небувалий момент для українського народу. Після того щотижня по кілька разів, а часами і два рази на день, від мого бюро дзвонили до неї, щоб домовитись про офіційну зустріч. Тоді ж я вилетів в Україну, але ще не як парламентарист, бо вже декілька років готувався і знав, що це будуть незвичайні вибори з прогнозованими наслідками, коли існуюча влада буде робити все, щоб запобігти волі народу вибрати нескорумпованого президента.

- Тобто, ви вже довгий час стежили за ситуацією в Україні? — Та вже від 1988 року. А відкладати ресурси на виборчий проект прозорості почав ще декілька років тому, і тому поїхав в Україну щоби зорієнтуватись краще з детальними ситуаціями на місцях, а також, заангажувати людей, зорганізувати бюро. І тоді довідався, що Канада навіть не мала наміру мати спостерігачів в Україні під час другого туру. Тут не розуміли, що найбільший фальш відбудеться саме тоді. І тут еднаються, чи переплітаються, ролі парламентариста і людини-українця, канадця українського походження, який вже довгий час був задіяний в українських справах. Я не міг пропустити можливість в якийсь позитивний спосіб вплинути на ті події.

- Навевне, організація допомоги в Україні вимагала чимало фінансових

25 листопада 2004 р.
Демонстрація в Оттаві перед Парламентом

23 листопада 2004 р., Консульство України, Торонто

Wrzesnewskyj, Wasylcyia-Leis and Bloc MP Bernard Bigras. All travelled to Ukraine as part of the Ukraine Election and Transparency Project run by the University of Alberta. This project was funded and made possible by a donation of \$250,000 by Borys to the University of Alberta.

затрат? — Мені вдалося за останні кілька років відкласти чверть мільйона доларів, котрі я вирішив присвятити на це. Я мусив знайти механізм як переказати ці кошти, бо як членові Парламенту, мені було якось незручно вживати їх на пряму для допомоги в прозорості українського передвиборчого чи виборчого процесу. Тому ці фінанси я передав до університету Альберти на проект який мав різні ланки. Деякі речі вже раніше оформилися у мене в думці, а дещо зрозумів, коли вже побував в Україні і подивився на ситуацію.

- В чому заключається цей проект? — Головні напрями проекту були такі... Перший – передати канадську технологію виборчих процесів, щоби проводити курси прозорості вибору в Україні. Там включалося крім курсів і навчання, також, щоб відомі в уряді політики, яких дуже добре знають, щоб ті люди самі безпосередньо трошки відчули ситуацію в Україні, були зацікавлені нею.

Другий – який оформився шойно по приїзді, вислати досвідчених професіоналів, які довгий час працювали тут, у канадській мас-медіа, до Києва, щоб вони там постійно були на місці. І такий чоловік, Джон Рез, знайшовся, він поїхав на півтора місяця. Поки інтернаціональна преса зацікавилася виборами й подіями в Україні, він безперервно, кожного дня подавав інформацію і дзвонив, у більшості до Москви, бо вся міжнародна преса має своїх журналістів у Росії. Джон Рез переконував, заохочував інших журналістів, щоб приїхали у Київ, зацікавилися подіями і процесом в Україні. І навіть, поки, так звана, помаранчева революція справді почалася, деяким журналістам, коли в їхніх бюджетах ще не було передбачене фінансування щоб із Москви прилетіти до Києва, ми допомагали з тими коштами.

Третій – потрібно було виробляти opinie членів Парламенту. Найкращий спосіб – це парламентарські делегації в Україну. І цей проект профінансовував три парламентарні делегації, котрі я очолював і які їздили в Україну під час цілого виборчого процесу. Це дуже нам допомогло. А вже моїми прямими діями у Парламенті, як делегатові, було пропихати резолюції тут, в Оттаві.

Четвертий – необхідно було поставити досвідчених спостерігачів під час першого та другого турів у тих регіонах України, де передбачалися найбільші фальсифікації. В першому турі ми мали групу українців з Канади в Луганській області, які вже не раз працювали в Україні. Вони після виборів відразу ж подали рапорт, де було понад двісті великих порушень, задокументованих у п'яти головних категоріях. І навіть цьому єдиному документу, зафіксованому канадцами слід віддати

Continued on page 4

На інавгурації Президента України

Latvian President Vaira Vike-Freiberga, Borys and US Secretary of State Colin Powell

Олександр Зінченко, Юлія Тимошенко, Борис Вжесневський

Церковні фінанси

Митрополічий Синод УГКЦ у листопаді минулого року схвалив рішення до початку кожного академічного року в першу неділю вересня на всіх парафіях УГКЦ проводити добровільний збір коштів на потреби Українського католицького університету. Загалом було затверджено сім "других таць" на рік, зібрані кошти з яких будуть віддані на найважливіші сфери діяльності УГКЦ, серед яких Петровий гріш, на папський місійний фонд, на потреби християн у Святій Землі, на капеланство в українському війську, на організацію "Карітас-Україна" та на катехитичну діяльність.

Гарячі суперечки навколо 9 травня

Die Presse, Австрія

І знову організатори московських торжеств, що відбудуться з нагоди 60-ї річниці капітуляції Третього Райху, зіштовхнулися з відмовою. Останнім про те, що 9 травня до Москви не прибуде, дав знати український Президент Віктор Ющенко. Ще в лютому Ющенко обіцяв російському президентові Путіну приїхати до Москви. Ця обіцянка викликала в Україні гарячі суперечки. Як і в трьох державах Балтії, частина українського населення наводить аргументи, що перемога Радянської Армії принесла країні не національне визволення, а лише новий гніт. Цей погляд розповсюджений насамперед у Західній Україні, де з 1945 року тисячі людей в Українській Повстанській Армії вели багаторічну партизанську війну проти СРСР. Навпаки, у Східній Україні, як і раніше, надзвичайно поширена радянсько-російська історична інтерпретація славної перемоги Сталіна над гітлерівським фашизмом. Отже, Ющенко залишиться 9 травня вдома і спробує перебороти внутрішні українські розбіжності. Місце українського президента 9 Травня буде на Хрещатику, головній вулиці Києва.

26 квітня: 19 річниця Чорнобиля

**Чорнобильська
радіофобія
охопила
цілий світ**

Досить помітно, що в Україні деякі політики використовують страх перед Чорнобилем для різних цілей. Ще у травні 1996 тодішній посол України в США пан Щербак опублікував статтю в журналі Scientific American, у якій для блага світу в жакливо чорних барвах представив медичні наслідки катастрофи в Чорнобилі. Після прочитання цієї статті склалося враження, що її метою було викликати жалість. Але не жалість потрібна Україні, але сила, яку слід знайти в собі. Пан Щербак стверджував, послаючись на українське відділення Greenpeace, що 32 000 осіб померли в Україні внаслідок опромінення, а також переконував, що діти із заражених територій не мають шансів на здорове життя. Він також пригадав, що 5 % українського бюджету йде на боротьбу з наслідками катастрофи, а гроші ці походять зі спеціального 12%-го податку від заробітку. Такий податок мав би гальмувати економічний розвиток країни. Український уряд зазначає, що фінансові видатки на Чорнобиль від 1986 по 2000 року становили 148 млрд. доларів США. Значна частина цих коштів пішла на регулярне проведення обстежень здоров'я, доплату до пенсій і інші чорнобильські привілеї, замість того, щоб йти на розвиток господарки. Така політика спричинила поширення синдрому "чорнобильської жертви": спад ініціативи, низький рівень адаптації до нових умов, безпорадність, очікування зовнішньої допомоги. Цей синдром є однією з причин того, що в Україні 71% переселених домагаються допомоги з безробіття.

1986-2005

ЧОРНОБИЛЬ

ХРАМ БЕЗГЛУЗДЯ

*І третій ангел просурмив,
І впала з неба зоря велика,
що палала... (Одкровення 8, 10)*

*Збудований на чорній казці,
Бетон, закиданий свинцем
З волхвами, вбраними у маски,
Що служать там вночі і вдень.
На вівтарі — уран-святиня,
Живий — неначе Вічний Цар,
Кронос, що жертви потребує,
Дітей бере собі у дар.
Жерці ковчег оберігають
З завітом, вписаним у кров,
Причастя атомне приймають
Щоб в душах жах не охолонув.
А йодом страх свій запивають
Замість червеного вина,
Як далі правити, не знають,
Початок був — кінця нема!
Возведений тілець свинцевий
Враз світ до себе наверхнув,
Зорею-попином проблещнув
В жовч, рік третину, обернув.
Самі собі його зробили
Й дають собою данину,
Хоч і вдають, що не існує
Самі й кланяються йому.
Співці дивних пісень співають
Четверту сурму з неба ждуть,
Владики на тім заробляють,
Перед відходом в вічну путь.
Горить лише одна там свічка,
Збезчещена росте трава
А так, то все нормально наче
І доколя - тишина.*

Б. Малина, 1996

Литовці хочуть знати агентів КДБ поіменно

В Литві скандал, який розгорнувся у країні навколо оприлюднення списку колишніх кадебістів. Як повідомили литовські ЗМІ, до резерву КДБ у 1980-ті роки був зарахований віце-спікер сейму Альфредас Пекелюнас. Аналогічні дані стосуються голови департаменту держбезпеки країни Арвідаса Поцюса, стверджує європарламентарій від Литви Вітаутас Ландсбергіс. Список резервістів поповнив міністр закордонних справ Литви Антанас Валіоніс. На відміну від Валіоніса, який знав про те, що був зарахований у резерв ще 1980 року, Пекелюнас і Поцюс стверджують, що дізналися про зв'язки з КДБ значно пізніше і ніяк з ним не співпрацювали.

У відповідь на запит спікера сейму Артураса Паулаускаса держархіві повідомили, що загалом у списках резерву КДБ є 420 литовських громадян. Згідно з литовськими законами, осіб, які були внесені у резерв КДБ, не вважають такими, що співпрацювали з секретними службами СРСР. Та незважаючи на це, опозиція серйозно прагне домогтися відставки голів МЗС і ДДБ, а також оприлюднення списку всіх осіб, які були в резерві КДБ, і повного розсекречення архівів колишнього литовського відділення КДБ СРСР. Литовський закон про архіви передбачає двадцятирічне обмеження на розсекречення документів. Хоча ці обмеження не забороняють роботу з архівами, а лише передбачають визначені правила допуску, опозиція законом не задоволена. Її лідер, голова партії консерваторів Литви "Союз Вітчизни" Андрюс Кубілюс, закликає уряд взяти приклад із Чехії і Словаччини, де були зняті всі грифи секретності і оприлюднені імена, відповідно, 20 і 10 тисяч осіб, що співпрацювали з органами спецслужб. А що Україна? Пахне там чимось приблизно, хоч як у Литві, не кажучи про Чехію і Словаччину?... Гм-м, мабуть, списки довгими виявляться...

"Оттавський Вісник"

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У "Вісник" використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів. Надіслані документи не повертаються.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: "Ottawskij Visnyk", 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

HOUSE OF COMMONS
FIRST SESSION
38th PARLIAMENT
Notice Paper No. 7

Wednesday, October 13, 2004

Private Members' Notices of Motions

M-156 — October 12, 2004 — Mr. Wrzesnewskij (Etobicoke Centre) — On or after Tuesday, October 26, 2004 — That, in the opinion of this House, the government should impress upon the Government of Ukraine to ensure a fully transparent election process by: (a) providing free access for Ukrainian and international election observers, multiparty representation on all election commissions, unimpeded access by all parties and candidates to the media, freedom of candidates and media from intimidation or harassment, a transparent process for complaint and appeals through electoral commissions and the courts; (b) guaranteeing election monitors from the Office of Democratic Institutions and Human Rights, other participating States of the Organization for Security and Cooperation in Europe, Ukrainian political parties, candidates' representatives, non-governmental organizations, and other private institutions and organizations, both foreign and domestic; and (c) providing unobstructed access to all aspects of the election process for the Ukrainian presidential election of October 31, 2004 and a potential second round election for

25 листопада 2004 р. Перед Парламентом Канади, Оттава

Foreign Affairs Minister Pierre Pettigrew and MP Borys Wrzesnewskij at the Ukrainian Canadian Congress Triennial Convention on October 1, 2004 in Winnipeg, Manitoba.

Borys Wrzesnewskij and Hon. John Turner, former Prime Minister of Canada. Ukrainian Consulat, Toronto, Nov. 23, 2004

Oral Question Period
October 13, 2004
Ukraine

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre): *Mr. Speaker, my question is for the Minister of Foreign Affairs. Ukrainian officials recently summoned Canada's ambassador to Ukraine for publicly raising alarms about the possibility of an undemocratic election in the country's upcoming presidential election. As well, there has been an attempt, by poisoning, on the life of the frontrunner, Mr. Victor Yushchenko. What is Canada doing to make it clear to Ukrainian authorities that a genuinely democratic political system is a prerequisite for the country's full integration into the western community of nations?*

Hon. Pierre Pettigrew (Minister of Foreign Affairs): *Mr. Speaker, on September 21 our ambassador in Kiev declared publicly Canada's serious concern that the elections may fail to meet democratic standards. The Government of Canada is sending about 40 observers, one of the largest contingents ever to observe the election. Our embassy is also leading an informal group of 25 diplomatic missions working together in Ukraine to monitor electoral developments. Canada is actively engaged in efforts to encourage a free and fair election in Ukraine.*

Continued from page 2

належне. Що цікаво, при одній зустрічі на інавгурації українського Президента, американський посол наголосив, що цей рапорт канадців-українців про Луганськ примусив американців кардинально передумати свій кінцевий звіт, котрий тоді готувався.

- *То вже після першого туру були вагомими результати доцільності згаданого проекту?* — Безсумнівно. Американці, після того, як прочитали цей рапорт поданий канадсько-українською групою, і все перевірили - а це все було документоване, на папері, фотографіях, у відео та аудіо записах — то вони змінили своє ставлення і тон свого вирішального звіту по виборчому процесі в Україні.

- *А як далі розвивалися події тут, у Канаді?* — Я нарешті добився зустрічі з міністром СIDA.

Думаю, що там у міністерстві, накінець, зрозуміли важливість моменту... Треба брати до уваги, що є різного типу міністри. Є такі міністри, котрі провадять департаментом чи міністерством, і є такі, що міністерство провадять ними. На жаль, це властива характеристика бюрократії — не брати на себе ризик і не робити щось наперед. Не всі міністри дають собі раду поборювати таку бюрократичну тенденцію. В даному випадку я нарешті добився тої зустрічі і переконав міністра, що Канада мусить вислати спостерігачів на другий тур українських виборів.

- *Але це була менша кількість, ніж...* — Так, це була дуже мала кількість, але хоча б чогось добилось. Розпочався процес, можна сказати. Бо, як я згадував, взагалі від Канади не було в планах мати будь-яких спостерігачів. І те, що зустріч відбулася, вже був прогрес... В той сам час я майже щодня висилав, так звані *кворуми*. Я збирав різні статті — і з Інтернету, і з газет — англійською та французькою мовами і готував матеріали, які ми висилали до кожного члена Парламенту, незважаючи, від якої він партії. І ці інформації кожного ранку знаходилися в них на столах. Також, тоді підготовляв першу резолюцію, котра пройшла в жовтні. Два тижні я зустрічався з провідниками всіх партій. Треба сказати, що перша партія, котра позитивно і відразу відгукнулася на цю резолюцію, це була партія NDP. Пізніше, десь за тиждень — Блок. Найважче було з консерваторами. Але нарешті, після двох напружених тижнів, отримав згоду всіх партій, що одноголосно прийматимемо цю резолюцію.

- *Про що йшлося у ній?* — В загальному сенсі, перша резолюція говорила про те, що в нас є велике застереження щодо передвиборчого процесу в Україні, і заклик, щоби український уряд запевнив всі можливості для мас-медіа, спостерігачів, а також вільного вибору своїм громадянам під час виборчого процесу. Але я був заскочений і в шоці, коли п'ятнадцять хвилин до того, як мав представляти резолюцію в Парламенті, мене викликали запискою із залу засідань і сказали, що консерватори зняли свою

підтримку. То була звичайна політична гра, таке буває, але не в такий важливий момент...

Наступні дні я дзвонив до всіх українців, котрих знаю на заході Канади, і закликав щоби вони звертались до своїх депутатів-консерваторів у Парламенті, і щоби ці робили тиск на свою партію, що з такими речами в політику не граються. І вони це зрозуміли.

- *Чи ще хтось із парламентаріїв допомагає вам у поставленні цього українського питання в Парламенті?* — Люди абсолютно позитивно ставилися, але робота відбувалася тут, у мене в бюро.

- *А ви всю роботу самі робили?* — Ні. Зараз у мене є два помічники, а в той час у мене був один помічник. А треба пам'ятати, що після першої резолюції, в мене, також, були подорожі в Україну і назад.

- *Скільки разів ви їздили в Україну?* — Сім разів. З кінця серпня до початку січня. І не

пропустив тут жодної сесії Парламенту. Наприклад, був такий етап, що три тижні підряд я летів і був у Києві три дні, і тут був три дні. А тоді обмінювався днями з іншими членами Парламенту, щоби вони покривали ті мої дні під час відсутності. І відробляв їх. Бо депутати три-чотири дні обов'язково мусять бути присутніми у Парламенті. То в такий спосіб три тижні сюди-туди їздилося.

- *Розкажіть, як виглядали ваші поїздки.* — Як згадував, перша парламентарна група, котра поїхала, була профінансована через університет Альберти. По прибуттю до Києва ми відразу зустрілися з послом. Після цього в мене відбулася зустріч із заступником голови Центральної виборчої комісії, паном Давидовичем (у третьому турі був назначений головою, прим. "ОВ") і ще з одним чоловіком із ЦВК. Пізніше я не раз із ним зустрічався. Коли Давидович побачив той рапорт із Луганська, спочатку почав записувати, а як усвідомив, скільки там негативної інформації, безсило розвів руками. Було явно видно, що й засоромився. І в нього була така реакція, що майже безвладний щось зробити із тією ситуацією. Також виявилось, що його дочка перебуває в Торонто. Між іншим, вона зголосилася бути спостерігачем на виборах в Україні. І ми подбали про те, щоби вона ним була, і на свої очі бачила все, що відбувалося в регіонах України.

- *А в яких областях ви побували?* — Ми поїхали в Херсон, Миколаїв, Одесу. Там відбулися зустрічі з губернаторами і з локальною пресою. Нас було трьох членів Парламенту. Ми між собою вирішили, хто на яку тему буде розмовляти, а так як я був одинокий, що найкраще давав раду з українською мовою, то я концентрував усі свої розмови щодо самих фальсифікацій, методики, документів. А інші два члени наголосували, один - на втручання Росії у виборчий процес, особливо персонально Путіна, а другий - пояснював чому Канада зацікавлена у чесних виборах, розповідав про українську діаспору. Ці прес-конференції відбувалися у всіх цих трьох областях. Це також було досить важлива праця, бо опісля туди спеціально направили з Альбертського

House of Commons Debates
Request for Emergency Debate
November 24, 2004

Ukraine

Borys Wrzesnewskij, M.P. (Etobicoke Centre)

The Speaker: I wish to advise the House that I have received notice of an application for an emergency debate from the hon. member for Etobicoke Centre.

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre): Mr. Speaker, pursuant to Standing Order 52, I ask leave to propose the adjournment of the House for the purpose of discussing a specific and important matter requiring urgent consideration, namely the rapidly deteriorating situation in Ukraine as a result of an attempt at coup d'etat by the present administration and its impact on our domestic and foreign policies.

Speaker's Ruling

The Speaker: The Chair has considered carefully the request of the hon. member for Etobicoke Centre.

I do believe the matter is certainly one of some urgency.

Chair is inclined to permit the debate.

House of Commons Debates

NOVEMBER 24, 2004

Emergency Debate - Ukraine

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre): Madam Speaker, dear colleagues, fellow Canadians, tonight Ukraine finds herself on the brink.

Last night I came back from Ukraine, having observed the second round of presidential elections. I have to admit that prior to leaving for Ukraine, I was naively optimistic... What I saw in the second round was exponentially worse than what took place in the first round. There are hundreds of documented cases of electoral fraud, abuse and intimidation...

What we saw was the de facto coup d'etat committed by the current regime, the corrupt criminal regime of President Kuchma, along with the complicity of the Russian President Putin...

They have now decided that robbing the country blind was not enough, that they would rob the people of their will. The people have had enough. What I witnessed the day after the vote was what I would like to call the orange uprising. Throughout Kyiv, the capital, we saw orange streamers on the antennae on cars. Throughout Kyiv, we saw people wearing orange colours, orange arm bands. In the centre of the city, on Monday morning, approximately 100,000 people gathered. By evening, it was 200,000 people. By yesterday, it was 500,000 people. We understand there are approximately two million people protesting in the streets.

Since Ukraine's independence 14 years ago, we have talked about a special relationship between our two countries. Sometimes people misunderstand that term. They think it is based on economics. If we take a look at the economic figures, we quickly realize that it is not based on this. What it is based on is the hundreds of thousands of family ties between our two countries. There are 1.1 million Ukrainian Canadians in Canada. Tonight and in the coming days we have to give meaning to those words "special relationship". We have to make it clear that we do not accept this coup d'etat.

Mr. Yushchenko has now become a symbol, just as the colour orange has. It is no longer the man we refer to when we hear the chants of "Yushchenko". He has become a symbol of freedom. The will of the people of Ukraine has been expressed. We should acknowledge Viktor Yushchenko is in fact the president of Ukraine, and there should be consequences.

Prime Minister Yanukovich, President Kuchma, their cronies and their families should face economic and individual sanctions. They should be prevented from travelling the countries of the free world. We should also send a message to Russian President Putin, who directly involved himself in this election campaign and continues to meddle at this very dangerous point in time.

Finally, I would like to express, on behalf of the people of Canada, that tonight and in the days to come we will stand by the people of Ukraine, just as we were the first country in the western world to acknowledge Ukraine's independence in 1991. In the coming days we will take a lead among the circle of democratic nations in the world. Finally, our prayers are with the people of Ukraine as they stand on the cold, dark streets of Kyiv and all the cities where the people have come out to protest. Our prayers are with them during this orange uprising.

університету групи спостерігачів. Вернувшись у Київ, мав нагоду виступити на єдиному опозиційному "5 каналі". Там я мав довше інтерв'ю, де виказав невдоволення канадського уряду щодо першого туру виборів, а також велике застереження про втручання Путіна у вибори. Також відбулася в УНІАН (агентство новин, прим. "ОБ") велика прес-конференція.

- А що спонукало, щоб канадський уряд прийняв рішення про реальне число необхідних спостерігачів? — Це якраз десь тут і починалося. Перед другим туром виборів група наших канадців поїхала відразу до Миколаєва. Ситуація була просто жахлива. Наприклад, одна підгрупа, яку очолювала моя сестра, на місці була затримана за обвинуваченням, що їдуть у краденій машині. Звичайне авто, що вони вживали для транспорту. Врятувало — наші мобільні телефони та що я мав з попередніх зустрічей візитки губернатора області, і тільки після мого прямого телефонного дзвінка до нього, їх відпустили. Тож ми чудово знали, що готується величезна фальсифікація, застрашування виборців. Навіть нас, спостерігачів. Вже в день виборів у 6.15 ранку від когось був перший дзвінок на мій мобільний телефон, прямо в Миколаївській області, і як розпочалося, ті дзвінки були цілий день. Наше авто пробувала зсунути з дороги машина БМВ із затемненими вікнами. А що творилося по дільницях! Я особисто бачив у бічній кімнаті незапломбовані урни, додаткові пломби, на столі лежали наготовані запасні бюлетені...

- Перерву, але як вам вдалося це побачити? Вас фальшувальники туди спеціально запрошували, щоб зафіксувати їхні порушення? — Та ні, різниця, що я знав мову, цікавився ситуацією і розумів психологію цих людей. Я запримітив, що на одній дільниці голова комісії заходив у якісь бічні двері. В якийсь момент, коли він був у другому кінці дільниці, я підійшов сам до них, спробував перекути клямку, вони відкрились, і в цей спосіб віднайшов. Коли ми вернулися назад до Києва, там виїхали трохи за місто, і аж мороз по спині пішов. Колона за колоною, в кожній по двадцять автобусів з військовими, і дві-три вантажні закриті машини, можна сподіватися це була зброя. Також у нас вже були фотографії, де із-заду ЦВК навезені просто на землі купи автоматів, прикриті пластиком і металевими щитами, сотки і сотки автоматів. Ми бачили що розкручується надзвичайна ситуація.

В цей вечір у ЦВК біля 10 години, у великому залі, де підсумовувалися всі цифри — очевидно, нас туди не пускали — але на прес-конференції заступник голови Верховної палати російського Парламенту, який був присутній зі своїми радниками, поздоровив Януковича з демократичними виборами у прямому ефірі. Я скористав з нагоди і в хвилині наданого мені ефіру підійшов до мікрофону, сказав що не годжуся з представником Росії і що маю конкретні факти, і що в дійсності відбувається. Мені відразу почали виключати камери, але я хоч трошки встиг використати прямий ефір, щоб якось подати правдиву інформацію. До наступного ранку, коли зустрівся з канадським послом, у нас вже стільки даних назбиралося, хоч багато наших спостерігачів навіть ще не повернулося з дільниць від

Демонстрація перед Консульством України в Торонто, 23 листопада 2004 р.

попереднього дня. І десь біля десятої, на зустрічі з послом, через якого ми передавали офіційну інформацію до Канади, з вікна було видно що діялось на Майдані, шораз більше і більше людей там збиралося. Він остеріг всіх канадців у зв'язку з тим, що готується велика кількість військ, він не радить, зокрема членам Парламенту, туди йти. Але я мав моральний обов'язок піти, багато українців тут у Канаді брали участь у моїй виборчій кампанії. І як член Парламенту Канади зі сцени на Майдані я привітав Віктора Ющенка з перемогою...

- ...За що і дістали тут прочуханку від канадського уряду. А коли ви вперше познайомилися з Віктором Ющенком? —

Вже давно, приблизно десять років тому. І тоді я поспішив далі, бо був ще ряд прес-конференцій, зустрічей, і в цей день треба було вилетіти назад до Канади. Канада в той час випустила прес-реліз, який на жаль, був надзвичайно млявий. У вівторок вже був тут і встиг на демонстрацію в Торонто. Там теж готувався протест на суботу під Парламентом, але я сказав що в суботу парламентаристів нема, і в п'ятницю нема, а треба чимшвидше і тільки в четвер організувати. Це короткий час, і була проблема в фінансах, та я запевнив, щоб за фінанси не журилися, покритється...

А хто був ініціатором демонстрації? — Ініціаторами виступили студенти, але я наполіг, що необхідно проводити демонстрацію в четвер, а не в суботу, бо буде пізно. Говорив і з студентами і з Конгресом Українців Канади, який взяв це під свій патронат, та планував на суботу. Вони збиралися замовляти два автобуси...

Continued on pages 9, 10

Євген Войчишин: ПАМ'ЯТАЙМО ПРО НАШЕ!

Є в оттавській українській громаді один пан, що його всі знають і головна його заслуга – що він знає всіх і про все. Перші слова при зустрічі з ним – “Що там нового, в Україні, світі, громаді?” Це пан Євген Войчишин. За своє життя він навчився бути уважним до подій, бо знає, що нема неважливих справ... Пам'ятає, як будучи малим хлопцем поїхав на ровері до сусіднього Крилосу, де проводив археологічні розкопки відомий український вчений Ярослав Пастернак. Там були розкопані фундаменти церкви та поховання галицького князя Ярослава Осьмомисла. Ніколи не забудуться вигляд костей та останків у похованнях – особливо вразили черепи з добре збереженими зубами. Проте найбільшим уроком було те, як треба ставитися до історії свого народу – відкриття у Крилосі сколихнуло усі суспільні верстви Галичини, викликало ентузіазм та паломництво тисяч прочан до витоків нашої державності. Та насувалися темні дні, передбачливий Ярослав Пастернак зумів заховати останки князів з Крилосу у Крипті Св. Юра у Львові на довгі роки війни, советської окупації... Їх віднайшли аж у 1991 році, коли Крипту підготовлювали до перезаховання Патріарха Йосифа Сліпого. (До речі, сам Я. Пастернак помер у Торонто у 1969 році). А пана Євгена доля закинула до Канади.

Тому так гостро й особисто сприймає пан Євген недалекість людей, які за короткий час умудрюються позанедбувати багато пам'ятних речей і подій. Вже кілька років пан Войчишин звертається до багатьох людей в українській громаді із закликом відновити таблицю біля пропам'ятного дуба, посаженого у 1988 році Конгресом Українців Канади до 1000-ліття хрещення України-Руси, у парку понад озером Довз (Dows Lake). Саме у цьому наймальовничішому кутку Оттави щорічно відбувається

Фото Олексі Костюка з урочистої церемонії посадки деревця.

Фестиваль Пюльпанів, на який збираються тисячі горожан Оттави та туристів помилуватися чудовими квітами.

Дерецьце вирросло у чудовий гарний дуб, а з меморіальної таблиці залишився лише прямокутний камінь, без жодного сліду напису. Пан Євген стверджує, що напис був викладений мозаїкою, та з часом, під

впливом холодної канадської зими, всі камінці викришилися... У Олексі Костюка (мабуть, і у багатьох інших людей) збереглися знімки з урочисті, а Юлія Войчишин, яка у 1988 р. (разом із В. Боцюрків, Л. Гірняк та п-ні Глібович) була членом організаційного комітету проведення святкування Тисячоліття в Оттаві, пообіцяла віднайти матеріали, пов'язані із цією подією.

Отож, давайте разом відновимо це пам'ятне місце і попросимо молодечі організації встановити постійну опіку над нашим дубом! Просимо всіх, хто брав участь у тих святкуваннях, має знімки, і зацікавлений у відновленні

Так виглядає пам'ятний дуб тепер

звернутися до пана Євгена або до редакції “Оттавського Вісника”. А у пана Євгена ще багато різних місцевих історій та імен визначних осіб, про яких варто було пам'ятати, наприклад: в Оттаві похована рідна сестра відомого поета Богдана Лепкого, чи тут мешкала найсильніша людина світу – буковинець Дорофій, який міг підняти на плечі слона...

І зовсім свіжа історія, яка підтверджує правоту пана Євгена, що ми всі, та події навколо нас, якимось чином пов'язані між собою: під час поїздки Президента України Юшенка до США він зустрівся із сином всевітньо-відомого конструктора літаків, українця Ігора Сікорського. Так от, в Оттаві донедавна мешкав Іван Яворський, який був близьким приятелем Сікорського і не раз намовляв пана Євгена поїхати з ним до Нью Йорку – політати на гелікоптерах. Але якось не знайшлося часу і про що тепер щиро жалкує.

“ТРИУМФАЛЬНА ЖІНКА” В ОТТАВІ

У суботу, 2-го квітня 2005 р., Суспільна Служба Оттави приймала єдиний у Канаді торонтонський Український драматичний театр “Заграва” з чудовою трагікомедією Н. Ковалик “Триумфальна жінка”, у постановці Сергія Котеленця та режисера татру Йосифа Терлецького. Із збігом обставин у цей день — смертю Папи Римського Івана Павла II, негодою та снігом, а деколи і з просто небажанням приймати театр, на виставу у залі Православного Собору в Оттаві зібралось тільки кілька десятків глядачів. Вистава, гра акторів, музичний супровід були настільки захоплюючими, професійними, що глядачі отримали величезне задоволення і стоячи аплодували акторам на закінчення. Тема вистави заторкувала завжди надзвичайно актуальні теми відносин батьків і дітей, кохання, подружнього життя. Можливо вперше, з великим почуттям гумору та доброзичливістю, було показано стосунки між львівською родиною, яка заплуталася у своїх проблемах та амбіціях та прибулим з Канади родичем, який своєю відкритістю та щирістю розірвав тихий нудний плин життя.

Театр “Заграва” було створено у 1953-го року професійними акторами різних українських театрів, які опинилися у Торонто. До 1986 року “Заграва” брала щорічно участь у Міжнетнічному Фестивалі Театрів провінції Онтаріо, де займала переважно передові місця. Режисери, костюмери, художники та актори діставали звання найкращих у цих фестивалях, а з 12 закваліфікованих до фестивалю театрів донині залишилася тільки “Заграва”.

Дякуємо всім, що прийшли на виставу, менеджеру зали Собору, що практично безоплатно надали приміщення, а особливо тим оттавцям, що прийняли акторів на ночівлю. Надіємось, що театр не скреслюватиме Оттаву із маршруту своїх майбутніх гастролей, і звітає до нас ще не раз порадувати своєю майстерністю всіх, хто небайдужий до театрального мистецтва та української культури.

Матеріал підготував В. Катрушенко

Пожертва на підтримку “Оттавського Вісника”

Ця львівська жінка знає, що робить! ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ! БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?

Моя пожертва \$ _____
 Ім'я та прізвище: _____
 Адреса: _____
 Підпис: _____

Чеки з поміткою “На Оттавський Вісник” просимо висилати на адресу:

Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

- Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
- Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

КЛЯСИЧНА СТАРОГАЛИЦЬКА РОДИНА (СІМ'Я В ЯКІЙ ВИРІС РОМАН ШУХЕВИЧ)

5 березня 1950 р. біля села Білогорща поблизу Львова загинув героїчною смертю один з найвидатніших героїв української національно-визвольної боротьби 30-50-х років, генерал-хорунжий, головний командир Української Повстанської Армії, голова Генерального секретаріату Української Головної Визвольної Ради та голова Проводу ОУН Роман Шухевич (псевдо: Тарас Чупринка, Тур, Роман Лозовський, Чернець, Туча, Степан, Щука, Дзвін). Спи спокійно у невідомій могилі. Ми пам'ятаємо...

Перший ряд (стоять зліва до права): Тарас Шухевич, Осип Зиновій Шухевич — батько Романа, Володимир Старосольський, Уляна Старосольська, Одарка Старосольська, Ірина Шухевич, Володимир Шухевич, Теодор Рожанковський. Другий ряд (сидять зліва до права): Осипа Рожанковська, Ольга Шухевич, мати Романа — Євгенія Шухевич з Юрком Шухевичем, бабуня Романа — Герміна Шухевич з Ігорем Старосольським, дід Романа — Володимир Шухевич — сеньйор, Ірина Рожанковська з синами Степаном та Ярославом. Третій ряд (сидять зліва до права): Юрій Старосольський, РОМАН ШУХЕВИЧ, Володимир Рожанковський.

Фотосвітлина з 1912-го року. Власність п. Дарії Шухевич-Ломницької з Клівленду, Огайо

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

Але нас багато!

Директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Ірина Ключковська має свій погляд на те, скільки нас є у світі. Нагадаю, що раніше я покепкував з цифр, які подала Оксана Білозір. Спочатку то було „тридцять-тридцять п'ять мільйонів українців за межами України”, а згодом вже двадцять п'ять мільйонів. Ближчою до правдивих цифр виявилася п. І. Ключковська, котра нашу діаспору оцінила так: „від 12 до 16 мільйонів, а деколи навіть подають цифру 20 мільйонів”.

Тепер я отримую від пані листа, де вона цитує мені кілька джерел, за якими в діаспору проживає 12 млн. українців. І що? Я вже нічому не дивуюся. Цифрам теж. Так само із тими міфами, про нашу велетенську діаспору. Навіщо ці міфи? Який тут сенс?

Західну діаспору джерела п. Ключковської оцінюють в 5-6 млн. Насправді це фантазія. Треба нарешті навчитися відрізняти українців від американців чи канадців українського походження. Це далеко не одне й теж. Останні себе українцями не декларують, давно асимілювалися, але ще продовжують носити українські прізвища. Але записувати їх до діаспори? Це смішно. Усі подані панєю джерела не оперують точними цифрами, а так - на око. Тим часом „Енциклопедія Українознавства” куди тверезіша. За її даними в Європі проживає 850 тис, а в Америці і Австралії два мільйони 550 тисяч. Разом кілька буде? Три мільйони 400 тисяч. Де взялися 6 млн?

Та й ті цифри, що подає „ЕУ” вже неактуальні. Адже це дані 1989 р., а ми знаємо, що будь-яка діаспора має здатність скорочуватися. Ну, де є зараз у Польщі тих 400 тисяч українців? Покажіть мені їх. А де у Словаччині 150 тисяч? Більша половина з них асимілювалася і від того, що ми собі будемо вважати їх українцями користі пиши.

Епідемія маразму

Що ся з тими героями Помаранчевої революції робе! Якась пошесть їх охопила. Нагло хлопці вар'юють і то так мощно, жи з'являється підозра, що це не випадково. Першому в голові клямцнуло Морозу. Спочатку він розродився законопроектом, який має надати російській мові статус офіційної, тобто другої державної. А теперка попхався Мороз до Москви, щоб побрататися з Рогозіним, який постійно робить антиукраїнські заяви і нізачо не хоче визнати Крим українською територією. Мороз навіть із Льоньюю Грачем знайшов спільні інтереси, хоча той Грач заповзявся притарабанити до Криму пам'ятник Рузвельту, Черчиллю і Сталіну роботи Церетелі. Татари на те відреагували дуже гостро і обіцяли, що нізачо не пропусять пам'ятника своему катіві, а кримські казакі обіцяли навпаки боронити пам'ятник.

Але ось і другий герой Помаранчевої революції — державний секретар Олександр Зінченко надіслав до Кабміну проект президентського указу “Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України”. І якщо щось клямчне також у голові Президента, і він підпише указ, то будемо мали

перелік населених пунктів, де в органах державної влади поряд з державною мовою будуть пашталакати по-московському. Так ніби досі комусь це заборонялося.

Кумпель Мороза міністр освіти Ніколаєнко кинувся виправляти підручники і повертати Вітчизняну Війну, котра була перетворилася на Другу Світову. Я думаю він на цьому не зупиниться і скоро ми побачимо у шкільних читанках дедушку Леніна. Я б на місці Ніколаєнка ліпше підучив трохи державну мову, бо розмовляє він нею як на міністра надто неграмотно.

Понесло ще одного Остапа від політики Петра Порошенка, який пообіцяв “зупинити процес закриття російських шкіл в Україні”, відновити у вузах групи з російською мовою навчання, а також створити телевізійний канал і радіостанції для російськомовного населення України. Таке враження, що хлоп з дуба впав. Невже тих російських каналів і радіостанцій ще мало? Та він би взяв статистику шкіл на Сході і порівняв з кількістю українців. Виходить, що українці й надалі мають вчитися у москальських школах та ще й часто за москальськими підручниками. Не досить, що у Криму відкрито вже кілька філіалів московських університетів та інститутів, де готують нам потужну п'яту колону?

Ющенко, який не раз обіцяв вирішити проблему з визнанням вояків УПА, якось тихо і непомітно зісковзнув з тієї теми і здибається тепер винятково з красними ветеранами, а ті просто таки вражають своєю кількістю. Їх уже понад мільйон! Хоча статистика свідчить, що осіб, яким понад 77 років (вік наймолодшого нині ветерана) на мільйон ніяк не тягнуть.

Ой, здається мені, що УПА воюючою стороною визнають лише тоді, як умре останній червоний динозавр. А чекати лишилося недовго. Ветерани УПА мають усі шанси пережити „червоних”, бо ж вони воювали значно довше.

Виходить, що нова влада знову ігнорує національного відродження. Невже доживемо до того, що і Ющенко через кілька років свого правління заявить: національна ідея не спрацювала і стане як і Кучма її гробарем? І це при тім, що якраз під час Помаранчевої революції відбувся безпрецедентно високий сплеск національної свідомості, єднання Сходу і Заходу. А нова влада продовжує озиратися на Росію, загравати з російською меншиною, спорт і далі є пріоритетом над культурою і духовністю. Бідна ідея національного відродження! Так вона і залишиться „маячнею” “українських буржуазних націоналістів”?

Прибалтійські президенти, які чудово володіють російською мовою, розмовляють із російським президентом лише через перекладача. Але Ющенко, приймаючи у Києві Путіна, вирішив послугоуватися общепонятним. Бо так йому, бачите, зручніше. А гонор президента найбільшої в Європі держави?

Деякі міністри нового уряду та голови обласних адміністрацій навіть не намагаються розмовляти державною мовою, демонструючи цим свою тупість. Якщо не вистачає інтелекту оволодіти державною мовою, то закрадається сумнів: а чи вистачить інтелекту на управління державою?

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ...

Світ попрощався з Іваном Павлом II, що був на Ватиканському престолі 26 років. Разом з ним відійшла у вічність обіцянка, дана Блаженнішому Йосипу Сліпому, що пробув 18 років у тюрмах та таборах, про піднесення УГКЦ до патріаршої гідності. Спільного у обох – те, що вони походили з Галичини обоє померли в Римі. Йосип Сліпий спочив першим. 21 рік тому Кароль Войтила “на прощання поцілував руку Патріарха Йосифа, немов перепрошуючи, що не сповнив його бажання проголосити Патріархат Києво-Галицький і всієї Русі, як того домагався Блаженніший”.

У газеті “Свобода” від 11 лютого 1986 р. є спомин єпископа Василя (Лостена) про гостину у Папи Івана Павла II, який запросив 18 українських владик на обід, де підтвердив свою позицію: “Тут кожний міг говорити вільно, без протоколу. Ми буди здивовані, як добре Папа поінформований про всі справи нашої Церкви з деталями включно... Святійший Отець сказав, що він, як і ми, леліє думку про відзначення УГКЦ патріаршою гідністю. Це він має на меті у своїх планах, однак вповні свідомий того, які наслідки були б для нашої мовчазної Церкви, для наших поневолених братів, коли б у висліді проголошення Патріархату советський уряд затіяв неронське переслідування невинних вірних.”

Відтоді пройшло 19 років. Україна стала незалежною державою у 1991 р., і вже ніякої небезпеки неронівських переслідувань давно нема. Однак Папа Іван Павло II, відвідуючи Україну у 2001 році, не проголосив і не визнав Патріархату Української Греко-Католицької Церкви. Як це розуміти? Що ще стояло на перешкоді?

Папа прощається Патріархом

(фото, офіційно заборонене ватиканською цензурою)

**ПОКРОВА ПОКРОВА
Ukrainian Children's
Arts Camp**

JULY 25-29, 2005

Ukrainian Orthodox Cathedral Auditorium
1000 Byron Avenue

For more information contact:

The Pokrova Arts Network Camp Management Team (2005):

Mirosława Bilaniuk, Director, Curriculum: (613) 727-1331

Chrystia Chudczak, Director, Network Leader: (613) 742-0322

Lydia Migus, Director, Fundraising/Treasurer: (613) 371-1720

Dob. Jennifer Okhrymchouk, Director, Network Relations: (613) 820-5701

Оттавський відділ УКСС
проводитиме річні збори
четвер, 19 травня 2005 р., 20:00
911 Carling Avenue, Ottawa

Український Дім

- річний звіт
- вибори управи,
- прийом нових членів

Опозиція (о)

От хто у нас завжди на плаву, то це Л.Кравчук. Він любить красуватися перед камерами (телевізійними) і прорікати, аналізувати, пророкувати. Не знаю, хто і коли зробив із нього героя, але цитують його часто і запрошують до бесід як творця новітньої історії України. Купу фільмів про нього назнімали, із яких ми можемо дізнатися, що думає, де живе, чим харчується, на чому сидить і яким шампунем миється Л.Кравчук. Дійшло до того, що українці, виявляється, мають у ніжки поклонятися йому за Незалежність, синьо-жовтий прапор, герб та гімн України.

От і тепер, після фіаско, якого зазнала його партія, підтримуючи Януковича, Кравчук намагається вчити нас, як треба облаштовувати Україну. Цю ситуацію можна перевести у футбольну площину, – цей прийомчик полюбляють есдеки(о). Уявіть, що тренер команди, яка пограла із розгромним рахунком і вилетіла з еноної ліги, намагається давати поради тренеру команди-переможця, аналізуючи помилки, які було зроблено ними (переможцями) під час гри. Смішно? Так само смішно виглядають виступи Кравчука “яко аналітика”.

Коли я бачу цю пихату мармизу, то у пам’яті, як кадри кінохроніки зринають епізоди. Ось керівник відділу Комуністичної Партії УРСР Леонід Кравчук веде дискусію з дисидентом В.Чорноволом, змальовуючи йому (і нам заодно) красоти радянського способу життя. Підбір запитань і аргументів, монтаж телепрограми зроблено так, що В.Чорновіл більше схожий на вусатого вуйка з націоналістичними замашками, який сам не знає, чого хоче. Натомість Л.Кравчук – переконливо доводить, що для існування Української Гельсінської Спілки нема підстав, бо ж у країні Рад, найкращій країні у світі – соціалізм із людським обличчям, тотальна демократія та гуманізм...

Ось перші вибори Президента, де В.Чорновіл і Л.Кравчук – головні претенденти на найвищу посаду. ЗМІ та все ще працевлаштовані агенти КДБ поширюють думку, що Кравчук – це плавний перехід від соціалізму до демократії, а В.Чорновіл – це громадянська війна й розруха.

Ось я стою у черзі за манкою. Видають за списками, складеними у поліклініках міста, для новонароджених дітей. Норма – 1 (один) кілограм на місяць. Ще буває олія. Також за списками. Але її треба “зловити”, бо завозять рідко. Норма – 1(один) літр на місяць.

Потім з’являються талони на цукор, шкарпетки і нижню білизну. Долар підлітає по кілька разів на день. Люди ріжуть купонокарбованці й озброюються “кравчучками”. Вклади в ощадбанку знецінено. Народ вийшов на базар. Продають речі. Свої. В народі розказують анекдоти про цукор, купони й Кравчука. Починають проклинати Незалежність і жаліти за Союзом. Себе називають панами мільйонерами, бо зарплата через інфляцію доросла до мільйонів. Президент України – Л.Кравчук.

І тепер ця людина буде закочувати очі до неба, надимати щоки і вчити мене жити! А не пішов би ти...

Оксана СОКОЛИК

ЗА КОРДОНОМ “НАШІ” ВБИВАЮТЬ “НАШИХ”?

Офіційна статистика свідчить, що в одній лише Італії щотижня гине 12 українців. Значно більша кількість тимчасових емігрантів знаходить свою смерть у Португалії. В усякому разі найбільше повідомлень про загибель тільки буковинців надходить саме з цієї країни. Хоча географія поширення цього явища значно ширша. Європа перенасичена дешевою робочою силою. Заробітчани з Чернівецької області трагічно гинуть і у Чехії, Греції, Іспанії. За деякими даними, з життя їм “допомагають” піти не стільки тамтешні роботодавці чи злочинці, скільки наші ж, українці. У розкритті цих злочинів, держави, де це трапляється, не зацікавлені. Часто-густо причиною загибелі називають самогубство. Доки тягнеться процедура передачі рідним тіла покійного, пошуків необхідних на це коштів, проблема з'ясування обставин загибелі для них перестає бути актуальною. Родичі й справді піклуються більше про те, як би по-людськи і на своїй землі поховати близьку їм людину.

Днями до обласного ВВіРу у Чернівецькій області прийшло повідомлення, що у Італії загинула мешканка Новоселиці Марія Б. Жінка поїхала до цієї сонячної країни з надією і собі заробити якусь копійку, аби допомогти вивчити дітей, позаяк заробітної плати медичної сестри ледве вистачало на хліб. За яких обставин загинула Марія Б. у Італії, може залишитись вічною невідомістю для сім'ї. Від земляків з Італії стало відомо лише те, що жінка страшенно порубана гострими предметами. Чоловік заробітчани разом з дітьми прагне за будь-яку ціну доставити хоча б прах загиблої матері та дружини і поховати на рідній землі.

Ще одне повідомлення надійшло до Сторожинця з Туреччини про те, що 27-річна Наталя Г. загинула у автокатастрофі. У сім'ї, де передчасно померли обоє батьків, немає змоги привезти тіло загиблої. Наталя заробляла гроші, утримувала своїх двох сестер та неповнолітнього брата. І це лише два приклади з безлічі сумних історій

Анна ДАНИЛЮК, Чернівецька газета “ДОБА”

Canadian MP in Ukraine welcomes Prime Minister Martin's warning to Russia

November 29, 2004

OTTAWA - Etobicoke Centre Borys Wrzesnewskij welcomed the strong and clear message Prime Minister Paul Martin sent to Russian President Putin to stop interfering in Ukraine. In response to a question in the House of Commons, the Prime Minister stated:

“Canada is prepared to do whatever it can, whenever it can, to ensure that elections in Ukraine are fair, open and transparent. One cannot have democracy unless there are fair and open elections..”

Wrzesnewskij, who is on the ground standing shoulder to shoulder with the people of Ukraine during this difficult moment in their history, has been meeting with key players in the unfolding drama, monitoring developments, and assessing the potential for deterioration of the situation. Earlier today, Wrzesnewskij briefed Prime Minister Paul Martin about developments on the ground and also met with Canadian Ambassador to Ukraine, Andrew Robinson.

In his assessment of the morale of the people in the street and attempts by the regime to intimidate and sow dissension, Wrzesnewskij stated to the Prime Minister: “Clearly, the outgoing President of Ukraine has upped the ante. Initially he threatened to send in 30,000 to 50,000 miners from the Eastern regions of Ukraine to teach the student demonstrators in Kyiv a lesson. As soon as most of them arrived, they immediately switched sides and began joining the student demonstrations. Then he threatened to use the police to disperse the crowd, but the police have defied the administration and switched to the side of the people. Finally, Mr. Kuchma declared a state of emergency and called in two divisions of soldiers, but given the number of people in the street, even this declaration of a state of emergency had to be rescinded. Mr. Kuchma has gone over the top by claiming there will be a civil war. The current corrupt regime is trying to incite divisions by talking about a separation between the east and west of Ukraine. The only split I see is the split between the president and the people, not between the people themselves. The people of Ukraine are indeed united.”

For the third time, Etobicoke Centre Liberal MP Borys Wrzesnewskij is leading a Canadian Parliamentary Delegation to Kyiv to bolster the democratic movement in Ukraine. Joining Wrzesnewskij on the all-party parliamentary delegation are Conservative MP Peter Goldring (in Ukraine), Bloc Quebecois MP Bernard Bigras, and New Democratic Party MP Judy Wasylycia-Leis.

Before boarding the flight to Kyiv, Ukraine, Wrzesnewskij stated:

“Through the passage of these two motions and the acceptance of my call for an emergency debate on the Ukrainian presidential elections, the House of Commons has spoken. Our loud and clear message is that a concerted, systemic and massive fraud has been committed by the current regime and there is no legitimate basis for declaring Mr. Yanukovych the winner of the presidential election. The unanimous passage of the motion on November 25 gives meaning to the phrase ‘special relationship’ which we have used since 1991 and demonstrates that in this hour of need Canadians stand shoulder to shoulder with the students, workers, pensioners, police, and soldiers fighting for democracy in the streets of Ukraine. The presence of the Canadian parliamentary delegation on the ground in Ukraine will demonstrate to the Ukrainian people that Canada will not only stand with them, but will also exert pressure to ensure that the will of the Ukrainian people and their support for Victor Yushchenko is recognized. Our delegation brings a forceful message from the House of Commons that we will not accept this blatant coup d’etat. The will of the people must be respected and there will be consequences to President Kuchma and his administration should the usurpation of power not be reversed.”

Wrzesnewskij spearheaded the unanimously accepted House of Commons motion of October 26, the emergency debate of November 24, and the unanimously accepted motion of November 25. He has been the prime mover in reaching all-party consensus in Canada for sending a consistently strong message to the regime in Ukraine. Earlier this month, Wrzesnewskij was instrumental in getting CIDA to send second round election observers to Ukraine. As well, his family foundation donated to several Canadian NGO organizations to send election observers to Ukraine, including \$250,000 to the University of Alberta's Canadian Institute of Ukrainian Studies to establish the Ukraine Transparency and Election Monitoring Project.

Ivan Baker

Soffit, Facia, Siding
Windows and doors installation
Drywall
Renovation

(613) 864-7438

Звертайтеся до Андрія
Досвід, Надійність, Якість

Найпевніше місце, де завжди можна отримати число

“Оттавського Вісника”

– кредитова спілка “Будучність”

913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3

Tel: 613-722-7075

Відчинена:

Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00

В суботу з 10.00 до 15.00, вівторок, неділя – вихідні

Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-найму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно. Комерційні оголошення – за домовленням.

До уваги передплатників,

“ОВ” поки що видається не щомісяця, а в залежності від наявних зібраних коштів. Заохочуйте своїх знайомих підтримувати датками наше видання! Жертводавцям надається посвідка для відтягнення від податку.

Хай ВАШІ податки працюють для ВАС!

Спрямуйте самі свої податки туди – де вони приносять користь українській громаді!

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

Віктор Ющенко, Александер Квасневський, Борис Вжесневський

Continued from page 5, 9

- Але приїхало, здається, більше як шість. Наскільки нам відомо, ви особисто профінансували більшу частину коштів транспорту до Оттави з Торонто. — Так, і поміг фінансово ще один чоловік.

- А чому КУК збирався проводити цей мітинг у суботу? — Знаєте, люди не дуже орієнтуються часами, а воно добре складалося з тим, що було необхідно зробити тут.

- Маєте на увазі, скликати надзвичайне засідання в Парламенті? — Так, я в середу рано прибув до Оттави, і виступив під час так званого caucus мітингу. Після того було прийняте, дуже важливе, одностороннє рішення. Заступниця прем'єр-міністра, що тоді був поза Канадою, Ан Меклеллен, чітко виступила і різко засудила ситуацію з виборами в Україні. Але це ще не було достатньо. І я тоді порадився з адвокатами, юристами, які працюють у Парламенті, та вирішив, що спробую скликати надзвичайне засідання, так звані, emergency debate.

Склавши звернення, став у Парламенті у т.з. point of order і виніс це на обговорення. В 16.30 спікер повернувся і вивісив своє рішення - з певними застереженнями, але він згодився, що на цей момент засідання в Парламенті переривається і назначив наступне на 18.30. А в такому emergency debate правила Парламенту покликуються на те, що кожна партія мусить мати два виступи, принаймні по 10-20 хвилин. Це означає, що в кожній партії думка на цей момент, вже має бути чітко оформлена. І тоді дуже придалися й спрацювали всі ті матеріали, котрі раніше висилалися щоденно від мого бюро до інших членів Парламенту. Вони були дуже подібні в багатьох аспектах, бо вживались однакові дані, але кожен мав достовірну інформацію, на основі якої сформувалася загальна позиція канадського уряду. Також, я мав перший розпочати emergency debate, але навіть не мав часу написати промову і виголосив її спонтанно, без підготовки.

- Це і було переломним моментом канадського уряду для прийняття знаменитої резолюції. Можете розповісти про вашу роль у цьому? — Наступний день, у четвер, відбувся мітинг в Оттаві і тому я відразу, щоб встигнути, почав працювати над резолюцією. Я розумів психологію чиновників в Україні і крім того знав, що прокуратура адміністрація буде боятися, навіть коли вона має колосальні ресурси, якщо над її головою буде загроза міжнародного суду. Тому резолюцію оформив з трьох частин. Перша стверджувала, що відбувся великий фальш, організований адміністрацією і ЦВК. У другій частині йшлося, що згідно волі народу, Янукович не є президентом, а в третій було, що якщо результати не будуть анульовані - а вказувалося президента Кучму і його адміністрацію - то це призведе до всіляких можливих наслідків. Тобто, ми дуже чітко вказали кого це буде торкатися, але не вповівся, які міри прийматиметься. А відкрили все можливе. Це могли бути і економічні санкції, замороження ресурсів, чи travel bans, чи візи, ми все відкрили, включно з кримінальними справами в міжнародному суді. Над тим була страшна боротьба, ось тут, в цій самій кімнаті. Тут, у цьому офісі, сиділи до пізньої ночі, а тоді знову від ранку, бо були величезні застереження від департаменту, тому що до цього часу ще жодний

парламент не прийняв будь-якої резолюції щодо України. Не тільки, що це була перша резолюція, але вона була чітка і різка. І що цікаво, після цього є багато резолюцій, які прийняли десятки парламентів країн світу, а ця, не тільки що вона перша, але і виняткова.

- Канада змінилася від пасивного стану до активного... А чим, крім того, це вплинула на розвиток подій? — Резолюція пройшла у четвер ввечір. Я повертався в Торонто, щоб у наступний день летіти в Україну. І перед вильотом зустрівся з членом бюро прем'єр-міністра Карлом Литлером, щоби розглянути різні потенційні сценарії і яка може бути реакція Канади. Одним із варіантів було те - в той час цього ще ніхто не знав конкретно - що Верховний Суд буде розглядати справу і що вирішить позитивно. Ми розглядали різні версії, але час показав, що саме цей сценарій був правдивий. І в такому випадку, що Канада могла б зробити. Ми прийшли до висновку, що як суд прийме таке рішення і будуть повторні вибори, то щоб гарантувати ті вибори Захід повинен вислати десь так від десяти до дванадцять тисяч спостерігачів. Ситуація в Україні під час виборів була така, що кожна людина могла або один, або два виборчі пункти спостерігати. А їх було понад тринадцять тисяч. І в той спосіб ми вирішили, що як Канада вишле п'ятсот і відразу зреагує після того, як Суд винесе рішення, що будуть повторні вибори, це примусить Європейський Союз вислати пропорційну кількість спостерігачів. Канада - п'ятсот, Європейський Союз - п'ять тисяч, Сполучені Штати - п'ять тисяч теж, чи вишлють, чи профінансують. Вони звичайно фінансують. Це була розмова перед вильотом. Але прилетів до Києва, і ситуація була, мабуть, найбільш важка в той час. Я знову зустрівся, але вже неофіційно, із заступником ЦВК Давидовичем. Того вікенду, як

Серед демонстрантів, Майдан Незалежності, Київ, листопад 2004

уже всі знають, двадцять восьмого в десятій вечора у неділю, через тиждень після виборів Кучма, або хтось другий, дав наказ, виступити внутрішнім військам. І ми довідалися про цю інформацію та її перевірила. Інформація була реальна. Але також після півночі, довідалися скільки людей були в центрі в той час, і було зрозуміло, що навіть тринадцять тисяч військ МВС не зможуть контролювати ситуацію. Навиворіт, це поставило би президента Кучму під особисту загрозу.

Наступний день у мене і в членів парламентарної організації, котру я очолював, був ряд зустрічей. І по дорозі на прес-конференцію, де ми мали пояснити ту

резолюцію канадського Парламенту - а зокрема пункт, чому персонально названо президента Кучму і те, що його можуть торкнутись кримінальні санкції в міжнародному суді - я одержав прямий дзвінок від прем'єр-міністра Канади. І Пол Мартін спитав, що конкретно може зробити, щоб допомогти ситуації в Україні. У той час було багато інформації, що Росія мала свої спецслужби на території України.

- Тепер стверджують, що їх там таки не було. Маю на увазі, спецвійська. — То ще невідомо, або колись вясниться. Але в нас, наприклад, є фотографії, і виглядає, що реально вони могли бути. А що безсумнівно було зрозуміло відразу - те, що мер Москви

Юлія Тимошенко та Борис Вжесневський, Київ

Лужков конкретно вказував, яка політика повинна розкритися, - і закликав до сепаратизму. Ми бачили, до чого це doprowadило в Грузії. І також бачили, як втручався у виборчий процес на пряму президент Путін. Отож я попросив у телефонній розмові, щоби наш прем'єр-міністр чітко виступив і сказав Росії та президентові Путіну, щоби той не втручався у внутрішні виборчі процеси України. І після цього в мене була ще одна телефонна розмова з членом Парламенту Волтером Ластівкою, бо ще перед від'їздом, тут в офісі, я оформив питання для прем'єр-міністра, і воно трошки помінялося. В мене питання, було, мабуть, зарізка. Але це питання поставилося у Парламенті відразу в понеділок. І це вперше, що провідник будь-якої країни, публічно сказав президентові Путіну, щоби не втручався у внутрішні справи в Україні.

На наступний день, під час прес-конференції з президентом Бушем, який відвідував Канаду, журналісти поставили те саме питання прем'єр-міністрові, і він знову повторив, що вже сказав попередньо. А коли президента Буша журналісти перепитали те саме, він обернувся до Мартіна і сказав: *"I concur with the Canadian Prime Minister"* (Я погоджуюся з позицією канадського прем'єр-міністра).

- *Ну і нарешті ми вернулися до спостерігачів. І як розвивалися події далі?* — Невдовзі після того Верховний Суд України прийняв своє рішення. Я вже мав залагоджено, щоби у п'ятницю зустрітися з міністром закордонних справ та з міністром СІДА, щодо переговорів про канадських спостерігачів. І коли я перелітав літаком - з того, що я зрозумів - вони обоє скликали телеконференцію разом із КУК. На наступний ранок, поки я долетів до Оттави, міністр СІДА Айлін Керрол проголосила, що Канада буде висилати велику групу... аж сімдесят п'ять чоловік! Я коли це почув...

З пані міністром на той раз не вдалося побачитись, але з міністром закордонних справ зустрівся. І треба сказати, що він дуже позитивно поставився до моєї позиції, бо я ще до вильоту попросив репрезентантку КУК Марту Хадчій підготувати проект про спостерігачів для КУК, і щоби вона підготувала його не на п'ятсот, а на тисячу п'ятсот. А тих членів Парламенту, які були частиною моїх делегацій, я попросив, щоби під час періоду запитів тут, у Парламенті, вони ставили питання до нашого уряду, чому Канада не висилає тисячу п'ятсот. Тож я пішов до журналістів і на вечірніх національних новинах зі мною провели ряд інтерв'ю. На кожному каналі я настоював на одному - що Канада повинна вислати тисячу п'ятсот спостерігачів.

І гарно все співпало, коли кандидат Віктор Ющенко так само висловився у неділю в Україні, та закликав щоби Канада вислала тисячу п'ятсот. А перед тим, ще у суботу до мене був дзвінок від уряду - як то так я міг піти до преси і вимагати півтора тисячі, коли домовлення було, що тільки п'ятсот? На що я відповів - ну а як то могло статися, що Айлін Керрол від СІДА вийшла на прес-конференцію і проголосила сімдесят п'ять? З бюро прем'єр-міністра мені чітко відповіли, що вони не знали того. І до понеділка, а розмова була в суботу, уряд уже офіційно визначив число спостерігачів. А мене попросили, щоби я був біля міністра СІДА, коли вона буде проголосувати, що Канада висилатиме найбільшу мобілізацію людей, після Афганістану, на міжнародний проект - тобто тисячу п'ятсот спостерігачів в Україну на вибори.

- *Можна сказати, що завдяки вашій ініціативі, Канада заробила безліч плюсів в очах України.* — Як знаєте, вибори відбулися набагато справедливніше, бо було багато спостерігачів. Чудово, що це все спрацювало до певної міри разом з іншими факторами. Канада знову була перша країна, що в той час пропорційно проголосила найбільшу кількість спостерігачів. І після того інші країни почали одна за другою посилати пропорційну кількість людей. Тоді ж виникла ідея, котру я сильно підтримував, щоби колишній прем'єр-міністр Джон Тернер очолив делегацію канадських спостерігачів. Це мій знайомий, я його дуже поважаю. - *А чому вибрали саме його?* — Так співпало. Розмова була з бюро прем'єр-міністра. Джон Тернер був у Торонто на демонстрації. І коли я прилетів з України, перше ніж летіти до Оттави поїхав

відразу туди. І Джон Тернер там з'явився, тому що він близький друг пана Тимуртея, який його туди й привіз. І це мені надало таку ідею, що гарно би було, якби нашу делегацію очолив колишній прем'єр-міністр Канади. Я запропонував цю ідею Карлові Литлеру, йому ця ідея сподобалася, сподобалася також панові Тернеру. Так усе залагодилося, і колишній прем'єр-міністр очолив канадську делегацію.

- *Хто ще, на цьому етапі, підтримував вас найбільше від канадського уряду?* — Найбільше - бюро прем'єр-міністра. Якби вони не підтримували в усіх ключових моментах, окрім резолюцій, які пройшли через Парламент, більшість із цього не відбулася б. І теж, при нагоді, хочу сказати, що наприклад, *Foreign Policy Review* - який був проголошений вчора (19 квітня 2004, прим. "ОБ"), де йдеться про розвиток та стратегічну співпрацю Канади із двадцятьма п'ятьма країнами світу - і те, що Україна, одинока європейська країна, потрапила у цей список, тільки тому, що бюро прем'єр-міністра має досі надзвичайно позитивне ставлення і щодо українців тут, у Канаді, і до самої України.

- *А чи були такі, хто, навпаки, заважав вам лобювати українські питання?* — О, звичайно. Як згадував, перша резолюція в Парламенті... Я міг представити її і без загальної підтримки, але були шанси, що вона в такому випадку може не пройти. Ще, на жаль, департамент СІДА дуже довго опирався. Майже до кінця. А також був такий етап, коли навіть Міністерство закордонних справ дуже негативно до цього ставилося. Але знову треба признати, що прийшов момент, коли МЗС на сто вісімдесят градусів поміняло свою позицію. І тоді не тільки підтримувало, а навпаки, тісно співпрацювало, щоби здійснити різні частини проекту.

- *Коли це відбулося?* — Приблизно на початку грудня. Та найкраще склалася співпраця з кабінетом прем'єр-міністра.

- *А тепер повернемося в Україну. Чи там там доводилося часто виступати зі сцени, крім непогодженого з Канадою, відомого і ризикованого поздоровлення Ющенка на Майдані з перемогою після 2-го туру виборів?* — Знаєте, вибори потрібно, я можу виступити перед людьми. Але щоби постійно виступати - то мені це якось не дуже подобається. Але є моменти, коли абсолютно мусить. І тоді треба було ризикувати. Але що то є - ризикувати політичною кар'єрою, коли люди потенційно ризикували своїм життям? В Києві, двадцять другого листопада я перший

В наметовому містечку, Київ, листопад 2004 р.

раз заговорив до мільйону людей, а це було надзвичайно важливо, щоби західний політик промовив в обороні волі народу і у підтвердження того, що в другому турі Віктор Ющенко в дійсності виграє і став ще тоді президентом. Незважаючи на жодні політичні наслідки, те треба було сказати!

Пізніше були різні прес-конференції, і на них було вкрай важливо, щоби людям розказувати і задокументувати, які великі фальшування відбулися, а також остерігати про російський вплив. Це була надзвичайно небезпечна гра, і про неї належало розповідати на весь світ. І це, напевне, дало свій результат. Справедливість перемогла. Після третіх виборів, як ви знаєте, був надзвичайний день інаугурації. І в мене була нагода знову, другий раз привітати Ющенка, як президента України.

- *А які у вас стосунки склалися з Юлією Тимошенко?* — В мене є дуже добрі стосунки, я з Юлією не раз розмовляв. Ще коли вона була тут, у Канаді. І влітку, перед виборами, і під час виборів. У нас не раз були розмови щодо стратегії виборчих процесів, щодо спостерігачів.

- *Що вам найбільше запам'яталося з тих помаранчевих подій, чи то в Україні, чи в Канаді?* — Стільки моментів... щоби вибрати декілька, то важко. Мабуть, це той день, 22 листопада, після виборів другого туру, коли ситуація потенційно розвивалася в дуже небезпечному напрямку, і коли я побачив, як люди струмочками сходяться на Майдан, а з тих струмочків робиться могутній народ. І коли я стояв, закінчивши виступ, всюди були помаранчеві кольори. Різні відтінки тих помаранчевих кольорів. Незважаючи на те, що тоді ніхто не міг сказати, чим все закінчиться, на мене наплив момент оптимістичного піднесення. Ті помаранчеві кольори мені нагадали новий світанок, коли сонце сходить і починається новий

Continued on page 18

**В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПІНСЬКИЙ МРІЯВ ПРО НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ
(ДО РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ)**

У квітні відзначається 121 рік із дня народження видатного українського мислителя, послідовного патріота України В'ячеслава Липинського.

Його ідея переходу зрусифікованої та сполонізованої української еліти початку століття на українські національні позиції шляхом розбудження і зміцнення почуття територіального патріотизму та солідарності між усіма громадянами України, незалежно від їхнього соціального статусу,

вірноповідання, етнічного походження і рівня національно-культурної свідомості, має сьогодні неабияку актуальність.

Але варто згадати сьогодні насамперед його працю «Хам і Яфет», присвячену першому десятиріччю відродження української держави на початку ХХ століття. У чому актуальність цієї праці для українського сьогодення?

«Десятиліття відродження Держави Української!.. Чому ж її нема? Чому і ця спроба створити державу та стати нацією скінчилася руїною, як і всі попередні, в протязі тисячі літ?» – питає В'ячеслав Липинський у 1928 році. Сьогоднішня актуальність цього питання безумовна, бо знову, особливо після президентських виборів, піднімається питання про розколотість населення України, точаться суперечки про українську перспективу і про наміри тих чи інших політичних сил надати перевагу зближенню з Росією чи з Заходом...

Хамська позиція українських вождів, що образно походить від біблійного Ноевого сина, на думку В'ячеслава Липинського, означала «абсолютний брак любові до своєї громади, натомість любов тільки до себе, до свого «я». Повна відсутність творчої, Яфетової, синівської покорі, натомість зарозумілість глупої пихи, що греблі рве і сама гине. Погорда до батька, коли він слабкий, натомість рабство у чужого, коли він сильний – ось хамство, ось прикмета людей, що живуть на Українській Землі...», – каже В'ячеслав Липинський, немов адресуючи це своїм сьогодинішнім нащадкам, котрі зустрічають, уже вдруге за останні сто років, десятиріччя унезалежнення України.

Український мислитель уважав, що «державна – це перш за все: Влада, Територія, Громадянство. А нація – єдність духовна – родиться від держави – єдності територіально-політичної – а не навпаки... Хамство ж українське від початку нашого історичного життя ставало впоперек цьому процесові».

Український ідеолог «хліборобської верстви» підкреслював, «згрідлива насмішка над слабстю і наготою свого батька» і спекуляція його немічністю перед сильними сусідами – це головна ознака українського Хама. Він підкреслює, що «і після смерті Богдана Хмельницького, і після Гетьманства 1918 року переможці, одержавши Україну з Законности, Маєстатичности, Загальности, перерізали зараз же на другий день самі себе і щезли в рабстві...». З часу написання Липинським цих слів минуло вже понад 70 років.

Чи була революція революцією?

Оглядаючись на те, що відбувається довкола, з легкою часткою цинізму згадуєш старий радянський анекдот. Повіdomляє радіо Гондурасу: «Минулого тижня відбулося шість революцій. Особливо запам'яталися третя й п'ята, які супроводжувалися танцями й феєрверком».

Адже революція - це не «танці й феєрверки». Це, насамперед - результат серйозних, глибинних перетворень. Зміст революції - не в тому, що замість Івана Івановича став правити Петро Петрович. І навіть не в тому, що замість партії Івана до влади прийшла група Петра.

Революція докорінно міняє суспільно-політичну, і в результаті - економічну систему у суспільстві. Революція під масою героїв й антигероїв, угрупувань, особистих інтересів, і інших зовнішніх проявів, які є лише піною, символом, приховує процеси глибинні. Якщо ж цього немає, то мова йде про переворот, про насильницьке захоплення влади, але в жодному разі не про революцію.

Безумовно, поштовхом до революції стала фальсифікація результатів виборів. Буде не зовсім правильно стверджувати, що народ вийшов на вулиці тільки через сам факт фальсифікації. Якби людей все інше в країні влаштувало, то справа обмежилася б максимум бурчанням на кухнях.

Хід революції був явно нетрадиційним. А що, власне, відбулося? Потусовалися пару тижнів на вулицях - і все! Ні взятої Бастилії, ні обезголовленого тирана, ні хоча б зруйнованої стінки якої-небудь!

Революція сталася у тому, що деякі органи влади, а зокрема - Верховний Суд і Центральна виборча комісія, просто працювали У РАМКАХ ЗАКОНУ. Ні більше, ні менше! Виходить, що для України революція - це ситуація, у якій органи влади діють відповідно до законодавства!

У плані створення яких-небудь принципово нових гасел або концепцій «жовтогаряча революція» біднувата. У порівнянні із французьким «Воля, рівність і братерство!», або навіть російським «Фабрики - робітникам, земля - селянам!» українське «Разом нас багато» виглядає якось абстрактно, і головне - ні до чого не призиває. Гасло, яке констатує. Хоча, може бути, у цьому і є українська знахідка - «тому що» мирна? Було ще одне гасло, ще більш банальне: «Бандити сидітимуть у тюрмах». Чудове гасло. Головне, що воно реалізується при будь-яких розкладах. Однак, питання навіть не в тому, чи будуть вони сидіти, а в тому, кого будуть вважати бандитами!

Загалом можна сказати, що «жовтогаряча революція» за формою, дійсно, була ближче до «танців і феєрверка», ніж до «справжніх» революцій. Однак цей факт не засмучує, а скоріше радує. Багатоох бентежить той факт, що революцію підтримала далеко не переважаюча частина населення України. На жаль, ті, хто стояв на Майдані й інших площах України, не відразу відчують позитивні результати своєї самопожертви. Багато хто з них, цілком можливо, стане жити гірше, і проклянуть у результаті свою недалекоглядність.

Таким чином, чи можна назвати події, які відбулися, гордим ім'ям «революція»? За більшістю ознак - так. Але «солодкі плоди» революції «смакуватимуть» українські буржуа. «Помаранчева революція» віддасть владу не народу, а тільки частині його - буржуазії. І ця частина буде використовувати державу у своїх інтересах, які далеко не повністю збігаються з інтересами більшості громадян. І тільки після того, як «наситяться» вони й «нагодують» свої підприємства, позитивні зміни торкнуться більш широких шарів суспільства. Такі об'єктивні закони розвитку, подобається це комусь, чи ні.

Так що ж, не треба було виходити на майдан? Треба. Тому що іншого шляху в Україні просто не існує.

Микола Колодяжний

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613)761-5786

Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades - Web Design - Home and Office Networking - Repairs Household Equipment

Computers and peripheral devices – repairs, upgrades, maintenance. Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation. Web Design, including maintenance and updates. Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines. Assistance in setting PC configuration – the best performances per \$1 invested guaranteed. Local networks – layout, connection and maintenance.

Repair of Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones

Миші з'їдять Україну

Польові миші, кількість яких збільшується, становлять небезпеку для цього річного урожаю зернових. Популяція гризунів (мишей-полівок) суттєво зросла, порівняно з 2004 роком, що може становити суттєву загрозу урожаю зернових. За інформацією Головної державної інспекції, наразі «ситуація напружена, однак з-під контролю ще не вийшла». За його словами, збільшення популяції гризунів має декілька причин. По-перше, 2004 рік був урожайним, що створило сприятливу кормову базу для мишей і привід для їхнього переселення на поля із зерновими опісля неврожайного 2003 року. По-друге, тепла зима, а це сприяє виживанню й активізації гризунів. І по-третє, чи не найважливіше, значна частина сільськогосподарських підприємств своєчасно не обробила свої землі, зігнорували інформацію Головної державної інспекції із захисту рослин про зростання загрози гризунів. Особливо складна ситуація із розселенням мишей склалася на полях Херсонської, Миколаївської, Одеської, Хмельницької, Запорізької та Вінницької областей. Менш небезпечно на Луганщині, Донецщині, Харківщині, Полтавщині.

Кому революція, а Руслані гроші!

Цікаве інтерв'ю прочитав з Русланою в інтернет-газеті „Московський Комсомолец”. Стаття під оригінальною назвою “Руслані відрізували оранжеву частину!” “ Руслана... випустила новий кліп “Танці з вовками”. ... В кліпі поза танцем з вовками багато хронікальних кадрів з “оранжевої революції”. Однак для показу в Росії ці сцени з кліпу вирізані.”

Прочитавши це, я ще раз подумав: яка ж тоталітарна влада в Росії, що тільки й дивиться, як би нічого оранжевого не пропустити на свою територію та спотворює кліпи співаків України! Яким же було моє здивування, коли я прочитав нижче, що кліп свідомо зроблено у двох варіантах. Так би мовити під споживача! Для української демократії – оранжеві, близькі до серця кадри, а для тоталітарної Росії революційний колір затерли бізнес-ганчіркою! Ось цитата: “Копія відправлена і в Москву. “В двох варіантах, — шепнула мені на вухо Руся, — з революцією і без, нас так попросили наші видавці...” Мовляв, у вас же диктатура...”

Недавно, пригадую, Янукович просив Руслану виступити десь на концерті, стати радником. Руслані довелося відмивати своє ім'я від зв'язків із фальсифікаторами виборів. Перейшла відкрито (після другого туру!) на бік оранжевих, голодувала, співала на Майдані! Але для чого? Щоб потім робити лише гроші на революційному дусі?

Мислення типу „нас так попросили видавці” (в перекладі значить „Мені начальник сказав! Що я можу зробити? Не буду ж я роботу втрачати із-за цього!”) – це мислення раба, безпринципної людини, тих, хто так оправдовував свої злочини під час фальсифікації виборів, переслідував активістів громадських організацій, виганяв чесних людей із влади тощо.

Які принципи в Руслани на першому місці? Її кар'єра? Свобода слова чи бізнес? Я не бачу нічого, крім піддабунницької позиції заради грошей. Народна мудрість каже: “Підступ друга страшніше ненависті ворога!” Руслана – найкраща співачка у Європі, але чи найкращий вона друг демократії? Кому революція, а кому вигідний бізнес!

Ревич Орест Студент MBA program of Willamette University, U.S.

Дане дослідження стало можливим частково завдяки Edmund S.Muskie/Freedom Support Act Graduate Fellowship Program sponsored and managed by the Bureau of Educational and Cultural Affairs, U.S. Department of State, administered by American Councils for International Education: ACTR/ACCELS

Про смертність в Україні

За рівнем смертності Україна в 2004 році займала ганебне 25 місце серед 226 країн, в яких ведеться статистика, тобто в 225 країні смертність була нижче, чим в Україні. Зразу за нами йдуть Руанда (16.54), Гвінея-Бісау (16.57) і Танзанія (17.01). Зразу перед нами йдуть країни, де смертність менше, чим в Україні - Чад (16.38), Гвінея (15.53) і Камерун (15.34). Смертність в Україні складає (16.41 смертей в рік на 1 000 населення, Мінздрав, 2004 р.), тобто в день умирає приблизно 2 146 чоловік

Сліди Мельниченка

Як вважають аналітики, ймовірно, що попередній візит держсекретаря Зінченка до США мав на меті визначити правдивість чуток, нібито Ющенкові теж є що згадати зі своїх бесід із Кучмою. Можна припустити, що перед Зінченком поставили завдання з'ясувати ситуацію з плівками: скільки копій, кому і коли їх продали, що там є на Віктора Андрійовича. А також спробувати домовитися про їхнє передання українській владі.

Судячи з того, що зустріч Ющенка з Мельниченком проанонсували, якоїсь попередньої домовленості таки вдалося досягти. Однак потім зустріч не відбулася, і в тому навряд чи завинив генпрокурор Піскун.

Річ у тім, що перебування майора в США як політичного біженця передбачає його цілковиту залежність від місцевих спецслужб. Тільки дуже наївна людина може повірити, що за таких умов Мельниченко справді ховається від ЦРУ і ФБР по підвалах, підпільно розшифровуючи записи, і періодично, потай від американських спецслужб, виходить зі своїми відкриттями в ефір — чи то перетинаючи кордон США, чи на американській території. Тому логічно було б припустити, що в американських спецслужб є достатня кількість як копій, так і оригіналів плівок, і що домовлятися про їхнє подальше нерозповсюдження треба саме з адміністрацією США. Американський уряд може або не захотіти, або не зуміти гарантувати подальшу конфіденційність, а президент США все-таки не всесильний. Однак це лишень припущення...

Watch spring bloom through a new lens!

Take advantage of our unbeatable rates

4 months 2.00%
13 months 2.50%
33 months 3.50%

rates subject to change

minimum deposit amount \$25,000

Transfer funds from another financial institution into the 13 or 33 month term and receive:

- \$ 30,000 - IPOD shuffle
- \$100,000 - Canon ZR100 MiniDV Camcorder

www.banktechnist.com

Гарячі суперечки навколо 9 Травня

Die Presse, Австрія

І знову організатори московських торжеств, що відбудуться з нагоди 60-ї річниці капітуляції Третього Райху, зіштовхнулися з відмовою. Останнім про те, що 9 травня до Москви не прибуде, дав знати український Президент Віктор Ющенко. Ще в лютому Ющенко обіцяв російському президентові Путіну приїхати до Москви. Ця обіцянка викликала в Україні гарячі суперечки. Як і в трьох державах Балтії, частина українського населення наводить аргументи, що перемога Радянської Армії принесла країні не національне визволення, а лише новий гніт. Цей погляд розповсюджений насамперед у Західній Україні, де з 1945 року тисячі людей в Українській Повстанській Армії вели багаторічну партизанську війну проти СРСР. Навпаки, у Східній Україні, як і раніше, надзвичайно поширена радянсько-російська історична інтерпретація славної перемоги Сталіна над гітлерівським фашизмом. Отже, Ющенко залишиться 9 травня вдома і спробує перебороти внутрішні українські розбіжності. Місце українського президента 9 Травня буде на Хрещатику, головній вулиці Києва.

Оттавський відділ Української Канадської Суспільної Служби запрошує до членства та співпраці всіх бажаючих! Підтримуйте словом та ділом діяльність нашої Служби! Записуйтеся у члени оттавського відділу

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
 - надання порад в імміграційних потребах
 - інформаційний вісник
 - дитяча група для дошкільнят
- В проєкті розробляються також інші програми, напр.:
- відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією
 - створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання “Сам собі майстер”,
 - фонду меблів та одягу для новоприбулих,
 - дискусійного клубу і т. п. харитативно-догомових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо! Наша сила в нас самих!

Сьогодні pomoжете ви—завтра pomожуть вам!

Телефон: (613)843-8206, e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ ЕМІГРАЦІЇ І ПРОБЛЕМИ НАВКОЛО НЕЇ

Микола Кулішов

Продовження з попереднього числа

Я чув, що є інші, позитивні приклади дійсно плідного співробітництва з новоприбулими, чув про цілі організації, де представники останньої хвилі перебирають керівництво організації і гідно продовжують справу своїх попередників. В Управі філії КУК у Торонто завдяки доброзичливому ставленню голови філії, пана Швеца, новоприбулі складають більше 20%. Але все це більше винятки, ніж правило. Величезна кількість представників четвертої хвилі залишається поза межами впливу організованої громади.

Інша проблема – російськомовність. Чи ми не знаємо, що велика частина України, особливо Східна, є зрусифікована? І новоприбулі до Канади статистично віддзеркалюють мовний стан в Україні. Я сподіваюсь, що ми також розуміємо, що далеко не всі російськомовні українці є ворогами своєї країни. Я зустрічав серед них велику кількість патріотів, готових і тут щось робити, щоб допомогти Україні. Але чи готова організована громада до співпраці з російськомовними українцями, коли з україномовними не завжди діалог виходить? Складне питання, так? Це ж наша пряма вигода – мати цих людей на своєму боці, бо це в перспективі і додаткові гроші для громади, і люди до праці, і діти до наших шкіл. Та і вплив громади на канадських політиків тим більший, чим чисельніша і організованіша вона є.

Це добре усвідомлюють представники російської або російськомовної жидівської громади, які роблять величезні зусилля, щоб притягнути вихідців з України до себе. І вони таки досягли успіху. А що ми собі думаємо? Наша громада понад сто років існує в Канаді, є кілька поколінь вже народжених тут професіоналів, що вільно володіють англійською і французькою мовами. Але як доходить до використання багаточисельних федеральних і провінційних грантів і програм, що допомагають фінансово інтегрувати новоприбулих, то тут більш активно і професійно діє молода російськомовна громада, яка тільки 15 років тому масово з'явилась в Канаді. Нещодавно у Монреалі відкрився окремий імміграційний центр для російськомовних, що фінансується федеральним і провінційним урядами, тобто за наші з Вами гроші. За державні гроші з наших же податків активно рекрутують вихідців з України до інших етнічних громад. Це й кілька робочих місць створили для своїх. То чого ж ми пасемо задніх? Хто за це мусить взяти на себе відповідальність?

У більшості випадків непорозуміння між новоприбулими і організованою громадою ведуть до відчуження і взаємних звинувачень, від чого страждає наша загальна справа. Парадоксально, що в Торонто, де відношення до новоприбулих з боку керівництва КУК, на мою думку, одне з найприхильніших, склалась інша ситуація. Тут частина новоприбулих, що досягла певного фінансового впливу, тепер все активніше вимагає і своєї участі в керуванні громадою на найвищому рівні. Не бажаючи отримати визнання традиційним шляхом через працю в існуючих організаціях, ці люди пішли на створення альтернативної структури, що планує діяти незалежно не тільки в межах Канади, а і на міжнародному рівні. Ця організація називає себе "Четверта хвиля". Я особисто не в захваті від цього потенційного розколу в нашій громаді. Не в захваті я також і від того, що за цією громадською організацією стоїть корпорація "Міст". Не зрозуміло, як будуть поєднуватись громадські і бізнесові інтереси, бо як відомо: хто платить гроші, той і замовляє музику. Факт безперечно сумний, і треба все можливе зробити, щоб досягти порозуміння і уникнути розколу.

Цікаво, що "Четверту Хвилю" визнало керівництво блоку "Наша Україна". Ось що сказав відносно того Віктор Ющенко в інтерв'ю радіо "Свобода": "Ми зробили, на мій погляд, унікальну справу. Декілька тижнів тому ми з українцями за кордоном, громадянами України, мається на увазі, не з діаспорою, створили об'єднання, яке очолює Оксана Білозір, народний депутат. Називається воно "Четверта хвиля"... Мета цього об'єднання, цього руху – дати відповідь на всі проблеми, стати тим комутатором для українців за кордоном. Чи про їхні проблеми з імміграцією, чи про їхні проблеми захисту прав, чи про їхні проблемах юридичних..." Ось так отримав пан Лозинський (і всі ми) "подяку" від пана Ющенка. На безвідповідальну критику з боку пана Лозинського в минулому році, Ющенко відповів не менш безвідповідальними діями. Отак наші провідники скубуться, а державна і громадська справа страждає.

З чим я згідний з пані Василів-Базюк, так це з її заклик до новоприбулих створити свої організації. Але ці організації, на відміну від "Четвертої Хвилі", мусять бути складовими в системі КУК і мати своїх делегатів до КУК. Ці організації потрібні не для того, щоб протистояти організованій громаді, а навпаки, щоб

через ці організації новоприбулих нові іммігранти легше і швидше інтегрувались у громаду. Старі організації мусять активно допомагати і співпрацювати з організаціями новоприбулих, бо через них вони можуть притягати до себе нові свіжі сили. Саме для цього була створена наша організація "Зустріч" в Монреалі.

Про нашу діяльність можна довідатись на нашому сайті, який створив у свій вільний час новоприбулий і член "Зустрічі", Андрій Борис: <http://zustrich.quebec-ukraine.com>. За шість років нашого існування ми зробили кілька концертів для української громади, свята Св. Миколая для дітей, Різдвяні вертепи, поїздки до українського Посольства в Оттаві на вибори, та багато іншого. Допомагаємо сиротам в Україні. Жодне громадське свято в Монреалі тепер не обходиться без тої чи іншої участі новоприбулих.

Щоб закінчити свою довгу відповідь, на закінчення хочу дати кілька висновків. На жаль, ми, як громада, не створили того інтелектуального центру, чи проводу, що мусив би аналізувати стан громади, слідкувати за негативними тенденціями і розробляти рекомендації, які ці тенденції подолати. Важлива функція такого центру також мусила б бути в виробленні таких концепцій і заходів, які б об'єднували всю громаду навколо певних, чітко сформульованих ідей. Ідея боротьби за Незалежність України довгі роки гуртувала громаду разом. Після осягнення Україною Незалежності, наша громада потребує інших, всім зрозумілих цілей, які б нас об'єднували.

Власно таким провідним центром мусила б бути Центральна КУК та його місцеві осередки. При всій повазі до нашого провідного центру і до тієї праці, що Центральна КУК здійснює, на жаль, вони ці вищезгадані функції не виконують. Світ навколо нас постійно міняється, та залишаються незмінними тільки методи роботи КУК. Не маємо візії майбутнього громади – куди ми йдемо, як ми будемо виглядати через 10 чи 20 років, і що треба робити тепер, щоб через 10 і 20 років ми залишились міцною спільнотою. Існує не тільки брак нових ідей, і нових підходів, але і бажання щось міняти.

Останніми роками ми йдемо по шляху інкорпорування Централі і філії. Добра ідея. Але тоді треба переймати і корпоративний підхід до керування громадою. Звітувати Голові чи Президенту КУК треба не про те, на яких сходинках він був, що відвідав і з ким зустрівся. Де ви бачили, щоб президент корпорації звітував про таке. Звітувати треба про те, чи покращився, а чи погіршився стан нашої громади за звітний період, чи збільшилась кількість учнів в наших школах і дітей в молодечих організаціях, як міцно стоять наші кредитові спілки, як успішно діють наші церкви, як інтегруються новоприбулі. Ось тоді можна сказати, успішно працювала Центральна чи ні. Те саме стосується філії КУК, тільки у межах свого міста.

Очевидно, для такої діяльності КУК мусить бути наділений не тільки представницькими функціями, а також і владними повноваженнями. Організації мусять погодитись із такими повноваженнями, і директиви КУК мають бути обов'язковими до виконання цими організаціями. Це дуже серйозні зміни порівняно з сьогоденнішим станом, але без них ми приречені на поступове згасання. Такі повноваження КУК приведуть до зовсім іншого відношення до посади президента. Ця посада стане справді важливою для усієї громади, і вибори президента стануть конкурентними, коли не один, а кілька претендентів будуть змагатись на основі своїх програм, свого бачення шляхів розвитку громади. Це дасть змогу відшукати добрих провідників, які мають нові ідеї, як об'єднати громаду навколо спільної мети.

Панове, ми вже більш ніж дванадцять років як ДЕРЖАВНА діаспора. То пора починати думати і діяти по-державницьки. Нам треба будувати організовану і багаточисельну громаду. Нам потрібні сильні організації, але інтереси громади мусять бути вищі за інтереси організацій. Досить ділити себе на новоприбулих і староприбулих, мельниківців і бандерівців, на православних і греко-католиків. Перш за все ми є Українці. У нас є власна Держава, то і живемо тут задля того, щоб ширити правду про неї, показувати іншим нашу багату культуру і традиції, і виховувати нові покоління професіоналів-патріотів, що здобуватимуть високі посади в канадійському суспільстві, але будуть завжди пам'ятати, що вони – Українці.

Forum for Studies of the History of the UPA
Форум дослідів історії УПА

ЄВГЕН ШТЕНДЕРА

головний редактор

e-mail: e.shtendera@ottawa-litopys.org

tel: 1.613.7263187

запрошуємо відвідати нашу сторінку на Інтернеті
<http://forum.ottawa-litopys.org>

Олег Скрипка про Помаранчеві дні

Соліст одного з найвідоміших гуртів ВВ Олег Скрипка, який пізніше займався виборчою кампанією Ющенка не тільки як співак, а і як його довірена особа, не збирається йти у політику і хоче нарешті записати зі своїм гуртом новий альбом.

Скрипка сказав, що він і далі збирається бути у опозиції до влади, якщо нова влада нічого не зробить для того, аби українці почали слухати якісну музику та дивитися хороше українське кіно. Він не хоче бути народним артистом, доки в Україні співатимуть під фанеру, доки культурною політикою в країні займатимуться люди "із поганим смаком".

Бі-Бі-Сі: Олег, чому у перші дні помаранчевої революції Ви часто виступали на Майдані, а потім десь зникли і останнім часом публічно поруч із Віктором Ющенком не з'являлися?

Олег Скрипка: Я не політик. Я зробив свою справу – ми зіграли 30 концертів з Ющенком. Для нас революція почалася ще влітку. І, як ніхто вже не пам'ятає, дуже мало музикантів, артистів і людей підтримували спочатку Ющенка. Це вже ніхто не пам'ятає. Насправді найважче було – це сама кампанія, особливо на Сході України. Треба було спілкуватися і переконувати людей. І з Ющенком тоді було небагато людей. А потім, піднімається на сцену з Ющенком – це вже справа політиків, і якісь промови штовхати...

Під час концерту ми штовхали. І вийшло, що відбувся трішечки музичний переворот – одні люди, які їздили з Ющенком, а трішечки інші люди потрапили на сцену. І я все більше і більше чую: "Да, от ви підтримували, а потім кудись зникли!" А навіщо було піднімається на сцену, коли вже і так зрозуміло, коли на Майдані вже було п'ятсот тисяч, а потім мільйон. Наші голоси музичні були потрібні на гарячих точках, таких як апарат Президента, таємний штаб Януковича на вулиці Грушевського. Ми там з музикантами, бардами, кобзарями співали. Це ніхто не показував по телевізору, це ніхто не дізнався. Дізналися про людей, які під фанеру стояли на Майдані і співали.

Бі-Бі-Сі: В одному зі своїх недавніх інтерв'ю ви сказали, що зараз Ющенка оточують люди, які не були з ним від початку, а на його бік перейшли вже після того, як стало очевидним, що він переміг. Кого саме ви мали на увазі? Як висновки з цього ви зробили для себе?

— **ОС:** Я не хочу уточнювати тому, що, по-перше, мій голос – це голос волюючого в пустині, і по-друге, мені все одно більшість не повірить і скажуть, що це – заздрість. В принципі, висновки я вже давно, до революції зробив. Зараз лунає така фраза: "Проти чого ми боролися, на те і напоролися". Рок-музика на Україні у дуже несприятливому становищі. У нас мало на це звертають уваги і ми просто б'ємося постійно за ефіри, нас просто немає в ефірах. Прийшла естрада, і знову справу зробили одні, а зайняли передні позиції інші. Скажімо так, Руслана – вона була радницею Януковича по культурі, це показували по перших каналах. Вона співала з ним "вышел в степь донецкую пареня молодой". Це всі ми дуже швидко забули. І потім коли вона головна дійова особа революції – ну це просто смішно. І ми тому не хочемо входити в тісні і дружні стосунки з людьми при владі. Ми думали, що насправді буде чесна ситуація і чесна конкуренція. А цього, я боюся, знову не відбудеться.

Бі-Бі-Сі: Складається враження, що ви тепер дистанціюєтеся від команди Ющенка... — **ОС:** Ми не дистанціюємося. Я не політична людина. А деякі з музикантів хочуть стати політиками. І, може, вони потраплять в депутати, і їх голос буде почутий, а наші голоси – вони використані, але вони не будуть почутими. От проблема. Я хочу, щоб в нашій країні люди займалися своїми справами – щоби ректори інститутів і депутати не співали, щоби ті, хто вміє співати, щоби вони не займалися політикою. Кожен мусить займатися тим, що він гарно вміє робити.

Бі-Бі-Сі: Ви завжди були в опозиції до влади. З приходом "народного президента" Ющенка опозиціонером ви вже не будете? — **ОС:** Я сподіваюся, що у Ющенка, у його оточення особливо, буде достатньо розуму і смаку, щоб наша культура розвивалася дійсно в сторону культури, тому що недостатньо, наприклад, навіть любити українську мову і українську пісню. Треба мати смак і треба любити гарну українську пісню. Проблема в тім, що сама українська народна пісня, вона набула такої форми, що вона у будь-якої культурної людини викликає огиду. І чому, наприклад, на східній Україні не люблять українську естрадну пісню? Тому що українська естрада дуже поганої якості. І якщо буде українська культура поганої якості, я перший стану в опозицію до такої культури. І проблема в тому, що багато людей просто перестануть поважати українськість і українську культуру. Є артисти, які дуже якісні, але вони непомітні. Є кобзарі, є музиканти невідомих груп, є барди, які ще грали на першій Червоній Руті, які складають дуже класні українські пісні. Але вони не з'явилися ні на Майдані, їх не чути ні на радіо, ні на телебаченні.

Бі-Бі-Сі: Чому? — **ОС:** Тому, що у нас в Україні не цінується якість. В цих людей немає впливу на суспільство, в них немає грошей, немає знайомств, але в них є великий талант. На сьогоднішній день у нас талант не цінується. І у нас проблема, що навіть слово "талант" ми забули.

Бі-Бі-Сі: Якби ви стали радником Президента Ющенка з культурних питань, що б Ви порадили йому зробити насамперед у сфері культури? — **ОС:** Я не буду радником Ющенка з культурних питань!

Бі-Бі-Сі: Ну а якби? — **ОС:** По-перше, треба знати і виділити ті стратегічні галузі в культурі, які дійсно важливі. На сьогоднішній день у нас відбувається шовінізм естради. Естрада – це не єдиний вид мистецтва! Світовий досвід показує, що на сьогоднішній день найбільш впливове мистецтво – це кіно. Треба вкладати в українське кіно. У нас немає професіоналів в кіномистецтві. На сьогодні верхню планку в кіно завоювали оці мізерні, ганебні, жахливі фільми. Ще акцент треба ставити на стратегічних напрямках – це класична музика, це джаз, це українська народна пісня, українська народна культура. Коли ми робили фестиваль "Країна мрії", скільки перешкод ми мали від держави. Я ніколи не міг подумати, що з народною українською піснею ми будемо настільки заважати. Це все залежить від смаку людей при владі – від міністра культури, від радника по культурі, від їхнього смаку.

Бі-Бі-Сі: Під час виборчої кампанії ви спілкувалися з оточенням Ющенка. Які смаки у

людей, що претендують на творення культурної політики в Україні? — **ОС:** У політиків просто немає часу набиратися культурної інформації. І, на жаль, на них дуже сильно мають вплив жінки, діти. А жінки, діти, вони теж виховуються у цьому нашому інформаційному, хворому просторі.

Бі-Бі-Сі: То як ви думаєте, чи зміниться культурно-мистецьке життя в Україні за Президента Ющенка? — **ОС:** Я думаю зміниться, але, на жаль, у нас ще не буде культурної ситуації європейської. Для цього треба, щоб кількість людей з гарним смаком набрала критичної маси. На жаль, в Україні їх дуже-дуже мало. Що б я зробив, якби я був радником? Я би відмінив всі ці звання антинародних артистів, які на 50 відсотків куплялися за гроші. Сьогодні ті достойні люди, які мають це звання, поряд з іншими людьми, які просто купили його за гроші. Це просто дискредитує звання такого артиста. Тому що, коли я приїжджаю в регіони, мене питають: "А як вас представити? Ви який артист?". Я кажу: "Я не який артист". "А, ну значить ви дійсно ніякий артист. Ви ж не заслужений, не народний артист". А мені просто соромно бути народним артистом!

Бі-Бі-Сі: Якій ваш найяскравіший спогад з часів "помаранчевої" революції? — **ОС:** Це до революції запало в душу, як нас зустрічали на Західній Україні. Адже наша потенційна аудиторія завжди була на Сході, бо всі хлопці у нашому гурті з Києва, а моє коріння на Полтавщині. Я – типовий східняк, як і Ющенко, до речі. Мій темперамент східний, і та енергетика, яка є в нашій музиці, вона східно-українська. Ну а сльози наверталися на очі вже на Майдані. Це дійсно були важливі, незабутні моменти, які ніхто з нас вже ніколи не переживатиме. Я багато разів плавав під час революції, тому що ми довгий час жили в країні недовіри до людей, які поряд з нами живуть, невіри. І тут виявляється, що багато гарних, сильних людей, якими можна пишатися. Це дійсно дуже зворушливо.

Бі-Бі-Сі: Як ви самі змінилися порівняно з тим, якими були до "помаранчевої революції"? — **ОС:** Я завжди був критиканом. Але тут я зрозумів, що мій голос не єдиний. Нас було МІЛ'ЙОН на Майдані таких же, як я. Потім люди до мене підходили і казали: "Чому на сцені грає естрада? Чому немає кобзарів, чому немає стрілецьких пісень, чому немає народної пісні?" Виявляється, що не один я так думаю, що мусить звучати СПРАВЖНЯ українська пісня, яка не звучить, на жаль, до сих пір. Тому що 90% людей на Україні не знають, що таке справжня українська пісня, досі ця інформація до них не дійшла. Вони думають, що це шароварщина, тілі-тілі-тралі-валі. Вони думають, що це – українська пісня. Вони думають, що Сердючка – це українська пісня, вони думають, що це – Руслана. Але це не є українська пісня, абсолютну. Вона звучить зовсім по-іншому.

Бі-Бі-Сі: Які плани у "ВВ" і у вас особисто на 2005 рік? — **ОС:** Ми хочемо закінчити альбом бо пізніше займався політикою. Ми знову в жаху від того, що треба робити кліпи, тому що їх немає з ким робити. Знову їхати до Москви вже не хочеться, з-за кордону привозити режисерів – це неможливо, це нерентабельно. Запрошують за кордон, в Америку – не знаю, чи поїдемо. Хочу, щоб улітку знову відбувся фестиваль "Країна мрії". Крім того, мені ще перед виборами Ющенко запропонував проект – зібрати народні пісні з батьківщини нашого першого Президента Михайла Грушевського. Він давно хотів випустити таку збірку, тому звернувся до мене по професійну допомогу. А це мене і тоді, і зараз дуже цікавило. Тому знімаюся, це мене відразу і купило. Мені було б дуже цікаво, приємно і важливо це зробити.

Бі-Бі-Сі: А коли вийде ця збірка? — **ОС:** Ми ще не працювали над нею, бо треба ж було перемогти.

Марта Шокало, Бі-Бі-Сі

ОТТАВА, 11 ЧЕРВНЯ 2005

7:30 вечора

**Собор Св. Івана Хрестителя,
952 Green Valley, Ottawa**

МУЗИЧНО-ХУДОЖНЯ ПРОГРАМА

**Над нами – небо!
СЕСТРИ ТЕЛЬНЮК**

та виставка художника

ІГОРА ПОЛІЩУКА

http://www.telnyuk.info/duet_pages/01_03_ua.html

http://www.pbase.com/igor_74/

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service — medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawskiy Visnyk".

Оренда

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 євро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літвища e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 2-ій сторінці цього числа.

Праця

- Family located in Rothwell Village (near National Research Council, East Ottawa) seeking experienced caregiver for three children (7, 4 and infant). Bilingual (Ukrainian/English or French/English) preferred but not mandatory. Starting in mid-Fall 2005. For more information contact Chrystia at 742-0322.

Продається

Комп'ютер з кирилицею, українськими програмами, пристосований для роботи з кирилическими текстами, принтер. Тел.: (613) 761-5786

■ \$269,900

Private 5-bedroom bungalow situated on a quiet residential street in the Upper Britannia area. The property offers excellent access to schools, shopping, transit, nature and bike trails, park, beach (4 min. walk) and recreational facilities (closed and open tennis court, yacht club, skating rink, etc.) This solidly constructed bungalow has much to offer the active family or first time buyer alike.

- Features: a wood burning fireplace in the living room; hardwood flooring throughout the ground level, open concept kitchen. The basement has 2 bedrooms, a 1/2 bathroom, spacious entertaining area, laundry room and lots of storage space.
- Outside you can enjoy a spacious yard and a mature cedar hedge makes you, your family and friends feel very private.
- Lot Size: 75 X 100. Exterior: Brick.
- Outside Parking: 3 Cars (chain parking)

To view the house, please call (613) 596-6097 to make an appointment.

Volodymyr Katrusenko
dusko@sympatico.ca
(613)225-5769

**графічний дизайн •
веб дизайн •
верстка і публікації •
реклама •**

**GRAPHIC
DESIGN
DESKTOP
PUBLISHING**

УПЦ МП — неканонічна

УПЦ Московського патріархату визнано неканонічною в Україні. Як повідомляє агенція Інтерфакс-Україна, під час зустрічі офіційної делегації Вселенського патріархату з Президентом Віктором Ющенком керівник делегації архієпископ Скопельський Всеволод (Майданський) передав українській стороні послання патріархату. "Церква-Мати, Константинопольський патріархат, вважає, що її дочка — Московський патріархат — має ту канонічну територію, яка існувала в цій Церкві до 1686 року. Підпорядкування Київської митрополії Московській Церкві було здійснено Патріархом Діонісієм без згоди і затвердження Святого і Священного синоду Великої Церкви Христової", — сказано в тексті послання.

Мама Раїса

829-4935

вареники/пирог:
з картоплею, капустою,

BUDUCHNIST CREDIT UNION MORTGAGE SPECIAL

16 months 3.65%
21 months 4.10%

Visit one of our branches for more details:

2280 Bloor Street West, Toronto, ON M6S 1M9	(416) 763-6883
8911 Rutherford Road East, Mississauga, ON L4W 3Z3	(905) 238-1273
221 Miller Avenue, Scarborough, ON M1S 4P4	(416) 299-7291
249 Kenilworth Avenue North, Hamilton, ON L9H 4S4	(905) 544-7776
913 Carling Avenue, Ottawa, ON K1V 4E3	(613) 722-7075
Outside the GTA	1-800-461-5941

**BUDUCHNIST
CREDIT UNION**

www.buduchnist.com

Rates subject to change without notice.

ЛЕСЬ ТАНОК: СПЕРЕЧАЮТЬСЯ НЕ ЗА МОВУ, А ЗА УКРАЇНУ!

Мовна ситуація, що склалася сьогодні в Україні, вимагає сприяння українській мові. Ми маємо продовження того ж курсу, коли на одну українську книжку припадає близько 30 російських книжок. Маємо засилля російськомовної преси, в Україні практично немає вільних українських телеканалів. Україна - єдина держава, яка на власному бюджеті тримає всі російські школи, Російський національний театр і близько 60 російськомовних театрів. Натомість в Росії немає українських шкіл, театрів, солідних українських газет. Україна - розвинута держава в сенсі мовної толерантності. Тому йдеться про те, що Україну сьогодні потрібно переводити на українську державну мову. Отже, й освіта буде українськомовною. Ми прожили майже 15 років у незалежній державі і сподівалися, що українська мова еволюційним шляхом отримає більший плацдарм. Натомість 2004 року ми повернулися на рівень вживання української мови 1958 року, часів Щербицького.

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:

- work permits
- permanent resident applications
- appeals

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP

Tel: (613)566-2855 • (613)566-2839 • (613)238-2022
Legal Assistant: Nadia Malyna • e-mail: nmalyna@perlaw.ca
e-mail: wcreates@perlaw.ca,

www.perlaw.ca

90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

день. І я відчув певну силу, незважаючи на складність ситуації. Це, мабуть, такий непомітний момент. Але то мене вразило.

- *Ви робили все це, бо вважаєте, що хтось повинен це робити?* — Так, абсолютно.

- *Чому, що це вам особисто приносить?* — Задоволення. Знаєте, це справа виховання. Я тут виріс, у Канаді. Але вдома виховувався в українському дусі. І коли питається, що в життю дає задоволення... Ось я займався довгий час бізнесом, який мені добре пішов. Звичайно, я щасливий в житті, що завдяки цьому у мене опинилися різні бізнесові можливості, не те, що це якісь великі, надзвичайні суми мені вдалося заробити... Але знаєте, коли в життю все матеріально... Коли до мене такі дари прийшли, треба також віддячитися. І не тільки тим, що можна віддячитись у матеріальний спосіб, бо є ще різні знання, праця в громадських організаціях, вміння... Коли можна те знання й ресурси вживати, щоби тим принести користь на багато вищому рівні - це велике почуття щастя. Це тяжко підрахувати. Але людина чим відрізняється? Що в неї є душа, є такі речі - і коли вони позитивно здійснюються - вони й дають душі щастя.

- *Сподіваємось, що ви це не раз використовуватимете нагоду лобювати в уряді потреби від українських канадців. А як справа з інтернуванням українців під час першої Світової війни?* — Вона вже недалеко від завершення. Я й не пам'ятаю, скільки в мене було зустрічей по справі інтернованих - і з бюро прем'єр-міністра, і з КУК, і з різними групами та різними департаментами тут, в уряді. Треба відзначити, що міністра фінансів Ральфа Гудейла не треба було дуже переконувати. Ним в бюджеті вже й кошти відкладені, щоби залагодити з цим і нарешті закінчити це болюче питання. Як ви знаєте, на жаль, зараз трохи неясна ситуація з нашим урядом і взагалі чи цей бюджет пройде. В такому випадку ця можливість може втратитися. То би було шкода. Однак згаданий сьогодні *Foreign Policy Review* вже прийнявся, як офіційна політика канадського уряду, тож повернути дозадку буде надзвичайно важко, навіть якщо уряд розлетиться. Але я би хотів у наступних тижнях завершити справу інтернування українців. І це вже так близько до завершення...

- *Чому це так довго, роками просувається?* — Через те, що ми не мали людей тут, в уряді, щоби попіхати цю справу. Знаєте, одна річ - бути поза стінами і під ними гукати та товкти їх кулаками, а друге - мати людей всередині. Тому мені й вдалося викласти питання про інтернованих українців та настояти на виділенні ресурсів. До мене надійшло звернення, що тепер буде з тою резолюцією Інкі Марк щодо інтернованих, яка вже двічі пройшла і одногосно прийнялася, між іншим, останній раз в Парламенті. Її направили в комітет. На жаль, як уряд впаде, кінець, та резолюція закінчується. Що важливіше - як нам вдасться в наступних двох тижнях завершити справу інтернування, незважаючи, чи та резолюція пропаде в комітеті, чи уряд розпадеться - але коли уряд затвердить, що конкретно з тих двадцяти п'яти мільйонів стільки і стільки йде на ті проекти, то це не змінюється.

- *А українська громада в Канаді може зараз у цьому якось допомогти?* — Ні.

Воно вже поза те перейшло. Тепер треба, щоби уряд і КУК сіли та конкретно підписали договір. Я думаю, що до двох-трьох тижнів це би вдалося. Одинока загроза є, чи до того часу уряд не впаде. Нині в мене була зустріч з головою КУК. Я просив, щоби якнайскоріше делегація КУК приїхала сюди, до Оттави. Я буду все робити, що я можу, щоби ця зустріч відбулася. Такі шанси рідко бувають, коли делегація КУК може сісти за переговори в Оттаві, де з другого боку стола будуть українські члени Парламенту, котрі репрезентують уряд. Такі можливості рідко бувають. Їх не можна втрачати.

- *Що би ви хотіли сказати на закінчення читачам?* — Те, що я вже не раз казав. Нас тут у Оттаві мало! Тобто членів Парламенту українського походження, і не тільки українського походження в сенсі, що десь там бабця чи хтось у родині українського роду... Людей, які цікавляться питаннями української громади - їх є мало. Найвища пора, щоби ми зорганізувалися до наступних виборів, щоби вибороти більше додаткових українських членів для канадського Парламенту

Розмову вели Галина Мокрушина та Богдан Малина

Під час інтерв'ю в офісі 555-D Бориса Вжесневського

House of Commons Debates
March 24, 2005 · Volume 140 · Number 074 ·
 1st Session · 38th Parliament

Ukrainian Canadian Reconciliation: Excerpts from a Speech by Borys Wrzesnewskyj, M.P.

Mr. Speaker, it is with a heavy heart that I rise today to speak to Bill C-331, a private member's bill that seeks to recognize the injustices that were done to persons of Ukrainian descent at the time of the First World War. [...] While some would have preferred to sweep the tragic episode of the internment operations from 1914 to 1920 into the dustbin of history, the Ukrainian Canadian community remembers, and through public acknowledgement by the government seeks to bring closure to a painful episode in our common history.

In the decades following Canada's Confederation, thousands of Ukrainians were encouraged to leave their homeland and embark on an arduous journey that took them to some of the most remote parts of western Canada. [...] Yet despite having built Canada's West and despite having been a counterbalance to the expansionist intents of settlers from the United States, Ukrainian Canadians experienced prejudice and racism in their new homeland.

With the outbreak of World War I, this prejudice and racism was fanned into xenophobia culminating in the implementation of the War Measures Act as a result of an order in council by the Canadian government. Some 8,579 so-called enemy aliens, of which over 5,000 were Ukrainians who had emigrated to Canada from the Austro-Hungarian Empire, were interned. These internees, which in many cases included women and children, were not only disenfranchised, but their homes and homesteads were taken away from them. They were sent to processing centres for internment and then sent to work camps to live behind barbed wires.

In addition to this internment, some 80,000 Canadian citizens, of which the vast majority were Ukrainian, were obliged to register as enemy aliens and then required to report to local authorities on a regular basis.

From 1914 to 1920, a breaking of the trust between the government and its own citizens took place in Canada. It was called internment. Politicians and leading Canadians took an active role in its justification by feeding the dark side of human nature: fear of different cultures, prejudice and xenophobia. [...] It is an example of the terrible human cost paid when xenophobia and racism are fuelled by international threats and are unchecked by legislation.

Today, notwithstanding the existence of the Charter of Rights and Freedoms, processes such as denaturalization and deportation show the vulnerability of individual rights when government succumbs to ignorance and fear. As the grandson and son of Ukrainian immigrants, I have a particular appreciation for the significance of the member's bill. I view the bill as part of the process to ensure that this historical wrong is righted through an honourable acknowledgement.

After 85 years it is high time that the internment operations against Ukrainian Canadians be properly addressed. [...] Finally, resources should be set aside to establish educational projects. Such projects should be agreed to by the Ukrainian Canadian Congress and the Government of Canada.

I believe that there now is the will in the House for a reconciliation to which the bill speaks. I am optimistic and look forward to the day when the Government of Canada and the Ukrainian Canadian Congress begin the negotiation process so that present and future generations of Canadians will be afforded the opportunity to learn from this tragic episode in our history. The time for a reconciliation has arrived.

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний, e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613) 761-5786

Діагностика - Ремонт - Модернізація - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок - Домашні та офісні мережі
 Ремонт побутової техніки, модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії. Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення. Розробка та супровід Web сайтів. Доставка нових та відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати. Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення. Проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж. Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо)

ТВОРЧА СТОПІНКА

Ron Sorobey

Born in Winnipeg, Manitoba. His grandparents immigrated to Canada from Ukraine in 1899 and 1912. His interest in model making had its roots in his Father's service in the Royal Canadian Navy during the Second World War. During the war Ron's Father took dozens of photos of ships, aircraft and military vehicles that filled two albums. Ron became fascinated with military hardware and began building models at the age of ten. Initially he built US and British ship and aircraft models. At this time, he began to expand his interests into military vehicles and figures.

In 1970's, Ron was a serving officer in the Cameron Highlanders of Ottawa.

Being of Ukrainian ancestry and an avid amateur historian, Ron was always looking for models that featured Ukrainian subject matter. However models with a Ukrainian theme were virtually nonexistent. Nevertheless, it was occasionally possible to find one, made outside of Ukraine.

More recently, in independent Ukraine, established model companies began to produce Ukrainian war miniatures. Among two of the best examples of these new model companies are ICM and Roden of Ukraine. It is possible now to make figures of Cossack, Ukrainian MiG-29's and Ukrainian soldiers on UN peacekeeping duty.

Ron's only problem now is finding time to build these new kits. He is active in the UCPBA of Ottawa, Knights of Columbus Council 9557, Saint John the Baptist Ukrainian Shrine and other local Ukrainian organizations. He also spends time on his

other interest: researching and writing articles on Ukrainian military history. These include:

- *Konowal VC: A Canadian Hero in 1996 (co-authored with Lubomyr Luciuk Professor of the Royal Military College)*
- *'Filip Konowal, VC: The Rebirth of a Canadian Hero,' Canadian Military History 5, no. 2 [Autumn 1996]: 44-56.*
- *'Cossack Pirates of the Black Sea', June 2003 issue of Military History*
- *'Ukrainians Fight for France', September 2004 issue of World War II Magazine*

Ron is a Senior Program Advisor in the Tariff Policy (Customs) Directorate of the Canada Border Services Agency. One of his current Areas of responsibility is preparing classification policies on military vehicles, aircraft, ships and weapons.

Contact mail address for interested model hobbyists: 1011-475 Elgin St., Ottawa, ON, K2P 2E6

Ukrainian cavalry trooper, Premier Battalion Ukrainien, French Army of Interior, August - October 1944.

In August 1944, over 1200 Ukrainians who had been forced to join the 30 Waffen SS Division, switched sides and joined the Allies. They were instrumental in blocking the German Army's main escape route until the main Allied forces reached Eastern France.

Plastic, made in China

King Danylo Romanovych - 1250
Resin kit - made in USA

Ukrainian knight - 10th century

Ukrainian Knight and Mongol Warrior - 1251
Resin, made in USA

Cossack Colonel and Polish Rota Master (colonel of light cavalry) - (1650)
Made in USA and Great Britain, resin

Ukrainian (UN) peacekeepers - Bosnia - 1994
Made in China, plastic

Ukrainian Dr-biplane Hetmanate Skoropadkyj period (1919-20) Plastic, made in Canada

Ukrainian MiG-29 - 1993
Plastic kit - made in USA

продовження на стор.20

The new executive of the Canada-Ukraine Parliamentary Friendship Group includes: Mr. Wrzesnewskyj, chair; MP Walt Lastewka, vice-chair; MP Inky Mark, vice-chair; Sen. Raynell Andreychuk, vice-chair; Sen. Consiglio Di Nino, treasurer; MP Eleni Bakopanos, secretary; Sen. Jerry Grafstein, MP Judy Wasylycia-Leis, MP Bernard Bigras, MP Peter Goldring, MP Joy Smith, and MP David Kilgour, directors.

Wrzesnewskyj: Government of Canada gives Ukraine priority in its foreign policy review

Ottawa – Liberal MP Borys Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre) and Chair of the Canada-Ukraine Parliamentary Friendship Group welcomed the federal government’s new “white paper” on foreign policy, unveiled yesterday in Ottawa, not only for it’s vision, but for it’s commitment to invest Canadian resources in strategic, foreign development assistance in countries such as Ukraine.

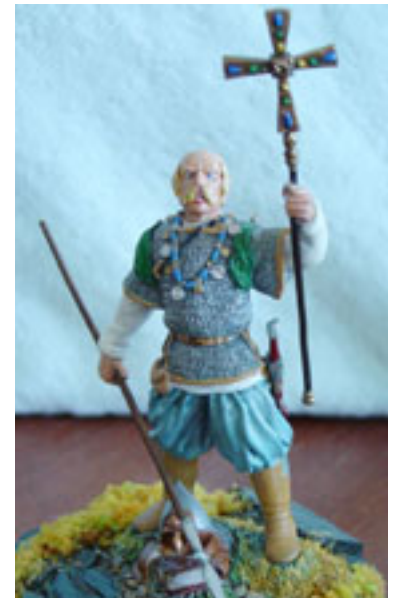
The International Policy Statement (IPS) sets out a new framework to make Official Development Assistance (ODA) more effective by targeting Canadian efforts and resources into key countries and key sectors within these countries. Canada currently provides development assistance to 155 countries. Of those countries, only 18 receive assistance valued at more than \$10 million annually and 54 receive less than \$1 million annually. Under the new IPS, the government of Canada will focus bilateral development programming on 25 “Development Partners”. Ukraine is the only European country to make the list of 25 “Development Partners” and that is great news according to Wrzesnewskyj:

“Since my election last year I have been speaking about the tremendous opportunity that exists in evolving our ‘special relationship’ between Canada and Ukraine into a strategic relationship. Our ‘special relationship’ was based on hundreds of thousands of human ties between our two countries and the fact that the 1.1 million Ukrainian-Canadians can be considered one of Canada’s founding peoples. During the Orange Revolution our government gave substance to the term ‘special relationship.’ By including Ukraine on the new list of 25 Development Partners our government has clearly signalled that this ‘special relationship’ is evolving into a strategic one. There is tremendous potential for Canada’s and Ukraine’s relationship to develop in the areas of commerce, environment, defence and culture.”

The new international plan focuses on five sectors: good governance, private-sector development, environmental sustainability, health, and basic education. Canada Corps will continue to play a key role in developing partnerships between government, civil society and the private sector.

Ukrainian Knight vs. Teutonic Knight - 1380
Resin, made in USA

Saint Volodymyr the Great - 988
Metal - made in France

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ

Collectible Items
Hand painted plastic
Ukrainian toy soldiers
Scale: 100mm (10cm) = 4"

Дивізійник
#103

Стрільць УПА
#101

Сотник УПА
#102

маштаб: 100 мм (10см) = 4"
пластикові моделі

II світової війни

To order: VOYAKY MODELS
10 Lyall St.
Ottawa ON
K2E 5G6 CANADA

Each item \$30 US, \$40 CDN, £20 UK
All toy soldiers available in unpainted version
\$20 US, \$25 CDN, £13 UK
For an order of 3 or more items discount of 10%.
Add 4.50 in Your Currency for Shipping and Handling.
Prices subject to change

Zaporozhian Cossack – (1700)
Resin, made in UK.

У К А З

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про встановлення безвізового режиму для громадян Канади

З метою розвитку та практичної реалізації принципів добросусідського партнерства між Україною та Канадою, а також керуючись прагненням до спрощення режиму взаємних поїздок громадян і активізації двосторонніх контактів у всіх сферах взаємовідносин, постановляю:

1. Установити з 1 серпня 2005 року безвізовий режим в'їзду в Україну та транзитного проїзду через територію України для громадян Канади, якщо термін перебування їх в Україні не перевищує 90 днів.

2. Кабінету Міністрів України відпрацювати компенсаційний механізм наповнення Державного бюджету України та вжити інших заходів, що впливають із цього Указу.

Президент України В. ЮЩЕНКО
м. Київ, 26 липня 2005 року
№ 1134/2005

“Ой там, на товчку, на базарі...”
(українська народна пісня)

Встановлення безвізового режиму для громадян Канади

З метою розвитку та практичної реалізації принципів добросусідського партнерства між Україною та Канадою, а також керуючись прагненням до спрощення режиму взаємних поїздок громадян і активізації двосторонніх контактів у всіх сферах взаємовідносин Президент України Віктор Ющенко 26 липня ц. р. підписав Указ “Про встановлення безвізового режиму для громадян Канади”. Згідно з положеннями Указу, громадяни Канади з 1 серпня 2005 року мають право на безвізовий режим в'їзду в Україну та транзитного проїзду через територію нашої держави за дійсними паспортами для в'їзду за кордон, якщо термін перебування їх в Україні не перевищує 90 днів. На даний момент, згідно інформації МЗС, на територію України без візи зможуть в'їжджати громадяни 40 країн. Ними є: всі держави СНД, окрім Туркменістану; держави-члени ЄС, Швейцарія, Ліхтенштейн, США, Канада та Японія.

Дія зазначеного Указу, водночас, не поширюється на осіб, які в'їжджають в Україну з метою навчання, працевлаштування, роботи у дипломатичних представництвах та

продовження на стор. 2

Про предка Ющенка знімуть кіно, а в селі президента знаходиться єдиний у світі пам'ятник мамонту

Депутат Верховної ради фракції Народної партії Іван Рішняк і начальник управління фінансів при мінекономіки Юрій Вітренко, стали ініціаторами зйомок кінофільму про віддаленого предка Ющенка — останнього кошового Запорізької Січі Петра гетьмана Калнишевського. Бюджет фільму складе більше мільярда гривень (\$200 млн.).

За підтвердженням вченими-істориками предки Ющенка, що заснували Хоружівку, дійсно належали до роду Петра Калнишевського. У гетьмана був брат Нечипор Ющенко, козацький старшина з Хоружівки, і сучасні Ющенки з цього села - його нащадки. Також у істориків є докази, що предками українського президента були козаки, які виконували найвідповідальніші доручення Богдана Хмельницького. Унікальні факти викладені у книзі «Від Калниша вісті».

Першим, хто віднайшов корені козацького роду Ющенкоів на Сумщині, був покійний краєзнавець зі села Сміле, колишнього сотенного містечка — Феодосій Сахно. Учень Сахна, Григорій Діброва каже, що його вчитель,

продовження на стор. 7

Канадський уряд просить вибачення

24 серпня, 2005, Лише тепер уряд Канади визнав, що ставлення до колишніх громадян Австро-Угорщини в роки Першої світової війни було помилковим. “Це було темною сторінкою в канадській історії”, — визнав прем'єр-міністр Канади Пол Мартін під час зустрічі з представниками української громади у місті Рейджина у провінції Саскачеван. У роки Першої світової війни галицьких українців у Канаді вважали представниками ворожої держави, шпигунами цесаря Франца Йосифа I.

П'ять тисяч галичан, що не мали тоді ще громадянства Британської імперії, було інтерновано до таборів. За інформацією канадсько-українського інтернет-сайту <http://www.infoukes.com/history>, всього було створено 27 таких таборів. У таборах з інтернованими обходилися дуже жорстоко. Погано годували, били, змушували тяжко працювати. Багато інтернованих загинуло в таборах. Потім ці табори називали “канадським ГУЛАГом”.

А ті, кого не відправили до таборів, повинні були ставати на облік у поліційних дільницях і щотижня там з'являтися. У деяких канадських містах галичани ставали жертвами погромів, які вчиняли шовіністично налаштовані канадці.

продовження на стор. 9

“Нам 14 років”

За старої советської традиції тільки-но “перше мая, день перемоги” — так усі дружно прямують на дачу садити бульбу. На превеликий жаль все це перенеслось і на українські рідні державні свята, включаючи найбільше з них — День незалежності. Не знаю, як там святкують і що відчують у середині власної душі в День незалежності своєї країни американці, німці чи французи десь там на периферії — в Тулузі, Штутгарті чи Індіанполісі (можна взяти інші народи для прикладу). Я особисто був розчарований, коли 24 серпня прокинувся в Івано-Франківську (можна взяти й інше західноукраїнське місто) від реву бульдозерів. За вікном повним ходом йшло будівництво. У Львові ситуація не є інакшою. Особливо, якщо пройтись спальними районами, то, крім мелесеньких плакатиків — “Нам 14 років”, нічого не нагадувало про те, що сьогодні найбільше національне свято країни. Ще неприємніше стало, коли мені сказали, що зовсім нещодавно, на релігійне свято, люди не працювали. Нагальної економічної необхідності працювати (це не служби екстремальної допомоги це приватна структура) не було. Хто винен, що у цих людей немає відчуття свята, елементарної поваги до самого існування Дня незалежності і до своєї держави? Стара совдепівська звичка, заїжджена радянська формальність? Не знаю, як реагують на відсутність святкової атмосфери 24 серпня іноземні гості й туристи, які приїжджають в Україну. Але знаю точно, що наше майбутнє покоління, наші діти, народжені вже в часи незалежності, бачачи своїми очима такий день, як 24 серпня, не відчують, не зрозуміють, не віддадуть належне цьому святу, незалежно від того скільки історичного матеріалу, фільмів, історій, мудрих книжок пройде через їхні голови. Але почуття патріотизму і відчуття Батьківщини можна і потрібно виховувати й прищеплювати саме цього дня — у День народження твоєї Батьківщини. Навіть, якщо зважити на те, що вам цей мішок картоплі вкрай потрібен, все ж відчуття голоду минає набагато швидше, аніж відчуття втрати незалежності.

•••

Українців стає більше? Щораз менше українців прагне виїхати за кордон, і все більше людей хоче жити саме в Україні. Отже, спостерігають позитивні явища в демографічних процесах України. За перше півріччя 2005 року чисельність громадян, які вирушили за межі України на постійне місце проживання, становила 15 тисяч 608 осіб, а вїхали тим часом 19 тисяч 408 осіб, — інформує Держкомстат. Отже, бачимо скорочення еміграції та позитивне сальдо міграції — приріст на 3 тисячі 800 людей. Країнами, куди найчастіше вирушають українці, є Ізраїль, Німеччина та США. Однак статистика не враховує мігрантів, які їдуть на пошуки роботи зазвичай у Росію, Польщу, Португалію, Італію, Угорщину. У ці держави виїхало понад три мільйони громадян України.

Путін радив розстріляти Майдан Джордж Сорос стверджує, що президент Росії Володів Путін радив экс-президенту України Леонідові Кучмі віддати наказ про застосування зброї проти учасників Помаранчевої революції. За словами Сороса, що “на превелике щастя, Кучма цією порадою не скористався”. Засновник Фонду “Відродження” зазначив, що Путін дав таку ж раду президентові Узбекистану Ісламу Карімову. За його словами, він скористався нею, і “ми маємо найбільшу різницю в новітній історії”.

Помста за княгиню Ольгу. Громадські організації Коростеня мають намір подати до суду на місто Київ за те, що у Х столітті княгиня Ольга спалила їхнє місто. Про це розповів мер Коростеня, новообраний голова Асоціації стародавніх міст України Володимир Москаленко. Москаленко зазначив, що це своєрідна піар-акція, яка спрямована на те, щоб привернути увагу громадськості і влади до проблем маленьких міст.

Сторінка за 17 тисяч... Оновлений сайт Президента України коштував українським платникам податків 17 тисяч гривень. Як розповіла прес-секретар Ющенко Ірина Герасченко, готувала його фірма “Фабрика”, через яку співпрацювала група програмістів. Як пише “І-репортер”, ця ж компанія брала участь у розробці інтернет-сторінок блоку партій “Наша Україна” та “5 каналу”.

Продають дітей Діти найчастіше стають жертвами торгівлі людьми. Минулого року в Україні правоохоронці вилучили з вулиці близько шести тисяч неповнолітніх, три тисячі з яких було повернено родинам, дві тисячі — передано у сиротинці, а що сталося із ще тисячею — не відомо, вони пропали безвісті. Загалом же щороку у світі жертвами торгівлі

стають два мільйони дітей та жінок. Неповнолітніх залучають до порнобізнесу, секс-бізнесу, важкої фізичної праці, а також використовують у торгівлі органами. Як розповіла директор львівського регіонального осередку Міжнародної організації “Школа рівних можливостей” Лілія Гук, потенційними жертвами торгівлі найчастіше є діти 13-16 років переважно із неблагополучних сімей, а також із родини, де один або двоє батьків виїхали на заробітки за кордон, залишивши свої чада без належного нагляду. За словами пані Гук, найчастіше українських дітей продають у рабство до Туреччини, Греції, Італії, США, Македонії та арабських країн.

Путівник для українок Німеччина видала спеціальний путівник для жінок зі Східної Європи, який повинен попередити їх про небезпеку торгівлі людьми. Як повідомляє Deutsche Welle, російськомовний путівник розрахований насамперед на українок, які часто стають жертвами примусової проституції. Видання дає поради жінкам, які приїжджають до Німеччини. Наприклад, залишати вдома копію паспорта. Путівник є частиною проекту зі запобігання торгівлі жінками з України, видавцем стала Німецька спільнота технічної співпраці.

Українська пенсія для ізраїльтян Уряд України буде виплачувати пенсії громадянам Ізраїлю, які мають трудовий стаж в Україні, — повідомив депутат ізраїльського парламенту Міхаїл Нудельман. За його словами, відповідну угоду підпишуть вже найближчим часом. Як пише ForUm, про виплату пенсій, чого тривалий час добивалися репатріанти з України, домовилися під час зустрічі в.о. посла України в Ізраїлі Олександра Хом'яка з офіційним уповноваженим Інституту національного забезпечення Ізраїлю Яковом Саспорого.

Тимошенко україно-латишка, але любить євреїв

Прем'єр Юлія Тимошенко заперечує інформацію, що вона має єврейські корні. Так вона прокоментувала журналістам заяву міністра транспорту Євгена Червоненка, який вимагав від неї захистити інтереси цієї національності після побиття єврейського студента в Києві, оскільки її мама також має єврейське коріння. “Я хотіла б сказати, що моя мама була дуже здивована. Моя мама до сього коліна українка. І думаю, що це не важко перевірити. Хоча я дуже поважаю євреїв, я підтримую єврейські організації. А батько мій латиш. Також до сього коліна”, — сказала вона. “А те, що мого тата зробили вірменином, а маму іншої національності, це, думаю, Євгене Альфредовичу хотілося таким чином відчуті солідарність зі мною. Але я і так з ним солідарна в боротьбі з проявами антисемітизму. І для того не потрібно знаходити додаткових сумнівних доказів”, — додала прем'єр.

“Українська правда”

...продовження зі стор. 1

консульських установ Канади в Україні; з іншою метою, у разі необхідності перебування в Україні більше 90 днів. Політика української влади щодо встановлення безвізового режиму спрямована на уніфікацію візової політики України до стандартів ЄС, інших високорозвинених країн світу, реалізацію принципу вільного пересування осіб, послуг, товарів та капіталів.

Такий крок України надасть значного поштовху розвитку двосторонніх контактів, зокрема міжлюдських, у наших взаємовідносинах з Канадою, залученню іноземних інвестицій в економіку України, а також розвитку міжнародного туризму у нашій державі. Встановлення безвізового режиму для громадян Канади має позитивно вплинути на розкриття культурного й науково-технічного потенціалу України, активізувати контакти української діаспори з історичною Батьківщиною, а також сприяти спрощенню існуючого візового режиму для громадян України. Тим часом, у відповідь на скасування віз для в'їзду в Україну Чехія, Естонія, Латвія і Словаччина стали видавати українцям безкоштовні візи з 1 травня по 31 серпня. Євросоюз має намір розпочати переговори із введення спрощеного візового режиму для громадян України до жовтня нинішнього року.

Простий, як Ленін

Спостерігаючи на телеекранах за Віктором Ющенком протягом часу, важко не зауважити, що він є людиною настрою та емоцій, яка легко піддається власним суб'єктивним спонуканням. Ось, наприклад, його односельчанин із Хоружівки розповів йому про те, як давав хабара дайшнику, а відразу після того, під час візиту на Івано-Франківщину, ескорт ДАІ випер самого Президента, який сидів за кермом, аж на тротуар (яке нахабство!), і як наслідок — виходить розпорядження про скасування Державтоінспекції. Рішення вийшло не продумане і не виважене, як мало би бути, а спонтанно-емоційне.

Говорячи про державну митну політику, наш Президент обурювався, що “там справжні жуліки сидять на тендерах, як єврей на яйцях”. Вживання однієї з рівноправних національностей України (дарма, що її представників залишилося тут лише 103 тисячі) у відверто негативному контексті в жодному разі не принесе політичних дивідендів на Заході, куди зараз спрямовані усі помисли нової української влади, адже деякі потенційні закордонні інвестори після такої заяви можуть і покрутити носами. Жодного раціонального пояснення така заява не має (загравання з антисемітською частиною українського електорату, вочевидь, треба рішуче відкинути). Отже вона була виголошена лише під впливом емоцій, що нахлинули у той момент на Ющенка.

І нарешті Президент мужньо закрив грудьми своє чадо, коли журналісти лише констатували наявність в Андрія Ющенка дорогих речей, і такого наговорив про ЗМІ, “які не долучилися до становлення демократії” (це було сказано про “Українську правду”, про “найманого кілера”, про “морду” і таке інше), що вуха в'янули. А потім, мовби нічого й не було, мирно поговорив з цією ж “Українською правдою”, запевняючи, що порозмовляв по-чоловічому з сином, та й сам Андрій підтвердив, що батько навіть хотів жбурнути у вікно злочасну “мобілу”, яка коштує 43 тисячі баксів, утім, чомусь не жбурнув.

Усе це й багато іншого свідчить про занадто сильний вплив емоцій на вчинки нашого Президента. Проте, усвідомлюючи негативний бік такої тенденції, все ж помітно, що позитивного тут більше, адже Ющенко постає перед нами надзвичайно відкритим та безхитрісним, а іншими словами — простим, як гранчастий стакан і плавлений сирок. Це людина, яка вочевидь ніколи не буде хитрувати і мудрувати, і у цьому його перевага.

Ілько ЛЕМКО

Вдова Дудаєва вважає Ющенка схожим на її чоловіка

Вдова першого президента чеченської республіки Ічкерія Джохара Дудаєва Алла вважає, що президент Віктор Ющенко дуже схожий на її чоловіка. “Віктор Ющенко дуже схожий на Джохара Дудаєва — він хоче добра для своєї країни, але, як мені здається, не зовсім розбирається в людях, які його оточують”, — сказала вона в інтерв'ю газеті “Сегодня”. “Ви повинні берегти свого президента, його шлях до влади був складним, на його обличчі дотепер сліди отруєння. Коли людина стає президентом, довкола неї збираються шакали, що намагаються домогтися прихильності будь-якими способами, красивими словами, подарунками і так далі”, — відзначила вона.

Вона також розповіла, що її чоловік “занадто довірливо ставився до людей”. “Коли йому принесли документи з архіву КДБ у Грозному, виявилось, що безліч людей з його оточення — агенти КДБ. Він їх усіх простив. Він просто не розумів, якими ланцюгами до себе приковує КДБ. Така сама ситуація і в Україні — якщо не відсторонити від влади агентів впливу, які були завербовані ще в колишньому СРСР, важко буде щось змінити”, — розповіла вона. Ще також розповіла, що в 1996 році після допитів російського ФСБ, коли вона довідалася, що ФСБ більше не збирається її випускати, у Києві її зустріли депутати, одним із яких був Михайло Ратушний. Вони вивезли її на автомобілі в Шешори (Івано-Франківська область), де вона прожила два тижні, “ловила карасів і готувала котлети із сиріжок”.

“А згодом мені допомогли перейти нелегально кордон України з Білорусією, а потім у Литву. Я хочу ще раз подякувати тим, хто мені допомагав це зробити, я знаю, що ці люди і зараз в українському парламенті”, — розповіла вона. Алла Дудаєва підписала для українського президента екземпляр своєї книги, який зараз знаходиться в редакції: “Першому президенту незалежної України Віктору Андрійовичу Ющенку. Від усього серця і від імені чеченського народу, що бореться, бажаю вам і українському народу благоденства і процвітання. Сподіваюся, що моя книга хоч дещо допоможе вам”.

Британія допомогла ядерній мрії Ізраїлю 1958-го року Великобританія таємно продала Ізраїлю ключові компоненти для розробки його ядерної програми. Про це свідчать документи з Національного архіву Великобританії, які потрапили до рук журналістів ВВС. За даними цих документів, Великобританія продала Ізраїлю 20 тон тяжкої води, необхідної для виробництва плутонію на секторному ядерному реакторі Дімона. В угоді між країнами немає пункту про виключно мирне використання Ізраїлем ядерних матеріалів. Міністри британського уряду Гарольда Макміллана не були в курсі справи, як і США. Ізраїль ніколи не заперечував, однак і не підтверджував того, що він володіє ядерною зброєю. Окрім того, країна не підписувала “договору про нерозповсюдження”, і МАГАТЕ не має права інспектувати ізраїльські ядерні об'єкти.

Затримано підозрюваного в замаху на Буша У Грузії затримано підозрюваного в замаху на президента США Джорджа Буша, який було вчинено 10 травня на площі Свободи в Тбілісі під час виступу останнього. Як повідомляє газета “Подробности”, вийти на слід 27-річного Владіміра Аругюняна поліції допомогли фото, зроблені з американського супутника.

“Оттавський Вісник”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів. Надіслані документи не повертаються.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрущенко, Михайло Риндзак

Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: “Ottawskiy Visnyk”, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Пропонуємо читачам «ОВ» статтю про сучасну ситуацію української діаспори та її вплив на відносини з Україною в столиці сусідньої країни. Хоча вона стосується Америки, канадським українцям мабуть буде цікаво дізнатися, як виглядають на даний момент українсько-американські стосунки з точки зору авторів цієї статті. Тим більше, що багато з неї, може цілком стосуватися і українців в Канаді. Автори - Тарас Кузіо, гостючий професор у Школі міжнародних відносин Еліота, Університет Джорджа Вашингтона, округ Колумбія (tkuzio@gwu.edu) та Орест Дейчаківський, старший штатний радник при американській Гельсінській комісії, (orest.deychak@mail.house.gov).

ХТО І ЯК ПРАЦЮЄ В АМЕРИЦІ НА УКРАЇНУ

(скорочено)

Стосунки Україна – США зараз повернулись до стратегічного партнерства, в якому вони перебували у другій половині 1990-х за часів президентства Білла Клінтона. Вашингтон протягом президентства Ющенка сильно відрізняється від того, яким він був за часів Леоніда Кравчука у раннях 1990-х, коли Україна стала незалежною. Відбулися дві важливі зміни. По-перше, сьогодні найбільший вплив мають добре влаштовані особи в уряді чи «мозкові центри», набагато більший, ніж організації американських українців. По-друге, багато окремих осіб-неукраїнців чи неукраїнських організацій сьогодні є більш активними та впливовими, ніж багато організацій американських українців. А тому прийшов час для американських українців та їх організацій переоцінити те, як вони можуть допомогти та залучитися у ці процеси, і отримати вигоди з нового, більш позитивного образу України.

ЗАНЕПАД ОРГАНІЗАЦІЙ ДІАСПОРИ

Під час Помаранчевої революції ми стали свідками вибуху активності в українській діаспорі у США – нечуваної з часу здобуття незалежності. Американські українці були спостерігачами на виборах, особливо протягом третього туру президентських виборів, забезпечували фінансами та проводили демонстрації у багатьох містах, в тому числі у Вашингтоні. Поки що не ясно, чи зможе ця активність перетворитися на стабільну, активну та професійну присутність у Вашингтоні з достатнім персоналом та ресурсами.

Українська діаспора у США в минулому успішно пролобіювала багато резолюцій, що стосувалися прав людини, допомагала у створенні важливої американської комісії з питань голодомору в Україні та відкрито протестувала проти повернення українського моряка Мирослава Медвіда у Радянський Союз. За її участі були проведені слухання за участю колишніх дисидентів, які переїхали у США, а також стосовно Чорнобильської катастрофи. Вона також підтримала зусилля заснувати американське консульство у Києві.

Одразу по здобутті Україною незалежності члени Гельсінської комісії Дон Ріхтер та Денніс ДеКонсіні подали резолюції із закликом до адміністрації визнати незалежність України. Вона пройшла, незважаючи на протести державного департаменту. У часи СРСР інтерес до політичного розвитку України був відносно малим і стосувався переважно тиску на Союз, тому поява статей про події в Україні у великій газеті була подією. Україна була в більшості terra incognita для науково-дослідних та неурядових організацій, на відміну від організацій української діаспори у США, які включали Українську національну інформаційну службу (UNIS) та Вашингтонське відділення Української національної асоціації, а також Смолоскип, Пролог, Американці за права людини в Україні (АНРУ) та Світовий конгрес вільних українців.

Відновлення незалежної української держави встановило іншу динаміку стосунків, з повагою до всього вищеописаного: тепер не лише американський уряд засновує чи розширює установи для співпраці з цим новоутворенням, виявили свій інтерес також і неурядові організації, орієнтовані на розвиток стосунків, та дослідні центри. **Вплив організацій американських українців у Вашингтоні перебував у занепаді довгий час, але важко точно визначити початок цього занепаду.** Так, Українська національна асоціація (UNA) зачинила своє відділення у Вашингтоні у 1995 році – ця подія значно послабила

Продовження на стор. 5

Канада першою із західних країн визнала незалежність України. Між Києвом та Оттавою завжди були особливі відносини. Не в останню чергу це визначається тим, що із 30 мільйонів канадців майже 1 мільйон — українського походження. Роль українців у житті Канади досить велика. Особливо інтерес Канади до українського життя «пожвавився» під час президентських виборів. Крім того, Канада — важливий член «вісімки», НАТО, чий статус з того чи іншого приводу важливий для України з багатьох причин. Про те, яку роль відіграють українці в політичному житті Канади, про «романтизм» і реалії торговельної співпраці двох країн пропонуємо читачам «ОВ» скорочене інтерв'ю для газети «День» посла України в Канаді **Миколи МАЙМЕСКУЛА**.

УКРАЇНСЬКИЙ АКЦЕНТ

— Можна часто почути про вплив вірменської або єврейської діаспори на формування політики того чи іншого уряду задля розвитку відносин із їхніми країнами. Як би ви оцінили активність української діаспори в Канаді в цьому контексті?

Звичайно, у високорозвинених демократичних суспільствах, до яких безумовно належить й Канада, існує багато важливих впливів етнічних громад на прийняття певних рішень щодо країни їхнього історичного походження. У цілому ж вплив етнічних груп обумовлено такими факторами, як місце країни походження цього етносу в системі зовнішньополітичних та зовнішньоекономічних координат, електоральна цінність групи для уряду при владі, наявність представників меншини в парламенті країни, на ключових керівних постах та в потужному підприємницькому лобі, налаштованість уряду використовувати консультаційну допомогу етнічних організацій або провідних членів громади.

На відміну від часів відомого прем'єр-міністра П'єра Трюдо, коли Канада втілювала свій особливий підхід до гострих проблем міжнародного життя, діючи як активний «громадянин світу», чий інтерес охоплювали всі куточки земної кулі, сьогодні Канада (це моя особиста думка людини, яка ще тільки вивчає канадську реальність) більшою мірою віддає перевагу континентальному підходу. Стратегічна пріоритетність відносин Канади зі Сполученими Штатами, фактично єдиним сусідом (окрім США, Канада має спільний кордон з Російською Федерацією через Північний полюс, Гренландією, що належить Данії, та островами Сен-П'єр і Мікелон, що належать Франції), обумовлена економічною та політичною вагою цієї світової суперсили. Умовно можна говорити про бажання залишатися в рамках комфортного поля спільності в цивілізаційному, мовному, правовому, економічному, релігійному та культурному планах. За цих умов зрозуміло, що зосередження політико-економічних ресурсів на даному напрямі дещо знижує поле для маневру в інших сферах.

Що стосується відносин між Україною та Канадою, то їхній характер та зміст визначено Декларацією про розвиток відносин особливого партнерства 1994 року та більш розширеною і оновленою Декларацією про подальший розвиток відносин особливого партнерства 2001 року. Безумовно, фактор присутності великої української етнічної групи (згідно з переписом населення 2001 року, 1 млн. 70 тис. осіб визнають змішане українське — інше етнічне походження) сприяв встановленню таких відносин та став запорукою їхнього еволюційного розвитку.

Сьогодні канадські українці переживають складний процес зміни поколінь, який, на жаль, не є безболісним. Тоді як «покоління батьків» виконало свою історичну місію щодо здобуття Україною державної незалежності, причому слід додати, що Канада була однією з перших країн, які визнали цю незалежність саме завдяки українському фактору; «покоління дітей» досить гармонійно, що, на мій погляд, є цілком природним процесом, асимілювалося в канадське суспільство. Проте вже нині можна говорити про усвідомлення молодими й амбітними канадськими українцями необхідності якомога ширшого представлення своїх інтересів на політичному небосхилі Канади. Про це свідчить хоча б той факт, що на нещодавніх парламентських виборах одразу три українці із мегаполіси Торонто, хоча й в різних виборчих округах, змагалися

Продовження на стор. 5

ВАШИНГТОН - ОТТАВА - КИЇВ

здатність американських українців лобювати власні інтереси серед політиків. **Українська діаспора у США ніколи до кінця не розуміла і не надавала достатніх ресурсів на помітну професійну присутність у Вашингтоні, і багато зусиль стосовно України, навіть до незалежності, насправді були лише реакцією та базувалися на волонтерській діяльності відданих ентузіастів.**

Український конгресовий комітет Америки (UCCA) досі має представництво у Вашингтоні – UNIS. З 2000 року UCCA разом з іншими українськими та неукраїнськими неурядовими організаціями у США проводить щорічні конференції про Україну, що приводить вищих українських посадовців у Вашингтон. UCCA нещодавно ініціювала американо-український діалог про безпеку як спільний проєкт з Американською радою міжнародної безпеки та групою підтримки України у Конгресі. UCCA також ініціював кілька резолюцій конгресу, одна з них стосовно побудови пам'ятника голодомору у Вашингтоні, та взаємодія з кількома членами конгресу, особливо членами української групи підтримки у Конгресі. Однак дивно, що персонал UCCA та інших організацій української діаспори нечасто запрошують на внутрішньоурядові події у США, які стосуються України. Персонал UCCA також не завжди відвідує круглі столи аналітичних центрів, що стосуються України, доступ до яких, зазвичай, також винятково по запрошеннях.

Вашингтонська група, з часу свого заснування у 1984 році до недавнього часу забезпечувала безліч подій для дискусії з приводу українських політичних подій. Однак протягом останніх трьох-чотирьох років вона сфокусувала свою увагу на культурних та соціальних подіях. **Інші колись активні організації американських українців просто стали неактивні або припинили своє існування.**

Винятком із загального занепаду є Американо-український фонд (USUF), який базується не тільки на членах діаспори – походить та отримує підтримку від української діаспори у США, а також більш значну підтримку від американського уряду для його різноманітних програм в Україні. USUF продовжує бути дуже активним та помітним у Вашингтоні. Його персонал регулярно відвідує аналітичні та деякі закриті урядові події і має дієві контакти з виконавчою та законодавчою гілками американського уряду. Такі зустрічі забезпечували неформальний обмін ідеями та можливість для американських українців внести свою лепту у державну політику стосовно України.

Втім, слід відзначити, що організації української діаспори дали відносно мало на виході, якщо говорити про формування американської політики щодо України. І більшість законодавчих актів, що стосувалися України і були проведені конгресом в останні кілька років, були схвалені без особливого вкладу чи активної підтримки з боку організацій української діаспори. **Можливо, організаціям української діаспори слід було б повчитись у вірменських та єврейських лобістів, зважаючи на їх активну діяльність у Вашингтоні.**

Продовження в наступному числі

за здобуття депутатського мандата, щоправда, з них переміг лише один. Але вже сам цей факт говорить про готовність представників діаспори активно залучатися до загальноканадського політичного життя й, відповідно, сприяти поглибленню двостороннього діалогу між нашими країнами. У зв'язку з цим хотів би згадати ім'я сенаторки Рейнел Андрійчук, яка була ініціатором резолюції про Голодомор — геноцид в Україні 30-х років, прийнятої Сенатом Канади у 2003 році.

І ще один момент. Я хотів би, щоб ми зрозуміли, наскільки важко було українцям повоєнної доби й тим, що прибули до Канади ще раніше цього часу, доводити, що вони є саме українцями, а не підданими великих імперій, до яких на той час входили сучасні українські землі. Отже, в Канаді, коли ви кажете, що ви українець, то ваш співрозмовник чітко знає, де розташована ця країна, й у цьому величезна роль саме української діаспори. Такий парадокс — канадці чіткіше, ніж європейці, усвідомлюють поняття «Україна» та «українець».

— У Канаді одна із найчисленніших українських діаспор. Нещодавно було відзначено сторіччя від першого переселення наших співвітчизників до цієї країни. Чи ви мали вже змогу ознайомитися із життям української громади — зокрема, в найбільш «українській» провінції Альберті?

— Так. На запрошення прем'єра Альберти Ральфа Кляйна я відвідав провінцію, де проживають 285 тисяч етнічних українців, й мав можливість на власні очі побачити «мініатюрну Україну», яку створювали наші співвітчизники впродовж понад століття. До речі, в самому серці столиці провінції — Едмонтоні, біля міської мерії встановлено пам'ятник жінкам-першопрохідницям у вигляді граціозної дівчини в українському вбранні. Українська присутність помітна й у великій кількості церков, що прикрашають міста цієї західної провінції, й у назвах клубів і громадських організацій, у синьо-жовтих прапорах на будинках. Вам, напевно, буде цікаво дізнатися, що саме блакитний та жовтий є офіційними кольорами провінції.

Українці Альберти дуже бережно ставляться до своєї культурної спадщини. У цьому я пересвідчився в українському музеї-селі під Едмонтоном, де зібрані предмети матеріальної культури та побуту. Просто неба розташовані будівлі початку ХХ сторіччя: хати українських переселенців, елеватор, залізнична станція, поліцейський пост та ін. Але родзинкою музею є те, що коли заходиш до такої собі автентичної хати, то дух часу відчувається не стільки в предметах побуту, скільки в театральному дійстві, що відбувається за вашою безпосередньою участю. До вас виходить господиня, яка грає роль історичної особи 20-х років минулого століття, й розповідає про своє цікаве та нелегке життя на новому місці, в новій країні. Десятки тисяч людей відвідують село щорічно, розповідаючи своїм дітям та онукам, що вони є родом з прекрасної України.

Особливий дух громади я відчув і зустрічаючись з українцями

продовження на стор. 11

Пожертва на підтримку Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

Моя жертва \$ _____
Enclosed is my donation for Ottawa UCSS

Ім'я та прізвище: _____
Name

Адреса: _____
Address

Підпис: _____
Signature

Чеки з поміткою "На *Оттавський відділ УКСС*" просимо вислати на адресу:
Cheque enclosed payable to UCSS at Ottawa sent at:

UCSS Ottawa Branch, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку за жертвувати більше \$15.00

Receipts will be issued for donation \$15 or greater

- Прошу вислати посвідку для податку Мені не потрібно посвідки
Please send me an income tax receipt I do not require receipt
- Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців Не оголошувати

Уроки Помаранчевої революції

Дуже демократичні, дуже європейсько і ліберально просунуті українські інтелігенти воліють не згадувати засадничого принципу класика українського націоналізму Дмитра Донцова про те, що “Москва — ворог України № 1”, а якщо й згадують, то як про щось не дуже пристойне і кривляться. Ніби увесь перебіг подій Помаранчевої революції не підтвердив укотре цієї тези. Москва та її п'ята колона в Україні на цьому етапі програли, утім вони були і є надзвичайно сильними, і це, як не дивно, підтвердили результати так званого третього туру президентських виборів 26 грудня.

Попри всю огидність режиму Кучми — Януковича, попри все те, що було викрито і про що говорили й писали всюди, коли можна було сподіватися, що українські громадяни настільки рішуче скажуть “ні” бандитському режимові та його продовжувачам, що від нього не залишиться й сліду, перевага Ющенка над Януковичем під час відносно чесно проведених у третьому турі виборів склала лише 8 (!) відсотків. Абсолютно огидна і дискредитована влада — і лише вісім відсотків переваги на користь влади кращої. Ця огидність набирає таких форм, що затуляти носа від екскрементів було замало: діяч Московського патріархату митрополит Кіровоградський та Олександрійський Пантелеймон привселюдно заявив, що йому тричі з'являлася Божа Матір і тричі вказала перстом на Януковича, як на обраного президента України. І після цього всього лише вісім відсотків переваги?!

А якщо би не було викрито цієї огидності? Якщо б Москва і промосковська влада в Україні не поводити себе так тупо зухвало і так беззастережно не вірили у свою перемогу, а висунили б кандидатом у президенти не одіозного кримінальника-пахана, а якогось “білого й пухнастого” Тігіпка чи Коновалюка, які ні “зони не топтали” ані “пайки не хавали”, але здійснювали б антиукраїнську політику з не меншим завзяттям, а може, й більшим, ніж Янукович? Якщо би київські бандити не побоювалися донецьких бандитів-безпределщиків, то, гадаєте, вони би возили “хавчик” на Майдан для “западенців”? Російськомовний Київ терпів ненависних “бандьор”, братався з ними і улесливо цвірінкав нелюбою і спотвореною українською лише через більшу загрозу бути зжертими своїми братами по культурному простору, але знахабнілими і повними наполеонівських планів економічного підкорення Києва донецькими. Тут спрацював принцип меншого зла.

Отож здобуту проукраїнською владою перемогу можна вважати надзвичайним збігом обставин, наслідком блискучої тактики провідників Помаранчевої революції і вчасним використанням прорахунків влади, яка сподівалася “закидати шапками” агентів американського імперіалізму, а потім “пити три дні”. Утім цілком серйозно і впевнено можемо тут говорити і про Божественне Провидіння, яке, можливо, сходить на народ раз на тисячу років. Бо здобуття перемоги над сильним і підступним ворогом, фактично, без людських жертв абсолютно не можливе без втручання Господнього, і одержання такого дару з неба спонукає до подальшого плекання ідей справедливості, демократії і гуманізму. А змарнування такої перемоги було би великим злочинот і перед Богом, і перед українським народом.

Продовження в наступному числі

Ілько ЛЕМКО

Міша і Юля – секс у гелікоптері

Тимошенко пожаліла тих, хто знімає еротичний фільм про неї

Стосунки Росії з Україною та Грузією далекі від ідеальних, але вони можуть погіршитися через вихід фільму “Юлія”, у якому пародіюється грузинський президент Михайл Саакашвілі та український прем'єр Юлія Тимошенко. “Юлія” — це еротичний фільм про впливового чоловіка й жінку, яка носить косу в селянському стилі. Автор проєкту і сценарію — депутат російської Держдуми, заступник голови партії ЛДПР Алексей Мітрофанов — нічого ганебного у своїй роботі не бачає, навпаки, вважає, що йому ще повинні подякувати.

Українська влада не повинна забувати російської мови, щоб відповідати на запитання російських слідчих на Луб'янці... Усіх вас ми відправимо в Сибір, вас не розстрілюватимуть, українці потрібні як замерзлі музейні експонати.

(Владімір Жириновський, депутат російської Держдуми)

Фільм нав'язний чутками про флірт між двома лідерами. “Ідея з'явилася після того, як їх бачили разом у вертольоті”, — говорить Мітрофанов. За його словами, телевізійні кадри цієї зустрічі у вертольоті стали причиною сварки між Саакашвілі та його дружиною, голландкою Сандрою Рулофс. Одна з дій фільму відбувається в басейні. Як запевняє продюсер кінострічки Александр Валов, вийшло смішно: Міша, погладжуючи Юлю по голові, “ненависно” відриває їй косу. Виявивши, що коса несправжня, він з гіркою розуміє, що українці його “знову надули”. Фільм-музикл закінчиться еротичною сценою у вертольоті. А головною інтригою стала розмова героїв про Буша. Юля увесь час намагається довідатися, що ж він сказав Міші. Але той, побоюючись прослуховування, обіцяє повідомити їй це лише у вертольоті. У процесі з'ясування, що до ширінки штанів Міші прикріплене те саме “вухо” прослушки. І це є тонким політичним гумором?!

Обуренню українських і грузинських офіційних осіб не має меж. “На нашу думку, це аморально”, — сказав Микола Новосад, перший секретар посольства України в Москві. “Це спосіб очорнити грузинську владу”, — сказав прес-секретар Саакашвілі, Темур Григолашвілі у телефонному інтерв'ю. — Але з цього нічого не вийде”. Як і слід було очікувати, стрічкою зацікавилися іноземні кінопрокатники, зокрема свої заявки вже подали представники польської та, як не дивно, японської сторони. Але першими глядачами порнографічної сатири стануть все-таки депутати російської Держдуми.

Прем'єр Юлія Тимошенко не ображається на тих, хто знімає про неї еротичний фільм у Москві. “Я думаю, у людей, які знімають такі фільми про секс, в реальному житті нічого не виходить з цим. Тому їх треба пожаліти”, — сказала прем'єр на прес-конференції з цього приводу, чим викликала шквал оплесків журналістів

Тим часом, як повідомив Григолашвілі, українські режисери вирішили відповісти на фільм Мітрофанова таким же чином: вони знімуть гей-порнофільм “Солодкий Володя і голубий Вітя”, в якому зніматимуться актори, схожі на російського президента Владіміра Путіна й нашого головного опозиціонера Віктора Януковича. Але чи потрібно впадати в такі крайнощі?

**Ця львівська жінка знає, що робить!
ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖУЙ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО?!**

Пожертва на підтримку “Оттавського Вісника”

Моя жертва \$ _____
 Ім'я та прізвище: _____
 Адреса: _____
 Підпис: _____

Чеки з поміткою “На *Оттавський Вісник*” просимо висилати на адресу:

Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

- Прошу вислати посвідку для податку
- Мені не потрібно посвідки
- Прошу оголосити моє ім'я і даток у списку жертводавців
- Не оголошувати

...продовження зі стор. 1

звичайно, не думав тоді про Ющенка, а тільки ретельно вивчав історію рідного села. Радянська влада до наукових занять краєзнавця ставилася неприхильно, тому він був упевнений, що його рукопис ніколи не надрукують. Один із трьох машинописних примірників історик закопав на горді.

Вперше згадування про Хоружівку датується 1644 роком. Є версія, що саме предки Ющенка разом з Іваном і Никоном Хоружими заснували свого часу село, знамените сьогодні на весь світ. Хоча задовго до цього, у часи Київської Русі, тут уже стояли три могутніх фортеці, які захищали рубежі від татар і половців. Твердині знищили під час татаро-монгольської навали і до епохи Богдана Хмельницького в цьому куточку Сумщини був степ. Хоружівку, яка тільки-но піднялася з попелу через недовгий час спалили віцент ще раз, за наказом Петра Першого через те, що тамтешні козаки добровільно приєдналися до війська гетьмана Мазепи, який допомагав шведам. Потім у Хоружівці був маєток пана Гершмана. Меценат мав власні балетну і театральну студії і був покровителем артистів, які регулярно їздили виступати в Петербург.

А ще на батьківщині Ющенка жили... мамонти. У 1841 році в присутності оберкамергера Головкина в сусідньому селі Кулешівці був виявлений кістяк мамонта, подарований потім Харківському університетові. На цьому місці тепер стоїть єдиний у світі пам'ятник мамонту. Напис на ньому говорить: "На сем месте въ 1836 году открытъ остов Elephans Momonthus".

М'ясо вирощуватимуть у лабораторіях

Незабаром настануть часи, коли вже не треба буде вбивати бідних тварин, щоб задовольнити людські потреби в білковій їжі. Вегетаріанці нарешті зможуть ласувати м'ясом, бо його продукуватимуть у лабораторіях. Непотрібними стануть тваринницькі ферми, пасовиська. Не треба буде вивозити гній, заготовляти пашу та годувати мільйони голів биків, свиней, баранів, курей, гусей, качок...

Американські науковці з університету штату Меріленд у місті Коледж Парк винайшли спосіб вирощування м'яса в лабораторних умовах. Крім вирощування м'яса для харчування, нові технології можна використовувати і для відновлення тканин живих організмів. Це зможе спричинити революцію в медицині. Теоретично з однієї клітини можна виростити стільки м'яса, скільки потрібно для річного харчування людини. Такий спосіб виробництва набагато кращий як для довкілля, так і для здоров'я людини. В далекій перспективі це цілком реальний шлях", — сказав для журналу Tissue Engineering один з авторів нової технології, докторант Мерілендського університету Джексон Меттан.

Початково технологію використовували для приготування їди астронавтів. У лабораторіях можна буде вирощувати м'язову тканину без кісток та інших небажаних компонентів. Однак, щоб штучне м'ясо не втрачало своїх властивостей, його потрібно розтягувати. Так можна буде вирощувати м'ясо худоби, дичини, птахів чи риби. Та поки що дослідникам вдається випродувати лише щось подібне до фаршу. На вирощені в лабораторії курячі стегенця чи полядвизицю ще доведеться зачекати.

Штучне м'ясо дозволить задовольнити потреби людства в білковій їжі, які дедалі зростають. Однак чи припаде воно до смаку вимогливим споживачам? Вже зараз більшість худоби та птиці у світі вирощують у закритих приміщеннях. Вони обмежені в русі, не бачать зеленої трави та неба і лише жують корм, щоб набирати вагу. А багато м'ясних продуктів, які зараз продають у крамницях, містять безліч штучних компонентів і часто їх можна назвати "м'ясом" лише умовно.

Людина-діамант

З праху людини, яка при житті важила близько 80 кілограмів, можна зробити діамант вагою в один карат і діаметром у півсантиметра. На цьому ґрунтується бізнес молодих швейцарських підприємців Рінальдо Віллі й Вайта Брімера з міста Кур, пише Frankfurter Rundschau. Якщо віддати співробітникам їхньої фірми Algordanza 500 грамів кремowanego праху померлого родича, то за кілька тисяч франків його можна одержати назад у вигляді білого, з блакитним відблиском діаманта. Прах померлого спочатку очищають від всіх неорганічних речовин, таких, як, наприклад, солі, поки в ньому не залишиться один вуглець. Після чого під впливом великого тиску й високих температур за 4-8 тижнів виростає діамант. Як то кажуть, спритність рук і ніякого шахрайства.

Баланс цінностей

Зображення Ющенка в німецькій нацистській формі на білбордах у Донецьку в жовтні 2003 року надзвичайно зачепило його гонор. Він дуже довго носив цю образу у своєму серці і, будучи вже законним президентом та приїхавши з візитом до Донецька через півтора року після злочасного інциденту, пригадав наболіле міській владі й зажадав вибачення, з яким, зрозуміло, донецька влада не забарилася. Ющенко, безперечно, у цій ситуації вчинив правильно.

Німецька нацистська символіка природно викликає в українців справедливе обурення і спротив, адже Райх знищив близько семи мільйонів наших співгромадян. Утім напрочуд дивним є те, що російську нацистську символіку, з якою пов'язано не сім, а двадцять мільйонів жертв українського народу, не лише не засуджують, а усіма можливими засобами пропагують і шанують. "Герої" з червоними зірками, кати українського народу — усілякі Кірови і Дзержинські, масово стоять на землі незалежної України. У Києві досі височить пам'ятник Станіславу Косіору — натхненникові й керівникові масового голодомору, внаслідок якого загинуло стільки ж українців, як і завдяки Гітлерові. І ніхто чомусь цим фактом не обурюється. Може, тоді вже слід поставити пам'ятник і фюрерові, адже його "заслуги" перед Україною такі ж, як і Косіора?

Президент з нагоди Дня незалежності присвоїв звання Героя України (посмертно) лейтенантові Олексію Бересту, який 1945 року встановив прапор над Рейхстагом, тобто воював "за Родину, за Сталіна" і здобував "перемогу", яка ще майже на півсоліття закріпила російську експансію в Україні. Чому Ющенко не нагородив цим почесним званням посмертно Степана Бандеру, Романа Шухевича чи бодай ближчого йому за менталітетом Симона Петлюру? Виникає запитання: які історичні цінності продовжує сповідувати нова українська влада? Звісно, що напередодні парламентських виборів треба задобрити ту частину електорату, яка шанує советську "героїчну" історію, а "бандьори" в Галичині і так проголосують за НСНУ і "Батьківщину", навіть без присвоєння звання Героя України Степанові Бандері. Утім, якщо наша влада буде й далі йти лише у фарватері такої політичної кон'юнктури, не зважаючи на глобальні історичні цінності українського народу, далеко вона не зайде, і порушення балансу національних цінностей може спричинити її крах.

Satisfied with your investments?

COME AND SEE US FOR A SECOND OPINION

No Cost No Obligation

Transfer your Mutual Funds to our
Wealth Management Group
and receive a bonus gift

\$25,000 minimum transfer Dinner for two
(\$100 value)

\$50,000 minimum transfer Getaway package
for two

Offer valid until November 30, 2005

For more information contact our Wealth Management Group

Max Trojan 1-800-46J-5941

Andrew Yevchenko 1-800-461-5941

Wasy Saluchok 905-238-1881

www.buduchnist.com

БУДУЧНІСТЬ
КРЕДИТОВА СПІЛКА

Еліта: лакеї чи лідери?

Ющенко, вочевидь уподобавши собі західну ідею про демократію, як систему найманих менеджерів, підкреслює, що найвищі керівники України мають бути слугами, слугами, мало не лакеями народу. Про “слуг народу” ми вже чули в тоталітарну епоху. Чи пасує така постановка питання сьогодні і чи відповідає наша сьогоднішня керівна еліта історичним очікуванням українського народу, одвічно вистражданий національно—державницькій ідеї? І ким справді повинні бути наші керівники — найманими працівниками чи справжніми провідниками ідей?

Зараз слово “люстрація” стає все більш неможливим і недоречним і вже вважається некоректним і безглуздим питати: ким ти був до 1917, 1939, 1991 року, в епоху кучмізму, чи навіть під час Помаранчевої революції? Може в цьому і є сенс, бо талановитий менеджер завжди ним залишається і буде ефективно, з максимальною віддачею сил без огляду на добру чи погану ідеологію працювати на систему, яка йому забезпечить якнайвище кар’єрне просування. Це і є засадничим принципом природженого менеджера-япті - “білого комірця”. Ющенко вступив до лав КПРС 1977 року, у розпал переслідування дисидентів, у той час, коли в мордовських таборих сиділи Чорновіл і Лук’яненко. Що, тоді доросла і розумна людина не могла зрозуміти, де добро, а де зло? Чомусь факту вступу Президента до компартії немає у його біографії на офіційному сайті: соромно чи що, чи це незначна віха у біографії такої значної особи? Тимошенко свого часу теж була чудовим комсоргом. Про інших чільних діячів ЦК ВЛКСМ, таких як Зінченко, вже й згадувати не доводиться.

Зрозуміло, якщо би не Чорновіл, Лук’яненко і ще декілька десятків сподвижників — борців за волю України, які, розбурхали тоталітарне болото і запалили ідеями незалежності багато людей, то Ющенко, Тимошенко, Зінченко, Кінах і всі інші й надалі були б гарними “білими комірцями” тоталітарної системи, гарними комуністами і комсомольцями і невже хтось думає, що Луценко міг би тоді стати кимсь іншим, аніж його батько, а саме першим секретарем обкому чи міському КПРС?

Щастя цих людей, наших сьогоднішніх лідерів, у тому, що історична доля сприяла їм і дала можливість пожинати ті плоди, яких вони не сіяли. Деколи, десь підсвідомо нарікаючи на минуле цих людей, колишніх комуністів, комсомольців і кучмістів, ми все ж їх любимо і цінуємо, бо вони пройшли Майдан і, хоча це не мордовські табори, та все ж не дурничка, а те, що витерпів Ющенко особисто, може поставити його в один ряд з дисидентами. Ми сподіваємося, що поряд з бажанням досягнути керівних посад у державі і зробити кар’єру, у цих людей все ж була і є частка бажання зробити щось для народу і боротися за утвердження справжньої української державності. У цих людях, сучасних українських неофітах, які на 90% є російськомовними і ніколи раніше у своєму житті не підозрювали про існування Донцова чи Липинського, прокидаються, за словами Володимира Винниченка, паростки отієї “української ніжності”, яка змусить їх врешті стати справжніми патріотами України, але це повинно статися якнайшвидше.

Аби бути справжнім лідером української держави, недостатньо лише ходити у вишиванці, чи купувати на Сорочинському ярмарку глечики для себе і глиняні свички для своїх дітей. Треба вміти дати належну історично оцінку віковичному гнобленню України і вшанувати справжніх її героїв, замість того, аби нагороджувати званням Героя України вояків Червоної Армії, чи в присутності 300 журналістів помпезно святкувати ювілей розсадника русифікації і символу тоталітаризму “Артеку”. Треба вміти також чітко висловлювати свою особисту позицію як українського лідера щодо неприйнятності участі України в наднаціональних органах СНД, а не спихати це на Верховну Раду. “Політично я виходжу з того, що одержати на це схвалення парламенту нереально”, — заявив Ющенко на саміті СНД в Казані. А якщо одержати на це схвалення парламенту було б можливим, тоді що, можна з радістю йти в кабалу до Росії?

Якщо Президент хоче бути лише слугою чи менеджером, то вочевидь він ніколи не стане справжнім лідером нації, особливо в найбільш доленосні для своєї держави історичні моменти.

Ілько ЛЕМКО

Троха про клозети

Клозетне виборче обмеження. Індію вважають однією з найдемократичніших держав Азії. Однак відтепер права деяких її громадян, які захочуть бути обраними до місцевих органів влади, будуть значно обмеженими. Міністр розвитку сільських громад Рудхуванж Празад Сінх пропонує новий закон, згідно з яким у депутати сільських рад можуть висуватися лише такі громадяни, які мають у своїх будинках туалети. Міністр вважає, що депутати повинні бути прикладом для інших громадян і не справляти своїх природних потреб де-небудь.

Як сказав міністр в інтерв’ю BBC, понад 65% сільських мешканців Індії використовує для випорожнення свого організму подвір’я, вулиці, узбіччя доріг та залізниць, поля, кущі та інші випадкові місця. Світова організація туалетів (World Toilet Organisation) підрахувала, що люди користуються вбиральною 6-8 разів у день, а загалом проводять у цих закладах до трьох років свого життя! Якщо зважити на те, що в Індії понад півмільярда людей не користуються туалетами, то можна лише уявити, наскільки ця проблема важлива для такої перенаселеної країни. Обмеження стосується лише депутатів сільських рад, бо вважається, що народні обранці до міських та вищих представницьких органів таки користуються клозетами.

ООН воює з унітазами. Поки в Індії намагаються встановити мушлі для потенційних кандидатів місцевого самоврядування, експерти із світових запасів води, що під егідою Об’єднаних Націй зібрались вкінці серпня у столиці Швеції на відкриття конференції World Water Week, накиннулися на унітази розвинених країн.

Двоє з п’яти людей на планеті не має доступу до туалетів, але забезпечувати їх клозетами із зливними бачками немає змісту, стверджують учасники конференції. Сучасний сифонний бачок, винайдений більше ніж століття тому англійським сантехніком-інженером Томасом Крапшером є дуже коштовним і вживає забагато води. “У час коли більше ніж одному мільярдів жителів вкрай бракує життєво-необхідної вологи, в розвинутих країнах за рік щоб змити приблизно 400-500 літрів сечі і 50 літрів фекалій які продукує в середньому кожна людина, витрачається 15 000 літрів чистої води”, відзначає рапорт Столькгомаського інституту навколишнього середовища.

Програма, яку поставила перед собою у 2000 році ООН аби забезпечити клозетами 1.75 мільярдів людей з 2.6 мільярдів, які взагалі не користуються цим недавнім винаходом людства, дещо не вдається. Навіть більше, чудернацький план світового співтовариства встановлювати щодня біля 95 000 туалетів у день протягом наступних десяти років виглядає далі примарним. Вирішенням проблеми експерти тепер вважають запровадження індивідуальних екологічних “сухих” унітазів. Принцип їх дії полягає в тому, що вони можуть відділяти вологу, а сухі залишки використовуватимуться як добрива. Проте, критики цього проекту заперечують у його доцільності, аргументуючи тим, що для прискорення процесу розкладу екскрементів необхідні хімікалії, а саме встановлення таких екологічних систем є задорогим, окрім інших незручностей пов’язаних із їх наступним доглядом.

Тим не менше, ще в квітні на попередній зустрічі в ООН з цього питання Marjaret Kettl-Karlson з Канади, голова Global Water Partnership закликала щоб світова спільнота взяла до уваги “серйозний, науковий погляд на... дизайн туалетів”...

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS

e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613)761-5786

Virus Removal - Diagnostics - Repairs - Upgrades - Web Design - Home and Office Networking - Repairs Household Equipment

Computers and peripheral devices – repairs, upgrades, maintenance. Complete anti-virus scan and virus removal, data restoration, software installation. Web Design, including maintenance and updates. Installation of new and recharged cartridges for laser and jet printers and copy machines. Assistance in setting PC configuration – the best performances per \$! invested guaranteed. Local networks – layout, connection and maintenance.

Repair of Audio - TV - Home Theaters - Video - Stereo - Phones

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

...продовження зі стор. 1

Галичан позбавляли права вільно пересуватися країною та виборчих прав.

Українські громадські організації боролися за таке визнання понад 20 років. Канадський уряд не лише визнав помилки минулого і попросив за них вибачення. Він виділив ще 2,5 мільйона канадських доларів на вшанування пам'яті невинно постраждалих галичан. На ці кошти буде встановлено меморіальні таблиці, пам'ятні знаки, проводитимуть дослідження та видаватимуть книги про ці сумні події канадської історії. Лише одна жінка, яка була інтервювана в дитинстві, 97-річна Марія Марко дожила до нашого часу.

Left to right: Borys Wrzesnewskyj, MP, Mr. Paul M. Grod, Vice-President of the Ukrainian Canadian Congress, Prime Minister Paul Martin, Liza Frulla, Minister of Canadian Heritage, Dr. Lubomyr Luciuk, Director of the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, Walt Lastewka, MP (St. Catharines), Mr. Andrew Hladyshevsky, President of the The Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko

Ющенко провів зустріч із прем'єр-міністром Канади

На початку року, під час засідання комісії Україна-НАТО Президент України В. Ющенко провів зустріч з прем'єр-міністром Канади Полом Мартіном. Розмова, яка тривала близько 30 хвилин, відбулася перед засіданням комісії. З української сторони також були присутні секретар РНБОУ Петро Порошенко, віце-прем'єр-міністр з питань євроінтеграції Олег Рибачук, міністр закордонних справ Борис Тарасюк. Під час зустрічі сторони обговорили питання двосторонніх стосунків і тему євроатлантичної інтеграції України. Також однією з тем зустрічі була торгово-економічна співпраця між двома державами. Пол Мартін зауважив, що Канада готова генерувати значні інвестиції в українську економіку, але для цього має бути створений сприятливий клімат. У відповідь на це Віктор Ющенко підкреслив, що для його команди є «питанням номер один повернути довіру інвесторів». Під час зустрічі співрозмовники обмінялися запрошеннями відвідати свої країни. Одна з них відбудеться восени цього року.

ЧАС НА НОВІ СТІНИ. Версія європейська

Будівельні фірми, які відзначилися на ізраїльському загороджувальному проекті, Євросоюз залучить до будівництва нового східного кордону.

Інформацію "Німецької хвилі" про побудову загороджувальної стіни на кордоні Євросоюзу із Україною, Росією та Білоруссю, підтвердила впливова ізраїльська фінансова газета Globes. Газета пише, що на побудову стіни європейців спонукала незахищеність кордонів трьох східнослов'янських країн від зростаючої кількості нелегальних мігрантів з країн Азії, котрі, манівами долаючи сотні кілометрів, намагаються прорватися до Євросоюзу. Globes наголошує на тому, що керівництво ЄС вже не раз критикувало український уряд за недостатню ефективність та наполегливість у боротьбі з нелегальною міграцією. Водночас газета дивується з того, що боротися з цим явищем європейці вирішили, взявши за основу саме ізраїльський захисний мур і запросивши на його побудову

ізраїльські фірми. Особливо з огляду на те, що ЄС на офіційному рівні неодноразово засуджував проект побудови ізраїльського захисного муру, вказуючи на порушення прав цивільного палестинського населення.

Контракт на побудову європейської стіни з однією із європейських фірм, що представляє інтереси Євросоюзу, на постачання та обладнання захисного муру системами відеоспостереження, дистанційного контролю та сигналізації підписала ізраїльська фірма "Магаль", яка опікується технічним забезпеченням проекту захисної стіни в Ізраїлі. На другому етапі до участі у побудові стіни доєднається інший ізраїльський технологічний гігант — концерн El Far electronics, який переміг у тендері на проектування та комплектацію захисного муру.

За оцінками військових експертів, на здійснення проекту ЄС витратить декілька сотень мільйонів доларів, враховуючи витрати на встановлення веж спостереження, будматеріали та технологічне обладнання. Прокладання одного кілометра захисного муру фахівці оцінюють у 2 мільйони доларів. Ця сума є лише трохи вищою від тієї, яку платить ізраїльський уряд підрядчикам, що будують стіну уздовж ізраїльсько-палестинського адміністративного кордону.

Представники компанії "Магаль", усвідомлюючи широкий суспільний резонанс, який проект нового захисного муру викличе у Східній Європі, наразі утримуються від коментарів. Проте ізраїльські політики скористалися нагодою, щоби піддати різкій критиці зовнішню політику Євросоюзу, який з одного боку засуджує Ізраїль за зведення захисної стіни, щоб запобігти проникненню терористів, а з іншого боку готує проект копії цієї ж стіни, яка ізолює громадян України, Білорусі та Росії від західних сусідів. У представництві Європейської комісії в Україні українським журналістам заявили, що вони інформацію "Німецької хвилі" коментувати не будуть. Такі коментарі, за твердженням представництва, може давати лише офіційний речник, який вийде з відпустки не раніше як 30 серпня.

Директор Європейського інституту інтеграції та розвитку Дмитро Видрін, назвав таку інформацію повним абсурдом. Він вважає, що Європа створена для того, аби руйнувати стіни, а не зводити їх. Крім того, для ЄС стіна є елементом волонтаризму і авантюризму, вона суперечить духу і філософії Євросоюзу. Заступник голови Української народної партії, надзвичайний і повноважний посол Антон Бутейко зауважив: якщо плани будівництва цієї загорожі на кордоні є правдою, то це буде означати, що в Європі є привиди антикомунізму, "замішані" на антиукраїнськості, які хочуть відірвати Україну від Європи. Натомість народний депутат від блоку "Наша Україна", член парламентського комітету з питань Європейської інтеграції Роман Зварич зазначив: що ситуація навколо нової огорожі для нього є тривожною та незрозумілою. І додав, що він буде скеровувати депутатське подання до Міністерства закордонних справ з метою отримати офіційне пояснення щодо цього, зокрема і від Євросоюзу через МЗС. Ну що ж. Почекаємо – побачимо що є правдою.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ, Ізраїль, Юрій ТИШКУН

Найпевніше місце, де завжди можна отримати число "Оттавського Вісника"

— кредитова спілка "Будучність"
913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3
Tel: 613-722-7075

Відчинена:
Від понеділка до п'ятниці з 11.00 до 18.00
В суботу з 10.00 до 15.00, вівторок, неділя – вихідні

Приватні оголошення стосовно пошуку-надання праці, та пошуку-винайму помешкань і т.п. друкуються безкоштовно. Комерційні оголошення – за домовленням.

До уваги передплатників,

"ОВ" видається не щомісяця, а в залежності від наявних зібраних коштів. Заохочуйте своїх знайомих підтримувати датками наше видання! Жертводавцям надається посвідка для відтягнення від податку.

Хай ВАШІ податки працюють для ВАС!

Спрямуйте самі свої податки туди – де вони приносять користь українській громаді!

Оттавський відділ УКСС вдруге провів День молоді на українській оселі і дякує за сприяння парохіві УГКЦ Св. Івана Хрестителя Кирилу Микитюку та парохіві УПЦ Успіння Богородиці Ігореві Охрімчуку. Час проведений на природі марно не пропав....

...можна було позмагатися у спортивних турнірах,
 ...спробувати піймати хитру рибу,
 ...знайти якнайбільше грибів,
 ...або й відпочити у прямому змісті слова.

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК НА ІНТЕРНЕТІ: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Establishing a Ukrainian soccer team in Ottawa is looking for players

Team Name: S.A. Ukraina **Location:** Ottawa. **Needed:** Committed Ukrainian players to play on men's soccer team in official Ottawa Carleton Soccer League. This team will be competing in the Indoor Winter League, and Outdoor Summer League. **Starting:** Indoor Winter League beginning in November, and also for the summer outdoor League Deadline for the Indoor Winter League: November 7th 2005.

Players needed by late October at the latest.

Age: 14-55. **Skill Level:** None Required

The Purpose: To bring together Ukrainians throughout the city through sport. Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. I would ask everyone to please not hesitate in contacting me as I will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

Primary Contact Information:

Marc Lapointe-Denysevich (English only) (613) 748-1240, marc_lapointe10@yahoo.com

Secondary Contact Information:

Andriy Popowych (Ukrainian and English) 613 - 834-3646, popowych@sympatico.ca

Monday, October 10, 2005

THANKSGIVING DAY

Ukrainian

Dinner & Entertainment

Party: 4 pm - 9 pm Dinner 5 pm - 7 pm

Ukrainian Banquet Hall

1000 Byron Avenue, Ottawa, ON

Adults \$7 Family \$12

Phones:

613-237-8682, 866-8682

Ваша реклама або повідомлення може бути тут

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

... продовження зі стор. 5

— членами законодавчої асамблеї, керівниками громадських організацій і пересічними людьми. З великою приємністю я виконав свій офіційний обов'язок, вручивши Почесну грамоту Голови Верховної Ради України видатному громадському діячеві Петру Саварину. Про численні добрі справи цієї скромної людини, яка присвятила своє життя збереженню самобутності української культури, пропагуванню її вічних цінностей, я неодноразово чув впродовж мого перебування в Едмонтоні.

Офіційна частина мого візиту до провінції включала зустрічі з віце-генерал-губернатором Альберти та рядом посадових осіб. Показовим є те, що в ході зустрічей з цими особами, обговорюючи широке коло питань співробітництва, я відчув великий інтерес до нашої країни та бажання поглиблювати таку співпрацю. Доказом цього стало рішення прем'єра провінції вдруге відвідати Україну на чолі делегації підприємців і урядовців у 2006 році.

— Якою є сьогодні Україна для пересічного канадця? Чи досі не вистачає інформації, яка б допомогла адекватно сприймати нашу державу? Які заходи для цього вживає посольство України?

— Приємно констатувати, що Україну в Канаді знають з найкращого боку. До українців ставляться як до порядних, працьовитих і талановитих людей. Напевно, такому ставленню посприяли й теплі почуття до видатних представників української спільноти, таких як колишній генерал-губернатор Канади Рамон Гнатишин, колишній прем'єр Саскачевану Рой Романов, колишній міністр сільськогосподарства Євген Веллан, сенатори Павло Юзек і Рейнел Андрійчук та багато інших. Багато пересічних канадців мають «гастрономічні почуття» до України, бо за своєю популярністю вареники впевнено обійшли італійські равіоли, а українське пиво швидко розбирають з прилавків магазинів.

Але, що набагато приємніше, Україну сприймають як висококультурну націю, дякуючи і творчим самодіяльним колективам, і таким професіоналам, як Київський камерний хор, яскравим талантам — скрипалю Василю Попадюку та піаністу Сергію Салову.

Посольство використовує всі наявні засоби, щоб поширювати інформацію про сучасну Україну, її культурний, економічний та інвестиційний потенціал. Із цією метою ми використовуємо кожен нагоду, зустріч, інтерв'ю, інформаційне повідомлення, прийом, публічний захід, конференцію тощо. Посольство поширює матеріали рекламного характеру та більш специфічного спрямування (економічні огляди та інше), підготовлені в дипломатичній установі. Враховуючи тотальну комп'ютеризацію країни, ми створили і підтримуємо інтернет-сторінку (www.ukremb.ca), де розміщується оперативна й цікава інформація про Україну, її сучасне політичне та економічне становище, розвиток відносин з Канадою, а також прес-релізи посольства та інші інформаційні повідомлення. Не можу не згадати реалізацію простої та цікавої ідеї — семінару з унікального мистецтва української писанки, що було проведено на Великдень.

Серед масштабніших заходів хотів би виокремити фестиваль українського кіно, де було представлено такі картини, як «Мамай» Олеся Саніна, «Золота лихоманка» Михайла Белікова та «Голос трави» Наталії Мотузко, короткометражна стрічка «Невелика подорож на великій каруселі», а також мультиплікаційні фільми «Як у нашого Омелечка невелика сімечка», «Йшов трамвай дев'ятий номер» та «Одноразова вічність». Така творча праця дає можливість показати нашу країну в новому світлі й, можливо, для багатьох — відкрити Україну досі невідому.

«РОМАНТИЧНОГО ПРОРИВУ НЕ БУДЕ. БУДЕ ПЛАНОВИРНА СТРАТЕГІЯ»

— На Заході увесь час вітають економічне зростання в Україні. Серед інших це стосується й канадських урядовців. Проте про підвищення інтересу канадських бізнесменів до роботи на українському ринку не чути. Чому?

— У питанні активнішого залучення канадського бізнесу високі темпи економічного зростання, звичайно, є позитивним, але не вирішальним фактором. Канада належить до торговельних націй, 46% ВВП якої складає експорт, і в цій сфері працює кожен третій канадець. Як я вже раніше зазначав, Канада в економічному плані

продовження на стор. 19

11 червня 2005 р. у Соборі Св. Івана Хрестителя в Оттаві відбулася музично-художня програма «НАД НАМИ — НЕБО!» за участю СЕСТЕР ТЕЛЬНЮК (Київ) та художника Ігора ПОЛІЩУКА (Торонто-Львів)

УКСС Оттавського відділу, яка була ініціатором та організатором цього культурного заходу висловлює подяку о. Кирилові Микитюкові за безкоштовно надане приміщення і нічліг для музикантів та звукорежисерів; паньству Юлії та Іванові Войчишинам за нічліг сестер Тельнюк і теплий прийом після концерту-виставки всіх учасників та задіяних у заході осіб; Михайлові Ридзаків за проведену екскурсію по Оттаві і опіку наступного дня для наших гостей, а також тим хто, допомагав у проведенні програми, та всім присутнім на концерті, котрі своєю участю підтримали талановитих українських митців.

Всі наші гості, самі відзначили що теплий прийом у канадській столиці був одним з найкращих із їхнього цілого туру Америкою та Канадою, залишилися дуже задоволеними і повезли до Києва теплі спомини про українську Оттаву.

Музична група грає для ВАС

Весілля, банкети, свята, ювілеї, забави і таке інше.

Телефон:
(613) 864-1607

Мама Раїса

829-4935

вареники/пирого:
з картоплею, капустою,
вишнями;
пельмені, вушка,
борщ, голубці.

Обслуговуємо урочистості,
полагоджуємо приміщення
для банкетів

Януковича мали “замочити” свої

Народний депутат Юрій Кармазін вважає, що під час минулорічної передвиборної кампанії влада планувала вбити свого ж кандидата — Віктора Януковича. Депутат стверджує, що “Янукович був обраний владою не для перемоги, а для поразки. В якості не туза, а карти, яку легко побити. Він заявив: “Після того як Ющенко вижив і план (замаху на кандидата від опозиції) провалився, в дію вступив план “Б” — смерть іншого кандидата.”

Далі він розповів, що шостого жовтня Янукович перебував із робочим візитом в Ужгороді, а наступного дня мав виїхати машиною на Міжнародний економічний форум до Львова. І саме в цей час Кармазін отримав інформацію про те, що готується фізична ліквідація Януковича. На його думку, це була “виправдана” тактика влади, яка налякала втрати рейтингу її кандидата після водевільного попадання яйцем в Івано-Франківську. В Адміністрації президента вдалося переконати Януковича зіграти в іншому сценарії. Щоб показати агресивне ество “западенців”, було вирішено біля в'їзду на Львівщину імітувати напад із застосуванням вогнепальної зброї.

Але тільки декілька осіб на Банковій знали, що замовний вбивця отримав команду стріляти на ураження (!). Все було прораховано до деталей. Януковича вбивають, а виправданням для команди було би те, що снайпер поцілів випадково. Про сценарій ніхто би і не пробував проговоритися, інакше сів би за співучасть. Убивство викликало би в Україні шок і спричинило скандал на міжнародному рівні. Кучма оголосив би надзвичайний стан та міг скасувати вибори. Команда Ющенка була би під підозрою. І всі вважали би за благо, що біля керма залишиться Кучма, головна заслуга якого перед вітчизною — 10 років без крові.

Дізнавшись про такий задум влади, опозиціонери швидко зреагували. Того ж дня з трибуни Верховної Ради Кармазін озвучив цей задум, назвавши посадовців, які мали його втілити в життя, — заступника МВС Микитенка і начальника департаменту зовнішнього спостереження МВС Прилипського. Інформатори, усвідомлюючи важливість моменту, своєю чергою погодилися підтвердити сказане в суді. Після цього Янукович не поїхав на форум, а вирушив до Москви, мабуть, жалітися Путіну на “побратимів”. Цікаво, чи подякував Янукович своїм опонентам-рятувальникам?

Кучма проколовся

Кучма, виплутуючи з халепи свого найкращого дружбана Путіна, звичайно ж назвав бздурми заяву Сороса про те, що Путін радив йому стріляти по людях на Майдані. Леонід Данилович у своєму звичному стилі дуже дотепно відповідає, а вже ніби гідно виходить із ситуації, але під кінець своєї впевненої заяви проколовся: ну хто ж, мовляв, плестиме такі несусвітні дурниці “по телефону?” А хто казав, що Путін давав поради “по телефону?” Сорос не казав, чи радив Путін

Кучмі стріляти в народ “по телефону”, телеграмою, через E-mail, чи ще якимось іншим чином. А Кучма зразу “по телефону” і “по телефону”. Значить було щось “по телефону”, хоча “мочити в сортирі” Путін міг радити Кучмі і особисто під тим же самим сортиром на летовищі в Домодедово чи Шереметьєво, де похапцем приймав свого васала напередодні найдоленосніших днів у історії України.

При Кучмі в Україні стало більше психів

За останні десять років стан психічного здоров'я громадян України різко погіршився. Такі негативні тенденції відзначають українські психіатри. Особливо є поширенням серед українців алкоголю та наркоманії. За офіційними даними, кількість наркоманів зросла у 3,3 рази. Але, за неофіційними даними — їх вдесятеро більше. Кількість алкоголіків у порівнянні з даними десятирічної давнини, зросла вдвоє. Показниками такого зростання є смертність від цирозу печінки, кількість самовбивств, аварій та злочинів, скоєних у стані алкогольного сп'яніння. А передумовами — низький рівень життя, безробіття та пропагування алкоголю, зокрема через рекламу. Приклади самогубств у стані

алкогольного сп'яніння здебільшого фіксуються як у великих промислових містах так у сільській місцевості. За даними психіатрів, зростають також показники розумової відсталості серед дітей. Зокрема, в середньому на 30 відсотків збільшилася кількість дітей, поставлених на психіатричний облік. Серед дорослих - особливо збільшилася кількість людей, які знаходяться на межі нервового зриву. Також за останні кілька років зросла інвалідність по психічних захворюваннях - з 500 до 522 людей на 100 000 населення.

За статистичними даними, самогубства серед працівників правоохоронних органів у порівнянні з 1990 роком збільшилися з 13 людей на 100 000 населення до 21. Водночас, самовбивств серед військових поменшало. Приблизно до 2000-го року було видиме зростання самовбивств, особливо в армії і лише за останні 5 років тенденція трохи пішла на спад. Але це зв'язано зі скороченнями серед військового складу і зменшенням термінів несення служби в армії.

В ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ КУЧМУ ЗНАЙШЛИ НА САРДІНІІ З ГОРІЛКОЮ “РОСІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ”

Екс-президент України Леонід Кучма разом з дочкою Оленою і зятем Віктором Пінчуком на день незалежності відпочивали на Сардинії. Про це пише видання “Комерсант-Україна”, що описує вечірку в клубі Billionaire, що належить власникові команди Renault “Формули-1” Флавіо Бріаторе, присвячену презентації горілки “Російський стандарт”. “Несподівано для пана Таріко його новий алкогольний бренд вирішили підтримати гості готелю Cala di Volpe. За обідом горілку Imperia із задоволенням скуштував колишній президент України Леонід Кучма в компанії свого зятя Віктора Пінчука, дочки Олени і підприємця Германа Хана з дружиною”, пише видання. Горілка Imperia коштує в Billionaire 550 євро за пляшку, але для учасників вечірки пропонувалася безкоштовно. Номер в Cala di Volpe коштує від 1000 євро на добу за номер.

День з чистого аркуша

Дивлюсь на Віктора Андрійовича, згадую Михайла Сергійовича, Леоніда Макаровича, Леоніда Даниловича...

Бути президентом — особливо в нашій країні, особливо зараз — це означає бути і лідером нації, і головнокомандувачем, і менеджером, і пастирем, і сам-собі-піарником. І, між іншим, батьком — у прямому, зокрема, смислі цього слова. Робити тисячу справ водночас — неможливо, не будучи Цезарем. Але, згідно з суспільними очікуваннями, Ющенкові доведеться. Але хотілося б, щоб перед тим він накидав би на чистому аркуші паперу стовпчик найголовніших, першочергових справ.

Забути, як це не важко, про бджіл, Сорочинці, Саакашвілі, родичів і кумів. Склеїти країну, розколоту виборчою кампанією. Запитати генпрокурора, чому замовник убивства журналіста Гонгадзе ще досі на свободі. Дати по руках тим, хто плутає державний бюджет із шоколадною фабрикою. Визначитись, куди йдемо — в ЄП з Путіним, чи в ЄС із Квасневським. Попросити прем'єр-міністра ще раз все згадати і вдруте заповнити декларацію про доходи. І таке інше.

І про мораль. Мало на Биківнянських могилах щороку виголошувати правильні слова про злочини Сталіна і цинізм попередньої влади. Мало підписати папірець з текстом указу про створення інституту національної пам'яті. Треба нарешті взяти на себе відповідальність перед країною і визнати ветеранів УПА борцями за незалежність, по суті, зняти з них тавро “колаборантів”. Чого б це не коштувало з передвиборчої точки зору. Так, їх лише кілька десятків тисяч, а обдурених комуністичною пропагандою мільйони. Авторитет і сила політичного лідера вимірюються не у словах, а у сильних вчинках.

Перший День Незалежності Віктора Ющенка як глави держави минув. У звичайний робочий день президент може зробити дуже багато. Якщо для початку, дістане звичайний білий аркуш...

Вахтанг Кіпіані, “Контракти”

З нових анекдотів:

«Після скандалу довкола машини свого сина Віктор Ющенко зрозумів, чому Кучма так сильно не любив журналістів «Української Правди»...

УКРАЇНСЬКІ СКОРОБАГАТЬКИ

Минулого року донецький бізнесмен Ринат Ахметов не лише зумів залишитися найбагатшою людиною України, а й посилив свої позиції у рейтингу 50-ти найбільших товстосумів Центральної і Східної Європи, перемістившись з восьмого на шосте місце. Така інформація польського тижневика "Впрост", яку він подає у своєму рейтингу найбільших багатіїв пострадянської частини Європи. Капітал Ахметова (завдяки перебуванню при владі Віктора Януковича) оцінюється 3,5 млрд. доларів. Не менш успішним видався 2004 і для зятя президента Кучми Віктора Пінчука, чії статки зросли до 2,5 мільярда доларів. Це дозволило йому переміститися на 10-те місце. 12-те місце посів теж українець — головний акціонер групи "Приват" Ігор Коломойський, чії капітали оцінено 2,2 млрд. доларів. З невеликим відривом від нього, на 15-му місці, розташувався співвласник Індустріального союзу Донбасу Сергій Тарута, який володіє нині капіталом 1,9 млрд доларів. Останній з п'яти українців, які цьогоріч потрапили до рейтингу найбагатших людей Центрально-Східної Європи, — Олександр Ярославський, котрий є на 27 позиції із 850 мільйонами доларів. Після відходу Кучми українські олігархи намагаються втекти зі своїми капіталами до країн Євросоюзу, зокрема, й через Польщу. Як приклад, "Впрост" наводить спробу Сергія Тарути придбати металургійний завод у місті Ченстоховій, яка закінчилася невдачею, а також не названі конкретно інвестиції Ігоря Коломойського в польську економіку.

А цього року до списку долучився П. Порошенко. Частина власності Порошенка оформлена на його батька Олексія Івановича. За даними інтернет-видання "Версії", до складу концерну "Укрпромінвест" входять: ДП "Укрпромінвест-кондитер": Київська кондитерська фабрика ім. К. Маркса (24,9% акцій); Вінницька кондитерська фабрика; Кременчуцька кондитерська фабрика; Маріупольська кондитерська фабрика (49% акцій). ТЗОВ "Укрпромінвест-авто" — офіційний агент АТ "Авто-ВАЗ", офіційний дистриб'ютор АВТТ "УАЗ", дилер ВАТ "ГАЗ", найбільший постачальник автомобілів ДЖ, ЗІЛ до України, офіційний імпортер автомобілів KIA (Корея), HYUNDAI (Корея), ISUZU (Японія), SUBURI (Японія), SAAB (Швеція), скутерів і мотоциклів YAMAHA та KAWASAKI (Японія). ТЗОВ "Укрвавтозапчастини" (постачання та оптова реалізація запасних частин, вузлів, агрегатів, шин і тощо). Торговий Дім "ІСІА" (виробництво і реалізація акумуляторних батарей); ВАТ "Черкаський авторемонтний завод" (випуск малих автобусів міського типу "Богдан", збирання мікроавтобусів на базі автомобілів "Газель", випуск аварійної майстерні для ремонту магістральних газопроводів на базі автомобіля КраЗ-260Г та ін.). ВАТ "Луцький автомобільний завод" (збирання автомобілів ЛуАЗ, УАЗ, ВАЗ). ВАТ "Завод "Ленінська кузня" (будівництво суден типу "річка-море"). Філіал "Транспортно-експедиційне підприємство" (вантажні і пасажирські перевезення по Україні, державах СНД, Балтії, Східної та Західної Європи). компанія "Автоскспо" (організація найбільших в Україні виставок автомобілів, запчастин, сервісного обслуговування). Таксопарк у Києві, три цукрових заводи, Липецька кондитерська фабрика "Ліконф" (Росія), банк "Мрія". Крім того, Порошенко контролює 5-й телеканал, "Ніко-ФМ" і газету "Правда України".

Осінній Фестиваль

**Зробіть вклад у Терміновий Депозит
або GIC і скористайте
із фестивалювальних відсотків:**

8 місяців 2.50%
17 місяців 3.00%
25 місяців 3.50%

**Принесіть та інвестуйте \$60 000 на 17 місяців
або довше і отримайте дарунок:
міні систему JVC Mini Hi-Fi та компакт-диск Київського
камерного хору**

913 Carling Av Ottawa,
ON, K1Y 4E3
(613) 722-7075

БУДУЧНІСТЬ
КРЕДИТОВА СПІЛКА

Помаранчева революція втрачає велич

Financial Times, Британія

Двійник Юлії Тимошенко

Кілька місяців тому західне інвестиційне співтовариство мало сумніви щодо реального прогресу Помаранчевої революції в Україні. Нам говорили, що один з найрозрекламованіших за підтримки США кольорових продемократичних і проринкових політичних рухів — новий український уряд — урятує країну від реакційного минулого. Україна заслужила на таку репутацію через корупцію і неефективність, і лише

деякі інвестори були готові ризикувати, розробляючи ресурси країни і наймаючи на роботу її громадян. Однак тепер сумніви майже цілком розвіялися, і ситуація в Україні цілком зрозуміла. Все так само погано, як і до Помаранчевої революції. Замість того, щоб домогтися фактичної незалежності країни від Росії, олігархічний уряд навпаки дозволив їй залишитися економічною колонією. До речі, над усією цією плутаниною зберігається досить значний піар-контроль. Це наразі єдина з імпортованих американських технологій, що працює. Прогрес, або його цілковитий брак в українській нафтовій галузі — добра ілюстрація того, як країна продовжує скочуватися до застою, що може перетворитися в абсолютний занепад.

Forum for Studies of the History of the UPA
Форум дослідів історії УПА

ЄВГЕН ШТЕНДЕРА

головний редактор
e-mail: e.shtendera@ottawa-litopys.org
tel: 1.613.7263187

запрошуємо відвідати нашу сторінку на Інтернеті
<http://forum.ottawa-litopys.org>

**Оттавський відділ Української
Канадської Суспільної Служби запрошує
до членства та співпраці всіх бажаючих!
Підтримуйте словом та ділом діяльність
нашої Служби! Записуйтеся у члени
оттавського відділу**

На даний момент УКСС в Оттаві, це:

- надання соціально-побутової допомоги
- надання порад в імміграційних потребах
- інформаційний вісник
- дитяча група для дошкільнят
- В проекті розробляються також інші програми, напр.:
• *відвідування самотніх людей, доручення обідів старшим особам із обмеженою або частковою автономією*
- створення гуртку ручних робіт, бази інструментів для безкоштовного випозичання "Сам собі майстер",
• фонду меблів та одягу для новоприбулих,
- дискусійного клубу і т. п. харитативно-догомових та культурно-освітніх потреб нашої громади.

Але якщо у вас є своє бачення, що потрібно сьогодні для української громади в Оттаві, чекаємо на вас та всі ваші пропозиції.

Беріть участь у наших програмах!

Включайтеся у працю добровольців!

Пам'ятаймо! Наша сила в нас самих!

Сьогодні допоможете ви—завтра допоможуть вам!

Телефон: (613)843-8206, e-mail: tmarta@estart.com

Поштова адреса: UCSS Ottawa Branch,
820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Закінчився синод єпископів УГКЦ

У ньому взяли участь 36 владик з України та з-за кордону. За інформацією прес-служби УГКЦ, головною темою засідань синоду стало питання формування, виховання та життя священників. Аналізуючи питання виховання та життя священників, члени синоду єпископів зауважили негативи, серед яких: брак східного літургійного богослов'я, ізоляція від світу, надлишок академічності і брак людяності, недостатнє знання мови тощо. За словами учасників синоду, дискусія щодо священства на цьогорічному зібранні не завершилася, а тільки розпочинається, і її продовжать згодом.

УПЦ КП та УАПЦ можуть об'єднатися уже через місяць

Українські православні церкви врешті розпочали процес об'єднання. Приклад подали УПЦ КП та УАПЦ Тернополя. Акт про початок об'єднання підписали протоієреї цих церков, — повідомляє ІА Новини-Україна. За словами голови прес-служби УПЦ отця Євстратія, це є наслідком рішень, ухвалених Священним Синодом та Вищою церковною радою Київського патріархату у лютому цього року.

Ще 2000 року на рівні єпископатів було підписано домовленості між УПЦ КП та УАПЦ про необхідність взаєморозуміння та об'єднання. Однак тоді втрутилися "треті сили", і представники УАПЦ цей процес зупинили. "Тоді процес зупинили зверху, і зараз ми бачимо, що його можна продовжити знизу", — зауважив отець Євстратій. За його словами, важко сказати, як довго триватиме об'єднання, але головне, що то не питання принципу, оскільки немає догматичних, канонічних чи ідеологічних причин для поділу. Тому напевно чий процес затягнеться на роки.

На сьогодні в Україні діє понад 10,5 тис. парафій УПЦ Московського патріархату, 3,5 тис. парафій УПЦ Київського патріархату, 3,4 тис. — УГКЦ та близько 700 парафій УАПЦ.

В Україні, з приходом нової влади, утворилася сприятлива ситуація, щоб зреалізувати це об'єднання, — розповідає *релігієзнавець Андрій Юраш, доцент Львівського національного університету ім. Івана Франка* — На сьогодні внутрішня становище УАПЦ — непевне, бо фактично немає внутрішньої єдності, де-факто вона не є об'єднаною". За його словами, всередині УАПЦ утворилося кілька груп, які перебувають у боротьбі за керівництво, вплив, а тому у церкві немає дисципліни.

„Це об'єднання — це по суті пошук виходу із складної непевної ситуації, що склалася в УАПЦ. Я думаю, що таке об'єднання є вже реалією, і може відбудитися уже за місяць. Що стосується УПЦ Московського патріархату, то, я вважаю, що вона не підтримає об'єднаної процесу, — наголосив експерт з релігійних питань. Владика Львівсько-Сокальської єпархії УПЦ КП Андрій Гурак позитивно ставиться до ідеї об'єднання — про це він повідомив у коментарі „Гал-info". „Це реально зробити, — зазначив він. — Головне, щоб це було не революційно, а навпаки, еволюційно”.

Секретар Львівського єпархіального управління УАПЦ Тарас Сполук зазначив, що умови, які поставив Предстоятель УПЦ КП Патріарх Філарет, значно відтягнуть об'єднаний процес. „Патріарх Філарет хоче бути єдиним можливим кандидатом на Предстоятеля об'єднаної церкви, а це недемократично. Потрібно, щоб було кілька кандидатів на цю посаду”, — наголосив він. Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, також привітав можливість такого об'єднання УАПЦ з іншими Православними Церквами України в єдину Українську Помісну Православну Церкву, і висловив сподівання, що воно буде щирим.

Комуністичний оборонець православ'я

Лідер українських комуністів Петро Симоненко видав нову книгу „Держава, релігія, народ і комуністи". У книзі головний комуніст виступає на захист канонічного православ'я в Україні (!). Зокрема, Симоненко характеризує ситуацію навколо церковного розколу як змову проти українського православ'я. Чи варто гадувати, як нищила комуністична влада будь-які ознаки релігійності в "великому й могутньому" протягом усіх років його існування (залишаючи в спокої тільки російську православну церкву)? Чи варто гадувати, що всі зачинателі комунізму від Маркса і до Сталіна, послідовниками яких є сьогоднішні комуністи, були відвертими атеїстами? Та й сам комуніст Симоненко до сьогодні не

виявляв ознак релігійної людини. Не дивно, що книга з'явилася саме зараз, коли всі промосковські церковні сили б'ють на сполох через переїзд греко-католиків до Києва.

Україна єдина серед країн СНД, де держава не визнала богослов'я

Любомир Гузар із сумом констатував, що, незважаючи на обіцянки Президента Віктора Ющенка визнати богослов'я наукою, Міністерство освіти та науки неприхильно ставиться до цієї ідеї. Хоча ця наука передбачала би не лише греко-католицький світогляд, а й акумулювала б погляди інших конфесій.

Богові — Боже

Релігія і політика — які ще дві речі можуть бути більш полярними? Бо одна говорить про вічне, а інша — про тлінне і скороминуче. Утім майже завжди в історії людства ці два поняття йшли поряд. Юдейський синедріон ухвалює вбити Ісуса через суто політичні причини, бо "краще, щоб один чоловік прийняв смерть, аніж щоб увесь народ мав загинути... бо прийдуть римляни і візьмуть нам і край, і народ" (Івана, 11, 48-50). Священний Синод і вся православна братія стають слухняною іграшкою російських царів, а советські попи-кадебісти, порушуючи таємницю сповіді, стають стукачами і видають на смерть і в концтабори незгідних з тоталітарною системою.

У московських православних церквах в Україні тримають тонни антиющенківських листівок. Попи, накачані грошима з Москви, агітують проти сатани, який узаконить гоніння православних укупі з пропагандою насильства, наркотиків і гомосексуальних шлюбів. Митрополит Кировоградський і Олександрійський Пантелімон розповідає, що йому тричі з'являлася Божа Матір і тричі вказувала перстом на Януковича як на президента України. На півках, оприлюднених Рибачуком під час Помаранчевої революції, кучмівські високопосадовці кажуть, що плата за пропаганду для московських церковників півтори тисячі гривень — це образа гонору, їм треба платити набагато більше.

За останній рік антиукраїнські політичні сили чомусь роблять велику ставку на релігію і Церкву на майже повністю атеїстичному Сході і Півдні України. 1999 року, вірити в Бога було не обов'язково, не вимагав політичний момент. Але ось 2004 року з Москви російські політтехнологи неросійського походження здуру радять антиукраїнським політичним силам в Україні робити ставку на "веру, царя і атечства", і всі стають раптом ревними поборниками православ'я, навіть після програшу на президентських виборах.

Наскільки незграбним є мусування православної московської ідеї в Україні під час Помаранчевої революції свідчить мізерна кількість навіжених "істинна православних" бабусь-демонстранток. Чисельність противників перенесення резиденції глави УГКЦ до Києва коливалася від двадцяти до двохсот акцентуєваних людей з російськими прапорами і чомусь з портретами царя Миколи II, який загинув від рук ідейних натхненників Наталії Вітренко, чемно вбраної у православну хустину. Вочевидь, що прихильників сатаністів, саєнтистів і вчення чучхе у Києві знайдеться набагато більше, аніж охочих боротися з "уніатською нечистю", яка загрожує вже й Лівобережжю, утім шоу must go on.

Важкість і водночас перевага демократії полягає в тому, що Греко-Католицька Церква не може відповісти тою самою експансією, насильством і кров'ю, які вчинила щодо неї комуністично-православна нечисть. Московська церква вдерлася на советських багнетах і потурала фізичному знищенню майже половини греко-католицьких священників і мирян. Греко-католики не зможуть відповісти тим самим і, за словами Наталії Вітренко, "різати православних прихожан і вішати священників".

УГКЦ може лише повернутися туди, де вона народилася і зміцнилася — до Києва, бо Галичина і УККЦ — не тотожні поняття, як звикли завжди вважати на Сході, хоч би через те, що галичани виявилися епігонами і прийняли греко-католицьку віру на століття пізніше від Наддніпрянщини, а саме 1700 року. Зараз же галичан прихильники московської

Православної Церкви хочуть позбавити соборного єднання в єдиній Україні, бо для однієї з найбільших українських конфесій немає місця у столиці. Розбрат політичний і національний ворогам України завжди вигідно підтримувати і розбратом міжконфесійним. Православні Московського патріархату ніколи не замислювалися на тим, що різниця між ними і греко-католиками лише у догматиці і адміністративному підпорядкуванні. Календар, обрядність і літургія, а найголовніше — дух віри в них єдині. Навряд чи принцип *filioque*, тобто теологічний диспут на тему, чи зійшов Святий Дух від Отця і Сина, чи від Отця на Сина може становити причину духовного роз'єднання єдиного народу. А щодо адміністративного підпорядкування, то Православна Церква Московського патріархату, підкорена Москві, завжди була і є адептом політичних устремлень і національних інтересів Росії, на відміну від Ватикану, який жодним чином не захищає інтереси ні Берлусконі, ні ЄС, ні НАТО. УПЦ МП відстоює конкретні національні і державні інтереси. Під час подій Помаранчевої революції УПЦ МП усіма правдами й неправдами закликала вірних голосувати за ставленника Кремля, натомість УГКЦ закликала лише до чесних виборів.

Московський патріархат боїться УГКЦ

Будова собору УГКЦ в Києві на лівому березі Дніпра

В офіційній заяві зі Служби комунікації відділу церковних зв'язків Українська УГКЦ "своїми діями не лише відкидає рішення Другого Ватиканського собору, що виробив найважливіші нормативи католицько-православних взаєностосунків, але і відмовляється дотримуватися виробленої етики, яка не передбачає встановлення паралельних ієрархічних структур", передає News.ru.com.

Московський патріархат дійшов висновку, що "в контексті православно-католицьких стосунків перенесення резиденції глави УГКЦ до Києва може мати вельми негативні наслідки, особливо, якщо це супроводжуватиметься наростанням місіонерської активності УГКЦ серед православних українців". (!) От де собака заритий. Своєю активністю й бажанням задовольнити дедалі більші потреби вірних у національній церкві УГКЦ справді може створювати певні "незручності" для УПЦ МП. І в тій справді є підстави хвилюватись з приводу перенесення резиденції УГКЦ до Києва ще й з огляду на створення патріархії, адже *volens-polens*, своєю активністю й національною позицією УГКЦ буде "сприяти" тому, що кількість вірних УПЦ МП зменшуватиметься.

І ще цікаво, які ж то рішення відкидає своїми діями УГКЦ? Після Другого Ватиканського собору відбувся діалог між Католицькою та Православною Церквами, наслідком якого стало опублікування документа "Віра, Тайнства та єдність Церкви" (Барі, 1987). Він констатує, що обидві Церкви підтверджують єдність трьох Тайн християнського втаємничення — Миропомазання, Хрещення, Євхаристії. А до чого ж тут перенесення резиденції?!

Донецький єпископ попросив Ющенка простити тих, хто зробив його фашистом

Єпископ Донецький і Маріупольський УПЦ КП Юрій попросив президента Віктора Ющенка не ображатися на керівництво донецького рекламного агентства "Плазма", що розмістило в 2003 році на своїх бібордах образливі гасла на його адресу. Про це йдеться в листі, направленою єпископом на ім'я Ющенка, повідомляє УНІАН.

"Звичайно кожна людина, побачивши такі гасла або "малюнки" на свою адресу, має повне право ображатися і мати по-людськи зрозуміле бажання відповісти на цю образу, але смію Вас просити, як ієрарх Церкви, не скористатися цим правом", - йдеться у листі. У листі наголошується,

що особисто Юрій і "вся наша Донецька єпархія УПЦ КП за час існування "режиму Кучми" і ще в Донецькому варіанті, посиленому місцевим кримінальним режимом на чолі з Януковичем, повною мірою вистраждали і відчули все це на собі".

У листі звертається також увага на те, що ніхто з мітингуючих 31 жовтня 2003 року біля Палацу молоді "Юність" в Донецьку або керівництво РА "Плазма" не "мав ніякого бажання кривдити Вас або не допустити до Донбасу".

Єпископ стверджує, що "Плазма" не могла відмовитися від вказівок влади. "Я добре знаю керівників "Плазми" і знаю також те, що вони ні яким чином не пов'язані ні з Януковичем, ні з Васильєвим, ні з ким іншим з "донецького клану". Просто на той час в Донецьку відмовити владі означало залишити не тільки бізнес, але дуже часто коштувало деяким людям власного життя", - наголошує єпископ. Він також зазначає, що "керівники "Плазми" в той складний час, незважаючи на пряму заборону для бізнесу з боку Януковича надавати підтримку Київському патріархату, таку підтримку надавали, були одними з благодійників Церкви навіть в той складний час". Єпископ висловлює впевненість в тому, що "для президента матимуть значення слова Христа Спасителя, які закликають до прощення". "Так і Ви, Вікторе Андрійовичу, пробачите людей, від яких мало що залежало у той час, яких сьогодні дуже легко карати з висоти високої посади в нашій державі, але цей вчинок-прощення буде гідний звання не тільки президента, але звання Людини, звання Християнина!", - наголошується в листі.

Незабаром в Оттаві відкриє свої двері старечий дім „Alexandra”

Він розташований у мальовничому районі неподалік від Britannia park і Bayshore shopping center.

Поруч проходять головні автобусні маршрути, знаходиться лікарня, кінотеатр і інші заклади.

Загальні характеристики: медичний догляд, організований відпочинок, повний комплекс послуг, кімнати одно- та двомісні, догляд цілодобово, система термінового виклику в кожній кімнаті, допомога по дому, детектори диму, паркування.

Категорія догляду: догляд за місцем проживання

Опис: основний догляд полягає у щоденному приготуванні трьохразового „домашнього” харчування, приготування дрібної закуски, щоденне та щотижневе прибирання в кімнатах, щотижневе прання, допомога в особистих потребах, допомога у купанні. Окрім цього пропонуються розважальні програми інтелектуального, духовного та соціального характеру.

Для отримання більш детальної інформації,

будь-ласка, телефонуйте:
(819) 777-9463, Олександра

Журналістам і культурологам Закарпаття не дозволили в'їзд до Італії, куди вони були запрошені на аудієнцію до Папи Римського. Не поїхав до Італії і дитячий хор "Едельвейс". У коментарі ЗІК представник комісії з журналістської етики у Закарпатті Василь Бездір сказав, що працівники італійського посольства ставились до заявників зі зневагою. Так, головному редакторові провідної закарпатської телекомпанії працівник амбасаді сказав при людях: "Крім овець, ви нічого у своєму житті не бачили".

ЖИВОТИНА

"Де то, доню, животино
Так?..."
"Та то, мамо, коло тина
Дяк...
Все, бувало, грає, грає
Та й...
Все, бувало, примовляє:
"Дай!"
Раз підсунув, було, ручку
В то...
А я кажу: "Дай обручку,
То..."
А він каже: "На обручку,
Дай!"
Я пустила його ручку
Та й..."

ДО ЧОГО ТИ ЗДАТНИЙ

Вдався батькові синок,
Та такий ледащо,
Що робити, хоч убий,
Не буде нізачо.
В поле нігди ні ноги,
З школи утікає.
Лежить тільки, як бугай,
Яйця вигріває.
Що не бився з ним старий,
Не дав собі ради.
На остаток всіх кумів
Зводить до поради.
Розказує їм біду,
Сина закликає
І останній раз його
Із жалю питає:
"Ну скажи ж мені тепер,
Як сам здоров знаєш,
До чого б ти сам хотів,
Куди здатність маєш?"
А син голову схилив
Та за брови взявся.
"Щоб не били, — каже, — лиш
Я би вже признався".
"Ну до чого, лиш скажи!
Не буду я бити!"
"А до того, — каже той, —
Щоб дітей робити".

СКАЖИ ПО-НІМЕЦЬКІЙ

Положився вражий німець
З хазяями спати.
Серед ночі — шась на жінку
Та й зачав ї.ти.
Але мужик пробудився
Та й жінку торкає:
"Та же тебе і. німець!" —
Стиха промовляє.
"Та же ж і.!" — "То кажи що!"
"Який молодецький!..
Як умієш що казати,
Скажи по-німецький!"

БАРАБАНЩИК

Не кидася сам господар
Ні жінки, ні хати,
А тут москаль перехожий
Аж гвалт пої.ти.
І вхитрився ж так, шельма,
Настругав цеглини.
Розтер порошу чимало,
Взяв білої глини.
Давай пущуку малювати!
На два пальці — в чорне,
На чотири пальці — в біле,
А на три в червоне.
Розмалював, як на диво,
Та вже й не ховає.
Тільки, шельма, протягнувся,
Вдав, що дримає.
А тут його господарі
Коло нього в'ються,
Та плечима тільки нижуть,
Та стиха сміються.
Далі москаль підхопивсь —
Ніби пробудився,
Живо пущуку у ширинку,

На них подивився.
"Что вам нада?" — запитав.
"Та, — кажуть, — нічого!..
Ми лиш тільки не бачили
Ще дива такого..."
"Эка штука!.. не бачили...
Та тело, вишь, тело!..
А уж краски — это наше
Солдацкое дело!.."

ХОМУТ

Возив мужик на ярмарок
Жидів цілу фуру...
Назад йому довелося
Везти одну Суру...
Як на збитки мужикові
Сура уродлива!..
Молоденька і тлустеняка,
Сама чорнобрива...
Підсів мужик до жидівки,
Жарти починає.
А жидівка, псяча віра,

Чортом поглядає.
Відсувається небога...
Нічого діяти!..
"Почекай же, псяча віро,
Сама мусиш дати!.."

Іде собі помаленьку:
Чорний піс синіє!..
Ще далеко до коршомки,
А вже вечоріє...
Смерклось добре, кругом
темно,
Середина лісу:
"Да куди я, — мужик каже, —
Поїду у біса!.."

Звернув набік, з воза злазить,
Коня випрагає...
"Що то? герсти... ночувати?..
" — Жидівка питає.
Як задала Сура ововка,
Живцем помирає.
А мужик собі байдуже —
Коня випрагає...
Випрагає, вклав до воза,
Сам лягає спати...
Положився й починає
Суруно лякати...
Кинув хомут за корчами,
За лиця тримає...
Що потягне — шелесь-шелесь!
Сура помирає...
Далі каже: "Чоловічку,
Голубе мій, брає!
Візьми мене, чоловічку,
Коло себе спати!..
"Та що вже, — мужик каже, —
Робити з тобою!..
Забирай свої манатки,
Лягай із мною..."
Лягла Сура коло нього...
Стало ніби тихо!..
Далі знов межи корчами
Шелелася лихо!..
Аж під свиту мужикові
Сура підлізає...
Мужикові то й треба —
І сам накриває...
Кинув лиця, обняв Суру,
Мацає увсюди!..
Стали в Сури помаленьку
Підійматись груди!..
Обнімає мужик Суру...
А Сура цілує...
Спустив руку до спідниці —
Сура як не чує...
Піднімає помаленьку
Спідницю в небоги...
А небога — ані слова —
Розкладася ноги...
Крешить мужик жидівочку,
Справи дотирає...
А жидівка щораз лучче
Йому випинає...
Накрешився, не злізає...
Так і спочиває...
Його Сура і руками,
І ногами тримає...
Лежить мужик, не злізає...
"М'яко спочивати...
Відпочив, як на перині,
Та й почав казати:
"Ти думаєш, що ми справді
Тут межи вовками?..
То мій хомут так шелестів
Помежи корчами!.."

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service — medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawa'skyj Visnyk".

До винайму

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 євро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літвища e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 3-ій сторінці цього числа.
- Жінка з України, яка проживає в Баргавен, пошукує тимчасове помешкання і роботу в Оттаві. (819)777-9463 Олександра

Праця

- Family located in Rothwell Village (near National Research Council, East Ottawa) seeking experienced caregiver for three children (7, 4 and infant). Bilingual (Ukrainian/English or French/English) preferred but not mandatory. Starting in mid-Fall 2005. For more information contact Chrystia at 742-0322.

Продається

- **Комп'ютер** з кирилицею, українськими програмами, пристосований для роботи з кирилическими текстами, принтер. Тел: (613) 761-5786
- **Котедж** біля містечка Бушет на березі озера (100 км від Оттави на північ в сторону Маніваки.) Тел: (613) 596-6097
- Ваше здоров'я в ваших руках. Почніть знайомство з продуктом **Intra** вже сьогодні. Ваше тіло Вам не підкоряється? Може бути Вам здається, що Ви всі засоби вжили... Це не зовсім так! INTRA — тільки 30 грамів щодня. Відчуєте різницю! 237-8682
- **Мед манітобський!** Чисто екологічний з канадського степу. Замініть цукор медом і відчуйте різницю. 866-8682.
- **Парфюми (Духи)** від провідних виробників Франції, Англії, Швейцарії. **Більше двохсот сортів.**

Телефон - (613) 761-5786 Віталій.

Послуги

- **Косметологія:** Manicure, Pedicure, Wax, Relax Massage, Make-up. 237-8682
- **В'яжу гарно та якісно, ще й недорого.** Можна з ваших ниток, можна з моїх. Дуже цікаві дитячі моделі, усіяких кольорів, також костюми на хрестини. 237-8682. Марина.
- **Комп'ютерна робота:** Від збірки комп'ютерів до веб-сайтів під ключ. 237-8682 Володимир.

Soffit, Facia, Siding

Windows and doors installation

Drywall

Renovation

(613) 864-7438

Звертайтеся до Андрія

Досвід, Надійність, Якість

В Україні різко збільшилася кількість вагітних

Лікарі-акушери та гінекологи стверджують, що кількість вагітних жінок в Україні збільшилася практично вдвічі. За словами медиків, не останню роль у підвищенні показників з репродуктивності відіграла соціальна реформа, за якою з 1 квітня цього року кожна жінка, яка народить дитину, повинна отримати 8,5 тисяч гривень.

Українські лікарі стверджують, що до кінця цього року число майбутніх мам перевищить показники за кілька років. Зокрема, медики підрахували, що лише за перші 6 місяців нового року у пологових будинках народило на 33% більше жінок, ніж минулого року. Переважно це молоді мами з середнім та низьким соціальним статусом. За розрахунками Кабінету міністрів, 8,5 тисяч гривень, які надаються на народження дитини, мами отримують протягом року після пологів. Перша виплата - трохи більше 3 тисяч гривень, - яку мають видати одразу після народження дитини.

Тож віце-прем'єр з гуманітарних питань Микола Томенко заявив, що Україна стоїть на порозі так званого "українського бебі-буму". Про це він сказав на нараді з керівництвом Міністерства охорони здоров'я щодо демографічної ситуації в країні. Серед факторів, які спричинили "бебі-бум", віце-прем'єр назвав "більшу ступінь оптимізму суспільства, яке відчуває покращення соціальної ситуації та впевненість у майбутньому". "Безумовно, велику роль у збільшенні народжуваності в країні відіграє ініціатива президента про фінансову виплату матерям при народженні дитини", - зазначив Томенко.

Як поінформував на нараді міністр охорони здоров'я Микола Поліщук, в Україні кількість вагітних, яких взято на облік в першому півріччі 2005 року, складає близько 206 тисяч осіб, а в другому півріччі їх вже зареєстровано більше 226 тисяч. За інформацією міністерства, у минулому році в Україні народилось 412 тисяч малюків, а у цьому році прогнозується, що буде народжено близько 440 тисяч. Таким чином, у 2005 році кількість народжених дітей збільшиться приблизно на 30 тисяч.

Відповідно до статистики Мінздраву, в 2003 році народилося 408,5 тисяч дітей. Не доживши до року, померли майже 4 тисячі з них, 1 тисяча 138 - через вроджені вади серця. Тобто, в середньому, через хвороби серця в Україні щодня вмирає троє немовлят.

Водночас за перше півріччя 2005 року населення України скоротилося на 205,5 тисяч чоловік, або на 0,43%, повідомили в прес-службі Кабміну. Станом на сьогоднішній день населення України складає менше 47 мільйонів чоловік. За інформацією прес-служби, станом на 1 січня 2005 року цей показник складав 47,1 мільйони, 1 березня - 47,03 мільйони, 1 квітня - 46,99 мільйонів, 1 липня - 46,95 мільйонів чоловік. Єдиним містом України, де протягом півріччя спостерігався приріст населення, є її столиця - Київ.

Українців стало ще менше — кількість населення України, за станом на 1 квітня 2005 року, становила 47,16 мільйона осіб. Про це повідомив Державний комітет статистики України. Численність міського населення становила 31,95 мільйона осіб, сільського — 15,21 мільйона.

Сумно, але факт. Порівняно з березнем кількість населення України зменшилася на 57,3 тис. осіб. Так що заходи влади щодо подолання демографічної кризи, зокрема збільшення до восьми з половиною тисяч гривень допомоги держави у разі народження дитини, наразі ще не допомогли.

Кохаймося, чорнобриві...

Але не зважаючи, що в Україні з квітня цього року майже вдвічі збільшилася кількість вагітних жінок, чисельність населення України і далі зменшується. Цей факт постійно фіксує статистика, за даними якої нас уже давно не 52, а менше як 47 мільйонів, хоча ймовірно, що й остання цифра є надто перебільшеною.

Якщо така тенденція збережеться, то до 2025 року в Україні залишиться близько 30 мільйонів, а до 2050-го — майже 15 млн.

Щоправда, ми зможемо хизуватися старожилми, кількість яких лише у Харкові за останні вісім років зростає уосьмеро. На сьогодні у місті проживає близько 100 осіб віком понад 100 років.

Для такої території, як Україна, та її інфраструктури 15 мільйонів, як передбачають науковці, це вкрай мало. Це означає тисячі залишених сіл. Але ще страшніше — це сотні напівпорожніх, а подекуди і зовсім порожніх, безлюдних міст, які повільно, однак впевнено заростатимуть чагарником і бур'яном, немов древні цивілізації.

Проте не все так безнадійно, адже вакуум молодих робочих рук можна заповнити з сусідніми і не зовсім країн, як це, до речі, роблять теперішні розвинуті країни. І бігатимуть у нас вулицями маленькі китайці та негрєнята.

Найбільший "вибух" майбутніх мам стався в січні цьогогоріч. Очевидно, жарти про "дітей революції" були не зовсім жартами. Щодо грошового забезпечення, яке надає держава у разі народження дитини, то, за словами гінекологів, насамперед на неї відреагували малозабезпечені родини та сім'ї зі середнім статком. При цьому вони не враховують того, що 8,5 тисячі на візочок та підгузки, звичайно, вистачить, а от що робити далі? Скільки фруктів, соків, м'яса й риби можна купити на більш ніж скромну допомогу, розмір якої становить 105 грн? Зауважмо, що для збільшення кількості населення потрібно, аби у кожній родині було щонайменше троє дітей! Тож головне завдання влади — забезпечити всім необхідним зростаюче покоління, аби ми не перетворилися в націю, яка плодить тільки бомжів та заробітчанин!

Андрій ДУБЕЦЬКИЙ

Через 20 років українців поменшає на 10 мільйонів

Збільшення одноразової допомоги при народженні дітей не допомагає вирішити демографічну кризу в Україні. Українські демографи вважають, що, окрім разової допомоги, потрібне широкомасштабне покращення рівня життя людей, передає "НТН". Інститут демографії проблему досліджує безперервно. Зараз науковці довели, що кризу швидко не здолати. Потенціал демографічного зростання вичерпаний. А процес вимирання інерційний, тому триватиме ще не менше 20-ти років. За найсумнішими прогнозами, у 2026-му році українців буде 36 мільйонів. Зараз децю більше 47-ми.

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний, e-mail: Vsmishny@hotmail.com phone: (613) 761-5786

Діагностика - Ремонт - Модернізація - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок - Домашні та офісні мережі
Ремонт побутової техніки, модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії. Повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення. Розробка та супровід Web сайтів. Доставка нових та відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати. Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення. Проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж. Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеоманітофони, телефони тощо)

ПАРЄ встановила зникнення більше 300 харківських дітей

... продовження зі стор. 5

Член Парламентської асамблеї Ради Європи Рут Мангольд, яка прибула до України для розслідування випадків зникнення немовлят із Харківського пологового будинку №6, встановила зникнення більше 300 усиновлених дітей, що відбулися три роки тому. З посиланням на українську службу ВВС, відповідно до обвинувачень, у 2002 році з пологового будинку були викрадені троє немовлят відразу після народження. Нещасним батькам сказали, що їхні діти померли від ускладнень під час пологів, але тіл так і не віддали. Однак пізніше на смітнику біля лікарні нібито знайшли тіла немовлят, у яких (знову ж нібито, тому що офіційних даних немає) не було деяких внутрішніх органів. За даними однієї української громадської організації, на яку посилалися німецькі журналісти, з 2001 року в Україні за схожих обставин зникло близько 300 новонароджених.

Українська громадська організація, що розслідує випадок у харківському пологовому будинку, припускає, що дітей могли продати для нелегального усиовлення або ж для використання їхніх органів. Представники пологового будинку подібні обвинувачення спростовують.

“Про долю трьохсот із них нічого не відомо”, - заявила представник ПАРЄ.

За її припущенням, “їх (дітей) варто шукати десь у США - туди відвозять багатьох дітей”. Мангольд заявила: “Я вважаю, що доля зниклих дітей - ганьба для країни. Адже ніхто не цікавиться тим, що сталося з цими маленькими українцями”.

На думку представника ПАРЄ, зникненням дітей займається організована група. “Упевнена, це ціла злочинна мережа, адже одна людина не в змозі займатися такими речами”, - вважає Мангольд. Вона заявила, що розслідуванням справи повинна займатися прокуратура, вона ж “тільки політик”. “Я прибула до України, щоб дати політичну оцінку тому, що відбувається”, - говорить Мангольд.

У той же час вона відзначає, що “місцева влада не до кінця розуміє всю серйозність того, що відбувається”. За її словами, заступник прокурора Харкова “під час нашої зустрічі грав зі стільниковим телефоном, сміявся й взагалі поводився неадекватно”.

“Я переконана, що дітей дійсно крадуть, і збираюся наполягати на залученні до розслідування особисто генерального прокурора України”, - заявила Мангольд.

Знецінення героїв

PrimaNews, Росія

У 2000 - 2005 роках звання Герой України були удостоєні колишні дисиденти Іван Дзюба, Микола Руденко, Левко Лук'яненко і Вячеслав Чорновіл (посмертно). Однак ця висока нагорода давно знецінилася. Окрім колишніх дисидентів, її одержав Олександр Бартенев, відомий під кримінальним прізвиськом “Майор”, а також письменник Павло Загребельний, який у 1970-80-х роках прославляв генсека ЦК КПРС Брежнєва і кремлівську диктатуру. Героєм України став і оперний співак Дмитро Гнатюк. Колишній він був зразковим комуністом, виконував пісні для Сталіна і брежнєвського почту. У такій компанії згадані дисиденти виглядають безглуздо й незатишно. На початку 2000-х років український президент Леонід Кучма призначив групі учасників правозахисного руху в СРСР довічні стипендії. Список стипендіатів не розголошують. Зважаючи на все, грошова допомога призначена була лише членам Української Гельсінської групи. Самі ж члени мовчать. Напевно, відчувають незручність через те, що саме їм дісталася шуба з панського плеча. Тут доречно згадати письменника Александра Солженіцина, який відмовився прийняти від президента Росії Бориса Єльцина орден Андрея Первозванного. А московський бард Булат Окуджава відмовився від ордену “Знак пошани”.

3 нових анекдотів:

«Виходжу з ресторану з купою рахунків і не бачу ні одної журналістської морди, щоб ними в неї кинути! І ВМВ до того ж вкрали!!! Викликав ментів, перевірили мої документи... Виявилось, ніякий я не Андрій. І фамілія, блін, моя не Ющенко. Вернуся в ресторан... Образливо...»

орієнтована головним чином на Сполучені Штати, підтвердженням чого є те, що 72% імпорту та 85% експорту припадає на США. Щоденний обсяг двосторонньої торгівлі становить близько 2 млрд. доларів. На долю інших важливих торговельних партнерів — ЄС та Японії — приходить лише 5,2% і 2,4% канадського експорту відповідно. Звичайно, дуже складно виборювати «місце під сонцем», зважаючи на такі умови. Іншим поясненням є й те, що попри можливі економічні дивіденди канадським підприємцям, звичним до найсприятливішого у світі північноамериканського економічного та інвестиційного клімату, трохи важко пристосуватися до українських умов. З другого боку, і нам спільно з канадськими колегами слід докласти додаткових зусиль щодо покращання візового режиму з тим, щоб він сприяв, а не заважав активізації діяльності українських підприємців на канадських теренах.

Серед перспективних напрямів хотів би відзначити сферу високих технологій, видобуток нафти і газу, фінансову сферу, будівництво та сільське господарство.

— Як би ви в цілому охарактеризували рівень економічної співпраці України та Канади? Що заважає його поліпшенню?

— Відповідаючи на запитання, я хотів би пригадати, що у 2002 році Канада першою з «Великої торговельної четвірки» підписала необхідний для вступу України до СОТ протокол про взаємний доступ на ринки, який заклад добре підгрунтую для активізації двосторонньої торгівлі. З того часу простежуються сталі позитивні тенденції, зокрема, в досить значних темпах зростання обсягів українсько-канадської торгівлі (близько 40% у 2002 — 2003 роках та понад 60% у першому півріччі 2004).

Загальний товарообіг протягом січня — червня поточного року склав ,5 млн., що на 63,8% перевищує аналогічний показник першого півріччя минулого року. Обсяги українського експорту до Канади протягом першого півріччя 2004 року склали ,7 млн., що на 65% більше, ніж за аналогічний період попереднього року. Також відбулося й стрімке (на 61,5%) нарощування обсягів імпорту канадських товарів до України (.8 млн.).

Значна частина канадського експорту до України відрізняється великою часткою товарів кінцевого споживання і включає в себе засоби автомобільного транспорту та комплектуючі до них, різноманітне механічне обладнання, а також фармацевтичну продукцію. На жаль, доволі повільно відбуваються структурні зміни в українському експорті, який складається насамперед з продукції низького ступеню обробки та сировини, зокрема, коксу і напівкоксу, феросплавів, карбамідів, антрацитів, двоокисів титану, комплектуючих для залізничного транспорту, спортивного інвентарю та інше.

Враховуючи значну ємність та відкритість канадського ринку, потенціал для розширення експортних поставок на цей ринок є досить значним. Водночас він є висококонкурентним середовищем, що вимагає проведення активної маркетингової політики. Найбільш перспективними для виведення на канадський ринок є продукція хімічної промисловості та товари широкого вжитку, окремі види яких на сьогодні вже входять до системного експорту до Канади. Посольством активно проводиться робота із залучення канадських інвестиційних ресурсів у пріоритетні для розвитку двосторонніх відносин сектори української економіки, насамперед нафтогазовий. Враховуючи потенціал української металургії, перспективним є вихід на канадський ринок шляхом створення виробничих потужностей українських металургійних підприємств безпосередньо на території країни з подальшим використанням сталевих напівфабрикатів із України. Підсумовуючи, я хотів би сказати, що хоча й не слід романтично очікувати прорив в інвестиційній та торговельно-економічній сферах, збалансована, планомірна та цілеспрямована зовнішньоекономічна стратегія щодо Канади має принести свої плоди.

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

Єдина в Криму українськомовна газета потребує допомоги

Кожен номер газети "Кримська світлиця" може стати останнім - бо держава припинила фінансування цього видання. А газета між тим продовжує балансувати на межі існування, тримаючись на ентузіазмі її працівників та випадкових благодійниках... "Кримська світлиця" існує з 1992р. Вона пережила і мешковщину, і епоху Кучми, дожила до сподівань Помаранчевої Революції... І от з серпня почала виходити у скороченому форматі, з чорною стрічкою на першій сторінці - трауром по вмираючому в Криму українському слову.

Ми звертаємось до всіх небайдужих: не залишайте Крим наодинці з нашими проблемами - це проблеми спільні, адже від цього залежить єдність українського суспільства. Отже, поки наші посадовці думають, чи треба виділити єдиний в Криму українськомовній газеті державне фінансування, ви можете допомогти, пречисливши кошти на цей рахунок:

Розрахунковий рахунок газети: 26000452086870 в АКБ "Укрсоцбанк" м.Сімферополя, МФО 324010, ОКПО 20679407
Головний редактор "Кримської світлиці" Віктор Качула
тел: 8(0652)51-13-24.

Адреса редакції: 95006, м. Сімферополь,
вул. Гагаріна, 5, 2-й поверх, кімн. 13-15.

<http://svitytsia.crimea.ua/index.php?section=article&artID=1568>

Розрахунковий рахунок благодійного фонду "Відродження української мови, культури і духовності" - "Кримська світлиця": № 2600930112658 в Сімферопольському міському відділенні № 39 Ощадбанку України, МФО 384016, ОКПО 25633574.

Валютний рахунок благодійного фонду "Відродження української мови, культури і духовності" - "Кримська світлиця" (для доларових переказів):

Beneficiary's Bank 04-095-334; SWIFT: COSBUAUK CRI; Saving's Bank of Ukraine/Kyiv; Beneficiary Kryms'ka Svitlitsa
Account current 2600830111658; Sanders to receiver information
Branch no 39 SIMFEROPOL

Допоможіть, хто чим зможе. А ми - обіцяємо вистояти!

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
work permits •
permanent resident applications •
appeals •

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP

Tel: (613)566-2855 • (613)566-2839 • (613)238-2022

e-mail: wcreates@perlaw.ca

e-mail: nmalyna@perlaw.ca

www.perlaw.ca

90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрोगрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора
та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці: www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми,
різні події та новини
в оттавській українській громаді

Українців за кордоном перерахують

За кордоном найбільше українських виборців мешкає у 79 країнах. Перелік цих країн Центрвиборчком затвердить після 1 жовтня цього року. Про це повідомив голова ЦВК Ярослав Давидович, — пише інтернет-видання "УРА-Інформ". Це робиться згідно з новим законом про вибори народних депутатів. Цікаво, що цей закон передбачає затвердження цього переліку до 15 вересня, але сам закон набуває чинності з першого жовтня. Ярослав Давидович вказав на цю невідповідність, зазначивши, що це — "перший дзвіночок".

Пам'ятник двірникові.

У селі Єзупіль Тисменицького району Івано-Франківської області встановлено пам'ятник колишньому вчителю математики місцевої школи, меценату Володимирові Войцюку, який зараз проживає у США і працює двірником. Пан Войцюк багато років був учителем у сільській школі. Після виходу на пенсію після проголошення незалежності України виїхав до Сполучених Штатів Америки. За власні кошти у рідному Єзуполі він побудував пам'ятник Тарасові Шевченку та погруддя Івана Франка. Також на його кошти в Івано-Франківську спорудили пам'ятник українському пасічнику Володимиру Прокоповичу, який винайшов рамковий вулик, та пам'ятник січовим стрільцям з нагоди 85-річчя ЗУНР. Свій будинок у Єзуполі пан Войцюк передав під музей історії села. Також пан Войцюк спонсорує видання книжок місцевих авторів, передав школі укомплектований кабінет креслення вартістю 3 тис. доларів. Кошти на пам'ятник землякові зібрала односельчани та спонсори.

Collectible Items
Hand painted plastic
Ukrainian toy soldiers
Scale: 100mm (10cm) = 4"

Укр-Історія-Музей

Дивізійник #101

Стрільць УПА #101

Сотник УПА #102

масштаб: 100 mm (10cm) = 4"
пластикові моделі

II світової війни

To order: VOYAKY MODELS
10 Lyall St.
Ottawa ON
K2E 5G6 CANADA

Each item \$30 US, \$40 CND, £20 UK
All toy soldiers available in unpainted version
\$20 US, \$25 CND, £13 UK
For an order of 3 or more items discount of 10%.
Add 4.50 In Your Currency for Shipping and Handling.
Prices subject to change

Прочитали самі – передайте іншим!

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

листопад-грудень 2005 ч. 7

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

У цьому числі:

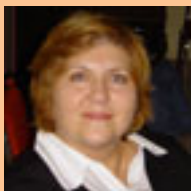
Українська
Повстанська
Армія – Київ 2005

Дивна історія з
Михаляком

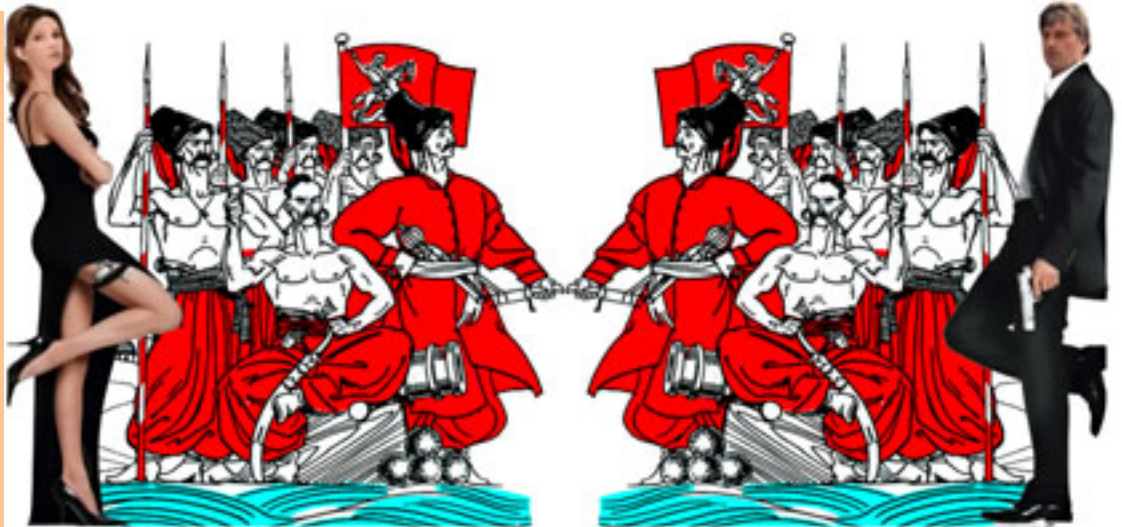
Річниця “помаранчевих”
подій в Оттаві

Оля Генрі-Корзаченко:
*Witness to
a Historic Moment*

Дитяча сторінка
Святий Миколай

Провалений іспит

Те, що акції в українській столиці, присвячені 63-й річниці створення Української Повстанчої Армії та вимогам повномасштабного офіційного (себто державного) визнання заслуг УПА перед країною, чекає широкомасштабний провал, було зрозуміло задовго до подій 15 жовтня. І ось маємо результат, якого і слід було чекати - три тисячі “червоно-чорних” і вісім тисяч “червоних”. Останні діяли – це було добре видно – за задалегідь чітко розробленими сценаріями. Перші імпровізували.

Сьогодні упівці, як і в часи визвольних змагань, виступили проти більшості: їх та їхніх прихильників на Хрещатику було близько трьох тисяч, натомість комуно-російські сили налічували вісім тисяч. Не сама бійка, яка здавалася якоюсь несправжньою (хоча кров на асфальті була справжня), а ця загалом сумна подія засвідчила, що поки що надалі немає українського пророка в українській Батьківщині і визнання героїв відкладається на невизначений термін.

Як ви гадаєте, чому зараз ні Ющенко, ні Тимошенко, ні будь-хто інший ні сном ні духом не згадує про легалізацію статусу вояків УПА? Відмазка доволі відома: “Суспільство ще не готове, а спочатку треба досягти примирення”. Ющенкові зараз, якщо би для цього була ота вже заявлена “політична воля”, нічого не вартує підписати відповідний указ і “напрягти” помаранчеві сили в парламенті та “нашкрябати” оті злочасні 226 голосів для встановлення історичної справедливості: зміг домовитися з Януковичем - то міг би хоча би з цього питання домовитися і з фракцією Юлі.

Але це питання не на часі не тому, що “суспільство не готове”, а тому, що питання легалізації статусу вояків УПА не є, як би це цинічно

Клоуни пішли. Цирк залишивсь?

Через 9 місяців та 3 тижні від початку “помаранчевого Майдану” 22 листопада 2004 країна зненацька побачила мильну оперу “Батько нації розлучається з її матір’ю”. Відчуття того, що їм хором напаскудили в душу, не полишало мільйони українців в ці задушливі вересневі дні. Панічні вигуки вчорашніх помаранчевих “*як же ми будемо жити без Юлі Тимошенко!?*” лунали в унісон з самозакоханими коментарями вчорашніх білоблактиних. На свято чужого горя з усіх шпарин повилазили пацюки на чолі з самим Кучмою, а “*побратими по Майдану*” готові розійтися на два непримиренні табори, і навіть розпочали постріли лайнометання через лінію фронту і над головами співгромадян.

Самі політики замість відкритості демонструють народу акторську гру посередньої якості в ролі “батьків” та “матерів” нації. У довгих прямих ефірах малюються жахливі картини корупції без конкретних фактів. Факти обіцяються в судах, які, за словами тих же самих політиків, у нас керовані їхніми ворогами. Замість декларованого діалогу з громадськістю всіх гілок влади бачимо безсоромну маніпуляцію свідомістю громадян у вигляді мильних опер, де герої замість суспільно-політичних категорій і правових норм оперують термінами “батько-мати”, “друзі-рідні”, “стосунки-домовленості”, “команда-оточення”.

Як і будь-який історично значущий процес, Помаранчева Революція після активної фази перейшла у фазу очікування. Люди - хто з надією, хто з острахом - чекають на здійснення обіцянок, які рясно лунали на Майдані. З часом стало зрозуміло, що далеко не всі з тих обіцянок можна виконати, а деякі виконувати і не треба, аби не стало ще гірше. Але був Майдан, і були обіцянки. І ті

Світ про Україну

The Globe And Mail, Канада — Їм відома сила народу Ті, хто перебуває в коридорах української влади, говорять: їм відомо про те, що люди на вулиці відчувають - їх підвели. Багато українців вірило в те, що команда Ющенка - Тимошенко поведе країну шляхом більшого міжнародного впливу й інтеграції у Європу. Замість цього вони побачили, що нові лідери нічим не відрізняються від колишніх, сваряться між собою за вплив і кидають взаємні обвинувачення в корупції. Але, попри грандіозні невдачі, і політики, і пересічні українці також зауважують, що країна зробила кілька великих кроків уперед порівняно з тим, що було рік тому. Служби безпеки, які колись вселяли жах, утратили значну частину свого впливу, а суспільство стало більш відкритим. Раніше ЗМІ боялися критикувати владу, а сьогодні преса настільки ж активна, як і майже всюди в Європі. Колишні українці думали, що в них немає іншого виходу, як змиритися з поганим управлінням країною; сьогодні вони знають: якщо правителі роблять помилки, то їх можна усунути від влади.

Frankfurter Rundschau, Німеччина — Рада Європи сварить Україну Бонус української Помаранчевої революції витрачений: Рада Європи взялася за новий уряд в Україні. У її доповіді критикується погане забезпечення підвалин правової держави, недостатнє дотримання принципу поділу влади, а також неприпустиме переплетення економіки з політикою. Блиск Віктора Ющенка остаточно померк після того, як він звільнив прем'єр-міністра Юлію Тимошенко і поставив Юрія Сханурова на чолі нового уряду, що спричинило міжнародний резонанс. Колишній герой революції тепер просто один із багатьох президентів, причетних до сумнівної боротьби за владу. Суть доповіді, підготовленої ліберальним данським депутатом Ханне Северінсен і депутатом від Консервативної партії Ренато Вольвенд із Ліхтенштейну, полягає в тому, що, попри безперечний внутрішньополітичний прогрес, про справжню демократію в цій східноєвропейській країні не може й йтися. "Принципи правової держави поки ще не цілком встановлені у багатьох галузях", - скаржаться обоє політиків. Однак, попри невдачі в Києві, нового президента Віктора Ющенка як героя Помаранчевої революції усе ще поважають на континенті. Після кардинальних змін в Україні наприкінці 2004 року Рада Європи поки що є єдиною міжнародною організацією, яка детально критично відстежує політичний розвиток в Україні після революції.

Газета.ру, Росія — Росії повернули право на Крим Прокуратура Сімферополя ухвалила, що у зверненні до неї, де міститься вимога повернути Крим і Севастополь до складу Росії, немає нічого незаконного. Це розбурхало проросійську опозицію Криму і політиків у Москві. Тобто, на думку сімферопольської прокуратури, повернення Криму Росії зовсім не суперечить українській Конституції. Свій погляд щодо цікавого документа висловив "Газети.ру" депутат Держдуми Росії Константін Затулін. На його думку, для прокуратури це досить революційна заява, бо 10 років тому "за набагато дрібніші натяки на факт російського походження Криму" самого Затуліна оголосили персоною нон грата в Україні. Усе це, як вважає Затулін, свідчить про одне: насправді назріла ситуація, що може дозволити Росії порушити питання приналежності Криму всерйоз. "Перебування Криму в складі України - це довгострокова провокація проти російсько-українських відносин", - заявив Затулін.

Питання української мови в ПАРЄ Засідання пленарної сесії в ПАРЄ відзначилося сутячкою Росія - Україна. З боку Росії лунали закиди, які стосувалися насамперед утисків російської мови в Україні, зокрема у Криму. Член фракції "Єдина Росія" Держдуми РФ Віра Оскіна заявила про порушення прав російськомовного населення в Україні: "Право російськомовного населення на отримання освіти російською мовою Українська держава не гарантує в повному обсязі". Стурбована росіянка тим, що в кримських школах планують навчати українською мовою. На такі закиди керівник української делегації, член фракції Компартії Борис Олійник відповів російською мовою: "Усім, хто хоче посварити нас із російським народом, скажу: єдина українська газета в Криму, де проживає

щонайменше 600 тисяч українців, уже закрита" (у попередньому номері "ОВ" розмістив останній заклик про допомогу від цієї газети). Неважко здогадатися, хто вийшов із цієї ситуації переможцем, оскільки українців європарламентарії підтримали оплесками. Проте сутужна ситуація з українською мовою в Україні таки залишається проблемою. І світ укотре мав нагоду в цьому переконатися.

SCIENTISTS GOOF UP ORIGINS?

by Mark Elbard, Sr. Reporter

Los Angeles - Researchers in the anthropological department at UCLA uncovered what has to be one of the greatest goofs of modern anthropological studies today. Dr. Anid Harjak, head of the Anthropology and Archeological departments at UCLA said, "I can't believe we could have missed something like this, but what we have now discovered is more exciting than anything we've ever encountered."

Man did not originate from Africa?

May 2005 - Dr. Anid and his team have made a new discovery. A set of bones of an early human-like tribe predating those found in Africa by 1000 years. Where was this discovery made? In a large country right in the middle of Europe and Asia. A country that most Americans haven't even heard of until the recent Elections that took place there, the Ukraine.

The bones, at first, looked too evolved to be considered as bones from such an early period. "But after a cross reference with the bones found in Africa, we found that the bones we thought to be of early human origins, in Africa, were in fact bones of a species very close to ours, but not quite" said Dr. Rosalina Evandelez, one of the participants of the geological digs and leading

expert of Early Human Evolutional Development. As it turns out, the bones found in Kravina, Ukraine, were early human bones. "The oldest ever found. It seems that this country that most of us have hardly even heard of is where life originated. And after we ran several statistical diagnostics through our computer, we have discovered that 87.9% of humans living on this planet today have some traces of Ukrainian in them, believe it or not. 10% has been worn away through strict in-race breeding and inbreeding through families, such as the ures of the middle east and the royal families throughout the world" Dr. Anid stated enthusiastically. More information on this subject can be found in June month's National Geographic Magazine.

Visit <http://www.nationalgeographic.com> for more details.

Ющенко платитиме пенсії ще й за кордон

Влада працює над тим, щоб колишні громадяни СРСР, які працювали в Україні, а зараз живуть за кордоном, мали змогу отримувати від держави пенсії та інші соціальні виплати. Про це на останній прес-конференції у Філадельфії повідомив президент Віктор Ющенко. За його словами, це питання потребує гармонізації українського законодавства із законодавствами тих країн, де мешкають українці. Президент повідомив, що відповідне доручення Міністерство закордонних справ вже отримало. Ющенко запевнив, що особисто контролює це питання. За його словами, він неодноразово обговорював його з главами інших держав, щоб "якомога швидше досягти врегулювання цієї проблеми".

Президент також розповів, що обговорював питання діяльності єврейських організацій в Україні з представниками американських єврейських організацій у Нью-Йорку. За словами президента, він почув схвальні відгуки з цього питання. Ющенко зауважив, що Україна налагодила хорошу співпрацю як із внутрішніми, так і закордонними єврейськими організаціями. Свідченням цього є повернення 80 із 109 культових споруд у користування єврейським релігійним громадам. Окрім того, повідомив Ющенко, на зустрічі із представниками американських єврейських організацій у Нью-Йорку було домовлено про створення "дорожньої карти" з проблемних питань, які потрібно вирішити в Україні.

...продовження зі стор. 1

обіцянки чули люди, котрі і були тим Майданом. І тепер люди мають право вимагати обіцяного. Або принаймні відвертих пояснень, чому ті обіцянки не виконані.

А найголовніше, люди на Майдані сподівались, що захистивши власний голос, власні громадянські права, вони створюють таку державу, в якій суспільні відносини набудуть якісно нових рис, **вільних від примусу, брехні та маніпуляцій**. Ще є час. І є розуміння того, що і як треба робити. Питання лише одне: хто з політиків готовий зараз не словом, а ділом відстоювати ці ідеали.

Розлучення по-українському

Незважаючи на не цілком ширі пропозиції “подати руку”, “підставити плече” і “заховати сокиру війни”, усім стало зрозуміло, що велике “розлучення по-українському” відбулося. Якщо хтось не впевнений, що Ющенко і Тимошенко були чоловіком і дружиною, тому варто нагадати висловлювання Юлії Володимирівни про те, що для безпритульних дітей “батьком буде Віктор Андрійович, а матір’ю буду я”. Наявність спільних дітей незаперечно освячує подружні стосунки: тато і мама розлучаються, і неабияк, а неприязно - з ворожістю і докорами, втім так розлучаються майже у кожній неблагополучній родині. Коли подружжя зважилося на рішучий крок, настає найнеприємніша процедура - розділ майна. А майно у нашому випадку, виявляється, неабияке - це любов і довіра народу, і власне за це йде жорстока гризота, бо невдовзі вибори.

Ющенко, не страждаючи надмірною скромністю, безапеляційно заявляє: “Згадайте, що негативний рейтинг Юлії Володимирівни був 53 відсотки... кожна людина, яка стояла біля мене на Майдані, набувала

популярності”. В умовах цензури та інформаційної ізоляції важко було долати негативний рейтинг довіри і довести народові, що ти не верблюд. Утім одного разу це феноменально вдалося Юлії Тимошенко. Перед минулими парламентськими виборами, коли, “висловлюючи волю народу” чергова “підсадна качка” з народу у телевізори заволала: “Ана фся фальшивая і каса ійо фальшивая!”, наступного дня на пресовій конференції Юля перед усією чесною братією і телекамерами витягнула зі своєї коси купу шпильок і граціозно розпустила довге волосся.

І Ющенко, і Тимошенко самі “зробили” себе, вони настільки самодостатні, що сьогоднішні закиди Президента щодо саява свого німбу, яке освітлювало і українську Залізну леді, є щонайменше не шляхетними. Деколи Ющенкові не можна відмовити у майже дитячій

відвертості, що є неодмінно його позитивною рисою, утім людина,

яка каже: “Перед вами Президент, а не пастух”, все ж має щось від пастуха.

Сьогодні Ющенко має рейтинг довіри народу близько 51 відсотка, і неважко здогадатися, що всі решта відсотки не варто зараховувати до його позитиву. Натомість рейтинг довіри Юлії Тимошенко після відставки зріс і перевищує рейтинг Президента на 5-6 відсотків. Так чоловік і жінка, що розлучаються, поділили своє майно майже порівну, проте доводити своє право на це майно їм доведеться повсякчас, принаймні до 30 березня наступного року. Розлучення по-українському оминати не вдалося, і безпритульні діти залишилися сиротами. Тепер розлученим слід поміркувати, як не залишити сиротами увесь український народ, бо вже стоять напоготові вітчимами і мачухи, аби приборати цей народ до рук.

Кравчук “здав” українських депутатів Москві

Лідер фракції СДПУ(о) Леонід Кравчук заявив про наявність у Москві досє на багатьох депутатів України, які за радянських часів були агентами Комітету державної безпеки. Про це він сказав у вересні на прес-конференції в Харкові. За словами Кравчука, 19 серпня 1991 року голова КДБ Михайло Галушко приніс йому “цілу скриню” особистих справ на депутатів, які були агентами КДБ СРСР. Галушко заявив, що, згідно із законом, не має права зберігати агентурні документи на депутатів. “Я на них подивився, погортав, переписав і подумав: ну, якщо матиму їх, у мене завжди буде спокуса використати ці дані”, – сказав Кравчук. “Кожен мав своє прізвисько”, – додав він. За його словами, тоді він сказав Галушко забрати документи та вчинити з ними на власний розсуд. “Я зробив помилку, ці дані потрапили до Москви. Частина цих людей і тепер залишаються народними депутатами, але справи на них лежать у столиці РФ”. “Думаю, завжди легко нагадати їм про це”, – наголосив Кравчук. Зокрема він додав, що має перелік депутатів, які були агентами КДБ, але не планує оприлюднювати його. “Список піде разом зі мною”, – сказав лідер фракції СДПУ(о).

Новий старий паспорт — Віктор Ющенко змінив стандарт розміщення інформації в паспортах громадян України, виданих для виїзду за кордон, і затвердив нанесення чіпа з даними пред’явника документа. Згідно з відповідним указом, на лівому боці обкладинки паспорта є носій, на якому розміщена інформація в електронному вигляді про пред’явника паспорта і дані про перетин ним державного кордону. Змінено дизайн першої сторінки - тут уже не буде напису “термін дії паспорта продовжений” і захисної голографії. Залишено лише написи українською та англійською мовами про прохання міністра закордонних справ іменем України сприяти і допомагати власникові паспорта. Нагадаймо, що у 1998-1999 роках український уряд провів тендер на розробку та виробництво **закордонного паспорта, який виграла ізраїльська фірма “Суперком”**. Згодом свій, як переконували автори, досконаліший зразок закордонного паспорта запропонував спеціально для цього створений консорціум ЄДАПС. Навесні 2004-го саме ЄДАПС оголосили переможцем нового тендера. А вже восени новий закордонний паспорт представили на найвищому рівні. Однак Президент Віктор Ющенко скасував його впровадження, а цим питанням зацікавилися правоохоронці.

Розбився літак із вірусом на борту. 6 жовтня у канадському місті Вінніпег розбився літак поштової служби FedEx, на борту якого були пробірки зі зразками вірусів. Це весь багаж, який був у літаку, зокрема чотири пробірки по 0,5 мілілітра з вірусом герпесу та ще дві з вірусом грипу. Як наголосили представники FedEx, віруси не становлять небезпеки для населення. Причини авіакатастрофи поки що невідомі. Пілот загинув, літак повністю згорів. Триває слідство.

“Оттавський Вісник”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів. Надіслані документи не повертаються.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: “Ottawskyj Visnyk”, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

ХТО І ЯК ПРАЦЮЄ В АМЕРИЦІ НА УКРАЇНУ

Тарас Кузіо, Орест Дейчаківський (продовження з попереднього числа)
 Як завершальний коментар слід згадати ще такий важливий аспект, як сприйняття американських українців місцевим урядом. **Протягом ери Кучми важлива група впливових американських українців з широкого кола політичних орієнтацій в еміграції були “державники” (які підтримували Україну, незалежно від того, яка політика проводилася українським урядом).** Це спонукало їх захищати сумнівну політику та практику режиму Кучми. Не дивно, що ці захисники-апологети відлякували американський уряд та політиків від співпраці з організаціями української діаспори. **Найбільш яскравий приклад – президент Українського світового конгресу (UWC), який був постійним апологетом Кучмівського режиму та вірний критик американської політики та законодавчих ініціатив, зокрема резолюцій конгресу у 2002 та 2004 роках, які закликали до вільних та справедливих виборів в Україні.** Це був хороший приклад ситуації, коли одне крило організованої української діаспори підриває діяльність іншого. Але були й інші державники з академічних, юридичних та воєнних кіл. Були випадки, коли академічні інституції відмовлялися надавати приміщення для круглих столів по темі Кучмагейту та вбивства Георгія Гонгадзе. **Сьогодні, звичайно, вони всі – що недивно – перефарбувалися у помаранчевих.**

УКРАЇНСЬКІ ДИПЛОМАТИ Тепер до інших сфер представлення України. Хоча деякі чиновники українського посольства таки відвідували події стосовно України в аналітичних установах та були досить сміливими лобіювати українських дипломатів на підтримку вільних та чесних виборів після другого туру президентських виборів та протягом Помаранчевої революції, інші дії посольства розчаровували. Наприклад, репутація посольства була підмочена протягом виборів 2004 року, коли воно офіційно поскаржилось Університету Джорджа Вашингтона на публікації в газеті *Ukrainian Weekly* про вибори 2004. Університет відповів, що посольство має писати в газету, щоб озвучити свою протилежну думку. З очікуваним призначенням нового посла посольство України могло б покращити свою роль у цій галузі. Посольства країн, які зараз члени НАТО та ЄС, відігравали активну роль у лобіюванні за євроатлантичну інтеграцію власних країн саме у Вашингтоні. Українське посольство варто дотримуватися такого напрямку.

НЕУПЕРЕДЖЕНА АКАДЕМІЯ Зменшення впливу організацій американських українців у Вашингтоні поєднується з академічним світом, який ще не пристосувався до появи незалежної України. “Українські студії” продовжують розумітися, перш за все, як культура, історія та вивчення діаспори. Щорічні призи, які вручає Американська асоціація українських студій, ніколи не отримують книжки чи статті з політичних наук. Розчарування у Гарвардському українському дослідницькому інституті (HURI), частково, призвело до перенаправлення сподівань та зусиль частиною американських українців на Колумбійський університет. Протягом та після українських виборів 2004 Колумбійський університет проводив дискусії, що стосувалися цієї історичної події. Також серед його активів щорічна конвенція Асоціації вивчення національностей, який піднімає найбільшу кількість питань про сучасну Україну серед усіх північноамериканських конференцій.

АКТИВНІ ОСОБИТОСТІ У американському уряді є багато окремих осіб, в тому числі певна кількість американських українців, які працюють над Україною у державному, комерційному, енергетичному департаментах, департаментах правосуддя, оборони та скарбниці й інших органах, які займаються торговими та економічними стосунками з Україною. Колишні американські послы в Україні, особливо Стівен Пайфер та Вільям Грін Міллер (Steven Pifer, William Green Miller), також виявляли активний інтерес та зацікавлення у справах України. Серед ключових осіб, які працюють над питаннями України у Вашингтонській політиці, можна назвати

такі: Стівен Леребі, Дженніфер Мороні, Кейт Крейн, Ольга Олікер (Stephen Larrabee, Jennifer Moroney, Keith Crane, Olga Olikier, Rand Corporation); Андерс Аслунд (Anders Aslund, Фонд Карнегі); Блер Рубл (Blair Ruble, Kennan Institute); Майкл Макфол (Michael McFaul, Stanford University - Washington); Збігнев Бзежинський, Селест Уолландер, Ричард Мерфи, Кейт Сміт та Януш Бугайський (Zbigniew Brzezinski, Celeste Wallander, Richard Murphy, Keith Smith, Janusz Bugajski, Центр стратегічних та міжнародних досліджень); Брюс Джексон (Bruce Jackson, Project on Democracy); Радек Сікорський (Radek Sikorski, Американський підприємницький інститут); Аріель Коен (Ariel Cohen, Heritage Foundation); Ярослав Мартинюк (Jaroslaw Martyniuk, Інтермедіа); та Морган Вільямс (Morgan Williams, Бізнес рада Україна – США та SigmaBleyzer).

АМЕРИКАНСЬКІ УСТАНОВИ Жодна інша західна країна не наближається до рівня американської урядової допомоги академікам та науковим дослідженням. Американський уряд та наукові структури – не організації американських українців – протягом останніх кількох років організовували семінари, обговорення, круглі столи на тему України. Ці урядові семінари (участь лише за запрошеннями) стосувалися майбутніх виборів в Україні і були проведені у вересні та грудні 2003, березні та липні 2004, а також червні 2005. Американський уряд також спонсорував більш глибокі цілоденні дискусії про Україну у консультації Буз-Аллен (Booz-Allen), які стосувалися зміни поколінь в Україні.

Американський уряд також залучає академіків та науковців до формулювання стратегічних документів та прогнозів стосовно України. Такі документи нерегулярно формуються для стратегічно важливих країн. Він також був спонсором круглих столів, де українська Помаранчева революція порівнювалася з революціями у Сербії та Грузії. Інші брифінги досліджували, як Україна прогресує з часу обрання президентом Ющенка. Комітет палати міжнародних відносин (HIRC) також провів слухання щодо українських виборів 2004 року. Комітет також провів слухання по Україні у липні 2005 року.

Як було зазначено раніше, різниця між Вашингтоном 1980-х та 1990-х полягає у тому, що науково-дослідні інститути тепер проявляють активний інтерес у сучасній Україні. Найбільша кількість обговорень була організована Фондом Карнегі, відображуючи велику ступінь зацікавлення в Україні д-ра Аслунда, який очолює програму Фонду по Росії та Євразії. Д-р Аслунд є також співавтором Звіту комісії блакитної стрічки по Україні, створений за участю Програми розвитку об'єднаних націй (UNDP). Д-р Аслунд та професор Макфол підготували книгу про Помаранчеву революцію, що має бути опублікована Фондом Карнегі в кінці 2005 року. Центр стратегічних міжнародних студій (CSIS) був також активний стосовно України. CSIS має постійні робочі групи по Україні, в тому числі зосереджені на виборах 2002 та 2004 років. У 1990-х CSIS організував Американсько-український дорадчий комітет, який склався з видатних американців та українців та проводив періодичні зустрічі у Вашингтоні та Києві. Сполучені Штати є також найактивнішою західною країною у галузі підтримки демократії в Україні. Національний демократичний фонд [NED] був створений у еру Рональда Рейгана, його євразійський відділ очолює д-р Надія Дюк.

Міжнародний республіканський інститут (IRI), чий євразійський відділ очолює пан Нікс, та Національний демократичний інститут (NDI), чий євразійський відділ очолює посол Ледський, дуже активні в Україні та у Вашингтоні. У березні-квітні у Вашингтоні за сприяння IRI виступив з промовою міністр закордонних справ Борис Тарасюк та за сприяння IRI та NDI був влаштований прийом президента Ющенка. Freedom House також відіграв важливу роль у підтримці демократії в Україні з 1990-х. Найвідоміший український спеціаліст організації – Адріан Каратницький (Adrian Karatnucky). З 1997 року Freedom House публікує щорічний звіт “Нації у перехідному періоді”,

...продовження на стор. 8

Оттавський відділ УКСС разом з місцевим осередком СУМ ім. Короля Данила та за сприяння українського Посольства, 20 листопада 2005 року провели дискусійний вечір за круглим столом **“Річниця помаранчевих подій. Сучасна ситуація в Україні”**. Почесними гостями були амбасадор України в Канаді Микола Маймескул та представник міністерства Канадського агентства міжнародного розвитку Тарас Залуцький, які розповіли про своє бачення теперішнього стану в Україні, як з українського так і канадського

боку, та відповіді на поставлені численні питання всіх присутніх. Завдяки спільним зусиллям, вечір минув знаменито. Присутні мали можливість згадати минулорічні події, подивитися два фільми про вибори з України та безпосередньо з Оттави, переглянути прозорки, послухати пісні, поспілкуватися на небаїдуку їм тему і отримати відповіді на цікаві питання. Ну і звісно, не бути голодними та спраглими.

Організатори дякують всім добровольцям, що допомогли у проведенні вечора, зокрема господарям єдиного Українського будинку в Оттаві за безкоштовно надане приміщення, редактору “Commonwealth Law Bulletin” у Великобританії і викладачеві права у Донецькому Національному університеті в 1999-2002 роках Гавіну Мерфі та його дружині Катрін за виставку професійних фотографій, зроблених минулого року під час виборів у Луганську паном Мерфі, де він був офіційним спостерігачем від Коммонвелту, ведучій Оксані Башук, кредитивній спілці “Будучність” за вагоме забезпечення тістечками, Олі Генрі за опіку над кухнею та при дверях, Михайлові Риндзакові за іменинний вклад, Володимирі Вусику за технічну апаратуру для перегляду відео-матеріалів та прослуховування пісень і підбірку цікавих телесюжетів, Ігореві Іскрі за знятий ним фільм про вибори в Оттаві, господарському відділу Посольства за забезпечення вином і обслуговування бару, як рівно ж працівникам, які чисельно прибули на вечір і відповідали протягом цілого заходу на масу різних питань, та також всім, хто із своєї доброї волі долучився до згаданого заходу.

Під час вечора на діяльність Суспільної Служби зібрано датків на суму 545 доларів, з яких 300 доларів відразу по закінченню відзначення роковин, вислано для підтримки інформаційної веб-сторінки Майдан-Інформ. При нагоді, закликаємо читачів **“ОВ”**

індивідуально підтримувати цей проект, який якнайбільше долучився до проведення справедливих минулорічних виборів та висвітленню оперативної правдивої інформації в Україні. Що із успіхом робить дотепер. Також нагадуємо, про переслані тоді на потреби Майдан-Інформу кошти у сумі 1000 американських доларів, зібрані Суспільною службою під час мітингів 2004 року в Оттаві (див. <http://ov.ottawa-litopys.org/orangesupport/index.htm>) та друкуємо листа-відповідь отриманого Оттавським відділом від Майдан-Інформу.

November 24, 2005

Дякуємо Вам за таку роботу!

На жаль, наша Помаранчева Революція перемогла, але виклики залишилися, а реформи все таки ЩЕ НЕ проведенні.

Що стосується минулорічних пожертв: Пожертви, що ви передали, пішли (якщо конкретно ті, що ви зібрали - дякуємо!) на часткову оплату таких речей як організація гарячої лінії на вибори (це п'ять кол-центрів у Києві, а також у Харкові, Дніпропетровську, Одесі, Львові, Донецьку, і на оплату дванадцяти офіційних міжнародних спостерігачів (правозахисники-білоруси) у Придністров'ї, де вони попередили незаконного вкидання біля 8 тисяч бюлетенів. Перше коштувало загалом біля 40,000 гривень, а друге - біля 15,000 гривень.

Крім того, на щедру пожертву американської компанії, ми привезли в Україну найбільшу делегацію (єдиною групою) офіційних міжнародних спостерігачів (1400) за всю історію України! Це були друзі молдавани і правозахисники-білоруси, яких зареєстрували через Український Конгресовий Комітет Америки у ЦВК. Ми були готові надіслати 3500 міжнародних спостерігачів з витратами у 20 разів меншими ніж у ОБСС, але: жодна велика організація Діаспори не була готова долучитися фінансово і організаційно!...

У вересні цього року, ми упорядили світовий фандрейзинг Майдану і зареєстрували неприбуткову організацію в США, Майдан Інтернешнел. (www.maidan-int.org). Тому, пожертви в США будуть неоподатковуваними, а в Канаді ми такого зробити на жаль поки не можемо. Про програми Майдану на 2006 рік ми створили сторінку: <http://www2.maidan.org.ua/n/faq/1130332896>

Якщо Ви можете вислати пожертву чеком, то ось адреса:

**Maidan International, Inc.,
104-G University Vlg, Ames, IA 50010, USA**

Від всіх майданівців, дуже дякую!

З повагою,

Андрій Гнатів,

президент, Майдан Інтернешнел

У Запоріжжі виявлена стародавня культова споруда

У Запоріжжі на острові Хортиця археологи виявили культову споруду стародавніх жителів острова, виложеною з каміння у формі кілець. Кам'яні кладки були виявлені неподалік від місця будівництва історико-етнографічного комплексу “Запорізька Січ”. Робота, яку виконували жителі острова тисячі років тому, була важкою та кропіткою. Каміні певної форми люди шукали на березі Дніпра, а потім переносили їх на гору, де складали у формі кола. Знайдено сім кам'яних кілець, які мають різну форму, різний розмір і різну систему кладки. Найдавніші з цих кам'яних кілець, за попередньою інформацією, датуються мідно-кам'яним віком, і їх давнина сягає більше 5 тисяч років. Сьогодні практично неможливо встановити, предстанники яких народів і навіщо виклали ці кам'яні кола.

Путін просив гіперсіоніста Шмулевича зам'яти скандал з Тимошенко

Як стало відомо спеціальному кореспонденту ForUm'у в Ізраїлі, у ході візиту президента РФ, Путін зустрівся в Єрусалимі зі своїм старим знайомим - Авраамом Шмулевичем, головою міжнародного гіперсіоністського руху «Безд Арцейну» («За Батьківщину!»). Путін і Шмулевич знайомі давно, ще з Ленінграда, коли Шмулевич був одним з керівників єврейських організацій міста, а Путін обіймав пост заступника мера (Собчака) з міжнародних зв'язків. За неофіційною інформацією, на конфіденційній зустрічі, яка пройшла в районі Російського подвір'я в Єрусалимі, обговорювалися наболілі питання російсько-єврейських відносин, у тому числі й українські справи - «російські олігархи» єврейського походження, глибоко пов'язані з процесами, що проходять в Україні, намагаються використати їх у боротьбі з Кремлем. Як наголошувалося на зустрічі, подібний розвиток ситуації може сприяти «розгойдуванню човна» і посиленню антисемітизму в Росії. Особливо обговорювалася діяльність російського політехнолога Станіслава Белковського, що грає проти Кремля (за неофіційною інформацією, Белковський стоїть за останнім антисемітським публічним зверненням у Росії в Україні). Путін просив також використати вплив «Безд Арцейну» в Америці з тим, щоб зам'яти скандал з запрошенням Тимошенко до Росії і її подальшим арештом, що планувався. Ця історія, за інформацією

неофіційного джерела, вкрай негативно вплинула на американське керівництво і ускладнила відносини Путіна і Буша.

Також обговорювалася проблема заборгованості арабських країн перед Росією. Араби боргів віддавати не хочуть, мотивуючи це тим, що це борги Радянському Союзу, і ігноруючи той факт, що Російська Федерація є правонаступницею СРСР. Шмулевич запропонував - якщо Росія підтримає створення сильного Ізраїлю, Ізраїль примусить арабські країни повернути борги. Сума обумовлених боргів - 22 мільярди доларів (9 мільярдів Іраку і 13 мільярдів Сирії). Переговори послужили однією з причин того, що Путін вирішив не продавати Сирії зенітну зброю. Крім того, джерело стверджує, що Путін був проінформований про програму глобального перекроювання політичної карти регіону після неминучого відходу американських військ з Іраку. За тією ж неофіційною інформацією, Путін висловив бажання обмежити можливу роль України в цьому майбутньому розкладі, підкресливши зацікавленість Росії у збереженні Чорноморського Флоту як чинника впливу РФ на Близькому Сході. Шмулевич, у свою чергу, пообіцяв сприяння у цьому питанні, оскільки «Безд Арцейну» розглядає нове українське керівництво (на відміну від російського), як потенційно більш проарабський чинник.

Ющенко оскаржить голодомор перед судом

Президент Віктор Ющенко закликав міжнародну спільноту визнати акт Голодомору 1932-33 років геноцидом українського народу. “Всі повинні знати правду про цю трагедію”, – сказав він, виступаючи біля Михайлівського собору в Києві після участі в панахиді, якою шанували пам’ять загиблих від голодоморів та політичних репресій. “За вбивство однієї людини несе відповідальність убивця, а за знищення мільйонів життів не поніс відповідальності ніхто”, наголосив президент. “Перед судом історії має бути оскаржено хоча б ту державну систему, яка уможливила такі злочини”.

Глава держави також висловив глибоку вдячність усім науковцям, журналістам, політичним в’язням, які розповідали світові про українську трагедію. Крім того, Ющенко своїм указом присвоїв звання Герой України з удостоєнням ордена Держави поету Василю Стусу (посмертно). Орденом Ярослава Мудрого II посмертно нагороджено історика Джеймса Мейса визначного дослідника Голодомору 1932–33 рр. (див. “Оттавський Вісник” число 1) та доручено разом із Київською міськадміністрацією забезпечити спорудження пам’ятника Д. Мейсу до 18 лютого 2007 року – 55-ї річниці від дня його народження, присвоєння окремим навчальним закладам, науково-дослідним установам імені Д. Мейса, а також відповідного найменування на його честь однієї з вулиць у місті Києві, становлення меморіальної дошки на будинку, в якому він жив, і урядові, разом із Національною академією наук України забезпечити видання його наукових праць та публіцистичних творів.

Водночас у своєму радіозверненні Ющенко доручив Міністерству закордонних справ “продовжити роботу” серед країн-членів ООН щодо визнання голодомору 1932-33 рр. геноцидом. “Конгрес США ще у 1988 році визнав Голодомор 32-33 років геноцидом проти українського народу. Пізніше, такі ж рішення прийняли парламенти Австралії і Канади, Аргентини і Литви. У 2003 році Організація Об’єднаних Націй визнала Голодомор. До цієї декларації долучилися 63 країни. Я доручаю Міністерству закордонних справ продовжити роботу серед країн-членів ООН. Ми разом повинні добитися міжнародного визнання геноциду”, - сказав він. У зв’язку з цим президент оголосив, що в Києві постане “величний музей” пам’яті жертв цієї трагедії у рамках якого буде посаджений калиновий гай на схилах Дніпра. За його словами, перша частина проекту почнеться з того, що вже в листопаді на схилах Дніпра, які прилягають до парку Слави, буде посаджений калиновий гай. “Планується посадити від кожного села, що потерпів від голодомору 32-33 років, калину й зробити калиновий гай”, - сказав Ющенко. “Мова йде про 8-10 тисячі калин на схилах Дніпра, які будуть повернені на схід... Це буде якоюсь мірою візитна картка Києва, а також глибока повага історії наших предків”, - додав президент.

Кожен може взяти участь: Громадський проект про український голодомор 1932-33 років на мережі

<http://www.maidan.org.ua/holodomor/>

Коли говоримо про голодомор 1932-33 рр., то маємо на увазі період з квітня 1932 по листопад 1933 р. Саме за ці 17 місяців в Україні загинуло 10 мільйонів людей. Пік голодомору припав на весну 1933 року. **В Україні тоді від голоду вмирало 17 людей щохвилини, 1000 - щогодини, майже 25 тисяч - щодня.**

Голодомор стосується кожного з нас, без жодних винятків. Навіть, якщо в наших родинах не було померлих від голоду, то мусимо чітко пам’ятати, що саме голод, винищивши фізично мільйони людей, змінив генетичний код української нації. Тому ми повинні бути єдиними у вивченні та збереженні свідчень і доказів голодомору, аналізі і розумінні його наслідків. Науковці стверджують, що нині ми можемо дізнатися про голодомор років лише з двох джерел. Перше джерело - найстарші люди, які пережили цей жах. Друге - перекази батьків, родичів, сусідів своїм дітям, внукам, які народилися вже після голодомору. І саме свідчення цих людей є найціннішими сьогодні для нас. Вони - наша об’єктивна, справжня, жива історія... Проблема визнання голодомору 1932-33 рр. в Україні злочином проти людства розглядалася та була засуджена на 58-й сесії Генеральної Асамблеї ООН, однак рішення про визнання його геноцидом не ухвалила через позицію деяких країн. Це щонайменше дивно, позаяк геноцид українців за проявами і наслідками є не меншим за геноцид євреїв. І не дай Боже жодному народові пережити таку трагедію. Утворення електронного архіву відбувається як **колективна дія**, в якій зможе прийняти участь велика кількість людей. Його результатом є не лише надання широкому колу користувачів Інтернету доступу до історичних свідчень, але й утворення певної спільноти учасників проекту. Якщо Ви вважаєте, що доступність інформації з першоджерел про ці події в історії нашої країни потрібна сучасникам, якщо Ваші близькі постраждали під час голоду, якщо Ви хочете знати більше, ви або ваші родичі чи знайомі, взагалі люди, котрі пам’ятають про ці події і можуть додати будь-яку інформацію на дану тему, контакуйте через ел-пошту: holod33@yahoo.com

А якщо Ви бажаєте самі долучитись у допомозі зібрання матеріалів та вислати пожертву на діяльність цього проекту, адреса: Maidan International, Inc., 104-G University Vlg., Ames, IA 50010, USA

Сейм Литви визнав Голодомор геноцидом проти українського народу

Сейм (парламент) Литви в прийняв резолюцію про “Голодомор в Україні в 1932-1933 роках”. “За” прийняття резолюції голосували 53, “проти” - 3, утрималися - 18 депутатів. В документі сказано, що “сталінський тоталітарний комуністичний режим проводив свідомий, ретельно спланований геноцид проти народу України”, у зв’язку з чим сейм висловлює співчуття жертвам геноциду і солідарність з народом України. До 2007 року Україна має намір підготувати і представити в ООН документ з визнання Голодомору актом геноциду.

Ця львівська жінка знає, що робить!
**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖИ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?**

Пожертва на підтримку “Оттавського Вісника”

Моя пожертва \$ _____
 Ім’я та прізвище: _____
 Адреса: _____
 Підпис: _____

Чеки з поміткою “На *Оттавський Вісник*” просимо висилати на адресу:

Ottavs’kij Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

- Прошу вислати посвідку для податку
- Мені не потрібно посвідки
- Прошу оголосити моє ім’я і даток у списку жертводавців
- Не оголошувати

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

Побратався сокіл з круком, гей-гей

Президент раптом згадав, що ті, хто голосував проти Ющенка, - це теж народ України. Дуже здорова думка. Але чому він у такому разі не пішов на пораді з тим, власне, народом, а простяг руку Януковичу? Той документ, якого вони підписали, має назву "Меморандум взаєморозуміння між владою та опозицією". Тобто від влади підписалися Ющенко і Єхануров, а від опозиції підпис поставив тільки один Віктор Янукович. Не, ну це вже якось навіть не смішно. Виходить, що Партія регіонів - це і є геть уся опозиція?

Я тільки не розумію, чому вони дали таку фантазійну назву тому меморандуму. Назвали б його "Змова двох, щоб вибрати третього". Бо ж мета цієї угоди була тільки в тому, щоб пропхати технічного прем'єра. Трошки завелика ціна як на мене. Угоду було здійснено ціною довіри виборців. Якщо Ющенкові не подобалося те, як потужно парить себе Юльця, нарощуючи свій рейтинг за рахунок його рейтингу, то тепер рейтинг Президента може хляпнути ще нижче. Та й ті, що не стояли на Майдані, ледве чи розчуляться цими реверансами влади.

Сам же меморандум має окремі пункти досить загадкові. Так третій і четвертий пункти, начебто проголошують амністію фальсифікаторам виборчого процесу. Тобто те, що й вивело народ на Майдан, уже ніби вважається недійсним. Ківалов може з полегкістю видихнути повітря. Ніхто вже його не притягне до відповідальності, а легенди про якийсь там транзитний сервер так і залишаться легендами Помаранчевої революції. Нормально. Проти чого боролись - на те й напорились.

Незрозуміло тільки, хто ж дав право Ющенкові на такі великодушні царські жести? Це ж не він вивів людей на Майдан. А люди його вивели й "хай бухгалтер, - всі гукнули, - за отамана буде".

А КУКУ!

Цікава така собі організація, той Конгрес Українців Канади. Скорочено, то називає себе КУК, але щораз більше заходить підозра, що насправді то мало б розшифровуватися, як якась Кумпанія Українських Кавалків. Друковані органи цього веселого КУКу смішать канадський український люд не гірше за пана Юзя. Ось тільки недавно куківський президент Оріся Сушко привітала всіх українців з "великоднім трахом" (газета "Поступ" №679, 9 червня 2005 р.), аж тут з наступною свіжою порцією кавалків з'явився Бюлетень 51 (<http://www.ucc.ca/bulletin/volume-51/Bulletin-v51-n1-ua.pdf>). З останнього дізнаємося, що КУК zorganizував "надзвичайно виїмковий і успішний проект - забезпечення 615 спостерігачів на три тури президентських виборів". А ми то думали, що канадські обсерватори там ходили пісяти, як і всі виборці України. І від того проекту дуже втішився новотитулований, майже як Дон, "президент Дос. Віктор Ющенко". А ще КУК "активно працює над уведенням візи", про яку лише сам і знає; а також входить до коаліції "затурбованих канадців" разом із загадковою "Національною радою Анти-Рацизму Канади".

Допомагають займатися пані президентові тими всіма візіями ще й "наші місцеві провідники". З індіків, звичайно, користь мусить бути. Вони вміють думати... А які найважливіші проекти поставлені перед цим Конгресом? Двома першими пунктами у списку, з яким "КУК буде вступати вперед з напрямом покращення свого іміджу" є "створення нового лого і створення нової вебсторінки". Тяжка праця, нема що казати. Саме враз для індіків. На решту перлів шкода тут місця, охочі можуть знайти їх ще багато. Тільки ходити за це, що КУК вважає себе єдиним і неперечним речником усієї української спільноти в Канаді. Тож би принаймні якщо вже попризначав на своїх місцевих керівників індіків, то хоча б навчив якогось виправляти куківські писання, щоб не випускати у світ таких бздурів на встид українській громаді.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Оттавська Українська Суспільна служба висловлює велику подяку пп. **Галині Ванделагемаат та Марії Попович-Семенюк** за надані книжки з їхніх бібліотек. Книжки, вибрані за тематикою, передані Дмитрові Стусові і до бібліотеки видавництва "Сучасність" а також, інша, більша частина дитячих видань, переслана у Львів, де вперше готується до друку унікальна окрема антологія виданої лише в діаспорі дитячої української літератури під редакцією відомого літературного археолога та дослідника **Юрка Винничука**.

При okazji **ЗАКЛИКАЄМО - НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!**

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись **НАДРУКУВАТИ!** Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і **МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ!** Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Насамперед зараз потрібні ще книжки та рідкісні періодичні видання з дитячої літератури, особливо попередніх літ минулого століття. Але інша література теж. Проект "**Оживи книжку для України**" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

3 for 3

3 months @

3.00%

Rate subject to change

Invest a minimum of \$50,000, new money, into our 3 month term and receive an incredible rate of 3.00%

Only Buduchnist can offer you, our member, this great rate!

Make use of our branches for more details:

2280 Elgin Street West, Toronto, ON M6G 1R9	(416) 763-6889
1891 Bathurst Street East, Mississauga, ON L4W 1Z9	(905) 236-1279
221 Midland Avenue, South-Byrg, ON M1S 4P4	(416) 299-7291
249 Dundas Street North, Hamilton, ON L8H 4E4	(905) 546-7776
919 Carling Avenue, Ottawa, ON K1T 4E3	(613) 722-7676
Outside the GTA	1-800-461-0941

www.buduchnist.com

BUDUCHNIST CREDIT UNION

ПАЛИМО ЦЕРКВИ...

Івано-Франківщина: згоріла 120-річна церква Святого Миколая

4.10.2005. *На Івано-Франківщині у селі Ясенів-Пільний, це Городенківський район, згорів один із найдавніших дерев'яних храмів Західної України - 120 - річна церква Святого Миколая.* За словами очевидців, дерев'яну споруду вогонь охопив майже повністю за лічені хвилини. Всередині знищив все, в тому числі й старовинні ікони. Незадовго до пожежі у храмі завершилася Служба Божа. Люди розійшлися по домівках, кажуть, загасивши свічки та вимкнувши світло. Тож потерпілих, на щастя, немає, вдалося відвернути вогонь і від двох житлових будинків поруч із церквою. Вогнеборці припускають - пожежа виникла через закорочення електропроводів. До речі, це вже четверта пожежа у церкві на Прикарпатті з початку року - повідомляє ІА "Гаряча лінія"

В Києві спалили греко-католицьку церкву Воскресіння Христового

На місці побудови майбутнього Патріаршого собору УГКЦ, про який "ОВ" розповідав у попередньому числі, вчинено підпал. Церква згоріла повністю. Що це не випадок, а підпал - сумніву немає ні в пожежників, ні в міліції. Біля місця події знайдено випатрану сумку одного з монахів, євангеліє і лом. На попелищі не знайдено слідів металевого церковного посуду, який згоріти не міг. Доля унікальних дерев'яних ікон, подарованих Гузаром невідома. Також, все свідчить, що це не просто пограбування. На паркані навколо будови - "графіті". Спалюжено хрест поруч з церквою - біля його підніжжя людські фекалії та встромлена червона троянда. Сторож нічого не бачив і не чув. Телефон у нього не працював. "Та людина чи, можливо, група людей, які це зробили, мабуть, не вірять у Господа Бога і тому не вміють шанувати святих речей. Шкода тих, хто здійснив цей злочин, і тому за них ми молимося, але й шкода тих вірних, які використовували цю споруду для своїх молитов", - сказав глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар, відвідавши місце пожежі. Посилаючись на слова отця-пароха Василя Захаруса та на конфіденційні джерела, каплицю справді підпалили. Цієї ж думки дотримується і отець Василь: "Річ у тім, що підлога вигоріла нерівномірно - у святилищі підлога пропалена значно сильніше, ніж у решті каплиці", - каже він. Іншим доказом цієї версії є те, що речі о. Захаруса після пожежі знайшли на подвір'ї біля згарища. Сумку священника і речі, викинуті з неї, виявили поряд з місцем пожежі, а Євангеліє - за кількасот метрів. Також із двох чаш, які використовували у Богослужінні, знайшли лише одну. Інша чаша, у якій підносили Святі Дари, зникла. Вогонь завдав матеріальних збитків на понад 70 тисяч гривень. Згоріли престол, різьблені намісні ікони, кивот, ризи, літургійні книги та інші речі, що були в цьому приміщенні. Правоохоронці наразі не можуть назвати винних у пожежі, або спростувати версію про те, що це був такий підпал і що пов'язаний він із перенесенням резиденції глави УГКЦ зі Львова до Києва. В історії України пригадується тільки два періоди, коли паплюжили і нищили українські церкви - нашестя Батия та прихід комуністів. А ще питання - невже нова влада хоче дочекатись, поки народ почне самостійно відстоювати свій суверенітет і спокій у власній державі всіма доступними засобами? І для чого тоді нам будуть правоохоронці, сбушники і взагалі "гаранти"?

Молоді богослови обрали свою красуню

Студенти Українського католицького університету вперше провели конкурс „Міс UKU". Переможницею стала студентка першого курсу Богословсько-філософського факультету Юля Аполлонова, росіянка-греко-католичка, родом із Самари (РФ). Вісім учасниць свята показали свої таланти у різноманітних конкурсах: демонстрували оригінальні зачіски, зроблені власноруч, частували журі та глядачів щойно приготованими стравами, дивували особистою творчістю, відповідали на каверзні питання та кружляли в ритмі віденського вальсу. Справедливі члени журі кожну із учасниць визнали найкращою в тій чи іншій номінації та нагородили призами. З чим і поздоровляємо богословів UKU. Наступним конкурсом мав би бути стриптиз черниць.

... продовження зі стор. 4

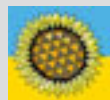
який покриває питання, що стосується України та ще 26 інших посткомуністичних держав.

Ці неурядові організації широко взаємодіють з американськими політиками як виконавчої, так і законодавчої гілок влади. Численні та різноманітні американські неурядові організації, які мають справу з охороною здоров'я, енергетикою, аграрним сектором, громадянським суспільством, ЗМІ, благодійністю, соціальними та, звісно, бізнес-питаннями, також підтримують контакти та співпрацюють з американськими політиками з українських питань. Бізнес рада Україна – США була вперше організована у 1995 році, коли невелика група компаній почала зустрічатися з метою створити організацію. Група найняла Кемптона Дженкінса (Kempton Jenkins) виконавчим директором, пізніше посада була перейменована на "виконавчий президент". Пан Дженкінс очолював Бізнес раду Україна – США до грудня 2004 року. Рада, яка у найкращі часи мала 35 членів, не мала діючої ради директорів; було кілька коротких зустрічей, ще менше бюлетенів і дуже мало діяльності. Протягом ери Кучми Рада була пов'язана з PR фірмами, які контактували з адміністрацією Кучми. З часу обрання президентом Ющенка ситуація змінилась. У лютому група з 20 бізнесменів зібралася, щоб відродити Бізнес раду Україна – США. Рада має нового виконавчого президента, Сазан Лотарський, раду директорів та виконавчий комітет, який провів першу зустріч у липні.

МЕДІА РЕСУРСИ Сполучені Штати також лідирують у сфері медіа ресурсів. Радіо "Вільна Європа/Радіо свобода" (RFE/RL) та "Голос Америки" (VOA), фінансовані американським урядом, продовжують і навіть розширили свою трансляцію по Україні. Інтернет дав можливість організаціям оприлюднювати публікації, що стосуються України. RFE/RL публікує 16 безкоштовних інтернет-видань, два з яких систематично висвітлюють питання України – щоденна "Ньюзлайн" (Newslines) та щотижневий звіт по Білорусі, Україні та Молдові. Крім того такі видання як "Справи медіа" (Media Matters), (Un)Civil Societies and особливо Organized Crime and Terrorism Watch (редактор Роман Купчинський), час від часу публікують аналітичні роботи по Україні.

Як це прийнято у Сполучених Штатах, приватний сектор часто перевершує державний. Jamestown Foundation почав публікувати Eurasia Daily Monitor у 2004 році. Протягом виборів 2004 це видання надавало більше аналітичного матеріалу по Україні, ніж RFE/RL. Статті з RFE/RL та Eurasia Daily Monitor публікувалися в The Ukrainian Weekly та канадських газетах, таких як Edmonton's Ukrainian News. Ці статті також були широко поширені через Інтернет-форуми на Brama та InfoUkes, а також через The Action Ukraine Report (Morgan Williams) та Ukraine List (Dominique Arel). The Ukrainian Weekly також має київське бюро з редактором Зеноном Завадою. Варто зауважити, що The Weekly надсилається безкоштовно всім членам американського Конгресу.

ВИСНОВОК США лідирує у західному світі як у питанні співробітництва з експертами так і щодо високого рівня зацікавленості Україною. Більшість такої діяльності не афішується, і тому українці та американські українці не знають про неї. Однак навіть цей путівник не може достатньо розкрити розмах та глибину "україніки" у Вашингтоні. Вашингтон – стратегічно найважливіше західне місто для України на її шляху у ВТО та НАТО і, у меншій мірі, ЄС. Тому для американських українців, визнаючи, що багато інших установ та окремих осіб зацікавлено Україною, порівняно з періодом до здобуття незалежності, обов'язковою є оцінка стратегічної важливості забезпечення достатніх ресурсів та персоналу для значної та сталої присутності у Вашингтоні, що включає необхідність на цьому полі впливових та відданих людей.

Оттавським відділом Української Суспільної Служби надіслано до центрального офісу в Торонто на потреби суспільного проекту "Благодійні кухні в Україні" 300 доларів

Witness to a Historic Moment

by Olya Henry-Korzachenko
(vice-president UCSS Ottawa Branch)

On August 21 of this year I had the wonderful experience of participating in the Divine Liturgy, celebrated by Cardinal Hussar and several hundred bishops and priests, that commemorated the move of Ukrainian Catholic Church headquarters from Lviv to Kyiv. It was a warm and sunny day, perfect for such an historic occasion. The new church, situated on the left bank of the Dnipro River and with a view of the golden domes of Pecherska Lavra on the opposite bank, is not yet complete. Liturgy, therefore, was celebrated outdoors in the plaza next to the skeleton of the immense modern structure that will replace Sviatoho Yura in Lviv as the headquarters of the Ukrainian Catholic Church.

According to the press, approximately 3000 people attended the commemoration, including representatives from the Ukrainian Orthodox Autocephalos and Kyiv Patriarchate. As the faithful sang and prayed, hundreds of demonstrators outside the low walls surrounding the plaza could be heard protesting. They had come at the request of their Russian Orthodox leaders who still have a firm grasp on many people, especially in eastern Ukraine. The Russian Orthodox Church, based in Moscow, continues to own many of the historic churches and monasteries in Ukraine. As they held icons and chanted prayers in Russian, these demonstrators attempted to prevent people from entering the plaza and demanded "death for Hussar and all of his followers". The head of the Russian Orthodox Church, Patriarch Alexei II, had warned from Moscow that the move to Kyiv would degrade his church's relations with the Vatican and would create social unrest in Ukraine. He even wrote an open letter to Pope Benedict demanding that he forbid the move.

The area around the church was surrounded by police, including the Berkut swat team and there seemed to be almost as many members of the police forces as there were participants in both the Divine Liturgy and the demonstration. Fortunately there were no major incidents and the protesters stayed outside of the walled area, using megaphones and shouting obscenities before disbanding after the Divine Liturgy.

The demonstrations and the opposition to the move to Kyiv are of course politically motivated. Ukrainian Catholics, who make up only 10 percent of the Ukrainian population, are situated primarily in the country's nationalistic and Ukrainian-speaking west and do not have the same strong religious and historic ties to Russia as the eastern part of the country. Also, the Ukrainian diaspora in the West is by and large Ukrainian Catholic and exerts influence through its ongoing links with Ukraine. As the people in eastern Ukraine have more exposure to the Ukrainian Catholic Church, the less tied to Russia they are likely to be. It is no wonder that the Russian Orthodox Church fears what it perceives to be an expansion of the Ukrainian Catholic Church into Kyiv. Historically, the Ukrainian Catholic Church had its headquarters in Lviv prior to Catherine the Great's ban which drove it into exile. This return of the Ukrainian Catholic Church to Kyiv is one more indicator that the days of Ukraine being run from Moscow and one state run religion being imposed on all are indeed over.

З ЛИСТІВ

Шановна редакціє "Оттавського вісника" Української канадської суспільної служби!

Переглянувши останній номер вашого "Вісника", знайшли, що деякі статті цікаві, але дозвольте нам звернути вашу увагу на Сторінку на весело. Деякі ваші анекдоти є дискримінаційними відносно інших націй. У Канаді не прийнято в таких виданнях зачіпати інші національні меншини і насміхатись з них, а що до ваших масних анекдотів, то вони скоріше підходять до якого-небудь порнографічного видання, яке між іншим ви можете видавати.

З повагою

Надія Вертій-Цехмістро, Голова Суспільної служби українців Монреаля, разом з колективом Суспільної служби.

Шановна п. Вертій-Цехмістро,

Дуже дякуємо за зацікавлення нашим виданням та знайденням часу поділитися своїми заувагами.

Відносно "дискримінаційних анекдотів", як Ви називаєте жартівливі співомовки одного з найвідоміших українських класиків позаминулого століття, письменника, лікаря і патріота Степана Руданського, автора багатьох народних пісень (в тому числі часто співаної, тут в Канаді, "Повій, вітре, на Україну", та ін.), то проводячи умовно задану Вами лінію доведеться переглядати не тільки творчість Шевченка, Франка, Лесі України та решти українських письменників і поетів, а в додатку процензувати навіть Євангеліє. Найцікавіше, що дискримінаційні закиди довелось почути не від якоїсь "національної меншини" (які не вбачають у цьому жодної кривої), а лиш від "свого землячка" як писав Шевченко у поемі-феєрії "Сон". Але поема напевне, також, потрапляє до категорії "насмішливих". Продовжуючи далі за вашою логікою, потрібно не згадувати за вивезення українців на Сибір (бо це ж Росія, ще хтось там образиться), катівні Сталіна (грузини досі хваляться його музеєм, який цього року відвідав колишній президент України Л. Кучма), НКВД-ГПУ Дзержинського (хоч і в поляків він не в моді), розстріли Гтлера (бідні німці) голодомори, тюрми і так далі, бо завжди може знайдеться хтось ображений.

Щодо "порнографічного видання" – народний веселий гумор з-під пера поета, який в Україні включений до шкільної програми, аж ніяк протягом майже у двісті років не сприяв перетворенню українців у масних розпусників. Навпаки, останнє розквітло у так званому західному світі, у якому опинилися мільйони українців, як і Ви. Чи звертали Ви увагу на обличчя сучасного телебачення (тим більше в Монреалю), кіно, рекламу, журнали, секс-шоппи, гей-паради, комп'ютерні ігри та доступ дітей до Інтернету. Чи піднімали Ви, або якісь інші відомі вам українські організації, включаючи наші славні церкви, хоч раз питання, наприклад, про обов'язкові виклади одностатевих шлюбів у школі... Але мовчимо далі, бо знову буде дискримінація!

Невже один український поет з XIX століття аж такий страшний для Канади і розтлівач моралі, аби примусити сучасного українського предстваника, обурюватися з його творчості? Тим не менше, прислухаємося до вашої критичної точки зору і друкуємо Вашого листа на сторінках "Оттавського Вісника".

Редакція "ОВ"

From: andriy_ca@yahoo.com

Sent: Thursday, November 03, 2005 5:16 PM

Subject: Lettre d'observation

Не бачу нічого дивного у листі пані Надії. Те, як ми, українці, одне одного любимо, весь світ знає - пам'ятає анекдот про жидів і українців, що сидять в казанах у печлі? Завжди знаходиться причина, час і бажання вилити на свого відерце гною. Зате щоб відповісти на антиукраїнські випади в чужомовній пресі або щоб похвалити свого за зроблену для громади роботу - обов'язково чогось не вистачає.

Андрій

Абсолютно справедливо сказано. Цю заповзятість, та на захист українських інтересів, коли нас кривдять. Тут я не пам'ятаю жодного листа від працівників Суспільної служби, ні як організації, ні особисто від її працівників. А як свого копнути, тут, як кажуть, завжди готові, бо розуму багато не треба. Робіть свою справу, панове з Оттави, і не звертайте увагу на "доброзичливців".

Микола Кулішов, Монреаль, mkulishov@sympatico.ca

Музична група грає для ВАС

Весілля, банкети, свята, ювілеї, забави і таке інше.

Телефон:
(613) 864-1607

Мама Раїса

829-4935

вареники/пирогі:
з картоплею, капустою,
вишнями;
пельмені, вушка,
борщ, голубці.

Обслуговуємо урочистості,
полагоджуємо приміщення
для бенкетів

Інвалід без ноги О. Мазуренко на милицях мандрує Україною проти русифікації. 3 присвятою Олексі Гірнику

54-літній інвалід Олександр Мазуренко з Білецька, що на Донеччині, на одній нозі пішки перетнув Україну зі сходу на захід. Свій похід, який інакше як подвигом не назвеш, інвалід присвятив калушанину Олексі ГІРНИКУ, який у 1978 році спалив себе на Шевченковій горі в Каневі на знак протесту проти зрощення України. У дорозі Мазуренко вирушив 11 травня цього року з міста Добропілля Донецької області. Сам мандрівник мешкає в сусідньому місті Білицькому. А народився на південній Одещині, виріс в центральній Київщині. Втратив ногу у 1997 році, коли працював на залізниці. Він поставив собі за мету, подорожуючи Україною, пішим ходом на милицях подолати маршрут у 5600 кілометрів, пройшовши Україну по периметру її кордонів. В день вдається долати по 25-30 кілометрів. В Каневі Мазуренко спеціально взяв землю з могили Тараса Шевченка, де спалився Олекса ГІРНИК, щоб потім принести її на могилу в Калуші. Тут його з пошаною, як героя, зустрічали українські активісти та родина Олексі ГІРНИКА. На найвищу вершину України Говерлу, як розповів сам мандрівник, половину шляху йому довелося проповзти, чіпляючись за куці. Так само і спускався. Вперше національний прапор через усю Україну він проніс у 2000 році, пройшовши від Луанська до Ужгорода. На виборах 2004 року Олександр знову заявив про свій протест антиукраїнським силам, пройшовши через усю країну пішки.

“До 81 року, – говорить він - я був русифікований українець, не патріот, для мене Батьківщина була – великий Радянський Союз. І саме переворот стався, коли в кіоску 3-го числа я побачив на обкладинці журналу “Всесвіт” портрет Шевченка невідомого польського художника. Я цей журнал купив не читати, я передплачував виключно російські видання, але портрет цей був незвичайний, я того ніде не бачив, у виштитій сорочці Шевченко дивився на мене з-під лоба. Вдома заради цікавості я зазирнув у нього, і новим поштовхом була передмова Віталія Коротича, тодішнього редактора цього журналу до оповідань канадського письменника. Коли я почав читати оповідання, щось зі мною сталося. Я дуже повільно читав, по складах, деякі слова вже не міг перевернути язиком.”

Відтоді Олександр Мазуренко почав передплачувати українські газети, а десь через півроку повністю перейшов на українську мову. А за фахом він – колійний майстер. Працював весь час на Донецькій залізниці. Мазуренко першим у місті – на день народження Тараса Шевченка в 1991 році – вивісив синьо-жовтий прапор. І коли його хтось на четвертий день зірвав, звернувся до читачів “Народної газети”, і звідусіль йому почали надсилати українські національні прапори.

Перший піший перехід, за матеріалами якого він написав щоденник, тривав 72 дні. Олександр пройшов тоді 1600 кілометрів. Поштовхом до цього походу стали нові заклики з різних сторін надати російській мові статусу другої державної. “Піднімають проблеми чомусь російської мови в Україні, коли третина українців вже не розмовляє українською. Я хотів би показати всій Україні, що на Донеччині ще є люди, які не забули українську мову. Закликати всіх українців бути українцями у своїй державі. Хоча б брати приклад з росіян, які вже тут народилися, тут живуть, але своєї мови не забувають. А хто ми такі?”

The Ukrainian Canadian Social Services (UCSS), Ottawa branch, would like to thank the people that worked so hard to make the Ukrainian Christmas Eve workshop a success.

11 грудня 2005 р. у залі собору Івана Хрестителя відбулася презентація “Приготування традиційних страв святкової вечері”. Присутні, переважно англомовні канадці, на яких і був розрахований *воркшоп*, отримали пояснення різдвяної вечері, довідались способи приготування і звичаї, на спільній вечері скуштували всі приготовані страви та послушали живі різдвяні коляди. Бажаючі могли запастися деякими харчами, смачним місцевим медом від пасічника Віктора або купити українські сувеніри. Всі присутні висловили бажання проводити такі вечори частіше.

Суспільна служба дякує “Мамі Раїсі” (Раїсі Гордійчук) за показ і приготування страв, о. К. Микитюку за безкоштовно надане приміщення, ведучим Олі Генрі-Корзаченко та Михайлові Риндзаку, оттавському хору “Акорд”, який завітав із колядками, Українській католицькій жіночій лізі за безкоштовне користування посудом та устаткуванням, Марійці Назаровець-Вайт та КС “Будучність” за розповсюдження квітков, добровольцям Наталці Гілберт, Розалії Федак, пані Дженіс та ще раз Олі Генрі за поміч при кухні та допомозі у прибиранні. Прибуток на харитативну діяльність УКСС після покриття організаційних витрат склав 44 дол.

Фото зліва направо: Петра Штюкл – атташе по культурі, Ігор Андрійв, Клара Дуске – атташе, Ева Едвіг – директор Гете Інституту в Оттаві

25 листопада у приміщенні Гете Інституту в Оттаві відбувся вернісаж картин художника Ігоря Андрійва. На виставці були представлені акварелі та роботи в техніці акрилик на тему “Німецькі та канадські пейзажі”. На відкритті були присутні представники посольства Німеччини та України в Канаді, німецької та української громад в

Оттаві. Відкрила виставку атташе по культурі посольства Німеччини Петра Штюкл. Посол України Микола Меймескул виступив з промовою і дав цікаву та глибоку характеристику представлених на виставці робіт. Нагадаємо також, що Ігор Андрійв є автором лого “ОВ”.

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний, e-mail: vsmishnyc339@rogers.com phone: (613) 729-0042

Діагностика - Ремонт - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок - Домашні та офісні мережі, монтаж та обслуговування. Модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії. Доставка нових та відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати.

Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення. Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони та інше)

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА**На порозі нової епохи**

Засухи, повені, землетруси, цунамі стали радше не винятком, а буденністю. Однак такі "подарунки" природи видаються насправді приємними порівняно з тим, що нас очікує вже в недалекому майбутньому.

Америку поглине океан. Так за прогнозами учених із Національної адміністрації США з проблем океану й атмосфери, вже наприкінці ХХІ століття американський штат Луїзіана, а разом з ним і багатомільярдні інвестиції, вкладені у захист прибережних міст і земель від ураганів та ерозії, підуть на дно Мексиканської затоки. Внаслідок підвищення рівня Світового океану, ерозії берегової лінії і "просідання" самого штату північна частина дна Мексиканської затоки занурюється в океан швидше, ніж припускали раніше. Так вчені вказують на те, що замість очікуваного поступового підйому рівень води вздовж усього узбережжя штату підвищується на півтора метра що сто років. На цьому океан зупинитися не хоче. За прогнозами вчених, наступним після Луїзіани може стати рідний штат американського президента Дж. Буша Техас. Бухта, місто Галвстон і Техаський університет — це вже історія, — стверджують науковці.

У Європі незабаром будуть тропіки. Прогнози щодо Європи є не менш утішними. Різкі коливання температур повітря змогли відчутти на собі практично всі європейці. Чехія та Словаччина побили абсолютний рекорд найвищої температури повітря за останні сто років. А Іспанія потерпає від найбільшої за останні 60 років засухи. Однак спекотні дні дуже часто змінюють холодні дощі та грози. А це ще один доказ на користь теорії про глобальне потепління на планеті. А надто, якщо вірити прогнозам, уже через чверть століття Центральна Європа може перетворитися у тропічну зону. Це означає більш спекотне і засушливе літо, а також періоди особливо сильної спеки.

Отож невдовзі можна очікувати, що кондиціонери та навіть прості вентилятори стануть предметом неабиякої розкоші. А довгі черги під палючими проміннями сонця у надії знайти порятунком від спеки в місцевих басейнах - буденним явищем. Щоправда, врятуватися від спеки можна буде ще й втечею у Росію. Саме там, якщо вірити науковцям, буде найбільш сприятливий клімат. Є у глобального потепління і свій плюс. Вчені стверджують, що зростання рівня вмісту вуглекислого газу в атмосфері сповільнить обертання Землі, і це зробить тривалість дня більшою. Щоправда, у цьому столітті збільшення дня буде зовсім мізерним. Танення льодовиків, брак прісної води, затоплення територій суші, вимирання деяких видів тварин та рослин - такими будуть результати багатовікової діяльності людини.

А Нострадамус теж обіцяє катастрофи. Мішель де Нотр-Дам (Нострадамус), що жив п'ять сторіч тому, вважається найвидатнішим астрологом та ясновидцем Європи. Його пророцтва, зашифровані у текстах-катренах, збуваються донині. Якщо правильно їх прочитати, то можна передбачити все: і Гітлера, і Сталіна, і Наполеона, і жовтневий переворот, і розпад СРСР, і світові війни, і 11 вересня 2001 року... Все залежить від інтерпретації текстів та порівняння їх із подіями, що вже сталися. Набагато важче з тим, що може трапитися у майбутньому. Однак чимало людей намагається знайти в текстах Нострадамуса прогнози майбутніх подій. Одним із них є київський професор-фізик, доктор технічних наук, Андрій Лазарев. Нещодавно "Газета по-київськи" подала інтерв'ю із цим науковцем, який вважає, що розшифрував усі катрени Нострадамуса. На думку Лазарева, існує "генеральний план розвитку людства". Ми не можемо його змінити. І часто виникають дуже складні ситуації, які "людство просто повинно приймати". Однак, знаючи про них, можна, якщо не запобігти катаклізмам, то принаймні до них підготуватись і зменшити їх дію.

Лазарев вважає, що головною подією ХХІ сторіччя стане розкол материків Євразії та Африки. "Він пройде лінією Південної Європи, через Біскайську затоку, Південну Францію, Італію, Грецію, центр

Туреччини, Іран, ріку Євфрат, Перську затоку... Це 2054-2066 роки. Нинішні повені і землетруси — початок цього процесу", — говорить він. Десь близько 2054 року Британські острови затопить цунамі заввишки близько 800 метрів. Також під водою опиняться Крим та частина степових районів України. Однак потім природа почне відновлюватись, "і в середині ХХІ сторіччя настане нова епоха Відродження" - вважає Андрій Лазарев. Ну, нема ради - чекаємо...

Мешти для велетня

Минулого року найвищим чоловіком планети було визнано мешканця села Подоляни на Житомирщині Леоніда Стадника. У свої 33 роки він виріс до 255 сантиметрів, хоча до 14 років не був вищим за своїх однолітків. Леонід продовжує рости далі. Можливо, він дожене найвищу людину всіх часів британця Роберта Вадлоу, який мав зріст 272 см. Після закінчення сільськогосподарських студій у Житомирі Стадник працював ветеринаром. Однак, зламавши кілька років міг гуляти, не міг далі займатися цією справою. Через свій зріст Леонід рідко вибирається у подорож зі свого села, бо ні в автобусі, ні в авті просто не вміщається. Може хіба що подорожувати у кузові вантажівки чи на фірі. Донедавна й пішки не дуже міг гуляти, бо придбати взуття 62 розміру практично неможливо. Тож довелося ходити у саморобних капцях та бурках. Сам Леонід незадоволений, що став відомою людиною. Однак наїзди журналістів допомагають велетню розв'язувати деякі життєві проблеми. Зокрема із взуттям. Минулого року йому пошили черевички шевці з Івано-Франківська. А тепер надійшло повідомлення, що бельгійські шевці з фламандського міста Гассельт пошили для Леоніда чотири пари взуття. Кожний черевич важить більше як кілограм. А вартість кожної пари становить тисячу євро. Бельгійці обіцяють до кінця жовтня подарувати Стадникові свої вироби.

"ОВ" нагадує, що українська Суспільна служба в Оттаві минулого року розпочала спеціальну збірку-акцію художньої літератури для Леоніда Стадника "Подарунок велетню від Миколая", (див. Число 6, листопад 2004), який має обмеження у пересуванні але дуже любить читати, однак досі на цю ціль не назбирано достатньої для пересилки кількості книжок. Проект далі в дії. Бажаючі допомогти можуть внести свій донат у будь-який час.

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario
Canada M6S 2Y4

1-800-265-7189

в Торонто (416) 761-9105

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ

АВІАКВИТКИ

ЗАПРОШЕННЯ
до Канади і США

ВІЗИ

СТРАХУВАННЯ
ПОДОРОЖУЮЧИХ

e-mail: nsemczys@aol.com

НАДІЙНО І ШВИДКО
до рук адресата
в Україну, Польщу
та інші держави

**ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ**

**НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ
ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ**

Пам'ятайте – як посилати, літати,
чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!

На адресу оттавської Української суспільної служби надійшов лист з Кривого Рогу від інваліда з дитинства Сергія Пономаренка. Знайомимо із його змістом наших читачів.

Звертаєтесь до Вас Сергій Пономаренко, італій дитинство, непрацездатний. Вироджений. Волода, важеко хвора людина. Грамадський країни, мешканець міста Кривий Ріг.

Сподіваюсь, що Ви зрозумієте мого важкого становище і вибачте увагу, співчуття і міхверда. Дуже Вас прошу

На привітний хвалю з самого народження був хворобливий. Кротягом свого короткого життя я мучено тримався, але з великим очом хвороба все більше забавля зчитя со себе. Став майже різко позичився після 'обновилась' аварії. Я дуже важеко захворів після уривка мурна система. Мого хвороба важеко та хронічною, відноситься до остеохондрозу ревматизму. У мене хронічне запалення стічок судин в'язого організму та опущення опорно-рухової системи.

Я знаходжуся у дуже скрутному стані. Моя пенсія з місяця стиковить. З'ясовано, скільки це дорівнює 13 € (євро) Цього року в'язого недостатньо для скрутності. Потрачено та важеко лікування. Мені важеко купувати коштовні ліки та безперервно лі. продукти харчування і таке інше.

Наша держава переживає важеку економічну кризу, тому не підвищити пенсію, чи надати їй допомогу інвалідам не в змозі.

Зоб'являюся до Вас зі складом на очах буде лавка допомоги! Візьміть мене від свого спіку. Підстайте мені свес плече, щес мені було тишки хезше мести свій тагар, свій хрест.

Дуже вдячний Вам за:

1. Дуже які кошти на ліки та лікування
2. Продукти харчування
крупы: вівсяні, гречані, рис, ячмені.
овія: куркума, маслинова, лопки
консерви: рисні та м'ясні,
макарони виробі.
чай (зелений), молоко (порошковане)
3. Ресурси свесетної гігієни
зубна паста, мило
4. Модичні реси догляду:
судорогові шприци
пристрій для в'язання, інфузійних
режимів ('крапельниці')

Я обираю життя і надіюсь на краще, спискаю зуби і продовжую боротися. Від Вашої підтримки і допомоги залежить мій мого здоров'я і мого життя. Дуже вдячний свесетно дякую Вам за Вашу доброту.

З повагою, побажаннями драгоці та миру - Сергій Пономаренко
м. Кривий Ріг, Україна.

Якщо ви хочете фінансово або матеріально долучитися в допомозі **Сергію Пономаренку**, просимо з нами контактуватись або передати свої пожертви. А всі бажаючі допомогти самостійно можуть напростець переслати харчі або потрібні медикаменти до С. Пономаренка на подану в листі адресу.

Адреса відправника, індекс

Сергій Пономаренко
буд. 34, кв. 37
проспект Металургів
50050 м. Кривий Ріг
Україна Ukraine

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
work permits •
permanent resident applications •
appeals •

Ворен Крітс
Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:
• дозволи на працю
• візи для постійного проживання
• апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDougall LLP
Tel: (613)566-2855 • (613)566-2839 • (613)238-2022
e-mail: wcreates@perlaw.ca
e-mail: nmalyna@perlaw.ca
www.perlaw.ca
90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

М Е Д

**ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА
НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ
З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА
ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ**

КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975

www.victorsapiary.com

...продовження зі стор. 1

не звучало, ЕЛЕКТОРАЛЬНО ЗНАЧУЩИМ. Бо галичани ж і так не голосуватимуть на безрезневих парламентських виборах ні за "Регіони", ні за комуністів, а, звісно, за партії Ющенко та Юлі. Так що "напрягатися" і підлещуватися до галичан немає потреби, немає потреби Ющенкові впроваджувати в життя це питання, а Юлі обіцяти його впровадити. Навпаки, вирішення цього питання може добряче підіпсути електоральні позиції помаранчевих на Сході, де вони й так не є блискучими. Коли ж Ющенко нарешті виявить оту "політичну волю" і визнає упівців? Невже тоді, коли його рейтинг упаде до 5-10 відсотків?

Побоювання, що віддавання шани на державному рівні тим, хто за цю державу поклав життя і здоров'я, призведе до поглиблення розколу в державі, є абсолютно безпідставним, бо та половина антиукраїнськи налаштованого населення України вже дуже успішно і безболісно перенесла свого часу жах тризуба, синьо-жовтого прапора, гімну "Ще не вмерла" і портретів Мазепи та Петлюри у підручниках української історії. Прищеплення національної самосвідомості розділеного українського народу відбулося, і ми бачили, що більшість прапорів на мітингах у Донецьку на підтримку Януковича все ж була синьо-жовтою. Сказавши "А", треба нарешті сказати і "Б", бо сучасна незалежна Україна може повторити долю СРСР, коли ті, хто за цю державу борювався, потім були зневажені і знищені під тими самими державними червоними прапорами і під звуки "Інтернаціоналу".

Удесяте і всоте хочеться заволати про те, що народ-автохтон не може бути бандитом на рідній землі, бо він не прийшов сюди воювати за тисячі кілометрів, а відстоював ту землю, де він має тисячолітні корені. Прокльони комуністів на адресу упівців на кшталт "бандити, грабіжники, найманці" не можуть переконати тих, хто знає українську історію, таке вже було не раз.

Якщо в незалежній державі не шанують і не визнають тих, хто за цю державу клав життя і долі, така держава довго існувати не може, і годі громадянам від неї чекати чогось хорошого. Не має значення, зветься вона Україна, Бангладеш, Росія чи США. А відтак або Україна належно шануватиме УПА, або буде постачати повій для Сходу, медсестер і чорноробів для Заходу, моряків нового "Курську" для Росії, і, нарешті, тілесні "запчастини" для всього грошовитого світу – і не більше. Така собі велетенська резервація біомаси.

Цього року президент Ющенко посмертно присвоїв звання Героя України лейтенанту Олексію Бересту, котрий підніс прапор Перемоги над Рейхстагом, і був потім за надто незалежний характер викинутий з війська і відправлений у ГУЛАГ. Але чому б не присвоїти це звання ще за життя останньому головному командирові УПА генерал-хорунжому Василеву Куку?

Доведено, що солдати Червоної армії у 1944-45 роках зумисно вбили сотні тисяч, якщо не кілька мільйонів, цивільних німців, а ще – згвалтували сотні тисяч німецьких, сербських, польських, словацьких і – що цікаво – українських жінок. І не просто так, з біологічної охоти, а ще з "ідеологічними" прибабками: мовляв, ви Гітлеру служили! Навіть уцілілих в німецьких в'язницях і таборах євреїв гвалтували з тими ж примовляннями. Не кажучи вже про те, що Червона армія була союзницею Вермахту у війні проти Польщі у 1939 році. А УПА ніколи не була офіційною союзницею Вермахту.

Іншими словами, вистачає підстав для того, щоб поставити на місце нинішніх політичних хамів та ветеранів НКВД-МГБ-КГБ, (до речі, саме вони становили значну частину тих хвацьких ветеранів і ветеранш, які вийшли 15 жовтня під орудою Наталії Вітренко). Як зауважив один журналіст, у прудких випадках тих бабусь із ключками, які вони використовували проти своїх ідейних супротивників, відчувалася хватка людей, у молодості натасканих вибивати зуби на допиті "буржуазного націоналіста" чи добивати його пострілом у потилицю. Наразі йдеться, як показують опитування, про політичних маргіналів – але ж і Ленін та Гітлер теж свого часу були політмаргіналами.

Але головне не те. Головне – інше. Де була 15 жовтня партія з гучною назвою "Батьківщина"? Де була партія з не менш гучною назвою "Народний союз "Наша Україна"? Де були різноманітні

патріотичні, народні, національні партії, союзи та організації? Зрештою, а як із соціалістами, чия програма часом майже дослівно дублює програмові настанови УПА? Невже ж Ющенко, Тимошенко, Схануров, Мороз та Литвин не мають клепки усвідомити, що без УПА вони б не були лідерами Української держави, а, у кращому разі, пахолками чи обласними гауляйтерами "великої Росії"? Невже їм невідомо, що саме героїчний і, здавалося б, безнадійний спротив УПА змусив ЦК КПРС після смерті Сталіна докорінно переглянути руйнівну та грабіжницьку політику щодо околгоспленого села – спершу на західних землях, потім – по всьому СРСР? Невже не ясно, що гасло "Свобода народам! Свобода людині!" – це те, що ще належить втілити в незалежній Україні, отже, справа УПА не завершена? Можна було б чимало до цього додати.

Але йдеться про інше. Провалений іспит усе одно доведеться складати. Отож марш ветеранів УПА Хрещатиком і молебень на Майдані слід повторити. Тільки в колоні тепер мають іти президент, прем'єр, спікер, міністри (ну, хоча б силовики) і всі ті політики, для яких Батьківщина чи народ – не тільки складові партійних назв. А ще прості і зрозумілі речі мусять прозвучати з телеекранів та з радіоприймачів. У цьому разі десятки тисяч киян стануть поруч із тими, хто проголосив боротьбу за незалежність і демократію ще в 1940-х роках, – і проти тих, хто і в XXI столітті щосили пнеться реанімувати тоталітарні режими – якщо не у світовому масштабі, то хоча б в Україні. І хай тоді ветерани чекістського фронту казяться з безсилою люті. А сьогодні – переможці вони.

Ілько Лемко, Сергій Грабовський

Ottawa Trident Royals Soccer Club

<http://www.momentumdesign.ca/tridentroyals>

09/11/2005

Ottawa Trident Royals Soccer Club

Від імені оттавського відділу УКСС вітаємо новостворений Український Футбольний Клуб у столиці Канади!

Незважаючи, що членів нашої Суспільної служби на половину менше ніж гравців у Вашій команді, а суму на нашому конто в банку навіть не називаємо аби не смішити церковних мишей, пересилаємо Вам для підтримки штанів (в даному випадку, спортивних трусів) чек на сто доларів, бо цілком усвідомлюємо Ваше починання і його важливість для української громадськості в Канаді, і в Оттаві зокрема! Ще раз щиро бажаємо спортивних успіхів на футбольному полі!

Оттавський відділ Українсько-Канадської Суспільної Служби

УКРАЇНЬСЬКА ПОВСТАНЬСЬКА АРМІЯ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Окреме доручення

Держкомтелерадіо (Чижу І.С.), Мінкультури і туризму (Ліховому І.Д), МОН (Ніколаєнку С.М.), Національна академія наук України (Патону Б.С.), Голові Ради міністрів Автономної Республіки Крим, головам обл(міськ)держадміністрацій (за списком)

Прошу забезпечити широке інформування громадськості щодо Фахового висновку робочої групи істориків, підготовленого робочою групою при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН-УПА, а також його випуск за програмою “Українська книга” та розповсюдження серед загальноосвітніх шкіл, вищих навчальних закладів I-IV рівнів акредитації усіх форм власності, бібліотек, інших установ.

Про стан виконання інформувати Кабінет Міністрів України щотижня. Масальському А.В., Дніпрову О.С., Шкурину В.Г.

В’ячеслав КИРИЛЕНКО
№56483/0/1-05 від 24.10.2005

ДЕПАРТАМЕНТ ДІЛОВОСТВА ТА МОНИТОРИНГУ СЕКРЕТАРІАТУ КАБІНЕТУ
МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Наймоłodші стрільці УПА на терені з. Стр. Василько 14 років і стр. Тарасик 15 років. Посередній керівник гарбарні УПА Голуб—50 років. Весна 1947 року.

“15.10.05 Взнавши, що сьогодні – урочиста хода ветеранів ОУН-УПА, я взяв український прапор і поїхав на Хрещатик. Я народився і ріс в Донбасі, служив (як і всі мої родичі чоловічої статі) в Радянській Армії, але схилиюся перед тими, хто воював за незалежну Україну роками з двома найбільшими на той час світовими потугами і без будь-якої підтримки ззовні. Незалежність Україна отримала 14 років тому, але сьогодні я впевнився абсолютно однозначно, що це не та держава, за яку вмирили бійці УПА. Україна дотепер зневажає своїх героїв і захищає ворогів. Це – не наша Україна.

Учора я взнав, що міський голова Києва О.Омельченко заборонив проведення ходи ветеранів УПА. І сьогодні я побачив тисячі міліціонерів і спецназівців, що намагалися не пустити на Хрещатик тільки патріотів України, натомість вільно пропустивши перед тим чисельну і різнобарвну колону, де не було жодного прапора України, натомість були десятки російських стягів та промосковських транспарантів. В столиці якої держави я живу і хто нами править?

Я ще не вийшов з підземного переходу на Бесарабці, але ланцюжок якихось осіб, що перекирили вихід нагорі, побачивши державний прапор у мене на плечах почали скандувати „Фашизм не прайдбот!”, намагаючись перекрити мені прохід. Міліція, що стояла поруч, ніяк не реагувала. Який зараз рік? Чому мене в моїй державі за вірність цій державі зневажають якісь покидьки? Чому люди, які мають захищати і державу і її громадян не роблять цього?

І найголовніше. Європа вже давно загоїла рани II світової війни. Вже десятки років як німці примирилися з французами та євреями, бійці ворогуючих між собою польських армій АК і АЛ є просто ветеранами війни, навіть росіяни нещодавно перепоховали прах Денікіна. І скрізь визначальною була роль держави, саме влада скрізь виступала ініціатором припинення згубного протистояння. І тільки у нас керівництво весь цей час продовжує відмахуватися від радикальної відмови від радянської, тобто московської моделі відношення до наших велетів духу, від впровадження широкої загальнонаціональної програми відновлення історичної справедливості. То на кого ж працює ця влада? Сьогоднішні події показали: на тих, хто скандує ім'я чужої держави під чужими триколорами, на тих, хто почуває себе на Хрещатику, як на Лубяниці.

...Дві години я мовчки ходив по Хрещатику з широко відкритими очима. Мовчав і дивився в глибокому шоці на „собак Луценка”, перкошені пики „сталінських соколів” і щемливо-розпачливі очі наших ветеранів... Так не повинно бути!!!“

“Оттавський Вісник” запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

“Галичани могли би змиритися з гігантською навалюю зі Сходу, проти якої реально жодним чином не могли протистояти, але вони свідомо пішли на смерть і боролися в нерівних умовах ще понад десяток років, що є небаченим в історії Європи. І прапором, і символом цієї боротьби була УПА. Це були торітури, або приречені на смерть заради майбутнього України, це про них писав Тарас Шевченко ще півтора століття тому: “Сходилися, мов з хреста зняті, батько з сином і брат з братом однастайне стати на ворога лукавого”. Вони сходилися, садили і плекали те дерево, плоди якого споживаємо ми сьогодні.”

Чи можна шанувати людей, які билися з окупантами? “У жодному разі” - точка зору окупантів. Але ті, хто себе таким не вважає, уже могли б хоч мінімально поміркувати над феноменом українських повстанців? Можна нарешті задуматися, яким чином треба було довести до зброї простих богобоязких селян Галичини та Буковини, що це в Австро-Угорщині вважалися найсмирнішим народом? Напевно, не будівництвом шкіл, доріг і заводів, про які зворушливо розповідають комуністи. А ось масовими депортаціями, конфіскаціями, розстрілами, заборонами церкви подібний ефект досягається легко.

Правда і справедливість проростають із могил та людської пам'яті. Коли вся Україна згадає страшні комуністичні голодомори та жахіття радянської, питання доцільності реабілітації УПА звучатиме риторично...”

“24. І. 1946 року, ранок 8 – 8³⁰.”

1. Катерина Білас – рок. ок. 60 – ранена. На ранену наклали дров і соломи та спалили її живцем.
2. Меланія Білас – рок. ок. 50 – спалена живцем у горючій хаті.
3. Марія Кирилейза – рок. 41 – ур. в США – дістала 7 ударів багнетом. У ногах поломані пальці, права рука три рази зломана, відрізана ліва грудь, розчереплена голова.
4. Анна Кирилейза (дочка) – рок. 16 – розбита голова, поламані руки і ноги.
5. Катерина Кирилейза (дочка) – рок. 15 – розбита голова, ранена багнетом крізь праву ногу вище коліна.
6. Андрій Максим – рок. 70 – спалений живцем.
7. Марія Максим (жінка) – вбита стрілом в потилицю.
8. Анастасія Максим (невістка) – вирізані м'язи вздовж лівої ноги від стопи до коліна, зломана ліва нога вище коліна, зломана два рази права нога, поломані обі руки, дістала три штики в ліву грудь, 5 штиків в праву грудь, розпорений цілий жолудок, розбита голова.
9. Степан Максим – рок. 10. дістав штики в груди і стріл в потилицю.
10. Анна Максим – один рік – розпорене черво.
11. Катерина Максим – 4 роки – проколена багнетом в уста, 2 багнети в праву грудь; розпорене черво, випущено внутреності.
12. Катерина Томаш – відрізані груди, 5 штиків в черво, порізані ноги; жила ще понад годину.
13. Марія Томаш (дочка) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
14. Анна Томаш (дочка) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
15. Степан Томаш (син) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
16. Анна Нечиста – дістала стріл в груди, після якого жила ще 3 го-дини.
17. Катерина Нечиста (дочка) – років 20 – ранена в ногу та кинена живцем у вогонь.
18. Ева Білас – рок. 36 – поколена багнетом в плечі.

АРМІЯ ПОВСТАНЬСЬКА УКРАЇНЬСЬКА

19. **Теодор Білас** – рок. 65 – проколений штиком в черево, жив 7 год.
20. **Іван Білас** – рок. 40 – дістав постріл в плечі.
21. **Марія Білас** – рок. 32 – вірязаний язик, поломана права рука за п'ястуком, дістала 4 штики в черево, 4 штики в ноги.
22. **Софія Білас** – рок. 7 – порізані ноги й черево.
23. **Михайло Нечистий** – ранений в праву ногу вище коліна і ліву руку за п'ястуком.
24. **Тарас Нечистий** – дитина років 3 – дістала постріл в ліве рамя з розривної кулі. Померла по 6 годинах мук.
25. **Катерина Нечиста** (жінка) – ранена в ліву ногу, спалена жив-цем.
26. **Магдалина Нечиста** – рок. 17 – ранена, опісля спалена в огні.
27. **Софія Нечиста** – (дочка) рок. 8 – ранена, опісля спалена в огні.
28. **Марія Нечиста** – (дочка) рок. 6 – ранена, опісля спалена в огні, (про це розказав муж Михайло Нечистий, якого раненого залишили в горючій хаті, а з якої він вспі ще втекти).
29. **Осип Дудинчак** – рок. 40 – дістав 2 штики в груди.
30. **Анастасія Дудинчак** – рок. 40 – вбита пострілом в груди.
31. **Ева Іздебська** – вбита пострілом в плечі.
32. **Катерина Іздебська** – (6-місячна дитина) – зарізана, підрізано горло та бита штиком в голову.
33. **Дмитро Бончак** – рок. 50 – приголомшений ударом кріса і спалений в огні.
34. **Іван Бончак** (брат) – дістав постріл у черево та спалений в огні.
35. **Анна Клемчик** – підрізано горло, постріл через грудну клітку.
36. **Василь Циганик** – прострілений запальною кулею в руку, після чого по трьох тижнях помер.
37. **Катерина Циганик** (мати) – заломана чашка, стріл в потилицю.
38. **Іван Циганик** – проколений багнетом в груди.
39. **Іван Грінь** – вбитий стрілом в потилицю.
40. **Михайло Іздебський** – проколений багнетом в груди.
41. **Петро Іздебський** (брат) – стріл у голову.
42. **Катерина Козлик** – розбита голова, випущений мозок.
43. **Анна Козлик** – перестрілені груди.
44. **Ева Козлик** – перестрілені груди.
45. **Дмитро Кметчик** – стріл в потилицю, добитий штиком.
46. **Катерина Кирилейза** – стріл в груди.
47. **Ярослав Кирилейза** (син) – підрізано горло.
48. **Петро Кирилейза** (брат) – стріл в плечі.
49. **Осип Бончак** – прострілений в груди.
50. **Катерина Бончак** (жінка) – стріл в груди,
51. **Марія Бончак** (дочка) – ранена в ліву руку, в ліву ногу.
52. **Нестор Іздебський** – стріл в ногу.
53. **Андрій Нечистий** – проколений 3-ома штиками в груди.
54. **Катерина Білас** – стріл в плечі.
55. **Іван Нечистий** – 2 стріли в плечі.
56. **Микола Добрянський** – ранений в черево, помер по 6-ох год. "

Зі звіту циклоstileвого видання УПА, надрукованого в Україні 1946 року. А офіційно, згідно урядової пропаганди, регулярними військами знищено вісімдесят бандерівців, які стріляли з хат.

Сенсаційна знахідка

Напередодні 63-ї річниці Української повстанської армії громадськість дізналася неймовірну новину - знайшли останки головнокомандувача УПА, генерала Романа Шухевича, який у нашій пам'яті давно став символом нескореності та героїзму. Це сталося в селі Гукові на Хмельниччині, де на дні річки Збруча покоїлися тлінні

останки героїчного й легендарного провідника УПА, яких не змогли остаточно й безслідно знищити вороги. За словами Олесья Гуменюка, голови Львівського братства ветеранів національно-визвольної боротьби, інформація про приблизне місцезнаходження останків стала відома від колишнього голови СБУ Ігоря Смішка. Взято її з архівних документів КДБ. Після смерті Романа Шухевича його тіло мали намір спалити, але не змогли, воно лише обгоріло. Тому тіло загорнуло в плащ-палатку, зв'язали та кинули у воду. Багато років дослідники присвятили пошукові останків генерала, зокрема, подолали прочісували дно річки. І врешті їхні зусилля увінчалися успіхом - було знайдено людські кістки, які, як стверджують дослідники, належать саме Романові Шухевичу.

Бійка на Хрещатику стала наслідком вторгнення, вважає російський депутат

Політична й соціальна напруженість в Україні буде підсилюватися, що пов'язано, зокрема, з політикою влади в міжконфесійній сфері. Про це заявив директор інституту країн СНД, депутат Держдуми Росії Костянтин Затулін. "У березні вибори, у січні - вступ у дію політичної реформи, все це буде тільки загострювати ситуацію, і в основі цього незмінне бажання влади реабілітувати бандерівців (УПА) і розколоти православну церкву - російську й українську", - заявив він. На думку Затуліна 14-15 жовтня, під час масових демонстрацій на підтримку канонічного православ'я в Києві, тема розколу православної церкви була у центрі уваги громадськості України. Як повідомлялося, одним із приводів для цієї акції стало нещодавне переміщення до Києва зі Львова штаб-квартири уніатів. Також невдоволення віруючих УПЦ МП викликала активізація в Україні Константинопольського патріархату. "При нинішньому президенті й за підтримки існуючої влади відбулося не тільки переміщення штаб-квартири уніатів зі Львова до Києва. Після двох поїздок пана Ющенка в Стамбул, поїздок інших його, колишніх співробітників, таких як держсекретар Зінченко, до патріарха Константинопольському Варфоломія, останній оголосив про створення своїх подвір'їв у Львові й Києві", - сказав Затулін. Він заявив, що створення константинопольських подвір'їв у Львові й Києві "за всіма церковними канонами означає скандал, означає вторгнення константинопольського патріархату на канонічну територію московського патріархату". На думку політолога, нова українська влада вибрала два принципових напрямки, це - реабілітація УПА й "насадження окремої від Москви православної церкви, яка через якийсь час попаде під вплив уніатів і католицтва".

Хлопці з лісу

Зайшли у ліс...
Хто звечора, хто зранку.
Як серце кликало.
Як кликала земля.
Набої, кріс, і пісня
Й ще, землянка,
Переплелись, як ниток вишиття.
Ніхто не нарікав
На біль, на жаль, на втому,
Зчерствілий хліб і загнане життя,
Тулились до смерек, як до коханок,
Як ті ловили кулі у віття.
Струмки шептали тиху їм молитву,
Як влав котрийсь,
І мох їх накривав,
І листям ліс розповідав про битву,
Про друзів, хто ще зброї з рук не склав.
Не був там час на довгі панахиди,
Їх проспівали кулі ворогам.
І лиш відлунням зойкали Бескиди
З гранат на кожен, лишений їм, шрам.

Їх ліс прийняв.
Вони зайшли у нього.
Був кожен інший, лиш один наказ.
Не мовлений словами, тільки серцем.
Вони й там далі є
І дивляться на нас.

Б. Малина, 2000

Книжка про підпілля 1961-1991 рр.

Нове слово у документалістиці підпільної боротьби — так охарактеризував свою фундаментальну працю «Українська загальнонародна організація (УНФ-2). Дослідження, документи, матеріали» кандидат історичних наук Юрій Зайцев, презентація книги якого відбулася 1 грудня, у Львові. За словами п. Юрія, цей документальний двотомник узагальнює діяльність підпільної Української загальнонародної організації «Український Національний Фронт – 2», створеної у 1961 році в Долинянському районі на Івано-Франківщині. «УНФ-2 ставила своєю метою здобуття незалежності України шляхом всенародного референдуму. Унікальність цієї організації полягає ще й у тому, що вона проіснувала близько 30 років — небувалий термін в історії підпільного руху нашої держави», — зазначив Юрій Зайцев. За словами автора фундаментальної праці, вона написана на основі матеріалів КДБ, які надала Служба безпеки України в Івано-Франківській області.

Оттавський актор Олег Белкін зіграв роль Степана Михалюка

Цього літа канадська студія документальних фільмів Eric Santerre Mystery-Documentary провела зйомки наступної своєї серії. Цей новий документально-художній фільм "How I encountered the UFO", котрий незабаром вийде на екрани, є цікавим для українців у Канаді з двох причин. Перше, на головну роль у фільмі з поміж багатьох кандидатів був вибраний і запрошений колишній львів'янин, котрий тепер проживає і є добре знайомий в Оттаві, чудовий професійний актор Олег Белкін. Це далеко не перша його роль тут у кіно, хоча й дещо відмінна від попередніх фільмів. За час свого перебування в Канаді він знявся у фільмах "Hollow Point", "The Nights in St. Petersburg", "La Face Cachée de la Lune", "H2O", "Perfect Neighbor", побував поліцейським офіцером у фільмі "World of Trouble" або кремлівським міністром оборони у "The Sum of All Fears" компанії *Paramount Pictures*. Крім цього він відомий і з ряду телевізійних серіалів як "10-07", "L'Affaire Kafka", "The Vernissage", "Six Characters in Search of an Author", "Today We Improvise". Але остання робота Олега Белкіна є цікава ще й тим, що головним героєм, про якого йдеться у цій кіно-розповіді, є реальний чоловік – українець Степан Михалюк. Історія, яка сталася з нашим земляком у 1967 році побіля Вінніпегу, увійшла в класичний арсенал загадкових пригод та подій Канади. Свого часу вона була заслухана і викликала дебати в канадському Парламенті. Документальна студія Eric Santerre Mystery-Documentary постановила зняти фільм про цей таємничий випадок, який досі відомий далеко поза межами Канади, але тільки не українцям. Спеціально для наших читачів, особливо тим, що ніколи не чули про трафунок із С. Михалюком, "Оттавський Вісник" пропонує у скороченні підбірку матеріалу про це.

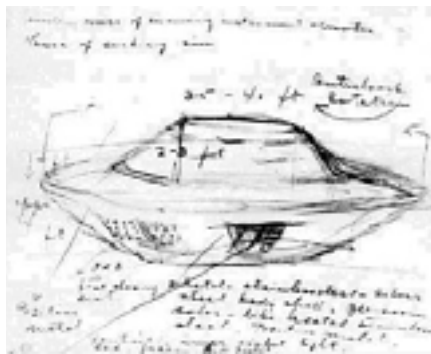

20 травня 1967 року, святковий у Канаді День королеви Вікторії розпочався для 52-літнього канадця Степана Михалюка з Вінніпегу досить звичайно. Він заглибився до лісового масиву у резервації Вайтшелл Форест, з метою зробити дослідження місцевості Фалкон Лейк у провінції Манітоба, яка знаходиться на кам'яних кручах Великого Канадського плато близько 75 км на північ від американського кордону. Сам Фалкон Лейк є містечком-курортом у південній околиці провінційного заповідника Вайтшелл Парк. Взагалі, цей парк знайомий наявністю різних мінеральних копалин, із-за чого тут було засновано декілька малих шахт. Як геолог, Степан Михалюк не раз працював у цьому районі. Він був працівником одного промислового підприємства у Вінніпезі, крім того був механіком у галузі автомобільного обладнання, добре знався і мав неабиякий досвід праці зварника та робіт із різними металами. Напередодні він прибув у Фалкон Лейк зі свого дому у Вінніпезі і зупинився на ніч у motel біля швидкісної траси Транс-Канада Хайвей.

Near Falcon Lake Whiteshell Provincial Park
Manitoba, Canada, 20 May 1967, 12:15 p.m.

Михалюк вийшов з motel о 5:30 ранку і попростував на північ до лісового масиву парку. Приблизно десь у 9 ранку він знайшов кварцову жилу біля невеликого струмка. В 12:15 його увагу відволікло желтоганя гусей. Він підніс голову і був здивований тим, що побачив два червоних блискучих сигаро-подібних об'єкти, які рухалися під кутом 45 градусів. Їх вигляд, по мірі наближення, ставав дедалі округлішим, а пізніше змінювався на диски. Коли об'єкти достатньо наблизилися, Степан міг розгледіти їх дискову форму. У той самий час, один з об'єктів приземлився десь у 50 м від нього. Другий ненадовго завис над ним, після чого помчав з неймовірною швидкістю. Поки він оглядав нерухомий диск, той змінив свій колір з червоного на сірий, а тоді став срібного кольору, так ніби об'єкт охолоджувався. Наступні півгодини Степан провів біля каменя, наносячи на папір креслення об'єкту та деталі того, що він бачив. Цей прилад мав форму блюдця, розміром до 12 м у діаметрі і залишався на кам'яному плато досить довго, аби Михалюк встиг детально зробити свої чорнові малюнки.

Креслення Михалюка, зроблене біля об'єкту

За півгодини, на об'єкті відкрилися бокові двері, і стало видно освітлений інтер'єр. Михалюк насмілювався підійти ближче. На цей момент його інтерес досяг максимуму, і він наблизився до апарату. Як механік, він був у захопленні від якості, з якою цей апарат-диск був виготовлений, ніби відлитий з сучільного блоку неіржавіючої сталі.

На об'єкті не було видно жодного з'єднання чи заклепки, лише вузькі шпаринки на закругленому куполі диску.

Бокові двері розміром десь 0,6х1,0 м, відкрилися досередини і стало видно яскраве пурпурове світло. Коли Михалюк почав наближатися до пристрою, на відстані біля 15 м, він почув досить високі людські, чи принаймні людиноподібні, голоси, що виходили з апарату, один - більш високий від другого - але розрізнити, на якій мові говорилося, було неможливо. На апараті не було ніяких надписів, аби визначити його приналежність, а Михалюк, який на той час абсолютно не припускав існування будь-яких "маленьких зелених інопланетян" і далі мав тверде переконання, що прилад цей був земного походження. Він був впевнений, що конструкція є секретним американським випробувальним апаратом, який (бо ж неподалік кордон із США) здійснив вимушену аварійну посадку аби щось направити. Підійшовши ближче до об'єкту, він саркастично гукнув: "Окей, янки-бойз, маєте проблеми? Виходьте і побачимо, що можна зробити з цим зробити." Відповіді не отримав, але голоси зникали стихли. Відчекавши трохи, збуджений Михалюк обережно спитав українською мовою. Далі не діставши відповіді, він почав звертатися до невидимих співрозмовників всередині апарату німецькою, італійською, французькою та російською - всіма мовами якими він володів, - а потім знову перейшов на англійську та українську. Коли усі знані ним мови були вичерпані, він таки наважився подивитися всередину апарату через двері.

Стримуючи хвилювання, Михалюк наблизився до відкритого люку і запхав свою голову до середини приладу. Його очам відкрилося панель приладів з горизонтально і діагонально розміщеними світлами. Також було видно щось на зразок комп'ютера із світлами, які непослідовно і хаотично мерехтіли... Розглядаючись через цей відкритий люк, Степан помітив, що товщина стінки диску була близько 15 см, а поверхня нагадувала стільники бджолиного воску з вуликів. Вивчаючи зовнішню поверхню приладу, Михалюк відмітив, що вона виглядала як гладке кольорове скло і на собі не мала ні тріщин, ні жодних смужок. Мимовільно, він поклав руку на ідеально гладку поверхню апарату, маючи на ній рукавицю з гуми. Рукавиця розплавилася майже миттєво.

Не бачачи нікого всередині, Степан трохи відсунувся назад. Раптом, три панелі, що склали двері "тарілки" зсунулися разом і вхід до апарату закрився. Прилад почав обертатися проти годинникової стрілки і розвернувся таким чином, що вихлопні отвори опинилися як раз проти дослідника. Прилад зробив з них викид гарячого газу. Від температури вихлопу одяг Михалюка спалахнув, а його самого збило з ніг. Розмір вихлопного пристрою був 25х15 см і мав послідовні однакові стандартні розміри отворів діаметром по 5мм.

Гарячий газ із цих отворів потрапив Михалюкові на груди, пропалив сорочку, нижню білизну і спричинив страшний біль. Він зірвав палаючий одяг і жбурнув його на землю. А у той самий час, пристрій піднявся догори і помчав геть, залишивши переляканого і обпеченого Михалюка на землі. Струмені газу, що підпалили його одяг, залишили слід що виглядав ідентично з розташуванням отворів вихлопного пристрою. Опік, який втаврувався на його шкірі, детально повторював розмір і візерунок отворів.

Після відльоту об'єкту, Михалюк почув у повітрі сильний запах горілої електричної ізоляції, до якого примішувався сірковий запах, що

він був помітив і раніше. Від одягу, що він скинув на землю, запалав мох і Степан зтоптав вогонь ногами. Майданчик, на якому приземлилася "тарілка", виглядав ніби виметений мітлою і утворював коло 4,5 м. Це коло складалося з голок сосни, камінців, землі та листя. Але на самому камінні не залишилося нічого. Усе, що перед тим, там знаходилося у цьому діаметрі, було зібране вкупку посередині кола висотою 10 см.

Михалюк дійшов до місця, де він залишив свої речі і побачив, що стрілка на компасі обертається хаотично, і минув якийсь час, поки вона стабілізувалася. Коли Степан знову вернувся до місця посадки аби оглянути його детальніше, він відчув нудоту та приступ різкої головної болі. Нудота переросла у жадливу рвоту. Він вирішив йти назад до мотелю, але його шлях був не раз перерваний нападами нудоти.

Нарешті він дістався дороги-хайвею, приблизно за 1,5 км від місця, де вступив зранку до лісу. Ідучи по дорозі, він побачив автомобіль поліції, що рухався йому назустріч, і спробував його зупинити. Авто проїхало повз, але хвилиною пізніше повернулося назад. Поліцейський вислухав розповідь Михалюка, але досить скептично відповів, що має багато інших обов'язків до виконання, після чого повернувся до свого патрульного автомобіля і від'їхав.

Дві години пізніше, з болями у голові і з приступами рвоти, Степан повернувся до мотелю. В 4-тій пополудні він спитав де можна знайти лікаря. Йому повідомили, що найближчий лікар є лише за 70 км у Кенорі, Онтаріо, на схід від Фалкон Лейку. Михалюк вирішив ліпше повертатися до Вінніпегу, ніж пхатися до сусідньої провінції. Наступний автобус мав бути лише 8:45 вечора, тож він повернувся до своєї кімнати щоб подзвонити дружині. Без подробиць, повідомив тільки, що з ним стався нещасний випадок і попросив її передати синові, аби той зустрів його на автобусній станції.

Також аби застерегти від незрозумілого отруєння інших можливих відвідувачів парку, він подзвонив до редакції газети "Winnipeg Tribune". Сподівання, що хтось з редакції буде зацікавлений його історією і приїде на місце події, а заодно допоможе дістатися до лікаря, себе не виправдали. Це була субота, відділ новин не мав досить людей і попросту відмовив його проханням, тим паче, що Михалюк більше потребував допомоги, а не хотів звертати на себе журналістську увагу.

До Вінніпегу він прибув у 10:15 вечора, його зустрів син і, коли побачив стан свого батька, негайно повіз його до лікарні "Misericordia". Поліцей, після розмови з потерпілим, намагався представити випадок з ним на звичайний побутовий обпик розпеченою решіткою від барбекю (мангалу) - хоча це і викликало сміх, бо тоді слід опіку мав би бути протилежним до існуючого...

У лікарні Степан дістав медичну допомогу для опарення 1-ої категорії, йому дали заспокоюючі ліки і відпустили додому. Прийнявши ванну він відразу заснув. Наступного ранку Михалюк мучився ще сильнішими болями, а його родина почула надзвичайно поганий запах від його тіла та з рота. Їжа у нього далі не трималася, але оскільки він не чувся голодним, то це його не хвилювало. Занепокоєння викликало те, що коли Михалюк став на вагу в ванній, шкала показала, що лиш за останні два дні він втратив 3 кг.

Ще двома днями пізніше його обстежив місцевий лікар і призначив йому обезболювальні ліки та таблетки від морської хвороби. Степан далі страждав від розвільнення шлунку, загальною неадекватністю м'язів рук і ніг, періодичною слабкістю, відчував дисбаланс і безперервну нудоту. Давався знати поганий обіг крові, невдовзі суглоби запухли. Його переслідував дивний запах з місця посадки літаючого об'єкта, але так ніби тепер джерелом запаху було його власне тіло. Під час обстеження було встановлено розрідження волоссяного покриву на голові і нижній та верхній частинах тіла. Зліва поміж грудною кліткою і животом, велетенським квадратом виступала велика кількість червонуватих, овальних, злегка здутих пухлин, що виглядали симетрично і правильно розташованими. Ці спечені пухлини відповідали опіку першої категорії. Згоріла нижня сорочка мала дірки з обвугленими краями а випалена частина одягу співпадала з місцем опіку на тілі. Лікування продовжувалося більш як 1,5 року, але симптоми періодично поверталися. Назагал, Михалюк був обстежений 27-ма лікарями, але не дістав переконливої відповіді чи пояснення свого стану, аж врешті у серпні 1968 року він звернувся до клініки Майо (Mayo) у Рочестері в американському штаті Міннесота.

...продовження на стор. 25

Весілля року в Україні: Євгенія Тимошенко та Шон Кар

Про весілля доньки Юлії Тимошенко Євгенії і англійця Шона Кара говорили й писали майже півроку. І ось нарешті у жовтні воно сталося, створивши в українській політкультурі новий різновид шлюбного піару – адже дочки Ющенко, Литвина і Кучми виходили заміж у підпіллі сімейного кола. Цього

разу постать мами і колоритність нареченого надали події небувалого ажютажу. Раніше святкування планували провести в одному з йоркширських замків у Британії. Потім, що

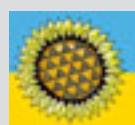
одруження пройде в Києво-Печерській Лаврі, яка все ще належить УПЦ Московського патріархату. А оскільки молодий прийняв православ'я, при чому саме в Київському патріархаті, весілля відбулося у храмі Преображення Господнього у Видубицькому монастирі. Обряд тривав хвилин п'ятдесят. Присутні англосаксонські гості у червоних смокінгах та колоритних шотландських національних костюмах впереміжку із співаками місцевого хору у вишиванках, рокерами, особами із зачісками рожевого кольору, панківськими чубами і татування на скронях, мотоциклістами, українським політичним та бізнесовим бомондом, під кельтську мелодію та бемкання церковних дзвонів зустріли молодят на виході з храму під спів "Ой коси, коси ви мої, довго служили ви мені". Привітав молодого і гурт "Борщ", з яким в Києві тепер співає іноді Шон Кар.

Британська газета "Індепендент" у заголовку наголосила на тому, що парю стали донька мільярдерки і лідський рокер. Газета зауважує, що "пересічний англієць одружився з дівчиною, родину якої за статусом можна порівняти хіба з королівською. Імідж Шона Кара і його минуле викликало неоднозначну реакцію в Україні". А газета

"Таймс" під заголовком "Українська спадкоємиця пов'язує життя з шевцем із Лідса" наголошує, що "Євгенія Тимошенко - 25 років, як вважається, спадкоємиця статків близько 6-ти мільярдів, мати – колишня прем'єр-міністр" та "Шон Карр – 36 років, довговолосий рокер, мав майстерні ремонту взуття в Лідсі, має десятирічну доньку" стали на рушничок щастя. І "Таймс" і "Індепендент" написали про весілля у Києві в розділі домашніх, тобто британських новин.

НАШІ ЖЕРТВОДАВЦІ

Українська суспільна служба в Оттаві дякує всім жертводавцям, які своєю підтримкою уможливили діяльність нашого відділу та випусків його друкованого видання "Оттавського Вісника".

Серед них Катерина Мурфі, Галина Мокрушина, Марта Корбутяк, Оксана Бащук-Гепбурн, Оля Генрі, Юля Войчишин, Ніна Ромас, Раїса Гордійчук, Ірина Смішна, Роман Якубов, Євген Штендера, Роман Осадчук, Тарас Залуцький, Андрій Савчук, Денис Ковальський, Микола Туринський, Марія Стебельська та інші. Ще раз зазначаємо, що "ОВ" виходить у залежності від зібраних коштів. На жаль, їх звичайно замало, аби видавати "ОВ" регулярно. Крім цього, аби самоокупити кошт друку, ми змушені зменшити безкоштовне розповсюдження "ОВ", і ввести символічну оплату, а для тих хто користується комп'ютером, нагадуємо, що ОВ можна дивитися та роздруковувати з веб-сторінки Інтернету, зафундованій п. Євгеном Штендерою (<http://ov.ottawalitopys.org>), яку вже на даний час відвідує понад чотириста читачів. Долучайтесь. Як до читання так і фінансування.

Дмитро Видрін - один з найцікавіших представників українського політикуму. Ця людина офіційно й за чутками радила чи не всім діячам кийського політичного бомонду. Однак, навряд чи хтось із сильних світу цього в Україні, хто платив Видріну пристойні гонорари, сумнівається в його ефективності. Йому завжди є що порадити... Але варто віддати належне відомому політологу -

політичний світ України його очима стає цікавим і якоюсь мірою забавним. Хочеться навіть вибачити авторів брудної політики, оскільки, як стверджує пан Видрін, тільки вона й може бути ефективною. Подаємо уривки з інтерв'ю "УП"

- Дмитре Ігнатійовичу, що ви думаєте про конфлікт Тимошенко й Порошенка?
- Знаєте, мені складно відповісти на це питання, оскільки я буду явно не об'єктивний. Так вийшло, що маленькі тендітні жінки мені завжди подобалися більше, ніж великі дебелі чоловіки. Крім того, я не бачу тут особливого конфлікту. Конфлікт, якщо бути понятию точним, це протиріччя між двома відносно рівновеликими величинами...

- Я розумію, про що ви говорите. Ви ж відомий "юлеман"! Але все ж таки, як щодо оцінки з позиції помилок? Чи не всі в політиці їх роблять? - Чому ж? Помилки роблять усі. У тому числі і Юлія Володимирівна. Інша справа, що помилки й недоліки талановитих людей, це зовсім не те, що помилки й недоліки бездарних. Недарма є прислів'я про те, що краще втратити з розумним, аніж знайти з дурнем. А що стосується безпосередньо Юлії Володимирівни, то, на мій погляд, можливо, найголовніший її недолік полягає лише в тому, що вона не користується бритвою.

- Непросто з вами... Думали, що ви розповісте якусь моторошну правду про того чи іншого політичного персонажа. - Може справа в тому, що я не колекціоную в пам'яті "моторошні правди". Я якось уже живився з нашим маленьким, але по своєму обжитим і звичним політичним світом. Був радником у багатьох відомих політиків. І навчився, якщо не виправдовувати їхні вчинки, то акцентувати увагу на їх, скоріше, забавних, аніж демонічних якостях.

- До речі кажучи, а якою по-вашому повинна бути основна якість у радника президента або прем'єра? - Музичний слух.

- ?..

- Так, саме музичний слух або вміння вселити ілюзію, що він у тебе є, часто дозволяє мати особливі відносини зі своїм патроном. От пам'ятається, в 1994 році я став політичним радником Кучми. Десь через тиждень він запрошує мене полетіти з ним на уїк-енд у Крим. Для мене, природно, це велика гордість, я продумую всі політичні теми, на які може із мною говорити президент. Ми сідаємо в невеликий літак, накритий столик, легка закуска, коньячок (здається "Каховка"). Виходить президент, говорить: "Почекай хвилинку, я зараз переодягнуся". Він іде у свою президентську каюту, а я поки приладжую серветочку до комірця й наливаю першу рюмочку. Тут виходить президент уже в костюмі "Adidas", але з гітарою. І запитує: "Ти любиш туристичні пісні?". Я кажу: "Обожнюю". Літак летить, я п'ю коньячок, і президент грає на гітарі (до речі, дуже непогано). Приємним тембром співає про барбарисовий куш, про альпінський лісоруб... Ідилія.

Проходить десь роки три. Я вже в опозиції до президента. І мене раптом запрошує радником прем'єр-міністра Марчук. Я працюю кілька днів, раптом Євгеній Кирилович дзвонить: "Як щодо уїк-енду в Криму?" Я кажу: "Велика честь" і перебираю всі теми національної безпеки, які ми, очевидно, будемо обговорювати. І от ми в Криму. Держдача №14. Євгеній Кирилович каже: "Вранці о восьмій годині сніданок, не спізнуйтеся, я люблю дисципліну". Вранці рівно о восьмій я спускаюся з другого поверху в обідню кімнату, все залито сонцем, за величезним, на півстіни вікном, море, вже накрито столик на двох. Стоїть коньячок (пам'ятається, "Ай-Петрі"). Я приладжую собі серветочку до комірця, наливаю першу рюмочку. Тут заходить Євгеній Кирилович і на ходу розминає пальці. Запитує: "Чи любите ви Брамса?". Я кажу: "Обожнюю". Він сідає до рюмочку. Грає (до речі, дуже непогано). Я дивлюся на море, попиваючи коньячок... Ідилія.

Кінець грудня 2003 року. Дзвінок по телефону, дзвонить прем'єр-міністр Віктор Федорович Янукович. Каже: "Непогано б нам познайомитися й проговорити деякі політичні сценарії розвитку подій". Я сідаю, продумую політичні теми, які можуть бути йому цікаві, потім під'їжджає машина й привозить мене до нього на дачу в Міжгір'я. Заходжу в обідню кімнату, накрито столик, стоїть коньячок (точно "Дачія"). Виходить Віктор Федорович. Ми знайомимось. Наливаємо по першій рюмочці. Він каже: "Почекай, я зараз". І через хвилину приходиться вже з баяном.

Запитує: "Як ти ставишся до шансону?". Я приречено приладжую серветочку до комірця й кажу: "Обожнюю". Віктор Федорович грає на баяні, співає (зненацька тенором) про бузок, що цвіте, про любов (до речі, дуже непогано)... Ну й так далі.

Тож, радник, це той, хто вміє слухати, а не говорити. Причому, як виявляється, слухати в тому числі й музику. А ці історії я розповів тому, що вони мене навчили ставитися до політиків не тільки як до якихось монстрів і злих демонів, що безупинно борються за владу і втілюють всі її пороки, але і як до звичайних людей зі своїми маленькими людськими слабостями й пристрастями. Все ж таки, виявляється, всі люди, принаймні, іноді. І це моє головне політологічне відкриття.

- А Юлія Володимирівна Вам ні на чому не грала? - Ні. Вона, по-моєму, не з тих, хто грає. А з тих, хто пише музику.

- Давайте повернемося до політики. Чи передбачали ви той розкіл, що відбувся у владному таборі? - Природно, передбачав, як і всі мої колеги, тільки не вгадав зі строками. Я думав, що він відбудеться трохи пізніше. Десь у січні, коли реально почнуть ділитися місця в списках і грошові фонди. Майданщики занадто захопилися самозахватом і самовихваланням, а всіх інших на свято запросити якось забули. У мене, до речі, виникло якесь де жа во. Якось у четвертому класі вчителька повела нас у похід, на Ірпінь, на риболовлю. Сказала, щоб всі, у кого є, взяли із собою вудки й ще по парі картоплин, по цибулині. І от ми прийшли на Ірпінь, і чоловік п'ять моїх однокашників піймало по рибиці. Відразу було організовано юшку з рибики, яку спіймали, зі спільної картоплі й лучка.

Потім вчителька сказала, що їсти юшку будуть тільки ті, хто спіймав рибику. І от п'ять чоловік з учителькою під чарівний запах ухи їли, пустували, веселилися, лясками один одного по чолу дерев'яними ложками, а ми, 35 чоловік, що залишилися, сиділи мовчки навколо величезним голодним кружком. Тоді я зрозумів, що хоча формально вчителька була права, але у всьому цьому почувалася якась більш глибинна неправда й навіть знущання. І от коли майданщики один одного називали кращими у світі президентами, прем'єрами, один одному роздавали пости й ордени, веселилися й тусувалися у своїй вузькій компанії, я дуже боявся, що країна розколеться. Тільки не на Схід і Захід, а на нову привілейовану аристократію й нових маргіналів, а точніше нове холопство.

А такий соціальний розкол страшніше географічного.

- По-вашому, ми вже спостерігаємо такий розкол? - Ми спостерігаємо те, як енергія схованого невдоволення й відчуження пішла не зовні, не в суспільство, а усередину самої команди.

- Відчуваю, що в Вас вже віє розчарування революцією... - У революції не можна розчаруватися, можна розчаруватися в окремих революціонерах.

- До речі, а чому ви всіх своїх давніх знайомих називаєте на ім'я й по батькові? Адже зараз як би мода називати всіх на імена, демонструючи демократичність, близькість знайомства з "сильними світу цього" і затусованість до влади. - Саме тому й називаю всіх на ім'я й по батькові, що не хочу нічого демонструвати. Крім того, мені подобається англійське прислів'я, що говорить, що фамільярність найочевидніший прояв хамства або, кажучи по-нашому, просто жлобства.

- Ну й на останок, що б ви побажали українському політичному бомонду? - Хочу побажати, щоб фази підлості в них ставали все коротшими й коротшими, а фази каяття все частіше й частіше. Хоча я розумію, що це абсолютна утопія.

- Чому ж? - Якось мій улюбленець, письменник Хеллер, на схилі віку сказав: "Виявляється, найбрудніший секс і є правильний". Отож, я все більше схилиюся до переконання, що брудна політика - вона і є правильна, а точніше ефективна. На жаль.

Інтерв'ю Ірини Кухар

Бурята Єханурова просять привезти Далай-ламу

Лідер Партії Зелених Кононов має намір звернутися до прем'єр-міністра Юрія Єханурова за допомогою в організації візиту Далай-лами в Україну. "Навіть по своєму національному характеру Єхануров — людина спокійна, адже буряти були єдиним у колишньому Союзі народом, що сповідував буддизм", - сказав Кононов. "А буддизм, як ви знаєте, закликає до всесвітньої любові, примирення. Тому символічно, що саме така людина стала одним з лідерів України", - відзначив він.

Уроки Помаранчевої революції

Чи є підстави стверджувати, що Помаранчева революція була безкровною, як про це вже всі звикли говорити? Щоб відповісти на це запитання, варто згадати калюжі крові перед ЦВК 23 жовтня й закривавлені обличчя людей, побитих бандитами. Чи була тоді реальна загроза громадянської війни? На це запитання дає відповідь Ющенко, коли говорить, що ухвалення парламентом пакетної угоди 8 грудня 2004 року щодо зміни закону про вибори й політреформу якраз і було намаганням тодішньої опозиції запобігти громадянській війні.

Громадянська війна в Україні, безсумнівно, визрівала, й посилення на безкровний досвід сербської та грузинської революцій не є цілком коректним щодо українських реалій. Поза тим, що Мілошевіч і Шеварднадзе були типовими авторитарними диктаторами, вони мали над нашими тодішніми лідерами ту перевагу, що перший є сербом, а другий грузином, і сербові стріляти в сербів, а грузинові - в грузинів на початку XXI століття неможливо за жодних обставин. Нашим же рідним “кацапам”, Кучмі з Януковичем, стріляти в українців і тих неукраїнців, які співчували українській демократичній ідеї, не становило жодної проблеми. Із совєтською атрофованою мораллю і відсутністю страху перед Божою карою (бо атеїсти і навчилися хреститися лише після 1991 року) віддати наказ убивати людей на Майдані, серед яких були відсутні прибічники ідей Великої Росії, було лише питанням слухного моменту.

Генетична пам'ять народу, який за останні століття й особливо десятиліття зазнав жахливих людських втрат, мала б волати про те, що треба всіма силами уникати крові. Але закорінена ворожнеча, яка панувала на українській землі та величезна демографічна складова тих, хто вижив у голодоморах (а за законами “степових джунглів”, виживала гірша частина народу, бо імперія знищувала все працююче, духовне й здатне мислити) нагнітали дух конфронтації. Власне, саме ця аморальна складова тих, хто вижив у голодоморах, генетичним прокляттям лягла на свідомість навіть не дуже старих людей особливо зі Сходу і Півдня України.

Культивування ворога в образі української державності невпинно здійснювалося останніх 70 років, і тому кушнарівське “Вставай страна огромная” не було пустим гаслом, а керівництвом до дії закоренілої ідеології манкуртства.

Але для громадянської війни не достатньо лише розстрілу людей на вулицях, це було б просто придушенням повстання. Для неї потрібна була ворожа сторона, яка б прийняла жорстокий виклик. І така сторона була. Нащадки січовиків та упівців мають у своїх генах невпинний потяг до війни із загарбниками. Ця історична пам'ять не згасає так швидко і може потужно актуалізуватися в доленосні моменти історії. Про створення народного ополчення в Західній Україні говорилося небагато, але велика частина галицьких чоловіків і юнаків внутрішньо готова була боротися за свободу. І якщо перлиною донецького фольклору є “вишел в степь даецкую парень маладой”, то галицького є “лента за лентою набої подавай”. Одвічний страх Сходу України, персоніфікований в образі “бандеравца с автоматом” міг перетворитися на реальність.

Господь врятував Україну від крові. Яким чином Він Йому це вдалося, вже не так важливо. Вочевидь, що Солана з Адамкусом і Квасневським навряд чи могли в чомусь переконати антиукраїнську владу і її московських шефів. Радше за все доленосні переговори таємно велися у більш солідному та переконливому форматі, й не можна відкидати, що Буш і керівники Європи частково погрозами, частково задобрюваннями переконали Путіна (а не маріонетку Кучму) не втручатися брутально в Помаранчеву революцію в обмін на гарантії недоторканності для того ж Кучми з компанією. Підтвердженням цієї версії є те, що нікого з верхівки “бандитської влади” навіть пальцем ніхто не чіпає й, вочевидь, не має наміру цього робити. А втім, найважливішим є те, що український народ уперше у своїй історії справді громадянською позицією довів, що чинити з ним так, як чинили віками, вже неможливо, й збурити громадянську війну в Україні виявилось марною спробою.

Ілько ЛЕМКО

Президент Віктор Ющенко - перший із сучасних українських державних діячів, біля могили Симона Петлюри. Париж, цвинтар Монпарнас, 16 листопада 2005 року.

До суду через “справу паспортів”

Офіційний представник “Суперкому” Еяль Тухман заявив “Німецькій хвилі”, що Ізраїльська компанія “Суперком”, яка спеціалізується на випуску паспортів, може звернутися до міжнародних судових інстанцій з позовом проти українського уряду, якщо їй не заплатять усіх грошей відповідно до укладеного контракту, — повідомляє УНІАН. Він наголосив: його компанія на держзамовлення за своєю ексклюзивною технологією розробила українські закордонні та внутрішні паспорти нового зразка. Однак серійний випуск документів відтермінували, а створений для цього концерн ЄДАПС почав співпрацювати з іншим розробником, попри контракт із “Суперкомом”. Представник “Суперкому” зазначив, що українська сторона лише частково розрахувалася з компанією за надані послуги та обладнання. Тухман також зазначив, що вони прагнуть повернутися на український ринок і довести до кінця модернізацію громадянських документів, адже, на його переконання, попередні контракти і досі є чинними. Нагадаємо, що 11 березня Президент України Ющенко скасував указ Кучми щодо ЄДАПСу.

Ліс: куці, дерева...

Що може бути кращим у теплі осінні дні за спробу знову зблизитися з матінкою-природою?! Словом, варто на вихідні поїхати в ліс. Поки ще не облетіло листя і все живе не позалізло в свої нори у передчутті холодної та голодної зими. А зараз ще сухо, тепло і не страшно самому ходити між деревами. Дерев, куці, останні квіти, трава та ягоди. Ведмеді бродять, зайці бігають, рогаті лосі блукають, їжаки мандрують у тумані, сови вночі літають, журавлі курличуть... А найприємніше - майже немає собак і голубів. І так набридли в місті. Що може бути кращим для міської людини, яка п'ять днів відбарабанила на роботі, аніж впертися поглядом у грубезний стовбур дерева і послухати, як шарудить листя під ратицями дикого кабана, котрий біжить прямо на вас?! Що може бути кращим для тих, хто п'ять днів ламає очі об екран комп'ютера, чи для тих бідолах, чий зад уже задубів від безперервного сидіння в кріслі, як пройтися своїми ногами лісового галявиною?!

Для мешканців деяких районів, із чітких вікон таки видно ліс, взагалі влаштувати відпочинок дуже легко і просто. Потрібно тільки вийти з під'їзду - і ви в справжньому лісі. А от мешканцям інших районів потрібно кудись їхати, декому навіть сідати в літак, електричку чи, ще гірше, у маршрутку або автобус. Найприємніше те, що якщо обираєш відпочинок у лісі, то не потрібно багато фантазувати. Це, звичайно, не стосується поціновувачів шашликів під відро горілки і музичний супровід у вигляді блатного шансону. Можна прости йти і нюхати напоєне лісовими пахощами повітря, дати спокій голові й очам. Щодо флори і фауни, то можна пригадати шкільні уроки зоології та ботаніки й поправлятися у розпізнаванні грибів і ягід.

Небезпека, яку варто оминути

Не забувайте, що ліс - це не парк, де під кожним кущем сидить компанія. Навіть порадник по туризму суворо попереджує: якщо йдете в ліс, то, принаймні, повідомте всіх, кого можете, про те, куди ви прямуєте, щоб у разі чого по вас прислали вертоліт і бригаду рятувальників. Якщо поблизу нікого нема, то залишіть записку на столі біля газової плити з відповідним повідомленням. Великими буквами напишіть дату, час, коли вирушаєте, кількістю людей, які йдуть разом із вами, напрямком подорожі і приблизний день повернення. Перед походом до лісу спробуйте поговорити з людьми, які там були, щоб поділитися досвідом. Якщо таких немає, то хоча б карту перегляньте чи намальований від руки план місцевості. Там знайдете хоч якісь орієнтири. Окрім дерев, ще можна натрапити на скелі, високовольні лінії електропередач, військовий цвинтар, мурашник, хатину лісника. Одягніться так, щоб ваш одяг і взуття підходили для місцевості та погодних умов - це також порада із брошури. У жодному разі не йдіть у вечірній сукні та туфлях на височенних підборах-шпильках.

Запам'ятайте, попереджує порадник, погодні умови можуть змінитися дуже швидко. Ви вийшли в ліс, коли було літо, а прийшли до лісу, коли вже випав сніг, а дерева вкрилися інеем. Якщо у вас немає не те що мобільних телефонів, а навіть пейджерів, то найкраще одягнути дітей у барвистий одяг - його швидше помітять, якщо вас шукатимуть за допомогою військових супутників. Переконайтеся, що все ваше спорядження - рація, автомат АК, портативний холодильник, ноутбук - у робочому стані. Якщо ви хоч на секунду сумніваєтеся щодо того, чи брати ту чи іншу річ, то не беріть. Зайва вага під час переходу через потічок тягнучиме вас на дно. Якщо ви все-таки добралися до лісу з компанією, яка складається з більше ніж двох людей, то розробіть систему сигналів, аби не загубити один одного у лісі. Це може бути свист, якийсь вигук. Власники мобілок можуть скористатися телефонами. Усім іншим рекомендують носити зі собою мегафон. Коли проходите стежкою, обов'язково запам'ятовуйте дорогу, якою йдете, залишайте якісь позначки, наприклад, позначки на стовбурах. Приміром, можна написати великими літерами: "Тут був Вася". Банку фарби варто завжди мати зі собою. Пам'ятайте, без зорових орієнтирів людина в лісі починає кружляти, як лев африканською саваною. А якщо у вас сіла батарея

в мобільнику, одразу лізьте на дерево і кричіть, поки вас не збудить.

Якщо ж ви замерзли або зголодніли, то виберіть місце для вогнища та обладнайте його. Але розпалюйте вогонь так, щоб ліс не спалити і вас вовки не знайшли. Ніколи не залишайте багаття без нагляду, а то придуть чужі люди і виженуть вас.

Окрім того, якщо вірити пораднику, безпритульне вогнище може бути причиною лісової пожежі. Ніколи не пийте воду з річок та озер. Навіть якщо у вас труби горять, а в голові почали з'являтися мультфільми - усе одно не пийте. Можете впасти в холодну воду і втонути. Єдині надійні джерела води - струмки. Там мілко. Поблизу місць, де ви побачите мертвих риб чи тварин, не можна навіть мити руки. А раптом прибіжить лісник і скаже, що то ви кинули динаміт у воду?! Будьте обережні, у лісі може бути трясовина. Обходьте її, а ще краще - оббігайте. Болотною водою також не можна користуватися. Вона має поганий присмак. Ще поблизу болота, як правило, є багато гадюк, жаб тощо. Пам'ятайте: збирати можна тільки ті гриби та ягоди, про які вам розповідали мама. Щоб уникнути отруєння ними, ніколи не куштуйте сирих грибів. Їсти можна тільки печені на вогні. Ніколи не збирайте грибів та ягід поблизу транспортних магістралей, а то вас переїде автомобіль.

Бійтеся наших братів менших

Уникайте тих диких тварин, які не хочуть уникати вас. Пам'ятайте, що небезпечними можуть бути навіть лосі та олені, якщо вони голодні. Майте на увазі: у людей і тварин є близько 150 спільних хвороб. Звірі можуть напасти на людину, якщо вони поранені, перелякані несподіванкою або захищають своє потомство. Коли бачите агресивних тварин, то найкращий спосіб врятуватися - втекти. Уникайте додаткових непрямостей із ними, особливо уночі - ніколи не залишайте їжу у вашому наметі або біля місця вашого відпочинку, краще покладіть її на дерево і самі там сховайтеся. Недоїдки закопайте якомога далі від місця відпочинку, щоб не прийшли ведмеді.

Будьте обережними, якщо наткнулися на змії, у них дуже нестійка психіка. Якщо ж змія таки вкусила, терміново витисніть із ранки краплі крові з отрутою, а потім висмоктуйте кров упродовж півгодини, акуратно спльовуючи її собі під ноги. Цього не можна робити, якщо є ранки на губах чи у роті. Потім необхідно накласти щільну пов'язку вище від місця укусу та негайно звернутися до лікаря (хоча який там у лісі лікар!). Пам'ятайте, що в лісі, особливо навесні, наймовірніше багато кліщів, комарів та інших поганих комах, які можуть причепитися до тіла. Якщо вас укусув, наприклад, кліщ, то не треба пробувати витягнути його, а слід якнайшвидше бігти до лікарні.

Але і це ще не все. Якщо ви опинилися біля поламаних дерев, то не затримуйтеся. Вони спираються одне на одне і, найімовірніше, упадуть на вас, варто лише подути легенькому вітерцеві. Краще не ховайтеся під високими деревами, хоча під низькими також не бажано перебувати під час грози з блискавками. Вогняна стріла може влучити у вас. Ніколи не пірняйте у незнайому водойму. Можете голову скрутити. Та й вода, мабуть, виявиться дуже брудною, а дно замуленим і заваленим сміттям. Спочатку акуратно обстежте берег і з'ясуйте, якою є завглибшки водойма та чи немає на дні каміння, залізяк, гострих гілок тощо. Уникайте води зі швидкою течією - це не ванна. Ніколи не плавайте поодиноці, а тільки разом із однодумцями. Будьте обережні - а раптом похолодає? Взимку водойма, як правило, вкривається кригою. Тоді ходити нею небезпечно. Пропустіть наперед когось зі знайомих, самі ж не йдіть. Навесні ситуація ще гірша. Коли крига темна, на неї взагалі ступати не можна - вона дуже ламка, ще й риба пробує її проламати з іншого боку. Їй же, бідоласі, немає чим дихати. Якщо ж ви нічого в лісі не знайшли - ні грибів, ні ягід, ні лікарських трав для того, щоб потім пити з них чай чи прикладати до хворого місця, то не сумуйте. Повертаючись із лісу, завітайте в магазин і купіть собі трошки всього того, чого ви не збрали в лісі.

МАЙКЛ

3 ПАРЛАМЕНТСЬКОГО ГОРБОЧКА

Statements by Members
Thursday, November 16, 2005
Volume 140 • Number 151

Great Famine/Holodomor

Mr. Borys Wrzesnewskiy (Etobicoke Centre): Mr. Speaker, November marks one of the greatest tragedies in human history, when 7 to 10 million members of farm families which had just brought in record harvests, were deliberately starved to death in the breadbasket of Europe by the Soviet regime in 1932-33. The Stalinist regime perpetrated the Great Famine/Holodomor by making food illegal in Ukraine's countryside. Red Brigades under the direction of Lazar Kaganovich seized grain, prevented the starving population from leaving the countryside and then sent the food to the West for export. This was done to eliminate resistance to the forced collectivization of agriculture and to destroy Ukraine's national identity. On the eve of the 70th anniversary of Holodomor, the UN declared a week of commemoration in memory of the victims of the Great Famine in Ukraine. I join all members of the House in calling upon the Government of Canada to recognize the Holodomor of 1932-33 in Ukraine and to condemn this genocidal act of inhuman brutality by Stalin and his henchmen.

HOUSE OF COMMONS DEBATES

Stalinist Culturicide and Genocide against Ukrainians

Borys Wrzesnewskiy, M.P. (Etobicoke Centre): Hon. Larry Bagnell (Parliamentary Secretary to the Minister of Natural Resources, Lib.): Madam Speaker, the member for Etobicoke Centre does a lot of work in our party related to foreign affairs. Although he is a new member, I compliment the tremendous initiatives he has already undertaken and had effect due to his diligence, passion, energy and experience on some of the international issues. He has had experience in areas such as Ukraine, Somalia, Darfur and Sudan. Regarding the conflicts that are going on today that make it very urgent that we support this bill, does he have any examples of which he is aware that are at risk and could he discuss some of the international work in which he has partaken?

Mr. Borys Wrzesnewskiy: Madam Speaker, I thank the member for being very kind in his comments about my work. The work I have done over the last year has given me quite a perspective on some of the destruction that takes place in conflict zones around the world. The twentieth century was horrendous when it came to mass killings and cultural destruction. Some would argue it was a century of cultural genocide that often accompanied acts of human genocide.

The member mentioned Ukraine, which is part of my ancestry. It is fascinating because it ties back to the question of why, in the late 1940s to 1954, although a state party to these protocols, we did not sign on to them. One of the signatories to these protocols was the Soviet Union. A number of vassal states in central and eastern Europe were newly enslaved. There was a great dilemma at that time. If we signed on, were we providing the Soviet Union with another method to go about the very cultural destruction that it had clearly demonstrated over the previous years and decades?

We have to remember that this was the Stalinist regime. Stalin was a party to signing these protocols at that time. It was mentioned that its recent history was 1954. While I was not born at that time, I have some knowledge of that history. It was this same regime that committed genocide through the Holodomor, the famine in Ukraine in the early thirties. It was the same regime that burned down hundreds of churches in Kiev and throughout Ukraine. It destroyed thousands and thousands of churches and libraries. It was the same regime that burned down the archival library in Kiev, which held manuscripts and archives going back to the tenth century.

There was no question why we were unable to sign on with partners such as the Soviet Union at that time. It was signing on because it saw a particular advantage. It could use cultural institutions as the premises for military intelligence operations. The same regime performed a similar trick with the Helsinki accords. After signing the Helsinki accords, it immediately sent numerous people into the gulags.

It provides a little historical context as to why Canada did not sign on at that point in time. However, today is the right time. We have seen the destruction that takes place during times of war, especially today in Iraq. It is a terrible situation in that country. Unfortunately, one of the things that is not discussed is once this conflict is over, a lot of that cultural history, the repository of thousands of years of history of a people and of all civilization, will have been destroyed.

Папу мали вбити у Польщі—Івана Павла II мали вбити у червні 1979 року під час паломництва до Польщі. Таке приголомшливе зізнання зробив суддя Ф. Імпозімато перед італійською парламентською комісією, - передає Gazeta Wyborcza. Суддя розглядав справу після того, як 1981 року турок Алі Агза поранив Понтифіка на площі Святого Петра. Потім протягом багатьох років він провадив приватне слідство. Вперше замах на Папу планували 1979 року, пізніше на прицілі був Лех Валенса, який у січні 1981 року приїхав до Риму. Як стверджує Імпозімато, замах на Валенсу не відбувся лише тому, що тоді планували вбивство Івана Павла II. Рішення про два замаху ухвалив радянський КДБ, послуги якому надавали болгарські агенти, а знала про все політична поліція НДР, завданням якої було знищення слідів.

Сперечайтесь у Флориді небезпечно—Британські газети мають намір розмістити низку оголошень про те, що в американському штаті Флорида туристів можуть бути вбиті нізачо. Таке рішення ухвалили в зв'язку з тим, що у Флориді набрав чинності закон, який на вулиці дозволяє мешканцям стріляти у підозрілих осіб. Британці радять уникати конфліктів у цьому штаті й вживати заходів безпеки для захисту своїх сімей. "Плануйте під час відпустки відвідати Флориду? Будь ласка, переконайтеся, що ваша сім'я буде в безпеці. Перебуваючи у Флориді, уникайте конфліктів. Дуже обережно сперечайтесь із водіями на флоридських дорогах", - йдеться в одному з таких оголошень. Канадців, які теж часто люблять відпочивати у цьому штаті, це стосується також. Йдете там, думайте наперед.

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service – medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawaskyj Visnyk".

До винайму

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 євро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літовища e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 3-ій сторінці цього числа.

Продається

- Комп'ютер** з кирилицею, українськими програмами, пристосований для роботи з кирилическими текстами, принтер. Тел: (613) 761-5786
- Котедж** біля містечка Бушет на березі озера (100 км від Оттави на північ в сторону Манівакі.) Тел: (613) 596-6097
- Ваше здоров'я в ваших руках. Почніть знайомство з продуктом **Intra** вже сьогодні. Ваше тіло Вам не підкоряється? Може бути Вам здається, що Ви всі засоби вжили... Це не зовсім так! INTRA — тільки 30 грамів щодня. Відчуєте різницю! 237-8682
- Мед манітобський!** Чисто екологічний з канадського степу. Замініть цукор медом і відчуйте різницю. 866-8682.
- Парфюми (Духи)** від провідних виробників Франції, Англії, Швейцарії. **Більше двохсот сортів.**

Телефон - (613) 729-0042 Віталій.

Послуги

- Косметологія:** Manicure, Pedicure, Wax, Relax Massage, Make-up. 237-8682
- В'яжу гарно та якісно, ще й недорого.** Можна з ваших ниток, можна з моїх. Дуже цікаві дитячі моделі, усяких кольорів, також костюми на хрестини. 237-8682. Марина.
- Комп'ютерна робота:** Від збірки комп'ютерів до веб-сайтів під ключ. 237-8682 Володимир.

США не виконують обіцянок

Другий візит Президента Віктора Ющенка до США майже не відрізнявся від першого - привітання, слова, декларації. "В особі Америки Ви маєте надійного друга", - сказав Джордж Буш під час першого візиту Віктора Ющенка як Президента України до США. Відтоді минуло майже півроку, однак більшість обіцянок Америки так і залишилася словами та деклараціями, звичайними мильними бульбашками. Віктора Ющенка американські можновладці сприймають як героя революції, своєрідний символ, хоча в ньому треба бачити представника оновленої держави, який приїхав до США заради того, щоб налагоджувати якісно нові українсько-американські відносини. Пан Ніколас вдало зазначив, що багато американських політиків змінило свої краватки на помаранчеві під час виступу Ющенка у конгресі, але не змінило свого ставлення до України. І це справді так. Наприклад, обіцянка скасувати горезвісну поправку Джексона-Веніка так і залишилася обіцяною. Деякі представники американської влади поведуться так, наче для появи демократії в країні вистачить протестів на головному майдані столиці або лише успішних виборів. Вони применшують досить реальні виклики, пов'язані з будівництвом інститутів, необхідних для нормального функціонування демократії. Інші, прагнучи довести, що кількість "демократії" у світі зростає, схоже, більше стурбовані тим, щоб позначити на карті чергові країни як "демократичні", замість того, щоб створювати життєздатні демократії, які надавали б своїм громадянам справжню свободу, правосуддя й вищий рівень життя.

Обробка та адаптація: Богдан Малина

Заклад з дідьком

Колись, дуже давно, як Миколай ще мандрував по світі, він зустрівся з дідьком.

- Доброго дня Миколай – привітався дідько. - А чим ти займаєшся?
- Я? Та так собі, мандрую, – відповів Миколай. - Де не зайду, там і добре, що отримаю, від того і щасливий.

- О! То мало б бути дуже нудно! – з насмішкою вигукнув дідько. – Я маю добру ідею! Знаєш яку?

- Навіть не уявляю.

- Давай поб'ємося об заклад. Тоді і час ітиме скоріше.

- Про мене, час і так іде своїм плином дуже добре, але, якщо хочеш, то давай закладемося.

- Чудово! – втішився дідько. - Але хто виграє – той зможе з'їсти переможця!

- Добре, - погодився Миколай. – Тож смачного.

- Хм, - задумався дідько, - а на що ж би нам засперечатися?

- Давай, тоді... ну, хоча б вгадаємо, хто що з нас думає, – запропонував Миколай.

- Згода, - вдарив по руці рогатий.

- Ну то гаразд, - засміявся старий. – Тоді ти давай думай за щось, а я буду пробувати вгадати.

Дідько замружив очі і кілька хвилин нерішуче перебирав копитами, вирішуючи, за що б то подумати. Враз йому прийшла до голови думка і він про себе задоволено засміявся – “ось на цьому, недоумкуватий святче, я тебе і ввіймаю!”. Він відкрив свої хитренькі очиці, і заклавши лапи на грудях, самовдоволено запитав:

- Ану тепер, вгадуй про що я думаю!

Та поки рогатий із закритими очами вирішував, про що б це йому подумати, Миколай уважно спостерігав за ним. І помітив як він смачно облизався і ликнув слину.

- Ти думаєш, коли виграєш заклад, як це смачніше мене приготувати – чи це всмажити, чи впекти чи зварити...

Заскочений дідько аж присів.

- Прокляття! Ти вгадав, - зашипів він. – Як тобі вдалося? Але то немає значення. Тепер буду вгадувати я! - “Ат, нема чим перейматися, то є святий – заспокоїв він сам себе, - що той старий там може мати в голові, крім святого! Легко буде його розгадати”.

Миколай закрив очі, щоб щось почати думати, але як тільки його повіки склепилися, голова поникла, а довга біла борода спочила на грудях. Цього дня він перейшов величезну відстань, і змучений, несамохіть, майже відразу задрімав. За хвилюк він отямився, знічено протираючи очі від несподіваного нападу дрімоти.

- Ага! – переможно вигукнув дідько. - Тут я тебе і злапав! Ти думав за Бога!

- Ні, не вгадав - винувато відповів Миколай. – Я нічого не думав, бо випадково задрімав.

Дідько аж надувся від злості. Він би радо обвинуватив старого у брехні, але навіть сам чудово знав, що святий Миколай ніколи нікого не обманює.

- Ну добре, - приязно відізвся Миколай. – Ти програв, але я даю тобі ще один шанс. Давай вгадаємо, хто що має в руці.

- Добре - перемагаючи свою гордість, пристав на це дідько.

- Ну то я починаю. – І Миколай, приглядаючись до землі, почав крокувати взад і вперед. Зненацька він раптово нахилився, простягаючи руку до землі, ніби щось піднісши.

Хоч як уважно не слідував за ним дідько, але широченні рукави Миколая заважали йому побачити, що ж він підніс. “Старий знов хоче зтраскати з мене вар'ята! – запевнив себе подумки хвостатий. - Насправді ж він не підніс нічого. Так як і попередній раз, коли не мав жодних думок в голові”. І будучи впевненим, що тепер він виграє, підсакаючи, радісно вигукнув:

- А-а дурнуватий святий! Нічого не маєш!

Замість відповіді, Миколай, усміхаючись, простягнув руку і показав в жмені кілька прутиків.

Ошелешений дідько спочатку втратив дар мови! А коли він вернувся, з його грудей вирвався несамовитий крик розпачу! Він програв заклад! Гірше того – тепер він належить до святого від кінчика хвоста до чубчика рогів. Миколай може зробити з ним все, що забажає! Навіть з'їсти! Здрігаючись, він уявив себе на рожні, приправленим спеціями. Від страху йому аж скорчилися копита.

Та Миколай, глянувши на зіщуленого дідька, все зрозумів і весело розсміявся.

- Бідний дідько! Чи ти б насправді міг подумати, що я хотів би тебе з'їсти. Це ж була якраз твоя затія. Для мене буде досить, щоб ти служив мені один день на рік, і в цей день ще будеш мені розповідати про всі свої гріхи. А з цих прутиків, зробиш різку, і роздаватимеш її всім тим, кого тобі вдалося спокусити. А решта днів у році, роби що собі хочеш.

...

Ось так великодушний Миколай вибачив навіть дідька, хоч міг змінити його поведінку. Лиш раз на рік, у день 19 грудня, дідько служить добру, ходячи з Миколаєм і розповідає йому про свої гріхи, чи точніше, про тих людей, котрих він намовив до гріху. З тих пір люди цього дня, крім подарунків, також знаходять під подушками різку, з котрими у своєму мішку, носиться за Миколаєм дідько, на згадку про програний ним заклад.

Дванадцять питань

Ще за часів, коли довкола Чорного моря, в котрий бік не піди, жили тільки християни - були дуже бідні чоловік і жінка. Щоб заробити якийсь харч на святкову Різдвяну вечерю, чоловік вибрався в далеку дорогу. За кілька місяців праці, йому вдалося заробити мізерні гроші, але він був і тому радий. Та вертаючись додому, на нього наскочили розбійники і забрали навіть цей злиднений заробіток. Голодний та обдертий, він навіть не наважувався показатися жінці з порожніми руками і так залишився сидіти на краю дороги, гірко плачучи.

Аж тут біля нього спинився перехожий незнайомець.

- Мій друже, чому ти такий сумний?

- Як же ж я не можу бути сумний – відповів чоловік. - Ми з жінкою гірко бідували, я вирушив на заробітки і все що вдалося зібрати - в мене відібрали. Тепер ми обоє є приречені на голодну смерть. Я навіть не хочу йти додому, бо жінка чекає мене з надією, а як я їй скажу, що нічого не маю!

- О, як так, то я можу допомогти тобі, - сказав незнайомець з хитрим блиском в очах. – Я позичу тобі гаманець в якому ніколи не бракує монет, і ви зможете прожити цей рік без голоду, але звичайно, не просто так. За це, ти маєш пообіцяти мені те, що з'явилось в хаті, поки тебе не було. Рівно за рік, я прийду за своїм боргом, і якщо ти не захочеш мені це віддати, то мусиш відгадати дванадцять питань. Але якщо не відгадаєш, хоч одного з них, то крім цього я заберу собі ще тебе і твою жінку.

“Що ж там могло з'явитися, крім ще гіршої біди? - подумав про себе чоловік. – Треба погоджуватись, бо все рівно доведеться помирати з голоду, і це не за рік, а вже тепер.”

- Хай буде, – згодився він.

- Чудово! – врадувався незнайомець. – Ти є мудрий один! Тримай калитку з грішми і побачимося за рік.

Чоловік на ослаблених з голоду ногах, аж летів додому, ошчасливлений таким несподіваним закінченням своєї лихогої пригоди, щоб чимскоріше поділитися з жінкою цією новиною. Та тільки вдома він зрозумів що сталося – жінка народила за час його відсутності дитину, і її, не знаючи про це, він так необережно проминяв незнайомцеві! Капшук з грішми пік його в руку і незважаючи на те, він чувся ще більше обкраденим, ніж коли на нього напали розбійники.

Надібравши трохи монет, для того хоч купити необхідних харчів, чоловік знову вирушив у подорож, щоб відшукати незнайомого і вернути йому гаманець та відмінити договір. Але незнайомця вже не можна було ніде знайти. Щораз менше часу залишилось до

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

призначеного ним терміну. Аж тут він знову опинився на знайомій дорозі, недалеко від того злочасного місця, плачучи на свою гірку долю.

І на цей раз біля нього зупинився добродушний старий з довгою білою бородою і таким самим волоссям.

- Чого, чоловіче, так вбиваєшся? – запитав він.

Бідолаха розповів йому всю свою пригоду з незнайомцем. Старому стало шкода чоловіка.

- Ну не журись. Гм-м... Кажеш, незнайомий говорив за питання... я прийду до тебе в цей день. Я називаюся Миколай, а то якраз буде на мої іменини.

В призначений час Миколай завітав у гості до чоловіка.

- Тепер закрій двері і сиди тихо, бо інакше все зіпсуєш. Якщо хтось стукатиме до дверей, я буду відповідати замість тебе.

Як тільки засутило, в двері хтось голосно загував. Миколай застерезливо підніс руку до господарів, наказуючи їм сидіти тихо. Навіть мала дитина в колісці замовкла.

- Хто там? – спитав він через двері.

- Це я, власник ганця, прийшов за своїм, – обізвався самовпевнений голос знадвору. – Але хочу наперед почути відповіді на свої питання.

- Добре, питайся.

- О, аж так! Тоді що таке один?

- Бог є один, ні більше ні менше. Така моя відповідь.

- У-у! Чоловіче, це правда! А скажи мені що є два?

- Адам і Єва – предки всіх нас.

- О-о! І це правда, а що є три? – вже настороженіше спитав незнайомиць.

- Ісус, Йосиф і Марія.

- Чоловіче, ти й справді багато знаєш. Тоді тепер скажи що таке чотири?

- Матвій, Марко, Лука та Іван. Чотири євангелісти.

- А що таке п'ять? – голос почав бути щораз більш тривожним.

- Рани на тілі Христа. Дві на руках, дві на ногах і одна на боці. – незворушно відповідав Миколай.

- І це знаєш!!! А що є шість?

- Дні, в які Бог створив світ.

- Е-е-е! – почав нервуватися незнайомиць. – А що таке сім?

- Сім свічок на семисвічнику єрусалимського храму.

- Так, мушу погодитись. Ти не простий один. А що таке вісім? – щораз роздратованіше чулося з-за дверей.

- Благословення Христа під час Нагірної проповіді.

Розхвилюваний незнайомиць надворі вже почав кричати.

- Ну цього вже ти не вгадаєш! А що таке дев'ять?

- Дев'ять ієрархій хорів небесних, які оточують Господа нашого Гоґсерафими, херувими, престоли, владарства, сили, власті, начала, архангели і ангели.

- А що десять? – задихаючись, несамовито завив незнайомиць

- А ти, бідний, не знаєш? – покепкував Миколай – Заповіді Божі!

Чуючи відповіді, незнайомиць з люті і розпачу не тільки втратив мову, але і збився з послідовності питань.

- Що таке дванадцять? – заволав він, скрегочі зубами. – Але ж я знаю більше за тебе!

- Апостоли Христові! – відповів Миколай. – А якщо знаєш більше за мене, то давай і я тебе щось запитаю.

- Питай!

- Що таке тринадцять?

За дверима запала тиша, і за якийсь час обізвався розгублений голос.

- Тринадцять...? Я не знаю що це, і ти не знаєш. Нема тринадцять!

- Є! – вигукнув Миколай. – Є мій друже. Це ти сам – дідко у власній особі! А тепер згинь і більше не маєш права приходити до цієї хати. Йди там, де тобі призначив бути Господь!

Заскочений дідко, а це був саме він, спохватився, що забув за одне питання.

- Ще одне!!! – вхопився він за останній шанс.

- Нема! – відрубав Миколай. – Ти хотів дванадцять питань, така була твоя умова, тож так їх було, і разом маєш дванадцять відповідей. Ти все використав. А за це, що хотів обдурити бідака, що не спокусився навіть на капшук твоєї бісової мами, в якому завжди є монети, залишиш його дитині, аж, поки вона проживе, що їй Господь

призначив. А тепер геть!

Надворі страшно загуркотіло і враз стало тихо.

- Ну, тепер можна йти. – Миколай відкрив двері, збираючись виходити. Перестрашені чоловік з жінкою із сльозами на очах, підбігли до нього, дякуючи за порятунок їхньої дитини.

- Не бійтеся, дідко більше не прийде до вас. Він отримав відповіді на дванадцять питань. Договір виконано. Але пам'ятайте, і всім решта скажіть – ніколи не погоджуйтеся на умови з незнайомою особою!

І відтоді, всі хто прислухається поряд Святого Миколая, не має неприємних пригод.

Пфєффернґосє

З німецького фольклору

Святий Миколай у своїх подорожах має багато помічників на яких він возить подарунки у найчудовішу в році ніч. Виїжджаючи з України на традиційних санях запряжених кінями, він чим далі на захід мінєє свій транспорт. Крім коней, це можуть бути різні тварини - вовки, олені, собаки, карibu, лами... Ще би! Яка ж тварина не втомиться аби встигнути завезти енергійного Миколая до всіх своїх прихильників.

Супутником Святого Миколая в багатьох західних країнах Європи є традиційний ослик, який допомагає таємничому Святому розвозити дітям презенти. Він має незвичайну сіро-срібlistу шерсть. Про нього існує багато історій і пригод. Звичайно, протягом століть, це не може бути одна і та ж тварина, тож за німецькими легендами Миколай завжди бере свого чотириноного помічника тільки з однієї ослячої родини, в якій від пра-пра-пра-прадідів тягнеться неперервна родова лінія. Напевне, можна здогадатися, що давній предок цього знаменитого роду колись віз на собі до Єрусалиму іншого важливого вершиника...

Іншим символом, відомим всім німецьким дітям і без якого не обходиться щорічне свято Миколая є пфєффернґосє – печиво з прянощами або пряники з перцем – яке печуть лише раз на рік спеціально у цей день напередодні відвідин Святого. Щороку, переповідаючи один одному цю пригоду, всі присутні весело вигукують: І-а-і-а-і-а!

Одного разу Святий Миколай подорожував провінціями нижнього Рейну. В околиці міста Дюрєн він побачив невелику капличку і відчув внутрішню потребу в ній помолитись.

- Зачекай мене тут, мій друже, - сказав він своєму ослику, злізаючи з нього. Залишивши сіренького вухналя вільно поскубувати зісохлу вивожку траву, яка ще де-не-де пробивалася через тонку ковдру першого снігу довкола каплички, Святий Миколай зайшов всередину і заглибився у щирю молитву...

Минуло досить часу поки Миколай, скінчивши молитись, вийшов надвір щоб продовжувати свою подорож. Але тепер він не міг знайти свого ослика! Він обійшов каплицю, позаглядав у різні боки, та ослик безслідно зник.

Шукаючи його, поблизу він натрапив на рибалок, котрі якраз витягали з ріки рибу. Розповівши їм про згубу, Миколай попросив у них допомогти знайти ослика. Добрі рибалки погодилися, одночасно видумуючи різні способи, як би то привабити неслухняну тварину назад.

Надворі починало темніти тож вони запалили смолоскипи, та освічуючи ними перед собою, почали обходити навколишні поля, дороги і вулички. Щоб імітувати ослячий голос вони також трубили в коров'ячий рiг. Обійшовши цілу околицю – вздовж і впоперек, вгору і вниз, взід і вперед – вони безперестанку ще й викрикували самі: "І-а!-І-а!-І-а-а-а!!!". Рибалки думали, що вухналь Миколая зачуючі цей звук, відразу прибіжить назад, вважаючи його за крик іншого ослика. Незабаром перехожі люди, довідавшись що сталося, аби допомогти в пошуках почали теж вигукувати звідусіль "І-а!-І-а!-І-а-а-а!!".

Аж тут почав падати густий сніг. Як чимраз більші, пухнасті сніжинки дедалі частіше покривали землю, всі почали турбуватися за долю бідного Миколаєвого ослика. Де він дівся? Що з ним тепер буде?

"І-а!-І-а!-І-а-а-а!!!" – ще голосніше почали кричати всі. "І-і-і-а-а-а-а!!!" Але їм у відповідь була лише тиша. Навіть звичайні слова

...продовження на стор. 24

...продовження зі стор. 23

видавалися тихішими, приглушені пораз більшим снігопадом. Рибалки і решта людей стривожено переглядалися поміж собою.

Та коли вони вже втратили надію знайти згубу, здалеку почулося спочатку невиразне – “і-а! і-і-а-а!” – яке в наступну мить переростало у ледве голосніше “І-І-А! І-А-А!”. І в цю хвилину, наче привид, невизначена сіра постать, ціла обліплена снігом, з’явилася серед хуртовини. Це був ослик святого Миколая!

Діти, які теж придналися до рибалок у пошуках сіренького, першими підбіли до нього і оточивши його з усіх сторін, радісно гукаючи, повели до нетерпеливо очікуючого Миколая.

Що за чудова мить віднайдення! Як тільки згублений ослик побачив свого улюбленого господаря, він від захоплення втратив голову і не переставав скакати від радості. “І-І-А! І-І-А-А-А!” - щасливо ревів і ревів він безперестанку, коли втішений Миколай, сміючись гладив і шкравав його за вухами.

У цей самий момент, тут і там, не втримавшись із надзвичайної радості, ослик почав випускати іззаду з-під хвоста гіглики від перетравленої нефортунної вечері на біленький, свіжо вистелений сніг. Але як вони падали, сталося диво: всюди навколо – де тільки цей вияв щасливого закінчення пригоди доткнувся снігу – всі до одного перетворилися на здобні, круглі, пряні печива-пфеффернюсе!

І з цього дня, це печиво залишилося солодким спомином і нагадуванням, як радість зустрічі та любов до ближнього може зняти з іншого будь-який тягар і змінити цілий світ.

І-і-а-а-а!

Рецепта Пфеффернюсе

(нім. печиво з перцем або перчені пряники)

Складники:

- 4 склянки борошна
- 1 чайна ложка потертих помаранчевих шкірок
- 2 чайних ложки порошку до печення
- 1 склянка добре дрібно порізаної цедри
- 2 чайні ложки меленого цинамону (кориці)
- 4 яйця
- 5 чайної ложки меленого мускатного горіху
- 2 склянки цукру
- 1 чайна ложка меленої гвоздики
- 1/4 чайної ложки меленого чорного перцю
- цукор-пудра для посипання

Спосіб приготування:

Прогріти братруру до 160°C

1. просіяти разом борошно, соду, цинамон, гвоздику, мускатний горіх і перець
2. додати помаранчеві та цитринові шкірки
3. збити яйця з цукром до загуснення і влити до попередньої суміші
4. сформувати кульки величиною волоського горіха, покласти їх на змащену бритванку на віддалі сантиметра поміж собою.
5. випікати при 180 °C 15-20 хвилин або доки печиво злегка закоричневіє
6. повністю вистудити, закатати в цукрі-пудрі.

Жарти з веселого кадила

Маленький Івасик бавиться на вулиці і страшенно матюкається. Якесь перехожа пані в шоку зупиняється:

- Мати свята! Дитинко, як ти так говориш!? Хто ж тебе так навчив?

- Святий Миколай.

- Та де ж Святий Миколай може так навчити!? Коли ти таке від нього чув?

- Як він вночі напотемки виходив з кімнати, коли поклав мені під подушку подарунок, і вдарився коліном до рогу шафи...

Петрик питається в батьків:

- А звідки я взявся?

- Тебе приніс бузько...

- А хто приносить подарунки?

- Святий Миколай!

- То нащо ви тоді потрібні?

...

- Оксанко, чим відрізняється Святий Миколай від Діда Мороза?

- Святий Миколай завжди тверезий і з подарунками, а Дід Мороз – ні, та ще завжди з якоюсь жінкою...

Під час презентації книжки Дмитра Стуса про свого батька Василя в Оттаві 20 жовтня 2005 р.

October 28, 2005
Ukrainian Canadian Social Services
Ottawa Branch

The organized Ottawa Ukrainian community played a significant role in supporting the Dmytro Stus evening held on October 20, 2005, at the Ukrainian Catholic Shrine

During the evening Mr. Stus gave a very interesting and informative presentation of his current book. Not only is this book a recollection of a son's memories of his father, Vasyi Stus, a renowned poet, and their relationship, but it also chronicles the history of a very politically nationalistic and turbulent time. Vasyi Stus, as well as many other young intelligentsia paid dearly for advocating their Ukrainian freedom and rights.

This book, never before publicized in the mainstream media, is now part of the school curriculum in Ukraine

On behalf of Buduchnist Credit Union, Ottawa Branch staff, I would like to take this opportunity to thank your organization for your generous donation to Mr. Stus which will enable him to continue his work and encourage promotion of his book

Yours truly,

Nadia Dubik
Manager
Buduchnist Credit
Ottawa

фото Богдан Малина

Спільна Служба заопікувалась після презентації Дмитром Стусом та його супроводжуючими перед від'їздом до Торонто.

Юлія Тимошенко довірила свою косу ізраїльському майстрові перукарського мистецтва

Ярон Ліхтенштейн, син подружжя елітарних перукарів Жаклін і Авігдора Ліхтенштейнів, отримав ексклюзивне запрошення зробити дизайн нової зачіски голові українського уряду. Цю інформацію поширила ізраїльська газета “Маарів” з посиланням на самого Ярона. За його словами, пропозицію він отримав від пані Тимошенко під час свого перебування у Києві, де він супроводжував ізраїльську делегацію

співачки Ширі Маймон на конкурсі “Євробачення”. Опинившись за лаштунками сцени у Палаці спорту після конкурсу, Ярон миттєво скотактував із Президентом Віктором Ющенком, якому, за словами Ярона, потиснув руку. “Пан Президент дуже приємний чоловік. Я взагалі люблю політиків, це кисень, яким я дихаю”, - каже Ярон Ліхтенштейн. Але особливо наполегливою виявилася Юлія Тимошенко, яка нібито запропонувала перукареві невдовзі прибути до Києва і змайструвати щось ексклюзивне у неї на голові. Ізраїльські журналісти називають косу Тимошенко не інакше, як “булкою”. В Ізраїлі подекують, що міністр освіти Лімор Лівнат, яка є постійним клієнтом салону зачісок Ярона, приревнувала його до колишнього прем'єр міністра України.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ, Хайфа

На протязі наступних двох років Михалюк був обстежений більш як понад десятком лікарів у США і Канаді. Місце випадку відвідали слідчі з поліції, військової авіації, урядові та офіційні особи різних рангів, а також чимало цивільних дослідників. Серед тих, хто їздив на місце випадку разом з Михалюком були військові представники RCAF (Royal Canadian Air Force) з Тренувально-командного Штабу, CFB (Canadian Forces Base), RCMP CID з Відділу кримінального розслідування (Criminal Investigations Division) та з федерального і провінційного Департаментів здоров'я (Federal Department of Health and Welfare). Слідство цієї справи проводили представники спеціального комітету університету Колорадо (Condon), репортери журналу Лайф (Life), а також дві громадські групи по вивченню НЛО - APRO (Aerial Phenomena Research Organization) і CAPRO (Всеканадський відділ). Крім них, до досліджень цієї справи прилучились канадське Міністерство вугільної промисловості (Federal Department of Mines and Natural Resources), WNRE – Вайтшелл радіоактивно-дослідницький Центр (Whiteshell Nuclear Research Establishment), Манітобський Інститут ракових захворювань (Manitoba Cancer Institute), лікарня Майо (Mayo Clinic) та ще цілий ряд медичних установ. Рівень цих інтенсивних досліджень говорить сам за себе. Справа про випадок у Фалкон Лейк може бути сміливо визнана однією з найдосконаліше вивчених і документально зареєстрованих. Але Михалюк ніколи не заробив собі на цьому ні копійки. Понадто, він був змушений оплачувати сам усі медичні витрати, включно з поїздками на лікування та проживанням. Невеликий тираж 40-ка сторінкового буклету, який він згодом видав на свій кошт, додався до списку витрат.

Варто відмітити, що Михалюк оплатив усі досліді і аналізи у клініці Майо сам, бо Канадське медичне страхування не покривало подібні поїздки. Але він, сам для себе, бажав дізнатися, що ж насправді з ним сталося. Протягом обстеження у США Степан жив 2 тижні у motelі близько шпиталю. Після виявлення хімічних змін у складі його крові, лікарі почали надавати потрібну допомогу, щоб відновити його стан здоров'я. Йому були надані терапевтичні і психологічні перевірки у різних спеціалістів з галузі медицини, після чого він рушив назад додому.

Після повернення Михалюк чекав кілька тижнів, але про результати обстежень не було ні слова. Він поскаржився своєму лікареві і той направив лист-запит до клініки Майо, вимагаючи записів про його медичні обстеження. На цей запит звідтам прийшло повідомлення, що пацієнт Степан Михалюк там ніколи не був! І це, не зважаючи що Михалюк мав досить квитанцій і фінансових документів, які це перебування підтверджували.

Він також ніколи не дізнався, що саме було поганого у його крові. Понадвисока радіоактивність на місці приземлення разом зі знайденими пізніше фрагментами металу, здебільшого срібла, підтверджувала, що майданчик посадки побував під впливом джерела потужного нагріву. Справа була розслідувана відділами канадської поліції RCMP і дискутувалася у Парламенті Канади, зокрема у Палаті Громад, тому що канадці хотіли знати, що саме урядові відомо про випадок з канадським громадянином. Але офіційна заява містила повідомлення, що матеріли справи і слідства ніколи не будуть оприлюднені з-за того, що вони є загрозою "загальнонародським інтересам".

Окремо від "замовчування" з клініки Майо, уряд Канади відмовив громадськості доступ до інформації про цей випадок. Канадський уряд відмовив у доступі до інформації у Фалкон Лейк і за кілька місяців, коли це питання піднялося на засіданні в Оттаві. 29 червня 1967 року, член парламенту Едвард Шрейєр (Edward Schreyer - пізніше став

генерал-губернатором Канади), поставив запит про розслідування, спеціально наголосивши на справі Михалюка. Спікер Палати негайно "припинив питання без зобов'язання уряду на відповідь". А 6 листопада 1967 року, тодішній міністр оборони Ліо Кадью (Leo Cadieux) повідомив: "...департамент Національної Оборони не збирається робити оприлюднення рапорту про згадуванні спостереження". (House of Commons 1967). Повідомлення це було зроблене як відповідь на прохання декількох членів кабінету міністрів отримати будь-яку інформацію про розслідування інциденту з Михалюком. 11 листопада Шрейєр ще раз подав за протоколом письмове прохання до Палати Громад, за яким сподівався отримати інформацію про НЛО. Але на прохання відповіли бюрократичною відпискою.

14 жовтня 1968 року голова Палати Парламенту Дональд МакДональд (Donald MacDonald) відмовив тепер вже іншому членові парламенту Беррі Маттеру (Barry Mather – від НДП) у доступі до всіх рапортів по справі Михалюка. Витримуючи протокол Парламенту, 13 листопада, розчарований у затаєнні документів він заявив наступне: "це є обов'язком Палати надавати копії усіх листів, рапортів, дослідів тощо, з метою обміну інформацією поміж Королівською Канадською Кінною Поліцією, Королівською Канадською Військовою Авіацією, Національним департаментом здоров'я, Геологічним Обстеженням Канади і Національною Радою Досліджень з приводу спостережень паном Степаном Михалюком у 1967 році невідомого літаючого об'єкту"... Пізніше, незважаючи на тиск, Маттер відмовився відкликати свою заяву і подав прохання на переведення її до розряду дискусії. Він сказав: "Пане спікер, причина чому я підношу це питання і наполягаю на викладенні цих паперів на стіл" є лише в тому, щоб задовольнити прохання і інтерес моїх виборців. Разом з багатьма канадцами, до того хочемо знати, що ж насправді сталося з паном Степаном Михалюком у східній Манітобі у травні минулого року, коли він займався своїми геологічними розшуками біля Фалкон Лейк. Моя мета подвійна: я вважаю, що ці папери повинні бути доступні і ми усі маємо дізнатися, про що у них йдеться, і мені хочеться вірити, що Канада через усі задіяні установи, які мають відношення до цього, надасть і встановить правду дійсних фактів."

Нарешті, 6 лютого 1969 року Маттер дістав дозвіл від члена Ради з питань Приватності на вивчення справи про НЛО, "...з яких попросту були усунені сторінки". Наступним йшло повідомлення, що повні матеріали і їх опублікування "...не відповідають загальному інтересу громадян, і, крім того, цим може бути створений небезпечний прецедент, який не піде на користь повноцінному управлінню справами держави". (House of Commons 1969).

Відомий канадський автор та дослідник Юрко Бондарчук, у 1979 додає своє бачення того, що сталося з Михалюком і його опіком, який спричинений "інтелектуально-керованим пристроєм нетрадиційної будови і невідомого походження". Він теж підтверджує втручання уряду у цю справу. У своїх статтях Бондарчук повідомляє: "...лише частини повного урядового рапорту доступні громадськості через джерела Національної Ради Досліджень у Оттаві". І при цьому, наголошує, що "помітно відсутній факт вивчення поліцією спалених речей, так само, як і фінальний документ справи з висновками, якщо такий взагалі існував."

Уряд безсумнівно, щось недомовляв, а його дії мали відвертий присмак конспіративної змови, бо ще 2 липня після інциденту слідчі з поліції (RCMP), військової авіації (RCAF), агенції космічних досліджень (CAPRO) разом з Михалюком відвідали місце події, збираючи взірці і роблячи фотографії та заміри. Результати аналізу взірців, які були зібрані і досліджені спеціалістами поліції, показали наявність високого рівню радіації. За результатами аналізу, зроблено висновок обмежити вступ публіки до цього району у зв'язку з можливою загрозою для здоров'я. Це було повідомлено у "Рапорті про випадок" зробленого інспектором поліції з Кримінальної аналітичної лабораторії в Оттаві, а результат перевірок деяких взірців з поліції передано до Міністерства здоров'я. Повідомлення було таке: "...радіоактивність походить з джерела радіуму і є серйозною загрозою для здоров'я." (RCMP 1967). Поліція, при всьому своєму бажанні, не здатна була спростувати випадку зі Степаном...

...продовження зі стор. 17

Уся родина Михаліяка знаходилася під тиском того, що сталося з їхнім батьком. Вони нарікали і на поліцію, і на пресу, і цілком зрозуміло, бажали лиш того, щоб всі залишили їх у спокої. Трохи інакше поведився сам Михаліяк, який вперто не відступався від натиску суспільства, і безустанно, наполегливо розповідав відвідувачам про свій досвід. Вартим згадки є те, що він не змінював деталей історії при кожній розповіді, і не вірив, що бачив корабель з іншої планети. Він наполягав на тому, що йому не відомо, що це був за об'єкт, взагалі...

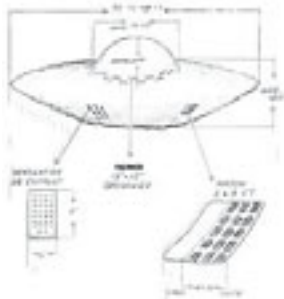
Наймолодший син Михаліяка, Стен, відзначив принаймні три речі, що найбільше закарбувалися у його пам'яті з цих днів 1967 року, та наступних місяців і років. "Я пам'ятаю неприємний запах, що йшов від батька. Запах, йшов з його шкіри: запах сірки і озону. Це продовжувалося тижнями. Я був малим і це мене дуже лякало. Мій батько дістав пошкодження, але на кожне моє щире питання я діставав таку відповідь, що нічого не пояснювала, і це лякало ще більше", розповідав Стен. "Після публікацій у місцевій газеті, ми потрапили в оточення преси, наше життя перекутилося з ніг на голову. Репортери постійно стирчали перед домом, телефонні дзвонили з кожної можливої телестанції чи радіомережі день і ніч лунали безперервно, я став об'єктом постійних наслідків... Мій батько ніколи не настоював, що це був корабель інопланетян, а на питання, що це було, відповідав: - Я не знаю... Незнання того, що ж, насправді сталося з моїм батьком і від чого він дістав поранення, було найгіршим" - невесело підсумовує пережите Стен.

"Роками пізніше, коли передивлялися справу і докази, які були зібрані, ми прийшли до висновку, що версії слідчих і їх здогадки вигорнули на поверхню більше питань, ніж відповідей. Можливо вони тоді не мали досить обладнання, були невідготівлені. Звичайне, але професійно проведене кримінальне розслідування, з вживанням найпростіших засобів того часу, однозначно довело б, що батько не "висмоктав цієї історії з пальця". Лише це могло принести мир у нашу родину. Батько мав нелегке життя перед тим, а по тому, коли його стали обзивати божевільним, або, навіть, гірше, брехуном, ми бажали аби він, у той нещасний день, узагалі не виходив з дому!"

Тут варто згадати промовистий приклад, що висвітлює характер Михаліяка. Телекомпанія NBC у своїй серії "Нерозгадані загадки", готувала передачу (вийшла в ефір 4 листопада 1992 р.) на яку режисер запросив пана Михаліяка, щоб той поділився своїми спогадами про подію 25-літньої давності біля Фалкон Лейк. І на початку зйомки, ведучий вдався до звичайної телестудійної практики, часто вживаної перед при інтерв'ю аби гість почувся і поведився природньо та вільно перед об'єктивами. Він почав розпитувати гостя про погоду, про роботу у Канаду взагалі, торкався непов'язаних тем; і врешті, вирішивши що можна починати по суті, сказав: "Добре, Степане, я так розумію, що найзначнішою подією у вашому житті, був випадок коли вас обпало НЛО..."

І на превелике здивування усіх присутніх, Степан заперечив: "О, ні, не це..." Зненацька заінтриговані працівники разом з режисером заохотили його вияснити, що він має на увазі, і Михаліяк спокійно почав про свій гіркий досвід перебування у нацистському таборі смерті під час війни, розповів відверто і без скорочень про страхіття, що там пережив як в'язень, знущання над українцями, і те, що бачив, як свідок, на власні очі. Ніхто не відважився зупинити його розповідь, і коли Михаліяк закінчив, усі присутні не в стані були вимовити жодного слова: запанувала мертва тиша.

Пізніше, один з телеоператорів сказав: "цей чолов'яга є найпоряднішою та найбільш вартою довіри до своїх слів особою, у якої нам колись доводилося брати інтерв'ю. Хіба ж дійсно можна порівняти облік від літаючої тарілки з палаючими крематоріями нацистів?". Від цього моменту до Михаліяка змінилося відношення, у якому переважали повага та визнання, що було цілком справедливим. Питання у студії до нього відносно НЛО ввічливо змінились з "чи це дійсно сталося?" на "як це сталося?".

Детальніший малюнок С. Михаліяка, як виглядав об'єкт

Михаліяк ніколи не заробив грошей з цієї історії. Насправді, він витратив свої заощадження на медичні витрати та поїздки до клініки Майо у Міннесоті. Невеличкий приватно надрукований сорока сторінковий буклет - історія записана з його слів про сумну пригоду - виявився витратою грошей і прибутку не приніс, хоча швидко був розпроданий у кінці 1967 року. У фінансованому урядом проекті щодо НЛО, випадок з Михаліяком описаний як "незнаний", що означає все залишилось без пояснення. Фінальні висновки говорять самі за себе: "...якщо (зустріч Михаліяка з НЛО) була у дійсності, це повинно було б бути підтверджене наявністю інопланетних літальних апаратів у нашому оточуючому середовищі." [1969: 323]

Незважаючи на щораз менше згадуваною тепер, ця справа є визнана одною з найпомітніших у північній Америці з-за наявності інтенсивних розслідувань фахівців космічного агентства, поліції, військової авіації разом з громадськими групами у додатку з великою кількістю фізичних доказів, включно з психологічними ефектами, які мав Михаліяк. Степан до кінця залишився переконаним, що він зустрівся з чимось таким, чого він не повинен був бачити. Це переконання не покидало його до кінця. Після своєї пригоди він прочитав чимало книжок про НЛО, але залишився розчарованим від того, що так і не довідався, що ж з ним таки сталося. 30 жовтня 1999 року, народжений у Західній Україні пан Михаліяк, помер у Вінніпегу маючи 83 роки, так ніколи і не дізнавшись правди про те, що він побачив на канадській землі у той злочасний день 20 травня 1967 року. Тож загадка далі чекає своєї відповіді.

4 дні після випадку. Фото з "The Edmonton Journal" (середа, 24 травня, 1967 р. "Rough sketch of what Michalaka, 50, saw")

На закінчення додамо лише, що у цьогорічному новому фільмі з посеред 60 канадських акторів-претендентів на головну роль "How I encountered the UFO", студія Eric Santerre Mystery-Documentary зробила свій вибір теж на уродженцеві Галичини, Олегу Белкіну. А також, в процесі підбору матеріалу "ОБ" до цієї статті, як виявилось, це не єдиний випадок у Канаді, пов'язаний з безпосередніми контактами НЛО у якому задіяні наші земляки, і які досліджував згаданий тут, знаний канадський спеціаліст та автор книжок про НЛО Юрко Боднарчук. Один з них, стався десять років пізніше, і не на безлюдді, як з Михаліяком, а в самому центрі Монреалю на Casgrain Street 6 січня 1977 р. Як писав тоді "Le Journal de Montreal" (January 9, 1977): "Ironically, the sighting coincided with Christmas Eve celebrated by millions of Christians according to the old Julian calendar. For children of Ukrainian origin it is traditional to search the sky for the first evening star which heralds the opening of the Holy Christmas Eve festivities..." Але це окрема історія, і при зацікавленні наших читачів, можливо "Оттавський Вісник" розповість її якось на своїх майбутніх сторінках.

CHIN Radio - 97.9 FM
Українська радіопрограма в Оттаві
 П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора
 та субота з 8:00 до 9:00 ранку
 А також на Інтернет-сторінці: www.chinradio.com
Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Ющенко і Тимошенко довели Параску Королюк до сліз

Героїні Помаранчевої революції Парасці Королюк 66 років. Уродженка Заліщицького району, останні 7 років живе у селі Дорогичівка. У Київ прибула на початку грудня 2004 року і пробула там 56 днів аж до інавгурації Віктора Ющенка. Рішення їхати до столиці вона прийняла після того, як побувала спостерігачем у Запорізькій області. У перші два тижні пані Параска ночувала у штабі "Нашої України" - прямо у вестибюлі на постеленому матраці. Потім спала в наметах, де її радо приймали. У суботу ходила купатися та прати речі до місцевого депутата райради, з яким познайомилась на одній із акцій. А в неділю ще йшла до церкви просити в Бога справедливості і щоб президентом став Ющенко. Удень же одягала помаранчеву спідницю, куртку, зроблену з жовтого дошовика, помаранчеву хустку, зверху обмотану помаранчевою косою з гірлянди, накидала на плечі національний прапор і йшла між люди. Каже, було стільки емоцій, що навіть не думала про їжу. Достатньо було попити чаю, з'їсти кілька ложок якогось пюре, яким пригощали на вулицях, - і знову йшла мітингувати.

Баба Параска отримує орден княгині Ольги

Активна бабуся не просто стояла на Майдані, а намагалася потрапити в найгарячіші точки революції, ходила пікетувати Кабмін, Адміністрацію президента, Верховну Раду. Колоритну бабуся Параску помітили журналісти, у неї брали інтерв'ю українські та зарубіжні журналісти, її показували по телевізору. За деякий час Параску Королюк почали впізнавати, з'явилося багато охочих сфотографуватися із символом революції. Зараз у жінки дуже багато світлин із різними людьми, які потім знаходили її, щоб вручити спільне фото. Ці світлини - її багатство, вони навівають їй найприємніші спогади. За активну участь у переломних для України подіях нагороджена знаком "Гвардія революції" та орденом Княгині Ольги третього ступеня.

Активістка революції бабуся Параска, світлини якої під час подій на Майдані облетіли весь світ, втратила сон. Після розриву відносин між Ющенком та Тимошенко жінка гоїть душевні рани таблетками.

- Усі раділи, а що тепер з тої радості получилось... Не буде вже добра..., - почала ридати пані Параска, щойно побачила журналістів. - Я тепер весь час переживаю, вночі п'ю таблетки від голови і від серця. Переживатиму, доки Ющенко з Юлею знову не об'єднаються. Я ж їх для себе не розділяла... Була велика довіра, а зараз - біль на серці.

Заспокоївшись, Параска Королюк запевняє, що такі обов'язково виберуться до Києва і все для себе з'ясує. - Я туди їду, як додому. Юра Луценко, Коля Томенко, Олександр Зінченко, Віктор Андрійович - вони мені як діти, - каже бабуся Параска. - Олександр Зінченко мене через паркан переніс на руках, коли я через два тижні після інавгурації приїхала цікавитись, як посади розподілили. Там люди мітингували, то він мене переніс, щоб ми могли поговорити. Віктор Андрійович тоді ще надійшов, спитав, чи не голодна, кликав піти перекусити теплими піржками. Я подякувала, сказала: сита перемогою і тим, що ви всі разом. І людей ще просила не мітингувати, бо ж тільки революція скінчилась... Загалом Параска Королюк до Києва намагається приїжджати раз на два місяці - просто побачити обличчя, за які вона вболівала під час революції. Після тих буремних подій бабуся зустрічалася з Віктором Ющенком багато разів. На День незалежності, їй за активну участь у Помаранчевій революції вручили орден Княгині Ольги третього ступеня.

- З тих, кого тоді нагороджували в Маріїнському палаці, я була єдина проста людина, - згадує пані Параска. - Мене посадили в першому ряду. А там було стільки депутатів, різних поважних осіб, яких бачила ще на Майдані. Я була на сьомому небі від щастя. Потім віталась із Яворівським, обнімала щиро Зінченка, Литвина. Порошенка обійняла. Він десь відійшов, став збоку з людьми, а я йому кажу: "Петруню, не ховайтесь, як за грубкою, я вас і так бачу". Де я могла думати, що потім таке буде...

Зараз від того піднесення не лишилось і сліду. - Я розгублена, - зізнається жінка. - І не могла подумати, що хтось може розділити дружбу Юлі з Ющенком. Тепер на виборах буду вагатися, не знатиму, як голосувати. Відповіді на свої

питання та тривоги активістка революції шукатиме у тих самих людей, яким ще зовсім недавно довіряла, за яких боролася на Майдані. Та після відвідин секретаріату президента баба Параска зізналася, що вже запізно мирити Ющенка та Юлію Тимошенко. Журналістів до секретаріату не впустили. Водночас, завдяки тому, що в Параски Ковалюк залишився міні-мікрофон їм вдалося почути, що вона чотири рази цілувалася з Петром Порошенком і говорила з дружиною президента Катериною Ющенко телефоном. **Вона живе надією, що все ще можна змінити...**

Жінка Юрія Луценка, Валерій Пустовойтенко, сам Луценко і баба Параска

Ющенко зобов'язав жінок йти в політику

Президент України Віктор Ющенко підписав закон "Про забезпечення рівності прав жінок і чоловіків". Документ передбачає "забезпечення рівних можливостей жінкам і чоловікам щодо поєднання професійних та сімейних обов'язків". Згідно з новим законом, політичні партії, виборчі блоки під час висунення кандидатів у народні депутати України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі передбачають представництво жінок і чоловіків у відповідних виборчих списках. Крім рівності виборчих прав, закон передбачає забезпечення рівних можливостей працевлаштування, просування по роботі, підвищення кваліфікації та перепідготовки. Роботодавці мають здійснювати рівну оплату праці жінок і чоловіків при однаковій кваліфікації та однакових умовах праці. Держава забезпечує жінкам і чоловікам рівні права та можливості у здійсненні підприємницької діяльності. Органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації рівною мірою враховують інтереси жінок і чоловіків під час здійснення заходів щодо їх соціального захисту. Навчальні заклади забезпечують рівні умови для жінок і чоловіків у здобутті освіти - під час вступу до навчальних закладів, оцінки знань, надання грантів, позик студентам.

Також буде видано "підручники, навчальні посібники, вільні від стереотипних уявлень про роль жінки і чоловіка", - сказано в законі. Документ також передбачає цивільну, адміністративну та кримінальну відповідальність за сексуальні домагання. "Сексуальні домагання - це дії сексуального характеру, виражені словесно (погрози, залякування, непристойні зауваження) або фізично (доторкання, полпескування), що принижують чи ображають осіб, які перебувають у відносинах трудового, службового, матеріального чи іншого підпорядкування", - сказано в документі. Особа має право на відшкодування матеріальних збитків та моральної шкоди, завданих їй унаслідок дискримінації за ознакою статі чи сексуальних домагань. Моральна шкода відшкодовується незалежно від матеріальних збитків, які підлягають відшкодуванню, та не пов'язана з їх розміром. Закон набирає чинності з 1 січня 2006 року.

Браття-боксери Клички і Катерина Ющенко

Оттавський чоловічий хор «АКОРД», до складу якого входять і активісти оттавської Суспільної служби та нашого «Вісника», випустили свій перший компакт-диск з українськими колядками та щедрівками. Просимо завітати на веб-сайт хору за адресою: www.akordchoir.ca

УКРАЇНСЬКА ПОСЛА

Collectible items
Hand painted plastic
Ukrainian toy soldiers
Scale: 100mm (10cm) = 4"

Львівський 1991
Співачів УПА 1991
Співачів УПА 1991

To order: VOYAKY MODELS
10 Lyall St.
Ottawa ON
K2E 5G6 CANADA

Each item \$30 US, \$40 CAN, £28 UK
All toy soldiers available in unpainted version
\$20 US, \$25 CAN, £13 UK

For an order of 3 or more items discounts of 10%
Add \$3.50 in Your Currency for Shipping and Handling
Prices subject to change

висота: 100 мм (10см) = 4"
пластикові іграшки

II Світової війни

Триллер під назвою "УКРАЇНА"

- В Україні близько 600 000 людей хворіють на СНІД.
- В Україні 700 000 хворіють на туберкульоз.
- В Україні більше 3 000 000 інвалідів, з яких понад 300 000 – інваліди дитинства.
- В Україні з 52 млн. людей залишилось 47 (Ви тільки вдумайтесь! 5 млн. за 10 років!).
- В Україні нема жодного екологічно чистого міста.
- Лише в одній Львівській області від отруєння підробками продуктів щороку гине понад 10 тис. українців
- В Україні близько 15 млн. пенсіонерів.
- В Україні 20 млн. людей (з 22 млн. працездатних)--платники пенсійного податку, які можуть не дожити до пенсії.
- В Україні 1 млн. подружніх пар є безплідними, а 70% пологів--з ускладненнями.
- В Україні за перше півріччя 2005 року: Народилось--242 515 осіб; Померло--470 594; померло дітей віком до 1 року--2 449.

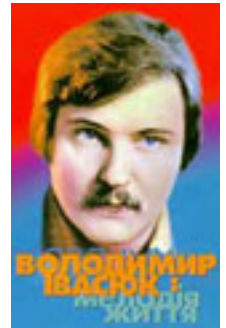
Тисячі дітей - жертви торговців людьми У кожного десятого українця є хтось із близьких, хто постраждав від торгівлі людьми. Такі дані повідомляє українське представництво Міжнародної організації міграції. За словами в. о. міністра у справах сім'ї, молоді та спорту Юрія Павленка, з часу запровадження в Україні кримінальної відповідальності за торгівлю людьми вже виявлено 1133 такі злочини. Майже десять відсотків кримінальних справ стосується торгівлі дітьми. Минулого року правоохоронці запобігли восьми тисячам випадків вивезення дітей за кордон без дозволу батьків, 36 випадкам незаконного вивезення дітей на лікування за кордон, 150 спробам іноземців вивести дітей з України.

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ

Сторінки пам'яті Володимира Івасюка на Інтернеті

<http://www.domivka.net/ivasyuk/about.php?l=uk>

На цих сторінках створених Ігорем Чумаченком (м. Дніпропетровськ) та Анатолієм Луцкоком (м. Донецьк) зібрані пісні, ноти, музика, музичні й телевізійні фільми, відео кліпи, фотокартки. Книжкові видання та спогади друзів розкажуть Вам про Володимира, його людські якості, дитинство, вшанування пам'яті сучасниками. Розміщено матеріали, які допоможуть Вам скласти власну думку щодо загибелі співця Буковинського краю. Це один з найкращих сайтів про Володимира Івасюка, та найцікавіше, створений не на батьківщині композитора. Як згадує його творець Ігор Чумаченко з Дніпропетровська – "Першою піснею, яка зацікавила мене, привернула увагу до музики, була «Червона рута».

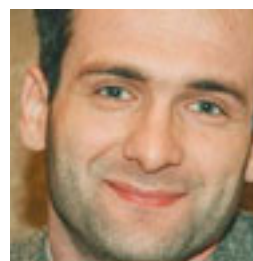

Я назавжди її полюбив. Згодом дізнався ім'я творця шедевр – Володимир Івасюк. З того часу його пісні полонили моє серце і душу. Бажаю кожному знайти свою Червону руту. "

Англійська Вікіпедія. Потрібна допомога

Якщо хтось не знає, то Вікіпедія це інтернет-енциклопедія, яку може редагувати кожен бажаючий. Тобто співавтором статті у Вікіпедії може бути кожен з нас. Серед постійних дописувачів Вікіпедії дуже мало українців. От і виходить що англословний читач змушений знайомитись з сталінсько-путінською версією історії України. Значна частина імен осіб, назв подій і т.п. там перекинуто на російський лад. Прохання до всіх, хто володіє англійською, може і бажає писати статті з української історії, культури, філології тощо зайти на сайт <http://en.wikipedia.org>, зареєструватись там і почати роботу. На першому етапі можна координувати дії між собою через дискусійну сторінку: http://en.wikipedia.org/wiki/User_talk:AndriyK

Якщо Ви самі не можете чи не бажаєте цим займатися, повідомте якнайширше коло своїх друзів і знайомих, можливо хтось із них візьметься за цю справу. Навіть якщо Ви не впевнені у своїй англійській мові, Ваша присутність все-одно може бути корисною. УВАГА! Правилами Вікіпедії забороняється будь-яка пропаганда. Отже наше завдання у жодному разі не вести якусь "проукраїнську пропаганду", а очистити статті від антиукраїнської пропаганди і надати англословному читачеві правдиву і зважену інформацію про Україну.

Справа Гонгадзе була і залишається важливим чинником як внутрішньої, так і зовнішньої політики України. Задекларувавши намір розкрити справу, кандидат Ющенко отримав непогані бонуси на Заході, однак за 11 місяців відсутності очевидного поступу, нині він отримує обережні попередження від ЄС та інших європейських структур щодо необхідності доведення справи до кінця.

Фактично, йому нагадають про невиконану обіцянку, яка здатна серйозно понизити його рейтинг в очах Заходу.

Всередині країни справа Гонгадзе залишається тією справою, яка досі здатна впливати на долі політиків. Спадає на думку Кучма: чи пішов би він на мирний шлях здачі влади, якщо б не було справи Гонгадзе і перспективи сісти на лавку підсудних за дуже серйозним звинуваченням? Ця справа досі розглядається політиками такою, що може позначитися на долі нині доволі перспективного Литвина. Всі визнають, що це фактично єдиний аргумент для виборців, який може дещо поспівувати іміджу спікера "над усіма сторонами будь-яких конфліктів".

Від цього шоку ми ставали іншими, іншою, врешті, стала країна. І не треба бути науковцем, аби зрозуміти, якби не смерть Гіі і остаточна зневага у владі, навряд чи ми мали б помаранчеву революцію та шанс, який все ще залишається лише шансом. В тому числі і шансом таки побачити суд над тими, хто дав добро на вбивство журналіста....

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

березень 2006 ч. 8

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Пам'ятник українському Кобзареві в столиці Канади

Чи вам колись спадало на думку мати в Оттаві
пам'ятник Тарасові Шевченку?
Або що він належатиме різцю відомого канадсько-
українського скульптора
Лео Мола (Леоніду Молодожанинові)?
Або, що пам'ятник, який може прикрашати
столицю Канади вже є навіть відлитий у бронзі в
Німеччині і чекає свого місця тут?

Про це та інші цікаві речі відносно цього виклику - який
знаєцька постав перед українцями Оттави, чи навіть
перед всією українською діаспорою –

МАТИ СВІЙ ПАМ'ЯТНИК В КАНАДСЬКІЙ СТОЛИЦІ,

і що для цього потрібно зробити, ви зможете довідатись на
зустрічі-зборах яка відбудеться за участю гостя з Вініпегу і
представника скульптора Лео Мола, Михайла Титаренка

В неділю, 5 березня, 19:00
Hall of Ukrainian Shrine, 952 Green Valley Cresc.
(Off Prince of Wales Drive)

тел. (613) 725-0006,
e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

ВІД РЕДАКЦІЇ

Шановні читачі, друзі та прихильники
“Оттавського Вісника”

Повідомляємо, що відтепер “ОВ” виходить як незалежне видання, не пов'язане більше з українською Суспільною службою оттавського відділу. Причина зумовлена рішенням головної управи ССУК та рекомендацій КУК, згідно зустрічі 23 лютого 2006 року, яка відбулася за участю місцевої управи Суспільної служби і принагідно редакції “ОВ”, та голови централі ССУК Божени Іванусів, координатора “Кухонь в Україні” Марії Стебельської, голови відділу оттавського КУКу Марти Винницької і п. Микитюк з України, яка приїхала з Торонто разом з членами головної централі.

Як від імені ексекютиви ССУК пояснили нам члени централі, матеріали в “ОВ” викликають негативні реакції з боку КУК. Це зокрема перепублікація з львівської газети “Поступ” (див. “ОВ” Число 7, листопад-грудень 2005 р., ст. 7; або “Поступ” за 2 липня 2005 р.), яка може спричинити судовий позов поміж двома згаданими українськими організаціями. Іншими недоліками було названо довільне вживання аббревіатури ССУК, як в лого “ОВ” так і на його сторінках по текстах (повинно писатися виключно “Суспільна Служба Українців Канади, Філія в Оттаві”, а не, наприклад: “Оттавський відділ української Суспільної служби”, тощо), “некоректне сексуальне і незрозуміле, до чого, зображення” обкладинки цього самого сьомого числа, а також, що саме видання не відповідає статутній діяльності Суспільної служби.

Враховуючи побажання ексекютиви ССУК і безумовно підпорядковуючись вищим керуючим органам поважної організації, заснованої понад півстоліття тому, та щоб більше не наразити нашу головну управу на умірковані непорозуміння, редакція - хоч і з жалем, бо видання насамперед висвітлювало на своїх шпальтах активність Оттавської філії - однозначно погодилась із заувагами централі цілковито відокремити “ОВ” від будь-якої діяльності Суспільної служби.

Однак, було б дуже шкода припинити видавництво “ОВ”, який завдяки наполегливій багатогодинній вкладеній праці за відносно короткий проміжок часу (включно з розміщенням чисел “Вісника” на мережі Інтернету) встиг здобути популярність не тільки серед канадських українських читачів. До “ОВ” надходять поштові та електронні листи з міст Америки, України (Чернівці, Кривий Ріг, Івано-Франківськ, Тернопіль, Київ, Львів) чи українців Росії. Тому редакція зараз розглядає різні варіанти продовження існування “ОВ”. Поміж пропозицій інших організацій, готових зробити “ОВ” своїм виданням, з'явився цікавий проєкт видавати наш “Вісник” спільно з українцями Монреалю.

Тож на разі, незважаючи на деякі тимчасові незручності і поки тривають переговори про подальшу долю видання, “ОВ” виходитиме друком у скороченому варіанті, як інформаційний листок приурочений поставленим темам, і теж надалі виступатиме як інформаційний спонсор громадських подій в Оттаві. Наступні випуски також можна буде оглянути на нашій постійній веб-сторінці за адресою:

<http://ov.ottawa-litopys.org>

З питань (потрібної, як ніколи, тепер) фінансової підтримки чи розміщення реклами або оголошень, просимо звертатися на подані в “ОВ” контакти. Ми далі з вами і щиро дякуємо всім, хто в тій чи іншій мірі, досі підтримував наше видання. Сподіваємося на вашу підтримку і надалі.

А цей, теперішній спеціальний випуск “Оттавського Вісника” - присвячуємо несподіваному проєкту, який раптово постав не тільки перед нашою оттавською громадою, а й цілою українсько-канадською діаспорою – спорудженню в столиці Канади пам'ятника найвідомішому Українцю.

Sculptor Leo Mol

Leonid Molodozhanyyn (Leo Mol) was born January 15, 1915, in the village of Polonne. His birthplace was rich in good clay and its inhabitants were literally a community of potters. Mr. Molodozhanyyn's father, Hryhorii, came from a long line of potters. His father and mother, Olha, labored hard to make life as comfortable as they could for their children and themselves. When Mr. Molodozhanyyn was 11 years old he worked almost full-time for his father, modeling clay and working the potter's wheel. At age 15, with his parents' reluctant blessing, he went to study painting in Vienna.

After Mr. Molodozhanyyn spent several successful years at the studio of Wilhelm Frass, Frass advised him to go to Germany where he would find some of the best sculptors in Europe under whom he could work and study more effectively. While in Vienna he became fluent in German and acquainted himself with the history of world art, music and theater. The young Ukrainian sculptor was thus introduced to an artistically rich new world. In Berlin the sculptor Frans Klimsh, on Frass recommendation, hired Mr. Molodozhanyyn as an assistant. There he worked in terra cotta "baked earth" and plasticine. With Klimsh's support, Mr. Molodozhanyyn was accepted into the Berlin Academy. The war years were not too difficult for Mr. Molodozhanyyn in Berlin. In early 1942 he met his future wife, Margareth, and they were married in September 1943. In the spring of 1945, as Soviet troops were trying to occupy Berlin, Mr. Molodozhanyyn and his wife escaped from the city and headed west. They traveled by train to Amsterdam, and then were moved to a refugee camp in a monastery in Eindhoven. He began to attend The Hague Academy. However, they decided to move to Canada. However, before leaving Holland Mr. Molodozhanyyn decided to change his Ukrainian surname, Molodozhanyyn, which had too many syllables, to his pen name, Leo Mol.

In the meantime, his friends in western Canada urged him to settle there. They stressed that the Canadian population included many Ukrainians and that his wife spoke fluent English. He applied

to the Canadian Embassy at The Hague for a visa. When, after a health examination, he was questioned about his profession and he answered that he was a sculptor, the Canadian immigration officer pointed out that Canada needed farmers not artists. But Mr. Mol succeeded in persuading the reluctant officer and applied for the visas.

Traveling to Canada, the Mols stopped in London. Finally they sailed from Southampton to Halifax in Canada and from there by train to Saskatchewan. On New Year's Eve of 1949, they reached their friends' farm at Hudson Bay Junction near Prince Albert. Their trip was very unpleasant. They experienced high snow banks and very cold days. Since their sponsors were grain farmers, there was nothing to do there in winter. Bored and restless, Mr. Mol decided to explore the nearest big city, Winnipeg. Soon his wife joined him there. In Winnipeg, Mr. Mol worked very hard and for very low pay decorating churches. At St. Edward's Roman Catholic Church he produced beautiful religious compositions including the Virgin Mary, Christ, St. Edward, God the Father and angels - all twice life-size. Soon he received a series of church commissions in St. Anne and Brandon. Mr. Mol's decided to devote himself to figurines with Canadian themes. Armed with samples of his figurines, the artist approached local retail outlets and soon became associated with fine ceramics in the Winnipeg area. Today those figurines remain among the finest ceramic figurines in the country.

Most of Mr. Mol's modeled originals of the 1950s were produced in terra cotta and baked in a kiln.

Under the artistic impact of Arno Breker, a famous German sculptor, Mr. Mol modeled 100 portrait subjects. Interestingly enough, each of his portraits was truly individual with strong physical characteristics. His portrait of Alan Eastman received high praise from Paul Duval as "a very pensive study suggesting withdrawal and reflection."

Other portraits include the painters of the Canadian "Group Seven," artists Jacques Hnizdovsky, Alexis Gritchenko, P. Kuch, Sviatoslav Hordynsky, and sculptors Arno Breker, Frances Loring, A. Darahan, composers Peter Tchaikovsky, Mykola Lysenko and Aleksander Koshetz. He also did portraits of P. H. T. Thorlakson, Victor Sifton, former editor of the Winnipeg Free Press, and John Juba, former mayor of Winnipeg. Over the years he received commissions from the Canadian government, as well as the provincial governments of Alberta and Manitoba, the University of Manitoba, and St. Clement's Ukrainian University in Rome. Winning the worldwide competition for the design of the Washington monument to the Ukrainian bard and painter Taras Shevchenko increased Mr. Mol's Canadian and international reputation. This monument, which stands on federal land in the District of Columbia took him almost two years to complete. It included not only the creation of the bronze figure of the poet, but also a larger free-standing bas

relief of Prometheus as a symbol of the power of knowledge to ignite the mind and dispel the shadows of ignorance. The relief is located beside the base of the statue which was unveiled in 1964. Mr. Mol was very fortunate to win a second international competition for a Shevchenko monument - this time for statues to be erected in Buenos Aires, Argentina (1971), and in Prudentopolis, Brazil (1989). Mr. Mol's latest monument to Shevchenko was erected in St. Petersburg, Russia, in 2000.

More of Mr. Mol's monuments appeared: a monument of Tom Lamb, a pioneer aviator (The Pas, Manitoba, bronze 1991), "The Pioneer Family" (Ukrainian Heritage Village, near Edmonton, 1980), a monument to St. Volodymyr (Winnipeg, 1984; Saskatoon, 1988, Toronto, 1989; London 1988; the Vatican 1988), a monument to the writer Ivan Bahrianyi (at the cemetery in Neu Ulm, Germany, 1966). Mr. Mol was awarded first prize in a national competition for the monument to John Diefenbaker (Parliament Hill, Ottawa, 1986) and a monument to Max Bell, "Prairie Schoolboy" (Winnipeg, 1990).

Mr. Mol has executed many portrait-busts of noted world figures, such as Dwight D. Eisenhower, former president of the United States; Winston Churchill, former prime minister of Great Britain; Popes John XXIII, Paul VI and John Paul II; Cardinals Josyf Slipyi, Tisserant (in the Vatican), Metropolitan Ilarion, Maxim Hermaniuk and Andrey Sheptytsky in Philadelphia; and also a larger than life-sized figure of the pontiff in Altötting, Bavaria.

In addition to his sculpture, he designed and executed more than 90 stained-glass windows, including 30 for the St. Volodymyr and Olha Ukrainian Catholic Cathedral in Winnipeg. Some of these windows are masterpieces with delightful Ukrainian accents; they depict the Ukrainian celebration of Christianity in a warm and wonderful manner. In his monograph "Leo Mol," Mr. Duval writes,

"I know of no set of Canadian church windows that so eloquently celebrate a congregation, its members' inheritance and its faith." The Leo Mol Sculpture Garden, which is located in Winnipeg, was conceptualized in early 1989 when the artist decided to give his personal art collection to the city. The idea of a permanent display became a reality with the combined cooperation of the Provincial Government, the City of Winnipeg and the city's Parks and Recreation Department. The Leo Mol Sculpture Garden officially opened near the English Garden in Assiniboine Park on June 18, 1992. It included a display of priceless bronzes, porcelains, paintings and sketches by Mr. Mol. It is the first delightful outdoor one-man gallery in North America. Situated on three acres, it has become a favorite cultural place for the public to enjoy, free of charge, and to admire the beautifully landscaped garden with an outstanding display of art. No average art institution accommodates as many art lovers as the garden can. Many who have never visited an art gallery gain a unique opportunity to see and to learn about sculpture.

The Leo Mol Sculpture Studio, situated in the garden, has been kept intact just as the artist left it, complete with molds and plaster casts of major commissions. The display provides the public with a glimpse into the process by which bronze sculptures are created. On opening day, the display of 28 sculptures was viewed in the open and in the shadow of the trees, while in the studio one could view some 90 smaller sculptures. This was only a part of the display, while other sculptures were stored in cabinets to be used at other times.

The Sculpture Garden has a visible Ukrainian character. As visitors enter the garden, a statue of a trumpeter, a Ukrainian Hutsul, welcomes them (the Hutsul's trumpet is called a trembita in Ukrainian). Among his large sculptures in the garden is a monument of Taras Shevchenko with Prometheus. This sculpture is seven feet tall and is a copy of the original, larger monument that can be seen in Washington. One can also view a statue of Shevchenko's head (70 centimeters). In addition, there is a Shevchenko monument as seen in

Buenos Aires with a composition of "Haidamaky," a working model for a part of the monument to Shevchenko in Buenos Aires. ("Haidamaky" is based on Shevchenko's poem of the same name.)

A bronze sculpture of Moses also is a part of the garden and probably derives from the famous Ivan Franko poem of the same name. Among the artist's smaller sculptures, which can be viewed in the studio, are "Bandurist" and "Anna Yaroslavna." Mr. Mol continually adds new sculptures to the garden, which has beautiful horticultural features that support his sculptures. The garden currently houses approximately 300 bronze sculptures of all sizes. In 1995 the Leo Mol Sculpture Garden was a recipient of the CP/RA Award of Excellence for Innovation. In addition, the Manitoba Parks and Recreation Department recognized the garden with an Award of Merit. Mr. Mol has not neglected portraiture even in recent years. It has always been and remains his first love as a sculptor. His infinite enthusiasm appears in a recent sculpture of Nykyta Budka, the first bishop of the Ukrainian Greek-Catholic Church in Canada. This portrait is truly unique, with strong religious characteristics, and was donated by the artist to Ss. Volodymyr and Olha Cathedral.

On May 28 Mr. Mol was recognized with the Ukrainian president's Order of Merit for his immense contributions to Ukrainian and world sculpture and for being not only a famous citizen of Canada but at the same time, a great son of Ukraine. On June 10, Canada Post issued a domestic-rate commemorative stamp depicting the sculpture "Lumberjacks" by Mr. Mol. Long fascinated by the strength, skill and endurance of loggers, Mr. Mol began a small bronze sculpture of lumberjacks in 1978; that sculpture was the inspiration for a monumental bronze sculpture completed in 1990 that now stands in Assiniboine Park.

Mr. Mol's works are found in many permanent collections in Canada; the National Portrait Gallery, Washington; the Vatican and the Vatican Museums in Rome; St. Clement's Ukrainian University, Rome; the Ukrainian Canadian Art Foundation, Toronto; and in private and corporate collections throughout Canada and the United States. Mr. Mol is a member and past president of the Manitoba Society of Artists, a member and past vice-president of the Sculptors Society of Canada. He is also a member of the Royal Canadian Academy of Arts, the Allied Artists of America, the Muenchener Kuenstlergenossenschaft in Germany and the Society of Ukrainian Artists in the Diaspora. Mr. Mol has received honorary degrees from the University of Winnipeg, the University of Alberta and the University of Manitoba. He was also made an officer of the Order of Canada in 1989.

Mr. Mol is an extremely dedicated individual who is not only patient but also very aggressive in his work; his work is flawless. He has dealt well and very stoically with disagreements and difficulties that have arisen in his career. Perhaps the best example is the difficulty he encountered with the congregation of St. Volodymyr and Olha Cathedral. When his sketches for stained-glass windows were rejected, he philosophically accepted the decision and quietly continued to attend the church for more than 10 years before the subject of the windows was revived and he was asked to design two stained-glass windows to complement the new murals. His patience rewarded, the congregation received the completed two windows with enthusiasm, and the artist was immediately asked to complete the remaining 14 windows that illustrate the history of the Ukrainian people and their religion.

This unique artist began his career with pottery, figurines, church decoration, stained-glass windows and animal sculpture and continued with sculptures of the human figure. During

the 1970s he produced a number of life-sized female nudes known for their creation of a sense of movement and sensuality. The artist was interested also in the classical tradition, especially in the field of portraiture. He realized the importance of portrait sculpture because without it we would have no concept of the appearance of such figures as Cleopatra, Alexander the Great, Julius Caesar, and others.

It is interesting to mention that, for most of his career, Mr. Mol has managed without a regular dealer or agent. Living and working in a very competitive time, the artist did not always follow the stream of life. His patience and his aggressiveness in the field of sculpture have also helped other artists overcome great difficulties, thus helping them grow and develop throughout the world. At age 91 Leo Mol is a master of his art. He is famous not only in Canada but throughout the world.

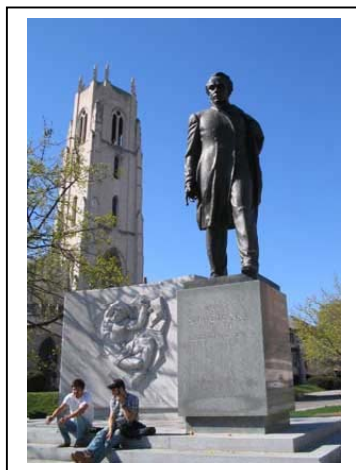
by Wolodymyr T. Zyla

Фото:

На ст. 2 – скульптор Лео Мол; потенційний пам'ятник Т. Шевченка для Оттави на подвір'ї ливарної майстерні в Німеччині; фігури кобзаря, Катерини та стела "Гайдамаки", які можуть входити і творити цілісну композицію разом з пам'ятником; деталь пам'ятника.

На ст. 3 - "Pioneer Family", erected by the Alberta Ukrainian Commemorative Society in 1981, to commemorate the 90th anniversary of Ukrainian immigration to Canada; Taras Shevchenko, Bronze, 15.75 x 5.5 x 4.75 inch, 1969; Grizzly Mother and Cubs, Bronze, 11 x 7.5 x 7 (inches), 1984, Price: \$5,500.00; Leo Mol Sculpture Garden, Assiniboine Park, Winnipeg.

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегшення бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків.

Leo Mols Taras Shevchenko, Washington, USA. Unveiled in June 1964, an estimated 35,000 were said to have marched in the parade beforehand, with some 100,000 pouring to D.C. for the occasion. Also in attendance was the former President Dwight Eisenhower, whom you can sort of make out in the picture at right. When Ukrainian president Viktor Yushchenko visited Washington, there couldn't have been much doubt as to whether he would mention the statue at 22nd and P streets NW. And so he did at before a joint session of Congress: "In your city, there is a monument to the father of the Ukrainian nation, the great poet Taras Shevchenko, whose prophecy of the emergence of Ukraine with a new and righteous law as enshrined on this pedestal. Shevchenko was inspired by the invincible power of the words, 'that God has bestowed each man on Earth with the right to life, liberty and the pursuit of happiness.'"

З ЛИСТІВ

Шановна редакція "Оттавського Вісника", вітаю вас від імені українців міста Мурманська і нашої голові п. Наталії Литвиненко-Орлової. Випадково потрапив на ваш сайт і вже встиг ознайомитися з матеріалами видання. Приємно усвідомлювати, що українці за межами Батьківщини не забули свого коріння і шанують мову, традиції,

культуру і історію. На жаль, в РФ це не так, більшість хто по крові УКРАЇНЕЦЬ, але по духу малорос-яничар. Побачив оголошення на сайті з приводу розміщення матеріалів. У мене є декілька статей що стосуються сучасної України (деякі розміщені на сайті "Майдан"). Якщо ви не проти і рівень моїх робіт відповідає рівню вашого видання, то я радий би з вами співпрацювати і поміщувати деякі матеріали. Висилаю вам кілька статей. Одна на рос. мові, якщо побажаєте надрукувати, то зроблю українську версію. З нетерпінням чекаю вашої відповіді.

З повагою, Микола Малуха
Мурманськ, Росія, e-mail: kolyamba-jf@yandex.ru

Від "ОВ" – 3 цікавими аналітичними статтями Миколи Малухи ми обов'язково згодом познайомимо наших читачів. А тих, хто бажає особисто підтримати наших земляків на березі завжди холодного північного моря з-за 69 паралелі, заохочуємо контактуватися на подану електронну адресу

Фото: Микола Малуха з українцями Мурманська; вгорі Наталія Литвиненко-Орлова, голова українського товариства

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

Розмаїта українська музика, фільми, мультики, відео кліпи на:
<ftp://ftp.uar.net/pub/music/Ukrainian/>
та
<http://www.ko3ak.sioru.net/>

"Зліпи з себе людину!". Нове видання для молоді засноване Івано-Франківськими пластунами "ПЛАСТИЛІН":
www.plastulin.net.ua

Для тих хто любить гори, чудовий журнал "Карпати":
<http://karpaty.net.ua/>

українська електронна бібліотека "EXLIBRIS"
історія, публіцистика, художня література:
<http://exlibris.org.ua/>

Історія української естради «Черемшина»:
<http://www.kmstudio.com.ua/index.htm>

Український журнал іноземної літератури "ВСЕСВИТ":
<http://www.vsesvit-journal.com/>

ПОШУК

Я звертаюся до Вас, оскільки маю бажання віднайти нащадків або якісь сліди свого прадіда. Він виїхав до Канади після Першої світової війни. Звали **Тодор**, прізвище **Захарій**. Син називався Іван. Народився і проживав до виїзду за кордон в селі Іспас (Спас), назва якого не мінчалась впродовж кількох століть, хіба можливо була трохи змінена, оскільки територія, де він проживав в час виїзду була територією Румунії. Тепер це Вижницький район, Чернівецька область. Буду дуже вдячний, якщо хтось повідомить мені про його долю.

ІВАН ДЕМКО, tel. (03730) 24279, або +3 8 0675904168
e-mail: vedemko11@mail.ru, dinov@cv.ukrtel.net

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

березень/сакавік 2006 ч. 9 ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Від Редакції: Багато білорусів, незважаючи на репресії у себе вдома, прийняли участь у подіях на київському Майдані, були офіційними спостерігачами під час українських президентських виборів у Придністров'ї, де попередили незаконне вкидання біля 8 тисяч бюлетенів, підтримували українські мітинги навіть тут, у Канаді. Цілком небезпідставно сподіваючись при цьому, що повалення московсько-кучмівського режиму є кроком і до свободи Білорусі. Нашим обов'язком від української громади є допомогти своїм сусідам у цей важливий час. Це спеціальне число "Оттавського Вісника" напередодні виборів у Білорусі ми повністю присвячуємо нашим друзям-білорусам в Оттаві і Канаді та з цієї нагоди надаємо їм свої сторінки.

Всебілоруський конгрес вкінці 1917 року проголосував за автономну республіку Беларусь. Представники конгресу створили перший білоруський парламент – Раду Білоруської Народної Республіки. Виконавчий комітет фактично став урядом БНР, який називався Народним Секретаріатом. 25 березня 1918 року Рада БНР прийняла 3-й універсал, в якому

Білорусь оголошувалась вільною і незалежною державою. Білоруську Народну Республіку офіційно визнали Україна, Туреччина, Фінляндія, Австрія, Чехословаччина, Литва, Естонія, Латвія, Польща, Вірменія та Грузія. В серпні 1997 р. в Нью-Йорку на 22-й сесії Ради БНР президентом Ради була вибрана Івонка Сурвіла.
прод. на ст.2

Жыве Беларусь!

**BELARUSIAN CANADIAN ALLIANCE
ЗГУРТАВАНЬНЕ БЕЛАРУСАЎ КАНАДЫ**

У амбасаду Рэспублікі Беларусь у Канадзе
130 Albert St. Suite 600, Ottawa, ON

Мы, сябры Згуртаваньня беларусаў Канады, рашуча пратэстуем супраць ходу вядзеньня выбарчай кампаніі ў Беларусі, якая ператварылася ў адкрыты здзек з свабоды волевьяўленьня. Мы абураныя незлічонымі фактамі парушэньняў выбарчага заканадаўства: агітатары за апазыцыйных кандыдатаў затрымліваюцца міліцыяй, выбарчыя ўлёткі і іншыя друкаваныя матэрыялы канфіскуюцца, шматразова зумысьля зрываўліся сустрэчы апазыцыйных кандыдатаў з выбаршчыкамі, у выбарчыя камісіі не дапушчаныя прадстаўнікі грамадзкіх арганізацыяў і палітычных партый і інш.

прод. на ст.6

© ІШСур'мя
Сьвятага Духа

Рада Беларускае Народнае Рэспублікі

Зварот да беларускага народу

Атаўская газэта The Ottawa Citizen перадрукавала 10 сакавіка артыкул Жэрэмі Пэйдж з London Times пад загалоўкам "Страх ахапіў Беларусь напярэдадні выбараў".

І тут мне прыпомніліся словы Папы Яна Паўла Другога да польскага народу. "НЯ БОЙЦЕСЯ" – казаў ён. Словы гэтыя мелі велзарны водгук і ім заўдзячаецца шматлікімі аналітыкамі перамга "Салідарнасьці" супраць нялюдзкага рэжыму.

Усе тыраніі, усе дыктатуры абапіраюцца на страх. Страхам апраўдваюцца так званыя "моцныя" рэжымы, бо ж, маўляў, толькі "моцны" правадыр можа абараніць народ ад нутраных і вонкавых ворагаў. Калі ж ворагаў няма, трэба іх прыдумаць.

прод. на ст.6

Згуртаваньне Беларусаў Канады Belarusian Canadian Alliance Alliance Bielorusienne au Canada

БЕЛАРУСЫ КАНАДЫ

Івонка Сурвіла: “...Мы маем прыклад Украіны!”

Теперішній Президент Рады БНР в екзилі художніца і грамадскі дзяч, Івонка Сурвіла (Шиманець) народзілася 1936 року в Ступіцях, містечку на захід від Мінска. З 1944 року – эмігравала з Беларусі, де прабула лішнь 9 років із свогі житця. Далі жила у Франціі, Даніі, Іспаніі. Зараз пражывае в Канаді, в місті Оттаві. Мае двох дочок. Навчалася у вишчій Художній Школі в Парыжы, а згодом скінчила лінгвістычне віддзялення Сорбонскаго універсітету (1959).

Крім рідной білоруськай, знае вісім мов: французьку, іспаньку, англійську, датську, німецьку, латынську, норвезьку та польську, з якіх досконало валодіе п’ятма. Мабуць, до переліку відносіцца і украінська, якою ставілісь пытаньня у цьому інтэрв’ю.

У 1958-1965 роках працывала в білоруськай рэдакціі Іспаньскаго Нацыянальнаго Радіа, журналістам, выкладала в Французькому інстытуці. В 1969 пераіхала до Канады. Відразу пачала працываці англо-французькым перакладачам у Федэральному уряды Канады. Займаецца жывопісам, графікою, мае понад трыдцять художніх выставок. В 1989 році арганізвала Канадскіі Фанд Допомогы Жертвам Чорнобыля в Білорусі і була його кэрвініком до момэнту абрання Президентом Рады БНР. Пропонуэмо чытачам “Оттавскаго Вісніка” інтэрв’ю, яке пані Івонка Сурвіла погодылася дати нашому выданню.

- *Пані Івонка, Вы є сьомым Президентом і першою жінкою, яка очоліла уряд БНР за всі роки його існування. Вас пераебрали на другіі тэрмін, Вы ввійшлі у сьвотыіі сьпосок сьмі найвлывовішых жінкак-лідэрів поза межама сьвоєй дэржавы. Ньважко Вам, як жінці, нести тьагар ботротьбы, яка продовжуеться вьжэ 88 років?*

- Уважаю барацьбу за лепшю долю нашага народу цяжкой не таму, што я жанчына, а таму, што моцна перажываю тое, што Лукашэнка зрабіў зь беларускай дьзяржавай і зь беларускім народам. Перажываюць гэта ўсе беларусы, якія любяць сьвой край і сьвой народ. Усе мы жадаем, каб Беларусь заняла пачэснае месца ў сьям’і дэмакратыяў сьвету.

- *Білоруська та украінська історыі пачатку першой паловыны минулаго століття маюць багаты сьпільныя рысы - встанавленьня нацыянальных урядів, прогалосеньня незалежнасьці, паразка, выгнаньня, прадодженьня дьіальноты далеко від бацькывічыны. Прычына завьжды та сама – наш історычны сусід Росья. Чы існуюць тьепер якісь стосункы поміж БНР та РФ?*

- Стасункаў з Расейскай Фэдэрацыяй Рада БНР ня мае. Я мела праўда нагоду выслать дыпляматычную ноту міністру Замежных Справаў Расейі, калі ён, гаворачы пра дарогу зь Калінінграду ў Маскву, забыўся, што апрача Літвы, існуе таксама такая Беларусь, зь якой таксама трэба дагаварвацца, каб праз яе праяжджаць. Але нармальна, кантактавацца цяпер зь Расейяй ня мае сэнсу. Інтэрэсы Расейі зусім не супадаюць зь нашымі.

- *Відомо, што тьеперішняя вьлада в Білорусі далі пов’язуе сьбе із прадодженьням сьветьскай республікай. А як багаты білорусів на Бацькывічыні знаюць про сучасну дьіальноть Рады БНР? Чы вьі масте якусь пьдтрымку зь Білорусі?*

Івонка Сурвіла. Вільня зімою

поўнасьцю ізаляваны. Апрача перадачаў Радьы Свабода, да апошняга часу адзіную інфармацыю, якою беларусы атрымоўвалі, гэта была прапаганда лукашэнкаўскіх СМІ. Незалежная прэса, якой што раз меней, публікуе Зьвароты Рады БНР да беларускага народу. Радьё Свабода паведамляе пра нашу дзейнасьць. Апошнім часам, зьявілася некалькі новых крыніц інфармацыі. Думаю, што людзі, якія хочуць ведаць праўду, ведаюць пра Раду БНР і пра тое, што мы робім. Але ёсьць і тья, што вераць афіцыйнай зьяняважачай прапагандзе наконт нас.

- *Колы останніі раз Вы відвідувалы рідніі краї?*

- Апошні раз я была ў Беларусі ў 1992-м годзе, у сувязі зь маёй працай у галіне дапамогы ахвярам Чорнобыля.

- *Шо Вы можьтэ сказаты про сучасне становішчэ вь Білорусі?*

- Усё у Беларусі робіцца, каб застрашыць народ, каб ён галасаваў за “моцнага” правадыра. Падчас гэтага выбарчага пэрыяду, рэжым аднак пайшоў задалёка. Нават наш спакойны народ не пераньсе, на маю думку, столькі зьдзеку зь боку ўладаў. Пра сучаснае становішча ў Беларусі у Атаўскай газэце нядаўна быў апублікаваны артыкул пра страх, які ахапіў Беларусь перад выбарамі.

- *Уряд Лукашэнка тьотальна забароніў агітацыю від опозыцііных кандыдатыв, зустрічі зь выборцыяма тьрактуюцься, як порушеньня гротамдскаго спокую і супроводжуються арештама. Одін з кандыдатыв на дньах бьв протос побитыі разом із сьвоіма прыбчынікама і журналістама на очах у людей, за вькорыстаньня зьвычайнаго мьгафону на мітынгу даюць тьрмін ув’язненьня, і навіть нацыянальноть білоруськыі прапор є прыводом до затрыманьня, чьрєз шо білорусы змушєні вькорыстовують, як сьимвол опозыціі, дьжінсову матьр’ю. Чы можьтыва, на Вашу думку, в такіх умовах “дьжінсова” рьволюція на кыталт “помаранчєвоі” чы “трьоандовоі”?*

- Як пройдуць выбары і як зарэагуе насельніцтва на “элегантную” фальсыфікацыю іх, цяжка сказаць. Але якія-бы ня былі вынікі на выбарах 19-га сакавіка, змаганьне за

волю і незалежнасьць будзе прадаўжацца да перамогі.

- Як Ви оцінюеце шансы опозиції в теперішніх прэзідэнтскіх выбарах?

- Калі ня мыляюся, Вы мяне пытаеце, ці я веру што надыйдуць зьмены у Беларусі. Так, моцна ў гэта веру.

- А як би Ви найкоротше ахарактэрызувалі Лукашэнка?

- "Маскоўскі ТРАЯНСКІ КОНЬ".

- Кого з двох опозицыйных кандыдатаў у прэзідэнты Білорусі, Аляксандра Мілінкевіча і Аляксандра Козуліна, вы падтрымуеце найбольш? Яку частку бере БНР у теперішніх выбарах?

- Рада БНР на сваёй Сэсіі у Нью Ёрку у лістападзе 2005 г. вырашыла падтрымоўваць ўсіх кандыдатаў, якія змагаюцца за незалежную, дэмакратычную і беларускую Беларусь. Асабіста, я думаю, што Спадаар Мілінкевіч быў-бы вельмі добрым правадырем.

- З якімі опозицыйнымі білоруськімі сіламі найплідніе співрацоўе Рада БНР?

- На гэтае пытаньне дазвольце не адказаць, дзеля відавочных прычынаў. Рада ёсьць панад ўсімі партыямі.

- Які у вас відношэньне з білоруськім рухам супротиву "ЗУБРОМ"?

- "Зубр" гуртуе маладых людзей, бальшыня якіх падзяляе нашыя ідэалы адносна будучыні Беларусі. Мы пакладаем вялікі надзеі на беларускую моладзь наагул.

- Як, на Вашу думку, развітамуцца найбліжчым часом падії в Білорусі?

- Калі судзіць па характары беларусаў, зьмены будуць адбывацца "in small steps", але адбывацца яны будуць.

Кожная акцыя на карысьць свабоды будзе збліжаць нас да нашай мэты - вольнай, незалежнай, беларускай дэмакратычнай дзяржавы. Але шмат будзе залежаць, безумоўна, ад паводзінаў рэжыму. Нават наш спакойны, памяркоўны народ можа "выйсьці шчыльнымі радамі", каб адваяваць волю і шчасьце.

- Яку частку бере Канада у выбарах 19 березня?

- Канада заўсёды выказвала абурэньне перад непавагай правоў чалавека ў Лукашэнкаўскай Беларусі. У міжнародных арганізацыях, Канада выступае ў абарону

дэмакратыі. Аднак, канадзкія палітыкі не заўсёды разумеюць канцэпт тэрору. Няраз мусела тлумачыць, што Лукашэнка не прадстаўляе волі беларускага народу. На выбары, як выглядае, Атава пашле назіральнікаў толькі ў рамках АБСЕ.

5.05.1943 г. Баранавічы. Дзяўчынка ў белай шапачцы пасяродку групы – Івонка Сурвілла, таксама на здымку стаіць брацік Лёнік, Мама і Тама. Сядзіць сперада Лявон Луцкевіч.

І. Сурвілла Паўлінка, 1981

- Поза крайнамі колишняго савітскаго блоку, чому заходні мас-медія, особливо тут, у Новому Сьвіці, так мало прывячваюць увагу до диктаторскаго рэжыму Лукашэнка, знікненьню людзей, безпідставных арыштаў та тюрэмных тэрмінаў? Зокрема, што робіцца для поінфармування грамадськості в Канаді? І як до цього офіцыйно відносіцца Оттава?

- Найбольшую падтрымку мы маем ад народаў, якія самі прайшлі цёрністы шлях Беларусі. Прыкладам магу назваць Чэхію. Народы, якія не перажылі ані акупацыі ані дыктатуры, толькі апошнім часам

пачалі ўключаць нас у свае прыярытэты. Балканскія падзеі, падзеі у Чачэніі, Украіне, у Грузіі, па крысе раскрываюць вочы людзей, якім дасюль было - ці прынамсі выдавалася - выгадней ня бачыць некаторых падзеяў у суседзтве Расеі. На гэта могуць быць дзеве прычыны. Вы, як журналіст, ведаеце, што СМІ цікавацца болей гвалтам, як цярплівасьцю ды вытрываласьцю чалавецтва. А наш памяркоўны народ, які столькі перажыў у XX стагодзьдзі, асьцярагаецца гвалту, каб выжыць. Таму заходнія СМІ больш ахвотна высылаюць журналістаў на блізкі Усход, як ў Беларусь. Сымпатыя ў Канадзе да Украіны ёсьць вялікай заслугай украінскай дыяспары. Другой прычынай можа быць папросту няведаньне Захаду пра Беларусь, якую Масква заўсёды прадстаўляла нагонкі, як частку сваё тэрыторыі. Што да ўрадавых колаў, зусім магчыма, што палітычных даручыкі ў справах

Усходняй Эўропы не асэнсавалі яшчэ поўнасьцю магчымай ролі нашых краінаў у дачыненні да Канады.

- Чи є надія, що недавно абраный новий уряд Канады може вплинути на ситуацію в Білорусі?

- Вера і надзея дазволіла чалавецтву перажыць найгоршыя мамэнты людзкай гісторыі. Мы таксама жывём зь верай у лепшую будучыню і з надзеяй на зьмены. Дзеля вялікай павагі, якой карыстаецца Канада ў Беларусі, Атава магла б мець вялікі ўплыў ня толькі на матэрыяльны дабрабыт нашага народу, але і на ўспрыманьне ім вонкавага сьвету і сваё ўласнае будучыні.

"Оттавський Вісник"

Незалежне украінське видання із столиці Канади У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

- Які найбільші здобутки досягла Рада БНР за останній час? Які плани Ради БНР на майбутнє?

- Рада БНР заўсёды бараніла інтарэсы беларускага народу. У гэтым мамэнце, нашаму народу патрэбная як ніколі падтрымка ў змаганні супраць дыктатуры, патрэбная інфармацыя, абмены зь заходнімі дэмакратамі. Мы ўсё робім, каб гэта яму было дадзена. Нашая праца мае задавальняючыя вынікі. Тут магу толькі сказаць, што Рада будзе прадаўжаць сваю дзейнасць да асягнення беларускім народам нармальнага ладу жыцця ў сваёй ўласнай беларускай дэмакратычнай дзяржаве.

- Про намагання Кремля впливаці на украінскіх прэзідэнтскіх выбарах гаворыць зараз не доводзіцца. Якой загрозы пад час выбарах у Беларусі сподзіваюцца з боку Расіі?

- Магчымасьці бязконцыя. Дазвольце мне не даваць Крамлю дадатковых ідэяў.

- Як білоруська дзіаспора, не толькі в Канаді, але і у сьвіці, гатовая да выбарах в Беларусі?

- Беларуская дзіаспара ўва усім сьвеце сочыць за выбарамі ў Беларусі, і стараецца ў меру магчымасьці падтрымаць нашых змагароў за вольную Беларусь. Ува ўсім сьвеце адбываюцца дэманстрацыі пад бел-чырвона-белымі сьцягамі, інфармуюцца ўрады пра падзеі на Беларусі, пасьпяхова праводзіцца лабіраваньне на карысьць зьменаў палітыкі ў дачыненні да Беларусі. Моладзь ува усім сьвеце бярэ удзел у так званых “джынсавых” рухах на карысьць Беларусі. Сьвет прыслухоўваецца. Калі ўся гэтая энэргія штосьці варта, яна прынамсі маральна падтрымае наш народ ў змаганні.

- 23 лістапада 2004 року, Ви від імені Рады БНР, направили привітання, тоді це кандидату у прэзідэнці, Віктарові Юценку. Багато білорусів, незважаючи на рэпресіі у себе вдома, прынялі участь у подіях на кійвському Майдані, були офіційнымі

3 дзітмы Чорнобыля, 1994 р.

Івонка Сурвілла. Смутак

Oil Painting, Eufrosinnia, by Ivonka Symaniac-Survilla, 1975

“Калі я хачу штосьці па-мастацку выказаць, то, хочучы ці ня хочучы, я раблю гэта спосабам, які мяне пераносіць у сьвет лепшы, у штосьці прыгожае. Я не малюю ваенных сцэнаў, унікаю трывожных колераў... Папросту не магу. Я малюю ідэалізаваны сьвет.”

спостерігачамі пад час украінскіх прэзідэнтскіх выбарах в Прыдністроў'і, де попередили незаконне вкіданьня біля 8 тысяч бюлетенів, падтрымвалі украінскі мітінгі навіць тут, у Канаді. Цілкам небезпідставно сподзіваюцца, що повалення москосько-кучміўскаго рэжымі, є крокам і до свабоды Білорусі. Які стосункі у вас зараз з украінскім урядам? І назагал з Украіною?

- Перамога Спадара Юшчанкі дала шмат надзеі беларускім змагарам за волю, хача сытуацыя ў Беларусі непараўнальна горшая. У лістападзе 2004 г. мы ўсе цешыліся разам з Вамі. На Украіне ёсьць дзсяткі тысяч беларусаў. Дасюль мы там маем толькі аднаго раднага. Маю намер стварыць украінскі сэктар Рады БНР - дзеля гэтага вымагаецца Статутам прынамсі трох сяброў Рады. Спадзіваюся адведаць Украіну ў гэтым годзе.

- Пані Івонка, за Вашымі плечыма не одна художня виставка. Ви самі походите з мистецької сім'ї, можна сказаці народилися поміж пензлів та фарб і стоптали не одну пару взуття у світових художніх галереях, але подібно як і багато украінських державних діячів були змушені проміняти мистецтво на

політику. Чи поміж всією своєю теперішньою діяльністю залишається Вам час на малювання? Якщо так, що Ви зараз малюєте?

- Як кожнаму мастаку, мне вельмі цяжка адмаўляць сабе тую вялікую радасьць, якую прыносіць творчасць. Нічога вартага ўвагі цяпер не твару, але дазваляю сабе кожны тыдзень тры гадзіны на мастацтва. У гэты кароткі час, магу толькі зрабіць штосьці акварэляй. Кожны год прыгатоўваю на Каляды сваю віншавальную картачку.

- На початку ми вже згадували у нашій розмові про багато спільних рис у білоруській та украінській історії. Безперечно, місяць березень, теж входить у цей перелік і напевне має неабіяке символічне значення. 16 березня – день білоруської солідарності, на 25 березня прыпадае 88 річниця проголошення незалежності Білорусі –

“День Волі”, цього самого числа у 99 році вбили одного з найвідоміших українських політиків та кандидата в президенти Вячеслава Чорновола. Саме на березень тепер припадають важливі для майбутньої історії вибори як в Білорусі, так і Україні... Щоб Ви хотіли сказати напередодні цих подій?

- Ведаю пра Вячеслава Чорновола. Ён між іншим супрацоўнічаў з БНФ. У 1999 г. ў Беларусі таксама згінула некалькі палітычных дзеячоў. Зусім магчыма, што загады прыходзілі з таго самага месца. У наш дзень салідарнасці, 16-га кожны месяц, мы іх прыпамінаем. 16-га сакавіка, таксама будзем зь імі ў нашых думках перад беларускай амбасадай у Атаве. Зь імі і з усімі змагарамі за волю, якія сёння рызкуюць жыццём каб выратаваць Беларусь. Як мне казаў адзін з маіх супрацоўнікаў, трэба быць вялікім аптымістам, каб захаваць веру, ў цяперашніх абставінах, ў канчатковую перамогу. Але мы маем прыклад Украіны. Зь вераю і мы пераможам.

- 19 березня, за даўнім повір'ям, в Украіну традыцыйно із далекіх краіў вертаюцца додому лелекі (бузькі). Напэвне вони теж з'являюцца цього дня і в Білорусі, і хоча білоруськім сімвалам є зубр, хочемо пабажати Вам та всім сябрам у діаспорі, вільно прілітати на свою вільну Батьківщину. Дякую за розмову.

- Дай Божа! Шчыра дзякую Вам за Вашу добразычлівасьць!

Розмовляе Богдан Малина

Старшыня Рады БНР Івонка Сурвіла накіравала прывітаньне Віктару Юшчанку – апазыцыйнаму кандыдату ў прэзыдэнты Украіны.

Яго міласьці Віктару Юшчанку, Прэзыдэнту Ўкраіны. Вельмі шануюны спадару, ад імя Рады Беларускай Народнай Рэспублікі маю гонар вітаць Вас зь перамогай і выказаць самую шчырую падтрымку намаганням, якія Вы робіце, каб усталяваць дэмакратыю ў Украіне. Мы верым, што Украіна, як і Беларусь, зойме сваё пачэснае месца ў сям'і дэмакратый Эўропы.

З глыбокай павагай – Івонка Сурвіла,
Старшыня Рады БНР.
Канада, 23 лістапада 2004 г”.

Радыо “Свобода”

Івонка Сурвіла увійшла у сьвітовы перелік семи офіційно визнаних урядових жінок-лідерів поза межами своєї держави. До нього також входить українка Слава Стецько. Нижче подаємо повний список найсильніших жіночих політиків у екзилі.

WOMAN EXILE LEADERS

A list of female leaders of officially recognized or de-facto governments-in-exile

1940-45 Leader of the Government-in-Exile Queen **Wilhelmina of The Netherlands** (1880-1962). She was Dutch Head of State 1890-1948.

1940-44 Leader of the Government-in-Exile Grande Duchesse **Charlotte of Luxembourg** (1896-1985). She was Head of State of Luxembourg 1919-64. During World War II she was in exile in London.

1956-ca.76 Vice-President of the Revolutionary Council **Kéthly Anna**, Hungary (Strassbourg). In 1944-48 Vice-President of the National Assembly, 1956 Minister of State and Minister of Social Affairs, 1956 Chief of Social Democratic Party and Leader-in-exile of the Party, in witch she had been a leading figure before World War II. The party was member of the Socialist International. She lived (1889-1976, dead in Paris)

1979-80 Regent-in-exile Dowager Empress **Shahbanou Farah Pahlavi** of Iran (in Egypt and France). She was widow of The Shah, she was Acting Head of the Imperial Family, and acted as regent for son who became shah on his 20th birthday 31/10-80. (b. 1938)

1986-91 President of the Ukrainian State Administration **Jaroslawa Stečko** (Germany). After her husband died she took over as President of the Anti-Bolshevik Bloc of Nations and Chairperson of the Organisation of Ukrainian Nationalists (OUN) in exile, 1991-2003 Founder and Chairperson of the Congress of Ukrainian Nationalists, Deputy and President-by-Age of the Parliament. She lived (1921-2003).

1993- President of the Government-in-Exile **Maryam Rajavi**, Iran (in Paris). From 1985-92 Commander-in-Chief of Mujhedin-Army operating from Iraq. She is head of the 250 member exile-parliament. Half of its members are women and the exile-government is dominated by women.

1997- President of the Council **Ivonka J. Survilla**, Belarussian Democratic Republic-in-Exile (Canada). The exile-government was established in 1918 and situated in Canada. Born in Stoupey, a small town West of Miensk, in 1936, Ivonka Symaniec-Survilla spent only eight years of her life in her native Belarus. After a dramatic exodus through Eastern Prussia, she lived in Denmark, France and Spain before moving to Canada in 1969.

Першы Ўрад Беларускай Народнай Рэспублікі
<http://www.radabnr.org>

**Беларуская
Народная
Рэспубліка**

**Зварот да беларускага народу
Рада Беларускае Народнае Рэспублікі**

Так былі прыдуманая “страшны” Захад, “агрэсыўная” Амэрыка, ды й найгоршыя з найгоршых – нашыя ўлсныя “нацыяналісты”. У адсутнасці аб’ектыўнай інфармацыі людзям ня бачна, што ўся гэтая прапаганда, якой прамываюцца іх мазгі ад часоў Сталіна, ня мае іншай мэты, як зрабіць зь іх застрашаных нявольнікаў, якія будуць працягваць казаць, як нашыя дарагія бабулькі – “абы вайны не было”.

Тыран Сталін укатрупіў дваццаць мільёнаў нявінных людзей пад тлумачэньнем, што ён зьнішчае “ворагаў народу”. Новы кандыдат на гэтую ролю, Аляксандар Лукашэнка, які трымае ў сваіх руках уладу дзякуючы наступнікам Сталіна, карыстаецца тымі самымі аргументамі. Нават назоў “бацька”, які дыктатар прысвоіў, сьведчыць пра такія намеры. Ён, маўляў, мусіць быць жорсткім “бацькам”, каб абараніць “нашу Беларусь” ад усіх ворагаў, уключна зь яе дэмакратычнай Апазіцыяй.

Жорсткасьць гэтая дазваляе яму гвалціць абсалютна ўсе людзкія правы -- нават тыя, якімі наш народ карыстаўся яшчэ ў шаснаццатым стагодзьдзі, калі ён быў адным з найбольш цывілізаваных народаў Эўропы. Сёньня забараняецца чытаць вольную прэсу, канфіскуецца выбарчы матэрыял, арыштоўваюцца патрыёты, якія змагаюцца не за ўладу, а за лепшую долю сваёй народу, забараняюцца мітынгі выбаршчыкаў, канкурэнты Лукашэнкі не дапускаюцца да СМІ і зьбіваюцца.

Дыктатар спадзяецца, што застрашаны люд даверыць яму яшчэ пяць гадоў улады і дазволіць яму закончыць сваё здрадніцкае жаданьне – адаць наш край у няволю. Гэта ўважаю найбольшай небясьпекай для будучыні Беларусі. Калі Лукашэнка здолее здзейсьніць сваю задуму “саюзу з Расейі”, дзяржава нашая перастане існаваць, як яна перастала існаваць пасля першага Аншлюсу яе ў Расейскую Імпэрыю ў 1795 годзе.

Дарагія суродзічы, Вы маеце права, як і ўсе людзі, жыць спакойна і шчасліва ў сваёй уласнай дзяржаве, без страху, без тэрору. Вы маеце права працаваць самі на сябе, на сваіх дзетак, на сваіх унукаў. Вашыя суседзі прайшлі ўжо шлях да нармальнага стану жыцця. Усе яны гатовыя вам дапамагчы. Адзін толькі сусед вам добра не жадае, бо калі-б жадаў, не падтрымоўваў бы дыктатара Лукашэнку.

**Дык паўтару словы Папы Яна Паўла –
НЯ БОЙЦЕСЯ!**

Не давайце нікому адабраць у вас Ваш голас. Не апускайце рук. Пакажыце сьвету сваю чалавечую годнасьць, каб Дзень 25-га Саквіка стаўся назаўсёды усебеларускім Днём Волі.

Жыве Беларусь!

Івонка Сурвіла,
Старшыня Рады БНР
Канада, 12 сакавіка 2006 г.

**ЗАЯВА
ЗГУРТАВАНЬНЕ БЕЛАРУСАЎ КАНАДЫ**

Апошняя кропля ў гэтым шэрагу стала зьбіцьцё журналістаў і аднаго з кандыдатаў у прэзыдэнты, пасьля чаго ўсяму сьвету стала відавочна, што беларускія ўлады ня спыняцца перад самымі гнуснымі сродкамі, каб забясьпечыць так званую “перамогу” на выбарах А.Лукашэнку. Падмяняючы цынчным фарсам вольныя і дэмакратычныя выбары прэзыдэнта краіны, беларускія ўлады ў чарговы раз дэманструюць зьнявагу да міжнароднай дэмакратычнай супольнасьці, а найперш – да самога беларускага народу.

Галоўная ўправа Згуртаваньня беларусаў Канады

**Belarusian Canadian Alliance
524 St.Clarens Ave.
Toronto, ONT, M6H 3W7
Phone : (416) 530-1025 Fax (416) 690 9391
E-Mail : info@belaruscanada.com**

**BELARUSIAN CANADIAN ALLIANCE
ЗГУРТАВАНЬНЕ БЕЛАРУСАЎ КАНАДЫ
АТТАЎСКИ АДДЕЛ**

**У амбасаду Рэспублікі Беларусь у Канадзе
130 Albert St. Suite 600, Ottawa, ON**

ЗАЯВА

Мы, сябры Згуртаваньня беларусаў Канады у Аттаве, глыбока занепакоены перадвыбарнай сітуацыяй на Радзіме. Увесь свет бачыць парушэньні і тую несправядлівасць якую твораць улады у дачыненні да свабоды выбару беларускага народа: затрыманы і арышты давераных асоб дэмакратычных кандыдатаў у прэзыдэнты і лідэраў партый сп. В. Вячоркі і сп. А.Лябедзькі, збіцьцё журналістаў і кандыдата ў прэзыдэнты сп. А. Казуліна, стварэньне шматлікіх штучных перашкод агітатарам, канфіскацыя агітацыйных матэрыялаў, правакацыі з боку праўладнай арганізацыі БСРМ. Улада зноў хоча з дапамогай страху і забароненых прыёмаў дабіцца “элегантнай” перамогі.

Мы, беларусы далёкага замежжа, выказваем рашучы пратэст супраць антыдэмакратычных захадаў, якія праводзіць сучасны антынародны урад.

Мы інфармуем Вас, што напярэдадні Вялікага беларускага свята, Дня Абвяшчэньня Незалежнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі (Акт ад 25 сакавіка 1918 года) мы праводзім мірную дэманстрацыю перад пасольствам Рэспублікі Беларусь у Аттаве 16 сакавіка 2006 года ад 17 да 20 гадзін вечара. Разам з беларусамі ўсяго сьвету мы запалім у гэты дзень свечкі у памяць зніклых палітычных дзеячаў і ў гонар беларускіх герояў – змагароў за свабодную Беларусь, выкажам знак падзякі барацьбітам за дэмакратычную Беларусь і падтрымаем нашых суродзічаў перад прэзыдэнцкімі выбарамі.

Мы верым, што беларускі народ рана ці позна будзе вольным.

Жыве Беларусь!

Управа Аттаўскага Адзелу ЗБК
12 сакавіка 2006 года

<http://www.belaruscanada.com/index.htm>

Ефросинья Полацкая, дереворит, І.Сурвіла (1985)

Еўфрасіння Полацкая, нябесная заступніца Беларускае землі, прыйшла на свет на пачатку XII стагоддзя ў Полацку, у сям'і князя Святаслава-Георгія. Дзяўчынку назвалі старажытным полацкім імем Прадслава. Слава пра розум і прыгажосць полацкай князёўны разнеслася далёка па славянскіх землях. Калі Прадславе споўнілася дванаццаць гадоў Прадслава абрала сабе шлях, пастанавіўшы стаць Хрыстоваю нявестаю, яна прыйшла ў манастыр і прыняла пострыг пад імем Еўфрасінні.

Спачатку маладая манашка пасялілася ў келлі Сафійскага сабора. Праз колькі гадоў духоўнага ўдасканалення яна заснавала ў Полацку жаночы, а затым і мужчынскі манастыры. Пры іх Еўфрасіння адчыніла скрыпторумы - майстэрні па перапісванні кніг, а таксама школы, у якіх дзеці авалодвалі граматай, вучылі гісторыю, грэцкую і лацінскую мовы, спасцігалі навуку красамоўства, збірала вакол сябе таленавітых людзей.

Еўфрасіння ўздымала свой голас супроць княскіх усобіц, папярэджвала, што братазайчыя войны могуць прывесці Бацькаўшчыну да гібелі. Прыклад асветніцы натхняў яе землякоў і наступнікаў Францішка Скарыну, Васіля Цяпінскага, Сымона Полацкага...

Мошчы святой Еўфрасінні спачываюць у Спасаўскай царкве полацкага Спаса-Еўфрасіннеўскага манастыра. Дзень памяці нябеснай заступніцы Беларусі святкуецца 5 чэрвеня (23 траўня паводле старога стылю).

**"Не пакідайце ж мовы нашай
роднай беларускай, каб ня ўмерлі!"**

Францішка Багушэвіч
бацька беларускага адраджэньня

Дарагія сябры !

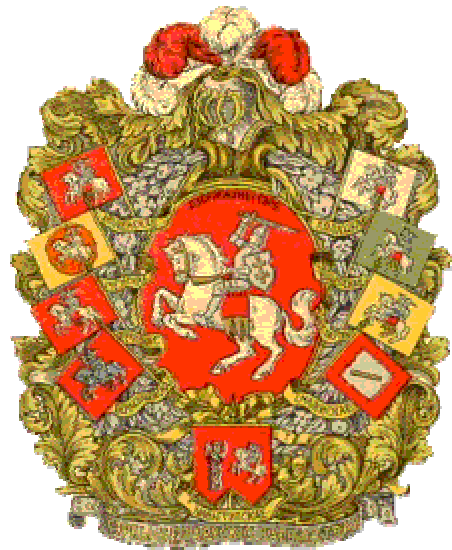
Давайце разам з многімі беларусамі на радзіме і ва ўсім свеце запалім 16 сакавіка свечкі у памяць зніклых палітычных дзеячаў і ў гонар беларускіх герояў – змагароў за свабодную бацькаўшчыну, якія зараз знаходзяцца ў турмах дыктатарскага рэжыму.

Запрашаем таксама на мірную дэманстрацыю, якая адбудзецца насупраць беларускай амбасады у Аттаве, Альберт 130, 16 сакавіка 2006 года, з 17 да 20 гадзіны вечара.

Выкажам знак падзякі барацьбітам за новую, вольную, дэмакратычную Беларусь і падтрымаем нашых суродзічаў перад прэзідэнцкімі выбарамі з вялікай надзеяй на лепшую будучыню.

Калі ласка, прыходзьце самі і запрашайце сваіх сяброў.
Жыве Беларусь!!!

*Аттаўскі аддзел Згуртавання Беларусаў Канады
12 сакавіка 2006 года*

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

Сучасна білоруська музыка на:

<ftp://ftp.uar.net/pub/music/Belorusian/>
а такж, відома пісня білоруською у виконанні кiївського гурту Вася Club

"*Ад панядзелка да панядзелка*" на:
<ftp://ftp.uar.net/pub/music/Ukrainian/%C2%E0%F1ya-%EA%EB%E0%E1/>
(або інакше – на:

<ftp://ftp.uar.net/pub/music/Ukrainian>
знайти у списку і відкрити "Васуа-клуб" і всередині вибрати
File: 10 - Vasya Club Hipan Ad panyadzelka da panyadzelka.mp3)

Слухайте на здоров'я!

ЖУРНАЛІСТКУ АРЕШТУВАЛИ ПІД ЧАС ПРЯМОГО ВКЛЮЧЕННЯ З БІЛОРУСІ

12.03.2006, 19:38 Журналістку "5 каналу" Ганну Гороженко та телеоператора Леоніда Леонідова заарештували у неділю під час прямого включення з Білорусі в програмі "Час" о 21:00. Вона перебувала в Мінську, де тривав мітинг опозиційного лідера Александра Мілінкевича. Журналістка встигла розповісти, що на зустрічі присутні також українці, зокрема, представники "Студентського братства" та блоку Костенка-Плюща. Останні, за її словами, підняли над зібранням два величезні українські прапори. Після цих слів в ефірі почувся шум, а потім крики Гороженко: "Нас заарештовують!" та "Не чайайте нас!". "Нас забирають у якусь машину", - вигукнула журналістка, після чого зв'язок із нею обірвався.

ЖИВИЙ ЗАПИС МОЖНА (і дуже ВАРТО!) ПРОСЛУХАТИ ТУТ:

http://5tv.com.ua/img/forall/no_comments/mp3/aresht_gorozhenko.mp3

Очевидцем затримання журналістів 5-го каналу став представник організації "Студентське братство" Олег Яценко. Він розповів подробиці. "На Ганну Гороженко напали невідомі типової зовнішності КГБ і як нам сказали наші білоруські друзі саме це є робота білоруських спецслужб. Вони напали і на оператора 5 каналу щоб він не зміг знімати оскільки в цей час він знімав якраз те що відбувається. Арештували всіх хто тримав прапори або виглядав журналістом." Під час затримання білоруські кадебісти валили дівчат на землю, тягли і волокли по землі.

Речник МЗС України Василь Філіпчук коментуючи затримання повідомив, що знімальна група 5 каналу мала акредитацію МЗС Білорусі та мала всі підстави для здійснення професійної діяльності. Також прес-секретар зазначив, що міністерство закордонних справ з'ясує подробиці інциденту.

Ганна Гороженко повідомила, що її та інших українців затримали люди в цивільному. В авті яким журналістку везли до РУВД Фрунзенського району Мінська перебувало ще 7-8 затриманих громадян України.

www.ПРАВДА.com.ua, 5 TV

ЗАТРИМАНИХ У БІЛОРУСІ УКРАЇНЦІВ ПОСАДИЛИ НА 10 ДІБ

Членам організації "Студентське братство", Фрунзенський районний суд білоруської столиці виніс вироки про позбавлення волі терміном на 10 діб. Українським студентам, затриманим 12 березня у Мінську під час мітингу опозиції, інкримінують "несанкціоновану участь в антидержавній, антипрезидентській, антибілоруській акції під державним українським прапором". Фрунзенський районний суд Мінська виніс вирок про позбавлення волі терміном 10 діб.

Лідер "Студентського братства" Олег Яценко стверджує, що "це абсолютно сфабриковані обвинувачення, при цьому свідчення проти них давали лжесвідки".

За його словами, затримані українці під час судового засідання заявляли, що по дорозі в РВВС і безпосередньо в міліції мільйонери їх били, "а дівчат розмістили в камері поруч з безпритульними, що небезпечно для здоров'я цих дівчат".

"Насправді несанкціонований мітинг - з метою зриву акції на підтримку опозиційного кандидата Олександра Мілінкевича - проводили прихильники чинного президента Білорусі Олександра Лукашенка, і я, як свідок подій, давав на суді такі свідчення. Але на це ніхто не звернув уваги", - зазначив Яценко. - "Це є спробою залякати українських студентів, які збираються 19 березня, в день виборів президента Білорусі, проявити на мінському майдані солідарність зі своїми білоруськими колегами".

УП

Білоруські та російські ЗМІ замовчують інцидент з телевізійною групою "5 каналу"

Білоруські засоби масової інформації про інцидент під час опозиційного мітингу Мілінкевича у Мінську не повідомляли. Не кажуть про них і російські ЗМІ.

Натомість, стверджують, що зустріч пана Мілінкевича з виборцями пройшла спокійно, що у ній взяли участь кілька сотень осіб і що незважаючи на те, що зібрання не було санкціоноване, правоохоронці жодних дій проти мітингувальників не здійснювали.

УП, 5 TV

<http://www.radabnr.org/>

Вы можаце звяртацца са сваімі пытаннямі да
Прэсавае групы Рады БНР на адрэсу:
pressgroup@radabnr.org
ці на факс: +1 775-252-7242

**Беларуская
Народная
Рэспубліка**

Жыве Беларусь!

БЕЛАРУСКАЯ СУБОТНЯЯ ШКОЛА Ў АТАВЕ

Прыехалі мы ў Канаду ў 2003 годзе да сваіх дзяцей і ўнукаў. Усё жыццё ў Беларусі адпрацавалі настаўнікамі. Я скончыў фізіка – матэматычны факультэт педагагічнага інстытута. За сваё працоўнае жыццё ў школе, апрача фізікі і матэматыкі, даводзілася вёсці розныя прадметы з-за недахопу настаўнікаў-спецыялістаў. Жонка мая, Даната Генрыхаўна, працавала настаўніцай пачатковых класаў і вяла ў школе танцавальны і харавы гурток. Працавалі ў базавай, 9-гадовай школе, дзе ўсе прадметы вяліся на беларускай мове.

Старшыня Згуртавання Беларусаў Канады Пётр Мурзёнак

Калі прыехалі ў Атаву, нам прапанавалі арганізаваць беларускую суботнюю школу, што мы і зрабілі ў лютым 2004 года. І, такім чынам, школа існуе ўжо трэці сезон. Вывучаем беларускую літаратуру, чытаем паэмы класікаў беларускай літаратуры Я. Коласа і Я. Купалы, творы В.Быкава і Ў. Караткевіча і другіх беларускіх паэтаў і празаікаў, каб не забыць роднай мовы. Я займаюся таксама матэматыкай і фізікай з вучнямі старэйшых класаў. Па матэматыцы і фізіцы маем многа цікавай \ займальнай\ літаратуры, якую вучні вельмі любяць. Многа рашаем цікавых задач, галаваломак, матэматычных фокусаў. Самае галоўнае – удзяляем многа ўвагі перш за ўсё школьнаму курсу матэматыкі, што дазваляе вучням упэўнена спраўляцца з кантрольнымі работамі ў школе.

Даната Генрыхаўна вучыць дзяцей малодшага ўзросту, якім ад 5 да 8 гадоў. Самыя маленькія вучацца размаўляць па-беларуску, бо яны дома больш размаўляюць на англійскай мове, так як яны нарадзіліся ў Канадзе, а некаторыя і ў Англіі. Старэйшыя з іх могуць чытаць ужо і апазданні на беларускай мове, а меншыя чытаюць словы і сказы, таксама на беларускай мове. Нельга забываць роднай мовы, на якой размаўлялі нашы продкі, дзе б мы ні жылі. На ўроках многа ўвагі ўдзяляецца матэматыцы і цікавым матэматычным гульням. Дзеці любяць рысаваць, маляваць, а найбольш спяваюць і танцаваць беларускія песні і танцы.

Часта вучні нашай школы радуюць сваімі канцэртамі нашых суайчыннікаў, якія збіраюцца на святы, арганізаваныя Згуртаваннем Беларусаў Канады. Вучні выступаюць з вялікім поспехам. Рыхтуе іх Даната Генрыхаўна пры актыўным удзеле іх бацькоў. Дзеці спявалі песні “Ходзікі”, “Люблю наш край” і другія. Выконвалі танцы “Бульба”, “Беларускую польку” і другія. Дэклямавалі патрыятычныя вершы. А на апошнім Навагоднім свяце, апрача песень, танцаў і вершаў, выступілі і юныя музыканты на піяніна Агата і Ніна Логвін, Алёша Ціпенка, Паўліна Шамецька. Потым была выканана песня-танец “Сняжынкi”, у вельмі прыгожых беленькіх уборах.

Апрача гэтага вучні выступілі з вялікім поспехам 28 лістапада 2004 года на славянскім дзіцячым канцэрце ў Музеі цывілізацыі, дзе выступалі дзеці польскай, рускай, балгарскай і славацкай нацыянальнасці.

Хочацца сказаць вялікі дзякуй бацькам С. і Ю. Логвіным, О. і Ю. Пеллошонкам, У. і Ю. Шамецькам, Л. і Ю. Ціпенкам - за прыгожыя нацыянальныя беларускія ўборы і, наогул, за іх добрасумленныя адносіны да школы. Вялікі дзякуй Шамецька ўладзі, якая заўсёды суправаджае дзіцячыя канцэрты цудоўнай музыкай на скрыпцы.

Яшчэ хачу спыніцца на наведванні вучнямі школы. Вышэй названыя бацькі, а таксама Т. і С. Шлык рэгулярна прывозяць сваіх дзяцей у школу, і за гэта мы вельмі ўдзячны ім.

Хацелася б толькі, каб у нашай школе было б больш вучняў. Прыязджайце ў нашу школу – не пашкадуеце. А кантынгент у нас розны, ад 4 год да 9-га класа. Займаемся з 9-00 да 11-30. Наш адрас: школа Dr. Roy Kennedy, 919 Woodroffe Ave.

*П. С. Мурзёнак, настаўнік
27 лютага 2006 года*

Славянскі фэстываль у Атаве

Пасьля толькі некалькіх рэпэтыцыяў народжання ў Канадзе беларускія дзеці векам ад трох да сямі гадоў танчылі беларускі народны танец Бульба і сьпявалі беларускія песні ў залі прэстыжнага канадзкага Музею цывілізацыі, дзе трыма днямі пазьней Прэзыдэнт ЗША абедаў з кіраўнікамі Канады.

Дзеці так сьпявалі й танчылі, што скончыўшы, некалькі разоў павінны былі выходзіць кланяцца, бо глядачы не хацелі адпускаяць. Малыя артысты, пяцёра дзяўчынак Ніна-Марыя і Агата Лёгвіны, Лілія Пялюшонак, Паўлінка Шамецька і Дзіна Маковіч адзін хлопчык Алёша Тыпенка, бралі ўдзел 28 лістапада сёлета ў славянскім дзіцячым канцэрце. Усе яны ходзяць суботамі ў Беларускую школу, якая нядаўна адкрылася ў Атаве.

Дзеці сьпяваюць беларускія песні

Дзякуючы настаўнікам, сп-ву Дануце і Пётру Мурзёнкам, дзеці навучыліся сьпяваць беларускую песеньку і танцаваць Бульбу літаральна за дзье суботы. Дык што казаць, калі дзеці ў Канадзе сьпяваюць на беларускай мове пасля двух рэпэтыцыяў, дык мова гэтая адродзіцца ад наркатачнага сну і ў самой Беларусі. І, відавочна, не спатрэбіцца на гэта шмат часу.

Юрка Пялюшонак

**"Не пакідайце ж мовы нашай
роднай беларускай, каб ня ўмерлі!"
Францішка Багушэвіч**

Згуртаваньня Беларусаў Канады - ЗБК

Беларускае арганізацыйнае жыццё ў Канадзе пачалося з заснавання ў лістападзе 1948 году ў Таронта Згуртаваньня Беларусаў Канады. 28 лістапада 14 маладых новапрыбылых ў Канаду беларусаў сабралася ў прыватным пампешканьні й пастанавіла заснаваць Згуртаваньне Беларусаў у Канадзе. Ініцыятарам і кіраўніком групы быў Кастусь Акула. У сакавіку 1949 году група адзначыла Дзень Незалежнасьці Беларусі 25 Сакавіка, а 28 траўня 1949 году адбыўся ў Таронта Першы Агульны Зьезд ЗБК, пасля якога былі заснаваны аддзелы ЗБК у Таронце, Гамільтоне, Лёндане, Ашаве, Садбуры й Мантрэалі.

Заданьнем арганізацыі было й ёсьць перадусім захаваньне й разьвіваньне такіх нацыянальных каштоўнасьцяў, як беларуская мова, нацыянальныя песні, танцы, захаваньне гістарычнае памяці беларускага народу - вывучэньне гісторыі Беларусі. Выконваньне гэтых заданьняў ёсьць бязупынным працэсам арганізацыі - грамадства, працэсам, што вымагае

арганізаванасьці, ахвярнасьці, грамадзкай згоды і любові да ўсяго роднага, да Беларшчыны - вымагае патрыятызму.

Да крышталізацыі ідэялягічнага напрамку ЗБК дайшло на 4-м Агульным Зьездзе ЗБК ў травні 1952 году. Сьведамыя нацыянальна, з вырабленай незалежніцкай ідэялёгіяй сябры ўсёцэла падтрымлівалі Рады й Урад БНР ды БАПЦ. Але былі й іншыя сябры, якія лёгка сталіся ахвярай варожых беларускай справе правакацыяў. Яны й жадалі, каб ЗБК было, як яны казалі, "беспартыйным", што ў сутнасьці азначала, каб не падтрымоўвала Раду БНР ды БАПЦ. Не атрымаўшы аднак пры галасаваньні большасьці, яны пакінулі Сход, ды пасля заснавалі Беларускае Нацыянальнае Аб'яднаньне (БНА), а пры ім царкву Еўфрасіньні Полацкай грэцкай юрысдыкцыі.

ЗБК разгарнула больш інтэнсыўную дзейнасьць. Стараньнем Вінцэнта Жук-Грышкевіча ў 1953 годзе была заснавана каса самапомачы - Belorussian (Toronto) Credit Union Ltd., сарганізавана ў 1952 годзе Першая Сустрэча Беларусаў Паўночнае Амэрыкі на канадзкім баку вадаспаду Ніягары. У 1951 пры ўнівэрсітэце Таронта наладжаны быў лектарат беларусаведы, які трываў два акадэмічныя гады й перарваны быў з прычыны выезду выкладчыка др. Вінцэнта Жук-Грышкевіча ў Мюнхен арганізаваць і вёсць беларускую сэкцыю радыё "Вызваленьне"-цяпер "Свабода".

25 Сакавіка - Дзень Незалежнасьці Беларусі - займае ў нас, як і ва ўсіх беларускіх асяродках за мяжой, найважнейшае мейсца. Першы раз у Канадзе, як мы ўжо казалі, ЗБК сьвяткавала 25 сакавіка 1949 г. Пасля расколу ЗБК у 1952 г. ЗБК і БНА сьвяткавалі асобна. Але думка, што Дзень Незалежнасьці Беларусі усе беларусы, незалежна ад поглядаў і груповых прыналежнасьцяў, павінны сьвяткаваць супольна, нутравала ў грамадзтве й час ад часу рэалізавалася. Аж у студзені 1966 г. паўстаў сталы із праўных статутаў Каардынацыйны Камітэт Беларусаў Канады (ККБК). Сябрамі-заснавальнікамі яго былі: ЗБК, БНА, Беларускае Самапомач у Ашаве. У 1967 г. далучыліся Беларускі Інстытут Навукі й Мастацтва ў Канадзе й Саюз Моладзі Канады, а ў 80-х гадох Згуртаваньне Беларусаў у правінцыі Квэбэк.

Заданьнем ККБК было й ёсьць ня толькі арганізаваць супольныя сьвяткаваньні 25 Сакавіка, але й быць рэпрэзэнтантам беларускага грамадства Канады перад грамадзкімі й урадавымі дзейнікамі Канады. У 1967 г. др. В. Жук-Грышкевіч браў удзел у Другой Канфэрэнцыі Славян

Канады, што была зладжана пры ўнівэрсітэце Атавы, і даў на ёй даклад на тэму "Беларусы й канадзкая статыстыка". Даказаў, што беларусаў у Канадзе ёсьць панад 50 тысяч і яны павінны фігураваць у статыстыцы Канады.

На ўгодкі трагедыі ў Чарнобыле, у красавіку 1990 г. украінцы арганізавалі перад Парлямантам Антарыё ў Таронта масавую жалобную дэманстрацыю, узяць удзел у якой запрасілі ККБК. Бралі ўдзел зь бел-чырвона-белымі сьцягамі, і ў часе яе ад беларусаў прамаўляла старшыня ККБК на тэму: "Aftermath of Chernobyl in Belarus".

Беларусы і ўкраінцы правялі пікет у Брусэлі

Пяндзелак, 13 сакавіка 2006, ў цэнтры Брусэлю, каля будынкаў Парлямэнцкай асамблеі Рады Эўропы і Эўрапейскай Камісіі прайшла акцыя пратэсту супраць перасьледу і арыштаў прыхільнікаў дэмакратычных кандыдатаў на пасаду прэзыдэнта Беларусі, а таксама супраць магчымых фальсыфікацыяў вынікаў выбараў.

Арганізатарамі пікету выступілі украінцы, якія жывуць у Бэльгіі. Гаворыць адзін зь іх – Аляксандар Падбярэзьнік-Кірычэнка: "Сёньня мы разам з братамі-беларусамі бярэм удзел у гэтай акцыі – мы супраць фальсыфікацыяў вынікаў выбараў, супраць перасьледу беларускай апазыцыі. Украінцам і беларусам трэба трымацца разам. Жыве Беларусь!"

Удзельнікі акцыі трымалі беларускія і ўкраінскія сьцягі, плякаты з надпісамі па-беларуску і па-француску "Не – фальсыфікацыям вынікаў выбараў у Беларусі!", "Свабоду палітывязьням!", "Так свабодным і дэмакратычным выбарам!", "Стоп расейскай акупацыі Беларусі".

У пікете ўзялі ўдзел прадстаўнікі Беларуска-эўрапейскага задзіночаньня, старшыня гэтай арганізацыі Зьміцер Піменаў: "Галоўнае, што мы хочам сказаць, гэта рашучае "Не!"

фальсыфікацыям на прэзыдэнцкіх выбарах". Падтрымаць удзельнікаў пікету прыйшоў і сябра Рады БНР спадар Янка Жучка. Паводле ягоных словаў, акцыя пратэсту ў справе Беларусі за мяжой вельмі патрэбная. "Мы паказваем Эўропе, што тое, што нашая эўрапейская краіна выключаная з Эўропы, гэта віна толькі нейкай часткі беларусаў, ня ўсіх. Таксама тут і расейскага боку віна ёсьць, што мы ня можам поўнасьцю далучыцца да Эўропы".

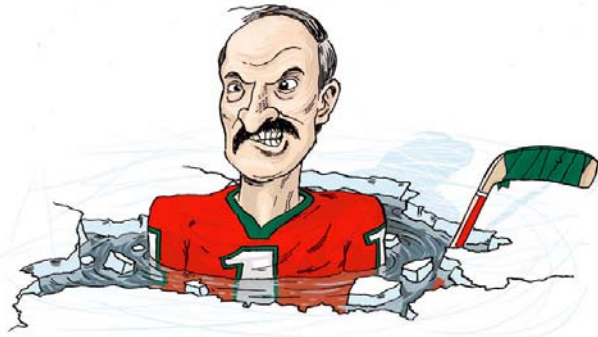
*Radio Free Europ /Radio Liberty
Аляксей Дзікавіцкі, Варшава*

У Білорусі щодня зникають опоненти режиму Аляксандра Лукашенкі – опозиція

Лише за одну добу (12.03.2006) у одному Мінську схопили трьох опозиціонерів.

З них двоє активісти руху "Зубр" та один неповнолітній. Ще семеро членів Білоруського Національного Фронту зникли восьмого березня. Невідомі представники силових структур "у цивільному" хапають людей прямо на вулицях, не пред'являють жодних документів і везуть до відділків міліції, де висувають неправдиві обвинувачення - від зберігання наркотиків до планування теракту. Про це заявляють представники кандидата в президенти Аляксандра Мілінкевіча. А міжнародну спільноту білоруські опозиціонери звинувачують у бездіяльності.

13-03-2006 в 10-ій ранку у Києві відбувся пікет посольства лукашенківської Білорусі на знак протесту проти затримання українських громадян у Мінську. Акція тривала 40 хвилин і пройшла дуже запально – народ хлопав, стрибав, бив у бубни й барабани, заряджав „Луку на муку!“, „Свободу не спинити!“, „Фрунзенское РОВД!“, „Білоруські менти – персони нон-грата!“, „Лукашенка, в Бабруйск!“, „Свободу українцям!“, „Вызывайте ОМОН!«, „Ганна Гороженко!“.

„Це стало межею для мене, - зазначив один із учасників акції Павло Стопудів. – Досі я був переконаний, що українцям немає чого їхати в Білорусь – хай ті самі розбираються. Але затримання Гороженко і її оператора змінило мої уявлення про сусідню країну. Лукашенко оголосив мені з колегами війну – що ж, він її отримає“.

У всіх, хто виходив і заходив у посольство, питали, чи вони не є співробітником і чи не хочуть стати персонами нон-грата в Україні за жорстоке поводження з українськими журналістами. Ніхто не зізнався, але настрої працівникам посольства був зіпсований і вони спробували натиснути на учасників акції через силовиків – міліціонер, який відмовився представитися, вимагав від учасників акції перейти з тротуару перед посольством на інший бік вулиці, але був дружньо проігнорований, коли не спромігся юридично обґрунтувати законність свого прохання.

Після цього лукашенківці вдалися до інших методів, і через півгодини до посольства під'їхало два „бобіки“ з озброєними автоматами людьми у формі Департаменту охорони дипломатичних представництв. Також міліціонерами провадилася оперативна зйомка акції – як вони самі пояснили, „щоб вас ніхто не ображав“. Але обійшлося без ексцесів.

Загалом українські правоохоронці адекватно сприймали акцію, оскільки всі знали про затримання Гані Гороженко, а дехто ще й чув, як вона налякано кричить у трубку. Розпрощалися активісти і міліціонери ввічливо, фразою „До зустрічі на наступній акції“.

Майдан-ІНФОРМ

Концерт солідарності з Білоруссю відбувся у Варшаві

13/03/2006 Декілька тисяч людей прийняли участь в концерті "Solidarni z Bialorusia", який пройшов 12 березня у Варшаві. Концерт відкрив "Неділю солідарності з Білоруссю".

Бандера в Мінську. Героям слава!!!

Людзі, які прадставіліся чальцамі Камуністычнай партыі Беларусі, 13 сакавіка 2006 зладзілі ў Менску пікет у падтрымку Аляксандра Лукашэнкі, супраць Захаду. Пікетуючы заяўлялі, што іншага прэзідэнта яны “не прадугледжваюць і ня бачаць нікога, апроча Лукашэнкі”. Уздзельнікі пікету таксама раздавалі мініком расейскую газету “Правда”.

І ні в тиць, ні в пердиць - порозставлялі посередині Беларусі такі ось лозунгі. Добрий, однак, був той чоловік Степан Бандера.

Розбудити громадян

Те, що тепер відбувається в Білорусі, можна називати будь-якими словами, але аж ніяк не виборами

8 березня заарештували одного з найближчих помічників Аляксандра Мілінкевіча, лідера Білоруського народного фронту Вінцука Вячорку, без підтримки якого той не став би єдиним кандидатом від опозиції. Через два дні за ґратами опинився Сяргей Антончик, який задовго до початку виборів почав працювати над формуванням команди Казуліна. Їх засудили на 15 днів, щоб активісти опозиції вийшли на волю вже після доленосного для Білорусі 19 березня. Вже давно ізольовано відомих лідерів попередніх масових протестів – Павала

Севяринца та Міколу Статкевіча. Затримують десятки членів ініціативних груп опозиційних кандидатів по всій країні. Влада явно перелякана перспективою повторення помаранчевих подій в Україні.

Декілька днів тому опозиційні сайти отримали анонімку від нібито працівника білоруського КДБ, який розкрив деякі плани режиму. Зокрема, він пише, що готують провокації – підкидання зброї в офіси, гаражі або авто опозиціонерів, публічне затримання підставного

Gazeta Wyborcza
Karykatura: Jacek Gawłowski

опозиційного спонсора, який нібито роздаватиме валюту за вихід людей на площу, а також блокування мережі й мобільного зв'язку, скасування руху будь-якого громадського транспорту з регіонів до Мінська – не можна буде купити квитків на автобуси, поїзди – плюс блок-пости на автострадах.

Вже доволі давно стало зрозуміло, що виборів у Білорусі не буде, й тому позиція Мілінкевіча, який від початку закликав виходити на майдан після голосування, була й залишається правильною – це єдиний шанс якщо не відстояти свободу, то розбудити відчуття солідарності, віри в можливість перемоги серед білорусів, розбудити націю з напівкоматозного стану лукашенківської “стабільності”, розвіяти страх, який опанував людею.

Наївно вірити, що буде другий тур, як ще сподіваються деякі політики. Нещодавня програма “Вибар” на телеканалі ОНТ це засвідчила. Згідно з результатами телефонного голосування, за Лукашенку – 78%, неопозиціонер Гайдукевич на другому місці, далі всі інші. При цьому багато хто з глядачів не міг навіть додзвонитися, щоб віддати свій голос. Та чи й збігаються ці цифри зі справжнім волевиявленням тих, кому все ж таки вдалося додзвонитися?

Найбільшою помилкою цієї кампанії вважаю те, що маємо двох кандидатів, які позиціонують себе як опозиція. Казулін, який простому виборцю може видатися ще більшим опозиціонером, аніж Мілінкевіч, несподівано обрав наступальну тактику (а ля “молодий Лукашенка”), але лейтмотив його теле- та радіовиступів – нам не потрібні революції, кольорова революція в нас відбулася 1994 року (тоді в Білорусі на перших президентських виборах переміг молодий популіст Лукашенка). На відміну від Казуліна, Мілінкевіч виступав на ТВ і радіо спокійніше, інтелігентніше, а водночас чітко та недвозначно сказав, що лише вийшовши на майдан, можна відстояти перемогу. Посил різних месиджів виборцям від опозиційних кандидатів – це помилка. Минулого тижня Казулін пропонував Мілінкевічу разом знятися з виборчих перегонів, оскільки, як ідеться у заяві, події останніх днів показали, що Конституцію Республіки Білорусь розтоптали найвищі посадові особи держави, законів не виконують ані суди, ні Центрвиборчком. Однак Мілінкевіч відмовився, бо він пообіцяв тисячам виборців, з якими зустрічався по всій країні, що піде до кінця. **Білорусам потрібно показати, що альтернатива є і що нас багато, – власне це найважливіше завдання опозиції в нинішній кампанії. Чекати на диво, на жаль, немає підстав, але якщо вдасться розбудити громадян, це вже буде великим досягненням березневих виборів.**

*Андрусъ Храпавіцкі
аспірант Школи журналістики Університету Північної Кароліни,
мешкає в Чейнел Гіл (США)*

“Uj Szo”, Karykatura: Gabor Gyenes

Білорусь погрожує депортувати всіх підозрілих іноземців, які приїдуть до країни

Білоруська влада погрожує депортувати всіх іноземців, які приїдуть до країни під час президентських перегонів і видадуться офіційному Мінську підозрілими. Кожного, кого помітять у намаганні "дестабілізувати обстановку", виженуть - заявив прес-секретар білоруського МЗС Андрей Попов. Він запевняє - влада застосовуватиме усіх можливих заходів для запобігання зовнішнім впливам на вибори. Кореспонденти 5-го каналу повідомляють, що в Мінську за останні 3 дні влада заарештувала двадцятьох п'яťох членів опозиційного Білоруського народного фронту. Ув'язнення триватиме 15 діб. Таким чином, вони не зможуть вийти на волю до дня волевиявлення.

5 TV

Президент Білорусі Лукашенко (посередині у маскувальній формі)

Сенсація від білоруської служби безпеки або маразми від Лукашенка

КДБ Білорусі заявляє, що терористи, навчені у Грузії, готували в день виборів теракти у школах У день виборів у країні готувався державний переворот. КДБ розповіла про плани зловмисників провести чотири теракти у школах Мінська, де зазвичай розташовують виборчі дільниці.

Під прикриттям акцій опозиції у Білорусі готувалося силове захоплення влади із використанням вибухових пристроїв та підпалів. Гучне викриття оприлюднив сьогодні Комітет держбезпеки. За даними його керівника, безпосередньо в день виборів у кількох школах, де розташовані виборчі дільниці, мали влаштувати вибухи. А ще місцеве КДБ вилучило підготовлені звіти екзит-полів, уже датовані 19-м березня.

КДБісти продемонстрували відеозапис, на якому один із начебто затриманих розповідає, що проходив спецнавчання у грузинському таборі, а його інструкторами були араби, американці та офіцери колишньої Радянської Армії.

Опозиція все це розцінює як іще один вияв тиску напередодні виборів. Кандидат від опозиційної коаліції Александр Мілінкевіч відкинув звинувачення спецслужб у підготовці терактів у день президентських виборів. Він скаржиться, що акції опозиції забороняють, активістів переслідують і затримують. Пересічним людям, які беруть участь у протестних акціях, погрожують ув'язненням. Президент Александр Лукашенко нині не збирається поступатися владою. Відвідуючи центральний банк, він жартома заявив, що проміняв би президентство лише на сто тонн золота.

Нині на пост глави держави претендує чотири кандидати. Серед яких і чинний президент Александр Лукашенко. На початку березня він розповів, як КДБ розвінчало діяльність сімдесяти двох радикальних опозиціонерів, які буцімто готувалися до антипрезидентських виступів. Західні країни вже попередили

Лукашенка: якщо той переслідуватиме опозицію й надалі, то Мінську загрожує міжнародна ізоляція. Однак, за лічені дні до виборів, Лукашенка на такі застереження не зважає.

5 TV

Александр Лукашенко (справа з морквою)

МЗС передало ноту протесту представнику Білорусі щодо недопущення у країну знімальної групи "5 каналу"

Міністерство закордонних справ України передало ноту протесту представнику білоруського посольства щодо недопущення на територію Білорусі знімальної групи "5 каналу". Дипломати наголошують, що українські журналісти мали всі необхідні документи від білоруської сторони, і вимагають провести офіційне розслідування цього інциденту.

Білоруська влада намагається не допустити на вибори незалежних спостерігачів

Лукашенка виганяє іноземців. Ув Білорусі затримали вісьмох спостерігачів під час дострокового голосування на президентських виборах: двох шведів і шестеро данців, які представляли групу моніторингу Silba. Вони змушені залишити країну. Як передає ВВС, шведів заарештували в Гродно, після того як вони відвідали виборчу дільницю. Решту членів групи затримали у Мінську. Білоруська влада заявляє, що вони перебували в країні як неофіційні спостерігачі. Водночас, як передає Gazeta Wyborcza, вчора в Білорусь не впустили двох польських спостерігачів від ОБСЄ. На білоруській митниці їм анулювали візи і попросили повернутися в Польщу.

Раніше міністерство закордонних справ Білорусі відмовило в акредитації спеціальної делегації з ЄС зі спостереження за виборами в Білорусі. У цю делегацію мали увійти семеро депутатів Європарламенту. Тож учора Європарламент ухвалив рішення стежити за виборами в Білорусі з території країн Євросоюзу і "використати для цього необхідні технічні засоби". Водночас радіо "Свобода" повідомляє, що на білорусько-російському кордоні міліція затримала тираж свіжого номера білоруської опозиційної газети "Народна воля". Працівники державтоінспекції вилучили 27 тисяч примірників газети. При цьому правоохоронці не змогли пояснити, які порушення були в документах на вантаж. Також білоруська влада інформує про затримання тиражу підробленого випуску газети адміністрації президента Александра Лукашенки "Радянська Білорусь". Як повідомляє інформгентство БелаПАН, тираж надрукували на території Росії, в Смоленську, а перевіз його у Білорусь заступник голови опозиційної партії Білоруський народний фронт Алесь Міхалевіч. На першій сторінці підробки було розміщено мальовниче фото голови держави із заголовком "19 березня - вибори президента Білорусі А. Г. Лукашенки". Головні матеріали номера також присвячені Лукашенці: "Президент Білорусі - нащадок російських царів", "Народна монархія", "Аргументи за і проти царизму в Білорусі", "Найгуманніша людина".

Поступ

БІЛОРУСЬ. ПІДОЗРЮЮТЬСЯ В ЗЛОЧИНАХ ПРОТИ ЛЮДСТВА:

Віктор ШЕЙМАН

Юрій СИВАКОВ

Володимир НАУМОВ

Дмитро ПАВЛИЧЕНКО

Комітет Парламентської асамблеї Ради Європи з юридичних питань і прав людини підозрює в злочинах проти людства, включаючи організацію та виконання насильницьких викрадень та вбивств: голову передвиборного штабу Олександра Лукашенка **Віктора ШЕЙМАНА**, колишнього міністра внутрішніх справ Республіки Білорусь **Юрія СИВАКОВА**, чинного міністра внутрішніх справ **Володимира НАУМОВА**, командира СОБРу **Дмитра ПАВЛИЧЕНКА**.

Ці особи підозрюються в причетності до викрадень і вбивств відомих політичних та громадських діячів Білорусі: экс-міністра внутрішніх справ Юрія ЗАХАРЕНКА (зник безвісті 7 травня 1999 року), віце-спікера парламенту Білорусі Володимира ГОНЧАРА, бізнесмена Анатолія КРАСОВСЬКОГО (зникли безвісті 16 вересня 1999 року), оператора російського каналу ОРТ Дмитра ЗАВАДСЬКОГО (зник безвісті 7 липня 2000 року). Ці особи також підозрюються у протидії здійсненню правосуддя (Резолюція ПАРЄ 1371 від 28.04.2004р.)

Христос Пургурідес, голова підкомітету з прав людини Парламентської асамблеї Ради Європи закликає всіх, хто має інформацію про ці викрадення, звертатися за адресою:

Mr Christos POURGOURIDES
Assemblée parlementaire
Conseil de l'Europe Avenue de l'Europe
F-67075 Strasbourg Cedex
Tel: +33/ 388 41 20 00
Fax: +33/ 388 41 27 81
tel: (357 22) 40 72 00
(switchboard/standard)
hrpourcyprus@gmail.com

Замовлення № 197, Наклад 5000 прим., Друк: ТОВ «Принт-Люкс»

СЁЛЕТА ЛЯ CITY HALL, DOWNTOWN TORONTO!

Паважанае Спадарства!

Згуртаваньне Беларусаў Канады, Таронтаўскі адзел, запрашае Вас падтрымаць змагароў за дэмакратычныя зьмены на Бацькаўшчыне, а таксама адзначыць гадавіну абвешчання Беларускай Народнай Рэспублікі ўрачыстым мітынгам ля Toronto City Hall, at Nathan Phillips Square

Сьвяткаваньне адбудзецца ў **нядзелю, 26 сакавіка 2006 году.**

У гэты дзень:

10:00 – ўрачыстае набажэнства і малітва за Беларусь ў царкве Сьвятога Кірылы Тураўскага (524 St. Clarens Ave.)
11:30 – сьнеданьне
12:30 – аўтобус да City Hall
13:00 – 14:00 - мітынг ля Toronto City Hall, at Nathan Phillips Square (University/Queen West).

Запрашаем усіх неабякавых да лёсу Бацькаўшчыны прыйсьці ўшанаваць слаўную старонку яе гісторыі і падтрымаць тых, хто змагаецца за яе свабоду сёньня!

З пытаннямі зьвяртайцеся на тэл. (905) 760 7447 (Зьміцер)
(416) 925 1822 (Руслан)

У цьому числі
"Оттавського
Вісника"
використані картини
Івонки Сурвілі

та білоруськіх
митців

Гавэл і Валенса: "Чаму Лукашэнка прайграе"

Радыё Свабода Былыя прэзідэнты Чэхіі і Польшчы Вацлаў Гавэл і Лех Валенса апублікавалі сёння артыкул пад загалоўкам "Чаму Аляксандр Лукашэнка прайграе". Прапануем вам пераклад этага тэксту

Прэзідэнцкія выбары ў Беларусі нельга лічыць свабоднымі. Падобна, як гэта было ў краінах Усходняй Эўропы да падзення жалезнае заслоны, беларускія грамадзяне ня маюць рэальнай магчымасці свабодна вырашаць сваю будучыню. Аўтарытарная ўлада прэзідэнта Лукашэнка поўнасьцю валодае дзяржаўным кіраваннем, усёй эканомікай і сродкамі масавае інфармацыі; дзяржава як галоўны працадаўца дае зразумець, які вынік будзе на выбарах. У адваротным выпадку пагражае страта працы ды выключэнне з універсітэтаў. Прагэсты скончацца за кратамі.

Сытуацыя ня надта адрозніваецца ад той, што была ў Польшчы ці Чэхаславацыіне 70-х ці 80-х гадоў, і дакладна як тады, сённяшнія ўмовы на Беларусі могуць здацца невырашальнымі ці нават безнадзейнымі. І нягледзячы на ўсё большыя пакаранні за кожную адкрытую праяву свабоднай волі, ўсё ж расце прага годнага грамадзянскага жыцця і будучыні ў свабоднай дэмакратычнай Беларусі – прававой дзяржаве, якая будзе паважаць правы чалавека і грамадзяніна. Толькі так можна патлумачыць тое, што нягледзячы на розніцу ў поглядах і ідэалогіі – кансэрватары, сацыялісты, лібэральныя, апазыцыйныя камуністы ды дзесяткі пераследаваных і забароненых няўрадавых арганізацый – аб'ядналіся ва ўплывовую дэмакратычную апазіцыю.

Асаблівым поспехам зьяўляецца і давер апазыцыйнаму лідэру Аляксандру Мілінкевічу, які ёсць ня толькі паважанай асобай, здольнай прывесці Беларусь да дэмакратычных выбараў, але й сапраўдным палітыкам эўрапейскай велічыні. Без сумневу ён заслугоўвае міжнародную падтрымку ды мусіць разглядацца і прымацца як дэмакратычны прадстаўнік Беларусі.

Свабодны сьвет мусіць прыслухоўвацца да просьбаў беларускіх ініцыятываў, ідзе гутарка пра дапамогу ахвярам палітычных рэпрэсій, пра падтрымку свабоднага распаўсюду інфармацыі ці пра адмену консульскіх збораў за візы ды заснаваньне стыпэндыяў, якія б размяркоўваліся незалежна ад беларускіх уладаў. Гэта ўсё можа выразна дапамагчы разьвіццю грамадзянскай супольнасці ў Беларусі. Лукашэнкаўскі аўтарытарны рэжым ня можа бясконца супрацьстаяць мацнеючай грамадзянскай самасьвядомасці. Калі Эўрапейскі Зьвяз будзе здольным яе эфэктыўна падтрымаць, то і апошні недэмакратычны рэжым на яго мяжы разваліцца так хутка, як калісьці разваліліся рэжымы камуністычныя. А чым больш моцнай будзе дэмакратычная апазіцыя, тым менш балючым ды цяжкім будзе і пераход да дэмакратыі ды трансфармацыя ў грамадзтва."

Шановні грамадзяні Украіны!

Повідамяемо пра пачаток работы дільнічнай выбарчай камісіі **закордоннай выбарчай дільніцы № 39** з выбарів народных депутатаів Украіны при Посольстві Украіны в Канаді. Дільнічна выборча комісія знаходітся за адресою:

310 Somerset Street West, Ottawa, Ontario, Canada, K2P 0J9
Tel: (613) 230-29-61 (ext 123), e-mail: elections@ukremb.ca

Режим работы дільнічнай выбарчай камісіі:

Понеділок, середа, п'ятніца з 9:00 до 12:00 та з 13:00 до 16:00;
Вівторок, четвєр з 9:00 до 12:00 та 13:00 до 19:30; Субота з 10:00 до 14:00.

Звертаемося до всіх громадян Украіны, які мають право обирати, бажають взяти участь у голосуванні 26 березня 2006 р. та проживають або перебувають у Канаді на території: Національного столичного округу, провінцій: Квебек, Манітоба, Нова Скоша, Нью Брансвік, Ньюфаундленд і Лабрадор, о. Принц Едвард з проханням **перевірити наявність себе у списках виборців.**

Election to the Ukrainian Parliament will be held on March 26, 2006 from 7:00 to 22:00

Election Committee in Ottawa

Янукович вирішив, що сьогодні Пасха

12 березня 2006. Лідер партії регіонів Віктор Янукович переплутав дату закінчення великого посту. Це трапилося на відкритті пам'ятника першому митрополиту Буковини Гакману в Чернівцях. Виступаючи на митингу Янукович відзначив символічність події, зазначивши, що "святий день закінчення Великого посту", повідомляє 5 канал. Як відомо, піст закінчиться аж на Великдень 23 квітня.

Українська правда

У цьому числі:

Олег Петрів:
Як вибирали в Канаді

Марта Онурів:
Федеральні вибори в Канаді та українські перспективи

Богдан Чупринка: Правду про УПА почули в Росії

Oksana Bashuk Hepburn:
Divided revolution

Нас змушують забути про Чорнобиль

Напередодні 20-ї річниці аварії на Чорнобильській АЕС Всесвітня організація охорони здоров'я оприлюднила результати дослідження "Спадок Чорнобиля: медичні, екологічні та соціально-економічні наслідки", в якому ставить під сумнів катастрофічність впливу радіації на здоров'я нинішніх та майбутніх поколінь. У цей же час Уряд України працює над стратегією розвитку паливно-енергетичного комплексу до 2030 року, в якій робить ставку на нові атомні енергоблоки, не обговорюючи свого рішення з народом, який зазнав Чорнобильського лиха.

Принцип застереження і негативний досвід України позбавляють нас необхідності доводити, що атомна енергетика може бути надзвичайно небезпечною. Це проатомні лобі повинні переконати всіх, що їхня галузь безпечна та корисна. Схоже, звіт Всесвітньої Чорнобильського форуму і мав стати одним із таких аргументів. Висновки міжнародних експертів, окрім обурення, викликають недовіру, виправдану низкою незаперечних фактів.

1. **КОНФЛІКТ СТАТИСТИЧНИХ ДАНИХ.** У своїх дослідженнях міжнародна група експертів могла користуватися тільки даними, зібраними в попередні роки й представленими українською стороною. Але висновки експертів суперечать офіційній українській статистиці. Так, за офіційними українськими даними на 1 січня 2005 року чисельність громадян зі статусом постраждалих від аварії на ЧАЕС тільки в Україні становила 2 646106 чоловік, за висновками Чорнобильського форуму - це 600 тис. загалом. Міністерство праці та соціальної політики засвідчує, що тільки в Україні кількість родин, які ВЖЕ втратили годувальника внаслідок аварії на ЧАЕС, складає 17 448. Тоді як у звіті наводиться цифра - 59 померлих (із них 9 - діти) і 3940 таких, що можуть померти.

2. **НЕДОСКОНАЛІСТЬ ДАНИХ ВІТЧИЗНЯНОЇ ДОЗИМЕТРІЇ.** Результатами дозиметричних замірів, якими користувалися експерти, дуже приблизно відображають об'єктивну ситуацію. У 1986 році для визначення оціночних значень доз, отримуваних населенням, використовувалися методи, що дозволяли отримати однаковий для всіх мешканців даного району показник дози зовнішнього опромінення. У наступні роки система спостереження та лабораторного контролю в Україні методичного винищувалася, її замінила аналітична система дозиметричної паспортизації населених пунктів, ще менш представнича й ще меншою мірою пов'язана з індивідуальними дозами людей. Якщо додати, що демографічні та епідеміологічні дослідження в Україні провадилися у відриві від дозиметрії, то можна зробити висновок, що ґрунт для найдовільніших інтерпретацій наслідків Чорнобиля визрів повністю.

прод. на ст. 2

ЧОРНОБИЛЬ 1986-2006

ПАМ'ЯТАЙ!

прод. зі ст.1

3. ЗААНГАЖОВАНІСТЬ ОДНІЄЇ ЗІ СТОРІН. Аварія в Чорнобилі до сьогодні залишається найбільшою атомною катастрофою в історії людства. Її наслідки і розголос, як скалка в оці, заважають атомним лобі безперешкодно підтримувати діяльність своєї невинувато дорогої та небезпечної галузі з "підмоченою" репутацією. Цілком природно, що МАГАТЕ (Міжнародна агенція з атомної енергетики) руками ВООЗ, з якою вони є департаментами однієї організації (ООН), намагається приховати справжні масштаби аварії.

4. НЕВРАХОВАНА ШКІДЛИВІСТЬ МАЛИХ ДОЗ. Одним із головних результатів роботи комісії став висновок про те, що більшість ліквідаторів аварії та жителів забруднених територій отримали низькі дози опромінення, тому у них не виявлено ознак порушення репродуктивних функцій або зростання кількості аномалій, пов'язаних з радіацією, і немає підстав очікувати таких проявів. У цей же час світовою наукою доведено, що для впливу радіації на живі організми немає порогового рівня. Ще значить, якою малою не була б доза додаткового опромінювання, вона обов'язково спричинить ефект, тобто обов'язково викличе зміни серед групи опромінених, але у кого саме, коли і які заздалегідь визначити неможливо.

5. НЕ ЗГАДАНА ВІДДАЛЕНА НЕБЕЗПЕКА. Впродовж багатьох років вчені в різних лабораторіях світу проводять один і той самий експеримент - мух дрозофіл штучно опромінюють малими дозами радіації в одному чи кількох поколіннях і спостерігають за мутаціями та зміною тривалості життя. Досліди підтверджують, що якщо опромінені комахи в першому й другому поколіннях і показують підвищені показники росту та тривалості життя, то з кожним наступним поколінням ситуація погіршується. Кількість нових поколінь коливається в залежності від зовнішніх умов, але фінал завжди залишається незмінним - нащадки опромінених дрозофіл гинуть. На основі цього експерименту вчені зробили висновок, що опромінення в малих дозах призводить до дестабілізації генома. Вірогідний наслідок впливу радіації - пошкодження спадковості, у чому ми не могли пересвідчитися, бо опромінені до чи одразу після народження діти ще не мають нащадків. Сьогодні Київ не висловив на широкий загал обурення висновками комісії ООН. Завтра в Україні збудують 11 нових атомних блоків та перетворять її на звалище радіоактивних відходів. Післязавтра наші діти й діти наших дітей не будуть знати, чому хворіють і помирають!

ЯК ВИБИРАЛИ В КАНАДІ

Олег Петрів, Монреаль

Для "Оттавського Вісника"

Політична партія	Торонто (Дільниця №40) В списку 9148. Голосували 1175 (12.8%)		Оттава (Дільниця №39) В списку 1273. Голосували 184 (14.5%)	
	голоси	%	ГОЛОСИ	%
Блок "НАША УКРАЇНА"	731	62.2	76	41.3
"Блок Юлії Тимошенко"	233	19.8	34	18.5
Партія регіонів	36	3.1	24	13
Соціалістична партія України	18	1.5	7	3.8
Комуністична партія України	2	0.2	2	1.1
"Громадянський блок ПОРА-ПРП"	69	5.9	19	10.3
Український Народний Блок Костенка і Плюща	22	1.9	3	1.6
Блок Наталії Вітренко "Народна опозиція"	9	0.8	3	1.6
Проти всіх	2	0.2	6	3.3

Українська діаспора в Канаді є другою за величиною у світі після російської. Згідно офіційних даних (2001 рік), тут проживає 1 071 060 осіб української національності. Звичайно, не всі вони мають право брати участь у українських виборах, бо не є громадянами України. Скільки ж у Канаді громадян України? Офіційних даних не існує. Спробуємо підрахувати приблизно. На всю Канаду маємо дві виборчі дільниці: у Оттаві (обслуговує провінції Квебек, Манітоба, Нова Скоша, Нью Брансвік, Ньюфаундленд і Лабрадор, о. Принц Едвард), й у Торонто (обслуговує решту провінцій). На дільницях цього року було зареєстровано 10421 особу. Зареєстровані виборці – це ті, хто автоматично попадає у список, бо стоїть на консульському обліку (дана процедура необов'язкова), плюс ті, хто не стоїть на обліку, але вчасно подали заяви на внесення їх до додаткових списків виборців. З досвіду організації голосування на президентських виборах 2004 року, щорічних парламентських, спостережень різних людей (запитайте себе, скільки Ваших знайомих стоять на консульському обліку, чи зареєструвалися до виборів), ледве кожен 20-й український громадянин у Канаді є серед тих 10 000 осіб. Отже, виходить, що не 14% українських громадян проголосувало, а на порядок менше.

Ну й не дивно – скажете Ви: хто ж поїде з Едмонтону, чи Ванкувера на вибори до Торонто? Згода – ніхто. Єдина організована (завдяки організації новоприбулих «Зустріч») група виборців (48 осіб) цього року, як і завжди, приїхала з Монреалю до Оттави. Але з іншого боку – а хто заважав нам відкрити додаткову виборчу дільницю у Калгарі, як це було зроблено 2004 року до президентських виборів (щоправда, дільниця була ліквідована за два дні до самих виборів завдяки порушенням у її реєстрації допущеними Кідаловим&Со)? А ніхто, бо ні Кучми, ні Ківалова-підрахуя вже нема (Перший рахує вкрадені гроші, а другий вже в парламенті). Просто, у 2004 році знайшлося кілька вар'ятів, переважно студентів (бо кому ще в цьому житті "щось потрібно?"), які не пошкодували бензину на 500 км поїздки по Едмонтону і Калгарі, та годинних розмов мобільними

телефонами, аби назбирати “аж” 24 особисті заяви на відкриття додаткової дільниці від нашого поважного зареєстрованого в консулаті паньства, якому, в переважній більшості, ті вибори були десь в... носі, і до того носа треба було подати готову заяву на підпис, бо де б вони “десь там їхали”. Ну нічого, навіть не зважаючи на кукання різних КУКів якимось то було зроблено, з допомогою генерального консула в Торонто все вчасно оформлено і дільниця, де передбачалося прийняти 1200 осіб, відкрита. А цього року в Альберті або забракло бензину, або пороху в порохівниці, бо “позневірювалися”, оскільки той хто багато обіцяв, не поклав до рота “післяреволюційної манни небесної”. Але ж то в Альберті то все “ширі Галичани”! Так, прошу пана, але ж то Канада, а не Галичина. Я що ту вибирати приїхав? Я до цьотки з вуйком приїхав. Мені тре на форда си заробити. А фанерну халабуду за пів мільйона вже-сти си купили?... Ну файно – живіт і горя не знайте.

А як там Торонто? Невже там усього 1273 українці з паспортами? Аякже. А Монреаль спромігся тільки на цілих “48”. Ото військо! А де не підеш – до магазину, в метро, автобусах, ресторанах – ніде не обходиться без “великого і могучего”. Французи в програті. Та то все москалі – скажете. Та ні – будьте певні, більшість – це “схід і південь”. А запитайте у них про вибори – Да я что ідіот? Да імел я сту Україну... До речі, відносно ідіотів, то хоч медогляд перед приїздом до Канади ніби всі проходять, таки маємо 11 чоловік ще у “народній опозиції”. Та й серед “сходу і півдня” не всім все “до лампочки” – 60 хоче кинути Канаду і повернутися жити в якийсь там Регіон, а 4 ще мріють про світле майбутнє.

Ну а що ж наші “свідомі”? Та вони, як виглядає, в більшості за демократію – чи то з косою і жаданням влади, чи з бжжолами і оточенням, бо кращої ще не маємо. Але є й досить “принципові” – їм “аби не так”. Як принципово не так, та і не сяк, ну то тоді хоч за Каськіва-клонувальника. (В останньому турне Канадою він, видно, досить лапші привіз. От молодець! А чому відразу в куці після такої могутньої підтримки?), чи Костенка і Плюща. З таким самим успіхом можна бу ло б і за “Не так!”. Або “Проти всіх”, як 8-ро, хто не пожалів часу і сил і таки сказав воє важливе слово у цьогорічних виборах.

Ну от і виборам кінець. Хто голосував (хоч за когось) – той молодець. А хто ні – ну то будете жити так, ЯК (і КОГО) вам вибрали інші. А може вже маєте фанерну халабуду за півмільйона і України в... носі?

Тасмна вечеря Віктора Ющенка

Отруєння Віктора Ющенка змінило не лише його зовнішній вигляд і навіть не тільки перебіг найдраматичніших президентських виборів, а, можливо, хід всієї української історії. Політтехнологи зізнаються, що отруєння було чи не вирішальним фактором перемоги Ющенка. Втручання у здоров'я Ющенка досі не розслідувано, але сам президент переконаний – вбити його намагалися під час “тасмної вечери” на дачі заступника глави СБУ Володимира Сацюка, яка відбулася 5 вересня 2004 року.

До редакції TabloID потрапила фотографія з цього нічного побачення лідера тодішньої опозиції та керівників спецслужб. На них компанія “Ющенко-Сацюк-Смешко” спілкуються за чашкою кави чи чаю з коньяком. Фото зроблено ще одним учасником обіду, Давидом Жванією, який відразу після тих подій втратив статус фаворита Віктора Андрійовича.

Фотокартки вечери за участі Ющенка поширював адвокат Володимира Сацюка, клієнт якого наразі знаходиться у міждержавному розшуку, але не в справі про отруєння, а в зв'язку з підркобою документів для отримання військового звання. Це фото було показано 20 березня в ефірі німецького

телеканалу ARD у фільмі, присвяченому помаранчевій революції.

Розробляти Сацюка як отруйника Ющенка слідство почало майже відразу – на його дачі проводилися обшуки, відбувалися допити, були навіть вирізани коліна водостоківих труб для експертизи на наявність там диоксину. Втім, сумнів стосовно замаху на Ющенка саме на дачі Сацюка висловлював Давид Жванія, який і був ініціатором цього неромантичного побачення. “На мій погляд, на цій зустрічі індивідуального отруєння відбутися не могло”, - розповідав він. “Тобто отруїлися б усі. Всі їли з одного столу, пили з однієї пляшки. А з іншими особами, крім нас трьох (Сацюк, Смешко та сам Жванія), Віктор Андрійович контакту не мав”, - відновив події Жванія.

Фото вечері Ющенка і Сацюка, під час якої могли отруїти майбутнього президента України

Зліва направо: Ющенко, Сацюк і глава СБУ Смешко

У той легендарний вечір, як видно з фото, Ющенко і його візаві їли фрукти (кавун, виноград, персики, сливи), печиво та борщ. “Ми розсталися нормально, усе було чудово. Я завіз Ющенка додому. Ми були на одній машині. З ним було все в порядку”, - переконував Жванія.

Першою щось недобре запідозрила дружина Ющенка. Поцілувавши чоловіка, коли він прийшов додому саме з цієї вечери, вона відчула “якийсь дивний присмак металу на губах”, але Ющенко заспокоїв її, сказавши, що нічого незвичайного не відбувається. Однак наступного ранку він почав скаржитися на нудоту, страшні головні і шлункові болі...

...Наслідки тасмних подій вересня 2004 року шокували світ. Ющенко перетворився на легенду, а його отруєння поповнило перелік нерозкритих злочинів у світовій історії, поруч з убивствами Джона Кеннеді та Улофа Пальме.

Tablo ID

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.
Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

А тепер про менш веселе

Протягом всієї кампанії я утримувався від будь-якої гострої критики "Нашої України" чи БЮТ, аби не зашкодити ні одним, ні другим. Але тепер хотів би відвести душу. "Наша Україна" отримала те, на що заслужила. Це справедлива розплата за абсолютно бездарну кампанію, за дурнуваті рекламні лозунги ("Не зрадь Майдан!", "Бандити рвуться до влади"). Не знаю, як кого, а ці заклинання мене тільки бісили. Та хто ж, як не сам Президент, дав зелену вулицю бандитам, зрадивши Майдан? Хто здурю розігнав уряд замість того, щоб обмежитися окремими звільненнями і до виборів вдавати, що все чудово? Хто воскресив політичного трупа Януковича, який відсиджувався ціле літо за кордоном? Хто запросив на розмову Ахметова, котрий теж наклав у штани і втік із України?

Таран взагалі слабо орієнтувалася в політиці. Відтак увага телеглядачів перемкнулася на "1+1" та ICTV.

А ще мене злостила НУ тим, що намагалася увіпхатися у наші львівські справи. Уже Юльця нам підсунула Буняка і ще донедавна вихвалювала його до небес, але чомусь цього унікаума до себе в блок не запросила. Тарасюк тицькав нам двома руками такого скарба, як Василько, не маючи зеленого поняття про ті зловживання, якими прославилася команда Василька. Верхом цинізму видався мені новий метод реклами, винайдений Куйбідією, коли на плакати "Нашої України" ліпили фотки Василька. Але нічого. Ніхто на запротестував.

Загадка Юльця

Передвиборна кампанія Юлі виявилася набагато продуктивнішою та й, крім того, вона уміє запалити маси. І Ющенко її просто боїться, чим починає мені нагадувати Кучму.

Хіба би знав щось таке, чого ми не знаємо.

Я не хочу сказати, що Юля викликає у мене стопудову довіру. Я щось не можу пригадати випадку, коли прем'єром або президентом у європейській країні став би хтось, хто не є представником титульної нації.

Французький прем'єр Береговуа (Береговий) був тільки на чверть українцем та й то не признавався. Юльця недавно розповіла про себе, що її "батько латиш в сотому коліні, а мама українка теж у сотому коліні". Я

ся тішу, що аж так далеко сягнули Юльчині коліна, бо з огляду на те, що покоління має 30 років, то помноживши на сто, мусимо скинути капелюхи - рід Тимошенко сягає 3 000 років! І хоча тоді це не було ані українців, ані латишів, але цікавить мене не стільки соте коліно, як, наприклад, 88-ме, або 17-те, чи, скажімо, 5-те. Що маємо там?

Я це до того, що хотілося б, аби нарешті тота наша національна ідея спрацювала. Але чи спрацює вона за прем'єрства Юльки?

Жак Ширак залишив засідання Європарламенту на знак протесту, що його співвітчизник виголошував доповідь англійською. Чи діждемося й ми колись такого кроку у Верховній Раді від Президента або прем'єра?

Дрібничка, а приємно

Відчуваю глибоке задоволення, що не вдалося Литвинові об'єднати Україну, а брикет Вітренко - Марченко не зміг переконати нарід, що організує газ за 45 доларів у разі своєї перемоги. І не такими страшними виявилися зойки про НАТО й МВФ.

Боксер Кличко симпатичний чоловік, але ера спортсменів-співаків-артистів, здається, безповоротно закотилася. Кличко отримав такого нокдавна, від якого вже не підніметься. Ще один проект Пінчука, "Віче", так само луснув, як і "Озиме покоління". Дурна була затія, дурна агітація, а на теледебатах Богословська та Вітренко виглядали просто близнюками. Обоє намагалися задурити голови виборцям тим, що вони начебто в поті чола пишуть якусь товстенну програму, завдяки якій Україна стане процвітати і розливати пахощі. Але не задемонстрували навіть зошити.

Бандити рвуться до влади? Хто саме? Чому ж так нікого і не посадили? Як сталося, що стільки часу залишався на посаді Піскун? Хто отруїв і чи взагалі отруїв Президента? Де голова Гонгадзе? Чи був транзитний сервер? Чому не сів Ківалов-підрахуй? Де організатори вбивства Чорновола? Чому допустили до виборів Януковича, незважаючи на сфальсифіковану "зняту судимість"? Чому усі кримінальні справи проти високих чиновників розвалилися?

Регіонали просто пошили в дурні

Президента, коли, погодившись підтримати Єханурова, запхали йому свого генерального прокурора, причетного до махінацій довкола вбивства Александрова. Чому ж він досі терпить цього нового троянського коня?

Я нічого не розумію. Таке враження, що Ющенко абсолютно бездарний організатор і політик, який володіє унікальною здатністю будь-яку свою перемогу перетворити на поразку. І коли я бачу дані голосування, то думаю, що почуття люті й образи панували не тільки у моїй душі, але і в душах сотень тисяч українців, які саме в особі Президента бачили головного зрадника Майдану.

А те, що Схід і Південь підтримали регіонів, - це не тому, що їм усім такі милі олігархи і всім їм аж так сильно болить російська мова, а НАТО сниться в жажіттях. Вони завше були готові голосувати за владу і справно за неї голосували у всі роки. Проте тільки тоді, коли йшлося про владу сильну. Але голосувати за владу імпотентів вони просто не мали бажання.

Хто вирішив, що очолити список НУ повинен невизначний і нехаризматичний Єхануров? Може, це Янукович Ющенкові підказав? Тимошенко побувала у Львові кілька разів, а Єхануров один раз приїхав, відвідав чомусь тільки Львівську політехніку і не залишив по собі жодного позитивного спогаду.

Навіть "5 канал", який є в руках НУ, не відіграв тієї ролі, яку міг. Згадаймо тупі й безпросвітні теледебати. Вони були нецікаві і прісні хоча б тому, що учасники мусили відповідати або на примітивні запитання телеведучих, або на такі ж багатослівні й дурнуваті репліки глядачів. Єгор Соболев, пережовуючи кашу в писку, намагався приручити якусь українську мову, а Лідія

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

(продовження)

Смішно й непереконливо виглядав Блок Костенка - Плюща в своїх рекламних роликах. Не було там іскри Божої, не було пориву, а було плямкання на рівні 1991 року. Ще на одних політичних невдах стало менше.

Ну, а всенародна радість від грандіозного провалу блоку "Не ТАК!" таки зашкалює.

Есдеки отримали такий смішний відсоток, що на цьому проєкт Кремля можна вважати вичерпаним. Шкода, що экс-президент Кравчук дався вляпатися по самі вуха у цю авантюру, через що майбутні покоління будуть вбачати у ньому тільки старого паяца.

Зів'яли безповоротно зелені, які насправді завше були в душі червоनावими, і не допомогло Кононову публічне обрізання хвостика. Маю на увазі на потилиці.

Пролетіли борці з корупцією Зінченко, Кармазин, націоналіст Тягнибок, грошовита кобіта Супрун і безліч нашвидкуруч склепаних об'єднань.

А Блокові Бориса Олійника - Михайла Сироти якось не вдалося заманити виборців оригінальною авантюрою. Вони закликали проголосувати за них і отримати приз. При цьому треба було, проголосувавши, сфотографувати бюлетень і потім переслати фотку на електронну адресу. А протягом тижня мав би відбутися розіграш призів. Тут і туристичні поїздки до Туреччини та Єгипту, і 400 ноутбуків, і 4 000 мобілок, і 40 000 інтернет-карток і 40 000 стартових пакетів для мобілок. Але ж наряд у нас не такий дурний. І поволі, але неухильно набирається політичної мудрості.

А ще якби набралися політичної мудрості наші проводирі, то взагалі було б чудово. Бо зараз починається метушня довкола коаліції, а я вже чую одним місцем, що буде створено не помаранчеву коаліцію, а спільну з регіонами. Ну, бо Ющенко ж Президент всієї України, не?

Юзю Обсерватор

Федеральні вибори в Канаді та українські перспективи

Марта Онуфрів, Торонто

У минуле відійшли нещодавні федеральні вибори. Історія внесла свої корективи в життя Канади, поставивши велику "крапку" над 12-річним перебуванням лібералів біля державного керма. Корупційні скандали з перетіканням мільйонів доларів із всеканадської скарбниці до франкомовної провінції Квебек, а відтак їхнє часткове повернення до партійного гаманця, зіграли злий жарт над лібералами: вони потерпіли поразку. Водночас не можна стверджувати, що візія канадського багатоетнічного суспільства переставитися на нові життєві рейки себе вичерпала, позаяк вибори показали чималу підтримку лібералів, передовсім у провінції Онтаріо. Вочевидь, зміна червоного політичного кольору на блакитний матиме

певні позитиви: суспільство рятуватиметься від корупції радикальним відсіканням найважливіших політичних гравців.

Прихід до влади молодого політика Стівена Гарпера, а також резигнація з партійного проводу Пола Мартіна засвідчили, що на політичному Олімпі відбувається зміна поколінь.

Що доброго принесе країні найближча її переорієнтація з ліберальних цінностей на консервативні, важко спрогнозувати. Однак немає жодного сумніву в тому, що новому урядові, сформованому з урядовців без достатнього досвіду, вдасться скоро опанувати тонкощі державного правління. Та, як відомо, на цьому проблеми уряду консерваторів не вичерпаються, позаяк правляча партія не матиме більшості в федеральному парламенті (замість необхідних 155 голосів - лише 124). Виглядає, що консерваторам прийдеться шукати потенційної підтримки в блоці Квебеку. Чи вдасться цим двом силам протиставитися потужному заплілю з лібералів і нових прогресивних демократів, покаже час. Наразі від нової влади не варто чекати великих змін. Утім, слід пригадати, що запорукою розвою будь-якої держави є наявність сильної, піддержавницькому налаштованої опозиції. Якраз цього, слава Богу, сьогоднішній Канаді не бракує.

Нині громадяни країни кленового листка надіються на приборкання бюрократичного свавілля, допомогу багатодітним родинам, кращу опіку над дітьми й старшими, ще більше - зменшення податків. Частина нелегальних новоіммігрантів, зокрема виходців з України, очікуватиме (уже вкотре!) амністії, а потенційні іммігранти - спрощення імміграційного процесу, який останньо зупинився на дикій позначці "п'ять і більше років".

Що ж до українських перспектив у контексті всеканадської політики, то вони викликають занепокоєння: оттавський депутатський корпус не поповнився молодими політиками українського походження (а таких не бракує). Можна сумніватися в тому, що, перебуваючи в статусі опозиціонера, будь-що корисного вдасться для українців зробити послідові до федерального парламенту Борисові Вжесневському. Отже вибори позаду, але не остаточно. Інтригою осіннього політичного сезону стане обрання нового провідника лібералів. Серед претендентів на цей високий пост - Майкл Ігнат'єв, скандальна репутація якого не так давно досягла свого апогею.

А тому не можна твердити, що все беззмарно на канадському політичному обрії. Торонтонських українців ще й досі болять їхня нещодавня поразка в окрузі Етобіко-Лейкшор, що стала ганебним викликом канадській демократії. Принагідно хочеться зазначити, що у великих справах канадським українцям надто часто бракує солідарності. Невідомо, як ще довго наступатимуть вони на одні й ті ж самі граблі. Чи, може, життя таки навчить їх засад, яких дотримуються всі державницькі нації: підтримуємо свого кандидата, незалежно від його політичної приналежності; не поборюємо один одного на виборчих округах; разом протиставляємося нашим кривдникам.

Слід детальніше зупинитися на поразці торонтонських українців в окрузі Етобіко-Лейкшор, до якої, зокрема, спричинилася zorganizована паном Ігнат'євим висадка чужородного десанту. Метою цього безпрецедентного десанту було: заблокувати разом з купкою місцевих політичних маргіналів вхід до приміщення осередку ліберальної партії, щоб не допустити до реєстрації інших однопартійців-кандидатів, конкретніше - українців. Саме цей, мало не в душі путінського спецназу, десант, висунення пана Ігнат'єва єдиним кандидатом в окрузі з попередньою нейтралізацією своїх конкурентів, засвідчили крихкість канадської демократії.

(прод. на наступній ст.)

(продовження із попередньої ст.)

Рівно ж - демонстративне нехтування не тільки М. Ігнат'євим, але й верхівкою ліберальної партії демократичних цінностей. Хто і що потужного стоїть за генебною обгородкою пана Ігнат'єва можна тільки здогадуватися. Варто наголосити на тому, що скандальне висунення згаданого пана кандидатом у посли до федерального парламенту, вибір способу для досягнення своєї мети, невластивого для Канади, вказують на наступне: цей пихатий нащадок графської роду з першого дня свого життя розминувся з таким поняттям як "демократія", зокрема правами людини.

Уже нині можна прогнозувати сумні для Канади часи, які можуть настати з появою М.Ігнат'єва в політичному зеніті, зокрема крен Канади в бік Москви. Серед нових орієнтирів, пропагованих цим політиком, варто б згадати залучення Канади до спільного обговорення зі США північно-американського протиракетного щита (в контексті міжнародної безпеки), посилення федералізації Канади, легалізація маріхуани тощо.

Водночас виявилось, що канадське суспільство не має достатнього імунітету, щоб протистояти проявам імпортованого з Росії великодержавного шовінізму. Помимо гучних скандалів навколо самого М.Ігнат'єва, які висвітлювали майже всі канадські ЗМІ, виборці округу Етобіко-Лейкшор таки проголосували за цього кандидата.

Нижче наведені цитати із книги "Кров і приналежність" авторства Майкла Ігнат'єва засвідчують, скільки ненависті й зневаги до канадських українців (та не тільки до них) принесє зі собою на оттавський пагорб цей федеральний посол, в дальшій перспективі - один з можливих міністрів, а навіть прем'єр-міністр Канади. Ось деякі з цих унікальних "одкровень":

"Українська незалежність асоціюється в мене з селянськими вишиванками, гугнявими звуками народних інструментів, фальшивими козаками в шароварах і чоботах, злісними антисемітами".

"Відколи Україна стала незалежною ці святі (Києво-Печерської Лаври) опинилися на чужій землі. Щогірше - Українська православна церква пробує загарбати собі цю святину, відбираючи її від російського патріархату".

"Причиною того, що мені складно сприймати по-поважному Україну, лежить значно глибше, ніж моя проста звичка запідозрювати в усьому націоналізм. У глибині моєї душі я, як сказали б українці, є великоросом і маю ще залишки старої російської зневаги до цих "малоросів". "Українці зараз мають державу. Але чи насправді вони є нацією?" Саме на цьому варто б закінчити статтю. Але не можу, заважає певна думка, яка, немов настирлива осіння муха, не дає спокою. Не так давно Володів Путін "завербував" до контрольованого ним газового супергіганта колишнього найвищого посадовця Німеччини Шредера, водночас намагався залучити до управління тим же Газпромом колишнього міністра США Далласа.

Ніби між переліченими ратно-кагебістськими подвигами новітнього самодержавця Росії й промосковсько-імперськими висловлюваннями Майкла Ігнат'єва, скандальною висадкою десанту у виборчому округу Етобіко-Лейкшор, з не менш скандальним висуненням його кандидатом у густо населеному українцями округу, стрімким просуванням по партійних щаблях,

немає нічого спільного. Ніби мої домисли з області фантастики. Ніби пан Ігнат'єв настільки оскандалився, що очолити лібералів йому ніяк не вдасться. Але чому провід партії, зокрема колишній прем'єр-міністр Пол Мартін, заквив очі на безпрецедентне порушення Ігнат'євим статуту партії? Чи не підуть певні одіозні фігури партії ділі: обрати за будь-яку ціну М.Ігнат'єва провідником лібералів? Чи задля цього не відбуватимуться вибори за задалегідь розробленими брудними схемами, з підкупам, торгами, щогірше - із використанням московських технологій? І не тільки їх. Ось що вперто муляє мою душу.

Утім, у викладі моїх дещо фантастичних думок незаперечне єдине: безмежна радість Володів Пугіна від погіршення дружніх і партнерських відносин між Канадою й Україною.

А поки що ми, суцї у світі українці, маємо ще час, щоб тричі перехреститися й промовити: "Не доведи, Господи!"

Довідка: Майкл Ігнат'єв народився у 1947 р. в Торонто. Він - син колишнього канадського дипломата Джорджа Ігнат'єва й Аліси Грант, внук графа Павла Ігнат'єва, міністра освіти при останньому цареві Ніколаю II. Його прадід Ніколай Ігнат'єв, як міністр внутрішніх справ Росії, вводив дискримінаційну межу освітості для жидів. По материнській лінії - прадід Джордж Монро Грант був діяльним директором Королівського університету, двоюрідний брат Джордж Грант - знаним філософом в політичній царині.

М.Ігнат'єв учився в елітарному навчальному закладі Аппер Канада коледж, додатково освоював політичні предмети у Трініті коледжі при Торонтоському університеті. Працював журналістом в газеті "Глоб енд Мейл", здобув докторську ступінь у ділянці філософії, викладав в університеті Британської Колумбії, Королівському коледжі в Кембріджі. Фахівець у справах Близького Сходу, автор книг, безлічі статей. Багато років був професором при Гарвардському університеті. Минулого року, після майже 30-річної відсутності, повернувся в Канаду, щоб кандидувати й здобути сумнівну перемогу в округу Етобіко-Лейкшор. Звідси, можливо, йому відкриться дорога до великої політики.

Михайло Свистович: Виступ на зустрічі з доповідачами ПАРЕ Северінсен та Вольвєнд

Найбільша зміна в Україні за рік після Помаранчевої революції - це зміна ілюзій на розчарування. Переважна більшість обіцянок, які політичні лідери давали народу на Майдані, залишилась невиконаними. Зрозуміло, що за рік виконати все заплановане неможливо. Але, на жаль, чим далі від революції - тим, навпаки, далі від виконання обіцянок. І навіть відбуваються негативні зміни у порівнянні з тим, що було у перші місяці після революції. Не можу сказати, що країна відкотиться до кучмізму, скоріш за все так, як було при Кучмі вже не буде, це більше схоже на повернення до часів президентства Кравчука-1994.

Наприклад, якщо у перші місяці після революції, корупція сильно зменшилась, то надалі вона знову повернулася, подекуди навіть у більших масштабах, як була. І з кожним днем ситуація погіршується. Спочатку корупція почала відроджуватись в поодиноких випадках, коли чиновники брали хабарі лише в окремих осіб, якщо точно були впевнені, що їх не викриють. При цьому вони вимагали значно більших сум нібито за ризик. Це на їх жаргоні звалось "податок на чесність". Коли ж чиновники побачили, що перші спроби покарати правопорушників законним шляхом зазнали провалу через некомпетентність та/або корумпованість міліції, прокуратури, органів судової влади, і таких невдалих випадків покарання ставало дедалі більше, корупція почала відроджуватись. При цьому підвищені

ПІДТРИМУЙТЕ "ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК"

суми хабарів не зменшувались. І хоча поки що корупція не досягла рівня, який був при Кучмі, вона постійно зростає.

Є дві найбільші причини невиконання даних на Майдані обіцянок. Першою причиною є некомпетентність нової влади та її неспроможність втілити

в життя свої прагнення. Другою причиною є небажання втілювати деякі з цих обіцянок. Так, наприклад, Віктор Ющенко обіцяв ліквідувати податкову поліцію, але в цьому напрямку не зроблено навіть найпростішого кроку. Всупереч обіцянкам Президента, влітку 2005 року знову проводився набір студентів на факультет податкової поліції в розташованій в Ірпені Національній академії державної податкової служби України. І це вже рішення нової влади, а саме Державної податкової адміністрації України та Міністерства освіти і науки. Колишній перший помічник президента Олександр Третяков прямо нам в очі заявив, що всі обіцянки на Майдані щодо відновлення справедливості та законності – це передвиборчий піар.

Нова команда, яка прийшла до влади, хоча й переважала на початку і досі ще переважає стару команду за таким критерієм як чесність, значно поступає в компетентності команді старій. Нова влада так і не знайшла в собі волі проводити кадрові зміни за конкурсом. Натомість заміна понад 20 тисяч чиновників відбувалася за принципом особистої відданості, спільних інтересів (в т.ч. й бізнесових), nepoтизму. Зазнавши невдач у кадровій політиці, нова влада замість того, щоб набирати чиновників за конкурсом та залучати чесних фахівців з третього сектору, найманого бізнесового менеджменту, в т.ч. працюючих на Заході, пішла на іншу крайність – до влади спочатку почали повертати чиновників, які були звільнені ще за Кучми всередині 90-х років (ці звільнення відбулися зовсім не з політичних причин, а через перемогу одних злочинних кланів над іншими), а потім і безпосередньо кучмівських чиновників. В обмін за це їм не лише пробачали скоєні раніше правопорушення та залишали вкрадені ними гроші і власність, але й дозволяли надалі порушувати Закон. Кінець кінцем вони почали використовувати свої знання, щоби знову займатися тим, чим займалися і при Кучмі. Наприклад, у міліції на вищі посади нова влада призначає людей, яких, будучи опозицією, різко критикувала за кричущі порушення елементарних прав людини.

На жаль, нова влада навіть у перших своїх кроках не завжди дотримувалася норм Конституції та українського законодавства. Так, деякі нові міністри та інші вищі чиновники не склали свої

депутатські повноваження, як того вимагають Конституція і Закон. Продовжувалась практика незаконного засекречування нормативних актів, особливо Указів Президента України. В середині владної команди розпочалася боротьба за сфери

впливу. Вона супроводжувалась взаємними звинуваченнями, серед яких було і багато правдивих на адреси усіх без винятку учасників цієї боротьби. Політику знову стали використовувати для забезпечення власних бізнесових інтересів. В країні почали народжуватись помаранчеві клани, які після гучних скандалів не зникли, а почали перегруповуватись із залученням багатьох учасників синьо-білих кланів або домовленостями з ними про співробітництво та/або розподіл сфер впливу.

Одвічною проблемою України є не стільки законодавство, скільки його невиконання. Це відбувається тому, що прописана в законах відповідальність не передбачає реального механізму покарання та об'єктивної оцінки діяльності чиновника або судді. Навіть, якщо вдасться оскаржити в суді неправомірність дій чиновника, покарати його практично неможливо.

В часи нової влади також постала проблема вибіркового використання діючого законодавства на свою користь. Корумповані особи, маючи владу, гроші та можливість наймати хороших адвокатів, на всі 100% користуються прописаними в законах правами і свободами,

чиновники місцевого самоврядування перетворили підлегли територію на місцеві кримінальні князівства. Натомість права звичайних громадян порушуються чиновниками повсюдно. І державна влада нічого не може з цим вдіяти. Всі позитивні ініціативи саботуються на місцях. Професіонали, які залишилися від старої влади (в т.ч. в органах місцевого самоврядування), використовують свої знання для корупційних дій, судова система користується незалежністю для прийняття відверто незаконних рішень, прокуратура захищає корупціонерів від міліції, а чесні чиновники і правоохоронці або не мають достатніх знань, або не користуються достатньою підтримкою згори. Тому часто їх карають за спроби навести лад, вишуковуючи в їх діях за допомогою високооплачуваних досвідчених юристів найдрібніші помилки. Проведення виборів на пропорційній основі призвело до того, що до помаранчевих партій масово почали вливатися корумповані бізнесмени та чиновники старої влади. Це робиться на всіх рівнях зі згоди і за сприянням вищого керівництва цих партій. Особливо це помітно на місцях, де партійні осередки майже повсюди виявились захоплені такими людьми, які купляють собі партійні посади

Воскові Тимошенко і Ющенко. Лисий посередині - Олег Рибачук голова секретаріату президента - справжній

Помаранчеві революціонери розмістили поряд у київському музеї воскових фігур, тим самим доповнивши колекцію єдиного подібного закладу в Україні. Над фігурками більше 10 місяців працювала група майстрів, серед яких були і стоматологи, і гримери, і, звісно, скульпторів. Самі політики перед майстрами не позували. Вони працювали по фотографіях, а необхідні розміри їм повідомляли у секретаріатах.

Український музей воскових фігур - приватна структура, яка відкрилася у 2000 році. За словами директора музею, Тимошенко надіслала для "своєї" воскової фігури одяг із власного гардероба – світло-бежеве пальто, помаранчевий светр і темного кольору модельні туфлі.

Якщо це правда, то екс-прем'єр пожертувала свій верхній одяг виробництва "МахМага" орієнтовною вартістю в кілька тисяч доларів. А щоб переконатись у цьому, слід уважно роздивитись пальто, у яких Тимошенко красуватиметься у майбутньому. Копію Ющенка "довелося одягати самостійно, купуючи одяг у магазинах", кажуть організатори. Для президента придбали чорні костюм і пальто.

І на даний момент він володіє близько 60 восковими фігурами. Серед "жителів" музею є і колишній президент Кучма, і ряд вождів пролетаріату (Ленін, Хрущов, Сталін, Брежнев). А от Леонід Кравчук у музеї "зістарився" і його наразі віддали в ремонт.

Вартість "воскових копій" Ющенка і Тимошенко – приблизно \$8-10 тисяч. Але будь-хто, хто має зайві \$3 000 (і більше), може замовити у музеї і свою фігурку. Для цього потрібно принести майстрам свої фото і, звичайно, гроші. До речі, ціна на фігурку зростає прямо пропорційно з кількістю оголених частин тіла на "копії". Ціна залежить ще і від пози, зачіска, набору аксесуарів на фігурці. Чекати на свого воскового двійника прийдемося від двох до шести місяців.

і місця у списках. На місцях ці процеси набрали таких масштабів, що навіть вийшли з-під контролю вищого керівництва цих партій. Припливу корупціонерів та відверто кримінальних елементів сприяє і запровадження недоторканності депутатів місцевих рад. Якщо у 2002 році за прохідне місце у списку до Верховної Ради платили 1 млн. доларів США, то сьогодні ціна збільшилася до 5-7 млн. доларів. І навіть до Київської обласної ради, в якій депутати навіть не отримують зарплати, ціна прохідного місця сягає 500 тис. доларів. Коли ми спілкувалися з пані Северінсен у 2002 році під час її приїзду з моніторинговою місією щодо передвиборчої ситуації у 95-й виборчий округ до передмістя Києва міста Ірпінь, де я проживаю, боротьба за мандат до місцевих рад низового рівня точилася з витратою мінімальних коштів. Сьогодні ж місце у районній та міській владі у провінції може коштувати і 25, і 50 тисяч доларів, а мінімальні ціни – 5-10 тисяч. На жаль, помаранчеві партії торгують місцями не менше, ніж партії синьо-білі. Таким чином у всіх без винятку партійних списках виявилось забагато бізнесменів, в т.ч. з кримінальним відтінком, які або працювали на стару владу, або, в кращому випадку, не мали жодного стосунку до перемоги Ющенка на виборах. Звичайно, ці люди платять такі кошти не для того, щоби безкорисливо працювати на благо народу.

Нав'язані старим режимом зміни у Конституції збільшили вплив Верховної Ради та органів місцевого самоврядування. І депутати використовуватимуть цей вплив для того, щоби зберегти існуючу ситуацію. Прикладом цього є брутальне порушення Конституції з боку Верховної Ради, коли цей орган не лише не призначає свою частину суддів Конституційного Суду, але й відмовляється привести до присяги суддів, призначених Президентом та обраних З'їздом суддів. Через цей відвертий саботаж Конституційний Суд не може виконувати своїх обов'язків, що паралізує всю правову систему в Україні.

Більшість резонансних кримінальних справ (отруєння Віктора Ющенка, порушення на виборах-2004) не розслідувано, винуватці не покарані. Окремо слід сказати про справу Гонгадзе, розслідування якої просувається мляво, а на лаві підсудних опинилися тільки безпосередні виконавці, а не замовники. До того ж сам процес зробили закритим від журналістів і громадськості. Позитивні зміни відбуваються хіба що в тих сферах, де владі не потрібно нічого робити. Наприклад рівень особистої свободи зріс через те, що влада не застосовує репресій, вибори пройдуть відносно чесно, оскільки влада не використовуватиме адмінресурс, свобода слова забезпечується тим, що влада не тисне на засоби масової інформації. Переважна ж більшість позитивних змін перебуває на рівні спроб, намірів, декларацій та сподівань і не дістає практичного втілення (наприклад, судова реформа, зміцнення контактів з Європою та США, декларація європейського вектору розвитку, коли Україна проголошує своє прагнення до Європи, але європейські стандарти не впроваджуються у повсякденне життя).

Збільшення доходів населення відбулось не стільки через зростання ВВП, скільки через виведення з тіні частини грошових потоків, що також є позитивом. Однак покращення життя пенсіонерів та працівників бюджетної сфери було майже знівельоване зростанням цін. Кількість регуляторних актів зменшилася не настільки, щоби значно покращити бізнес-клімат, запровадження "єдиного вікна" для реєстраційних процедур подекуди лише ускладнило життя бізнесменам. Безробіття зменшилося на 1 млн. в основному за рахунок того, що воно або перейшло у приховану форму, або, навпаки, вдалося легалізувати тіньові робочі місця.

Реально ж зроблених справ є не так вже й багато: збільшення обсягів іноземних інвестицій (при цьому абсолютна цифра залишається надзвичайно низькою), зменшення прямого зовнішнього боргу, збільшення золотовалютних резервів держави, суттєве збільшення розміру грошової допомоги під час народження дитини та допомоги самотнім матерям, виведено українські війська з Іраку, скорочено термін служби в армії до 1 року.

Богдан Чупринка, Мурманськ
Для "Оттавського Вісника"

Останнім часом, після осінніх подій 2004 року в Україні, в Росії зріс інтерес до повстанського руху 40-50-х років ХХ сторіччя. З екранів телевізорів російські громадяни спостерігали художні фільми і документальні передачі, що знайомлять людей з «бандерівцями». Правда, основне завдання авторів цих проектів полягало в дискредитації національно-визвольного опору

українського народу.

Тому у мешканця міста Мурманська, українця за національністю, школяра і члена Союзу української молоді Мурмана Малухи Данила виникло бажання зайнятися дослідницькою роботою по вивченню українського партизанського руху. Основною метою для нього стало розвінчання міфів, закладених радянською пропагандою і надання дійсної історії про борців за українську незалежність.

На основі аналізу величезної кількості наукової літератури (як української, так і російської) і джерел, Данило вивів основні положення, що руйнують помилкову концепцію про УПА як бандитів і колабораціоністів.

Перший його виступ з темою «Формування і становлення Української повстанської армії: проблема колабораціонізму» відбулося 30 листопада 2005 року на осінній конференції в Мурманському політехнічному лиці (прирівняної до міської). Оскільки вчителі оцінювали не політичні переконання, а якість і актуальність роботи, Данило зустрів доброзичливе відношення і увагу до його доповіді. Ставили питання виключно по роботі, з метою глибше познайомитися з діяльністю і історією УПА. По завершенню конференції подякували за участь і нагородили першим місцем, яке відкрило шлях на обласну і всеросійську конференції.

Наступним етапом в його науковій діяльності стала участь в Мурманській обласній конференції «Майбутнє Півночі». Під час підготовки до виступу доповідач оформив інформаційний стенд з портретом генерала-хорунжого УПА Романа Шухевича, наданого главою Національно-культурної автономії українців області, Мурманська Н. Р. Литвиненко-Орлової, фотокартками інших діячів ОУН-УПА, українським державним прапором і декількома пропагандистськими плакатами Ніла Хасевича. На жаль, це не допомогло для досягнення перемоги, оскільки в перевіряючу комісію входили люди з комуністичними поглядами, для яких неприйнятно визнання українських повстанців героями України. Ставили питання загального характеру: «Якій країні належала територія України? Чи не можна було «бандерівцям» вирішити проблеми з більшовиками мирним шляхом? Навіщо вони (повстанці) боролися за незалежність, якщо східна Україна цього не хотіла?» При відповіді на поставлені питання, «суддів» всіляко намагалися переконати Данила в безглузді і злочинності боротьби українського визвольного руху. Підсумок виявився плачевним – тему назвали неактуальною, а в роботі «немає нічого нового». Таким чином, наукову роботу Данила позбавили призового місця. Зате переможцем стала доповідь одного учасника, де він захоплювався перемогою у Великій вітчизняній війні і підкреслював її значущість для Росії. Мабуть ця тема менш досліджена в російській історіографії, чим «повстанська тематика». Варто узяти у увагу, що в пострадянській Росії існує тільки одна наукова праця, що стосується УПА – книга Олександра Гогуня «Проти Сталіна і Гітлера. Українські повстанці».

Враховавши уроки попередньої конференції, Данило Малуха і його науковий керівник Малуха Микола стали ґрунтовніше готуватися до всеросійської конференції в місті Обнінську «Юність. Наука. Культура», що проходила з 30 березня по 2 квітня 2006 року. Для цього ближче познайомилися з українськими істориками

повстанського руху. Краще вивчили документи, представлені в «Літописі УПА». Для оформлення стенду на конференції Данило, окрім українського повисів повстанський червоно-чорний прапор, надрукував нові екземпляри праць Ніла Хасевича, портрет Є. Коновальца і С. Бандери. Представили ряд книг, що стосуються історії ОУН-УПА: Олег Баган «Націоналізм і націоналістичний рух» Петро Мірчук „Степан Бандера. Символ революційної безкомпромісовості”, С. Бандера „З невичерпного джерела”, з серії „Герої УПА” „Сотенний Бурлака”, Олег Полянський „Армія нескорених”, Юрій Борещ „ОУН і УПА в боротьбі за Українську Державу”, Літопис УПА і багато інших. Так само виставили як експонати, даровані Молодіжним націоналістичним конгресом, повстанські гроші, значки, поштові марки і російськомовна газета «Терен», що знайомить людей з правдивою історією ОУН-УПА. Для поліпшення якості виступу Данило продемонстрував комісії, зроблений їм відео ролик, присвячений УПА. Мабуть росіяни ще не звикли слухати правду. Висновки, зроблені Данилом про те, що ОУН-УПА існувало для боротьби за незалежну Україну, повстанці воювали проти всіх, хто робив замах на незалежність їх Батьківщини, борців УПА не можна назвати зрадниками свого народу, УПА внесла великий внесок у розвиток рідної країни, викликали до нього ворожий настрій з боку журі і інших учасників.

Йому почали ставити питання, які не завжди були по темі доповіді: Як відносилися «уніати» до «бандерівців»? Значить чеченців, як і «бандерівців» теж можна назвати героями? Коли з'явилось слово «українець» і «націоналізм»? Якщо «бандерівці» були героями те, що радянські війська були ворогами? Навіщо ОУН співробітничали із загарбниками-німцями? Яке населення за національною ознакою було в Харкові? Після обговорення журі підсумувало: «Питання в роботі поставлене різко, доповідь несе приховану пропаганду і антиросійський характер». І «побажали» Данилові з такою темою виступати не в Росії, а «десь в Львові». Зрозуміло, що виступаючий не одержав призового місця, однак, навіть тези його доповіді не надрукували в науковій збірці, що виходить за підсумками конференції, куди, до речі, увійшли тези тих хлоп'ят, які не приїхали на конференцію. Данило спочатку припустив яку реакцію викличе його позиція, тому не засмутився таким плачевним результатом, оскільки бачив своєю основною метою донесення правди мешканцям Росії про національно-визвольну боротьбу українців.

Президент нагородив орденом сестру Степана Бандери

Указом Президента України В. Ющенка нагороджено орденом княгині Ольги III ступеня Бандеру Оксану Андріївну – члена Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих. Оксана Бандера 48 років провела у засланні лише тому, що вона сестрою Провідника ОУН. Лише в 1989 році змогла повернутись в Україну, спочатку в село Козаківку (Івано-Франківщина, поблизу межі з Львівщиною, стародавня назва села - Бряза), а потім переїхала в Стрий, де мешкає й дотепер. Разом з Оксаною Бандерою орденом княгині Ольги III ступеня нагороджено вдову члена Головного Проводу ОУН, редактора підпільного видання ОУН-УПА Петра Дужого - Марію Дужу, громадську діячку, члена Львівського обласного товариства політичних в'язнів і репресованих та братства ветеранів національно-визвольної війни Львівщини.

Витримки з Указу президента України № 17/2006 - за сайтом loda.gov.ua

Divided revolution

*Oksana Bashuk Hepburn, Ottawa
Friday, March 24th, 2006*

RUSSIA will be a key player in Sunday's election for the Rada, Ukraine's parliament. Its objective? Nothing less than control of Ukraine's government.

This was Russia's goal some 14 months ago, when the people took to the streets of Kyiv demanding Viktor Yushchenko for president rather than Russia's choice, Viktor Yanukovich. The people won by staging the Orange Revolution. This time the choice is more complicated. Although the pro-Russian Yanukovich defrauded

Ukrainians twice in the presidential elections of 2004, his Party of Regions stands to be one of the biggest winners in the parliamentary election. It has the support of about 30 per cent of voters, according to the polls. The other two main parties -- President Victor Yushchenko's Our Ukraine, and Yulia Tymoshenko's Bloc -- are tied at around 20 per cent each. About 45 parties are competing for 450 seats in the parliament.

Tymoshenko was Yushchenko's prime minister until he fired her last year. Their breakup split the Orange supporters, forcing them to pick sides. Tymoshenko led the protests that brought Yushchenko to power. Yushchenko had promised to deliver what the people of the Orange Revolution had demanded: An end to corruption, reprivatization of state assets amassed through questionable means by fabulously rich oligarchs, and after nearly a century of brutal Russian control, a decisive tilt to the West. Why, then, is the party that wants to undermine all this, in the lead?

Unfortunately, the ideals of the revolution did not translate into political success. The move towards the West fumbled during the summer parliamentary session, preventing Ukraine's entrance into the World Trade Organization. There were several postponements of promises to clean up corruption. Re-possession of acquired state property by oligarchs was halted after Tymoshenko, as prime minister, reprivatized Ukraine's largest steel mill from wealthy businessman Renat Akhmetov, who is now running for parliament. Tymoshenko delivered \$4 billion into Ukraine's meager coffers from the resale at more realistic prices.

The oligarchs demanded her head. There were whispers that representatives of Simeon Mohilevic, a notorious Russian oligarch with an Israeli passport and on the FBI's most wanted list, was talking with authorities.

Yushchenko fired Tymoshenko and eventually the entire cabinet. Then Russia struck openly for control. In January, when temperatures dipped to -30, Russia cut-off gas supplies. Had Ukraine succeeded in becoming a member of the WTO, Russia might not have dared. Or, it might have backed off had Ukraine threatened legal action for breaking a five-year energy delivery contract. Russia played to the world's media accusing Ukraine of siphoning-off Europe's gas from pipelines crossing its territory. As the furor subsided, a new hush-hush energy deal between Ukraine and Russia emerged. It was incredibly favourable to Russia and the go-between company Rusukrenergo. The owners were undisclosed, but they are believed to be among the richest people in Ukraine and Russia. Despite an uproar, little clarity was provided by Ukraine's government.

Yanukovich is running a diverse and odd group of candidates. There's the discredited former head of the Central Elections Commission, who falsified the presidential elections two years ago, thus precipitating the Orange Revolution. Renat Akhmetov, Ukraine's richest oligarch -- Forbes names him among the 100 richest people in the world -- is on the party slate. Supreme court justices are running, too, even though it's un-constitutional.

Orest Rebman, a Kyiv journalist, says with the pro-democracy forces divided, Russia sees a clear opportunity to exert influence and control in Ukraine.

"You can bet that Russia is in there with both feet," Rebman says. "It will do everything to control Ukraine. It will use power, influence, money, gas and whatever other means

to manipulate Ukraine away from the West." "With Ukraine, Russia is an empire, without it, a vast under-developed state with vast energy resources."

Yet, despite all this and Ukraine's complex parliamentary elections, politically it is further ahead and more independent from Russia than it ever was. The Orange Revolution was a tremendous political maturation process. The people are no longer passive. They will be making difficult choices, but the results of Sunday's vote will probably reflect Ukraine's political reality - a pro-West tilt, with a pro-Russia tug.

In this scenario, it will be imperative for the West to support Ukraine's inroads into its institutions and cement the considerable interest in foreign investments. Canada can help by being a close friend to Ukraine and encouraging others, like the United States and Britain, to be likewise.

Їхала до Путіна, потрапила на допит

Юлію Тимошенко більше не розшукує Москва, і вона, можливо, заручилася підтримкою Кремля. Прокуратура відмовилася від претензій на адресу экс-прем'єра, після того як Тимошенко приїхала у прокуратуру на допит. В оточенні Тимошенко стверджують, що після візиту до слідчого "помаранчева

принцеса" могла зустрітися з Владіміром Путіним. Приїзд Юлії Тимошенко до російської столиці заздалегідь ніяк не анонсували, і про нього, можливо, взагалі б не довідалися, якби сенсаційну заяву не зробила Генпрокуратура Росії. У заяві повідомляли, що Головна військова прокуратура припинила міжнародний розшук і скасувала санкцію на арешт экс-прем'єра України. Під час свого таємничого візиту вона начебто домовилася співпрацювати зі слідством. У цьому зв'язку запобіжний захід - утримання під вартою - скасовано, - йдеться в офіційній заяві. Раптовий візит экс-голови українського уряду пов'язують зі зміною позиції російського президента. Тимошенко ніколи не сварилася з Москвою, але серед російської еліти була й залишається група людей, які співпрацюють з оточенням Леоніда Кучми і зіграли активну роль у президентській кампанії, що призвело до їхнього політичного банкрутства. Президент Путін, вочевидь, зрозумів їхню неефективність і вирішив переглянути політику щодо України. Як виявилось, щоб домовитися з російською стороною, Тимошенко просто треба було піти у відставку і посваритися з Віктором Ющенком.

Газета.Ru, Росія

Втрата мови – зникнення ідентичності

Йосиф Сірка, Торонто

Недавно один з канадських телеканалів показав репортаж про одне з індіанських племен на території провінції Британська Колумбія. Племя нішки нараховує всього трохи понад 6000 членів, але, з-поміж 50-ти індіанських племен, воно стоїть найкраще щодо врятування власної мови. Нішки мають свою школу, де плекають свою мову, пісні, звичаї. Репортаж подав кілька інтерв'ю з членами цього племені, які підкреслювали важливість збереження власної мови, бо, згідно з їхніми словами: „зникнення мови – буде зникненням нашої ідентичності, ми втрачимо частину нашої культури, нашого я”.

Коли я слухав цих мудрих представників малого індіанського канадського племені нішки, то пригадалася сучасна в розпалі агітація російськомовних та інших неукраїнців в Україні за другу державну мову. В народі є прислів'я: „Пусти свиню під стіл, то вона полізе на стіл!” Мов би не досить того, що Україна засипана російськомовними газетами, журналами та іншою літературою, радіомовленням та телебаченням, так ще з'являється білорусько-російська „ікона” Януковича, яка хоче

„врятувати” Україну від українців і їхньої мови. Дивує, що серед українських політиків-українців досі не знайшлося людини, яка б виступила з гордою заявою про право титульної нації на мову свого народу в своїй хаті! Виходить так, що всякий заїда в Україні має більше відваги виступати проти української мови, ніж корінний українець. Ярлик „буржуазного українського націоналізму” настільки сидить у підсвідомості багатьох, що вони бояться виступити на захист своїх законних прав, прав людини у власній хаті. Російський шовінізм, поширюваний в Україні не обов'язково росіянами, але отакими Януковичами та Рабіновичами, бо росіяни мають свою державу і мають досить справ у себе. Курс на другу державну спрямований на розбиття України, бо він хоче зробити з російськомовного населення російськомовну націю, а потім назву хтось придумає. В історії людства можемо зустріти не один випадок, коли націям відняли мову, а потім ліквідували і націю, бо цього вимагали завойовники.

Та історія знає й оптимістичні приклади, серед яких знайдемо сучасні держави Ізраїль, Ірландія та деякі африканські держави. Для України міг би найкращим прикладом послужити Ізраїль, який протягом 50-ти років вивів націю на світову арену і то одною державною мовою для всіх громадян. Такі політики як Янукович, не мали б найменшої можливості потрапити до Кнесету.

Українська нація має на що бути гордою, бо вона подарувала світові не тільки Березовського, Сковороду, Шевченка, Чайковського, Гоголя, Рєпіна, Корольова та десятки інших геніїв в галузі культури, науки і техніки, але своїми сучасними ракетами, літаками, спортсменами та митцями. На жаль і серед сучасних представників України, зокрема у спорті, переважають російськомовні, бо комплекс меншевартості сидить глибоко в їхній свідомості. Візьміть братів Кличків, чи А.Шевченка та інших, що заробляють гроші на чужині, вони вивчили чужу мову (дехто аж декілька), а от рідної не вивчили, бо, мовляв, українці і так розуміють. Отакий феномен властивий тільки українцям, вихованим у зневажливому ставленні до рідного як непотрібного, бо ти можеш вживати мову загарбника, який тебе позбавить спочатку мови, а потім душу з тебе прожене.

Україна, на відміну від індіанських племен в Канаді велика нація з великою історією, з одною з найстарших європейських мов, з великими покладами, з найбільшою частиною чорнозему, з багатою культурою, то потрібно зберегти все це для свого народу, бо мова це Дар Божий, який дано не всякому. Саме це потрібно донести до тих поборників іншої мови, які вирости на українському хлібі і молоці, а от мова їм не смакує! Як своє відновити і поважати, то можна повчитися навіть у такого малого індіанського племені, як нішка, а може б до нього послати на „стажировку” пана Януковича і йому подібних?! А коли хтось аргументує, що треба надавати перевагу мові великого народу, то чи запровадити в школах вже тепер китайську?!

Карикатура з іранського веб-сайту
<http://www.irancartoon.com>

У Росії полегшують процедуру отримання громадянства для мешканців країн, що раніше входили до СРСР. Державна дума терміново затвердила відповідний законопроект, який вніс президент РФ Володимир Путін. Раніше без зайвих проблем могли отримати російське громадянство мешканці колишнього СРСР, які переселилися до Росії до 1 липня 2002 року. Їм треба було подати відповідні заяви до 1 січня 2006 року.

За новими нормами, термін подання заяв продовжено на два роки, а під спрощену процедуру громадянства потрапляють громадяни колишніх республік СРСР, що поселилися на теренах Росії після 1 липня 2002 року.

Схоже на те, що Москва починає відмовлятися від спроб "собрания земель" разом із російськомовним населенням, а робить ставку на гасло "Чемодан -- вокзал -- Росія".

Окрім того, Федеральна міграційна служба має намір здійснити наступного року амністію для нелегальних працівників із теренів СНД. За різними оцінками, зараз на території Росії працює від 7 до 14 мільйонів таких нелегалів.

Російська влада ухвалює такі рішення не з доброго життя. Як заявив нещодавно міністр охорони здоров'я та соціального розвитку Міхаїл Зурабов, кількість населення Росії "може зменшитися зі 142 мільйонів до 112 мільйонів осіб". А такий прогноз "надзвичайно хвилює уряд".

"Донедавна Росія користувалася працею осіб, що приїхали з близького зарубіжжя. Але економічна ситуація в цих країнах нормалізується і Росії стає надзвичайно складно конкурувати з тим, що надають ці країни своїм громадянам", -- сказав Зурабов.

Імовірно, що останній "газовий наступ" Росії здійснюється й проти такої економічної нормалізації, щоб виштовхувати громадян, особливо "рускоязичних", з країн СНД до Росії.

Бо в Росії незабаром не буде кому працювати та служити у війську. Зараз втрати здорових чоловіків в Росії дорівнюють втратам СРСР у період війни, вважає міністр регіонального розвитку Володимир Яковлев. За його відомостями, нині близько 60% росіян -- це діти, люди похилого віку та інваліди. А з 20 мільйонів чоловіків працездатного віку приблизно один мільйон перебуває в ув'язненні за різні злочини, близько чотирьох мільйонів -- на службі у війську та в системах МВС, МНС, ФСБ, стільки ж хронічних алкоголіків і мільйон наркоманів.

Тож не дивно, що зараз у Росії забирають до війська майже всіх юнаків призовного віку: і студентів, і тих, що мають двох дітей чи утримують своїх батьків. Водночас суворішою стає кара -- за ухиляння від військової служби можна потрапити на сім років до тюрми.

Іван ГОР

Директор спиртозаводу — до завідуючого складом:
— Щоб миші за ніч сто літрів спирту випили? Ніколи не повірю! Ну, десять літрів — це ще куди не йшло! Чим же вони закушували, негідники? Завскладом, чухаючи збентежено потилицю:
— Котами!..

Чи збулося те, про що ми мріяли, на що сподівалися, у що ми вірили під київським високим небом холодними осінніми ночами й вечорами? І чому в нас знову нічого не вийшло? Так, як, здавалося, уже нарешті мало б бути? І що ж ми за народ такий? — тепер гукають, слідом за тим, хто вперше голосно, на людях, промовив цю фразу, вже тисячі і тисячі учора обнадіяних, а нині розчарованих, розгублених, озлоблених і спантеличених. У хвилини, коли особливо важко, видається, що над нами висить якесь чорне закляття.

А ми за чиєсь злою волею потрапили в немилосердні жорна, де приречені борстися зі своїми жалями-скорботами, і з одвічними тужливими піснями про червону калиноньку. І про дівчиноньку, що гірко плаче за козаченьком. І про воріженьків, котрі все скачуть і скачуть нашими шляхами і степами на своїх кривоногих конях, люто розмахуючи шабелями, і кінця-краю їм не видно, і все витоптують засіяні лани, кривавлять наші душі, виймають серденько, заховане у грудях під вишиванкою...

Якими ж насправді є причини того, що події розгортаються зовсім не так, як ми їх, здається, уявляли? І — чи могло бути інакше? Щодо причин, то, мабуть, кожен із нелінихвіх і думаючих назве їх сам. У кожного — своє бачення, і своє прочитання часового зрізу, в якому приречені жити. Проте, очевидно, що ці причини лежать не лише у площині часу теперішнього. Їхні початки ховаються у сивих глибинах століть.

Якби це бодай хоч трохи цікавило теперішніх політиків і владоможців, то вони б могли довідатися у істориків, з числа тих, котрі не змінюють трактування минулого на угоду теперішньому. Довідатися про те, що українцям, нації, хребет якої розламано по Дніпрові задвого до Руїни, у відповідності з Божим промислом було виділено місце для проживання саме на перетині культур, на геополітичному розломі між католицько-протестантським Заходом, московсько-азійським Сходом і мусульманським Півднем.

Постійні претензії з боку агресивних сусідів, далеких і близьких, зумовили те, що ми надто довго були нацією без держави. Війна на фізичне знищення і поталу духу, котра велася проти українців впродовж довгих століть московської і більшовицької окупації, призвела до трагічних наслідків. У цій війні, за незначними винятками, переважно вцілили ті, хто добре освоїв науку пристосування, хто оволодів мистецтвом мімікрії.

Вони ж — ці пристосуванці — значною мірою і стали героями часів новітніх. Часів, коли в ціні не честь, чи гордість чи почуття власної гідності, а — зовсім інші, сумнівні достоїнства. Вміння хитро обдурити, вміння вкрати, не ввіймавшись при цьому, вміння збагатити, не доклавши до того рук — ось критерії успіху.

Таким є еталон героя суспільства, котре, ледве видряпавшись із криваво-сірого комуністичного концтабору, по самі вуха вгрузло в твань невірного, зафарбованого у барви зради і підлоти, злодійського міжчасся. Ми всі, присутні на цій землі в що мить вічності, кожен по-своєму, на своєму горбу і в своїй душі, несемо тягар... (Провини? Відповідальності? Покути?)... Просто, мабуть, кому більше дано, з того більше й питається. Але зауважте: як прудко вчорашній крикун-опозиціонер, отримавши м'яке крісло у високім кабінеті, перетворюється у свого вчорашнього антипода. Як швидко він ступає на протоптану його попередниками стежку, як на дивовижу хутко очиці його починають масніти і блищати характерним блиском, а червце запливає жирком!

Останнім часом з'являється звичка оцінювати того чи іншого пересічного або відомо чоловіка не стільки за його ідеологічними поглядами чи політичними переконаннями, скільки виходячи з якихось інших критеріїв. За застарілими "категоріями", духовність, порядність, рівень культури, і чи ще про щось, окрім шкіри і черева, він дбає, що бачить він у каламуті днів теперішніх?

І ще — відчувається просто фізична відроза до політиків, фізіономії яких остогидливо миготять на телевізійному екрані. Поглядаючи їм в очі, слухаючи їхні облесливі, чи, навпаки, гнівні промови-виступи, їх видно наскрізь. А ще спадає на думку: ну що ж ти, голубе, все брешеш і брешеш, продаючи свої обіцянки-цяцянки? З іншого боку — таке в них ремесло. Брехати і обіцяти, і забувати про обіцяне. При цьому, здається, має шанси на успіх той, у кого це краще виходить. Бо — свій до свого по своє? Даремно розраховувати, що спаскуджене отакою гнилою смердючюю половиною зерно дасть гарні красиві паростки. Гріхи наші, як і гріхи батьків і дідів-прадідів, є надто великими, щоб одразу сподіватися на чисте небо, ясні зорі і широкій шлях... На все приходить час розплати. Як там сказано у Книзі: батьки їли кислий виноград, а в дітей на зубах оскомина...

Михайло Сидоржевський

На Вінніпежчині новий український митрополит

9 січня 2006 року у Ватикані Бенедикт XVI призначив Владика Лаврентія-Данила Гуцуляка Митрополитом Вінніпезьким, а також було прийняте зречення з уряду Високопреосвященного Архієпископа Михаїла Бзделя, який був до цього Митрополитом Вінніпезьким. Владика Данило Гуцуляк народився 25 січня 1951 року у Верноні (Британська Колумбія, Канада). 1969 року вступив до Чину Отців Василіян українського обряду в Оттаві. У 1974 році захистив

бакалаврат з філософських наук в Оттавському університеті. У вересні 1996 року призначений ігуменом монастиря Святих Апостолів Петра і Павла в Мондері імагістром новиків. Водночас обіймав посаду директора музею Отців Василіян. Від 1992 року викладає курси візантійської Літургії у Богословській колегії в Ньюмені (околиці Едмонтона).

ПАЛИМО ЦЕРКВИ - Загинула церква "Вія"

Ще на одну дерев'яну церкву зменшилася архітектурна скарбниця України. 20 лютого такої не стало через порушення правил монтажу й експлуатації електромережі в селі Горохлине-Ліс Богородчанського району на Франківщині. Простіше кажучи, дерев'яна церква Пресвятої Богородиці майже повністю згоріла, принаймні конструкції покриття, стіни споруди та всі речі, які були у храмі. Полум'я всередині церкви помітив один із місцевих мешканців, який увечері повертався повз храм додому. На місце події виїхало п'ять відділень МНС, але врятувати споруду не вдалося.

Церква у 60-х стала місцем зйомок легендарної стрічки "Вій".

Варто ще раз нагадати, що, за висновком фахівців Інституту народознавства НАН України, за 30-40 років в Україні ніде, крім музеїв, не можна буде побачити дерев'яних церков – усіх їх знищать якщо не вогонь, то сучасні бляшані, пластикові покриття, або вони зникнуть через інші причини.

Комп'ютер замість церкви

У краківському костелі Св. Флоріана можна освятити віртуальні послання закоханих

Англійська Церква першою започаткувала проект поширення віртуальних Богослужінь. Планують, що до 2020 року ними будуть охоплені всі англіканці. І кожна парафія матиме свою веб-сторінку, щоб віряни могли заходити до церкви через інтернет. З експериментальними літургіями можна ознайомитися на сайті www.cleonline.co.uk. Ініціативна група священників планує вже у 2006-2007 роках створити осередки віртуальної церкви в усіх великих регіонах Британії, а також в Австралії. З часом планують також і сповідь через інтернет. Електронною поштою відправлятимуться листи з переліками прогрішень, які священник має переглянути, пробачити гріхи та призначити спокуту...

Щоправда, виникає проблема таємниці сповіді. Хоча кожному віртуальному парафіянину даватимуть індивідуальний пароль доступу, однак ніхто не застрахований, що хакери чи зловмисники не спробують потрапити у цю мережу.

Залишається ще проблема причастя. Адже таїнство Свхаристії через інтернет здійснити неможливо, для цього треба особисто бути у храмі.

У сусідній Польщі в інтернеті можна ознайомитися з недільними проповідями деяких священників, замовити електронною поштою молитву за здоров'я чи упокій душі. А щоб повернути Дню святого Валентина його релігійний зміст, отець

Лелек Урода з парафіяльного костелу Св. Флоріана у Кракові взявся освячувати "валентинки". Закохані могли пересилати їх на електронну адресу храму Св. Флоріана, де зберігаються реліквії Святого Валентина, і їх зачитували під час Богослужіння на честь патрона закоханих. Таку акцію проводять уже третій рік.

Кардинал Гузар: перенесення до столиці сприятиме діалогові

Любомир Кардинал Гузар під час прес-конференції в Києві заявив, що перенесення осередку глави УГКЦ до столиці України сприятиме міжконфесійному діалогові — про це повідомили у прес-секретаріаті глави УГКЦ. Перенесення осередку глави УГКЦ до Києва і будівництво Патріаршого собору Воскресіння Христового має служити справі зближення Церков, адже це дає більше можливостей для зустрічей, дискусій, для опрацювання концепції майбутнього об'єднання. Як зазначив Блаженніший Любомир «нам бракує візії можливого об'єднання».

«Як ми його собі сьогодні уявляємо? Або всі греко-католики приєднуються до Православної церкви і стають православними, або всі православні приєднуються до Греко-Католицької церкви і стають греко-католиками? А це не єдиний варіант. Є інші можливості. Ми лише почали робити перші кроки, які могли б привести до такої розв'язки, де ніхто нічого, що в нього є доброго, не втратив би, а однак всі ми перебували б у повному сопричасті. Так, як цього хоче Ісус Христос», — зазначив глава УГКЦ.

Предстоятель УГКЦ також розповів про стан будівництва Патріаршого собору. Завершити будівництво собору планується через два роки.

„Гал-info”

ЩО СКАЖЕШ – ПРОФЕСОР!

Львівські Обсервації

Шкандаль! Вікторові Ющенку можуть заборонити відвідувати храми, що належать Українській православній церкві Московського патріархату. Бо так ся стало, що на Великдень Президент причастився у голови Київського патріархату. А його ж піддав був анафемі патріарх Московський. "Керівник, який приймає таїнства у розкольників, це не лише співучасник розколу, але й розколоучитель, - глаголить вікарій Київської Митрополії архієпископ Павло. - Для таких повернення в лоно церкви можливе лише через покаяння і спеціальні дозвільні молитви". Ну-ну, подивимося, як це буде виглядало на практиці. А от Янукович з родиною ходив святити паски у Донецьку. Ну, він святкує Великдень уже цілий місяць, то пора вже щось і посвятити. От він гордо і поніс свій хрін, куди треба. Кажуть, жи яєць у їхньому родинному кошику не помітили. Стійка у Януковича відроза до яєць, навіть фарбованих. Навівають

неприємні спогади. А знаєте, як у Донецьку вітаються на Великдень? "Христос воскрес!" - "В натуре воскресє!".

Юзьо Обсерватор

(Довідка "OB" - Лідер Партії регіонів Віктор Янукович переплутав дату закінчення Великого посту. Це сталося у неділю, 12 березня, у Чернівцях на відкритті пам'ятника першому митрополиту Буковини)

Біблія для матолків

Новий переклад Біблії, у якому вірним рекомендують частіше займатися сексом, схвалив архієпископ Кентерберійський, глава Англійської Церкви. Переклад зробив Джон Генсон - колишній священник. Не передаючи дослівно канонічні тексти, він переказав їх звичайною мовою. Наприклад, Святого Петра перекладач перетворив на Генсона в Рокі, Марію Магдаліну - на Меггі, "одержимість дияволом" стала "душевною хворобою", а Царство Боже - "новим Божим світом". Хочеться поздоровити англійських братів-християн...

Ватикан торгує словом

Апостольська столиця зазнає безжальної критики. Приводом до цього стала заява Ватикану про те, що він збиратиме кошти за використання ЗМІ й іншими зацікавленими особами енциклік, листів чи будь-яких звернень Папи до народу. Понад те: комерційний підхід поширюється не лише на вчення Понтифіка Венедикта XVI, а й на його попередників, а саме: покійних Пап Івана Павла II, Івана Павла I, Павла VI, Івана XXIII та Пія XII.

Ватикан пояснює свої дії тим, що хоче захистити авторські права Святійших Отців, і запевняє, що плата за "слово Папи" буде цілком символічною – 3-5% вартості кожної публікації, і це аж ніяк не повинно суттєво вплинути на прибутки видавництва.

Шум довкола цієї ситуації виник після того, як одне із видавництв Мілана отримало від Апостольської столиці рахунок на суму 15 тисяч євро за використання в одній зі своїх книжок тридцяти віршів Папи Венедикта XVI, повідомляє Gazeta Wyborcza. За словами представників видавництва, ціну суттєво завищено, адже якщо порохувати, то Ватикан вимагає по 15% вартості кожної книжки, а це забагато. Про цей випадок дуже швидко довідалася місцева преса.

Італійські ЗМІ закидають Ватикану, що він хоче заробити на Слові Божому та повчаннях Папи. Відомий у католицькому світі публіцист Вікторіо Мессорі, близький приятель покійного Понтифіка Івана Павла II, з презирством заявив, що навколо Католицької Церкви починає витати запах грошей, а це є безперечним свідченням занепаду людських цінностей.

Господь і апостоли напевно користувались би Інтернетом

Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал Гузар вважає, що якщо б Господь і апостоли жили і працювали сьогодні, то, напевно, користувались б Інтернетом — про це він заявив під час веб-конференції інтернет-видання «Оглядач». «Церква повинна вживати усі досягнення технології, якими можна краще служити своїм вірним, — зазначив глава УГКЦ. — Зі Святого Письма знаємо, що Ісус Христос уживав заходів, щоб бути краще почутим великим числом слухачів. Може, це звучить декому мало побожним, але думаю, що можна твердити, щоб коли Господь і апостоли діяли сьогодні, вони, напевно, уживали би Інтернет». Сказав, як вс... в серце трапив.

"OB" РЕКОМЕНДУЄ WWW

<http://www.share.net.ua/>

Кіно, Музика, Відео, RSS Новини, Програми

<http://www.sriu.hr/ukrajinski/indexuk.htm>

Союз русинів і українців Республіки Хорватія

<http://etno.iatp.org.ua/>

Українська Етнографія, Книжки

3 усієї України - до мощів св. Валентина!

У Самбірському храмі Різдва Пресвятої Богородиці, де зберігаються мощі святого Валентина, часто можна зустріти молодь, особливо незаміжніх дівчат, які просять у святого допомоги у виборі супутника в подружньому житті. Люди приїжджають сюди з усієї України. "Церква до святкування Дня закоханих підходить зі своєї позиції. Звертає увагу молодих людей на те, що це не амулет, це набагато глибше - вміння вчитися від інших, від того ж святого Валентина, який захищав права подружжя і намагався привести їх до життя згідно із Христом. Бо ж саме він хотів освятити ті взаємини між чоловіком і жінкою, щоб вони набули християнського характеру", - зазначив священник храму. Мощі святого Валентина було передано із Ватикану до Самбірського храму Різдва Пресвятої Богородиці ще 1779 року. У ватиканських архівах зберігся запис про те, що священномученик Валентин є покровителем Перемишльсько-Самбірської єпархії.

Грамоти з печатами, які передали у Самбір разом із мощами у скляній труні, було знищено в часи ліквідації церкви. Але в автентичності мощів вірні не сумніваються, не шукають якихось доказів, а просто вірують.

Катерина УСЕНКО

Байбака Тімку

Тімку вважають офіційним "синоптиком" України – провісником весни. Традицію вивідувати в байбака про погоду заснували селяни, щоб знати приблизний час виходу в поле.

Доцент Національного університету ім. Каразіна Віктор Токарський тримає на руках байбака Тімку в Харкові в середу, 1 лютого 2006 р.

Студенти в США не вміють аналізувати

Про це свідчать результати тестів на оцінку загального рівня освіченості, які провела організація "Американські інститути за дослідження". На запитання тестів відповіло близько двох тисяч студентів-випускників із 80 державних і приватних коледжів та університетів.

Необхідних знань не було у більш ніж 50% студентів, які закінчують четвертий курс навчання в університетах, і в понад 75% випускників, котрі навчалися за дворічною програмою. Це означає, що вони, наприклад, не можуть зрозуміти аргументацію автора в газетній статті або вирахувати, чи вистачить в автомобілі палива до наступної бензозаправної станції.

"Блакитний вогник" із запахом газу

Загалом історія з газом вийшла повчальною. Найпомороченіші тупаки зрозуміли ціну російських слів про "дружбу", "братні почуття" та "демократи-чний вибір". На зміну провінційному замилуванню колишнього метро полією до нас приходить тверезий погляд на сусіда. Картинка на любителя: зашугане суспільство китайського типу, брехливі ЗМІ, дисципліновано хамські дипломати і чиновники. Президент – колишній шпигун. А ми все думали, чого у нас проросійська опозиція така чмошна...

Надзвичайно цікаво було слухати розмови розгублених русофілів із націонал-фанатами. "А "країна - ворюга" – це вони про нас?" – "Про нас. Так вони нас завжди і не так називали". – "А за що?" – "А за що Андрій Боголюбський у 12 столітті спалив Київ?" – "А при чому тут 12 століття?" – "Дурню, так було завжди. Ну не люблять вони нас." – "Срунда, у мене в Москві друзі, і брат у Ханті-Мансійську". – "Ну от і попроси у них газ подешевше. Потім розкажеш, що вийде. Це вони поодиноці добрі росіяни, а разом злі москалі".

Є більш екстремальні варіанти. "Та чого вони від нас хочуть?" – "Пам'ятаєш, як на це питання відповів інопланетянин з голлівудського "Дня незалежності"? Щоб ви вмерли". – "Та ну, це маразм. Тут же мільйони росіян, вони не стануть нас морозити." – "Згадай Дубровку, по фігу їм всі співвітчизники. Що морити своїх громадян газом, що морозити відсутність газу чужих – кагебістам байдуже." І так далі.

І це лише за пару тижнів. Можна собі уявити, у щоби це все переросло за умови конфронтаційного шляху розвитку конфлікту, але краще не треба. Слава Богу, у них стало розуму (чи страху, у даному випадку без різниці) не ускладнювати. Тому у нас все обмежилось SMS-акцією "Не купи російське" та щемливими зізнаннями патріотів-неофітів "Слухай, я лише зараз зрозумів... "Любе" - це ж повна лажа".

Якщо для українців газовий конфлікт став черговим епізодом довгої історії взаємин з Азією, то для західних політиків – це ще один етап розв'язання теореми "Умом Расію не панять. А чем?"

Що робити з московською звичкою виконувати договори тільки коли їм треба, а замість принципів європейського ринку дотримуватись звичаю східного базару – як надурити клієнта? (Тут просто хіт потрясна передновірна пропозиція Путіна Києву взяти кредит, у стилі "кури передохли, надсилайте новий телескоп").

Історики свідчать: так у них завжди. Більш того, постійні ідеїфікс, типу "дайош Константинополь з протоками" у 1914 році або "енергетичний прорив Росії у світове лідерство" зараз. На питання "Для чого?" відповідь лунає суто расейська "А хрен ево знаєт".

Важко сказати чому, але час від часу Росія рветься тримати за горло весь світ. Світ регулярно ставить її на місце: Кримська війна 1856 року, Версальський мир 1919 року, "холодна війна" після другої світової, чого у своїх школах росіяни чомусь детально не вивчають. Та варто їм більш-менш стати на ноги (завжди за допомогою ненависного Заходу), як знову прокидається генна пам'ять про походи монгольських предків, яким Європа здорово настукала по шиї. Здається, зараз Росія з досадою для себе відкрила, що черговому ривку до світової

гегемонії перешкоджає саме Україна. Чому? Варіантів безліч, але важко намагатися збагнути логіку країни, чия еліта п'є скотч і кока-колу, відпочиває на Багамах, вчить дітей в Англії, тримає заощадження у Швейцарії, проте не забуває обов'язково при нагоді знущально сварити західну цивілізацію. І при цьому собі дуже подобається.

Чому ми масмо перейматися їхніми психічними комплексами? Досить того, що в їх улюбленому жанрі естрадних жартів (у строго пристосованих місцях на суворо визначені теми), на тему, які дурні американці, європейці і грузини, стали з'являтися і ми. Що ж, для нас це явне кар'єрне підвищення: замість відвертої зневаги – ненависті. Хоча є передчуття, що це швидко минеться.

"Газовий облом" неминуче чомусь їх навчить. Минулорічні сподівання на п'яту колону в Україні повністю провалилися, у чому в Кремлі (неймовірно!) досі вбачають "американські сценарії", а не волю народу. Цього разу, Москві не допомогла й агентура в бізнесових та політичних колах Заходу, що мала забезпечити Кремль від європейського незадоволення свинською поведінкою щодо України.

Тепер є надія, що заморожена суспільна думка сусідів завдяки Україні має шанс розтанути. Ми вже по собі знаємо, що рано чи пізно велика освічена нація починає називати речі своїми іменами, а саме, брехунів брехунами, вбивць вбивцями, а дурнів дурнями?

Звичайно, мільйони порядних людей в Росії, які зараз спантеличено спостерігають за фашизацією російського суспільства, скоро згадають, що їхня доля в їхніх руках. І збагнуть, як виглядає в очах нормального світу сакралізована мумія у центрі білокам'яної. І зрозуміють, чому їхній президент-полковник так і не став генералом. І запитують, за що на Кавказі гинуть російські хлопчики. І задумуються, чи є сенс у створенні ворогів із сусідів і близьких родичів. Зараз очевидно, що старий де Голль помилявся. Європа, що простягається від Атлантики, явно не сягає Уралу. Хочеться думати, що і Карпатами не закінчується. Хоча дещо з російського досвіду не зле перейняти. Наприклад, плюнути на демократію і адміністративно впровадити в українських містах такий порядок: паління, випорожнення та творчість Газманова лише у строго відведених місцях. Чому саме Газманова? А хрен ево знаєт.

Віктор Боднарюк

Курили, куримо, і будемо курити!

Факти - Сьогодні на Землі курить 1,3 млрд людей, серед яких від загальної чисельності населення планети 47% чоловіків та 12% жінок.

За останні 50 років тютюн став причиною смерті 62 млн осіб. На одного мешканця Землі припадає 870 цигарок на рік, середньостатистичний українець викурює їх понад 1 500. В Україні курить кожен другий чоловік (серед них і старшокласники) та кожна п'ята жінка. Разом це 9 млн осіб, або третина працездатного населення. Щорічно кількість курців в Україні зростає на 100 тис. людей! Тютюнокуріння щороку завдає країні значних збитків - близько 2 млрд доларів.

Ціна виборів, як політ навколо Місяця

Кошторис витрат на підготовку й проведення виборів Верховної Ради на 2006 рік - 517 млн. 500 тис. гривень на вибори Ради, з них для ЦВК - 74 млн. 834 тис. гривень.

З цього 11 млн. 680 тис. гривень на списки виборців для дільниць, 717 тис. гривень - на методичну допомогу й брошури із законом про вибори депутатів Ради, 7 млн. 586 тис. гривень - на оплату послуг засобів масової інформації, 7 млн. 657 тис. гривень - на друк інформаційних плакатів із програмами й виборчими списками партій і блоків, 16 млн. 681 тис. гривень - на друк виборчої документації.

Крім того, 2 млн. 500 тис. гривень є на роботу інформаційно-аналітичної системи "Вибори Ради-2006", 4 млн. 800 тис. гривень - на оплату послуг зв'язку, 74 тис. гривень - на оплату відряджень членів окружних виборчкомів у ЦВК й 150 тис. гривень - на відрядження членів ЦВК в регіони, 367 тис. гривень - на семінари із представниками виборчкомів й органів місцевого самоврядування. За 100 мільйонів доларів можна купити квиток для польоту навколо місяця.

На ЧАЕС знайшли ядерне паливо, яке не встигли винести 10 років тому

Генеральний директор ДСП "Чорнобильска АЕС" Ігор Грамоткін заявляє про знайдені докази крадіжки свіжого ядерного палива на ЧАЕС у 1995 році. Про це сказано у повідомленні прес-служби Міністерства з надзвичайних ситуацій. Прес-служба також нагадує, що у 1995 році на ЧАЕС було виявлено крадіжку свіжого ядерного палива. Як встановило слідство, яке провадила СБУ, воно було викрадене із розвіски свіжого ядерного палива у центральному залі четвертого аварійного енергоблоку. За інформацією, частину викраденого палива "повернули, винні постали перед судом і були засуджені, решта викраденого перебувала у розшуку".

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

<http://www.artemianews.com/cms>

Цікава книга про Георгія Гонгадзе (Укр., Англ., Рос.)

Ющенко - український Горбачов

Королівський інститут міжнародних відносин в Лондоні вирішив зробити Президента Ющенка першим одержувачем своєї престижної премії Chatham House. Цей загартований український політик звик до міжнародних оплесків із грудня минулого року, коли йому вдалося вивести на вулиці Києва тисячі демонстрантів. З тих пір журнал TIME вніс Ющенка до списку ста найвпливовіших людей світу. Однак пан Ющенко, вочевидь, стає жертвою феномена, який спіткав минулого лауреата Нобелівської премії миру Михаїла Горбачова. Ним захоплювалися на Заході за його роль у мирному поваленні комунізму, але його ненавиділи на батьківщині. Його критики стверджують, що міжнародне вихвалання настільки його заслпило, що він "перестав стежити за м'ячем" і допустив заміну однієї корумпованої еліти на іншу. Вони звинувачують його в тому, що він порушив свої революційні обіцянки і не до кінця порвав з методами свого попередника Кучми. Послання його критиків дуже зрозумілі: революція не виконала своїх первісних обіцянок і не демонструє жодних ознак того, що має намір їх виконувати.

the Independent, Британія

Львівські обсервації

Вісті з вулика. Доносять мені мої агенти з діяпори, що причина конфлікту між Ющенком і Юльцею криється в... Мамусьці Катерині. Пані Президентова особисто терпіти не годна Юлі. І будь-яка згадка про неї викликає в Мамуськи нервовий стрес. Бо вона, знаєте, як і кожна кобіта, відчуває заздрість, жи не її нарід має за першу леді, а Юльцю, а вона сама перебуває в тіні. Ну, та й колупає, і дзюгає, і шпігає тим свого чоловіка. Так жи наш Президент знаходиться не так під впливом "любих друзів", як любої жінки.

Ну і маєте! Через незгоду двох бабів маємо такий рейвах в парламенті! То чо ся дивувати, жи Татусько мусит час від часу тікати від того всього на пасіку до бджолів? Відав, їхне гудіння не таке діставуче.

Юзьо Обсерватор

Села Львівщини вмирають!

У третині сіл Львівської області торік не народилося жодної дитини. 251 із 632 сільських рад повідомили статуправління про те, що в них за 11 місяців 2005-го не з'явилося жодного малюка. А якщо зважити на те, що до тих 632 сільських рад належить 1 850 сіл, тобто умовно в середньому припадає по три села на кожну сільраду (хоча реально буває одна сільрада на 7-8 сіл, а великі села мають власні ради), то справді проймає жах. Буває так, що в селі залишається двоє-трьох людей, яким нікуди подітися. Тож вони просто сходяться в одну хату доживати своє життя (!).

КНИЖКИ І ЛЮДИ

Клони "Коду да Вічні" атакують

Ніщо не люблять так копіювати, як те, що є шалено популярним і, відповідно, дає чималу копійчину. Ще торік, після буму "Коду да Вічні" Дена Брауна, книжкові полиці зарясніли такими собі клониками цього твору: "Таємниці Ватикану", "Таємниця Рафаеля" тощо. Та, як виявилось, це тільки початок, а справжня атака клонів "Коду" розпочнеться через декілька місяців. Уже на початку 2006 року західні видавництва (а за ними одразу потягнуться якщо й не українські, то російські, що гарантуватиме наявність цих книг і у нас) випустять цілу низку романів, де знову йтиметься про історію релігії, мистецтва і сучасність.

Першою ластівкою має стати книга іспанської письменниці Матильди Асенсі "Останній канон". Головний герой роману -- зберігач секретного архіву Ватикану, який намагається розкрити вбивство за допомогою підказок із історії біблійних часів. Англomовний переклад роману з'явиться на книжкових полицях Європи вже через кілька місяців. Як зазначив представник іспанського видавництва, яке вже випустило оригінальну версію "Останнього канону" ще 2001 року, під час читання роману Асенсі "важко позбутися думки про "Код да Вічні", адже він став культурним феноменом нашого часу".

Окрім творіння іспанської письменниці, наступного року з'явиться ще й трилер американця Стіва Беррі "Спадок тамплієрів", головний герой якого, у минулому агент державної розвідки, намагається розгадати таємницю, пов'язану із найзнаменитішим лицарським орденом. Хоча, якщо чесно, мені важко уявити, що нового, після купи наукової та художньої літератури про тамплієрів, можна буде дізнатися зі "Спадку". Хоча, зрештою, головною метою таких творів -- не просвіщати, а розважати читача, а його авторів приносить гроші, гроші і ще раз гроші.

Також можна буде придбати перевидання у м'якій обкладинці книги британки Кейт Мосс "Лабіринт", яку вперше опублікували влітку цього року. У романі йдеться про ворожу до Ватикану секту і пошуки того ж Святого Грааля.

Що ж, про популярність "Коду да Вічні" сперечатися марно, адже за три роки роман розійшовся накладом понад 25 мільйонів екземплярів. А от чи зазнають такої ж слави його наступники, невідомо. Все-таки нудно й нецікаво читати просто під різними соусами про одні й ті ж факти, видерті шматками або з інтернету, або зі справді солідних історичних досліджень. І, зрештою, чому всі так прагнуть копіювати саме Дена Брауна, а не, скажімо, Умберто Еко, який своїми "Ім'ям троянди" та "Маятником Фуко" прославив жанр історично-релігійного детективу?

Артем ГАЛИЦЬКИЙ

Українська сім'я — найбільша в Америці

7 грудня минулого року в родині Володимира і Зінаїди Черненко, українських іммігрантів, що живуть зараз в місті Сакраменто у Каліфорнії, народилась 17-я за рахунком дитина — хлопчик, якого назвали Давидом. До цього часу найбільшою родиною в США вважалася сім'я Джима

Родина Черненко

Арканзас, де нараховується 16 дітей. Володимир і Зінаїда Черненко одружилися 24 роки тому, коли обом було 18 років.

Боба Даггара і Мішель Даггар із штату

Наступного року у них народився первісток Сергій. Переживши в Україні роки переслідувань з боку Советської влади за віру в Бога і належність до церкви протестантів-п'ятидесятників, родина Черненко майже сім років тому іммігрувала до США. Давид став 9-им хлопчиком в родині. Із 17 дітей шестеро народжені вже в Америці. "Коли ми одружились в Україні, протягом шістьох місяців у нас не було дітей і ми думали, що їх в нас не буде ніколи," - сказав Володимир Черненко. "Я ніколи не думав, що матиму таку велику родину".

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або

перевидання забутих авторів

ЗАКЛИКАЄМО - НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!! Це зробити набагато легше, ніж їх було колись **НАДРУКУВАТИ!** Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і **МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ!** Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект *"Оживи книжку для України"* постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail piramida@utel.net.ua

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Тіло давно померлого буддійського лами все ще живе

11 вересня 2002 року в Бурятії відбулося розкриття саркофагу з тілом Хамбо-лами Даша-Доржо Ітігілова, тіло якого протягом 75 років поховання не зазнало ніякого тління. Тіло Великого лами збереглося в прекрасному стані - в тій самій позі лотоса, яку прийняв Ітігілов, коли, медитуючи, йшов з життя в 1928 році. Зовні тіло лами нічим не нагадувало померлу людину. Як заявила керівник проекту з вивчення феномену Ітігілова, доктор історичних наук, професор РДГУ Галина Єршова, "його суглоби згинаються, м'які тканини продавлюються як у живого, а після розкриття коробка, в якому тіло лами спочивало 75 років, звідти стали виходити пахощі".

Судмедексперти склали акт, в якому відзначили цілісність шкірного покриву, нігтів, волосся, м'якість та еластичність тканин, рухливість суглобів Хамбо-лами. Стало зрозуміло, що це не муміфікація, не бальзамування й навіть не результат збереження тіла в умовах вічної мерзлоти, а якийсь інший, дотепер нікому не відомий стан.

В 2004 році російські вчені привезли з Бурятії до Москви для дослідження часточки його тіла. І тепер змушені визнати, що тіло буддійського лами дотепер живе. Виходить, що останні 75 років свого життя лама провів у могилі, оскільки навіть попередні результати аналізу біоматеріалу показали, що наука вперше зіштовхнулася з феноменом "безсмертя" давно покійної людини.

Василь Вірастюк: Після Канади

Знаменитий богатир України Василь Вірастюк, з яким ми нещодавно знайомили читачів на сторінках "ОВ", повернувся з канадського Квебека, де відбувався чемпіонат світу зі стронгмену. На жаль, Василеві не вдалося захистити свій минулорічний титул найсильнішої людини планети. Проте українець, який довго боровся з травмами, таки зумів здобути друге місце. Тож про подробиці змагань у Квебеку та командний чемпіонат світу коротко інтерв'ю з Василем Вірастюком.

- *Пане Василю, для початку хочу привітати Вас із другим місцем на ЧС в Канаді, з якого Ви нещодавно повернулися. Чи можете порівняти попередні змагання і цьогорічний чемпіонат?*

- Цього разу не було кваліфікаційного турніру. Чемпіонат у Квебеку був одним із найважчих. Це вперше атлети змагалися всі разом одразу зі старту. Деякі спортсмени навіть не змогли дійти до фінішу чемпіонату. Дехто травмувався, двоє атлетів порвали біцепси. Хоча такі пошкодження дуже часто є в нашому виді спорту. А зі спортсменом із Канади взагалі стався нещасний випадок. Під час останньої вправи - каміння Атласу - він необережно підняв кам'яну кулю, і мізинець на пальці потрапив між камінь та кільце, на яке його треба було закинути. Бідоласі відірвало половину пальця.

- *Чи не було проблем з адаптацією в європейських спортсменів і у Вас зокрема, пов'язаною з тим, що Європа та Канада містяться в різних часових поясах?* - Насправді це не проблема для спортсменів, які постійно беруть участь у змаганнях. Ми звикли до постійних перельотів, змін часових поясів. Тому різниця в часі між Україною та Канадою не могла вплинути на результат. Зрештою, ми приїхали в Канаду ще за два дні до старту, тому мали можливість адаптуватися до місцевого часу. Насправді хотілося спати лише першого дня. Тоді треба себе просто перебороти і лягти спати за місцевим, а не рідним, часом. А вже наступного дня ти пристосовуєшся до таких умов, сили відновлюються і почуваєшся абсолютно нормально.

- *Цього року змагання відбудуться в Україні. Які труднощі і як зреагували спортсмени на звістку, що на наступні змагання їм доведеться їхати не на спекотні Кариби, а в Крим?* - Іноземні спортсмени більше не бояться приїжджати до нас в Україну, як це було, скажімо, років два тому. Ніхто не був впевнений, чи вдасться йому повернутися додому. А зараз атлетам ця ідея сподобалася, усі ж наслухалися, а хтось і переконався на власному досвіді, що українська гостинність - не просто слова. Принаймні наша федерація завжди дуже гарно приймає гостей із-за кордону. Нині уже навіть розпочали складати легенди про те, як приймають у нас, в Україні, які тут доброзичливі люди.

- *Чи розпочала українська команда готуватися для того, щоб захистити свій титул найсильніших у світі?* - Наразі я ще не можу сказати, наскільки команда готова до змагань. Але, думаю, що все буде гаразд, адже кожен із нас готується за індивідуальною програмою вдома. Ми зберемося усі в Києві, обговоримо тактику нашого виступу, принаймні у деяких вправах.

- *Кілька разів я бачила Вас на вулицях Львова. Ви часто відвідуєте місто Лева?* - Зараз через брак часу не надто часто. Впродовж літа я готувався до чемпіонату світу, тому практично не було можливості кудись поїхати. Зараз приїжджаю до Львова лише на короткий час - на півдня, на день, щоб вирішити якісь нагальні справи. А взагалі-то дуже хочу виступити на командному чемпіонаті світу і нарешті влаштувати собі справжній відпочинок. Адже уже три роки поспіль я не мав повноцінної відпустки - ніяк не міг знайти на це часу. Сподіваюся, нарешті мені це вдасться.

Розмовляла **Наталія ВИХОПЕНЬ**

КОТИСЬКА

Як кіт "швидку" викликав

В американському місті Коламбус (столиця штату Огайо) кіт зміг набрати на телефоні номер 911, аби викликати рятувальників для свого хворого господаря. Рятувальники розповіли, що спочатку до диспетчерів надійшов дзвінок, однак на іншому кінці дроту вперто мовчали. Диспетчер вирішила перетелефонувати, та ніхто не брав слухавки. У зв'язку з цим вирішили вислати людей за адресою, на яку був зареєстрований телефон. Коли рятувальники прибули на місце, то поруч із телефоном знайшли кота Томмі, а в іншій кімнаті -- його

господаря, котрий випав із інвалідного візка. Чоловікові, можна сказати, пощастило, якби котик не виявився розумною істотою, то хтосьна, скільки б його хазяїн пролежав отак на підлозі.

Власник дивокота стверджує, що в рятувальну службу подзвонив саме кіт. Чоловік його попередньо дресирував набирати цифри 911 на телефоні, однак не був упевненим, що тварина чогось навчилася. Хоча кіт міг і випадково натиснути потрібну кнопку -- господар

заклав у функцію швидкого набору номер рятувальної служби.

Скажений кіт покусав господиню

У селі Сушно Радеківського району працівники ветеринарної служби тварин мають намір знищити усіх котів, щоправда, лише скажених. Такий намір ветлікарів пояснюється тим, що у цьому селі скажений кіт покусав свою 71-річну господиню. Пенсіонерка з травмами потрапила до Радеківської центральної районної лікарні.

На жаль, не вдалося з'ясувати, як сильно покусав кіт людину, а також як довго постраждала перебуватиме у лікарні, оскільки головний лікар відмовився це коментувати. Відомо, що пенсіонерка зараз перебуває у хірургічному відділенні центральної лікарні. Ветеринарна служба спрямувала аналізи кота у Львівську обласну лабораторію ветеринарної медицини. У лабораторії газеті "Поступ" повідомили, що він таки був скажений. Опісля таких неприємних новин Радеківська ветеринарна служба вжила профілактичних заходів. Яких саме - невідомо, але можна собі уявити, якого масштабу може бути епідемія сказу, якщо скажений кіт заразив і інших тварин.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Льодовик замість потепління

Виявляється, що замість глобального потепління незабаром світові загрожуватиме новий льодовиковий період. Це не наслідки різкого похолодання останніх тижнів. Про такі тенденції йдеться у доповіді "Прогноз погоди: 2010-2020", яку підготували на замовлення Пентагону фахівці з футурології.

Щоправда, віщують не великий льодовик, який колись приповз із Арктики до горбів на північ від нинішнього Львова. Йдеться про нове мале заледеніння, яке почалось у 1300 роках й тривало кілька сторіч. Тоді Гренландія (Зелена земля) вкрилася повністю льодом і від холодів загасла цивілізація вікінгів. А голод і "чорна смерть" (чума) косили населення Європи.

Автори прогнозу - Пітер Шварц і Дуглас Рендол - вважають, що течії Світового океану можуть змінити свої напрямки. Європа, Північна Америка та Азія, можливо, стануть дещо холоднішими. Натомість на Південній півкулі буде спекотніше. Окрім того, збільшення населення створюватиме додаткові труднощі зі забезпеченням енергією, питною водою, харчами та іншими ресурсами. Все це може викликати нові конфлікти за володіння ресурсами.

У доповіді навіть пропонують календарні графіки майбутніх подій для різних регіонів світу. Щодо Європи, то сценарій такий: 2012 рік - посуха та холод змусять мігрувати на південь мешканців скандинавських країн. 2015 рік - виникатимуть конфлікти всередині ЄС на ґрунті постачання води та продовольства. 2018 рік - Росію приймуть до ЄС, щоб скористатися її енергоресурсами. 2020 рік-мігруватимуть у напрямку Середземного моря мешканці Німеччини та Голландії. 2022 - загостриться конфлікт між Францією та Німеччиною за використання ресурсів річки Рейн. 2030 - до 10% мешканців Європи мігруватиме в тепліші краї...

Часто футурологи перебільшують у своїх прогнозах небезпеку. Згадаймо Мальтуса чи доповідь Римського клубу... Однак прогнози Пентагону бувають вельми достовірними. 1983 року там передбачали розпад СРСР, а в 1995-му - можливість захоплення терористами літаків для атаки на хмарочоси Всесвітнього центру торгівлі у Нью-Йорку. Прогнози не повинні лякати, а попереджати. Бо треба щось робити, щоб не залежати від російського газового шантажу чи ісламської ядерної бомби.

Іван ГОР

Тимошенко намагається давати аргументацію на всі закиди її опонентів

І навіть питання свого походження вона прояснила в прямому ефірі "9 каналу": "Моя мама українка. Наші корні ідуть до козацького роду". Але батько Тимошенко "по своїй лінії до 100 коліна латиш". Справжнє дівоче прізвище Тимошенко – Грігяс. Але в період комуністичного режиму,

на фоні репресій, буква "с" в кінці слова була замінена на "н". Таким чином Тимошенко стала Грігян. Але все своє життя Тимошенко прожила на Україні. Відтак вважає себе справжньою українкою.

"Спас" вирушас у плавання

В червні цього року депутат Львівської міської ради Мирон Колодко разом із іншими ентузіастами вирушить в плавання на козацькій чайці "Спас" від України через Атлантичний океан до берегів США та Канади. Таким чином пан Колодко візьме участь в проєкті "Козацька Атлантика", який має на меті популяризувати українське козацтво у світі. За словами депутата, нині будівництво човна довжиною 20 м та шириною 3,7 м, майже завершили, лише залишилося купити мотор, встановити радіо, вітрила та навігаційну апаратуру. Сам депутат виконуватиме під час подорожі важливу роботу: вестиме спеціальний щоденник, так як ведуть його капітани, спостерігатиме за змінами погоди, фотографуватиме різні цікавинки та час від часу куховаритиме для усієї команди.

За словами Мирона Колодка, на козацькій чайці не обійтись без моториста - це особа, що наглядає за справністю мотора, знавців іноземних мов та артистів, які б розважали усіх присутніх. Над проєктом "Козацька Атлантика" працює група ентузіастів, які брали участь у міжнародних експедиціях на козацьких човнах "Пресвята Покрова" та "Еней". За його словами, саме будівництво чайки розпочалося ще в кінці 2003 року, а завершиться вже незабаром.

Своєю чергою Мирон Колодко запрошує всіх підтримати здійснення проєкту "Козацька Атлантика". З цією метою він запросив усіх охочих відвідати село Раковець під Львовом, де будеться козацька чайка "Спас".

Заступник Луценка Г. Москаль стверджує що в Україні є рабство

У Дніпродзержинську Дніпропетровської області затримали групу злочинців, які щотижня возили у Росію 25 українських дітей віком від 11 до 14 років для сексуальних розваг. Про це повідомив на брифінгу у Львові заступник міністра внутрішніх справ Геннадій Москаль. Усі діти із сільських бідних родин Дніпропетровщини. Їх возили у замські будинки, де дівчата і хлопці ставали жертвами педофілів. Батькам неповнолітніх злочинці платили гроші, забираючи дітлахів на кілька днів з дому. За словами Геннадія Москаля, дехто з батьків догадувався, які послуги надають їхні діти заможним росіянам. Зараз ведеться слідство. Заступник міністра заявив, що українцями торгують по всьому світі, продаючи їх як рабів на виробництво і в будинки розпусти. "Знайти в глухих селах та містах, де безробіття, потенційних жертв не є проблемою, треба знайти організаторів, хто торгує людьми," - сказав Г.Москаль.

Москаль подякував Богові, що він не москаль

Заступник міністра внутрішніх справ України Геннадій Москаль під час візиту до Львова купив собі дві футболки з написом "Дякую тобі, Боже, що я не москаль". Як пояснив сам пан Москаль, він купив ці футболки, "щоб не забути, хто я такий". Він навіть хотів одягнути таку футболку на прес-конференцію, але передумав. "Минулого разу, як я був, пан-депутат Ігор Шурма написав Луценкові і Єханурову запит, що мовляв усі прийшли в костюмах, а Москаль – в джинсах і розпашонці" – сказав він і додав, що змушений був купити костюм і мешти, щоби виглядати відповідно.

Голова Крайової управи Руху Ярослав Кендзьор прокоментував ставлення Тараса Чорновола до розслідування справи смерті В'ячеслава Чорновола. Він заявив, що Тарас ніколи не був по-справжньому сином своєму батькові й мало турбується цією справою. Журналіст "Поступу" поцікавився

в пана Кендзьора, чому тоді Рух підтримував кандидатуру Тараса Чорновола до парламенту 2002 року та ще й під гаслом "Продовжимо справу батьків!" На це пан Кендзьор відверто зізнався: "Десь у 1996-1997 році я звертався до В'ячеслава з тим, щоби підтягувати до Києва Тараса - хай приглядається, хай востає у велику політику. І він мені сказав дослівно так: "Ярославе, більше цього питання не піднімай. Ти його добре знаєш, а я як батько його знаю краще. Якщо ми Тараса виведемо на якийсь рівень, то з клопотом не дамо ради ні я як батько ні ти як, по суті, хресний батько, ні Рух, ні Україна загалом".

Росіянам не сподобалося, що їм незабаром приїде кінець

Перший заступник міністра іноземних справ Антон Бутейко звинуватив Росію в недружній політиці і стверджує, що Російська Федерація розпадається. "Всі імперії розпадаються як це було з Римською імперією. Тому російська імперія теж розпадеться, але ще не швидко. А поки це не відбулося, ми повинні вибудувати свої відносини з Росією", - сказав він в ефірі 5 каналу. Коментуючи газове питання, Бутейко сказав, що цінова політика "Газпрому" - "це однозначно недружній акт, акт економічного тиску на Україну". Бутейко також стверджує, що Росія намагається "поставити в безвихідне положення економіку України, дестабілізувати її".

Водночас МЗС Росії вважає необгрунтованими заяви української сторони про те, що Росія тисне на Україну. Про це заявив в ефірі НТВ офіційний представник МЗС Росії Михайло Каминін. Він повідомив, що у вівторок у МЗС Росії було запрошено тимчасового повіреного у справах України в Росії. "Його увага була звернена на неприйнятність заяви першого заступника міністра закордонних справ України Бутейка відносно майбутнього Росії, яку він зробив, виступаючи вчора по українському телебаченню", - сказав Каминін.

"Також ми звернули увагу українського дипломата на необгрунтованість заяви про те, що Росія, нібито, чинить економічний тиск на Україну з метою її дестабілізації, які також були зроблені високопоставленим українським дипломатом", - додав російський дипломат. За його словами, Москва знову підкреслила зацікавленість російської сторони розвивати дружні партнерські відносини з Україною і не політизувати питання щодо поставок російського газу в Україну.

Газават або ж наша відповідь Вовану Газованому

Я мудрий. Тепер це вже точно я знаю.
Бо поки всі б'ються за газ, як дурні,
Я думу пусту в голові не ганяю –
Я знаю, що треба робити мені:

Наїмся квасолі неспішно, потрошку
(Як це я робив помаленьку не раз).
Насиплю в тарілку капусту, горошку
Та вироблю свій, дуже якісний газ.

Росіє! Як хочеш, візьми мого газу –
Нічого не жаль для сусіда мені.
І щастя у тебе настане відразу,
І сонце засвітить в твоєму вікні.

Володимир Сенишин, Майдан

Шахрайство по-американськи
Американці опублікували рейтинг найпопулярніших претензій

споживачів до продавців товарів та послуг. Інколи проблеми виникають на ґрунті непорозуміння, проте левова частка на рахунок звичайних шахраїв. За підсумками минулого року, які оприлюднила американська Національна асоціація спілок

споживачів, на довірливих громадянах США новочасні Остапи Бендери заробили 547 млн дол. За опрацьованими даними (із приблизно трьох сотень громадських організацій) побільшала кількість випадків шахрайства за допомогою високих технологій. Так, найпрогресивніші шахраї орієнтуються на сфері послуг супутникового зв'язку, рахунки за мобільні послуги, інтернет-магазини та викрадають кредитні картки. Інші ж ведуть "класичний бізнес".

Першу позицію в рейтингу претензій очолюють афери з ремонтом будинку, коли за низьку якість роботи беруть грубі гроші. На другому місці автобізнес - проблеми з гарантією, недобросовісна реклама, шахрайство з кредитами та приховані дефекти в залізних коней.

На третій сходинці автосервіс, де домінують неякісні послуги та завищення ціни на них. Четверте - завищення відсоткових ставок на кредити. П'яте і шосте місця посіли відповідно шахраювання у сфері телекомунікацій та благодійності. На сьомій сходинці - викрадення особистих документів, яке у США назвали "крадіжкою особистості". Восьму і десяту рейтингові позиції опанували афери за допомогою інтернет- та телемагазинів. Хоча втручання високих технологій у класичні методи здирництва посіли в загальному заліку останні місця, вони встигли налякати дослідників проблеми, оскільки темпи їхнього частішання дивують навіть самих шахраїв.

Проти торгівлі людьми

В Ізраїлі відзначили День боротьби з торгівлею людьми. Рішення відзначити цей день ухвалили чотири роки тому, після того, як релігійний фанатик підпалив дім розпусти в Тель-Авіві, унаслідок чого живцем згоріли чотири жінки. Загиблі були іноземними громадянками, яких нелегально доправили до Ізраїлю для заняття проституцією. Залишити охоплене полум'ям приміщення вони не могли, оскільки їх замкнув господар закладу, який поклопотався також і про ґрати на вікнах.

Щорічно в Ізраїлі продають у рабство близько трьох тисяч осіб, велику частку з яких становлять жінки віком від 18 до 35 років. За відомостями громадського руху "Коаліція проти торгівлі жінками", найбільш поширеним товаром є жінки з колишніх республік Радянського Союзу: Молдови, України, Росії, Білорусі та Узбекистану. Більшість іноземних громадян, які займаються проституцією в Ізраїлі, потрапляють в країну, нелегально перетинаючи ізраїльсько-египетський кордон. Ціна, яку платить ізраїльський сутенер за нову рабину, коливається

від чотирьох до десяти тисяч доларів, залежно від зовнішніх даних, ступеня легальності перебування жінки в Ізраїлі або якості підробки ізраїльських ідентифікаційних документів.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

ООН займається фігнею

Здається, у мавп справді розпочинаються важкі дні, якщо на-віть генеральний секретар ООН Кофі Аннан виступив на захист горил, шимпанзе та орангутангів: "Вони - наші родичі. Як і ми, вони розумні, мають власну культуру, інструменти, політику і медикаменти. Вони можуть вчитися і освоїти мову знаків, розмовляти з людьми і один з одним. На жаль,

ми не на надаємо їм такої уваги, на яку вони заслуговують". До речі, слова керівника ООН про те, що мавпи - родичі людини, не просто красива фраза. Нещодавно опубліковані розшифрування геному шимпанзе доводять, що 99% їх генетичного матеріалу ідентичні з людським.

Христос Воскрес!

Вітальна листівка 1946 року

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

червень 2006 ч. 11

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

ДУПА ВОЛОВА

або дорогу на Майдан пам'ятаємо

Сумно, що справа Майдану отак закінчується. Сумно, що Україна знову не отримала при владі достойних провідників. Сумно, що нас укотре “розвели”, тепер – на вибори за партійними списками. Бо партії в Україні виявилися черговим “лохотроном” для народу. Якби це були справді “помаранчеві” партії, які прийшли до влади втілювати принципи Майдану, то ми давно мали б добру парламентську коаліцію та міцну дієву владу. Сумно, що В. Ющенко виявився таким нездалим Президентом. Два роки тому він спершу підняв рейтинг не такої вже й популярної Ю. Тимошенко. Потім утратив свій рейтинг, бо, ставши главою держави, самоусунувся від управління і возвеличив гнилих друзів. А наостанку своїми ж руками повернув рейтинг Януковичу та регіоналам. І наслідок цих помилок матеріалізувався в результат парламентських виборів. Сумно, бо в людей серце болить за державу. В простих людей. Ще з часів Шевченка так склалося, що по-справжньому ця держава потрібна лише найбільшим, “вдовам і сиротам”. Заможні, щоб зберегти майно, домовляться з кожним окупантом. Тому вони й продавали завжди наших гетьманів, якщо ті самі не продавалися першими.

прод. на ст. 2

Україна і діаспора будуть разом?

Урядовий комітет з питань гуманітарної та соціальної політики під головуванням Віце-прем'єр-міністра України В'ячеслава КИРИЛЕНКА схвалив проект розпорядження „Про схвалення Концепції Державної програми співпраці із закордонними українцями на період до 2010 року”.

„Програма спрямована на зміцнення зв'язків з українцями, які проживають за кордоном, та з їхніми громадськими організаціями, - повідомив В'ячеслав КИРИЛЕНКО. – Це сприятиме поширенню інформації про нашу державу, підвищенню авторитету України у світі”.

Зі слів Віце-прем'єра, „Програма передбачає активізацію співпраці із закордонними українцями у галузях науки, освіти, культури, туризму та інформації, торговельно-економічне та науково-технічне співробітництво, проведення спільних заходів, спрямованих на подальший розвиток спортивних зв'язків та молодіжного руху”.

Розроблення та виконання Програми здійснюватиметься за підтримки керівників українських та зарубіжних громадських організацій, зокрема, товариства „Україна-Світ”, Української всесвітньої координаційної ради, Світового конгресу українців.

Україна – вперше в футбольному ЧС-2006

прод. зі ст. 1

Болих у людей серце за "помаранчеву" коаліцію. А хто ж її робитиме? "Любі друзі" – вони ж чистісінькі регіонали. Російськомовні в сім'ях, безоглядні у привласненні народного добра. Вони стали "помаранчевими", щоб із дрібних олігархів стати великими, бо в Ахметова були б звичайними "шестірками". Юлія Тимошенко – соціалістка за деклараціями, олігарх за статусом, і задля досягнення президентської влади здатна на все, аж до залежності від Росії.

Як виглядатиме ця коаліція, що вони зможуть зробити? Дали гризтимуться між собою, поки регіонали роздиратимуть Україну? І я маю пережити, що такої "помаранчевої" коаліції не створюють? А може, то на ліпше, може, то нам Господь так гарно показує їх, щоб ми побачили їхнє справжнє обличчя і нарешті трохи помудрішали?

Сумно, бо на правду не знаю, яка коаліція краща. Недієздатна та лицемірна "помаранчева" чи відкрито "дерібанна" з регіоналами. Так зле, і так недобре. Не боюся, що стане гірше, бо добре й не ставало. Податкова в нашому П'ємонті обдирає малих підприємців гірше, ніж за Кучми. Контрабанда так ніколи і не припинялася. Злочинів не розкривають, бо силовики далі "кришують" кримінал. І не буде нічого доброго, як не викладай коаліційний пасьянс. Бо з гнилого дерева не збудуєш доброї хати.

Але якось жити треба, вішатися не підемо. Де ж узяти здорового дерева, доброго матеріалу на українську хату? І якою має бути ця хата? Досі ми намагались копіювати системи влади високорозвинених держав. Сподівалися, що, копіюючи, отримаємо такий самий добрий результат. А отримували пародії. Пародію на політичні партії. Пародію на виконавчу владу. Пародію на партійні парламентські вибори, що розквітли коаліційним маразмом.

Чого ж так стається, адже завжди хочемо як краще? Одна з причин – у бездумному копіюванні чужого досвіду, чужих політичних та управлінських схем. Європа будувала свою демократію на основі християнської моралі, поваги до власності, до людського життя. Це лише тепер вони забувають про Бога, коли "ожиріння" стало надмірним. А тоді чітко усвідомлювали Господні заповіді, до того ж мали впливову еліту, здатну будувати суспільний лад на основі цих заповідей.

А ми хочемо побудувати демократію та політичну систему європейського зразка в державі, де половину населення було знищено. І знищено так, що нащадки нищителів не лише посіли місце еліти, а й висміюють і заперечують сам факт нищення. В країні з тотальною кримінальною ментальністю, де навіть у найвишуканіших салонах не почуєте запрошення "сідайте", а лише "присідайте" – бо всі присутні так чи інакше є злодіями, і не варто "накликати" біди. У цій країні вчили зневажати батьків і доносити на них, а людське життя не мало вартості. А тепер хто не краде – той дурний, бо інакше багато не заробиш. Дивимося на "еліту" й робимо так само.

Людоньки, не переймаймося тією дурною коаліцією, ну, немає з чого зробити її доброю. Виховуймо добре дітей і за змогою змінюймося в позитивний бік самі. Тоді згодом буде з чого вибирати політичну еліту нашої України. А із "совка" що

візьмеш, на що добре воно здатне? Навіть як має сотні мільйонів, навіть як закінчило декілька університетів – усе одно "совок". І прізвище в нього Порошенко чи Тимошенко, Мороз чи Азаров – немає концептуальної різниці. Котрий кращий, котрий гірший – але всі з однієї бочки. І до справжньої еліти їм – як до неба.

Не буде скоро добра, так скоро, як хотілося б. Бо зло торжествувало надто довго, й досі часто торжествує. А останні п'ятнадцять років ми витратили не на викорінення зла, не на виховання свідомих, порядних і самодостатніх громадян, а на копіювання чужого досвіду. Й опинилися тепер майже там само, де були й тоді. Із загрозливо невизначеним майбутнім держави, без національно свідомої та жертовної еліти.

Є, звичайно, здобутки, є добрі паростки, але вони ще не стали могутнім захисним лісом. І самих себе ми не дослідили, не визначили, який суспільний лад, яка політична система найкраще нині відповідає українській нації, нашій ментальності, звичкам, уподобанням. Не виконали ще заповіту Патріарха Андрея, не навчилися будувати рідну хату.

Тож не переймаймося коаліцією. І за одного, і за другого варіанта Україна буде. А якби стало зовсім зле, то дорогу на Майдан пам'ятаємо.

Михайло Деняк – підприємець

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

"Еті казли!"

Щодня щось змінюється. То така коаліція, то сяка, то Янукович цвіте і пахне, як будяк на сміттярці, то вже він похмурий, замислений і злегка прив'ялий. З того його вигляду можна вгадувати, в якому руслі рухаються перемовини. А рухаються вони водночас у різних напрямках, і підписуються якісь протоколи, одні наступають на принципи, інші поступаються принципами, а "Наша Україна", як фахова куртизанка, крутить задочком і чекає, хто більше дасть, чи то пак урве менше.

Ющенко теж крутиться, як флюгер, міняє орієнтацію, заплутується, апелює до Конституції і сам же цю Конституцію херить, заявляючи, що саме йому належить право призначати міністрів оборони та закордонних справ, голів Служби безпеки та Національного банку, а також – надати згоду на призначення Генерального прокурора. Тобто Верховна Рада це право втрачає? А як же Конституція? Цікаво якось виходить. До такого навіть Кучма не подумався. Він все ж таки референдум організував, який 80% народу проігнорувало.

А Ющенко бавиться собі у "Президента всієї країни" і гра ця йому, зі всього видно, подобається. Оце днями з телеекрану видав: нації слід "задуматися над тим, щоб формування коаліції з боку одного політичного табору не викликало неприйняття з боку іншого табору". Отак і бачу, як нація морщить лоба, надимається і стогне, збираючись із думками, а внаслідок з'являється тільки один ве-е-еликий і соборний пу-у-ук!!! Бо над безглуздям що думай, а що не думай, один хрін. А хрін в руках у Президента на оптимізм не спонукає. Бо мені здається, що спочатку він сам би мав подумати над тим, що виголошує. Де ще в історії світу створення коаліції одного політичного табору не викликало радісні оплески і вигуки "браво!" в іншому таборі? Є такі трафунки?

З якого це дива ми повинні замислюватися ще й про інтереси різних там януковичів, азарових, клюєвих, ківалових, підрахуїв? Це ж банда, яка піде по трупах. Оно у Криму у ВР регіонали і есдеки розхпали поміж себе усі комітети так спритно, що опозиція могла тільки очима кліпати. І при тім кожен з більшості став членом кількох

комітетів відразу, дехто вліз аж у чотири! Такий у них, виявляється, хитродупий регламент.

Можна тільки уявити собі, як вони у випадку спільної коаліції з "НУ" легко і невимушено проковтнуть слабенькі помаранчі, перед тим наколовши їх нарешті умовними одиницями, разом з усіма їхніми дорогими костюмами. І гудзиками не вдаються. А Ющенко перетвориться на декорацію в обрамленні трипільських глечиків і вуликів.

"У контексті можливої "великої" коаліції так і кортить пригадати один призабутий уже епізод нещодавнього минулого - отруєння Ющенка. Читаємо в "Українській Правді": "Сам факт того, що тема ця заглухла, чи то її спущено на гальма (?), вже породив потужну хвилю скептичного ставлення. Усе більше людей вважає, що ніякого отруєння не було, а був чи то мазохістський піар-хід, чи то невдалі вправи з пластичною хірургією. А що ж буде тепер, коли партія, яку очолює Ющенко, об'єднається в коаліцію з тими, на чію користь було скоєне це отруєння (якщо було)? Коаліція жертви злочину з тими, хто розраховував

скористатися з цього злочину? До такого й сам Мазох не додумався б!". Це справді щось дике і незбагненне. "Наша Україна" нагадує мені кролика, який пронизливо пищить, але сам лізе в пашу удава.

Можливо, оцей мазохізм уже не тільки самого Ющенка заразив, а й перекинувся на всю "НУ". Вони отримують ляпас за ляпасом від регіоналів, але продовжують з ними мудрувати над майбутньою тісною співпрацею.

Ось хоч би скандал з американським кораблем. Як можна було допустити, щоб група підплатуваних Росією нероб зірвала спільні навчання? Виходить, що за влади друга Росії, кінченого СЕПівця і взагалі росіянина (за паспортом на початку 1990-х років) Леаніда Кучми навчання "Сі бриз" відбувалися без жодних перепон, а коли до влади прийшов американський запроданець, герой Трипілля і заслужений пасічник Ющенко, раптом все гучно хляпнуло.

Ще не так давно Янукович нарікав на козлів, які йому не дають працювати. Але любов зла - полюбиш і козла.

Юзьо Обсерватор

Хто оплатив революцію

З'являється все більше людей, які хочуть приписати собі в заслугу її проведення та успіх. Останньою про це заявила держсекретар США Кондоліза Райс, яка в Сан-Франциско розказала як Сполучені Штати "стояли на українському броньовику".

Не відстала від пані Райс і англійська ліва газета The Guardian, яка описала як протягом декількох років готувалася ця

революція. І це незважаючи на те, що всі українці задовго до виборів-2004 знали: "Югославско-грузинській сценарій - не наша судьба".

Виступаючи в Каліфорнії, Райс заявила, що її країна повинна "прокласти шлях для маршу свободи всім світом". І додала: "Ми (Штати - Авт.) добиваємось успіху в досягненні цієї великої мети і ... вимірюємо його демократичними революціями ... "роз", Помаранчевою тощо". Так вона приписала своїй країні, зокрема й американській дипломатії заслуги в тому, що українці зробили на Майдані самі.

Так само британський журналіст Данієл Вольф у своєму репортажі "Творці революції" намагається показати, що "частка правди" в участі сотень тисяч простих українців у Помаранчевій революції є, однак іншу частину цієї правди він бачить у діях оточення Ющенка, яке таємно протягом двох років готувало плани, у 10 тисячах відеокамер, закуплених заздалегідь, і тоннах Геркулесу, які спричинили "мирний успішний вихід" із ситуації. У випадку Помаранчевої революції, вважає The Guardian, "важко ігнорувати попередню досконалу підготовку, завдяки якій було зготовано зупу і придбано тенти для демонстрантів", якісні телерепортажі та швидке поширення "заразної помаранчевої емблеми".

Це все британці вважають наслідком тривалої кількарічної підготовки найближчого оточення чинного тепер Президента і як свідчення "розмивання меж між політикою і розвагами в ХХІ столітті". Для цього зокрема наводять слова одного з керівників виборів Ющенка - Романа Безсмертного про те, що, аби здійснити мирний державний переворот, прихильники нового Президента "створили систему, паралельну до держави, оскільки лише із власною системою можна було опонувати противнику, який сам опирався на всю міць держави".

Зокрема протягом 30 місяців до революції тренувальні курси і семінари відвідало до 150 тис. осіб, яких вчили юристи і медійники. Дехто з навчених став членом виборчих комісій різного рівня, а решта - спостерігачами на виборах, які не лише могли спостерігати, "але й записували побачене на відео". На кожній третій виборчій дільниці були відеокамери.

Водночас автор статті загадав і про великі суми готівки, які були потрібні для підготовки цих подій, зокрема витрачені Держдепом США на Україну 35 млн фунтів протягом двох років і 160 млн фунтів, витрачених Росією на підтримку іншої сторони.

Василь БЕРУЦЬКИЙ

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Для виграшу в Україні Іспанія підкупила жаб і комарів?

Українська команда прогала Іспанії на ЧС-2006 з футболу з розгромним рахунком 0:4 через жаб і комарів. Ця версія бурхливо обговорювалася німецькими новинними телеканалами, стверджує російське інформмагентство РІА Новини. Жаби і комарі буквально "облягли" розташований в мальовничому місці на березі озера Темплінер готель "Земінаріс", де оселилися українці. Одні всю ніч голосно квакають, не даючи як слід виспатися, інші "зудять" і кусаються. Рятуючись від цих "ворогів", українські футболісти змушені тримати усі вікна зачиненими, що позбавляє їх свіжого повітря.

"Напередодні з'явилися чулки, що українські футболісти пригрозили керівництву готелю з'їхати, якщо воно не знайде спосіб "заткнути" недружелюбних тварин.

Зі свого боку директор готелю Хартмут Пірль вийшов до журналістів і рішуче спростував "усі безглузді чулки": "Мені нічого не відомо про подібні наміри". За його словами, команда займає ціле крило чотиризіркового готелю, місця в якому зарезервовані до півфіналу. Пірль підкреслив, що вікна готельних номерів обладнані протимоскітними сітками, така ж сітка є і на терасі з видом на озеро, де гравці люблять увечері посидіти, відпочиваючи від спеки, що стоїть по всій Німеччині.

Що ж стосується "жаб'ячих концертів", то від них нікуди не дітися - готель розташований у природному заповіднику, а в жаб зараз саме шлюбний сезон, пояснив директор. "Навкруги природа - пташки щебечуть по ранках, по вечорах квакають жаби. Через пару тижнів їх шлюбний сезон закінчиться, буде тихіше", - сказав він.

Газета "Берлінер цайтунг", яка довідалася про те, що захисник української збірної Владислав Вашук оголосив про намір почати несанкціонований вилів нервуючих його земноводних, не радить гостеві налаштовувати проти себе ще й членів природоохоронних організацій. Ці супротивники, вважає газета, будуть серйозніше необразливі жаб.

У той же час один із місцевих спортивних оглядачів зауважив: "У їхньому положенні (збірної України) роздратування може викликати не те що писк комара або квакання жаби, а навіть листок, що впав з дерева - добре, що зараз не осінь".

Говорять, коментатор був дещо ображений завзятим небажанням гостей землі Бранденбург, де розташований готель, спілкуватися з тутешніми журналістами. Адже місцева влада, на його думку, буквально "в лепешку" розшибається для того, щоб гості почували себе, як вдома.

Зокрема, зустріли хлібом-сіллю, додали в меню готельного ресторану українські страви, навчили обслуговуючий персонал найбільш повсякденним українським фразам, виконали усі вимоги, що стосувалися поліпшення стану розташованого неподалік від готелю стадіону, щоб футболістам було зручно тренуватися...

Тільки от не врахували "негативного впливу жаб на ігровий потенціал", зауважує російське інформмагентство.

Що стало причиною поразки українців зараз уже не настільки важливо - на носі наступний матч. Але те, що росіянам нічого не лишається, як спостерігати, обговорювати і, можливо, вболівати за Україну - це факт, адже їхня збірна на Чемпіонат світу не пройшла.

наступний матч. Але те, що росіянам нічого не лишається, як спостерігати, обговорювати і, можливо, вболівати за Україну - це факт, адже їхня збірна на Чемпіонат світу не пройшла.

Дзвінки Ющенко призводять до поразок?

Українські збірні, як правило, програють за присутності президентів на стадіоні або після їх привітань. Про це пише сайт "Чемпіон". Зокрема, сайт нагадує, що перед матчем збірної України з футболу з іспанцями президент Віктор Ющенко зателефонував президенту Федерації футболу Григорію Суркісу і побажав збірній удачі. Як відомо, збірна прогала з рахунком 0:4.

Схожий випадок був зафіксований під час чемпіонату світу з хокею, коли після другого періоду матчу з Росією Ющенко зателефонував головному тренеру української команди Олександрі Сеуканду і сказав, що вони добре тримаються і побажав удачі.

У результаті, українці програли перед заключним періодом 0:1, а були розгромлені 0:5.

Видання також нагадує, що свого часу присутність на матчах збірної України экс-президента України Леоніда Кучми сприймалася вболівальниками як "нефартовий знак".

Вперше Кучма прийшов на футбол на матч "Динамо-Спартак". Весь час, поки він був на стадіоні, динамівці програли 0:2, а коли він залишив стадіон - виграли 3:2.

Як відомо, на матчі Україна-Іспанія, що завершився з рахунком 0:4, були присутні экс-президенти Леонід Кучма та Леонід Кравчук з дружиною.

З нинішньої влади на матчі були віце-прем'єр Вячеслав Кириленко, міністр спорту Юрій Павленко та радник президента Маркіян Лубківський.

ПАЛИМО ЦЕРКВИ

На Львівщині через необережність прихожан згоріло кілька старовинних церков - пам'яток XVIII сторіччя. Так 16 травня в с. Залокоті на Дрогобиччині спалахнула пожежа в дерев'яній греко-католицькій церкві Святого Миколая, збудованій 1797 року. Пожежникам не вдалося врятувати нічого, крім дзвіниці та частини майна. Ймовірна причина пожежі - коротке замикання в електромережі.

Через два дні горіла ще одна церква - цього разу вже у Бродівському районі, в селі Підгірцях. Старовинна дерев'яна церква святого Михаїла, яку спорудили ще 1756 року та яка є пам'яткою архітектури, зайнялася через необережне поводження з вогнем невідомої особи.

Церква на Бродівщині мала особливу історико-архітектурну цінність: вона внесена до державного реєстру культурного надбання "Львівська картинна галерея". Упродовж останніх 50 років храм не діяв і був культурно-історичною пам'яткою. Тож як "невідомою особою" могла проникнути в церкву, залишається лишень здогадуватися слідчим, які розслідують цю справу.

Ще раніше фахівці-історики заявляли, що за роки незалежності у нас згоріло більше церков-пам'яток архітектури, ніж у часи Радянського Союзу. Чому так? На думку заступника директора з наукової роботи Львівської галереї мистецтв Володимира Пшика, якщо колись релігія була певним табу і церкви пильніше доглядали, то зараз заборони на віру немає і люди втрачають елементарну пильність.

"Раніше заборона ходити до церкви давала навіть певний позитив, бо церкви переважно замикали, ключі зберігалися в певних людей у селі, прибирали там краще і увага до питань безпеки була більша", - каже Володимир Пшик.

"А можливо, це люди збайдужіли і не розуміють, що такі цінні пам'ятки потрібно оберігати", - додає він. За словами пана Пшика, аби оберігати цінні старовинні храми, потрібно впроваджувати не окремі заходи, а цілий їх комплекс: це й заходи з техніки безпеки, і жорсткіший контроль за тим, що відбувається в церквах тоді, коли там немає прихожан. З технічного погляду, на дерев'яне покриття старовинних церков можна наносити спеціальні засоби, які би не дозволяли вогню у разі пожежі швидко поширюватися.

У радянські часи на Львівщині зникли 2 дерев'яні церкви, а за часи незалежності - аж 10

Таку сумну статистику повідомив на відкритті Міжнародного туристичного форуму "Туризм і рекреація-2006" директор Львівської галереї мистецтв Борис Візницький. "Дерев'яна церква 18 століття у Миколаївському районі, що перебувала під охороною держави, просто зникла: на її місці стоїть кам'яний храм, а іконостас зі старої церкви продали, - каже пан Візницький. - В селі Кути із церкви почали продавати іконостас 1696 року. Ми змушені були забрати частину іконостасу до Олеського замку, щоб зберегти його. Таких церков, як в Україні, нема ніде в світі, вони унікальні, але нікому не потрібні. Їх

розбирають, а цінні пам'ятки (ікони, хрести) розпродають". Загалом, за словами директора галереї мистецтв, на Львівщині є майже 200 дерев'яних церков. І якщо така тенденція збережеться, то зовсім скоро цих історичних пам'яток стане значно менше.

Герострат-невдаха

У Львові 13 червня міщанин намагався підпалити собор святого Юра та копію Туринської плащаниці. На щастя, паляя вдалося вчасно зупинити.

Як розповів економ курії Львівської архієпархії УГКЦ отець Володимир Ониськів, який був очевидцем події, близько дев'ятої ранку, після служби Божої – у час, коли в храмі малолюдно, невідомий почав розливати рідину з каністри від центрального до правого входу в собор, а всередині – в напрямку до копії Туринської плащаниці. Як згодом з'ясували, в каністрі

була запалювальна суміш – бензин, дизельне паливо та мазут.

Розливши рідину долівкою, невідомий намагався підпалити її, однак запальничка, якою скористався для цього, трічі "відмовила". Декілька мирян, які перебували в церкві, останньої миті кинулися на паляю й таки зупинили його. Охорона храму відвела нападника до службових приміщень та викликала міліцію.

Правоохоронці, котрі прибули на місце пригоди, визнали, що затриманий поводився дивно та неадекватно – він непристойно висловлювався на адресу Церкви

та кліру.

"Це вперше таке сталося, досі я ніколи не чув про таке", – наголосив помічник економа курії Львівської архієпархії УГКЦ Ігор Ожівський. Як з'ясували міліціонери, таким радикальним чином львів'янин 1972 року народження намагався просто привернути до себе увагу суспільства та медіа. Як зізнався сам палій, у нього серйозні проблеми в сімейному житті, які й штовхнули на такий радикальний крок. "Він казав охоронцям храму, що спершу бажав повіситися, однак цього ніхто не побачив, тому вирішив підпалити найбільший храм і себе разом із ним, – розповів пан Ожівський. – Однак спілкувався він нормально, лише коли приїхала міліція, то почав грати вар'ята".

Дзвони для Зборова

Три унікальні старовинні дзвони, які викопали у Зборові, що на Тернопільщині, почнуть використовувати відразу після того, як біля храму, де їх знайшли, побудують дзвіницю.

Дзвони виготовлено з кольорових металів, усі вони різних розмірів. Під час Другої світової війни мешканці Зборова переховували їх на території біля церкви.

– Міщани знали, що біля церкви є закопані дзвони, але територія там дещо змінилася, і тому свідчення всіх трьох старожилів, котрі пам'ятали про розміщення, відрізнялися, – розповів отець-парох храму Новомучеників українського народу Зборівської парафії УГКЦ Олег-Тадей. – А коли викопували, то побачили, що деякі частини дзвонів були вже заасфальтовані.

Реліквії у Зборові знайшли під час проведення розкопок. Утім не археологічних. Виявляється, неподалік від храму була могила німецьких солдатів. Знайшли її лише нещодавно, і тому одна з німецьких організацій саме тепер розпочала перепоховання тіл солдатів. Їх викопували та перевозили до Жовкви, що на Львівщині. Адже саме там найбільше в Західній Україні кладовище-меморіал німецьких воїнів.

“ОВ” продовжує рубрику “З нотатника іммігранта”. Цього разу у нас в гостях – австралійський українець. А нашим канадським читачам пропонуємо знайти відмінності та порівняння... бо ж де наших нема!

Кенгуру, черешні й ківі

Австралія - країна, де скачуть кенгуру, а на деревах висять такі маленькі ліниві ведмедики коали, які поїдають листя евкالیпту, а верблюдів так багато, що їх відстрілюють з гелікоптерів. На Новий рік там купаються в океані, а замість яблук у торті кладуть ківі. Але навіть туди, на інший бік Земної кулі, їдуть наші земляки з благородною метою - заробити грошей.

Український австралієць

У нього на правій руці викривлений палець. Це виглядає, як мозоль, каже - від пензлика. Уявіть собі, скільки часу потрібно тримати пензель у руках, тобто фарбувати, щоб так викривити палець. В Австралії він фарбував усе, що траплялося, навіть будинок розпусти. Там це - легальний бізнес. Дім гріха "нагадував наші мазанки". Щоправда, в кожній кімнаті австралійського борделю є все, що б придалось для "кохання за гроші". Від засобів контрацепції до засобів гігієни.

"Жив я і працював переважно в Сідней. Далеко, якщо пам'ятаєте шкільні уроки географії. У школі нас вчили, що там спека. Але взимку температура падає до нуля вночі. Вдень десь 5 - 10 градусів з плюсом. Але там страшна вологість. Ми виїздили на роботу, збирали овочі. Вставали ще затемна. Так-от, воду вихлюпували з рукавиць - така була конденсація вологи. Додайте до цього, що збирати доводилось за трактором, який рухається. Тобто фактично ти весь час біжиш, не йдеш навіть, а біжиш і вириваєш з землі ці овочі, які нагадують буряки.

Насправді реальний Сідней - це величезне місто, в якому є 700 міні-сіті, це майже як наші райони, кожен зі своєю поліцією, культурним і бізнесовим середовищем і навіть футбольною командою. Наприклад, польською чи грецькою. Звичайно, зі своєю владою.

На жаль, українці там не живуть компактно - нема українського гетто, як, наприклад, у Нью-Йорку чи Чикаго, де є українське село. Є своєрідна українська дільниця, яка поступово, але впевнено розчиняється у безкрайньому англомовному морі. Асиміляція українців в Австралії відбувається шаленими темпами. Звичайно, є український клуб. Є банк "Карпати", церква. Безперечно, церква - це центр суспільного життя українців. При ній є недільні школи, український пласт. Але якщо порівняти це навіть не з поляками - тут ми безперечно програємо, а, наприклад, з хорватами, то різниця вражає. Наприклад, чогось зробленого в Україні, тієї ж горілки "Немірофф", яку без проблем можна

купити в Америці в першому-ліпшому супермаркеті, там на прилавках немає. Так, коли хтось привезе з України "Гетьман", то його виставлять у приміщенні українського банку "Карпати" на продаж. Є фірмові футболки "Динамо" (Київ). Але дорогі. Знову ж, хтось привіз. У магазині, у спеціальному відділі, є "Московская водка". На етикетці маленькими буквами написано "Мейд ін Юкрейн". Все.

Ціни

Австралія - це, по суті, інша планета. Улюблене м'ясо австралійців - баранина, а не свинина і не яловичина. Причому цінують не все м'ясо, а окремі кавалки, які йдуть на барбекю, або полядницю з ребром. Австралійці дуже прискіпливо ставляться до м'яса. Фактично, вони без нього і за стіл не сядуть.

Дуже багато риби йде в рух, тобто в шлунки австралійців. Це при тому, що риба загалом дорога. Наприклад, 7-8 доларів - звичайна, а щось краще - то й усі двадцять. Це при тому, що береги Австралії омивають води океану.

Парадоксально, але нашого рідного коропа чи вугра там взагалі не цінуються як рибу. Ціна максимум 3 долари.

Настільки не цінують, що навіть є письмове попередження: "Якщо ви зловили коропа чи вугра, то не викидайте його назад у воду. Або заберіть зі собою, або викиньте у сміття". Виявляється, коропа і вугри дуже шкодять місцевій флорі і фауні, поїдають якусь важливу траву.

Що таке три долари для Австралії можна зрозуміти, якщо взяти до уваги, що кілограм бульби коштує 3 долари. Кури дешевші - 2-3 долари. Звичайно, їх вирощують промисловим способом. Хліб у супермаркеті коштує долар. Хороший, чорний ризький в етнічному магазині, наприклад, російському - вже 4. Дешеві помідори. У сезон - \$2-4 за кілограм. Огірки деколи досить дорогі. Яблука - півтора - п'ять доларів. Ці на манго коливається сезонно. Полуниця - від \$1-2 за 250-грамові кошечки. Черешні дико дорогі - 12 доларів за кілограм.

Свої

У етнічних клубах також є ресторани. Наприклад, порція пельменів у російському ресторані коштує 12 доларів, а в українському - 16. Напевно, через те, що це не українська

страва. А що таке там вареники - пироги, це потрібно бачити. Десять пирогів - то буде порція, їх ліплять при церкві - це 10 доларів.

Звичайно, в клубах збираються свої. Серби до албанців у гості не ходять. У них там щодо своїх все досить незле організовано. Є певні розваги. Наприклад у боулінг, як правило, грають всі. Крім того, є турніри буквально зі всіх видів спорту. Тут на гру впливає не тільки спортивний дух, але часто і національна ворожнеча. Для прикладу, коли грають у футбол між собою серби з хорватами, то після того стадіон, як правило,

дискваліфікують, мінімум гри на чотири. Можете собі уявити атмосферу на трибунах.

Уболівальники в Австралії - це взагалі вибухонебезпечна суміш. Це при тому, що так, як у нас, ніхто не напивається. Страшно подумати, щоб було б, якби вони пили так, як ми. А п'ють вони переважно легке, світле пиво. Коли щось сильніше - віскі чи горілку, то вони стільки льоду накидають, що це вже нагадуватиме лимонад. Дуже популярне тасманійське пиво. Не п'ють багато, можливо, через те, що там люди дуже серйозно до спорту ставляться. Навіть на турніри ветеранів збирається маса народу. А спортом там займаються і виступають аж до 80 років. До речі, спортом, а не якимось шоу для дурнів.

Народи

Зовсім інша річ араби. Ті приїждять сім'ями по 20 осіб і взагалі не працюють фізично (винятком хіба є араби-християни з Лівану). Вони одразу починають якийсь бізнес, який їм уже підготувала ком'юніті - їхня діаспора, клан. Їм платять свої 10%. Але річ у тім, що араби не приїждять на голе місце, як ми, українці. І в них не діє принцип - на землі кожен сам за себе, за всіх тільки Бог, і той на небі.

Китайці - так ті взагалі не вмирають. Паспорт небіжчика продають, і на нього в Сідней, Мельбурн чи там Дурбан прибуває ще зо три мільйони китайців. Вони ж - дуже дружний народ і подібні зовні один на одного. Однієї фотографії вистарчає на всіх. Дуже дружний і дуже працьовитий народ корейці і в'єтнамці.

Коли приїздить українець, його ставлять в позу "олень, який п'є воду". Окремим людям допомагає Церква. Це та інституція, яка має найбільший вплив на життя українців Австралії. Все, системи як такої немає. Взаємодопомоги, як в китайців чи арабів, немає. Стара діаспора - це взагалі унікальна публіка. Мова йде про людей, які прибули в Австралію після Другої світової війни. Трапляються такі кадри, які цілком серйозно хваляться, що вже сорок літ носять одні й ті ж мешти.

Моїми господарями (я жив у них в гаражі) були українці, вивезені під час війни з Сумщини. Мали вони, до речі, російське прізвище - Чистюхіни. Розмовляли українською. Загалом питання мови дуже болісне. Для українців першої хвилі, законсервованих у часі людей, Україна - це часто ще совдепівська республіка зі Сталіним, який був тоді при владі. У цих людей, які пережили советське пекло, немає якогось пієтету до України, і в їх нащадків немає великого бажання вчити мову такої країни. Для чого?

Так от, діти моєї господині змінили прізвище, переключивши батьківське англійською - Клієр (Clear). Щось схоже уявити в середовищі поляків неможливо. Враховуючи темпи асиміляції і той факт, що потрапити в Австралію з України - проблема просто неймовірна, неважко уявити, що українці там невдовзі зникнуть. Не фізично - етнічно.

Надія хіба на те, що станеться два дива. Українці Австралії раптом відчують неймовірну гордість за себе, за Україну, згадають рідну мову і перестануть переходити на англомовні прізвища. Або ще менш імовірно - Австралія нарешті ставитиметься до нас як до вільних людей, відкриє кордони, і українці організують еміграційну хвилю. Судячи з власного досвіду - це наукова фантастика.

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрोगрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми,
різні події та новини
в оттавській українській громаді

Уроки Помаранчевої революції

Після здобуття незалежності на другому місці за історичною важливістю постає настільки ж одвічна проблема її соборності. Здобуття незалежності - це лише перший, початковий етап державотворення, який полягає у збиранні до купи віковично розрізаних економічно і ментально земель. Переплавлення в одному котлі найрізноманітніших інгредієнтів для досягнення бажаної досконалої маси - довгий і важкий історичний шлях. Регіони України без сумніву мають бути різними: з різними звичаями, традиціями, ментальністю, але з єдиною спільною ознакою - наявністю політичної нації. Склеєні до купи завдяки волонтаристським рішенням диктаторів двадцятого століття регіони України набули спільності лише позірної, а власне тої спільності яка іменувалася "радянським народом". У советській тоталітарній державі галичанина з донецчанином єднало те ж, що і естонця з чукчею: горілка "Московська" за 2 карбованці 87 копійок і "чорнило" "Біле міцне" за 1 карбованець 22 копійки.

Насильної спільності не вийшло, і СРСР від найменшого вільного вітерцю розлетівся, як паперовий будиночок. Негативним наслідком тринадцятирічного правління Кравчука-Кучми було те, що на місці советської спільності не було зроблено найменшої спроби встановити між регіонами України новий національно-державницький зв'язок. Перед новою владою постає найважче завдання виконання цієї історичної місії. Перефразовуючи відомий вислів, можна сказати, що українців ми вже маємо: вони народилися як громадянське суспільство під час Помаранчевої революції. Тепер постає завдання створити Україну, створити її шляхом державницької консолідації розрізаних регіонів.

Це завдання - дуже ясне для розуміння, є надзвичайно складним для виконання. Щоб створити українську політичну націю, потрібно передусім переламати хребет советській ідеології та її вірному послідовникові - кучмізму. Треба інтегрувати у процес українського державотворення задурманене совковою українофобською ідеологією впродовж останніх вісімдесяти років, зокрема й останні 13 років, населення Сходу і Півдня України. Цей надзвичайно важливий інтеграційний суспільний процес нагадуватиме входження до родини дитини, взятої з дитячого будинку, їй потрібно показати всі переваги родинного життя: варто відучити її курити, нюхати клей, красти і лаятися. Навчати читати книжки, хреститися, молитися, ходити до церкви, поважати і себе, і людей. Якщо родина, навіть і не дуже заможна, є духовно міцною і солідарною, то вона впорається зі завданням органічної інтеграції безпритульника і безбаченка. Якщо ж це не вдасться, то приймак, відчувуючи себе у родині чужим, тягнутиметься до своїх друзів-хуліганів, виноситиме з будинку речі, а, може, ще й запалить саму хату.

Вочевидь, що у країні, яка зодягнула свою національну ідею у помаранчеві кольори, зробивши їх символом свободи в усьому світі й долучившись до ідей демократії глобального значення, мало б вистачити зусиль консолідувати свій власний народ. І успіх такої консолідації був би найціннішим результатом Помаранчевої революції.

Лько ЛЕМКО

Неостанній романтик

І через вісімдесят років із дня убивства в Парижі Симона Петлюри Європа не позбулася заданих проблем міжнародних стосунків.

Власне, гучний процес над виконавцем замаху Самуїлом Шварцбардом, який 25 травня 1926 року сімома пострілами на розі вулиці Расіна та бульвару Сен Мішель, у Латинському кварталі Парижа, перед книгарнею Жільбер “помстився” великому українцеві за “єврейські погроми”, лише поглибив прірву між традиціями Старого світу та його, вочевидь, не безмарним майбутнім.

Невеликий газетний коментар – не місце для переліку всіх про і contra того несправедного суду. Тим паче, здається, сама історія вже неодноразово оприлюднювала власний вердикт щодо вбивці та замовників. Тут процитую лише одного із засновників держави Ізраїль, чільного ідеолога сіонізму Володимира Жаботинського: “Коли я умру, ви зможете написати на моїй могилі: це була людина, яка уклала договір із Петлюрою”.

Постать Головного отамана, радше молодого Петлюри – журналіста, літературного критика, який на початках своєї творчої кар’єри, зокрема, написав вступ до п’єси про євреїв, активно дописував до єврейських видань, можна вважати знаковою для декількох поколінь європейських романтиків, які понад усе цінували ідеї свободи, справедливості та рівності. Цитату з одного петлюрівського наказу: “Час уже зрозуміти, що мирне єврейське населення, їхні діти і їхні жінки, так само, як і ми, було поневолене і позбавлене своєї національної волі. Йому нікуди йти від нас, воно живе з нами з давніх-давен, поділяючи з нами нашу долю і недолю”, можна було б написати на знаменах європейських лібералів, і вона стосувалася б не лише народу Мойсея. Маємо свіжі приклади насильства на расовому та національному ґрунті в Бельгії – чи не найбільш розкутій після сусідки-Голландії країні в сенсі пошанівку людських прав. Мовчазний марш наприкінці минулого тижня, яким бельгійці висловили обурення вчинком активіста партії “Фламандський інтерес” – убивством няньки-африканки та білої дівчинки, перед тим – серія актів відчаю мешканців передмість Парижа, які завершилися справжніми погромами... Приклади можна множити.

Водночас у тій же Європі що не день, то виразніше та чіткіше постає проблема іншого гатунку: чи не надто толерантними виглядають місцеві закони щодо некорінного населення країн Старого світу? Чи не руйнує підвалини європейської цивілізації суперзапападлив, часто таке, що межує з раціями здорового глузду, ставлення до потреб прибульців? Чи, зрештою, не ображають релігійні почуття аборигенів-християн мовні вправи, запропоновані в Голландії комітетом з орфографії, згідно з якими від серпня 2006 року слово “Христос” мусять писати з малої літери, а слово “Євреї” – з великої, коли означає національну приналежність, і з малої, коли свідчить про належність до конфесії? Чи не провокативно виглядає несмачна історія з антимусульманськими карикатурами, опублікованими в данській Jyllands-Posten, після того, як з’ясувалося, що три малюнки, поширені в мусульманському світі начебто від імені цієї газети, виготовили... арабські імами?

Нинішній Папа Йозеф Ратцінгер перед Понтифікатом висловився доволі прозоро: “Чому Європа геть утратила здатність любити себе? Чому Європа здатна побачити у своїй історії тільки таке, що видається їй жахливим і деструктивним?” Гасло його мандрівки до Польщі не випадково звучало: “Мицнійте у вірі”, позаяк християнська традиція щоразу відчутніше зазнає секулярних атак. Венедикта XVI важко звинуватити у ксенофобії. Нагадаю, що після смерті академіка Андрія Сахарова Ратцінгер посів його крісло у Французькій академії моральних і політичних наук.

Блискучою відповіддю на ці запитання є книга “Без коріння” Марчелло Пера. Він, зокрема, зауважує: “Інфіковані епідемією релігійного, європейці вважають, що захист своєї культури був би актом гегемонії і насильства”.

Тож Європі, мабуть, вартувало б повернутися до події 80-річної давності та ще раз проаналізувати, кого убив Шварцбард: зятого “антисеміта” чи, може, невинного романтика, який мріяв про ліпшу долю для свого народу, не забираючи права на таку ж мрію в інших спільнот?

Ігор Гулик

Допомога на американський лад

Не всі кошти, які йдуть "на Україну" потрапляють на її територію

Вільна та демократична Америка знову допомагає Україні, виділяючи нашій країні 139 мільйонів доларів. Про це повідомив заступник держсекретаря США з питань країн Європи Деніел Фрід на слуханнях у конгресі США, присвячених підсумкам Помаранчевої революції в Україні. За його словами, переважно ця допомога буде спрямована в східні та південні райони країни, де “найбільш сильна підозрілість” до політики Києва. Фрід підкреслив також внесок України у воєнні операції США в Афганістані та Іраку, а також присутність українських миротворців у Косово, Лівані, Ліберії, Сьєрра-Леоне, Бурунді й на Голандських висотах.

“Як визнання цього співробітництва ми зарахуємо Україну до Фонду коаліційної солідарності й будемо надалі надавати кошти для сприяння в її миротворчих операціях та іншій діяльності, зокрема такій, як військово-оперативна взаємодія з НАТО, а також для спорядження й навчання”, - сказав дипломат. Допомога це, звичайно, добре. Однак Україні вже неодноразово виділялися різноманітні допомоги, а зиск від них звичайні громадяни зазвичай не отримували. Бо переважно ці допомоги чомусь губилися по дорозі. Більшість заперечить: влада ж змінилася! Так, змінилась, але, як кажуть: вір, але перевір!

Тож цікаво, як відбуватиметься розподіл цієї допомоги. Зокрема, як повідомило конфіденційне джерело з Посольства США, цей процес відстежити дуже важко. Очевидно, що вона виділятиметься та використовуватиметься приблизно за тією ж схемою, як і впродовж усіх років незалежності України. Однак питання деталей - надзвичайно складне. За інформацією джерела, існують певні урядові програми. На них виділяються кошти, а безпосередньо суми переводяться на певні рахунки тоді, коли настає час виконання цих програм. Зрештою, кошти, які виділили 1998 фінансового року, насправді почали використовувати тільки 2001-го.

Ще однією несподіванкою є те, що грошова допомога в Україну надійде тільки частково. За даними працівника посольства, майже ніколи не йдеться про те, що сума, скажімо, у розмірі 60 мільйонів доларів, переводиться на рахунок Національного банку України. Ці суми використовуються на програми технічної допомоги для України. Але в них, зокрема, передбачено, як правило, фінансування американських консультантів, або, наприклад, якісь дослідницькі роботи, що проводиться в США для розробки певних технологій або процесів, які відбуваються в Україні, для надання експертних порад тощо. Тому не обов’язково, щоб кошти фізично переводилися на якісь українські рахунки. Однак певна їх частина все ж таки на вітчизняні терени потрапляє.

Андрій ДУБЕЦЬКИЙ

"ОВ" РЕКОМЕНДУЄ WWW

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ЗУСТРІЧ

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/index.html>

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Україна - інтелектуальний донор

Один із моїх знайомих є сильним та перспективним математиком. Проте більшу частину свого наукового життя він прожив в Німеччині, працюючи там у наукових лабораторіях. Коли я ненароком дорікнула, що не варто було заради фінансових чинників дарувати наукові ідеї чужій країні, то... натрапила на його болісно-іронічно посмішку: "Здійснювати дослідження за власним науковим профілем в Україні в мене немає жодних можливостей, бо тут не створено відповідних лабораторій. Я їду туди передовсім заради своїх наукових досліджень, і, звичайно, мені та моїм сім'ї потрібно на щось жити".

Подібна ситуація не лише з представниками точних наук. Схоже, ми поступово втрачаємо найцінніше національне багатство - розум в усіх мистецьких та духовних сферах.

Скажімо, в Чехії на 10 тис. тих, які працюють, припадає 23 дослідники, в Угорщині - 29, Польщі - 34, Німеччині - 61, Фінляндії - 94, Японії - 96. В Україні, на перший погляд, ситуація не найгірша. На 20 мільйонів зайнятих в економіці 2004 року припадало 83 тисячі дослідників (41 на 10 тисяч працюючих). Однак у нашому суспільстві спостерігаються протилежні пріоритети в оплаті інтелектуальної праці, ніж в

усьому світі. Успішні країни живуть заради ідеї, і звикли за ідею платити великі гроші. В нас вантажники і водії заробляють щонайменше вдвічі більше, ніж вчителі та лікарі. Наприклад, цьогорічна середня заробітна плата в освіті становить 520 гривень, а в промисловості - 865 грн, на транспорті - 970 грн, у фінансових установах - 1355 грн. Хто ж за кілька років дасть інтелектуальний та моральний поштовх українській нації, якщо ті ж мораль та інтелект за важливістю займають в Україні останні позиції?

Інтелектуал - особистість суверенна, дії та роздуми якої керовані Господом, є початком і продовженням духовного, морального, етичного, інтелектуального світогляду суспільства. Вони живуть поза загальними стереотипами, проте в жорстких межах самодисципліни й вищих принципів, осмислюють філософію буття своєї нації, будують її теперішність і

визначають світоглядний розвиток в майбутньому. Вони народжують ту ідею, яка стає основою для всіх подальших економіко-політичних метаморфоз.

Чи потрібні інтелектуали нашій країні?

Ми проходимо величезний еволюційний шлях: від катування інтелектуалів у тюрмах і масових їх розстрілів, як це відбувалося в часи більшовизму, до моменту, коли державою відбувається офіційне визнання того, що розумні й освічені нашій країні потрібні. Отже, тепер йтиметься про їхній належний соціальний та економічний рівень.

Ще на початку минулого сторіччя наш співвітчизник, академік Вернадський, сформулював роль людського інтелекту як продуктивної сили глобального масштабу та пов'язав подальший розвиток людства з наукою, інтелектом і гуманізмом, тобто з "ноосферизацією" (noos грецькою мовою - розум). Беззаперечним підтвердженням його тези є сучасний інтенсивний економічний розвиток багатьох країн, які зробили ставку на інтелект - і виграли.

Чи варто зайвий раз нагадувати, яку потужну систему заохочувань, програм, грантів розробила Америка для переманювання найрозумніших спеціалістів світу. Відомо, що країна, яка має потужні науковий, духовний, світоглядний потенціали, проте не піклується їх ефективним використанням у національних масштабах, автоматично стає інтелектуальним донором для інших країн із кращими умовами для наукової діяльності. Україна вже втратила через це 6 - 7 відсотків свого наукового потенціалу. Фахівці стверджують, що полювання на інтелект невдовзі перетвориться в самостійний і один з найприбутковіших видів бізнесу у світі. Очевидно, що в умовах масштабного полювання на таланти світу є тільки один шлях для збереження власного національного інтелектуального потенціалу - створити максимально привабливі умови для його розвитку.

Світлана ОДИНЕЦЬ

З ЛИСТІВ (з Білорусі)

Sent: March 31, 2006 11:26 PM

Thanks you for your solidarity!
For Canada-Belorus - Ukraine - "Ottavskij Visnyk" 9, 2006

Admin of likainpics.narod.ru
lukainpics@yandex.ru

100 тисяч мешканців Львівщини перебувають на заробітках за кордоном

Щороку трудові мігранти привозять у регіон 2 мільярди доларів США. В середньому, у кожній другій-третьій галицькій родині хтось перебуває на заробітках. Втім, зароблені за кордоном гроші люди не вкладають в економіку регіону, а їх вистачає на утримання родин: харчування і навчання дітей, ремонт житла. За даними Державного комітету статистики, на Львівщині на одне вільне робоче місце претендує до 10 осіб, а за рівнем працевлаштування область посідає останнє місце серед усіх регіонів України.

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 **www.victorsapiary.com**

Критика з публічним інтелектом

Намагаюся заспокоїтися й розслаблено та повільно читаю "ПАРАДОКСИ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ" ДОМІНІКА АРЕЛЯ. Критика "виписана" не в художній формі, а дуже серйозно, позаяк найважливішу подію в Східній Європі після падіння Берлінського муру можна тлумачити як суцільний парадокс.

Отож, не лише професора Оттавського університету, політолога, редактора академічного інтернет-біюлетеня The Ukraine List (UKL) Домініка Ареля дивує: а звідки в Україні взялося громадянське суспільство, яке спромоглося підірвати кучмівсько-кумівський режим? Є надія, що епоха homo sovieticus щасливо минає? Тобто не тільки Західна Україна заповнила київський Майдан, а ще й центральна Україна, яка почала штудіювати українську мову під проводом нинішнього прем'єра Леді Ю. Крім того, примара націоналістичної Галичини досі лякає тільки донбаські медіа, та в жодному разі не киян і не львів'ян. Арель стверджує, що всім у Помаранчевій революції йшлося про народження української політичної нації - "виникнення здатності населення організуватися незалежно від держави та в часі кризи не піддаватися державі". Проте нашу політичну націю досі обмежують чіткі історичні регіони - центр і захід. А новий парадокс такий - схід і південь України теж мусить виховати в собі активну належність до України, наповнити змістом своє громадянство, хіба ні?

Інна КОРНЕЛЮК, "Критика" (№ 90)

чи іншої мови у Великобританії впливає економічна ситуація у самій слов'янській країні. Наприклад, у Лондоні спостерігався високий інтерес до українського економічного форуму. На думку вченого, якщо буде інтерес до країни, то і мову її будуть вивчати.

Українську мову у Кембриджі кафедра слов'янських мов вводить, що правда факультативно, вже наступного навчального року. Завідуючий кафедрою Саймон Франклін зокрема зазначив, що 20 років тому студенти мали можливість вивчати і чеську, і сербсько-хорватську, і польську мову, однак під час Холодної війни традиція вивчення слов'янських мов була частково втрачена. Однак на його думку, зараз «це має бути ще більш актуально», оскільки деякі з цих країн стали членами Європейського Союзу.

«В Англії зараз стільки поляків, чехів! І я поставив собі за мету по можливості відроджувати всю широту вивчення слов'янських культур. Можливо, зараз найважливішою є якраз українська. Тому що немає жодної традиції в Англії вивчення української мови», - заявив він в інтерв'ю кореспонденту BBC.

Сакральний алфавіт Рами

Почнемо з того, що найважливішим елементом Гіперборейської традиції стало формування нової мови, відомої під іменем "сенсар". Назва цієї сакральної мови традиційно трактується як "мова Сонця". Українське прочитання дає подібне тлумачення: сенс-ар — "сенс Сонця", або "сенс Бога", або "носії сокровенного змісту" (порівняйте з "буквар" — носій знань про букви). Формування нової мови і нової термінології (нового словникового запасу) були необхідні для формування нових знань і переходу арійської людності на вищий рівень мислення, — адже яка мова, таке й мислення. Сенсар став тим первинним коренем, з якого безпосередньо виростили українська мова та індоарійський санскрит.

Вірогідно, що формування Рамою та його школою нової мови супроводжувалося формуванням писемності на основі першої, створеної Ним абетки. Усі наступні абетки більшою чи меншою мірою творилися за цим досконалим першозразком.

Найданніші абетки були базовою організуючою структурою для розгалуженої системи знань. Букви цих абеток розташовувалися у чіткому порядку, і кожна з них володіла особливим, сакральним змістом. Аналіз стародавніх абеток дозволяє побачити головні функціональні особливості їх сакрального прототипу:

По-перше, кожній букві відповідала певна рослина (дерево, квітка, зілля), тварина (птаха, комаха, змія), сузір'я чи планета, метал чи коштовне каміння, можливо, ритуальна страва;

По-друге, кожній букві відповідало певне поняття (ситуація, процес, сила, аспект буття), тобто кожна буква була руною (відлунням реальності).

По-третє, кожна буква позначала певне число.

По-четверте, алфавіт являв собою календар, до якого прив'язувався весь сільськогосподарський цикл. Одні букви відповідали місяцям, інші — рівноденням і сонцестоянням. Причому рослина, яка відповідала даній букві, була рослиною цього місяця і брала участь в ритуалах і обрядах даної точки календаря. "Як показав англійський дослідник Р. Грейвс, саме ці рослини фігурували на відповідних святах усіх давньоарійських народів від Палестини до Ірландії". Відгомін цієї традиції зберігає і український народний календар, згідно з яким березню відповідає береза, червню — верба, липню — липа, серпню — мак, вересню — верес, грудню — коноплі і т. д. Календар був прив'язаний до циклічних змін природної енергетики і фізіології людського організму протягом року, тому він організовував не лише ефективну сільськогосподарську діяльність, але й здоровий спосіб життя (характер харчування, пости, купання у

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або для перевидання забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект "Оживи книжку для України" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаника
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

Українську мову будуть вивчати в Кембріджі

З наступного навчального року один з найстарших британських університетів введе курс вивчення української мови, повідомляє BBC. Кафедра слов'янських мов робить подібне нововведення вперше. Зараз студенти Кембриджа мають можливість вивчати лише російську та польську мови, в свою чергу викладачі відзначають постійно зростаючий інтерес до вивчення слов'янських мов у Великобританії.

Вчений Олександр Орлов, що народився в Києві, який зараз займається координацією товариства слов'янських досліджень, зазначив у інтерв'ю кореспонденту BBC, що на популярність тієї

“Оттавський Вісник” повідомляв на своїх сторінках про збірку книжок в Оттаві - “Подарунок Велетню від Миколая” - для Леоніда Стадника, що любить читати і мешкає в селі Подолянці на Житомирщині. (див. “ОВ” числа 3, листопад 2004 та 7, грудень 2005). Однак, як видно, український Президент швидше за канадську діаспору відгукнувся на потреби найвищого чоловіка України...

водоймищах, загартовування, профілактика хвороб, лікування тощо).

По-п'яте, кожна буква мала свою назву (акрофонічне звучання), напр.: А — “аз”, Б — “буки”, В — “віди”. Акрофонія забезпечує зручність запам'ятовування абетки, тимсамим, максимальношвидкеїпоширення. До речі, цей спосіб використовується в сучасних абетках для навчання дітей, де кожна буква має відпо-відне виразне слово, наприклад: А — ангелик, Б — бобри, З — зайчик, У — учитель тощо.

По-шосте, сакральний алфавіт являв собою Послання: при читанні по порядку назв букв алфавіту прочитувався зв'язний текст з повчальним змістом. Тут ми маємо справу з першим у людській історії застосуванням мнемотехніки — технології прискореного запам'ятовування інформації. Цей мнемотехнічний прийом суттєво прискорював запам'ятовування як власне абетки, так і всієї “нанизаної” на неї системи знань.

Таким чином, первинна сакральна абетка була організуючим каркасом для всієї цілісної системи знань, потрібних для ефективного ведення сільського господарства, здорового способу життя, інтелектуального і духовного розвитку. Прив'язана до абетки система знань легко запам'ятовувалася і передавалася нащадкам з мінімальними перекручуваннями.

Чим далі стоїть та чи інша абетка від свого сакрального першозразка, тим менше у ній цілісності. У сучасних абетках майже нічого не лишилося від перелічених вище функцій. Наприклад, у латиниці акрофонічність цілком від-су-тня, тому латиниця могла з'яви-тися тільки на основі вже поширеної писемності, коли акрофонія вже не важлива. У грецькому алфавіті простежуються залишки акрофонії в назвах 14 з 27 букв: “альфа”, “бета”, “гама” і т. д. Однак ці слова у грецькій мові вже нічого не означають. Іврит цілком зберігає акрофонію й дотепер, що, до речі, сприяє швидкому навчанню іммігрантів в Ізраїлі.

Унікальне місце серед відомих абеток посідає давньослов'янська Азбука (від назв її двох перших букв — “аз” + “буки”):

1) вона відрізняється майже досконалим утіленням принципу однозначності графічного відображення: один звук — одна буква;

2) більшість її букв має акрофонічну назву;

3) більшості її букв відповідає певне число;

4) перші 21 букви абетки при їх акрофонічному прочитанні являють собою добре зрозуміле і мудре Послання. Саме остання особливість Азбуки робить її унікальним явищем серед усіх

відомих

способів буквеного письма. Як ми вже згадували, акрофонія застосована і в івриті. Проте в івриті всі назви букв — іменники в однині і називному відмінку, а серед назв букв слов'янської абетки принаймні 5 слів — дієслова, з них чотири у наказовому відмінку: одне в однині (рци) і два — у множині (мисліте, живіте), одне дієслово у 3-й особі однини (єсть) і одне у минулому часі (віди). Більше того: серед назв букв трапляються і займенники (како, шта), і прислівники (твердо, зіло), і іменники у множині (люди, буки) — як і в звичайній мові.

У нормальної зв'язної мови одне дієслово припадає в середньому на 3 інші частини мови. У назвах букв слов'янської абетки спостерігається саме така частота дієслова, що прямо вказує на зв'язний характер азбучних найменувань. Таким чином, Азбука являє собою Послання — сукупність кодууючих фраз, які дозволяють кожному звуку мовної системи дати однозначний графічний відповідник, тобто букву.

А тепер спробуємо у першому наближенні прочитати це Послання. Почнемо з трьох перших букв абетки — Аз, Буки, Віди.

Аз — я.

Буки — букви, письменна.

Віди — пізнав, вивчив (доконаний минулий час від відіти — знати, відати).

Поєднуючи акрофонічні назви перших трьох букв Азбуки, отримуємо таку фразу: **Я пізнав букви.**

(прод. на наст. стр.)

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ WWW

Наші партнери в Дніпропетровську

<http://www.swichado.com/>

Літературно-художній альманах “Свічадо”
м. Дніпропетровськ

(прод. з попередньої стр.)

Глаголь — слова, мова.

Добро — надбання, багатство, скарб.

Єсть — є.

Мова — це скарб.

Живіте — живіть.

Зіло — дуже, завзято, сильно, потужно, з напруженням, ревно.

Земля — планета Земля, фізичний світ, рівень грубої матерії.

Іже — який, котрий, так що, тому що, бо.

Живіть потужно, бо це Земля.

і — і.

Како — як, подібно.

Люди — Люди (люди як образ Божий).

Мисліте — мисліть, осмислюйте.

Наш — наш, свій, рідний.

Он — той.

Покой — спокій, мир, духовна гармонія.

І як люди осмислюйте той наш мир.

Рци — говори, речи, висловлюй.

Слово — слово, знання.

Твердо — переконано, сильно, непохитно, пильно, безпомилково.

Ук — вчений.

Неси знання непохитно, вчений.

Далі в Азбуці йде запозичена з грецької літера Ф ("ферть", яка вживається лише у словах іноземного походження), букви Х, Ч, Ш і т. д., а також букви, від яких згодом відмовилися (юс малий, юс малий йотований, юс великий і юс великий йотований, чотири грецькі букви — кси, пси, фіта, іжиця), м'який і твердий знаки. Скидається на те, що нижня частина сакральної Азбуки (після букви У) "для зручності" була "розбавлена" додатковими буквами, передусім грецькими, — для кращого читання грецького письма. Але зроблено це було брутально, без розуміння цілісності первинного сакрального алфавіту. Це нагадує грубе "зламування" комп'ютерної програми для несанкціонованого введення до неї чужої інформації. Ми ще не знаємо, хто і коли виступив в ролі "азбучного хакера", тому просто констатуємо, що буквою У закінчується сакральна Система (букви Х, Ч, Ш були вирвані з неї), тому Послання обривається на слові "вчений".

— Але чому "вчений"? Невже людину, яка запам'ятала два десятки букв, вже можна вважати вченим? Відповідь захована у першій фразі Азбуки: "Я пізнав букви"... Не просто запам'ятав, а саме ПІЗНАВ — вивчив, дослідив, усвідомив їхній глибинний сенс. — Який же такий глибинний сенс можуть мати букви, вивчення яких дає людині право називатися Вченим? Розгадку цієї таємниці дають руни, з яких ми і почали цю статтю.

<http://www.perehid.org.ua>

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Які країни невдовзі розпадуться?

Американські експерти вважають, що Україна має значно більше шансів на розпад, ніж Росія.

Рейтинги нестабільності держав світу опублікували дослідницькі центри The Fund for Peace і Carnegie Endowment for International Peace. Складаючи рейтинг, до уваги брали 12 критеріїв, які потенційно здатні призвести до розпаду тої чи іншої країни, передусім демографічні, економічні, політичні та військові фактори.

У першу двадцятку країн, які вже зараз перебувають на межі розпаду, увійшли Кот-д'Івуар, Конго, Судан, Ірак, Сомалі та ще чимало нестабільних держав Африки та Азії. До другої двадцятки зарахували країни, які за певних умов незабаром можуть опинитися у небезпеці. Сюди увійшли і пострадянські

країни. Зокрема на 24-му місці перебуває Узбекистан, а на 38-му - Україна. До цієї групи також належать Сирія, Ефіопія, Пакистан, Парагвай, Єгипет і Перу.

Найцікавіше, що Росія потрапила лише у третю двадцятку, зайнявши 59-те місце. До тих країн, які мають значні шанси на розпад у майбутньому, також зарахували Білорусь (43-те місце),

Азербайджан (53-те). Згадали у списку також Саудівську Аравію, Туреччину, В'єтнам, Нігерію, Філіппіни, Іран і Кубу.

Схоже, на такі невтішні прогнози щодо України американських експертів наштотували сепаратистські настрої губернаторів низки східних областей України під час Помаранчевої революції. Вочевидь, аналітики вважають, що демократична Україна має набагато більше шансів на розпад, ніж авторитарна Росія.

Та якщо Україна в таких списках фігурує не завжди і далеко не на перших місцях, то за Росією в них закріплене постійне місце. Так раніше експерти ЦРУ припускали, що Росії до 2015 року загрожує розпад на 6-8 держав. Головною причиною цього розпаду називали економічну відчуженість і закритість нинішньої Росії. При цьому такі висновки аналітиків ЦРУ переходять з одної доповіді в іншу з 2000 року. Сама ж Росія не планує ділитися, а навпаки має намір збільшувати регіони, тобто об'єднати майже 90 суб'єктів Російської Федерації у вісім великих адміністративних одиниць.

Олександр Сушко, директор Центру миру, конверсії і зовнішньої політики України: Україна -- держава з чітко вираженими регіональними поділами, і тут немає нічого нового, особливо після того, як попередні вибори проявили цей поділ у особливо гострій формі. Незважаючи на те, що в нас немає серйозних сепаратистських рухів, водночас не видно якихось тенденцій до подолання політичного поділу України. Хоча з іншого боку, лінія цього поділу є доволі гнучкою і невідомо, де вона проходить. Пам'ятаю, ще на початку 1990-х років американський політолог Хантінгтон зарахував Україну до так званих розколених країн. Йшлося про приналежність України одночасно до східної і західної цивілізацій, поділ яких пролягає територією України. І на сьогодні можна говорити про різні аспекти генерування поділу: це і цивілізаційні аспекти, і регіональна ідентичність, і мова, і частково, можливо, релігія, хоча це не головний чинник. Україну, як і раніше, вважають державою з низьким ступенем консолідації нації.

Щодо Росії, то вона має значно більше шансів на розпад. Це імперія, яка розпалася не до кінця. Залишається лише питання, коли це відбудеться. Росія все одно в далекоюсянній перспективі не збережеться як єдина держава.

Уляна ІВАШКІВ

Підтримуйте єдине друковане українське незалежне видання із столиці Канади

Анти-Кучма

Ті, хто боровся наприкінці ХХ століття за волю України, не були демократами. Ні дисиденти, ні їхні молоді послідовники ніколи не жили в демократичному суспільстві, тому й не могли бути справжніми демократами. Ми (бо і я належу до цього покоління) були антикомуністами. Тобто людьми з такою ж соціалістичною ментальністю, але противниками комуністичного ладу й ідеології. Тому після перемоги ми побудували не демократичне, а посткомуністичне суспільство. До демократії нам треба ще довго рости і вчитися. Це я до того, що кожна людина може зробити лише те, на що здатна, що розуміє і в чому має навички, які не виходять поза межі її ментальності.

Чи був Віктор Ющенко на час Майдану демократом? Чи близько та зрозумілою йому була система прозорого, демократичного здійснення влади – без протекціонізму, пріоритетів для вибраних, влади рівних можливостей і однакових правил для всіх членів суспільства? Звісно, що ні.

Ющенко просто був противником злочинної влади Кучми та виплеканих ним кланів. Але все при-владне життя, становлення Ющенка як керівника державного рівня відбулося в атмосфері тих правил і понять, які були не демократичними, а лише посткомуністичними. Тобто він сам як державний керівник є також продуктом епохи Кравчука-Кучми. Однак людина порядна та віруюча, Ющенко опонував злочинам того режиму. Тобто на час Майдану він був не демократом, а лише антикучмістом.

Ющенко мав шанс докорінно змінитися, стати іншим, кращим. Для цього він побував на межі життя і смерті, після чого наочно пізнав силу Святого Духа, матеріалізовану у всенародному здвигу Майдану. Ющенко мав шанс перемогти Дракона кучмізму-посткомунізму. Але для цього треба було пізнати себе справжнього, щиро дослідити – і змінити, перемогти. Перемогти своє минуле, свої звички і ментальність, перемогти своє квазікучмівське “Я”. І після перемоги Майдану не торкатися тих злочинних важелів влади, в яких ховається її тоталітарна отрута. Східна легенда каже, що лицар, який здолав дракона, сам стає новим драконом, тільки-но торкнеться драконового золота – символу драконячої суті та влади.

На жаль, Ющенко не зумів змінити себе. Він торкнувся “драконового золота”, тільки-но надав бодай найменші привілеї “своїм”, тільки-но зателефонував прокуророві й попросив не рухати якогось “хорошого хлопця” або вчинив ще там щось таке, ніби невинне для нашого постсовкового розуміння. Цього вистачило, щоб послати сигнал усьому суспільству – “нічого не змінилося”.

Звісно, годі порівнювати Ющенка й Кучму: перший значно порядніший, духовно багатший і чистіший. Але його секретаріат далі здійснює протекціоністську, непрозору і за суттю своєю корумповану владу. А ще й не дуже ефективну, бо під впливом Президента позбавлену можливості застосувати звичні в минулому напівбандитські методи переконання і упокорення.

Критикувати Ющенка – справа невдячна, бо ми не знаємо істинного стану його здоров'я. Може, глава держави й далі проходить інтенсивну терапію, яка дозволяє йому лише декілька годин на день бути активним. А всю владу здійснює оточення. Якщо саме так – вибачайте.

Але оточення кожен обирає собі сам. Для Президента це не приватна справа – від його оточення всьому народу дістається, вся держава його відчуває. Домашній “діаспорний” вплив ще можна потерпіти, виявляється він, схоже, тільки в доволі невинних недоречностях, як-от прямі кальки з американських термінів: цілком незрозуміла “дорожня карта” – не туризмом же займаємося, чи принизливе для української ментальності “малий українець”.

А от вплив партійно-ділового оточення, більшість якого становлять російськоментальні олігархи, стає щоразу загрозливішим для української демократії й економіки держави. Тим паче, що це оточення дедалі тісніше співпрацює із зятими кучмістами, злочинними “тузами” кучмівської економіки та фальсифікаторами президентських виборчих перегонів.

Після Майдану Ющенко ніяк не покарав злочинців – навіть не вказав на них, не означив їх! Це що, його приватна справа – прощати чи приховувати державних злочинців? Він хто – цар-батюшка чи Президент демократичної держави? Особисте християнське милосердя є річчю надважливою. Але прощати також треба вміти, щоб робити це відповідально, щоб таке прощення справді було актом, спрямованим на покращання майбутнього, а не тінювим, кулуарним рішенням, яке лише породжує атмосферу безкарності та множить у майбутньому ще більші злочини. Все це міг би пояснити досвідчений монах-духвник, але Президент, вочевидь, такого не має або не розуміє його.

Також треба вміти виявляти вдячність. Краще віддячити соратникам і захисникам грошима чи майном, навіть якщо на це підуть значні державні ресурси. Зрештою, вони робили корисну для держави справу – боролися зі злочинним режимом. Але ж не віддячувати їм державними посадами, не садити в міністерські крісла захланних олігархів чи просто малокомпетентних приятелів! Бо виявляючи свою вдячність таким чином, Президент нищить країну й нівелює саму ідею Майдану.

(продовження з попередньої стр.)

Пригадайте, які були надії, якою сприятливою була ситуація після перемоги Майдану. Янукович з Ахметовим утекли, деякого вбили подільники, народ надіявся Президента й уряд безмежною довірою, закордон ентузіастично підтримував – Ющенко був повним господарем становища. Схід і Південь країни припинило чекати: що ж це буде, як поведеться ця нова, суто українська влада й новий Президент? Йому б тоді піти шляхом абсолютної правди, назвати все і всіх їхніми справжніми іменами, показати Заходу та Сходу планети, як має виглядати дорога честі. Покарати злочинців, познімати з посад скомпрометованих аферистів, призначити на державні посади найдостойніших і найкомпетентніших, без огляду на їхню партійну приналежність чи особисту симпатію. Не їздити світом, а пильнувати державу й наводити лад, приструнити олігархів із кумами включно, пильнувати Юлю, щоб не заносило її на адміністративних поворотах.

Хай би образилися друзі, здивувався у скептичному нерозумінні прагматичний Захід, бризнув би отрутою українофобії північний схід. Але ж як би втішилися душі праведних пращурів – лицарів, сподвижників і мучеників, а молоді ентузіаста зі старими бійцями утвердилися б у боговгодному переконанні, що є правда на світі, що перемога її можлива, і навіть після здобуття світської влади можна нею керуватися. Стався б великий переворот у людській свідомості – вперше в історії новітньої України було б матеріалізовано правильні гасла, які всі проголошують, але яких ніколи потім не виконують.

Може, той період був би блискавично коротким, одразу ж спровокованим соратниками, родичами, силовиками, інвесторами, олігархами й іншим воїнством меркантильного світу. Проте сила цього прикладу була б надзвичайною – пророчою та визначальною для подальшого розвитку Держави. Було б нарешті зроблено довгоочікуваний Перший Крок.

І цей крок привернув би на бік Президента значну частину того електорату, який голосував за Януковича. Бо правду люди відчувають завжди.

А так, що ми отримали внаслідок ялової, безхребетної політики глави держави? Тотальне розчарування тих, хто знає кулуарні “розкладки”. Нехіть і депресію решти, котрі не знають причин, але бачать наслідки. Двічі за 15 років крах Великої Української Надії. Надто багато, як для одного покоління. Після проголошення незалежності 1991 року – розграбована й зубожіла країна. Після перемоги Майдану 2004 року – фіаско на всіх фронтах, хіба що людей не вбивають і преса вільна. От практично і весь результат усенародного здвигу.

Перебування на вершині влади передбачає повну самотність. Для кого це боляче чи некомфортно, той нехай краще не йде у владу. Друг може переметнутися чи спокуситися, дружину та дітей можуть намовити на погане – абсолютно довіряти не можна нікому. А за все перед історією і Богом Президент відповідає особисто. Побажаймо ж йому доброго здоров'я і кріпості духа. Бо найближчі декілька років власне на ньому сходиться всі наші проблеми та надії.

Дай йому, Боже, змогти більше, ніж він здатний був досі.

Михайло Ден'як

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

2005 / 2006 Ukraina Royals Team

Top Row - Left to Right - Bohdan, Andriy Szkwarek, Walter, Andriy Sawchuk, Constantin, Andriy Hluchowecy, Sergey, Mark Shwed
Bottom Row - Left to Right - Marc, Alex P, Kenny, Andriy Popowych, Danilo, Eric, Taras

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

The Purpose: To bring together Ukrainians throughout the city through sport. Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone

you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

Прокляття давньої людини

Порушувати спокій мертвих завжди вважалося гріхом. Навіть для вчених. Тож не дивно, що інколи мертві можуть помститися живим. Уже минуло понад чотирнадцять років від того часу, коли 19 вересня 19991 року в альпійській долині Отці, поблизу австрійсько-італійського кордону, німецькі туристи знайшли замерзлий труп давньої людини. Цього мисливця епохи неоліту, якого вчені назвали Отці, убили стрілою понад п'ять тисяч років тому.

Його останки, що добре збереглися у вічній мерзлоті льодовика, донині продовжують досліджувати фахівці різних галузей. Однак семеро людей, які були у якийсь спосіб пов'язані з Отці, вже пішли з життя не цілком природним шляхом.

Альпініст Гельмут Зімон, який 1991 року знайшов Отці, загинув минулого року в Альпах. За кілька годин після похорону Зімона раптово помер 45-річний керівник групи рятівників, що знайшла тіло загиблого альпініста. Від снігової лавини у горах загинув Курт Фріц, альпініст, який був провідником Зімона.

Ще 1992 року в автокатастрофі загинув експерт судової медицини Лайнер Генн, який займався фотографуванням Отці. Пізніше від пухлини мозку помер 47-річний журналіст Райнер Гельц, який знімав фільм про Отці. У квітні цього року раптово помер 66-річний археолог Конрад Спін дер, котрий активно досліджував останки давньої людини.

А кілька днів тому в Австралії помер за загадкових обставин 63-річний науковець Квінслендського університету Том Лой, який займався дослідженням ДНК Отці.

Усе це може бути звичайним збігом обставин. Адже щоденно тисячі людей у світі нагло помирають від катастроф, насильства, сильних стресів тощо.

Однак з'являються історичні аналогії. Подібні випадки траплялися з людьми, причетними до відкриття та дослідження гробівця давньоєгипетського фараона Тутанхамона. Це дало підставу говорити про "прокляття археологів", яке насилають на них душі людей, чий спокій вони порушили.

Віктор РОКІВ

У Швеції - новий звичай поховань

Шведське місто Йонкопінг на півдні країни планує стати першим на планеті містом, де тіла людей перероблятимуть на компост. Новаторські похорони передбачають заморожування і висушування тіла, яке після цього розмелюють на порошок і використовують для удобрення дерев, - передає Newsru. Новий похоронний звичай, котрий пропонують законодавчо запровадити у всій країні, має стати екологічно чистою альтернативою кремації і звичайному похованню. Місцевий крематорій уже наступного року планують перепрофілювати у так званий проматорій. Біолог Сюзанна Вііх-Маса, яка розробила цей метод, назвала його терміном *promession* - обіцянка повернути в землю те, що вийшло з неї.

Явка Ющенко з повинною

Сталося те, у що не хотілося вірити, як не віриться у щось нелогічне, неприродне й тому неможливе. "Наша Україна" офіційно оголосила про переговори з Партією регіонів щодо створення урядової коаліції.

Нагадаємо, на парламентських виборах НУ стала лідером перегонів у Львівській, Івано-Франківській та Закарпатській областях. Варто зауважити, що до мешканців принаймні двох із трьох згаданих регіонів жителі областей, де перемогу здобула ПР, ставляться здебільшого украї упереджено. Причому в Донбасі негативне сприйняття галичан є вкрай міфологізованим: на нього не впливають ані особисті позитивні контакти з галичанами, ані відвідування Львова, ані що інше.

А отже, сподівань на швидку зміну негативного ставлення, швидку відмову від стереотипів, у разі укладання коаліції між "галицькою" "Нашою Україною" та "донбаською" Партією регіонів, немає. Виникне абсурдна ситуація: політичні сили укладуть коаліцію, а їхній електорат залишиться антагоністичним, непримиренно налаштованим один до одного. Вести мову про те, що єдиним виходом із такої ситуації стане зміна електоратом власних симпатій, напевно, не варто. Зайве сподіватися, що прихильники двох донедавна антагоністичних політичних сил раптово "закохаються" у свої опонентів. Цікаво, як пояснюватимуть своїм рядовим членам оновлену лінію партії націоналпатріоти з НРУ, КУН та УРП "Собор"?

Може, "Наша Україна" розраховує, що, втративши на заході та в центрі, вона здобуде симпатії на сході? Може, укладання коаліції між НУ та ПР сприятиме об'єднанню України?

Щоб отримати відповіді на ці запитання, варто лише побувати в Донбасі. Хоч як це не прикро, але Ющенко в Донбасі сприймають вкрай негативно. Там переконані, що президентом (а отже, й Україною) керують "америкоси", а він тільки й знає, що грабувати країну й набивати свої чи то кишені, чи то рахунки. Такою є впевненість більшості мешканців Донбасу.

Якщо спитати чи не будь-кого в Донецьку, що він думає про Помаранчеву революцію, то в 90% випадків відповідь виявиться на кшталт: її організували та проплатили Сполучені Штати Америки, на Майдан зганяли студентів по 50 доларів на добу (ще й додадуть: "вони самі про це розповідали!"), що на Майдані керували агресивні люди з бейсбольними бітами, а тому прихильники Януковича, що приїздили до Києва, боялися піти далі вокзалу. Розказують, що Київ тоді окупували галичани, які у третьому турі президентських виборів вкидали пачки бюлетенів за Ющенко, тощо. У свідомості східняків Помаранчева революція є великою бідою для України, великим злочином і великою наругою над волевиявленням громадян.

А тепер – от на цьому тлі – спробуємо уявити, що партія, почесним головою якої є Віктор Ющенко, укладе коаліцію з Партією регіонів. Причому укладе, маючи позицію слабшого: 32% голосів за ПР проти 14% голосів за "Нашу Україну". А отже хто буде в коаліції господарем, а хто гостем, навряд чи є предметом дискусій.

(прод. на наст. стр.)

(прод. з попередньої стр.)

А ще варто пригадати: після першого туру президентських виборів, тільки-но стало зрозуміло, що з виборів не вийде зробити формального призначення Віктора Януковича президентом України, лідер Партії регіонів одразу ж запропонував формулу: Янукович – президент, Ющенко – прем'єр-міністр.

Тепер президент Ющенко, схоже, схилиється до формули: Ющенко – президент, Янукович – прем'єр-міністр. Враховуючи зміст політреформи, що вступила в дію, легко дійти висновку: нині йдеться майже про те саме, що пропонував Янукович ще 2004 року. Ну а якщо йдеться про повернення до стану речей, яким він був у першій половині листопада 2004 року, то будь-хто з тодішніх прихильників Ющенка, може спитати: "А навіщо революція? Задля якого біса люди стояли на Майдані?"

А як сприйматиме утворення коаліції між учорашніми непримиренними ворогами пересічний мешканець Донбасу? Для нього це буде ніщо інше, як явка Ющенка з повинною. Він, пересічний мешканець Донбасу, лише впевниться в тому, що Майдан був злочинним проти України, і тепер от Віктор Ющенко хоче покаятися й попросити в нього, в донбаського шахтаря, вибачення.

Чи подарує він президентові вибачення? Навряд чи. Скоріше, це буде не вибачення, а така собі психологічна амністія: мовляв, ти скоїв злочин, тепер розкався, то сиди тепер собі мовчки, доглядай своїх бджіл і не лізь у реальну політику. Не нагадує про себе. Таке психологічне налаштування цілком збігатиметься з очевидним прагненням Партії регіонів, що має чималий досвід здобуття й монополізації влади, зокрема в Донбасі, відсунути Ющенка на суто декоративні, номінальні ролі й стати повновладним господарем України. До того ж це відповідає букві політреформи.

А ще Ющенко, в уяві пересічного донбасівця, так і залишиться бандерівцем та американською маріонеткою. Так, його терпітимуть. Але інакше, ніж ворога, що капітулював, не сприйматимуть. У контексті можливої "великої" коаліції так і кортить пригадати один підзабутий уже епізод нещодавнього минулого – отруєння Ющенка. Самий факт того, що тема ця заглохла, чи то її спущено на гальма (?), вже породив потужну хвилю скептичного ставлення.

Усе більше людей вважають, що ніякого отруєння не було, а був чи то мазохістський пар-хід, чи то невдалі вправи з пластичною хірургією. А що ж буде тепер, коли партія, очолювана Ющенком, об'єднається в коаліцію з тими, на чію користь було скоєне це отруєння (якщо було)? Коаліція жертви злочину з тими, хто розраховував скористатися з цього злочину? До такого й Мазох не додумався б! Окрім політичного, існує ще й економічний вимір "великої" коаліції. Помаранчеві не впоралися з керуванням країною, завалили економіку, й тепер їм нічого іншого не лишилося, як тільки покликати на допомогу справжніх "професіоналів" та ефективних менеджерів. Тож укладання коаліції з Партією регіонів буде нічим іншим, як свідченням, причому зробленим власноруч "Нашою Україною", у неадекватності в економічній сфері. І це може мати надто далекосяжні наслідки.

Якщо наступний уряд буде не помаранчевим, останнє, чим запам'ятаються українцям помаранчеві управлінці, – це підвищення тарифів на проїзд залізницею (у переддень канікул, коли люди вже розпланували свої відпустки й поклали відпускні кошториси!), на електроенергію та анансоване підвищення тарифів на всі комунальні послуги, включно з квартплатою. Субсидії, якими заспокоюють урядовці, – справа, якої ворогові не побажасш. Навіть не хочеться уявляти, як пенсіонери вистоюватимуть довжелезні черги, кланятимуться бюрократам...

Таким буде останній крок помаранчевого уряду? Тож яку пам'ять залишить він по собі у громадській думці? Принаймні мешканці сходу дякуватимуть долі, що "помаранчеві" не встигли зробити всі десять отаких от кроків назустріч людям! Українцям у такий спосіб буде отаке дуже потужне щеплення від демократії. "Хай не буде демократії, але буде стабільність; хай не буде демократії, але буде добробут", – так міркуватимуть мільйони й мільйони громадян.

Та й добробут той буде надто специфічний. У 80-ті роки минулого століття громадяни тоді ще Радянського Союзу мріяли жити, як у Західній Європі. Прагнення підвищення життєвих стандартів стало однією з потужних рушійних сил Перебудови та наступних революційних подій.

Але економічні негаразди знизили планку суспільних очікувань, і життя "як за Брежнєва" дуже довго, а значною мірою й досьогодні, видавалося вже ледь не візцем. Тож і в тепер життєві стандарти "як за Кучми" цілком можуть стати дороговказом для українців на довгі роки.

Відповідно, будь-яка політична сила, яка цих стандартів дотримуватиметься, матиме достатній для збереження влади рівень популярності.

То не вже "Наша Україна" та президент, віддавши Регіонам владу саме тоді, коли українці живуть тривожними очікуваннями зростання цін, дозволять собі посягти в суспільстві зневіру в демократії на довгі роки? Іноді навіть закрадається думка: а чи не навмисне робиться "велика" коаліція, щоб непопулярні заходи провести руками прем'єра від Партії регіонів? Якщо й так, то можна не турбуватися: ПР не зловиться на такий гачок.

А може, "Наша Україна" розраховує на більшу поступливість Партії регіонів?

Мовляв, вона не вимагатиме пропорційного розподілу посад глав обласних адміністрацій?

Можливо, й не наполягатиме – бо навіщо це їй? Хай собі ті губернатори будуть усі як один з "Нашої України". Однаково вони перетворяться на декорації й гратимуть ту й лише ту музику, яку їм замовлятимуть контрольовані Регіонами місцеві ради. Не стануть же вони сваритися з партнерами по коаліції, не стануть з'ясувати з ними стосунки!!!

"Наша Україна", якщо укладе-таки коаліцію з Партією регіонів, покаже небачений досі ніде й ніколи приклад політичного альтруїзму...

Справді, хто виграє від такої коаліції? Безумовно, виграє Партія регіонів. Виграє Блок Юлії Тимошенко: він залишиться єдиною потужною силою в помаранчевому таборі, а більшість голосів і симпатій, втрачених "Нашою Україною", перейдуть саме до нього.

Виграє СПУ: соціалісти теж здобудуть частку симпатій, втрачених НУ, а ще ніхто більше не згадуватиме, що з їхнього боку також були пропозиції коаліції у форматі "Партія регіонів – СПУ – КПУ". Нарешті, виграє КПУ: "Наша Україна" подарує комуністам наочний доказ того, про що вони ведуть мову вже півтора роки – що між старою та новою владою немає жодної різниці, а Помаранчева революція була всього лише боротьбою кланів за власність на державу. Виграють геть усі, єдиною політичною силою, що безнадійно втратить обличчя, стане "Наша Україна".

А ще дуже прикметним стане те, що офіційні переговори щодо "великої" коаліції розпочалися одразу після масованого наступу опозиції – і щодо питання регіональної мови, й щодо перспектив співробітництва України з НАТО.

А отже, тільки-но "велика" коаліція стане фактом, усі зрозуміють: "Нашу Україну" (і ширше – владу) можна успішно шантажувати й надалі й вишантажувати в неї все, чого захочеться. Узагалі ж, надто велика кількість відверто незграбних дій "Нашої України" змушує пригадати, як формувалася ця політична сила. П'ять років тому мало хто вірив, що об'єднання під одним політичним дахом надто різних політиків з надто різними політичними біографіями виявиться життєздатним.

Воно стало-таки життєздатним – але було таким лише до тих пір, поки перед НУ стояла мета повалити режим Кучми. Для конструктивної роботи політичний вінегрет, як виявилось, не пристосований.

Оцей от "вінегретний" характер НУ, у свою чергу, нашоухе на невеселу думку: а чи немає на самій верхівці "Нашої України" нікого, хто відіграв би роль "п'ятої колони"? Узяти хоча б історію з американським кораблем: маленька, здавалося б, недбалість – а шкода для репутації України вийшла надто великою. Вийшло, що за прокремлівського Кучми навчання "Сі бриз" успішно відбувалися, а за прозахідного Ющенка вони опинилися на межі зриву.

Під удар потрапила стратегічна мета євроатлантичної інтеграції, вступу до НАТО. Тож якщо у керівництві "Нашої України" є люди, що грають на користь Партії регіонів, вони й саме вони мають бути заікавлені в укладанні коаліції цих двох сил.

Бо коаліція дозволить їм, перебуваючи формально в лавах "Нашої України", тихо і непомітно виконувати розпорядження керівництва ПР і не видавати себе чи то дивним голосуванням у парламенті, чи то дивними рішеннями в міністерських крислах. "Велика коаліція" для них – єдиний спосіб не бути викритими.

Борис Бахтеев

Сімейний скандал - як футбольний матч

Як свідчать медицина і статистика, одну третю свого часу подружні пари і ті закохані, які ще не зв'язані путами Гімenea, а часто просто близькі люди: батько і син, мати й дочка - витрачають на те, що обзивають один одного всілякими нехорошими словами, кидають один в одного різними предметами і з'ясовують наболіле: "А хто ти такий, щоб...". Тобто сваряться або, лагідніше, - з'ясовують стосунки.

Як свідчить та сама медицина, іноді сваритися навіть корисно. Сварка лікує. По-перше, з'ясування стосунків призводить до втрати ваги, адже люди, які кричать, перебувають в особливому нервовому стані, сплячуть не тільки зайвий адреналін, але й зайві кілокалорії, оскільки при цьому роблять елементарну фіззарядку - махають руками, активно жестикулюють, докладають фізичних зусиль, щоб пожбурити якийсь предмет. Окрім того, як свідчать психологи-практики і судмедексперти, побутові сварки містять великий обсяг інформації, не кажучи вже про колосальний емоційний запал. Адже під час сварки людина відпускає будь-які гальма, не зважає на жодні перепони і говорить усе, що думає і не думає, все, що знає і не знає про вас, ваше оточення, вашу дорогу родину, ваше минуле, теперішнє і майбутнє. До того ж весь цей текст подається не в сухому телеграфному стилі, а яскраво й емоційно, з дикими епітетами і дуже химерними порівняннями. Деколи є ще й музичний супровід на кшталт аматорського оперного співу, чи, що більш приємно, легкого ліричного насвистування у стилі бандитського шансону.

З усього цього можна зробити висновок, що скандал, сварка - річ необхідна у психологічному господарстві людини. Як кажуть психологи, кожному з нас потрібно випустити пару, дати вихід гніву, а то він розірве труби-судини. Крім того, людина, яка надто емоційно накручена, може розповісти те, що вона так довго тримала в собі і не наважувалася сказати. А це вже інтелектуальний прорив, нові горизонти, новий рівень стосунків.

А де ж романтика? На жаль, у реальному житті, яке нібито відображає наша і не наша література та інші види мистецтва, все не так красиво й романтично. Який анекдот не прочитаєш, який фільм не подивися, на яку карикатуру не глянеш, яку пісню не послушаєш, одна й та сама заїжджена, банальна і, навіть гірше, тупа історія. На чоловіка, який приходить додому, "тришки" затримавшись на роботі(на годину, день, два, тиждень, рік), у засідці за дверима чекає розлючена дружина з пательнею, молотком, тріпачкою, ножем чи просто пістолетом у руках. До запізнення можна додати ще кілька причин - замалу зарплату приніс, як звати дітей не пам'ятає, квіти не того кольору купив або взагалі прийшов без квітів на день народження тещі. Я от не розумію, чому в цьому простому домашньому конфлікті чоловік завжди є жертвою. У чому тут проблема? Почуття провини? Фізична неміч? Проблеми зі словниковим запасом? Чому не чоловік, а жінка є ініціатором конфлікту. Хіба в нього фантазії бракує? Хіба він не може завестися з півоберта, побачивши її макіяж? Чи вона ніколи не спізнюється з роботи чи гостей? У неї завжди чудовий настрій? Вона завжди у формі? Хіба те, що вона наварила, завжди можна їсти? Її зовнішній вигляд завжди такий, що ах, і навіває відверті думки про "це і про те", коли думаєш: "А чого це я ще не вдома і чому на вулиці ще не ніч?" Її манікюр і макіяж ніколи не викликали тривоги, страху і почуття неможливої печалі?

Усі знають: якщо ти не маєш рації і визнаєш це - значить ти мудрець. Якщо ти маєш рацію, але поступаєшся - значить ти одружений. Це при тому, що навіть на таке тривіальне запитання: "А де ти...?" - завжди знайдеться мільйон хороших правдоподібних і не дуже відповідей. Наприклад, "де я був, там мене вже немає", "друга з біди виручав", "виконував важливе завдання на роботі", "вірші писав". Смертники і мазохісти можуть сказати правду: пив, гуляв і лаявся.

Проте хороша сварка - це велике мистецтво, якому потрібно наполегливо вчитися, так як потрібно вчитися грати на банджо, танцювати танго, варити омарів в олії, їздити на одноколісному велосипеді й цілувати жінку. Життя - це футбол, в якому часто

грають за хокейними правилами, але це не означає, що противника не потрібно поважати і відразу бити по ногах.

Важливо вибрати правильний темп сварки - інакше ви програли. Важливо витримати паузу, пресинг і тільки тоді, коли противник втрапив пильність, відкрився, завдати удару у відповідь.

"А ти пам'ятаєш, як тебе саму принесли частинами шостого грудня тисяча дев'ястот дев'яносто другого року?" Або щось схоже. Головне, щоб це була правдива історія. Або майже правдива, навіть якщо ви там і не фігуруєте. Абсурдність ситуації має бути очевидна: "Чому в тебе тапочки 36-го розміру?" Противника має просто перемкнути. За той час ви повинні встигнути зайти в дім, миттєво роздягнутися, залізти під ковдру і заснути міцним сном. Лежачого, як відомо, не б'ють. Хіба що ногами. І по печінці.

Найвищий пілотаж (коли вам уже давно все до лампочки) - розвернутися і піти геть, навіть не грюкнувши дверима. Гордо, мовчки. Це б'є наповал. Це - як нокаут, як 5:0 у першому таймі. Вона розпинається, вигадує всілякі недобрі й образливі слова, кричить на максимальних частотах, а перед нею стоїть чоловік, який не те що слухати її не хоче, навіть на звук її голосу не реагує. Така жінка вже ніхто для чоловіка - фініто.

Хороший скандал - як хороший футбол, вимагає не тільки хороших виконавців, але й пристойної тактики. Можете одразу завдати противникові рішучого удару, жбурнувши йому в обличчя цеглою, і виказати все й одразу, без пауз, на одному диханні: "Та ти - ..." - далі йдуть висловлювання, які діти пишуть на паркані. Але це примитив. Де драма, де красота, де експресія? Максимум, на що потягне ваш слабо зіграний матч, це виклик "швидкої допомоги" і прихід наряди міліції. А має бути так, щоб усі сусіди прокинулися, а ті, що ще не спали, не тільки скрутили звук, а навіть вимкнули телевізори, повиходили на коридор, на вулицю, повідчиняли кватирки, вікна, вийшли на балкон і почали голосними оплесками підтримувати якусь одну зі сторін. Апофеоз наступає, коли сусіди, сторонні спостерігачі, перехожі, міліціонери і весь склад "швидкої допомоги" не витримують і вступають у гру. Звичайно, на боці якоїсь зі сторін. Тут найголовніше, щоб зберігався паритет. 11 проти 11 - це нормально. Але коли буде один проти 21, то нічого цікавого з цього не вийде. Буде масове побиття "великого малюка".

Парадокс ситуації в тому, що найкращий скандал можуть організувати любителі, а не навчені й досвідчені професіонали, які вже сто років перебувають у шлюбі чи у своєрідному вільному зв'язку. Щобільше, найкрасивіше шоу виходить спонтанно, без попередньої підготовки. Ви не можете наперед завчити текст чи жести. Неможливо наперед спрогнозувати ситуацію, її можна лише частково передбачити. Ваш суперник - не актор, який також читав сценарій. Але кожен грає настільки сильно, наскільки йому це дозволяє суперник. Усе інше - це вже ваша відвага або бажання йти до певної межі, ваш інтелект.

Тільки одне застереження. Хоча сварка, скандал чи, як тепер кажуть, розбірки - це не футбольний матч і не поєдинок на боксерському рингу, де противники дотримуються жорстких правил, коли є суддя, який стежить за тим, щоб ніхто не перетнув межі дозволеного, це все-таки і не бої без правил. Не можна такі речі робити на очах у дітей. Побережіть їхні очі й вуха. Не можна переходити на особистості дуже близьких людей - батьків. Не можна завдати ударів нижче пояса - і взагалі рукоприкладство - це вияв слабості, а не сили. Не має значення, хто кого б'є (бити жінку - це кара, яка тягне на електричний стілець, не має значення, що в руках - дошка, молоток, тарілка чи пістолет. Той, хто вдарив, вже програє.

Звичайно, двоє дорослих людей - аж ніяк не дипломати. Хоча дуже часто після дипломатичних раутів розпочинаються військові дії. Двоє дорослих, влаштуовуючи скандал, забувають, що вони можуть завдати непоправної шкоди їх союзу. Часто сказані слова вже не можливо не те що пробачити, а й стерти з пам'яті і зрозуміти. Часто один скандал може зламати все, що було між двома людьми. Потім, набагато пізніше, коли голови охолонуть, людям захочеться повернути назад час, але, зважаючи на сказане і зроблене, це вже буває неможливим

МАЙКЛ

За 200 гривень можна випити воду Ющенка і поганяти на возах по його селу

Герб Недригайлівського району

Як відомо, Хоружівка в житті українців відіграє велику роль. Це не тільки кадровий резерв для нової влади. Інколи скарга від односельчанина президента може призвести до ліквідації органу влади. Наприклад, останньою краплею, після якої Ющенко розігнав Державну автомобільну інспекцію, стало

У К Р А І Н А
НЕДРИГАЙЛІВСЬКА РАЙОННА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
СУМСЬКОЇ ОБЛАСТІ
УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКИ

42100 смт. Недригайлів Сумської області вул. Леніна 4, тел.: 5-18-02

Керівникам туристичних агентств

Шановні панове!

Управління економіки Недригайлівської районної державної адміністрації шукає дистрибуторів для реалізації проекту по сільському туризмі.

На сьогоднішній день розроблений туристичний маршрут на Батьківщину Президента Віктора Ющенка (додаток 1), знайдено місця проживання (додаток 2), вирішена проблема з транспортом.

Від Вашої сторони ми чекаємо направлення туристів на взаємовигідних умовах.

Спеціаліст з інвестиційної діяльності
80662719346

Є.О. Даниленко

Даниленко.

Коментуючи ж фразу в своєму листі - "чекаємо направлення туристів на взаємовигідних умовах" - він пояснив, що це адресовано турагентам, які можуть робити свою надбавку до початкової ціни.

Оскільки на дворі зима, то автори ідеї збираються переробити програму.

"Зрозуміло, що зараз нікого купатися в ставок не повеземо. Ми плануємо додати різання кабана, а потім ще й жарити шашлики. Крім того, думаємо запровадити змагання на возах. Ну, розбиваємо туристів на дві групи, і хто швидше запряже коней, а потім наперегонки будемо їздити навколо села. А якщо буде холодно – то видамо гостям кожухи", - поділився новітніми

Додаток 1

пан Даниленко.

Але ж очевидно, що головний пункт програми – це візит на об'єкти, до яких мав відношення Ющенко.

"Ви ж розумієте, ідеться про приватну власність", - пояснив представник райадміністрації. Тому максимум, на що вони можуть піти – це відвідини двору перед будинком, де колись жив президент, а до смерті в січні 2005 року – його мама.

"Зараз у цьому будинку ніхто не мешкає. На літній кухні живе завгосп, і він дозволяє заходити на подвір'я, попити воду з колодязя президента", - пояснив пан Даниленко. При цьому він відкрив один секрет – якщо в цей час на місці перебуватиме брат

Додаток 2

Місця проживання туристів

Вісім сімей з села Кулішівка (3 км. від Хоружівки) готові взяти до себе туристів. Туристам відведені окремі непрохідні кімнати, один будинок відведено повністю, можна ночувати на сіновалі.

Туалети знаходяться надворі. Умивальники – половина надворі, половина в хаті.

Харчування туристів буде проводитись в їдальні господарів. Сім'ї готові прийняти до себе від одного до шести туристів (одні готові прийняти одного-двох, інші 2-о туристів).

Вартість путівки на одну людину без дороги (Київ – Кулішівка, Кулішівка – Київ) – 140 грн.

Вартість путівки на одну людину з дорогою (Київ – Кулішівка, Кулішівка – Київ) – 200 грн.

Графік туристичного маршруту

1. П'ятниця 11.00-12.00 м. Київ.
2. П'ятниця 14.00-18.00 – дорога від м. Києва до с. Кулішівка Недригайлівського району Сумської області.
3. П'ятниця 18.00-19.00 – розселення туристів по місцям проживання.
4. П'ятниця 19.00-20.30 – вечеря та ознайомлення з господарством господарів.
- П'ятниця 20.30-00.00 – екскурсія по Кулішівці (єдиний в світі пам'ятник мамонту), сільські танці під клубом (за сприятливої погоди) і в клубі - при дощі. Грати будуть місцеві музиканти.
5. Субота 09.00-10.00 – сніданок.
7. Субота 10.00-11.00 – збір і дорога на возах з кіннями та баяністом від Кулішівки до Хоружівки.
8. Субота 11.00-13.00 – відвідини хати де ~~виріс~~ Президент, школи та місць де був Президент: спілкування з однокурсниками та сусідами
9. Субота 13.00-14.00 – обід в колгоспній столовій.
10. Субота 14.00-18.00 – екскурсія по Хоружівському сільськогосподарському товаристві (корови, свині, трактори, комбайни, поля і т.д.).
11. Субота 18.00-19.00 – дорога з Хоружівки до Кулішівки.
12. Субота 19.00-20.00 – вечеря.
13. Субота 20.00-00.00 – розважальна програма в сільському клубі
14. Неділя 09.00-10.00 – сніданок.
15. Неділя 10.00-10.45 – збір і дорога на возах з кіннями та баяністом від Кулішівки до Костянтинова.
16. Неділя 10.45-12.30 – екскурсія по Костянтиніву (стародавня церква, купання в ставку).
17. Неділя 13.30-14.30 – обід та збори.
18. Неділя 14.30-19.00 – дорога до Києва

спілкування глави держави із обуреним хоружівським водієм.

Безумовно, Хоружівка поступово стане одним із пунктів туристичних маршрутів по Україні. А, віднедавна, маючи 200 гривень, три вільних дні та готовність ходити в туалет на двір, будь-хто може побувати не просто на батьківщині Віктора Ющенка, а й відвідати сад

президента. Якщо ж пощастить – то й спілкуватися з його братом.

У Недригайлівському районі Сумської області живуть розумні люди, які влітку запропонували туристичним агентствам організувати поїздки по місцях підліткової слави президента. Один із співробітників райадміністрації розіслав листа, де пропонує колоритну культурну програму:

перший день – відвідання пам'ятника мамонту (встановлений на місці знахідки його кісток), сільські танці під клубом, виступ баяніста;

другий день – переїзд до села президента на возах, відвідини хати Ющенка та його школи, обід у колгоспній їдальні, знову розваги у клубі;

третьої день – купання у ставку.

Коштує це задоволення 200 гривень з урахуванням транспорту. Проживання – у хатах в сусідньому селі або на сіновалі. Як пояснив автор цього листа з районної адміністрації, у самій Хоружівці ніхто поки не погодився взяти до себе туристів.

У програмі увагу потенційних гостей особливо звертають на те, що санвузол знаходиться на дворі. Ця характерна для українських сіл риса особливо розвинута в Хоружівці – бо, як одного разу зізнався президент, тут навіть у школі "гостей водять під бузину, щоб попісяти".

Пан Даниленко розповів, що влітку їм так і не вдалося залучити туристів, але зараз, після публікацій у пресі, йому щодня дзвонять і розпитують про умови туру: "От нещодавно телефонували з ТНК, з американського якогось фонду..."

Віктора Ющенка Петро, то, не виключено, що він покаже й хату. Бо коли один із телеканалів прийняв знімати сюжет про новий туристичний маршрут, то Петро Ющенко влаштував екскурсію по дому.

"А от якби туристи приїхали, коли там президент – це б їм взагалі пощастило!", - пошепки зізнався районний чиновник.

Сам Віктор Ющенко, схоже, знає про задум своїх земляків і особливо не протестує – це впливає зі слів його прес-секретаря Ірини Геращенко. "Наскільки відомо, це місцева ініціатива, за допомогою якої кмітливі люди намагаються привернути увагу до Недригайлівського району. Вони розмовляли з цього приводу з родиною Ющенків, яка не була ініціатором цього проекту. Хоча родина Ющенка розглядає можливість, щоб віддати одну з кімнат в своїй хаті під своєрідний невеликий музей. Але не музей Віктора Ющенка, а під краєзнавчий музей, де б можна було побачити історію села, сторінку голодомору в Хоружівці..."

"Коли була жива мама Віктора Андрійовича, її хата дуже притягала людей. Тому родина Ющенків хоче, щоб і зараз ця хата жила. Якщо програма працюватиме на це – то такі дії тільки вітатимуться президентом", - запевнила Геращенко. Єдиним членом родини, з яким вдалося переговорити "Українській правді", був Ярослав Ющенко – син Петра Ющенка. "Якщо від цього району буде зиск і він зароблятиме якісь гроші – то це добре", - сказав племінник президента. При цьому він додав, що не чув про туристичний маршрут, який тепер пролягає через хату його батьків.

При всій кумедності цієї історії надихає одне – десять років Кучма керував державою, але бажаючих організувати тур по місцях його молодості так і не виникло. Не кажучи вже про Януковича...

Артур Ластовичка

Ющенко буде жорстко боротися з тими, хто не любить євреїв

Президент Віктор Ющенко закликав громадськість бути солідарною в осуді будь-яких проявів антисемітизму і ксенофобії і заявив, що в цьому питанні держава буде займати жорстку позицію. Президент підкреслює, що обов'язок влади - захист прав громадян будь-якої національності і віросповідання. Тому українська влада, за його словами, і надалі буде послідовною у своїй позиції щодо боротьби з будь-якими проявами дискримінації людей у нашій державі за національними, расовими або релігійними ознаками. "У європейській країні не може бути національного питання", - підкреслює президент. Ющенко висловив стурбованість випадками антисемітизму в Україні. Президент засуджує політику Міжрегіональної академії управління персоналом як установи, яка "систематично дозволяє собі публікації, які можна

На задньому фоні - той самий колодязь Ющенка, з якого можна випити волв? Фото 2004

розцінити як матеріали антисемітського змісту". Ющенко підкреслює, що у свій час на знак незгоди з антигуманною поведінкою МАУП вийшов з наглядової ради їхнього відомчого видання "Персонал".

Глава держави звернувся до керівників МАУП із закликом поважати громадян усіх національностей і віросповідань і припинити "розпалення міжнаціональної ворожнечі". Раніше низка єврейських організацій звинувачували МАУП у розпаленні міжнаціональної ворожнечі, приводом до чого були публікації фахівців цього навчального закладу.

Крім того, у листопаді представник МЗС Ізраїлю висловив обурення українським дипломатам у цій країні з приводу заяви Міжнародної кадрової академії, яка входить у МАУП і яка нібито підтримала заклик президента Ірану стерти Ізраїль з карти світу. МАУП і МКА заперечують такі обвинувачення.

Спецкомісія "Яд Вашем" гальмує надання Шептицькому звання праведника

Ющенко і "справа митрополита"

Відомий ізраїльський громадський діяч Яків Сусленський планує звернутися до Президента України Віктора Ющенка з тим, щоби зрушити з місця справу щодо надання митрополитові УГКЦ Андресві Шептицькому посмертно почесного звання "праведник світу", яким в Ізраїлі нагороджують тих, хто в період голокосту, ризикуючи власним життям, рятував євреїв. Про це Сусленський заявив в інтерв'ю львівській газеті "Поступу". Беатифікаційний процес митрополита Андрея Шептицького розпочали 1958 року. Відтоді про нього написано сотні статей, десятки магістерських і докторських праць та доповідей, історичних книжок. Паралельно в Ізраїлі вже не перше десятиліття триває складний процес справедливої оцінки спадщини та діянь митрополита на ниві українсько-єврейських відносин. За словами пана Сусленського, найбільших перепон на шляху до встановлення справедливості чинить керівництво меморіального музею "Яд Вашем" у Єрусалимі, яке відповідає за вивчення історичних матеріалів та присудження звання. Сусленський та група його однодумців вже 18 разів зверталися до суду, утім, безрезультатно. Єдиним виходом із ситуації у протистоянні з музеєм Яків Сусленський бачить пряме звернення до глави української держави. В інтерв'ю "Поступу" Сусленський повідав, що свого часу вже звертався до президента Кравчука та Кучми, але вони просто проігнорували його прохання. Він сподівається, що нова українська влада поставиться до "справи Шептицького" з більшою увагою. Цю громадську ініціативу позитивно сприймають і в самій УГКЦ. За словами прес-секретаря церкви о. Олексі Петріва, "митрополит Андрей Шептицький і ризикована система, яку він встановив на той час, зробили багато реальної допомоги для євреїв, тому, звичайно, було б добре розповідати правду про це". Для помітнішого суспільного резонансу справи своєрідної "беатифікації" Шептицького Яків Сусленський та члени очолюваного ним Товариства єврейсько-українських зв'язків планують організувати в Києві науковий симпозиум на цю тему. Теплі слова Папи Івана Павла II про митрополита Андрея Шептицького, сказані у Львові, і заклик в Ізраїлі про необхідність визнання митрополита "праведником світу" дають надію на те, що цю велику постать нашої національної Церкви врешті належно вшанують.

Довідка: Яків Сусленський відбував семирічне покарання в таборах і в'язницях за свої демократичні переконання разом із багатьма українськими дисидентами. 1979 року організував в Ізраїлі Товариство єврейсько-українських зв'язків, яким керує й досі. Мета діяльності товариства - сприяти нормалізації та поліпшенню відносин між єврейським і українським народами, висвітлювати правду, поборювати стереотипи, сприяти єврейсько-українському взаєморозумінню та розвитку дружби між обома націями.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ, Хайфа

ПЛАКАТ ДЛЯ ЗНЯТТЯ СТРЕСУ

**БИТИ
ГОЛОВОЮ
ТУТ**

ІНСТРУКЦІЯ ПО КОРИСТУВАННЮ:

- Плакат почепити на стінку.
- Товкти головою у вказане місце, доки не пройде стрес.
- Зберігати в сухому та прохолодному місці.
- Зберігати від дії прямого сонячного проміння.

РЕКОМЕНДОВАНО АСОЦІАЦІЄЮ ПСИХІАТРІВ УКРАЇНИ

Прочитали самі – передайте іншим!

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

липень 2006. ч. 12

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

КОАЛІЦІЙНІ ІГРИ

Спостерігаючи за створенням коаліції протягом останніх трьох місяців, можна було заплутатись у масі суперечливих повідомлень, що кожного дня з'являлися у пресі. Для прикладу, список одних тільки заголовків "коаліційних" новин, що з'явилися за цей період на одному з популярних інтернет-видань, "Українська Правда", займає вісім сторінок дрібного тексту. Читається легко, часом весело. Аж поки не стає зрозуміло, чим на цьому базарі торгували, і що насправді стоїть за красномовними деклараціями деяких сил, що позиціонують себе як самовідданих борців за демократію і щастя для народу. Значно скорочений щоденник "коаліційних ігор" виглядає так:

- 27.03.06, 18:37 Ющенко оголосив, хто переміг на виборах
- 30.03.06, 12:32 Мороз поки не підписав меморандум і хоче кожному восьму посаду
- 03.04.06, 11:11 Тимошенко не хоче бути спікером
- 05.04.06, 13:29 ЯНУКОВИЧ ХОЧЕ СОБИ ПРЕМ'ЄРА, ВІЦЕ-ПРЕМ'ЄРІВ І УВЕСЬ ЕКОНОМІЧНИЙ БЛОК
- 06.04.06, 12:40 Нашоукраїнці поки портфелі не ділили, але Тимошенко не хочуть
- 06.04.06, 15:05 Тимошенко знає, що "хлопці" з "Нашої України" готові "з'їсти руку" за крісло
- 09.04.06, 16:24 ЯНУКОВИЧ ХОЧЕ ПОСАДУ СПІКЕРА
- 18.04.06, 12:36 ТИМОШЕНКО ВІДДАЛА КРИСЛО СПІКЕРА МОРОЗУ і не хоче Нацбанк
- 18.04.06, 16:51 СПУ ПРОСИТЬ ВІДДАТИ ТИМОШЕНКО ПРЕМ'ЄРСТВО
- 18.04.06, 17:16 ЮЩЕНКО НЕ ВИЗНАЄ ШАНТАЖУ І УЛЬТИМАТУМІВ
- 19.04.06, 16:48 Якщо Тимошенко не стане прем'єром, вона влаштує переворот і імпічмент Ющенка?
- 19.04.06, 18:15 "НАША УКРАЇНА" НЕ ЗАХОТІЛА ЗДАВАТИСЯ ТИМОШЕНКО
- 20.04.06, 12:06 Тимошенко в боротьбі за крісло атакувала Ющенка з нового фронту
- 28.04.06, 15:31 БЮТ і "Наша Україна" сваряться, у кого більші апетити і ложки
- 28.04.06, 18:06 Тимошенко вцепилася в прем'єра "мертвою хваткою"
- 15.05.06, 12:20 Тимошенко вже поділила прем'єра і спікера між собою і Морозом
- 15.05.06, 14:30 "Наша Україна" вступила у боротьбу за спікера
- 18.05.06, 13:28 Мороза хилить до прем'єрства і половини Тимошенко
- 21.05.06, 17:55 Мороз і Тимошенко приготували "Нашій Україні" договір з ультиматумами
- 22.05.06, 13:30 "Наша Україна" обіграла Тимошенко і Мороза
- 23.05.06, 13:36 СПУ відмовилось виносити Тимошенко за рамки
- 24.05.06, 13:48 В "НАШІЙ УКРАЇНІ" НЕ ЗНАЛИ ПРО "КУЛЬБИТ" ТИМОШЕНКО З МОРОЗОМ?
- 06.06.06, 16:12 СТАТИ ПРЕМ'ЄРОМ ТИМОШЕНКО ЗАВАЖАЄ СПІКЕР ПОРОШЕНКО?
- 07.06.06, 11:01 Нашоукраїнці образились на ультиматум Мороза, але хочуть коаліцію
- 07.06.06, 13:40 Тимошенко ходила домовлятися про Нацбанк?
- 07.06.06, 17:08 ЮЩЕНКО ПРИЙНЯВ ПРАВИЛА ІГРИ ТИМОШЕНКО
- 09.06.06, 16:02 ЮЩЕНКО ПРОПОНУЄ ТИМОШЕНКО ВИБРАТИ АБО ПРЕМ'ЄРА, АБО СПІКЕРА
- 13.06.06, 10:43 Мороз сказав, що не відступиться від свого
- 13.06.06, 11:57 "НАША УКРАЇНА" РОЗСВАРИЛАСЯ З ТИМОШЕНКО І МОРОЗОМ І ХОЧЕ СВОГО ПРЕМ'ЄРА
- 13.06.06, 18:42 Коаліція зірвалась, бо Тимошенко хотіла рятувати Україну тільки як президент?
- 14.06.06, 10:27 МОРОЗ ВІДМОВИВСЯ ВІД СПІКЕРСТВА
- 14.06.06, 21:58 "Регіони" поміняють спікера Єханурова на прем'єра Януковича?
- 16.06.06, 11:23 Мороз підозрює, що Янукович запропонував "Нашій Україні" вигідніший варіант
- 17.06.06, 11:18 Тимошенко почала операцію тиску на Ющенка
- 17.06.06, 16:36 Тимошенко і Мороз відмовилися від посад Ющенка
- 18.06.06, 17:41 "Наша Україна" пропонувала Морозу спікерство і прем'єрство
- 19.06.06, 10:24 Трійка домовилася про держсекретарів та бюро
- 19.06.06, 13:03 Соціалісти згодні на спікера Єханурова?
- 19.06.06, 15:05 "Наша Україна" виставила Тимошенко вимогу залишити Луценка
- 19.06.06, 16:18 ЯНУКОВИЧ ВІДДАЄ "НАШІЙ УКРАЇНІ" ПОСАДУ ПРЕМ'ЄРА
- 19.06.06, 17:36 "Наша Україна" розтягнулася "у шпагаті" між Тимошенко і Януковичем?
- 20.06.06, 10:40 РЕГІОНИ ПОСТАВИЛИ СВІЙ КОАЛІЦІЙНИЙ УЛЬТИМАТУМ
- 20.06.06, 16:50 БЮТ підписав угоду, а "Наша Україна" "виторгувала" собі одного силовика
- 21.06.06, 10:17 ПІСЛЯ ПРЕМ'ЄРА ТИМОШЕНКО ВІЗЬМЕ МІНФІН, А "НАША УКРАЇНА" – МІНІСТРА МВС
- 21.06.06, 10:24 ЯНУКОВИЧІ ЗНОВУ ШАНТАЖУЮТЬ
- 21.06.06, 18:57 МОРОЗ ДУМАЄ, ЩО СЛОВА ЮЩЕНКА МАЛО ВАЖАТЬ, І СТАВИТЬ НОВУ УМОВУ
- 21.06.06, 23:32 Крім Порошенка, у "Нашій Україні" спікером хоче стати Кінах
- 22.06.06, 10:51 ТИМОШЕНКО ОГОЛОСИЛА ПРО СТВОРЕННЯ КОАЛІЦІЇ

За матеріалами інтернет-видання "Українська Правда": www.pravda.com.ua
для ОВ підготував Олег Петрів

Магічне число українського парламентаризму - 239

Саме стільки депутатів налічує нова парламентська більшість, сформована фракціями БЮТ, НУ та СПУ, яку тільки що тремтячим голосом оголосив, мабуть вже бувший "вічний" віце-спікер Верховної Ради Адам Мартинюк. Прізвища 4 "отступників" або прогульників, що не вийшли в коаліцію, поки не відомі. Іронія долі полягає в тому, що 239 депутатів налічувала комуністична більшість в першій Верховній Раді України - так звана "група 239", яка пропрацювала весь термін діяльності першого скликання Верховної Ради.

З історії конституції в Україні

Цей рік став ювілейним. Окрім 15-річчя проголошення незалежності України ми відзначатимемо десятиліття ухвалення конституції України. У нас в справі побудови конституційного малю не найсолідніший досвід в світі. Першим конституційним актом в світі був конституційний договір «Вивід прав України», прийнятий на козацькій раді в Бендерах 7 травня 1710 року скріпений підписом гетьмана Пилипа Орлика. Він вперше в світі розмежував владу на гілки: законодавчу, виконавчу і судову та встановлював відносини між ними. Найвищим органом влади в Україні вважалася загальна козацька рада, виконавчу владу представляла генеральна старшина на чолі з гетьманом, причому кожен старшина мав повноваження сучасного міністра (писар – МЗС, бунчужний – МВС, підскарбій – міністра фінансів і т.і.).

Судова влада концентрувалася в руках генерального судді, що мав свій апарат. Ухвалення подібного договору не було спонтанним, просто Пилип Орлик, що був при попередньому гетьмані Івані Мазепі генеральним писарем, виклав на папері звичаї, по яких жила Україна декілька століть перед тим.

Всі посади були виборними і обиралися на рік, що було найбільш розумним, якщо врахувати сучасну ситуацію в країні. Якби сучасні депутати знали, що через рік з їх запитають за виконані ними обов'язки, то вони навряд чи чотири місяці вдавали, що хочуть створити коаліцію.

Відповідь перед громадою тримали строгий, старшину, що іноді зарвалася, топили в Дніпрі. Оскільки «Вивід має рацію України» був прийнятий в Бендерах (Молдова), то він отримав назву Бендерської конституції.

Враховуючи напівколоніальне положення гетьманської України, «Вивід» в Україні майже не застосовувався. Перша конституція в зарубіжній Європі – «Декларація прав людини і громадянина» – була прийнята в революційній Франції в 1789 році, а знаменита конституція США – в 1791 році. Таким чином Україна випередила в конституційному процесі Європу на 79 років, США – на 81, а найближчу сусідку і вічну суперницю Польщу - на 84 роки (перша польська конституція була прийнята 1794 року). У Росії перша конституція була прийнята при більшовиках – 1918 року.

Наступний конституційний акт – конституція «Руська правда» - вийшов з-під пера полковника Павла Пестеля в 1818 році. «Російська правда» з'явилася програмою Південного товариства декабристів, організованого в Кам'янці (тепер райцентр Черкаської області) і передбачала у разі перемоги декабристів встановити в Росії республіку з виборними органами влади з повною ліквідацією монархії і кріпацтва. В той же час активний член Південного товариства підполковник Сергій Муравйов-Апостол (внук українського гетьмана Данила Апостола) відстоював позицію незалежної України і вимагав включити це в «Руську правду». Конституційний акт підготувало і таємне Кирило-Мефодіївське братство, організоване 1846 року в Києві українськими інтелігентами. Його написав відомий історик і громадський діяч Микола Костомаров під назвою «Книга буття українського народу». «Книга» відстоювала слов'янофільські

позиції з креном у бік україноцентризму. Майбутнє слов'янського миру «братчики» бачили в створенні могутньої панслов'янської федерації зі столицею в Києві. «Книга» передбачала поділ влад за старою українською традицією.

Перша діюча конституція України була прийнята 29 квітня 1918 року в Києві, проте продіяла вона недовго - ...кілька годин. Німці зробили державний переворот і посадили на гетьмана генерала Павла Скоропадського, який анулював конституцію. Скоропадський у свою чергу прийняв «Закони про тимчасовий державний устрій України. Про гетьманську владу», в якому поділив народ на громадян і козаків. Демократичні принципи: поділ влади і виборне право в «Законах» не визначалися.

Наступна Конституція УНР була прийнята в 1919 році, проте Україна жила по ній недовго. У листопаді 1920 року більшовики повністю захопили територію УНР.

Більшовики того ж 1919 року прийняли конституцію Української соціалістичної радянської республіки, яка з невеликими змінами повторювала конституцію РСФРР, прийняту в липні 1918 року. Подальше злиття формально незалежних одна від одної радянських республік в Союз радянських республік спричинило ухвалення в 1924 році спільної конституції СРСР, що вносилася з невеликими змінами, внесеними ухваленням формально нових конституцій СРСР 1936 і 1977 років, до 1991 року. Разом з тим в УРСР приймалася своя конституція (у 1925, 1937 і 1978 роках), яка була калькою союзної конституції, за цією конституцією вже незалежна Україна жила до 1995 року. Спроба президента Леоніда Кравчука

прийняти розроблену в 1992-1993 роках конституцію України не увінчалася успіхом. 8 червня 1995 року всі гілки державної влади і політичні партії підписали конституційний договір, що діяв до 1996 року.

На початку 1996 року спеціально створена з представників політичних фракцій парламенту комісія Верховної Ради почала роботу над новим проектом конституції України. Її очолював депутат Михайло Сирота. Положення конституції неодноразово перероблялися, але спроби політичних партій перетягнути «ковдру» конституції в свою сторону отримували відсіч Сироти.

27 червня 1996 року Михайло Сирота впродовж 14 годин стояв на трибуні Верховної Ради, зачитуючи всі статті майбутнього основного закону держави. Конституція приймалася постатейно, тобто нардепи голосували за кожну статтю конституції. Зрозуміло, що обговорення і ухвалення конституції розтягнулося на всю ніч до ранку. Тому ухвалення конституції називають конституційною ніччю. Як би там не було, вранці 28 червня 1996 року Україна отримала конституцію, по якій ми живемо досі. Під час Помаранчевої революції, 8 грудня 2004 року було прийнято під тиском СПУ рішення про конституційну реформу, яка вступить в дію з 1 січня 2006 року. Проте після півроку після цього так ніхто не може сказати, що ця реформа є, і що чекає Україну в результаті її ухвалення. Отже, в дні 10-річчя ухвалення конституції України, конституційний процес у нас продовжується. А коли закінчиться, про це не може сказати ніхто. З Днем Конституції, Україно!

Вадим Джувага

У вітчизняних ЗМІ чимраз частіше та певніше з'являється інформація, що негаразди українського політикуму криються не у "любих друзях" чи прихованих воріженьках, а у звичайних завидках двох жінок, які змагаються між собою красою і популярністю не тільки у гламурних журналах...

Криміногенна ситуація в Україні у 2005 році

У 2005 році до органів внутрішніх справ надійшло майже 2,4 млн. заяв та повідомлень, з яких 485,7 тис. злочинів загальнокримінальної спрямованості. Розкрито 335,3 тис. злочинів, з них 130,3 тис. тяжких та особливо тяжких, 25,3 тис. злочинів минулих років. Зменшилася кількість виявлених організованих груп і злочинних організацій (551) та осіб (2,2 тис.), які вчинили злочини в складі ОЗГ. Органами внутрішніх справ виявлено 35 фактів бандитизму та 19 – створення злочинної організації. Задokumentовано та припинено діяльність 37 організованих злочинних груп торговців людьми. Виявлено 65 тис. злочинів у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, На території країни зареєстровано 11 тис. злочинів, пов'язаних із незаконним поводженням зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами. Вилучено майже 3,1 тис. одиниць вогнепальної зброї, у т.ч. 1,2 тис. нарізної, 410 гладкоствольної, а також 225 саморобних вибухових пристроїв, 1,2 тонн вибухових речовин, 428 гранат та 147 тис. набоїв.

НАРОД НЕ ПРОТИ ПАТРІАРХАТУ УГКЦ

Результати соціопитування серед вірних та представників УГКЦ щодо патріархату яке провів Центр з інформаційних проблем територій НАН України на замовлення створеного нещодавно громадського руху "За патріархат УГКЦ" показали, що **40% греко-католиків навіть не чули про те, що у своєму заповіті Патріарх УГКЦ Йосиф Сліпий закликав вірних добиватися офіційного надання їй статусу патріархату.** Зараз серед українців є близько 7 млн греко-католиків, з них близько 4,5 млн проживає за межами України

На Україні оголошено конкурс на краще висвітлення діяльності УПА

В Україні оголосили конкурс на краще висвітлення в ЗМІ діяльності Української повстанської армії (УПА). Міжнародний Центр національного відродження імені Степана Бандери пропонує засобам масової інформації та цивільним організаціям взяти участь у конкурсі на краще висвітлення діяльності УПА. Переможцям обіцяють грант у розмірі 100 тисяч гривень (близько 20 тисяч доларів).

"Центр домагається визнання бійців повстанської армії борцями за незалежність України та присвоєння їм державних нагород", - заявив один з організаторів конкурсу Олександр Сич. За його словами, конкурс фінансують "приватні меценати". Сич підкреслив, що головна мета конкурсу - створення позитивного іміджу УПА у свідомості жителів Центральної та Східної України. До експертної комісії конкурсу входить останній командир УПА Василь Кук, а також голова провладу Організації українських націоналістів Андрій Гайдамаха.

ЮЩЕНКО ТИХЕНЬКО І НЕНАДОВГО ЗУСТРІВСЯ З ГЛОВОЮ ЦРУ

Президент Віктор Ющенко зустрівся в Києві з головою Центрального розвідувального управління США Портером Госсом. Про це "Українській правді" стало відомо від кількох інформованих джерел, хоча раніше про цю подію ніде офіційно не повідомлялося. У коментарі "Українській правді" прес-секретар президента Ірина Геращенко підтвердила факт зустрічі Ющенка з шефом ЦРУ. "Це була нетривала зустріч, однією з головних тем якої була боротьба з тероризмом у світі", - сказала Геращенко. У посольстві США відмовилися коментувати ситуацію з візитом глави ЦРУ до Києва.

Українська правда

У ЛЬВІВСЬКИХ СЕЛАХ – ПАТРІОТИ

Найбільше патріотів рідної землі живе у Львівській області. Такі дані, повідомляє "КуПол", показали результати масштабного соціологічного опитування. Мешканці сіл Львівщини, як з'ясувалось, як ніхто інший в Україні, люблять рідні сади та лани. Що ж до самого Львова, то тут таких виявилось не так багато. У будь-якому разі, лаври найбільш коханого своїми жителями міста, одержав Київ. Ці дані мали б присоромити львівських патріотів. Хоча більшість юнаків і дівчат, як свідчить статистика, захоплені ідеєю міграції, тобто мріють переїхати з невеликих населених пунктів до міст. Загалом бажання жити в селах засвідчили лише 4 з 22%, які нині там проживають. Головна причина таких міграційних настроїв - бажання здобути освіту та знайти високооплачувану роботу, оскільки 85% українських юнаків і дівчат пріоритетними є освіта та кар'єра і лише потім - створення сім'ї.

**Створення установчого комітету побудови пам'ятника
Тарасові Шевченкові у столиці Канади Оттаві**

Напередодні святкування річниці українського Кобзаря, у неділю, 5 березня 2006 року, відбулися громадські збори по встановленню пам'ятника Т. Шевченка у місті Оттаві. На зборах головним промовцем був гість з Вінніпегу, представник скульптора Лео Мола, Михайло Титаренко, який чітко розповів та прояснив присутнім сучасну ситуацію пов'язану із спорудженням пам'ятника і що потрібно зробити для його спорудження українській оттавській громаді.

Після виступу п. Титаренка та обговорення, (на основі попередньої ініціативної групи) на зборах було створено новий "Комітет по встановленню пам'ятника Т. Шевченка в м. Оттаві", у складі: О. Дубас (голова), Н. Дорошенко (писар), о. К. Микитюк, о. І. Охрімчук, Р. Соробей, Ю. Войчишин, М. Костюк, О. Белкін, В. Карп'як, М. Вінницька, Г. Мокрушина, В. Катрушенко, Б. Малина, М. Риндзак, М. Титаренко. А також створено допоміжну комісію, у складі: о. А. Онуферко, І. Войчишин, проф. Шелест та ін.

Також, вирішено, що всі бажаючі можуть долучатися до роботи на будь-якому етапі, та входити, як до самого Комітету, так і до допоміжного. Крім того, обговорювалася подальша стратегія залучення до цієї справи всіх наявних сил та ресурсів, котрі зможуть допомогти у втіленні задуму у найкоротші терміни, з огляду на хиткість ситуації.

Визначено місце (поблизу Baseline Rd. і мосту через річку і канал Rideau) для майбутнього пам'ятника, на якому зосередиться подальша робота Комітету. Вибране місце з одного боку чудово проглядається з однієї з найрухливіших вулиць в Оттаві, знаходиться поблизу ріки (що в мініатюрі символічно нагадуватиме Дніпро), є

просторим на випадок зібрання більшої кількості людей, має поруч паркування для автомашин, є вільне від забудови у майбутньому, так як збоку межує з міським парком, і що найголовніше, є неподалік українського собору св. Івана Хрестителя.

Обрання даного місця, окрім вдалого розташування, зумовлене ще й тим, що територія, на якій планується встановити майбутній пам'ятник, належить до церковної юрисдикції. Це значно полегшує вирішення ряду бюрократичних питань, зумовлених із одержанням дозволу на встановлення пам'ятника, які неодмінно виникнули б і забирали багато часу, якщо потрібно було звертатись безпосередньо до міського уряду.

Парох собору о. Кирило Микитюк, дуже позитивно віднісся до пропозиції оттавської громади спорудити пам'ятник Т. Шевченка поруч з українським осередком духовності, і взявся клопотати про поалагодження дозволу та юридичне оформлення щодо виділення ділянки землі під спорудження пам'ятника. На даний момент вже є отримана позитивна відповідь від церковної управи.

Про створення Комітету та рішення зборів направлено необхідного листа до скульптора Лео Мола та його дружини Маргарет, яка займається технічним боком справи, із клопотанням про перетранспортування пам'ятника з Німеччини до Оттави.

P.S. На сьогоднішній день "Комітет по спорудженню пам'ятника Т. Шевченка в Оттаві" отримав ствердну згоду і розпорядження від скульптора Лео Мола та його дружини Маргарет на перевезення готової роботи з Німеччини до Канади.

За інформацією, з пропозиціями, та з допомогою звертатися:

**"Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в м. Оттаві"**
тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

From: Ostep Skrypnyk [mailto:ostep.skrypnyk@ucc.ca] To: OTTAWA TARAS SHEVCHENKO MONUMENT COMMITTEE
Sent: Wednesday, June 21, 2006 2:18 AM
Subject: RE: Shevchenko statue ownership

The Executive Committee of UCC met on Thursday (June 14). They were grateful to get your materials and the budget.

The conclusion of the committee was that UCC National does not want to take on the project. Chief reason is that the location of the statue is not strategic enough for a national project. Other issues of ownership and long term responsibilities come into play as well, but it mostly the location that worried us.

The project is well underhand and UCC was going to be johhny-come-latelies on this. UCC is willing to be of assistance if you need some organization to issue tax receipts for donations received on this project. That money, however, would have to go through the UCC Ottawa branch and we would need reports from them.

Thanks for your patience and desire to have UCC play a role here. But decisions made locally – over which UCC has had no say – make it difficult for it to enter into the project at this late hour.

Best regards! Na vse dobre!

Ostep Skrypnyk
Executive Director Ukrainian Canadian Congress
Toll free 866 942 4627 Cell 204 229 6577
www.ucc.ca

Чом калину не підняли та кайдани не порвали...

Новітня історія українських національно-визвольних змагань почалася з Установчого з'їзду Народного Руху України, коли на сцену актового залу Київського політехнічного інституту під звуки "Козацького маршу" вийшов Володимир Яворівський. Вперше за всю історію незалежності України націонал-демократи не є представлені у Верховній Раді автономною організованою політичною силою. У їхній поразці віддзеркалюється стан українського суспільства та української нації.

Пригадується пісня про червону калину, що спочатку співалася націонал-демократами з натхненням аж до сліз. Зараз її співають вкрай рідко, бо спів її натхненням не виходить. Не мають ніби твердої віри ті, що її співають, у те, що вони піднімуть червону калину та розвеселять славу України. Юрій Костенко сказав після поразки його партії на парламентських виборах, що, мовляв, час починати все з початку, тобто з вулиці. Отже, треба гадати, знову з мітингів. Загадка лише, скільки людей тепер на них приходитиме, а скільки приїжджатиме "Мерседесами"? Часто вживаний політичний термін "націонал-демократи" є, власне, визначенням офіційним. Комуністи з презирством обзивають їх "національно-обеспокоєними", "націоналістами", або просто "бандеровцями". Якщо відхреститися від заявленого терміну "демократ", найкращим означенням до цієї політичної течії було б словосполучення "націонал-патріоти".

Коли значна частина українства втратила національну пам'ять, коли частина нації внаслідок тривалих асиміляційних процесів опинилася на межі ретворення в іншу націю, коли гасло "какая разница, на каком языке разговаривать", стало визнаватися як зрозуміле і правильне, коли в столиці держави і в переважній частині її міст панує мова іншої держави, мусили знайтися національні патріоти, які поставили за мету повернути українців до своїх національних витоків і побудувати українську національну державу.

А зробити це вони хотіли шляхом втілення в життя ідеї національного відродження. Цим шляхом йшли свого часу всі нації, що визволилися від колоніального гніту. Яскравим прикладом є чехи. За часів австро-угорської імперії у Празі та в інших містах Чехії було чути лише німецьку мову, а чеську було чути лише в селах та на базарах. Але після розпаду імперії національна чеська інтелігенція закликала і повела чехів до національного відродження. До "одродження" повів поляків президент Пілсудський після виходу Польщі з російської імперії. Нині чехи мають чеську Чехію, а поляки мають польську Польщу.

Упродовж 15 років незалежності, від усіх трьох президентів України ніхто словосполучення "національне відродження" жодного разу не почув. Україна не стала українською. Націонал-патріотів легко відрізнити від ліберал-демократів за їх ставленням до розуміння національної ідеї. Якщо ліберали зводять національну ідею до ситого життя, націонал-патріоти, не маючи нічого проти ситого життя, розуміють під національною ідеєю побудову справді української національної держави.

Націонал-патріоти розглядають русификаторів усіх мастей і калібрів як своїх політичних ворогів. Жоден націонал-патріот не стане давати інтерв'ю олігархічним виданням чи телеканалам російською мовою, тоді коли ліберал-демократ зробить це залобки, оскільки йому доведеться менше "мучитися" через недостатню практику усного українськомовного спілкування. Щоб хто не казав, а українські націонал-патріоти потраплять в історію як політична сила, що виборола державну незалежність

для своєї нації. Ось за що їх так люто ненавидять нинішні комуністи і шовіністи! Адже те, чого не змогли зробити Хмельницький а пізніше Мазепа, те, що не вдалося Грушевському й Петлюрі, те, чого не досяг Бандера з УПА, вдалося українській національно-патріотичній інтелігенції в кінці XX століття. Вона сміливо і рішуче скористалася розпочатими в Росії демократичними процесами та, об'єднавши всі національно-патріотичні сили навколо Народного Руху України, перемогла.

Відтак перед націонал-патріотами постало відразу два надважких завдання. З одного боку, йшлося про побудову замість державного капіталізму, який комуністи називали соціалізмом, капіталізму ринкового. З іншого боку, необхідно було зупинити розпочате російськими царями та продовжене кремлівськими вождями зросійщення української нації, що проявлялося передовсім у витісненні з українського середовища української мови.

Після проголошення незалежності націонал-патріоти втратили свій вплив на ситуацію в країні. Незважаючи на прийняття за їх активною участю законів, які відкривали шлях до роздержавлення власності, воно пішло не за їхнім сценарієм. Водночас не було припинено зросійщення українців. Навпаки: воно набуло ще небезпечнішого і зловіснішого характеру. Чому так сталося? Значна частина колишньої комуністичної та комсомольської номенклатури, яка кинулась приватизувати державну власність, не мала достатніх грошей, аби платити реальну ціну за об'єкти, що приватизувалися. Ця обставина спонукала "червоний директорат" сфальсифікувати у 1994 президентські вибори по Донецькій області і в такій спосіб привести до влади Кучму, який спочатку запліщував очі на розкрадання державних об'єктів, а потім і сам став долучатися до процесу, прозваного в народі "прихватизацією".

Відтоді як почалася епоха "кучмізму", тобто епоха масової приватизації державної власності з грубим порушенням законодавства і моралі, українські націонал-патріоти побачили, що в Україні стартував процес нагромадження і концентрації капіталу. Але вони не стали до нього активно долучатися. Тоді, коли їхні політичні антиподи почали енергійно накручувати капітал, купувати та створювати засоби масової інформації, українські націонал-патріоти взялися за створення партій і громадських організацій та стали активно з'ясовувати, хто з них більший патріот. Якщо якийсь "націоналіст" починав свій власний бізнес, він обов'язково піддавався серед своїх однодумців обструкції і зневазі. Зрештою, оскільки українські націонал-патріоти склалися в основному з інтелігентів – письменників, педагогів, вчених, лікарів, офіцерів тощо – вони не мали реальної змоги стати учасниками "розтягування" державної власності.

Адже для цього треба було бути близько тих місць, де її роздавали, тобто при владі чи біля неї. Як наслідок, націонал-патріоти опинилися при партіях, але без грошей. При грошах, при заводах і фабриках, при телеканалах і тиражах газет опинилися ті, для кого ні українська культура, ні українська

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стр.)

мова, ні перспективи існування українського етносу жодної цінності не являли. У цьому сенсі українська нація найсуттєвішим чином відрізняється від переважної більшості націй, що визволилися від імперій, в яких вони перебували упродовж тривалого часу. Повсюди у таких країнах національно-визвольні революції очолювала національна буржуазія, яка після перемоги революції брала чіткий курс на національне відродження, бо розуміла, що лише міцна, згуртована, здорова нація з єдиною мовою, єдиною церквою та авторитетними національними лідерами може бути запорукою безпеки держави і нації.

Для української буржуазії курс на українське відродження був не лише не прийнятним. Він був для неї ворожим. Українська буржуазія об'єктивно українською національною буржуазією не була. Вона являла і продовжує являти собою зденаціалізовану космополітичну напівкримінальну силу, яка всіма своїми діями взяла курс на продовження зросійщення і асиміляції української нації, бо лише в мутному непатріотичному середовищі їй було легше красти і ховати кінці у воду. Ось чому Україна не стала будуватися як власне українська держава. Започатковані при Кравчукові під впливом національної революції 1991 року перші паростки українізації України були скошені.

Було знищене українське національне кіно, майже повністю здано іншій державі інформаційний простір, була зраджена обкладенням непомерними податками українська книжка, зупинена українізація освіти, насамперед вищої школи. Від націонал-патріотів, як от Муляви, було очищене військо. Ні Кравчук, ні Кучма, ні жоден з їхніх прем'єрів жодного разу не нагадали українцям, що вони українці. Навпаки, постійно пріоритетною була турбота про права "рускоязычних", тобто зросійщених українців.

Натомість публічні згадки про права українців та про необхідність національно-патріотичного виховання молоді були з боку офіційних осіб повністю відсутніми, а подібні вимоги від націонал-патріотів розглядалися як прояви "надоевшого всем национализма". Відмова від політики національного відродження призвела до того, що українська нація замість її об'єднання, яке мало б відбутися на основі повернення всіх етнічних українців до своїх національних цінностей, стала ще глибше розколватися на дві нації.

Щоб переконатися в цьому, варто придивитися до електоральної мапи Ющенка і Януковича зразка 2004 року. На ній прослідковується чітка кореляція: чим менше української національної свідомості і української мови, тим більше голосів було проти українця Ющенка. А там, де української мови майже зовсім немає, там майже всі голосували за сина білоруса і росіянки Януковича. Орієнтація під час голосування не на соціальні чи класові, а на національні критерії збереглася і на останніх парламентських виборах. За Партію регіонів голосували так, наче вболівали за "Шахтёр", за який переживають і донецькі бомжі, і тамтешні олігархи, і ті, хто кидав своїх конкурентів у колодязі, і родичі тих, кого в ті колодязі кидали. Донецька область, яка має населення не менше, ніж всі західноукраїнські області разом взяті, голосувала у 2004 році не проти програми Віктора Ющенка "Десять кроків назустріч людям". На парламентських виборах там голосували не за програму Партії регіонів. Там тих програм ніхто і читати не

збирався. Там голосували за принципом: "плохие, потому что чужие".

З огляду на висловлені аргументи стає зрозумілим, чому націонал-патріоти не змогли взяти владу і опанувати ситуацію після проголошення незалежності. По-перше, з'ясувалося, що та частина українства, яка жила на територіях, що незмінно упродовж більше трьох століть перебували у складі Росії, відійшла від своїх національних витоків, традицій і мови предків такою мірою, що стала перетворюватися в інший етнос. У цьому немає нічого дивного, оскільки за твердженням етнопсихологів, нації, як і люди, проходять кілька етапів свого становлення: зачаття, виношення плоду і пологів.. Образно кажучи, внаслідок звалтування України російською імперією відбулося зачаття нового етносу.

У часи тоталітарного режиму його плід успішно виношувався. У часи Кучми він народився, хоча міг і не народитися, якби в Україні влада була справді українською, яка б своєю послідовною, в тому числі і мовною, політикою зробила своєрідний аборт, повівши зросійщених українців до національного відродження. Висловлена вище позиція не

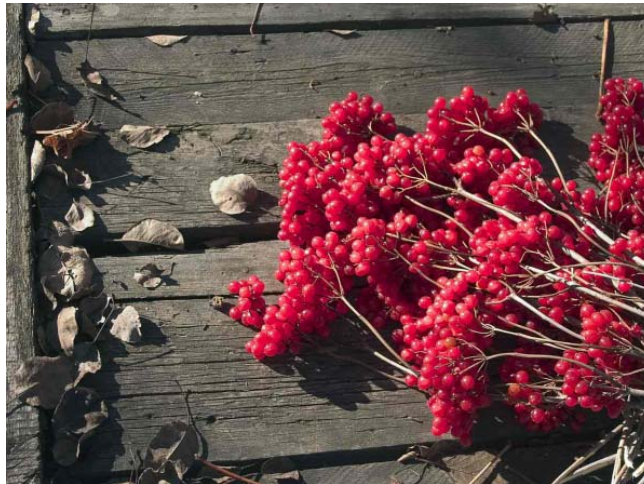
поділяється багатьма аналітиками. Вони схильні говорити про різний менталітет українців, що живуть на сході й заході України, про їхню орієнтацію на різні культури, про різномовність тощо.

А як інакше як не різними етносами можна назвати спільноти людей, якщо вони мають різний менталітет, різні побутові й релігійні традиції, різні мови та ще й є густо зосередженими в різних регіонах? Хто такий українець? Українець це не той, хто носить українське прізвище чи називає себе українцем, уникаючи при

цьому звука "т", та б'ючи себе в груди, твердить, що "он тоже украинец", ставлячи при цьому специфічний наголос - "укрАинец".

Українець - це той, хто себе українцем відчуває, усвідомлюючи себе частиною українського етнічного організму та свою частку відповідальності за його здоров'я і продовження його життя. Чи можна назвати українцем батька з типовим українським прізвищем, якщо він протестує проти відкриття української школи в місті та активно виступає за "провозглашение второго государственного". Адже він усвідомлює, що "второй государственный" невдовзі стане "первым" а відтак і "единственным". І, таким чином, поховає українську мову і націю. У столичному Києві не тільки молоді зросійщені батьки а й українськомовні діди розмовляють з дітьми і внуками російською мовою. І це відбувається незважаючи на те, що в столиці майже всі школи стали українськомовними! Звідси випливає, що вони не бачать потреби у відродженні рідної мови.

Біля затоки "Собаче Гирло", що на Оболоні, сиділи на лавочці дві уже немолоді жінки. Біля них крутився хлопчик років трьох. Жінки спілкувалися українською. Раптом одна з них голосно заговорила: "Максімка! Внучек! Сматрі, варобушки сели, возмі і брось ім хлебушка!" Суспільно важливо розуміти, які мотиви рухають цією бабусею. Адже вона добре знає, що всі школи на Оболоні є україномовними. Та, очевидно, бабуся свідомо не хоче, аби її внук мав у майбутньому українську мову за рідну. Отакі бабусі, що колись повтікали до Києва від пильної і невдячної колгоспної роботи, запихали своїх дітей до переповнених російських класів, тоді коли українські класи були

недоукомплектованими... Такі бабусі були готові до виродження української нації як за комуністів, так і зараз.

До розукраїнення України готові не лише бабусі. Цього прагнуть насамперед політики. Янукович оприлюднив у Москві перед початком минулої парламентської виборчої кампанії одне з своїх головних гасел: "Два язика – один народ". Янукович навряд чи знає, що нічого подібного у природі не буває, бо якщо народ, тобто нація, має дві мови, то це вже не народ, а два народи. Але ті, хто підказали йому згадане гасло, добре знають свою мету. Вона була поставлена ще царями: зробити так, щоб української нації не було взагалі, бо "єсть нация – єсть проблемы, а нет нации – нет проблем". Оскільки виконати цей стратегічний задум імперія не встигла, нині для неї залишається завдання мінімум: поділити українську націю на дві нації. А там буде видно.

Наведені вище роздуми ще раз засвідчують, що українські націонал-патріоти наштовхнулися на несподівані перешкоди. Якщо протидія з боку російських проімперських сил і з боку комуністів ними очікувалася, то спротив з боку мільйонів громадян України, що носять українські прізвища, була несподіваною. Зрештою, народ ніколи йде не туди, куди хоче, а туди, куди ведуть. А проводирями стали Кучма та кучмісти, тобто люди на зразок Лук'яненка, Близнюка і Рибачка на Донеччині, які не захотіли бодай що-небудь зробити для повернення українців Донбасу до своїх національних витоків, не сприяли українській пресі, освіті, церкві. Навіть був випадок, коли один з них публічно перелякався, почувши пропозицію міністра освіти про збільшення українських шкіл на Донеччині: мовляв, "здесь ещё не скоро созреют".

Насправді українізації українського Донбасу вони не хотіли і не хочуть. Але ж таких націонал-перевертнів є сотні тисяч не лише серед усілякого дрібного і великого начальства, а й серед відомих особистостей – артистів, спортсменів, співаків. Що стосується Жулинського, який двічі призначався віце-прем'єром з гуманітарних питань, то він практично нічого серйозного для національного відродження не зробив, а, мабуть, і не міг зробити, бо, коли вже брався за щось серйозне, то відразу чув грізні оклики з Москви. Москва не спала і не спить. Москва постійно пильнує за мовною політикою в Україні. Москві, зрозуміло, шкода було б своєї праці, бо не для того ж вона протягом століть асимілювала українців і фізично нищила їхню національну інтелігенцію, щоб новітні націоналісти ліквідували реальні і вагомі плоди їхніх зусиль.

Отже, ідеї національного відродження об'єктивно протистояла така могутня сила, перебороти яку кільком сотням тисяч пересварених між собою націонал-патріотів не вдалося. Не можна напевно твердити, що в Україні у мовному сенсі нічого не змінилося. У мільйонів українців у центральній частині України змінилося ставлення до української мови. Значною мірою це стосується так званої номенклатури. Тут значна частина начальників різних рівнів звикає користуватися українською. Проте головної обіцянки зі згаданої вище пісні революційних часів – "а ми тії московські кайдани розірвемо" – націонал-патріоти не виконали.

Точніше, вони виконали її лише наполовину. Адже вони домоглися, щоб Україна вийшла з російської імперії, але не домоглися, щоб російська імперія вийшла з України. Росія на всяк випадок залишила в Україні свій Чорноморський флот. Росія залишила в Україні величезний загін своїх попов, які захопили дві найбільші українські святині – Печерську та Почаївську лаври – і які, у свій спосіб, пропагують ідею возз'єднання з Росією. Росія залишила свою топоніміку. Мапи українських міст і сіл засіяні площами і вулицями, названими іменами російських міст, військових і політичних діячів різних епох, значну частину яких інакше як ворогами і катями українського народу назвати важко. Росія залишила в мільйонах українців свою мову, яка мов іржа роз'їдає українську націю.

Звичайно, що вина в цьому не "великого и могучего". Але "великий и могучий" вже знищив не одну мову в нинішній Росії.

Він панує в Білорусії, де вже практично немає білоруських шкіл, і де президент та жоден депутат парламенту не спілкуються і не виступають білоруською мовою. Ось тобі і рівні права двох мов, про що пише білоруська конституція і що хочуть записати у вітчизняній Конституції борці за права "русскоязычного населения". Якого в Україні, до речі, немає, оскільки всі суціль в Україні добре володіють українською мовою пасивно, коли слухають чи читають. В Україні варто говорити про "русскоговорящее население", яке у свою чергу має чимало своїх типів і підтипів.

Москві і її ставленикам в Україні не вдався план "білорусизації" всієї України. Тому вони вже протягом п'ятнадцяти років незалежності України успішно втілюють цей план в східних і південних регіонах країни. Останнім свідченням цього є спроби Партії регіонів проголосити російську мову регіональною. Цікаво лише, чому націонал-патріоти мовчать. Чому не мітингують і не протестують, співаючи "Червону калину"? Чому не пікетують президента, який спочатку щось було сказав, а відтак замовчав, не бажаючи, напевно, псувати стосунки з тими, хто хоче двома мовами об'єднати одну націю і з ким може ще доведеться йти в парламентську й урядову коаліцію? Чому не знайдеться серед націонал-патріотів бодай один Олекса Гірник? Той спалив себе живим, протестуючи проти русифікації українців, а тут ніхто навіть протесно проголодувати кілька днів жодного разу не наважися.

У відповіді на ці питання приховується гірка істина. Українські націонал-патріоти виявилися надто слабкою політичною силою. Після проголошення незалежності їхні лідери стали навперейми створювати під себе політичні партії, які більше переймалися з'ясуванням стосунків між собою ніж українськими національними справами. Важко навіть пригадати, чого суттєвого і конкретного добилися українські патріотичні громадські організації, які завжди більше захищаються, ніж наступають. Не легше пригадати, що конкретного зробив профільний комітет Верховної Ради, який постійно очолюється відомими в країні націонал-патріотами.

Ось уже більше року, як до влади прийшли помаранчеві, а про розробку державної програми захисту прав українців і підтримки української мови нічого не чути. Не було нічого легшого зробити, як домогтися заміни бодай частини проросійської і більшовицької топоніміки. Але ніхто не виявився здатним навіть згадати про цю проблему. Схоже, що багатьох патріотів приспали комфортні мерседеси, солодке життя в квартирах з європейським ремонтом та регулярні відпочинки на морі з проживанням в багатозіркових готелях.

Перераховані фактори лише на перший погляд видаються суб'єктивними. Нерішучість і безсилля українського національно патріотичного руху об'єктивно випливає із несформованості і слабкості української нації. Якщо немає сильної нації, то немає і сильної національно-патріотичної інтелігенції та відсуття її згуртованість, відданість національній ідеї і рішучість. Що то буде зараз, після поразки націонал-патріотів на виборах та нового наступу проросійських сил? Що то буде з червоною калиною та славною Україною?

Юрій Гнаткевич

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

**Ірина Калинець - Президентіві.
Припинити сваволу україножерів! (скорочено)**

Шановний Пане Президенте!

Звертаюся до Вас із відкритим зверненням, оскільки, як виглядає, прорікши на майдані красиві слова про "маленьких українців", Ви, мабуть, ненароком забули: то на їхні листи до Вас Ви, або ж, принаймні Ваша адміністрація, мали б відповідати бодай одним реченням. Хоча б повідомленням: лист отримано, ухвалено якесь там рішення чи відіслано на розгляд у відповідні органи. Але марно вже два роки достукуються до Вас (перейшовши попередньо всі можливі інстанції) вчені Львова, намагаючись звернути Вашу увагу на страхотливі факти розкрадання фондів Центрального державного історичного архіву у Львові – Ви, або ж Ваша адміністрація, мовчите. Чи не тому, що до Вас звертаються "маленькі українці" – якісь там члени Наукового Товариства ім. Т. Шевченка, академіки Національної академії наук України, заслужені діячі науки, ще й Герої України (саме Герої України академік Борис Возницький передав Вам особисто в руки лист про архівні втрати, які сягають понад десятки мільйонів гривень)?

Живемо ж, здається, не в СРСР, живемо начебто в демократичній державі, де не мало б бути місця нищентно національної спадщини та зневазі до національної культури, де панує свобода слова і повага до прав людини, де ніхто нікого не переслідує за право критикувати навіть найвищих владомощів, та й всюдисущого КДБ, яке служило владомощцям, немає...

Натомість є українська Служба безпеки, яка мала б дотримуватися конституційних норм, дбати про збереження національних цінностей і пильно відстежувати прояви порушення прав людини та прояви національної, расової чи етнічної дискримінації, особливо з боку чиновництва, зокрема, україножерного, яке, щоб утриматися на своїх пишних кріслах, часто готове вдатися до найзлочинніших дій (це докаже перебіг виборів Президента, його отруєння, намагання колишньої влади довести до кровопролиття тощо).

Та СБУ України не цікавлять ані знищення національних багатств, ані патологічна ненависть шовіністичного чиновництва до української мови, національної символіки. Ця Служба мовчазно спостерігає, як гинуть українці лише за те, що вони – українці. Здається, цю Службу цікавлять лише шпигуни на Марсі та власні особняки на кістках закатованих гебістами невинних людей в Україні. Не наводитиму тут списку фізично знищених за попередньої влади членів Конгресу українських націоналістів, чи українських журналістів, чи промисловців. Ідеться про сьогоднішній день.

Нещодавно Краматорський міський суд засудив на три роки позбавлення волі та три роки позбавлення права проводити господарську діяльність відомого в усій Україні вчителя, директора Першої української гімназії на Донеччині Миколу Конобрицького. Цитую за публікацією "Донецька влада бачить українську освіту лише за ґратами" ("Україна молода", 20 червня 2006 р.): "Єдиний директор навчального закладу, який відмовився очолити у своїй гімназії осередок Партії регіонів і під час Помаранчевої революції відкрито виступив проти відрядження за державний кошт вчителів спостерігачами від Партії регіонів - тепер у тюрмі... Минулого року директор української гімназії мав необережність зробити зауваження

вчительці, членкині Партії регіонів про те, що непедагогічно обзивати дітей, які встали під час виконання гімну України... "помаранчевими крисами". Вчителька обурилася, подала на директора в суд, відкрито погрожуючи у вчительській "розмазати цього націоналіста по стінці". Суд програла".

Далі долучилася "важка артилерія" - перевірки (деколи - тричі на день), комісії, погрози телефоном, дикий тиск на вчителів. І, нарешті, грубо зліплене звинувачення - і згаданий вище вирок.

Що ж, методи відомі. Достоту так само чинили з нами, політ'язнями 1960-х років, очманілі від всездозволеності шовіністи з когорти "верних брежнєвцов" Але тоді ми жили в тоталітарній державі під назвою СРСР. А нині?

Усе, Пане Президенте, терпечь увірвався! На Ваших очах, очах гаранта Конституції, триває відверте та цинічне переслідування "простих українців" за те, що вони - українці! А Ви знаєте, що переслідування за етнічну приналежність заборонено не лише Конституцією України, а й Декларацією прав людини і міжнародним законодавством.

Чому ж Ви мовчите? Чому мовчать СБУ, Прокуратура, МВС? Чому досі на волі злодії, які обікрали Україну, в тому числі й тих же донеччан, на сотні мільярдів гривень, позбавивши українських дітей змоги навчатися в нормальних умовах, натомість до тюрми запроторено українського вчителя, який не хотів, щоб українські діти сиділи в школі-конюшні? Чи хтось зі злодіїв-олігархів дав гроші на її ремонт? Зрештою, порівняйте, як виглядають російськомовні гімназії чи напівприватні російськомовні садочки на Донеччині? А при тім поцікавтеся, кому там дозволяють працювати, а кому - ні? І чому мають право на працю україножери - ті, хто обзиває українців "хохлами", а їхніх дітей - "помаранчевими крисами", натомість українці в низці випадків безробітні або ж заробляють на шматок хліба на роботах, які далеко не відповідають ані їхньому фахові, ні освіті, ні можливостям. А при тім принагідно задумайтеся, чи не в одному ряду нищення людей – і нищення українських пам'яток, архівів, усього, що може зберегти пам'ять кожного українця про його походження.

Пане Президенте! Ви не можете не знати, що нині громадськість Донеччини виставила пікети біля виконкому та міського суду для проведення збору підписів на підтримку Миколи Конобрицького – про це Вас зобов'язані були повідомити Ваші служби. І як гарант Конституції Ви мали б ухвалити відповідне рішення. Тому повторюся ще раз – є речі, коли терпечь уривається. Довідавшись про свавільну розправу над людиною за її етнічну приналежність, до того ж розправу, прямо чи непрямо схвалену владою, не має права мовчати ніхто, незалежно від національності, освіти, посади тощо. Бо ніхто не повинен забувати, що така розправа, здійснена руками державних чиновників, у якій би то не було країні, рано чи пізно приведе до репресій, концтаборів і крематоріїв.

Не закликаю Вас, гаранта Конституції, поставити свій підпис під листом на захист Миколи Конобрицького – керуючись Конституцією України, Ви, Президент України, маєте покласти свій підпис на указі про недопустимість шовіністичною шабашу україножерів (стосовно української мови, культури, пам'яток тощо) і на указі про звільнення з тюрми М. Конобрицького як заслуженого перед українського громадськістю, освітянами, батьками та школярами вчителя і директора української гімназії. Лише підпис – не життя! Бо життя мільйонів українців було вже покладено задля права Президента незалежної України класти свій вирішальний підпис на благо правди і справедливості.

Contra spem spero,
політ'язень комуністичних таборів Ірина Калинець

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю
<http://zustrich.quebec-ukraine.com/index.html>
<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Українці у Мозамбіку

Трохи історії

Одним з перших українців у Мозамбіку (або принаймні людиною, яка мала українські корені), можна назвати Льва Крюгера, сина української мами та німецького тата, який народився у далекому 1912 році у Хабаровську (Россія). Його український дід, Арсеній Шворін, був вчителем у Києві, але через свою участь у політичній діяльності проти царату у русі народників, був висланий разом із родиною на російський Далекий Схід. Лев Крюгер прожив довге і цікаве життя переважно у китайському Далекому Сході, але з 1954 року він проживав у Мозамбіку, де професійно займався мисливством. Лев Крюгер помер у 2004 році, не доживши 2-х місяців до своїх 92 років і був відспіваний у грецькій православній церкві міста Мопуту.

Перші мозамбікці почали приїжджати на навчання в Україну ще у 60-ті роки, коли ще не існувало, ані незалежного Мозамбіку (був часткою португальської колоніальної імперії), ані незалежної України. Мозамбікські студенти приїжджали в Україну, через посередництво національно – визвольного руху ФРЕЛІМО (Фронт Визволення Мозамбіку). У 1964 – 1971 році, представником ФРЕЛІМО в Україні (саме в Україні, а не в СРСР), був Антоніу Лоренсу Шаде, людина яка в цей момент займає провідні посади в юридичній системі мозамбікської провінції Нампула (північ країни). Деякі з цих мозамбікців одружувалися на українках, пізніше дехто з них приїхав в

400—700 українців (до цієї кількості зараховуються діти від змішаних шлюбів). Адже більшість цих афроукраїнців народилися в Україні, мають одного з батьків (переважно, матір) — українського роду, і якщо колись побажають отримати українське громадянство, чинний закон дозволяє їм це зробити. Організованої української громади в Мозамбіку не існує, так саме як української церкви, чи українських громадських організацій. Більшість українців є православного обряду і ходять до грецької православної церкви, священник якої, о. Георгій є вихідцем з України.

У Мозамбіку не існує жодного українського дипломатичного представництва. Найближче Посольство та Консульство знаходяться у столиці Південно – Африканської Республіки, місті Преторія. Консул буває у країні дуже рідко, скажімо, за весь 2005 та шість місяців 2006 року, він не зустрічався із громадою жодного разу. Не має у Мозамбіку навіть почесного консула, хоча у країні живе певна кількість людей, які в різні роки вчилися в Україні і зараз займають почесні посади в Уряді, державних організаціях. Скажімо, колишній міністр внутрішніх справ, Алмеріно Маненже вчився у Київській академії Військово – Повітряних Сил, і таких, як він, чимало.

Політичне життя у Мозамбіку

Мозамбік сьогодні — це фактично двопартійна країна. Правляча партія ФРЕЛІМО (Фронт Визволення Мозамбіку), опозиція — колишня антикомуністична партизанка — РЕНАМО (Мозамбікський Національний Опір). Інші партії помітної ролі у політичному житті країни не відіграють. Останні парламентські вибори, які проводяться одночасно з президентськими (грудень 2004 року), були виграні ФРЕЛІМО. Опозиція оскаржила ці результати, звинувачуючи ФРЕЛІМО у фальсифікації (голосування 100% виборців на окремих дільницях, побиття

спостерігачів від опозиції, маніпуляції з виборчими скриньками), але міжнародні спостерігачі підтвердили легітимність виборів. Близько 60% громадян не взяли участі у цьому голосуванні. На президентських перегонах виграв кандидат від ФРЕЛІМО — Арманду Еміліу Гебуза, вихованець спец – служб, колишній політичний комісар армії.

спостерігачів від опозиції, маніпуляції з виборчими скриньками), але міжнародні спостерігачі підтвердили легітимність виборів. Близько 60% громадян не взяли участі у цьому голосуванні. На президентських перегонах виграв кандидат від ФРЕЛІМО — Арманду Еміліу Гебуза, вихованець спец – служб, колишній політичний комісар армії.

Українська громада у Мозамбіку.

Сучасність

За неофіційними підрахунками, у Мозамбіку сьогодні проживає близько

За неофіційними підрахунками, у Мозамбіку сьогодні проживає близько

За неофіційними підрахунками, у Мозамбіку сьогодні проживає близько

(прод. на наступній стр.)

(продовження з попередньої стр.)

Як Дмитро Яцюк опинився в Африці?

Мама, Людмила Макасселе у 1985 році закінчила правничий факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка і переїхала жити у Мозамбик. Працювала начальником відділу кадрів у державної компанії Hidrocarbonetos de Mocambique, викладала право в єдиному на той час державному університеті ім. Едуарду Мондьяне, потім стала прокурором у столиці країни — місті Мапуту. Зараз вона є Прокурором Республіки Першої Категорії.

Оскільки мама народилася у передмісті Санкт-Петербурга, у 2004 році російський Перший канал зняв про неї 20-хвилинний фільм на тему «Успішні росіяни,

розсіяні по світу» (до сих пір не показаний по ТБ).

Сподіваюсь, що коли не-будь якийсь український телевізійний канал також захоче розповісти про маму, яка зроби-ла вражаючу кар'єру у Мозамбіку. Тим більше, що по жіночій лінії вона є далекою родичкою Павла Тичини (Павло Григорович був двоюрідним братом маминої бабусі).

Яким у Мозамбіку є ставлення до білого населення?

Переважає більшість жителів Мозамбіку є бідними і дуже бідними, переважає більшість європейців у країні є принаймні заможніми. Звідси й неприязнь бідних до заможних, але оскільки бідні є, зазвичай, людьми неосвіченими, то у першу чергу вони помічають колір шкіри. Взагалі ж у Мозамбіку існує певна тенденція до того, аби мулати товаришували і одружувалися із мулатами, індуси з індусами, до того, аби білі брали на роботу білих. Навіть серед африканців досить часте явище, коли вихідці із певної провінції, привозять прислугу зі своєї батьківщини. Свого часу лідер мозамбікської революції, маршал Самора Машел зробив дуже багато, для того, аби переплавити «нарід у націю», але цю титанічну роботу неможливо закінчити за двадцять чи навіть п'ятдесят років.

Міжрасові шлюби

Африканці за своєю природою є полігамними, а це зовсім не сприяє щасливому шлюбу і сімейному добробуту. У змішаних родинна зшитовуються несподівані ідеї щодо виховання дітей, стосунків з родичами, сексу чи ролі жінки у шлюбі. Якби хтось спитав у мене, чи варто українській жінці одружуватися із африканцем, я б порадив краще пізнати людину, оцінити її поведінку — і обов'язково ще вдома, в Україні. Не варто думати, що людина, яка є брутальною, невірною чи брехливою, може стати кращою у себе на Батьківщині.

Перша українська веб-сторінка в Африці

Здебільше — це португаломовна сторінка (гібрид сайту, вебжурналу і мережного щоденника), але також має трохи

інформації англійською та українською мовами. У дні Помаранчевої Революції веб-сайт поширював багато інформації з України португальською мовою. Ця інформація також розсилалася на адреси часописів та ТБ у Мозамбіку, Португалії і Бразилії та для всіх політичних партій, які мають депутатів у парламенті Португалії.

Адреса на Інтернеті: <http://ucrania-mozambique.blogspot.com>

При створенні сторінки, переслідувалася ідея розповісти правду про Україну, людям португаломовного світу: Ангола, Бразилія, Гвінея — Біссау, Кабо Верде, Мозамбик, Португалія, Східний Тимор та Макау. На сьогоднішній день (22.06.2006) блог вже відвідали 14.806 осіб, з них Бразилія репрезентує 51% відвідувачів, Україна 10%, Мозамбик 10%, США 6%, Австралія 4% та Єгипет 2%.

Інший напрям роботи — це створення культурних мостів між Україною та Мозамбіком, між українською культурою та культурами народів цієї країни. Між мозамбікцями, які вчилися в Україні, українськими вузами, друзями чи навіть дітьми. Першою успішною благочинною акцією блогу стала успішна спроба допомогти мозамбікському тату, згаданому вже Антоніу Лоуренсу, знайти свого українського сина, якого він не бачив впродовж 34 років.

Марічка Габурда-Чигрин

Наші партнери в Дніпропетровську

<http://www.swichado.com/>

Літературно-художній альманах "Свічадо"
м. Дніпропетровськ

літературно-

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби

збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або для перевидання забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Проект "Оживи книжку для України" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики
Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану

Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегдження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків. **За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:**

**“Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в м. Оттаві”
тел. (613) 725-0006
e-mail: orest.dubas@serviccanada.gc.ca**

Фестиваль імені легендарного Шухевича

Всеукраїнський фестиваль патріотичної та бардівської пісні імені Романа Шухевича відбувся 25 травня в селі Гуків Чемеровецького району на Хмельниччині. На крутому березі річки Збруч, яка не одне десятиліття була кривавим кордоном між західною та східною Україною, зібралися піснярі та виконавці із Слобожанщини і Поділля, Черкащини і Волині... Ураганний вітер, гроза та град, що розгулялися напередодні, і залишили половину Чемеровецького району без електрики, повалили військові намети, які встановили організатори, але не стали перешкодою, щоб розпочати змагання у пісні, присвяченій рідній землі та борцям за її волю і незалежність.

Ідея фестивалю зародилася тут же, на узліссі, 13 жовтня минулого року, де представники громад трьох областей – Тернопільської, Хмельницької та Рівненської – встановили хрест-пам'ятник на місці спалення більшовиками тіла легендарного командира УПА Чупринки – Романа Шухевича. У виконавців акту вандалізму був наказ: змести з лиця землі навіть прах патріота, вивезти його подалі від Західної України, щоб з його могили не створили місце поклоніння. Обгорілі останки Чупринки енкаведисти кинули в Збруч. Торік восени дві бригади водолазів натрапили на кістки, але досі, за нашою інформацією, вони не ідентифіковані. Тим часом хрест у гуківському лісі вже став місцем паломництва. Хто проїздить тернопільською трасою – неодмінно гальмує тут, між Гуковом та Скалою Подільською, на кордоні двох областей, замилувавшись вражаючим простором, що в кожне серце вселяє сильне відчуття волі. Підходять подорожні до хреста, і навіть непосвячені в подробиці тих подій, проникаються шанобою до високих вчинків нескорених своїх одноплемінників. Численні звернення,

особливо від педагогів, спонукали центр туризму Кам'янець-Подільської районної державної адміністрації розробити місцевий туристичний маршрут.

Роман Шухевич, генерал-хорунжий і головний командир УПА, голова секретаріату УГВР, головний провідник ОУН на рідних землях. УПА в нерівних умовах вела боротьбу із найсильнішими і найкривавішими на той час світовими системами - фашистською та комуністичною, котрі у своїй жорстокості не гребували і помстами над малолітніми дітьми.

Людиноненависницькі імперії фашистська Німеччина та комуністичний ССРСР, маючи величезний досвід організації партизанської боротьби, контролюючи всю навколишню територію на тисячі кілометрів і застосовуючи найжорстокіші тотальні методи з масовими депортаціями, з терором та кривавими провокаціями, протягом 15 років не могли упоратись з національно-визвольним рухом українського народу.

Розроблена Шухевичем стратегія і тактика, розрахована на тривалий час підпільної партизанської боротьби в умовах повної ізоляції, відсутності підконтрольних територій і будь-якої сторонньої допомоги, створила історичний прецедент і відкрила нову сторінку в історії воєнної теорії і практики; стала класичним предметом вивчення в усіх військових академіях світу.

Цікаво, що не тільки місце поховання, але і народження Романа оповите таємницею. За одними даними Шухевич народився у дату, яка має неабияке символічне значення для української історії - 30 червня 1907 року - у Львові в будинку, що на вулиці Довбуша, 2 і охрещений 26 липня 1907 року в Успенській церкві. За іншими - 07 липня 1907 року в місті Краковець, Галичина, де його батько був суддею.

Дудаєва охороняли українці?

Російські «Ізвестія» 16 червня надрукували інтерв'ю Аркадія Вольського, президента Російського союзу промисловців і підприємців, котрий у 1995 році входив до складу російської делегації на переговорах із керівництвом Чеченської республіки під егідою ОБСЄ. У розмові із журналістами російський чиновник розповів про свою зустріч із президентом Ічкерії Джохаром Дудаєвим. За словами Вольського тодішній успіх переговорів залежав від рішень Дудаєва, який не приймав безпосередню участь у самих переговорах, а із гир керував чеченською делегацією. Саме з метою знайти спільну мову із чеченським президентом А.Вольський і попросив про зустріч. Щоправда росіяни одночасно вирішили підкупити чеченського президента і таємно запропонувати йому виїхати в Йорданію й отримати грошову винагороду. Насправді саме ця спроба підкупу і була головною причиною, через яку А.Вольський домагався зустрічі із Дудаєвим.

Після отримання згоди на зустріч А.Вольський вирушив в гори. До місця перебування лідера чеченців добирались дві доби. Дудаєв зустрів гостя високо в горах. Під час розмови Дудаєв висловився позитивно щодо продовження мирних переговорів проте пропозицію покинути Чечню жорстко відкинув. За словами Вольського Президент Ічкерії «смертельно образився» і заявив, що навіть не думав, що йому генералу запропонують «ганебно втекти». "Та я спокійно помру тут!" – наголосив він.

Цікавим моментом інтерв'ю є зізнання А.Вольського про те, що охорона президента Ічкерії складалася із українців. Ось як він описує своє спілкування із охороняцями (прочитуємо мовою оригіналу): «Охрана у Дудаєва состояла не из чеченцев - целиком из украинцев. Когда шашлык принесли, один, помню, спрашивает: "Вам хай пожирнее?" Я человек простой, говорю: "Ты давай по-русски". Он покачал головой: "Нэ можемо, нэ розуміем". Я не стал интересоваться с Западной они Украины или Восточной. Видно было, что люди нанятые и хорошо проверенные. Не примитивные головорезы. Никто из них не выдал, где Джохар скрывался, так его найти и не сумели».

*Повну версію інтерв'ю можна прочитати в Інтернеті за адресою:
<http://www.izvestia.ru/person/article3093809/>*

Гексоген під штабом Юшенка. Теракт, який міг змінити хід історії України

Вибори президента 2004 року залишили у спадок декілька детективних історій. Окрім отруєння майбутнього переможця, був не менш заплутаний сюжет, який на півтора роки вивав з поля зору преси і громадян. Йдеться про спробу підризу штабу Віктора Юшенка на Подолі. Недавно певну ясність у цій справі вніс суд першої інстанції, засудивши виконавців злочину – росіян Михайла Шугая та Марата Москвитіна.

Загроза масштабного теракту напередодні другого туру виборів була реальною. Майже десять годин – до четвертої ранку 21 листопада 2004 року – під офісом Юшенка простояв автомобіль, начинений гексогеном. Жертвою вибуху міг стати не тільки нинішній президент, але й увесь помаранчевий бомонд: Олександр Зінченко, Олег Рибачук, Ірина Геращенко, Анатолій Гриценко і навіть Віра Іванівна, які мали кабінети в будинку за адресою Боричев Тік, 22а. За версією слідства, лиха не сталося лише через відсутність команди від замовника.

На судовому процесі в Апеляційному суді Києва, який дивним чином оминув увагу мас-медіа, фігурувало прізвище скандального олігарха з Лондону. В тому числі – з вуст обвинуваченого Шугая, який свідчив, що діяв в інтересах людини із "клану Березовського". Шугай наполягав, що не збирався висаджувати штаб Юшенка в повітря, і нібито брав участь лише "в імітації терористичного акту з метою підвищення рейтингу кандидата у президенти України".

Суд визнав Шугая і Москвитіна винними у контрабанді, незаконному володінні та зберіганні вибухових речовин та використанні підроблених документів. Саме за це вони отримали відповідно шість і чотири роки ув'язнення. Головна стаття обвинувачення – незакінчений замах на терористичний акт – була відкинута. Суд вирішив, що зловмисники "на останньому етапі, усвідомлюючи негативні наслідки для життя та здоров'я людей, з власної ініціативи відмовились від здійснення злочинного наміру". Тим не менш, у вирокі констатувалося, що "обвинувачений Шугай діяв з умислом на здійснення вибуху і був готовий виконати наказ замовника". Москвитін своєї вини у підготовці підризу не визнав і заявив, що лише допомагав знайомому як шофер. Натомість Шугай не заперечував факт маніпуляцій з вибухівкою, однак твердив, що діяв лише з метою інсценування терористичного акту.

На допитах Шугай вказав на людину, яка замовила підготовку теракту в Києві. За його свідченнями, пропозиція поступила від антиквара на ім'я Дмитрій з оточення Єгора Шуппе – зятя Бориса Березовського. Шугай розповів, що перша розмова з замовником відбулася наприкінці вересня 2004 року у Сундуновських банях в Москві. Замовник Дмитрій пояснив Шугаю, що бізнес-інтереси одного з його партнерів залежать від результатів президентських виборів в Україні. Тому він зацікавлений у штучному підвищенні рейтингу одного з кандидатів, і для цього потрібно імітувати замах на Віктора Юшенка.

За імітацію теракту із використанням вибухівки Шугаю було обіцяно 250 тисяч доларів, з яких 50 тисяч він отримав авансом. У спільники Шугай вирішив залучити свого знайомого

Москвитіна. У суді Шугай підтвердив обставини, за яких він отримав замовлення на підготовку теракту. Він також визнав, що підтримував стосунки з Шуппе, починаючи з 1996 року, і колись навіть бачив в його товаристві самого олігарха Березовського.

Почуте у залі суду дозволяє докладно відтворити обставини злочину. Шугай обзавівся гексогеном заздалегідь – в Литві у травні 2004 року. Решта складових вибухового пристрою (дистанційне управління і електродетонатори) він придбав на початку жовтня в Москві. 17 жовтня 2004 року Шугай з Москвитіном прибули з Москви до Києва. Тут їх чекав асистент – невстановлена слідством особа з фальшивим паспортом на ім'я російського громадянина "Сергучова Д.М."

В ході підготовки до теракту зловмисники використовували три різні машини. Перше з авто, "Газель" зі схованкою, знадобилось, щоб таємно завезти вибухівку в Україну. Це сталося 22 жовтня.

Передвиборча штаб-квартира Юшенка на Боричевом Току, будинок 22-а. Колом виділено вікно кабінету майбутнього президента

На іншій машині – "дев'ятці" з російськими номерами – Шугай з Москвитіном пересувались самі. В цьому авто їх, зрештою, і затримали. Третю машину – ВАЗ-21043 з номерами 490-74 КН – придбали в Києві, спеціально для використання у теракті. Саме це авто стояло біля штабу Юшенка в ніч на 21 листопада.

Мешкали Шугай і Москвитін на дачі в селі Дударків Бориспільського району. Звідти періодично навідувалися в Київ та Москву – потягами та літаком. Востаннє Шугай побував у російській столиці 18 листопада,

затримавшись там лише на декілька годин. В суді Шугай свідчив, що протягом жовтня-листопада 2004 року регулярно

спілкувався із замовником. За його словами, спочатку "імітація теракту" планувалась на день першого туру виборів – 31 жовтня. Усі приготування було здійснено, але потім замовник відклав дату "X" ще на три тижня. У зв'язку з цим між Шугаєм та антикваром на ім'я Дмитрій почалися тертя. В суді Шугай доводив, що боявся замовника і навіть озброївся – на випадок подальшого загострення стосунків між ними.

З наближенням дати другого туру виборів, 19 листопада 2004 року Шугай і Москвитін зняли номери в київських готелях "Знання" і "Кооператор" (район київських вулиць Микільсько-Ботанічної та Саксаганського). Наступний день був цілком присвячений підготовці до теракту. В 11:00 росіяни привезли вибухівку з села Дударків в готель "Знання". Близько 15:00 у номері Шугая перевірили працездатність механізму управління вибуховим пристроєм. В 18:00 – перемістили пакет з вибухівкою в багажник четвертої моделі "Жигулів" і поїхали на Поділ. Зупинивши легковик в 10 метрах від офісу Юшенка, Шугай, за версією обвинувачення, привів пристрій в бойову готовність. Сам зловмисник твердить, що залишив в машині вибухівку, відокремивши від неї детонатора. Він також наполягає, що навмисно розташував авто в полі зору камери спостереження і очікував, що на нього зверне увагу охорона.

На думку слідства, вибух насправді планувався, а виконавці очікували команди від замовника теракту. Можливо такої команди не поступило, а можливо, Шугай її проігнорував. Близько четвертої години ранку 21 листопада Шугай забрав вибуховий пристрій з ВАЗ-21043 (машина залишилась на Боричевому Току) і переніс його в інше авто – "дев'ятку" з

російськими номерами, яка чекала на Контрактовій площі. Після цього зловмисники поїхали відсипатися до своїх готельних номерів.

Дії Шугая з вилучення вибухівки з припаркованої біля штабу Ющенко машини стали підставою для його виправдання. За оцінкою суду, він здійснив їх "на власний розсуд, в умовах, коли йому ніхто не заважав довести підготовку до теракту до логічного завершення". Як свідчить Шугай, об 11 годині в день виборів до нього зателефонував замовник. Шугай нібито повідомив йому, що машину з вибухівкою не виявили, і на цьому, як виконавець, він вважає свою місію завершеною. Подальші наміри підривників залишились неясними. Суд визнав, що не існує жодних доказів того, що вони продовжували діяти у змові на вчинення теракту.

Приблизно о 19 годині 21 листопада, в день другого туру виборів, Шугай з Москвитіним були затримані. Це сталося випадково: спрацювала сигналізація в одному з київських помешкань, міліція зупиняла всі підозрілі машини, побачила авто з російськими номерами, водій та пасажир стали поводитися нервово – і під час перевірки легковика там знайшли вибухівку.

Точна вага виявленого у зловмисників пластиду (його основним компонентом є гексоген) становила 2 кілограма 990 грам. За висновками експертизи, цього достатньо для того, щоб зруйнувати будівлі та смертельно травмувати людей на відстані до 20 метрів, нанести часткові пошкодження і покалічити – до 120 метрів. Таким чином, у разі вибуху постраждав би не тільки штаб Ющенко та люди всередині, але і резиденція посла США Джона Гербста, яка розташована у двох хвилинах ходи. Нестача 10 грамів до "рівних" 3 кілограмів у вазі вибухівки свідчить, що її випробували перед використанням – так завжди роблять професіонали.

Після затримання проти Шугая і Москвитіна було порушено кримінальну справу за фактом незаконного зберігання вибухових речовин. Спочатку слідство перебувало у провадженні Голосіївського райвідділу київської міліції. 22 грудня 2004 року справу було перекваліфіковано за статтею про замах на вчинення терористичного акту і передано до СБУ. При підготовці цієї статті нам вдалося поспілкуватися з джерелами в оточенні двох попередніх керівників СБУ – Ігоря Смешка й Олександра Турчинова – які розслідували справу підривників.

Версія 1

За інформацією джерел, близьких до Ігоря Смешка, ще у січні 2005 року слідство наблизилося до встановлення особи замовника теракту. У відповідь на запит Служби безпеки України, МВС Росії надіслало довідку про зв'язки Шугая - допомогло те, що раніше він був двічі засуджений в Москві.

Серед знайомих Шугая були названі зять Березовського Георгій Шуппе (чоловік старшої дочки олігарха Катерини) та антиквар на прізвисько "Ханкін" (справжнє ім'я Дмитрій Фаєрович). Останній, за даними російських правоохоронців, підтримував контакт з підприємцем Дмитром Босовим.

Для встановлення можливого замовника злочину росіяни передали до Києва фотографію Фаєровича. Проте, Шугай на слідчому експерименті відмовився упізнати там антиквара Дмитрія.

Ймовірно, Шугай, як досвідчений рецидивіст, застосував традиційну тактику злочинців – ухилятися від конкретних підтверджень своїх же свідчень. Після цього наприкінці січня 2005 року у відрядження до Москви вирушила група сбушників. У ФСБ їм заявили, що не володіють даними про причетність Шугая та Москвитіна до терористичних угруповань. Натомість, представники УБОЗ МВС Росії ще раз підтвердили інформацію стосовно зв'язків Шугая. Росіяни уточнили, що надане раніше фото Фаєровича є застарілим, і пообіцяли, що при отриманні свіжого надішлють його в Україну.

(прод. на 14 стр.)

Київ вийшов на 21-ше місце у списку найдорожчих для проживання міст світу

Такими є результати проведення нового рейтингу найдорожчих для проживання мегаполісів планети, що опублікував у понеділок дослідницький центр Mercer Human Resource Consulting. При складанні рейтингу за основу береться вартість життя в Нью-Йорку, що оцінюється в 100 балів. Так, цього року Київ одержав 89,8 балів і пересунувся з 54-ого на 21-ше місце. В основному причиною послужило зростання гривні і цін у порівнянні з долларом, говорить у звіті Mercer Human Resource Consulting. Водночас багато Східноєвропейських мегаполісів упали в рейтингу в зв'язку з девальвацією місцевої валюти порівняно з долларом. Наприклад, Прага змістилася з 22 місця на 50, набравши 82,1 бал. Москва одержала 123,9 бала і вийшла на перше місце, а Санкт-Петербург із 99,7 балами опинився на 12-му місці у світі і 7-м - у Європі, передає Інтерфакс.

Лідерство Москви обумовлюється різким зростанням вартості життя в місті. На друге місце у світі піднялася столиця Південної Кореї - Сеул, Токіо опустилася на третю позицію. Лондон одержав 110,6 бала і посів п'яте місце у світі і друге в Європі. Також у числі найдорожчих міст Європи - Женева, Копенгаген, Цюрих і Осло. З 144 міст, що вивчалися для складання щорічного списку, найдешевшим, як і рік тому, виявився Асунсьйон - столиця Парагваю.

Луганські археологи відкопали стародавній курган

Відкриття луганських археологів доводить, що наші предки, індоєвропейці, були не лише сучасниками скіфів та сармат, але й жили по сусідству на сході України. Біля селища Краснореченськ вони розкопали курган, якому більше чотирьох тисяч років. Історики з'ясували - тут жили племена, які прийшли з південного сходу. Стародавні люди займалися переважно рослинництвом і не були воявничими, тому що не мали досить зброї. Численні знахідки, переважно предмети побуту, вказують на катакомбну культуру. В розкопаному кургані знайшли своєрідні могили тієї епохи. Померлих ховали в порожніх кімнатах, які накривали великими деревами.

Досвідченим археологам і студентам-історикам в розкопках кургану допомагають місцеві жителі. Люди пишаються історичною спадщиною та допомагають технікою й порадами. Вони обіцяють стежити за курганом по закінченні цієї експедиції, щоб замість них не з'явилися так звані "чорні археологи". Археологи задоволені, що вчасно розпочали розкопки, тому що курган поступово руйнується й багато стародавніх поховань уже безвісти зникли. Однак знайденого матеріалу вистачить, щоб Луганщина стала новою Меккою для істориків і знавців стародавностей.

Освітній портал

(прод. з 13 стр.)

На думку джерел, близьких до Смешка, розслідування можна було довести до логічного кінця. Але наступне керівництво СБУ змінило своє ставлення до справи, оскільки там з'ясувався слід небайдужого до революції Бориса Березовського. Прес-служба СБУ повідомила "Українській правді", що "на початку літа 2005 року частину матеріалів було виділено в окреме провадження для встановлення замовників теракту та інших співучасників злочину". Це дозволило висунути Шугаю і Москвитину звинувачення і передати їхню справу до суду. Про завершення слідства у справі підричників повідомляв свого часу перший заступник Турчинова Василь Крутов. Джерела в оточенні Смешка впевнені, що вибух мав стати черговою передвиборчою провокацією Бориса Березовського. Перша спроба, пов'язана з дивним зникненням Івана Рибкіна, провалилася.

Ці ж джерела упевнені, що кандидата в президенти України планували вбити, а тіло викинути з потягу Київ-Львів. Ймовірний скандал одночасно вдарив би по Путіну і загострив би передвиборчу ситуацію в Україні. Якщо в історії з Рибкіним фігурували прізвиська Давида Жванії і Романа Безмертного, то після зриву акції їхні стосунки з Борисом Березовським охололи. Тоді російський олігарх у вигнанні переключився на інші канали – через Дмитра Босова і Олександра Волкова на Юлію Тимошенко. Самого Босова неодноразово називали фінансовим посередником між Березовським і деякими революціонерами. Як запевняє Волков, "Босов виступав на боці Ющенка – і він, і його дружина стояли на Майдані, постійно допомагаючи Віктору Андрійовичу і Майдану". Під час президентських виборів Босов регулярно прилітав до Києва. Сам Дмитро Босов відкидає свою роль у справі про замах на штаб Ющенка. За словами російського бізнесмена, його прізвище не фігурувало у показах Шугая і Москвитина. "Я не маю до цього жодного відношення. Тому що, якби якісь такі свідчення були, то мене б уже сто разів викликали до СБУ чи до ФСБ і допитали", - сказав Босов "Українській правді". (Варто нагадати, що брат президента Петро Ющенко і Дмитро Босов останнього Великодня злітали на двох чартерних літаках до Єрусалиму за доставкою Благодатного вогню до Києва.)

Але, за нашою інформацією, Босов цікавився слідством у справі підричників. Заради цього він двічі ініціював неформальні зустрічі з Володимиром Сацюком – заступником Смешка в СБУ. Розмови відбулися у січні 2005 року за посередництва Олександра Волкова, давнього знайомого і того, і іншого, на дачі в Осокорках. Тим часом, Борис Березовський у газеті "Московские новости" назвав інцидент зі спробою підризу штабу Ющенка "замовною провокацією" спецслужб Росії.

Версія 2

Джерела, наближені до Олександра Турчинова, дотримуються дещо іншої логіки стосовно можливих замовників та мети планованого теракту. За словами джерел в штабі БЮТ, Турчинов особисто доповідав президенту Ющенку про розслідування цієї справи. На самому початку опрацьовувалася версія причетності до теракту ФСБ Росії, яка з ентузіазмом була зустрита у головному кабінеті держави, але не підтвердилася. Турчинов, як

і Смешко, відкинув версію інсценування теракту, бо воно не потребує такої кількості гексогену – на його переконання, йшлося про справжній замах. Джерела, пов'язані з Турчиновим, вважають, що про підготовку вибуху міг знати хтось з представників штабу Ющенка – оскільки підозріла машина тривалий час стояла під офісом кандидата в президенти, тоді як в інших випадках незнайомі авто охоронці перевіряли буквально ледь не через дві години. "Ми вважали, що була задача здійснити вибух у певний момент – коли Ющенко відсутній, але на місці є інша особа. І коли б ця інша особа постраждала, а Ющенко – ні, то завжди можна сказати, що Ющенко дивом врятувався, звичайно затримавшись на початок зустрічі", - сказало джерело в оточенні Турчинова, з чого можна зробити висновок, що кінцевою жертвою мала стати Тимошенко.

Зокрема, за словами людей Турчинова, про можливий вибух міг знати Давид Жванія. Сам Жванія повідомив "Українській правді", що він давав слідству пояснення у цій справі. "Я проводив співбесіду в СБУ на тему, хто теоретично міг мати відношення до цього. Але я до цього не причетний, про підготовку вибуху мені було невідомо, і я не маю жодної версії, хто б міг це зробити", - сказав Жванія у коментарі "Українській правді".

Джерело в оточенні Турчинова також каже, що Березовський все ж таки володів інформацією про замах на лідерку БЮТ і був готовий надати її "в обмін на гарантії участі в українській політиці". Зокрема, ці докази намагався отримати Михайло Бродський, який минулого року їздив до Ізраїлю на зустріч з Борисом Абрамовичем.

Але найцікавіша деталь, на якій акцентує увагу оточення Турчинова, така: Ющенко після відставки соратника Тимошенко із СБУ цікавився, як глибоко просунулося слідство в справі про вибухівку. Більше того, президент спеціально дзвонив шойно призначеному главі спецслужби Ігорю Дріжчаному, щоб довідатись, про які версії розслідування саме цієї справи Турчинов може повідомити на анонсованій першій після звільнення прес-конференції.

Деякі підсумки

По-перше, як визнав суд, підготовка велася саме до здійснення теракту, а не його "імітації". Ймовірно, вибух не стався лише через непорозуміння між замовником та виконавцями. По-друге, Шугаю та Москвитину дуже пощастило, що їх не затримали на місці злочину. Інакше їх навряд чи б виправдали за статтею про замах на терористичний акт. По-третє, з огляду на відомі факти, шанси на покарання замовників злочину виглядають проблематичними. Але певні висновки випливають із матеріалів судової справи та коментарів зацікавлених осіб. Зауважимо, що навіть люди з оточення Тимошенко визнають Березовського поінформованою людиною у справі підричників.

І, насамкінець, про пікантний збіг прізвищ. Як відомо, легалізувавшись у Великій Британії, Борис Березовський отримав документи на ім'я Платона Єленіна. За неймовірною іронією долі, вирок у справі про замах на штаб Ющенка винесла суддя Апеляційного суду Києва Жанна Єленіна...

А ще можна додати від ОБ, що лєнін є, і березовський є...

Семен Шевчук, Сергій Леценко, УП

Ці люди планували вибух під штабом Ющенка. Фото з зали Апеляційного суду Києва під час виголошення вироку. Зліва - Шугай, справа – Москвитін

КАНАДСЬКІ РЕФЛЕКСІЇ В УКРАЇНІ

Геї хочуть визнання

Суспільні та благодійні організації геїв і лесбіянок закликають владу легалізувати одностатеві шлюби. Про це йдеться у відкритому листі керівників зазначених організацій до Президента Віктора Ющенка, виконувача обов'язків прем'єр-міністра Юрія Єханурова, а також в. о. міністрів і до церковних організацій. Зокрема, автори вимагають “визнати в Україні дійсними одностатеві шлюби між громадянами України або між громадянами України й іноземцями, законно укладені в іншій країні, а також законно зареєстровані за кордоном цивільні партнерства”, – зазначено в документі.

Організації також закликають заборонити законодавчу дискримінацію за сексуальною орієнтацією, легалізувати цивільне партнерство для гомосексуалів, дати одностатевим родинам усі соціальні й економічні права. “Гомосексуальна родина абсолютно не захищена українським законодавством і як

така не одержує ніякої державної підтримки, хоча геї й лесбіянки платять такі ж державні податки”, – йдеться у зверненні. Організації повідомляють, що звернутися до влади їх спонукала ініціатива голови Української Греко-Католицької Церкви Любомира Гузара розробити поправки до законів. Вони мали б закріпити поняття “шлюб” як союз чоловіка та жінки, а також дати визначення поняття “сексуальних меншин”. Ці поправки нібито повинні запобігти утворенню в Україні одностатевих родин, реєстрації таких шлюбів, а також вихованню в них дітей.

Організації побоюються, що нетолерантні заяви можуть сприяти розпаленню ненависті до гомосексуальних громадян і провокувати насильство щодо них. “Чисельність геїв і лесбіянок у нашій країні сягає щонайменше мільйон осіб, і державні та суспільні інститути не повинні нехтувати цим фактом”, – йдеться в листі. Як повідомляють “Українські новини”, за різними даними, до секс-меншин в Україні належить від 420 тис. до 1,2 млн. осіб. За даними “Гей-Форуму”, найбільша кількість українських геїв живе в Києві, це місто характеризує найвищий рівень відкритості гомосексуалів. У столиці України також сконцентрована найбільша, порівняно з іншими містами нашої держави, кількість розважальних закладів, орієнтованих на гей-публіку. Л.Г.

Росія та Канада проти прав корінних народів

Рада ООН з Прав Людини 30-06-2006 прийняла декларацію прав корінних народів. Декларація закликає уряди всіх країн світу надати більше прав корінним народам на управління їхніми землями та природними ресурсами. Остаточне ухвалення Декларації відбудеться на Генеральній Ассамблеї ООН у вересні. З 47 членів Ради ООН з Прав Людини “за” проголосували 30, утрималися - 12, “а проти” проголосували Канада та Росія, країни, в яких живуть величезна кількість корінних народів, яких стосується ця декларація. За часів попередніх урядів Канада була серед піонерів-розробників цієї декларації, але при нинішньому консервативному уряді відношення до прав корінних народів, змінилося на протилежне.

Спадщина митрополита

Ізраїльський професор Шимон Редліх відвідав Львів, де минулого року проходив науковий семінар, присвячений спадщині митрополита УГКЦ А. Шептицького. Організацією семінару опікувався Центральний український фонд історії холокосту “Ткума”. Перед скликанням семінару професор Редліх, уродженець Львова, разом із багатьма своїми однодумцями в Ізраїлі провів акцію збирання підписів відомих громадських діячів за визнання Кир - Андрея “праведником світу”. Цим званням меморіальний комплекс “Яд Вашем” у Єрусалимі нагороджує тих, хто у роки війни рятував єврейське населення від загибелі. Редліх звертався і до тих, кого безпосередньо переховував у греко-католицьких храмах А. Шептицький. Всі вони одностайно висловлюються за надання Шептицькому цього почесного звання і не розуміють незговірливості спецкомісії “Яд Вашем”, яка збиралася 13 разів для того, щоби вирішити питання стосовно Шептицького, але щоразу відмовляла у визнанні Шептицького праведником, посилаючись на неоднозначну оцінку його постаті з боку істориків. Професор Шимон Редліх сподівається, що його ініціатива з підписами та створення належного медіарезонансу допоможуть вплинути на комісію “Яд Вашем” і вона збереться знову, щоби нарешті вшанувати праведність та благочинність видатного чільника нашої національної Церкви. Крім цього, до петиції, яку скерують до “Яд Вашем”, планують внести і комюніке за підсумками історичного форуму у Львові.

Дмитро Каневський, Хайфа

Погляд на нарід галицький зблизка і не дуже

Правдивий галичанин колекціонує предмети, які давно втратили ужиткове значення. Його пивниця, комірки, балкон, клуня та курник напхані різноманітними дір'явими банями, відрами, порожніми пляшками, старими прасками, іржавими ланцюгами від роверів, банками із засохлою фарбою та лахами. Але надія усе це колись застосувати тишить добре галицьке серце аж до самої смерті. Любов до церкви галичанин така сильна, що, якби можна було, то кожен мав би на своєму городі власну. Так само виглядає й з цвинтарями та святими місцями. Заповітна мрія галичанина - мати родинний склеп під вікнами. В гіршому випадку - на Личаківському цвинтарі у Львові.

Схиляння галичанин перед цитатами загальновідоме. Сьогодні особливо популярні Шевченкові "Обніміться, брати мої", "Кохайтеся, чорнобриві, та не з москалями...". Кобзарева постать має такий великий авторитет у галичан, що вони із задоволенням приписують йому й чужі висловлювання, як-от Франкове "Лупайте сю скалу" та Шопенгауєрове "Хто ясно мислить, той ясно формулює".

Заповіт галичанин складає за три хвилини перед самою смертю і не випускає його з рук, поки вони не захолюнуть. Виливши в баню молоко, галичанин обов'язково сполосне пляшку водою і долле до молока. Піднімаючись сходами багатопверхового будинку до свого помешкання, галичанин обов'язково повитирає ноги біля кожного сусідського килимка, залишивши недоторканим власний. Дружину галичанин вибирає, орієнтуючись на вигляд майбутньої тещі: має бути фізично здорова і фанатично віддана. Правдивий галичанин цілодобово палить газ на кухні, економлячи на сірниках, і щоб у москалів менше газу залишилось...

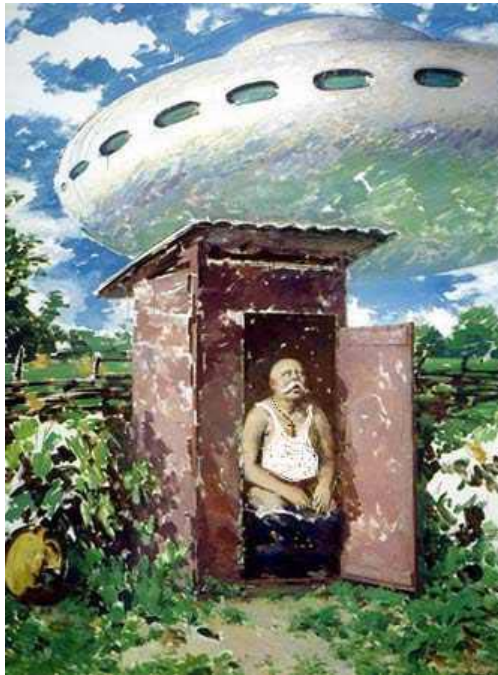
На забаві галичанина треба довго вмовляти, щоб він сказав тост. Коли ж вдасться його переконати, то виходить приблизно таке: "Шо би я мав сказати з того приводу? Бисьте щасливо сіли на потяг і доїхали до того місці, де на Вас чекають, най Вас приймуть за рідного і не виженут на шестий день гостини. І щоб лежати Вам ціхутко в землі і не гнити, як американці, бо їдять всяку хімію. І най Вам здохне тота коза французата, що об'їла нашу грушку під самий корінь. Многая і благає літа!"

Улюблений образ галичанина - як він лежить у труні, вбраний у шлюбний костюм і шкільні мешти, серед квітів і заплаканої родини. Коли його виноситимуть на цвинтар, має вдарити грім, зблиснути блискавка і втрафити в сусідську хату. І щасливо її спалити разом зі всією господаркою й осоружними курми, що порпалися на його городі і цим завдавали йому, небіжчикові, невимовних душевних мук.

Галичанин народжується для того, щоб: у три роки пасти гуси; у шість - свині, кози, велику рогату худобу і почати курити; у дванадцять навчитися читати і щипати за майтелеси сусідську Марину; у шістнадцять - відбутися школу досконалим пияком і будзиганом; у вісімнадцять побувати у війську комірником при шарпетках і комісуватися при пропажі зі складу останніх; у двадцять - побратися з тою самою Мариною і в першу ж шлюбну ніч скочити в гречку з її неповнолітньою сестрою; у двадцять п'ять - доробитися до трьох дітей від власної жінки і вісімнадцяти від чужих; у тридцять п'ять - запровадити краватку у сподні і сякати без хустинки на мешти; у сорок п'ять - видати дочку заміж і на весіллі натовкати пісок сватові; у п'ятдесят п'ять - завести козу і вчити внуків співати повстанських пісень; у шістдесят - доробитися до бригадира на будові й відсидіти рік за крадіж чотирьох кривих цвяхів; у шістдесят п'ять - відчувати себе захисником батьківщини і, пошивши однострій невідомій армії, марширувати на всі свята з фаногою перед сільрадою; у сімдесят стати членом церковної десятки; у сімдесят

п'ять - спочити в Бозі, клянучи манкуртів, москалів і сусіда, чії кури все життя порпали йому город...

Галичанка народжується для того, щоб: у три роки пасти курчата; у шість-сім навчитися доїти корову Маріанну і длубатися пальцем в носі; у дванадцять вишити свою першу подушку; у вісімнадцять закінчити школу із твердим переконанням, що найбільшим скарбом у цьому світі є її цнота; у двадцять спекти свій перший цвібак; у двадцять два,

переживши трагічну любов, вийти заміж за Гриця з першої бригади і на другий же день після весілля вперше дістати в пісок за те, що не була незайманкою; у двадцять три народити першу дитину і зрозуміти, що пов'язала свою долю з пияком, ідіотом і злочинцем; у двадцять чотири народити близнюків і різко набратися вагу до одного-двох центнерів; у тридцять п'ять вступити до лав Союзу українок і вперше відвідати знахарку, щоб та наслала якогось дідька на Гриця, бо п'є; у сорок вчити доньку вишивати і народити ще одну дитину, будучи свято переконаною, що дітей бузки приносять; у сорок два вставити перші золоті зуби; у п'ятдесят переконати дочку, що всі чоловіки звірі, яких треба тримати за ґратами; у шістдесят вишити першу хоругву до церкви; у шістдесят п'ять поховати чоловіка і так за ним голосити, ніби він був ангел небесний; у сімдесят бавити внуків і вчити їх хреститися; у сімдесят п'ять їздити нарешті до родини в Канаду, притягнувши звідтам старі лахи і ревматизм; у вісімдесят тихо згаснути на самоті, усвідомивши, що все на цьому світі

гімна варте, крім здоров'я...

Кожен порядний галичанин має родину в Канаді або Америці. Хто не має, тому ніколи не бути депутатом, мером або вїйтом. Йому світити лиш кар'єра священика. Раз на рік з-за океану на галицькі терени прибуває до родини одна пачка з добре-таки зжугитими двадцять літ тому речами, серед яких неодмінно є корейські квітчасті хустки, капи на двоспальне ліжко і пакуночок із протизаплідними пігулками для дев'яностолітньої тети Парані. Саме ці дарунки долі стають надовго, часами навіки яблуками розбрату для дружніх галицьких родин. За кожною заправу спідню сорочку чи краватку із замацьканим вузлом галичани так сваряться і так гніваються, що лиш землетрус, буревій, всесвітній потоп і захоплення москалями наших спиртзаводів можуть їх на якийсь час об'єднати. Або приїзд коханої цютки з Канади...

Правдивий галичанин має чарівну звичку носити з собою дві пачки цигарок: ліпших - для себе, а гірших - для всіх решти. Економлячи на власних сірниках, він припалює цигарку від вогню на плиті, через що брови та чуб у нього частенько обпалені. Якщо ж поряд немає газової плити, галичанин напрошується на чужі запальнички і сірники. Цигарку галичанин викурює доти, поки не почне шкварчати фільтр і жар не обпікатиме пальці. У хаті кожного галичанина-курця є заповітна скринька, в якій на чорний день зберігаються "цюки" (недопалки тобто). У лиху годину власник цього скарбу обклеює їх папером із патріотичного видання - і хатою лине важкий сморід горілого паперу та чути хрипкий, але втішений кашель галичанина. Справжнім національним спортом наших земляків стало стрільняння цигарок у близьких і далеких індивідуумів із оточення. Власні цигарки галичанин курить тільки вдома та наодинці.

Автохтонний мешканець Галичини у 45 - 50 років вільно орієнтується у зовнішній політиці будь-якої держави світу і міг би служити радником при будь-якому уряді. Особливо це помітно під час уродин, храмових празників, релігійних свят, коли за столом збирається вся родина і після третьої чарки хтось обов'язково скаже: "А чули-сьте, що востатнє москалі зробили?.." Питання всіх часів і всіх галицьких поколінь - чому американці не хочуть на Росію ракети нуклеарні пустити - так збуджує

галицькі уми на забавах, що вони часом перебирають міру алкоголю і розв'язують світові проблеми навкулачки, прозиваючи непристойними словами супротивників, з якими щойно пили і браталися.

Художні вподобання галичанина вже століття, як сформовані й незмінні. Крім релігійних образів та портретів Шевченка і Франка, галицьку оселю найчастіше прикрашає картина в ядучих барвах, на якій зображений червонопикий гуцул, що сповіщає трембітою на весь світ, що він ще живий і вівці тоже. Сей шедевр надбано за фляшку самогонки у сусіда, чий син вчиться у Львові і часами бавиться мальовидлом. Тішить око і душу галичанина й художнє відтворення валки чумаків з волами на тлі жовтого поля та синього неба. Поряд із цими шедеврами серед широкого галицького загалу побутують й "автобусні" розмальовки. Вони зазвичай розміщені на лобовому склі мікміських автобусів і схожі одна на одну, наче близнючки. Сюжет "полотен" - канонічний: розпухлий від пасажирів автобус мчить гірською дорогою, обіч якої йому вслід вишитою хусткою махає замріяна гуцулка. Десь неподалік пасе отару її чоловік. Вівці, судячи з вигляду, мутанти - дуже схожі на вічарок...

Ментальність та тисячолітній побут на галицьких теренах наділили галичанина фантастичною здатністю не визнавати власні помилки, але ретельно фіксувати чужі, зазвичай повторюючи їх. Історія ще не знала випадку, щоб хтось почув від правдивого галичанина фразу: "Вибачте, я не мав рації". Якщо ж хтось відважний зможе її вимовити, - сміливо заносьте його прізвище до книги рекордів Гіннеса і беріться обмірювати погруддя на пам'ятник, бо довго цей унікум на наших теренах не проживе.

При поясненні будь-якого нещастя, що трапилося з ним, галичанин назве тисячі причин, крім однієї - власної нетямущості. Через це галичани виглядають дуже влевненими в житті та праці. Причини, які призводять до галицьких нещастя і клопотів, також є давно усталеними та відомими. Серед них найчастіше називають: негоду, москалів, поляків, американців, сусіда, криву Теклю, що наворожила, вроки, важке дитинство, поговір, задрість, дурнувату владу і Бога. Сприятливими факторами галичанин вважає: власний розум, власну працелюбність, власну силу і вдачу, щасливий збіг обставин, який дозволив йому народитися, і Бога.

Галичанин любить скаржитися. Робить це із задоволенням та смаком. Часом видається, що в тому пеклі, в якому мешкає, за його словами, може вижити тільки Шварценеггер чи Ван Дамм з фільму "Подвійний удар". І, що цікаво, саме цьому конкретному скаржнику доля всипала пекельну суміш селітри і перцю просто в задницю, а всіх решта оточуючих незаслужено ошасливила добробою та щастям. Одне з найулюбленіших риторичних запитань галичанина: "І за що мені така кара небесна?". При цьому, важко нарікаючи на долю, галичанин ніколи не втрачає оптимізму, частенько собі повторює, щоб ніхто не почув: "Все так не буде!"...

Галицька впертість така ж знаменита. Якщо галичанин щось бере до голови або, боронь вас Боже, до серця, - немає жодної ради на те і можливості змінити його децизію. Наприклад, у якійсь районній газеті наш земляк може прочитати інформацію про те, що в Афінах при розкопках на Акрополі було знайдено український паспорт на прізвище Гомер з кольоровою знімкою сліпого поета, то жодна у цілім світі людина не зможе переконати його у неправдивості цього факту. Він вперто буде твердити, що "Гомер - то є перший український народний поет, але другий після Кобзаря геній".

Цікавою властивістю галицької ментальності є незбориме бажання галичанина захопити якомога більше землі... на цвинтарі. Таке враження, що наш автентичний земляк прагне якомога швидше побачити на кладовищі всю свою родину і ще дві-три родини сусідів, які обов'язково мають бути поховані навколо його гробівця. Мало того, відхорпена у сусідніх небіжчиків земляця загороджується металевим парканчиком, прикрашеним гострими списками арматури або важкими морськими ланцюгами. Цю "потойбічну" територію галичанин оберігає, як зіницю ока, і горе тому, хто ступить на неї нечищеним мештом або босоніжком.

Одяг галичанин обов'язково купує на виріст. Навіть якщо йому 87 років і він давно вже оглух, а бачить ще гірше. Взуття купується також на 2-3 розміри більше - а раптом нога розтолчеться! Щоб зручно носити завеликі мешти, галичанин напихає в шпіці 3-4 зіжмакані районні газети.

З невідомих причин чужі діти для автохтонного галичанина чомусь завжди ліпші, ніж власні. Свої - це на віки вічні "матолки", "штурпаки" і "тумани вісімнайцяті". У зв'язку з цим кожному галичанину потім усеньке життя доводиться докладати неймовірних зусиль, щоб довести протилежне і собі, і людям, і батькам, які до самої смерті не віритимуть в успіх власних чад. У такий спосіб змалечку галичанинові прищеплюється стійкий ген упертості, наполегливості та меншовартості. Мабуть тому найбільш продуктивними галичани стають у період утисків, наруги та плундрувань з боку зайд. У мирний час благоденствія галичанин зазвичай безпечний і байдужий.

Давна мрія його є встановити у Львові пам'ятник шкварці. Сей правічний продукт для кожного правовірного галичанина є джерелом життя та символом добробуту. Шкварок галичанин споживає стільки, що пересічний європеєць від таких канцерогенних і ракотворчих доз давно б годував хробаків на Пер-Лашез або на острові святої Єлени. Здається, лише до чаю і пампушків з повидлом галичанин не додає шкварок. Усі решта страв багатющої галицької кухні населяються животворними шкварками. І в горі, і в печалі, і особливо в радості поруч із галичанином крокує його життям рожева, хрумка, чималенька шкварочка.

Готуючись до візиту в гості, на весілля чи уродини, галичанин від самого ранку аж до умовленого часу візиту перевертає вверх ногами помешкання своє, теці та братів, щоб розжитися якимсь непотребом. Це може бути непрочитана книжка про життя аборигенів з острова Сахалін, зацілий рушник з вишитим портретом Івана Мічуріна або дерев'яний беркут без одного крила. Подарунок ретельно вимивається, обтраскується дезодорантом "Ласковий май" і акуратно обгортається целофаном з уживаного букета квітів. При врученні галичанин набирає урочистого вигляду, випинає груди з вишитою краваткою і півгодини розхвалює принади та переваги власного підношення. А вже вдома мало не до самого ранку побивається за втраченою річчю.

Онуфрій ЖМЕНЯ

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Загадка християнських святинь

У науковому світі сенсацією стали висновки про те, що кров на найбільших християнських святинях - Туринській плащаниці, Туніці Аржантоя і Сударіумі Ов'єдо - належить до однієї і тієї самої рідкісної групи крові. Їхній науковий аналіз було проведено під час роботи над науково-документальним фільмом "Чи можна клонувати Христа?", який знімав французький режисер Ів Буассе. Вважають, що в Туринську плащаницю тіло Христа було загорнуте відразу після зняття з хреста, Туніка Аржантоя була на Ньюму під час шляху на Голгофу, Сударіум Ов'єдо покривав голову Ісуса під час покладання в труну. На цих святинях є багато слідів крові. Їхній аналіз засвідчив, що кров належить рідкісній групі АВ, а її носії мешкають переважно на території Палестини, Сирії, Йордану і в деяких районах Туреччини. Буассе не відкидає, що кров на всіх християнських святинях належить одній і тій самій людині.

У наступних номерах "ОВ" читайте цікаву статтю про реліквії, котрі збереглися до наших днів -
" С В І Д К И Х Р И С Т А "

Віра в Україну

Чому 24 серпня 1991 року на карті світу з'явилась держава Україна? Чому вона з'явилась, незважаючи на кількостолітнє російщення, фізичне винищення носіїв культури і систематичне зомбування решти населення ідеями, що „нет, не било і не будет”, що бути українцем – ознака духовної відсталості та ще багатьох інших системних спроб знищити українську націю, асимілювати її до складу населення імперії з слов'янською мовою, але татаро-монгольськими поглядами на державний устрій – чому не розчинилася Україна в цьому людському вавилоні? 30 червня 1941 року дає відповідь і на ці, і на багато інших запитань, зв'язаних з існуванням, у тому числі державним, української нації.

Акт відновлення Української Держави – наочний приклад: для того, щоб матеріалізуватись, держава повинна утвердитись в серцях її громадян. Це неспростовне твердження, аксіома національного життя будь-якого народу. Воно було актуальне для українців за часів Хмельниччини і Мазепи, національної революції початку минулого століття, актуальне зараз і таким залишиться для наших нащадків. Власне Українська Народна Республіка, незважаючи на її міжнародне визнання, виявилась недостатньо життєздатною, бо люди, які вважали себе тодішньою національною елітою (хоч насправді, вони лише волею обставин опинились на місці, де повинна бути справжня національна еліта), не розуміли ні значення кровного зв'язку поколінь, ні духовного елемента, як стрижня національної спільноти.

З багатьох уроків життя, які полковник Євген Коновалець отримав у тій програній УНР війні за Українську Державу, і передав наступному поколінню, найважливішим є той, що державу для себе українці повинні вибороти самі. Що кожен чужинець, який оголошує підтримку, з легкістю від неї відмовиться, якщо зміняться обставини – бо для нього українська незалежність є звичайним дипломатичним товаром, за який можна отримати якісь додаткові вигоди для свого народу. І лише для українців це поняття не може бути розмінною монетою – бо тоді втрачається сенс буття самого народу. Діти батьків, що програли подарований історією шанс здобуття незалежності, на батьківських помилках склали свою філософію буття. Вони плекали власну силу і знали, що сила духу ламає силу заліза. Ти програє, якщо перестає вірити у перемогу, а загибель героя – це не поразка, а перемога нації – ось їх дороговкази у боротьбі за свою державу. Це молоде покоління було приречене проголосити свою державу, навіть якщо комусь із раціональними поглядами на життя це здалось би дикою безнадією.

Документи Великого Збору, який пройшов напередодні, та й спогади учасників, свідчать, що великої надії на визнання Німеччиною відновленої Української Держави ці молоді люди не мали. Але значно важливішим від німецького визнання для них було утвердження факту, що на українській землі правила гри виписують українці. Ідеалізм. Але без цього ідеалізму держава стає тимчасовим і випадковим явищем історії, яке існує завдяки прихоті долі та волі сильних світу цього. І саме це було причиною спроб гітлерівців зламати в гестапо Бандеру і Стецька – щоб потім при кожній нагоді можна було аргументувати – ви ж самі відмовились від своєї держави, - а значить, не маєте на неї жодного морального права. Віра в Україну – ось той чинник, який не дав зламатись творцям Акта 30 червня, незважаючи на

тюрми і концтабори, розстріли рідних, близьких, друзів. В найгірші часи, коли для багатьох «реальних політиків» українська державність здавалась вигадкою хворої фантазії, вони пронесли цю віру через своє життя і зберегли її вогонь в серцях наступних поколінь. Вони не капітулювали – тому ми й маємо державу. І лише віра в Україну, така, як була у творців Акта 30 червня, - анітрохи не менша – може вилікувати усі її, України, постколоніальні болячки. І саме тому ця віра в Україну є першим об'єктом атаки ворога, який хотів би нашу державність скасувати.

Акт 30 червня став моральною базою для створення УПА. Поведінка творців Акта в гестапівських застінках стала прикладом для стрільців і командирів УПА. У другій Світовій війні було підписано немало актів капітуляції більших і менших армій та держав. Може, комусь відомий акт капітуляції УПА? Вона не капітулювала – і саме тому 24 серпня 1991 року на карті світу з'явилась держава Україна.

Сьогодні „реальні політики”, наділені владою в Україні, муруються від святкування

Акта 30 червня на державному рівні. Вони розповідають нам, що на їхній майстерності компромісів зі стороною, яка категорично відкидає національно-визвольну боротьбу, сьогодні тримається українська держава. Не вірте їм. Ніякої держави на компромісах із національною кривдою збудувати не можна – бо вона, ця держава, завжди є уособленням національної правди, - і тоді їй, внутрішньо цілісній, не страшні ніякі зовнішні загрози. Це не на майстрах компромісу з національною кривдою тримається держава – це вони тримаються за державу. А Україна тримається на подвигу людей, які поставили її незалежність вище від ціни власного життя. І для перспектив української державности важливе не так кон'юктурне визнання подвигу героїв з боку «фахівців політичного компромісу», як віра в Україну людей, які живуть цим подвигом незалежно від політичного курсу майстрів триматися за владу. Поки звичайні люди, не наділені політичною владою, святкують 30 червня – віра в Україну жива, і значить – в наших душах ми не капітулюємо!

Ярослав Сватко

Росію буде стерто з мапи світу

Німецький військовий експерт і журналіст Петер Шолл-Латур упевнений, що Росія незабаром припинить своє існування як державне утворення. Німецька телекомпанія ZDF продемонструвала 45-хвилинний документальний фільм "Росія в подвійних лещатах", підготовлений Петером Шолл-Латуром. Фільм і однойменна книга були написані за наслідками його поїздки до Росії влітку 2005 року. У фільмі німецький експерт ділиться своїми спостереженнями, стверджуючи, що, не зважаючи на сприятливу зовнішню економічну кон'юктуру, Росія невблаганно рухається до загибелі. Петер Шолл-Латур прогнозує, що Росія буде стерта з карти світу і цей процес невблаганний, тому що об'єктивний. Петер Шолл-Латур вказує, що головна проблема Росії (росіян) сьогодні - ця катастрофічна депопуляція. "Чисельність росіян стрімко зменшується, тоді як кількість неросійських (головним чином мусульманських народів) навпаки - стрімко росте", - вказує німецький експерт. На цьому фоні Китай прибере до своїх рук стрімко пустіючий Далекий Схід і Сибір. Депопуляція цих регіонів неминуче приведе до того, що вказані території впадуть в руки Китаю як зрілий (золотий) плід, без єдиного пострілу. "Не Китай і навіть не Іран, а саме Росія стане найближчим часом полем запеклої війни. Її рватимуть на частини Захід, Китай і Ісламський світ в кривавій битві за величезні мінеральні ресурси - нафту і газ", - передрікає Петер Шолл-Латур.

УНІАН

Шотланд Ярд відновив розслідування щодо 14 Waffen SS Galizien

Британська газета The Guardian повідомляє, що офіцери Шотланд Ярду на вимогу члена британського парламенту ще раз перевірять ветеранів дивізії 14 Waffen SS Galizien (дивізії "Галичина") на причетність до можливих злочинів.

Сім років тому спеціальна група розслідувань була розпущена, і ось, на вимогу лейбориста Andrew Dismore, члена парламенту від Hendon, розслідування було поновлено. Самі фахівці вважають, що завдання вони отримали щонайменше на десять років запізно, бо ні ні можливі підозрювані, ні їх можливі жертви не є у тому віці, щоб витримати нормальний судовий процес. Професор David Cesarani, який був одним з розробників закону про воєнні злочини, що набув чинності 15 років тому, вважає, що зараз цим розслідуванням мали б займатись історики, а не слідчі. Однак парламентарій непохитний: він вважає, що розслідування є єдиним ефективним запобіжним заходом, щоб воєнні злочини не повторились в майбутньому. Він готовий люб'язати в парламенті додаткове фінансування розслідувань, лише б довести його до завершення.

На думку "Майдану" це є політичним замовленням, оскільки далі The Guardian повторює давно спростовані істориками небиліці про причетність батальйону "Нахтігаль" до розстрілу "тисяч євреїв у Львові". Такі публікації завжди з'являються в пресі під час загострення українсько-російських стосунків, потім затихають, коли українська громадськість наводить факти, які спростовують безпідставні звинувачення. Нашим історикам та працівникам МЗС давно пора підготувати типовий відповідальник на ці шаблонні звинувачення, розроблені ще совковим агітпропом, і відкривати їх на потрібній сторінці відповідно до звинувачення.

ОУН-УПА хочуть проголосити терористами і знайти потерпілих

9 червня у Галицькому місцевому суді Львова розпочалося судове засідання за позовом першого секретаря Львівського обкому Комуністичної Партії України Олександра Калинюка, який від імені обкому КПУ запропонував Львівській міськраді виділити земельну ділянку на території в'язниці-катівні Лонського під будівництво пам'ятника енкаведистам.

Варто пригадати, що група депутатів минулого скликання в останніх днях своєї каденції мала намір зареєструвати у Верховній Раді законопроект про потерпілих від дій ОУН-УПА. Один із авторів законопроекту, голова комітету зі справ пенсіонерів, ветеранів і інвалідів Верховної Ради Петро Цибенко, повідомив що назва законопроекту звучить "Про статус і соціальний захист громадян України, що постраждали від дій ОУН та УПА в період Великої Вітчизняної Війни і післявоєнний період".

За словами Цибенка, законопроект розроблено у відповідь на те, що "стара нова політична команда стала на шлях ініціювання реабілітації воїнів ОУН та УПА і надання їм статусу ветеранів". Голова комітету також висловився за те, щоб даний законопроект було прийнято на наступній сесії Верховної Ради. Даний законопроект визначає правові й організаційні основи державної політики стосовно громадян України, що стали

жертвами терористичних дій ОУН-УПА в період Другої світової і післявоєнний період (1941-1956 роки). Крім того, законопроект встановлює статус жертв терористичних дій ОУН-УПА та гарантії їхнього соціального захисту. На думку одного з розробників проекту Григорія Буйка, законопроект пропонує вважати жертвами ОУН і УПА громадян України, що загинули від дій націоналістичних військових формувань, втратили здоров'я, стали інвалідами, понесли фізичні й моральні збитки, втратили членів родини, втратили житло та інше майно.

Також у законопроекті пропонується вважати жертвами ОУН-УПА родичів громадян України, що були відряджені в західні регіони України для служби або роботи, і тих, хто був примусово мобілізований в УПА, але не вчинив злочинів проти людства і є реабілітованим. За словами Буйка, законопроектом передбачається компенсація жертвам ОУН і УПА вартості втрачених будинків і майна, надання пільг. Відповідно до законопроекту, пропонується встановити в Києві пам'ятник громадянам, що постраждали від дій ОУН і УПА в період Другої світової і післявоєнний період. У законопроекті відзначається, що закон повинен вступити в дію з 1 січня 2007 року.

Отаке-то! І це в Україні! І це у Львові! "ОВ "

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Вибрики долі

Шарон мав нагоду познайомитися зі своїм нинішнім рятівником. Справді, шляхи Господні невідомі! Напевно, у кожної людини не раз у житті виникає бажання повернути стрілки годинника назад, аби виправити помилки. Мабуть, таке бажання виникло б тепер у прем'єр-міністра Ізраїлю Арієля Шарона, яки він дізнався про те, що торік доля дарувала йому нагоду познайомитися зі своїм рятівником - нейрохірургом Хосе Коеном. Відтоді, як прем'єр потрапив на операційний стіл до Коена, цей сором'язливий 39-річний чоловік у старомодних окулярах, що розмовляє тихим голосом із важко прихованим іспанським акцентом, став найпопулярнішою людиною Ізраїлю. Тоді ж ним зацікавилися і в канцелярії голови уряду, щоби якимось віддячити за надзвичайно складну та відповідальну операцію, яку професійно провів молодий нейрохірург. І от одна з працівниць канцелярії - Мейрав Катріель, затримавшись пізно ввечері у своєму кабінеті, випадково знайшла у шухляді столу лист із печаткою шпиталю "Хадасса", до якого після крововиливу у мозок потрапив Шарон. Пані Катріель розповідає, що її здивуванню не було меж. Лист, датований лютим минулого року, надійшов на адресу канцелярії Шарона від колективу медсестер нейрохірургічного відділу клініки "Хадасса". На кількох аркушах із зошити медсестри виклали історію про лікаря, вихідця з Аргентини, який кілька років тому приїхав до Ізраїлю. І хоча він і має блискучі перспективи, у маленькій кімнатці звичайного гуртожитку живе йому вкрай нелегко. Тож дружний колектив лікарні й вирішив скласти листа і попросити прем'єр-міністра знайти кілька хвилин для особистого побачення з талановитим хірургом, бо така зустріч підбадьорить молодого лікаря у важкий період його життя. Не важко здогадатися, про кого йшлося - медсестри просили Шарона перенести державні справи на годинку, щоби побачитися з Коеном, який менше ніж через рік урятує Шаронові життя! Проте співробітники канцелярії, одержавши листа, визначили його не вартим уваги прем'єра і у зустрічі відмовили. Катріель каже, що всі співробітники офісу прем'єра та його рідні були глибоко шоковані цим листом із минулого. Чи довідається сам Аріель Шарон ім'я свого рятівника і чи зможе запросити його на каву або в якийсь інший спосіб віддячити талановитому хірургові, який урятував йому життя, досі невідомо. Попри успішну операцію і задовільні результати обстежень, ізраїльський прем'єр і надалі перебуває у непритомному стані.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

Підтримуйте єдине друковане українське незалежне видання із столиці Канади

ХРИСТИНА ЧУМАК-ГРЕЙНДЖЕР

Народилась 1941 р. у Львові в мистецько-вчительській родині. Мати - Ольга Білзор студіювала у відомого львівського художника О. Новаківського. У 1949 р. переніши з батьками всі поневір'яння втікачів по Європі, опинилася в Канаді, Торонто. Студіювала в Онтарійському мистецькому коледжі та Оттавському університеті. Після студій, під час яких познайомилася зі своїм чоловіком, залишилася постійно жити в Оттаві. Працювала мистецьким консультантом, викладачем мистецтв та англійської мови і літератури в Оттавському університеті.

З 1980 захопилася малюванням виключно ікон та дослідженням іконопису. Творчі пошуки сприяли створенню власного колориту сучасної ікони, на яких значну увагу приділяється зображенню Богородиці з дитячком. Як говорить сама художниця: *“Я малюю образ Марії з Ісусом багато років. Незважаючи на їхні людські обличчя, мої роботи вказують на інший світ духовності, іншу реальність з якої походимо і ми”*.

В 1996 р. Nivalis Press видрукував авторську книжку-молитву з 28 кольоровими репродукціями художниці *“Марія: Мати мого Бога”*, яка була перевидана французькою, іспанською та італійськими мовами. Зокрема, італійською мовою, книжка була видана на замовлення Ватикану в Римі. У вересні ц. р. виходить новий великий альбом художниці *“Мама і Дитина”*. Деякі з новостворених ікон, які увійшли в нього, подаємо на наших сторінках.

Роботи мисткині знаходяться у багатьох колекціях, включно в збірці національного Канадського музею цивілізації і були виставлені у спеціальній експозиції, репродукції з її ікон відтворюють на багатьох канадських поштових листівках, плакатах та буклетах. Персональні виставки періодично відбуваються у Канаді та Америці.

Останні десять років живе неподалік Оттави в мальовничій затишній околиці провінції Квебеку. Дуже любить тварин, для яких знаходить місце на своїх чудових роботах.

Додаткова інформація:

<http://www.udayton.edu/mary/gallery/exhibits/granger.html>

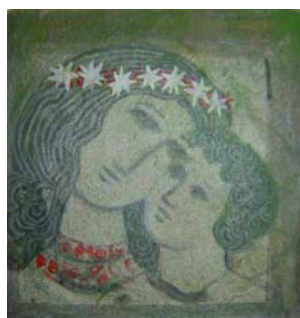
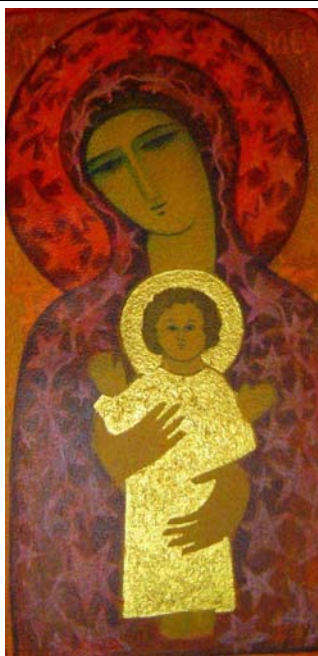
Контактна адреса:

CHRISTINE GRANGER ICONS STUDIO

DOUBLEBROOK FARM

486 MACDONALD RD, LOW QUEBEC JOX 2C0

Tel. (819) 422-1356

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

серпень 2006, ч. 13

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

У цьому числі:

Що передувало 24 серпня 1991 року?

Сергій Грабовський:
День Свободи

Нова рубрика:
СВІТ ПОРУЧ

Ярослав Сватко:
За що боролись на Майдані

СТОРІНКА НА
ВЕСЕЛО

Геннадій Сахаров:
ЗАБУТИЙ ГЕРОЙ
УКРАЇНИ

Владислав Терещенко:
СВІДКИ ХРИСТА

Oksana Bashuk Hepburn:
With such friends
and advisors
who needs enemies?

Хайді Стефанишин -
Українка в космосі

Я, Українець...

Я, багатий, я, розумний,
я, своєю працею заробив все,
що зараз маю, я, вірю в майбутнє
своєї держави — Я, Українець.

15 річниця Незалежності
Незалежності

РАЗОМ НАС КАНКРЕТНО БАГАТО

Помер автор мультфільму про запорізьких козаків

30 липня 2006 року у віці 74 років помер знаменитий український художник-мультиплікатор Володимир Дахно - творець знайомого всьому світу іскрометного серіалу про трьох запорізьких козаків: «Як козаки куліш варили», «Як козаки сіль купували», «Як козаки наречених визволяли».

«Батько» мультиплікаційних козаків сам народився в Запоріжжі. Закінчивши архітектурний факультет КІСІ (із стін якого вийшло немало діячів мистецтва), він спершу працював по дипломній спеціальності,

а в 1962 році став художником-мультиплікатором студії «Київнаукфільм», де і створив 23 стрічки, зокрема - "Козаків..." і не менш знамениту екранізацію «Енеїди» (1991). Став лауреатом

Державної премії УРСР ім. Т.Г.Шевченка. Останні півтора десятиліття життя майстра було затьмарене згасанням української анімації: фінансові проблеми стали на шляху творчості, і молоді українські художники і студії

опинилися перед нелегким вибором: робити тільки рекламу і політичні флешки - або приносити славу великим європейським медіакомпаніям.

Проте Володимир Дахно, що сам жив на пенсію розміром менше 300 грн. (близько 60 доларів), сподівався, що поступово українська анімація стане на ноги. В усякому разі, учнів він залишив прекрасних, а глядачі ще багато років насолоджуватимуться добрими і іронічними «мультиками» майстра. В. Дахна відзначили Державною премією ім. Т. Шевченка, нагородами міжнародних мультиплікаційних фестивалів. Та незважаючи на великий внесок у вітчизняне кіномистецтво, режисерові так і не вдалося реалізувати своїх задумів: зняти фільми «Як козаки у космос літали», «Як козаки криницю копали», «Як козаки сон бачили», мультсеріал на теми українських пісень, фільм про історію Києва, серіал до Олімпійських ігор 1996 року в Атланті, екранізувати повість «Сон про лісове озеро» Андрія Дмитрука. Хоч останніми роками митець жив доволі бідно та був незадоволений сучасним станом української мультиплікації, та все ж він не втрачав надії на її відродження.

Хто стоїть за телеекраном

Згідно зі звітом, який опублікувала асоціація громадських правозахисних організацій Українська Гельсінська спілка, більшість українських телеканалів належить вітчизняним і російським олігархам. Серед них експерти називають губернатора Чукотки, одіозного російського бізнесмена Романа Абрамовіча. Відповідно до документа, пан Абрамовіч опосередковано є акціонером телеканалу «Інтер». Загалом він контролює близько 43% його акцій. Такі цифри впливають із того, що Р. Абрамовіч володіє 49% акціями російського ОРТ, якому, своєю чергою, належать 29% акцій «Інтеру». Крім того, Абрамовіч – власник 41% акцій найбільшої російської сталеливарної компанії «Євраз Груп», що контролює 71% акцій «Інтеру». При цьому власником 71% акцій «Інтеру»

привселюдно називає себе партнер Абрамовіча – президент «Євраз Груп» Валерій Хорошковський. Цілком можливо, що вони підписали договір, який дає право В. Хорошковському стверджувати, що «Інтер» – його канал. «Акціонери «Інтеру» не мінялися, але ситуацію контролю змінено», – говорить пан Хорошковський, не пояснюючи подробиць угоди.

Заплутана система власників може стати перешкодою для виходу телеканалу на IPO. «В «Інтера» можуть виникнути проблеми. Раніше акціонери не хотіли розкрити справжню структуру власності каналу. Чому ви впевнені, що вони захочуть зробити це тепер?» – міркує експерт. Окрім того, на думку Ворнера, українському телеканалу, великою часткою якого володіють російські структури, вийти на IPO не так просто. «В «Інтері» занадто високий відсоток іноземного капіталу», – зазначає аналітик.

Звіт Української Гельсінської спілки також підтвердив, що народний депутат Рінат Ахметов є акціонером ТРК «Україна» через «Систем Кепітал Менеджмент», якій належить 90% телекомпанії. Остання контролює 13,1382% акцій телерадіокомпанії.

А власника корпорації «Інтерпайп» Віктора Пінчука згадано у звіті як опосередкованого акціонера тільки одного телеканалу з чотирьох йому приналежних – ICTV. Відомо, що він контролює також М1, «Новий» і СТБ. У звіті не фігурує й ім'я президента Федерації футболу України Григорія Суркіса, який контролює канали «ТЕТ» і «Тоніс». Серед їхніх акціонерів – і його брат Ігор.

Російські спецслужби контролюють український парламент і уряд.

Таку думку висловив экс-начальник головного розвідуправління СБУ Олександр Скіпальський в інтерв'ю, опублікованому в газеті "Дело". "Російські спецслужби працюють набагато ефективніше і професійніше наших спецслужб. Вони, безумовно, працюють і в Україні і на досить високому рівні, причому дуже делікатно", - сказав він. "Росіяни мають великий успіх, майже цілком контролюючи наш парламент, уряд, Збройні сили. Вплив на українську політику російської й американської розвідок складає 90% на 10%", - підкреслив Скіпальський.

У той же час він вважає, що президент Віктор Ющенко, "у силу відомих подій, приділяє СБУ найменше всіх попередніх президентів уваги". За його словами, секретаріат президента кілька місяців не читає матеріали, що готують розвідки. "Теперішні події — наслідок такої зневаги. МЗС, через амбіційності його керівника, теж не має потреби в послугах СБУ і розвідок. У результаті спецслужби України на сьогоднішній день працюють на 20% від свого потенціалу, та й то цю роботу використовують мінімально", - сказав він.

Скіпальський також розповів, що під час перебування Віктора Медведчука головою адміністрації президента, у СБУ його не любили. "Він був одним з тих, хто крім бажання Кучми штучно випускав із пляшки "джина протистояння "Схід-Захід України", - сказав Скіпальський.

Віктор Янукович розуміє, чому й за що він повинен дякувати Майдану. І говорить. "І дуже важливо, що саме в 2004 році люди вийшли на майдани і на площі. Ми з вами всі були не тільки свідками, але й учасниками тих подій. Про що казали люди? Вони казали про справедливість, люди казали про краще життя, про свободу... Це те, про що ми в своєму житті мріяли і мріємо. Ми хочемо будувати справедливу країну, ми хочемо будувати незалежну, демократичну країну. І що сталося після 2004 року? Перш за все, пішов процес очищення".

(Виступ на Круглому столі в Секретаріаті президента 3 серпня)

Як швидко "трус" і "козел" забув про "професора-бандита"

Хто б міг подумати, що дві діаметрально протилежні особистості від голови до кінчиків пальців, два Віктори - Ющенко і Янукович – лише через два роки опиняться в одній упряжці? Тепер вони вдвох вестимуть країну. Куди? Напрямок поки не визначаємо. Натомість пропонуємо повернутись в ті часи, коли від припущення про якість співіснування двох Вікторів, мабуть, колотило.

Йшов 2004 рік. Президентські вибори. Битва не на життя, а на смерть. Ющенко йшов самовисуванцем від демократичних сил, які боролися з президентом Кучмою, а Янукович був уособленням саме цього режиму. Тоді вони не дуже ретельно підбирали слова, говорячи один про одного.

Янукович про Ющенка

Почалося все з 2003 року. Тоді в Донецьку Ющенку не дали провести зустріч з громадянами та розвісили образливі бігборди, порівнявши Ющенка з фашистом. Пізніше з'явилась інформація, що до цих плакатів мала відношення фірма, яку очолював один з синів Януковича. Таке звинувачення роздратувало тодішнього прем'єра і він порадив Ющенку: "Усі, хто сьогодні зайнятий політикою і хочуть гострих відчуттів і при цьому не розуміють, як до цього буде ставитися український народ, напевно, повинні запастися памперсами і не займатися політикою".

Але це було "квіточками", "ягідки" почалися під час передвиборчої кампанії. Вислів Януковича про козлів, що заважають жити, тепер стійко асоціюється з ним. Тоді, в жовтні 2004 року Янукович, який був тоді прем'єром, обіцяв, що його команда прийшла до влади надовго, і ніхто не зможе чинити їй перешкод: "Я вірю, що сильних і здорових людей набагато більше, ніж цих козлів, які нам постійно заважають жити!"

Пізніше, виступаючи на мітингу перед своїми прихильниками під час помаранчевої революції, Янукович кликав Ющенка на дебати і хотів образити, але мабуть, давно дивився мультфільми і все сплутав: "З цієї сцени, як і на дебатах, я закликаю цього шкодливого kota Леопольда пана Ющенка, зустрітись зі мною".

В грудні 2004 року Янукович, який довго не погоджувався піти на теледебати з Ющенком, бо вони розмовляють "різною мовою", заявив: "Всі в Україні вже переконалися, що Ющенко спочатку говорить щось, а потім від цього відмовляється. Він просто тріпає. Я вже казав, я викликаю цього труса на будь-які дебати".

А того ж місяця, відповідаючи на питання, чому "помаранчеві вовки знаходяться ще на волі," він відповів: "Я проти висловлення "помаранчеві вовки". Його потрібно замінити на "помаранчеві пацюки", бо вовк - дуже шляхетна тварина. Я його дуже поважаю".

Пізніше на теледебатах Ющенко вимагав сатисфакції за ці слова. Схоже, що "регіонали" не вміють вибачатись, бо слова Януковича означали дещо інше. Він виправдовувався і все пояснював тим, що, мовляв, помаранчеві ображають його

дружину: "У мене є дружина, як дружина... І коли її почали ображати, я на руськом языке скажу, мне ее стало очень жаль, и это естественно. Я просто подумал, что если позволяют такие выражения... Меня успокаивали мои друзья, те кто меня поддерживают, "ну вы успокойтесь, Виктор Федорович, зато мы теперь хорошо знаем, что нашим президентом никогда не будет руководить жена". Хотя я ее, конечно, очень люблю. Все оскорбления, которые были в мой адрес, и я это сказал в церкви перед иконой, что я всех прощаю. И я это сказал и сейчас повторяю..."

Ющенко про Януковича

Ще влітку 2004 року Ющенко всіляко критикував діяльність Януковича-прем'єра і звинувачував його уряд у постійних кризах. "Ті розчарування, в яких живе Україна – це тема каяття Януковича", - заявив Ющенко на День шахтаря в Луганську. "Україна живе в умовах криз – зернової, хлібної, енергетичної чи зовнішньополітичної. Це справа рук уряду, логіку якого я не розумію". "Я не підкакую Віктору Федоровичу тему для каяття, але коли за одну ніч крадеться "Криворіжсталь", яку піднімали п'ять поколінь наших громадян... І різниця між найкращою запропонованою ціною і ціною зятя Кучми і донецького клану – 5 мільярдів", - зазначив тоді Віктор Андрійович. "І при цьому пояснюється вчителю, що не вистачає два мільярда, щоб зробити 237 гривень мінімальною зарплатою – це предмет каяття", - додав Ющенко. Тепер, слід розуміти, некомпетентність і "крадіжки" Януковича, Ющенку не муляють...

Одними з найпоширеніших слів у бік Януковича та його партії було висловлення "бандит". "Я думаю, що жулікам і бандитам в політиці нема чого робити. Не побудуєш свою політику на брехні, на грабунках, на мільярдах втрачених коштів, для мене, повірте, це не опозиція", - говорив Ющенко про Партію регіонів.

Під час передвиборчої кампанії Ющенко називав методи роботи влади, "методами, якими працюють бандити увечері в підворотнях". "По цих випадках, по закритих дверях, по тих молодчиках, що вчора ходили по площі, ми бачимо, як веде свою кампанію влада і Янукович. Знає він про це чи ні, але він як глава уряду і як кандидат від влади безпосередньо відповідає за те, що чиниться на місцях. Це зона, яку пропонують су-

(прод. на наступній стор.)

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стор.)

пільству і після 31 жовтня", - заявив Ющенко у Бердянську, звинувачуючи владу в організації провокацій на його мітингах.

Він звинувачував уряд на чолі з Януковичем і в організації стеження за собою та своєю родиною, що називав кримінальним злочиним. "Це є робота цього уряду – уряду Януковича, якому безпосередньо підпорядковане МВС та міністр внутрішніх справ Микола Білоконь", - стверджував Ющенко.

Ющенко багато разів згадував про судимості Януковича. "Мене турбує питання, чи не є проблемою для українців окремі епізоди з біографії людини, що претендує на найвищу державну посаду", - запитував він Януковича. "Я не люблю кримінальну владу. Я не люблю владу, яка живе "по поняттям", - стверджував він.

Або такий варіант: "У нас прем'єр-міністри діляться на тих, хто сидів у тюрмі, і тих, хто не сидів. Так от, я - прем'єр-міністр, який не сидів у тюрмі", - говорив Ющенко влітку 2004 року.

Звичайно, не міг не згадати Ющенко і того, що Януковича на посаду президента висувала прокумівська більшість. "Ви ж єдиний кандидат від сьогоднішньої влади! Вас же висували у кабінеті президента Кучми. Ви ж є Кучма-три, ви його краща дитина! Ви сьогодні так говорите про президента. Не плюйте в криницю, з неї прийдеться ще пити", - зазначив він під час теледебатів, які прикували до телевізорів всю Україну.

Тоді ж Ющенко дратувався, що Янукович не прислухається до думки інших людей: "Про що я жалкую, що ви не можете слухати, а значить змінювати свою позицію. Ви як глухар на току, що співає свою пісню і прикривається своїми виборцями".

Ця бесіда глухого із сліпим стала настільки популярною в народі, що пізніше країною поширилися треки з фрагментами промов обох Вікторів, покладені на музику.

Під час помаранчевої революції Ющенко звинувачував Януковича та нині його соратника Сергія Ківалова у фальсифікації виборів. Слідом за звинуваченням завжди лунав знаменитий лозунг Майдану "Бандити мають сидіти в тюрмах!".

В грудні 2004 року Ющенко категорично не бачив можливості присутності Януковича у своєму уряді. "Ми не розглядаємо за жодних умов варіант: Ющенко – президент, Янукович – прем'єр або член уряду. Это не по-мужски", - заявляв тоді він.

Тепер, два роки потому Ющенко та Янукович забули про "пацюків", "козлів" та "бандитів" заради "єдності держави". Таке собі поєднання вужа з їжаком. Зрозуміло, що якби Ющенко та його команда були здатні на дії, то Україна ніколи б не мала потреби у поверненні "професора", який не хоче бути в "апозиції"...

Оксана Коваленко

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Ridna Shkola & Lesia Ukrainka School in Ottawa
invite you to register your children for...

Ukrainian Language Classes - Grades JK-8**

Programs Offered:

Ukrainian & Ukrainian as a 2nd Language

** Also the High School Credit Program Grade 9-12 – that will be taking place WEDNESDAY evenings
6:30 – 9:15pm at Glebe Collegiate

Registration: September 9, 2006 9:15-11:15 am

LADY EVELYN SCHOOL

63 Evelyn Avenue, Ottawa

(one block south from Lees Avenue & Main Street)

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT:

MIROSLAWA BILANIUK 613-727-1331, mirka@ncf.ca
LIDIA CORMIER 613-591-0915, ldcormier@sympatico.ca

With such friends and advisors who needs enemies?

Oksana Bashuk Hepburn, Ottawa
25.07.2006

On political vacuum, western advisors, selling out Ukraine's energy, being the opposition and accountability OR With such friends and advisors who needs enemies?

Not since the possible intervention of Russian tanks to stop Ukrainians from electing their man during the cold days of December 2004, has Ukraine needed good pro-West advisers as much as it has recently. Kyiv is teeming with them and those from Russia. Russia's deserve their high per diems. Their protégées from the Party of Regions may/will form the government in Ukraine. Those offering advice to President Victor Yushchenko—at least those in the so called pro-West category—should be fired. The president's actions have been so bad, they defy understanding.

To begin, he created a political vacuum, one of the greatest hazards in politics. Yulia Tymoshenko, understood the danger and set out to cobble an Orange coalition as soon as her Block won the most seats among the three Orange parties in the March 26 elections. Instead of support, the president's Our Ukraine Party gave her grief. The on-again off-again talks protracted the vacuum for three months. It allowed the fraud, Victor Yanukhovich and his pro-Russia oligarch Party of Regions to snatch/ to nearly snatch victory from the Orange forces.

The political vacuum was an opportunity for Western friends to provide advice on how to move forward. Pressuring the President to do the right thing and give Ms. Tymoshenko the prime minister's job would have consolidated power and provided Ukraine with a reform-minded, pro-West government. Of immediate concern, it might have safeguarded Ukraine's energy sector from Russia.

There is little evidence of such mentoring taking place. Last March, before the election, I was assured by highly placed western advisors that the best thing for Ukraine would be a three-way coalition: Our Ukraine's president would be the national figurehead; the prime minister's job would go to Ms. Tymoshenko, or the Party of Regions; and the remaining one would become the speaker.

I was troubled by this scenario. What about punishment for the fraudulent presidential elections? What about the vast differences in policies? What about the Russia focus by the Regions? Who would form the opposition? None of this seemed to matter. Having helped to topple Communism in Ukraine in 1991; having prevented the fraudulent Victor Yanukhovich from stealing the presidency, some western advisors were ready to reverse these achievements. As it

turned out, no such reversal was needed. The Orange forces buoyed by Ms. Tymoshenko's significant victory had the numbers. They did not need to compromise with the Regions. So why did the President compromise by failing to act in a timely manner and creating a political vacuum?

A nasty joke is circulating in Ukraine. The president, boxer Volodymyr Klichko, football star Andrey Shevchenko are pushing strollers in the park; discussing the future for their baby sons. "Take a look at his jaw and big fists," Klichko says, "he has the makings of good boxer."

Shevchenko's baby is kicking up a storm with his legs. "Undoubtedly, my son will become a world-class soccer player." "What future awaits your son," they ask. Mr. Yushchenko? The president bends over, sticks his head into the stroller and replies "He's soiled his pants and he's quiet now."

History will not remember bad advisers. It may be unforgiving to the president for forfeiting an Orange government and taking Ukraine to the next level of democratic maturity. His popularity is below 10%. Many reasons are offered. It is becoming clearer by the day, however, that Ms. Tymoshenko was frozen out to accommodate Russia's control of Ukraine's energy sector. The people are horrified that currently the president is allowing questionable sales of Ukraine's energy assets to Russia—the four refineries, the most lucrative aspect of the energy sector. Even more inexplicable, is the possible ceding of control of the Ukrainian pipeline to Russia.

Had Ms. Tymoshenko been the prime minister of Ukraine's government, many believe this would not have happened. She would have fought Russia's control over Ukraine's energy assets and argued the danger of such concentration to the West.

It is hard to understand why the West, the United States in particular, would allow the political situation in Ukraine to deteriorate this far at a time when Russia's energy dominance is causing global concern and when it's political tone is turning bellicose. It is inconceivable that America and others fell asleep in Ukraine. Yet it happened. And, this is not the first time.

Recall, how the West, following the lead of the United States, agreed to centralize the nuclear capability of the former USSR--shared among Russia, Ukraine and Kazakhstan-- in Russia's hands. Also, how Ukraine's interests in joining NATO, some ten years ago were scuttled to accommodate Russia's objections. Bad decisions then; now, another bad one. Allowing Russia to gain control of the USSR's decentralized energy sector through the purchase of Ukraine's refineries and pipeline, gives Russia an energy advantage not just in Ukraine, but globally. Like the nuclear power and NATO membership, energy is a political weapon. It has just been handed to Russia. As the Ukrainians say—with such friends and advisers who needs enemies?

Ms. Tymoshenko appears to understand the importance of timely political moves and the danger of political vacuums. She understands the value of keeping energy control out of Russia's hands. She understands power. At the time when she still might have been the prime minister, she articulated clearly that she would not share power with the Party of Regions. It would need to become the government's opposition.

At that point in the Orange coalition talks, they would have helped enormously if knowledgeable Western friends and advisers had offered basic lessons of good democratic governance: an opposition to government ensures its service to the people rather than to itself. Such enlightenment might have made a difference. Instead, in the

president's quarters, there was much muddying of political waters with talk of sharing power and heading-up ministries and committees between the Orange forces and the Party of Regions. This talk continues.

After her right to lead the government was trumped by Oleksander Moroz, as much as by the political vacuum, Ms. Tymoshenko demonstrated once again her knowledge of how democracy works. Unlike the president's Our Ukraine members, she did not opt for the trough by pleading for left-over positions from the Regions. She recognized this would neutralize political effectiveness. Instead, she declared her intention to become the government's opposition.

This should serve her well. If she follows the western parliamentary model she will empower her team by creating a shadow cabinet, critically follow the government's policy, respond with better options, and be visible in the media as the alternative to the government. All of this to be ready when Ukraine goes to the polls again.

Ukraine is learning political lessons the hard way. Perhaps it's the only way. None the less, bad calls by politicians and advisers need accounting and given the developments of the last three months, heads should roll. This too, is part of learning how democracy works.

Oksana Bashuk Hepburn, consultant, travels regularly on business to Ukraine. She is authoring a book about these experiences.

Наші партнери в Дніпропетровську

<http://www.swichado.com/>

Літературно-художній альманах "Свічачо"

м. Дніпропетровськ

Ірина Фаріон. Правопис - корсет мови?

Український правопис та культурно-політичний вибір.

Доцент-філолог Львівської політехніки Ірина Фаріон присвятила свою книгу світлій пам'яті мовознавців - творців першого академічного й соборного правопису 1929 року, який репресувала більшовицька влада в 30-х роках ХХ сторіччя, а потім добила радянські правописці пізніших часів на угоду Москві. На зламі 80-90-х були спроби частково українізувати наш правопис. У останні роки минулого сторіччя Правописна комісія на чолі з директором Інституту української мови НАНУ Василем Німчуком намагалася впровадити нову редакцію правопису (проект 1999 року). Однак президент Кучма дістав з Москви розпорядження припинити ці експерименти - і 2002 року комісію Німчука розформували, а про людське око створили свіжу комісію Кураса - Кременя - Толочка. Позаторік ця комісія дещо "припудрила" теперішній правопис, який все ще залишається "дитям сталінських часів". Тож нам доведеться далі думати одне, говорити друге, а писати третє, щоб висловити свою думку. Авторка на багатьох прикладах доступно та цікаво показує, чого саме бракує, щоб наш правопис став справді українським.

Інтерв'ю з мовознавцем Іриною Фаріон читайте в наступних числах "ОБ"

15 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Найважливіші події в житті країни

►1991

24 серпня: Верховна Рада УРСР ухвалила Акт проголошення незалежності України. "За" проголосувала абсолютна більшість депутатів Верховної Ради

1 грудня: на референдумі 90,3% українців проголосували за незалежність. Одночасно відбулися **вибори президента України**, на яких тодішній голова Верховної Ради **Леонід Кравчук** набрав 62% та переміг лідера Народного Руху В'ячеслава Чорновола (25%)

►1992

10 січня: Запроваджено купоно-карбованці, вони прийшли на зміну відрізним "харткам словивача". Початок гіперінфляції – за чотири роки купоно-карбованці знецінилися в понад 700 разів

1 грудня: Україна отримала домен .ua, початок епохи українського Інтернету

►1994

14 січня: Леонід Кравчук підписав заяву про ліквідацію всієї ядерної зброї, що залишилася в спадок від СРСР. Гарантіями безпеки України стали Росія та США

24 лютого: фігуристка **Оксана Баюл** завоювала першу олімпійську золоту медаль в історії незалежної України

10 липня: Дострокові вибори президента. У другому турі **Леонід Кучма**, набравши 52% голосів, переміг **Леоніда Кравчука** (45%)

►1995

1 січня: Початок **ваучерної приватизації**, виникнення інвестиційних фондів, стихійне скуповування майнових сертифікатів на базарах

18 липня: Похорон **Патріарха УПЦ (КП) Володимира** в Києві закінчився сутичками між віруючими та міліцією. В підсумку Патріарха поховали на тротуарі перед входом у Софійський собор

►1996

28 червня: "Конституційна ніч". Верховна Рада ухвалила новий Основний закон

2 вересня: Запроваджено національну валюту – **гривню** (1 USD = 1,82 грн.). Упродовж 15 днів грошової реформи купонокарбованці обмінювали за курсом 100 000 карбованців за 1 гривню

16 листопада: дебют у професійному рингу **Віталія та Володимира Кличків**, які згодом вибороли усі найпрестижніші титули у світі боксу

►1997

2 липня: Відставка з поста прем'єр-міністра **Павла Лазаренка**. Початок **найбільшого корупційного скандалу** в історії України.

3 грудня 1998 р. Лазаренка заарештувала поліція Швейцарії, а **10 лютого 1999 р.** – поліція США

19 листопада: **Перший український космонавт Леонід Каденюк** полетів у космос на американському шатлі "Коламбія"

►1999

25 березня: В автокатастрофі загинув лідер НРУ **В'ячеслав Чорновіл**. Загадкових обставин цієї смерті досі остаточно не з'ясували

Улітку "Динамо" (Київ) продало свого найкращого футболіста **Андрія Шевченка** італійському "Мілану" за рекордну суму – 25 млн. USD

14 листопада: **Леонід Кучма вдруге став президентом**, набравши в другому турі понад 56%. Його суперника **Петра Симоненка** підтримали майже 38%

►2000

16 вересня: У Києві зник відомий опозиційний журналіст **Георгій Гонгадзе**

28 листопада: **Касетний скандал**. **Олександр Мороз** у парламенті заявив, що існують "плівки майора Мельниченка", які свідчать про причетність президента України до вбивства **Г. Гонгадзе**

►2001

23 червня: **Візит Папи Римського Івана Павла II** в Україну. Богослужіння у Львові збрало близько 2 млн. віруючих

4 жовтня: Зенітна ракета С-200, яку випустили українські військові, випадково збила пасажирський Ту-154 над Чорним морем. Загинули 78 громадян Росії та Ізраїлю

►2002

31 березня: **Перші вибори до Верховної Ради за змішаною системою**. Опозиційний Блок **Віктора Ющенка** "Наша Україна" переміг, набравши 23,6%, але й далі залишився в опозиції

27 липня: **Скнилівська трагедія**. Унаслідок падіння літака Су-27 під час авіашоу у Львові загинули 77 людей, із них 28 – діти

►2004

16 травня: **Руслана Лижичко** перемогла на конкурсі "Євробачення" з пісню "Дікі танці"

22 листопада: **Помаранчева революція**. Масові мітинги в багатьох містах, люди вийшли на них через фальсифікацію результатів виборів. У центрі Києва зібралось близько 1,5 млн. осіб

►2005

23 січня: **Віктор Ющенко** прийняв присягу Президента України на Пересопницькому Євангелії

4 лютого: **Жінка** вперше стає прем'єр-міністром, за **Юлією Тимошенко** проголосувала рекордна кількість депутатів – 373

19 липня: 19-річний син президента **Андрій Ющенко** опинився в центрі скандалу, йому закинули надто розкішний стиль життя. Вперше в Україні поведінка дітей високих посадовців стала предметом широкого обговорення

1 січня: **Політична реформа**. Повноваження президента країни суттєво обмежили на користь парламенту і прем'єр-міністра

9 червня: Національна збірна України вперше взяла участь у фінальній частині **чемпіонату світу з футболу** і дійшла до 1/4 фіналу, де поступилася збірній Італії

►2006

4 серпня: Верховна Рада обрала прем'єр-міністром лідера Партії регіонів **Віктора Януковича**

США розчарувалися в Україні

Україна і надалі залишилася зі своїми проблемами - це, зокрема, поправка Джексона-Веніка, яка тягнеться ще з часів "холодної війни" між США та СРСР. Звичайно, таке формулювання питання не є новиною, експерти та політики досить часто озвучують цю тезу. Ні, сказати, що "медовий місяць" у двосторонніх відносинах України та США закінчився, було б неправдою. Там, як і раніше, знаходять час у своєму щільному графіку для гостей із України й "на камери" заявляють про стратегічне партнерство. Але факт залишається фактом - захоплення від Помаранчевої революції у Вашингтоні минуло, а загальна радість мешканців Білого дому змінилася на холоднокровне вичікування. Американці, звісно, були б раді нас добряче покритикувати і запитати, де анонсовані під час революції реформи, але вони змушені себе стримувати. Оскільки, визнавши проколи нашої теперішньої влади, вони у

такий спосіб би заявили про фіаско мирних революцій, які так гаряче підтримує команда Буша. З іншого боку, наше керівництво теж має зізнатися в тому, що привезло американцям лише ще один мішок обіцянок. І навіть злива заяв про досягнуті домовленості, зокрема про співпрацю з національним космічним агентством США щодо космічних програм, - це радше видавання бажаного за дійсне.

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Нитка розслідування отруєння Віктора Ющенка тягнеться до російських спецслужб. Його, як з'ясували поки, намагалися отруїти декілька разів впродовж місяця і використовували для цього не одну, а дві смертельні речовини. Про це пише відомий британський журналіст Том Манголд в австралійській газеті "The Age".

Після поїздки до Києва журналіст прийшов до висновку, що роль закордонних спецслужб, західних та російських, в українській помаранчевій революції може бути більшою, ніж вважалося досі. На думку Тома Манголда, саме завдяки скоординованим зусиллям СБУ, української військової розвідки, ЦРУ та МІБ, тобто британської зовнішньої розвідки, вдалося попередити збройний конфлікт, який міг виникнути в Україні.

Розпочалося все із російських спецслужб, до яких, на думку Тома Манголда, тягнеться нитка розслідування отруєння Віктора Ющенка. Його, як з'ясували поки, намагалися отруїти декілька разів впродовж місяця і використовували для цього не одну, а дві смертельні речовини. Останню смертельну дозу отрути, розміром з макове зернятко, Віктор Ющенко, як вважає британський журналіст, отримав 5 вересня під час вечері із генералом СБУ Ігорем Смешком та його заступником Володимиром Сацюком.

За даними Тома Манголда, Смешко не підозрював про змову. В ній зізналися кухар та кельнер, які готували та подавали вечерю, вони, як важливі свідки, були вивезені з країни людьми Віктора Ющенка.

В інтерв'ю британському журналісту професор Микола Поліщук, член спеціальної комісії Верховної Ради з розслідування цієї справи, сказав, що план був дати смертельну дозу для того, щоб Ющенко помер на другий день. І його поховали ще до того, як розтин міг би засвідчити присутність діоксиноу та іншої отрути – ендотоксиноу. Тільки те, що Ющенко вирвав по дорозі додому, врятувало йому життя, вважає професор Поліщук.

Те, що у Києві не готувалися до чесних виборів, у Вашингтоні та Лондоні зрозуміли набагато раніше. Обидві столиці повторювали лише одне: ми не маємо улюбленців серед кандидатів, але нас хвилює законність виборів. В середині літа вони дали зрозуміти президенту Леонідові Кучмі, якого до того часу вже підозрювали у багатьох брудних оборудках, та його соратнику Вікторові Медведчуку, що спроби фальсифікації матимуть погані наслідки.

Для того, щоб у Києві зрозуміли, що розмова серйозна, один із бізнесменів, близьких до президента Кучми, не зміг отримати американської візи для поїздки у США. Окреме особисте попередження про те, що він не зможе в'їхати до жодної західної країни, отримав міністр внутрішніх справ генерал Микола Білоконь. Однак це не зупинило ані Кучму, ані його прихильників від того, щоб зайнятися такими відкритими та нахабними виборчими махінаціями, які були легко помічені сотнями незалежних спостерігачів.

"Вони не могли виграти інакше", - пояснив британському журналісту один з київських оглядачів. Президент Росії Володимир Путін також вирішив підтримати кандидата від української влади. Але, якщо Кремль і брав участь в українських подіях, то західні розвідки виявилися спритнішими, доходить висновку британський журналіст. Західні спецслужби, як пише Том Манголд, використовували інші технології – вони стежили

за українською владою за допомогою супутників, підслухували розмови та використовували старі відомі "брудні трюки". В центрі мережі, що включала частину офіцерів української СБУ та спеціально прислані до київських посольств працівників ЦРУ та МІБ був Олег Рибачук, близький соратник Віктора Ющенка.

Головним джерелом інформації для опозиції були українські спецслужби. Вони передавали інформацію Рибачуку, а він передавав її до американського та британського посольства. Коли ж, попри всі попередження, стало зрозуміло, що "перемогу" Віктора Януковича забезпечують масштабні фальсифікації, країна стала наближатися до конфлікту. Сотні тисяч людей вийшли на вулиці. Західні експерти вважали, що найголовніше – уникнути провокацій, і якщо витримає молодь, витримає вся країна. Тому майже військово дисципліну забезпечували на Майдані підготовлені активісти "Пори", а за порадою західних спецслужб агресивність натовпу гасили безперервні рок-концерти.

В таборі Кучми-Януковича вирішили спровокувати прихильників Ющенка появою донецьких шахтарів, але вони приїхали вже такими п'яними, що не були здатними навіть на провокацію. У штабі Януковича кажуть, що горілкою їх накачали також за порадою західних спеціалістів.

Коли не вийшло стравити між собою виборців з різних таборів, влада пішла на відчайдушні кроки – вирішила придушити демонстрації за допомогою зброї. Вечері 28 листопада близько 13 тисяч військових міністерства внутрішніх справ підняв по бойовій тривозі наказ генерала МВД Сергія Попкова. Але вірних режиму людей було мало вже і у цьому міністерстві. Через 45 хвилин телефони західних дипломатів розривалися від повідомлень про те, що війська вирушили до Майдану Незалежності. Незважаючи на ніч та туман, сателітні зображення підтверджували рух колон до Києва.

За даними, на які посилається британський журналіст, американський посол повідомив про це державного секретаря США Коліна Пауелла. Той подзвонив до Кучми, який не брав слухавку. Тоді посол США подзвонив до зятя Кучми Віктора Пінчука і сказав, що президенту не вдасться відкрутитися, не відповідаючи на дзвінок з Вашингтона.

У кількох телефонних розмовах та зустрічах Кучмі, Медведчуку та Попкову повідомили, що значна частина військових та СБУ вийшли з-під контролю уряду. Останній удар Кучмі завдало повідомлення від генералів СБУ про те, що вони збираються охороняти "невинних цивільних". На закінчення Том Манголд зауважує, що перемога помаранчевої революції, безумовно, належить самим українцям, але її святкуватимуть і ті люди на Заході, які вважають, що демократії інколи потрібний обережний поштовх для того, щоб 48 мільйонів людей могли скористатися нею вперше у своєму житті.

УП

Від "УП". Пан Манголд дійсно є відомим журналістом. Українці мають пам'ятати його після документального фільму про вбивство Георгія Гонгадзе для ВВС. Завдяки цьому фільму, майор Мельниченко вперше з'явився на телеекрані. Проте той фільм довелося переробити після першого ж показу через любов журналіста до сенсацій. Пан Манголд в першій версії фільму з посиланням на Мельниченка зробив висновок, що Кучма намагався продати Саддаму Хусейну не тільки "Кольчуги", а й ракети з атомними босголовками(!). У виправленій версії фільму, щоправда, цієї нісенітничі вже не було.

СВІДКИ ХРИСТА?

Кожна релігія має свої реліквії. Християнство не виняток. Україна, незважаючи на сучасну мозаїку різних конфесій, є християнською. Але чи знають українці про християнські реліквії, які зберігаються у різних місцях? Пропонуємо нашим читачам наступну статтю. А хтось захоче поїхати пересвідчитись сам.

Перші християни благоговійно зберігали, часто ризикуючи життям, святі речі із земного життя Спасителя. Історія їх віднайдення, зберігання — чудесна, дивна, і викликає водночас духовні трепет і сум, вдячність і радість. Початок історії збереження реліквій Ісуса за зрозумілих причин мало вивчений, проте існує християнське передання про ті святі перипетії. Починаючи ж із IV—VI століття, історія багатьох реліквій простежується чітко.

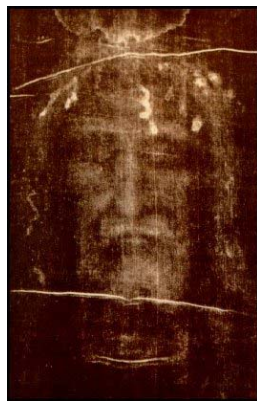
За одним християнським переказом, Богородиця, котра добре зналася на різних рукоділлях, виткала для малого Ісуса хітон із прекрасного м'якого, тонкого верблюжого волосу. З дитинства Ісус ходив у ньому, і носив його усе земне життя. Хітон рудувато-коричневого кольору, довжиною 142 і шириною майже 116 сантиметрів, без швів. Найстаріший документ, у якому згадується цей одяг, — Charta Hugonis (1156). Архієпископ Хью Руанський засвідчує, що у казначействі церкви Бенедиктинців в Аржантьой зберігається з давніх часів *Sarra pueri Jesu* (предмет одягу Дитини Ісуса). Того ж року святий хітон було виставлено для поклоніння віруючих, архієпископ оголосив індульгенцію паломникам.

Починаючи десь із XIII століття, аржантьойську реліквію стали вважати і як *Tunica inconsutilis* (туніка без шва), в якій був Христос під час Страстей. І справді, цей одяг вкритий плямами, як від крові. За легендою, хітон Ісуса на початку IX століття франкському королю Карлу Великому подарувала захисниця пошанування святих ікон і реліквій візантійська імператриця Ірина. Тоді його і привезено з Константинополя до Франції. Імператор помістив його на зберігання у місті Аржантьой (біля Парижа), де він знаходиться дотепер. Французька революція створила загрозу існуванню реліквій. Після пограбування Бенедиктинського жіночого монастиря хітон Христа у 1791 році було вперше перенесено звідти до парафії. У 1793 році її пастир, побоюючись, що святиню заберуть і сплюндрують, розрізав хітон на частини і заховав у різних місцях. Через два роки чотири частини — одна велика і три менші —

було знайдено і повернено до церкви. Можливо, тому нині знову цільний одяг має рукави тільки до ліктів.

У 1865 році реліквію перенесено до нового аржантьойського храму. Приблизно з початку XIX століття його почали визначати просто як туніку без шва, заперечуючи право церкви з німецького міста Трір називати свою реліквію *Tunica inconsutilis*. Науковці, однак, вважають, що вона є справжнім одягом Ісуса Христа. В свою чергу прибічники Трірської традиції стверджують, що аржантьойський одяг — *Sarra pueri Jesu*.

За християнською традицією, що підтверджена старими документами, імператриця Римської імперії св. рівноапостольна

Живі скульптури

Олена, що захоплено збирала християнські реліквії, відправила до свого рідного міста Трір (що знаходиться на кордоні з Люксембургом і у християнській ієрархії того часу перебував на другому місці, поступаючись тільки Риму) декілька святих реліквій, серед них і туніку Христа. Найдавнішими свідченнями про цей факт є древня табличка із слонової кістки (деякі вчені датують її V—VI століттям, інші — більш раннім віком), що зберігається у казначействі трірського собору і в якій йдеться про перенесення реліквій до Тріра завдяки св. Олені, і «Диплом Сильвестра», який знаходиться у древньому архіві міста, надісланий Римським Папою Сильвестром I (314—335 роки, коли він займав папську кафедру) до трірської церкви.

Близько 1100 року мешканці Тріра були переконані, що у них зберігається одяг без шва, який належав Христу, і цей одяг подарований св. Оленою. У Житті св. Агрітіуса, єпископа Трірського, написаного у XI столітті (перед 1072 роком), згадується про реліквії, надіслані св. Оленою Агрітіусу до Тріра. Відомо з «надійної традиції предків», що один час набожний єпископ Трірський хотів відкрити ковчег реліквій, який зберігався у казначействі собору. Там знаходився і одяг Господа, відносно якого одні говорили, що це — туніка без шва, а інші — що це Багрянниця, у яку зодягнули Ісуса під час Його Страстей.

Археологічні дослідження 1890 і 1891 років показали, що «матеріал простої коричневого кольору тканини — судячи з усього, льон або бавовна». На одязі не знайшли жодних первинних швів, він є цільнотканним. Одяг на вигляд древній і місцями є начебто потертим — часті білуваті плями на темній тканині. Він трохи менший від аржантьойського хітона, рукава теж по лікоть.

У 1196 році туніку Христа було урочисто переміщено архієпископом Йоганном I із каплиці собору св. Миколая до щойно освяченого ним соборного вівтаря. Помічник єпископа Йоганн Енен склав на початку XVI століття месу, присвячену *Tunica inconsutilis*.

Найвідоміші демонстрації туніки Христа відбулися у XIX столітті. Перша — з 18 серпня по 6 жовтня 1844 року. Великі юрми паломників — у цілому більше мільйона — потягнулися з усіх усюд до Тріра. Чудесно зцілилися багато людей. Друга демонстрація відбулася з 20 серпня по 4 жовтня 1891 року. Паломників нараховано 1 925 310. Того року Папа Лев XIII офіційно проголосив святиню як *Tunica*

inconsutilis і надав індульгенцію її палігримам. У 1894 році єпископ Корум, що влаштував цю останню експозицію, видав перелік чудес і Божої допомоги, пов'язаних з нею.

До Середньовіччя християнські реліквії ще не встигли широко розійтися світом, і часто святині збиралися в одному місці. Близько 803 року абат Ангільберт перераховує реліквії свого монастиря (зі списку наведено тільки реліквії Христа): «пояс Господній, одяг Його, Його сандалії, ясла Його, губка, з якої Його було напоєно, камінь, на якому сидів Ісус Христос, коли наситив п'ятьма хлібинами двома рибинами 5 тисяч чоловік,

свічка, що світила при Його народженні, реліквії з гори Фавор». Дошки ясел Ісуса, що за легендою були знайдені і духовно перевірені св. Оленою, приблизно 1100 років зберігаються у великій урні з кристалю і срібла у базиліці св. Марії Маджоре у

Римі, де є чимало християнських реліквій. Також у Римі зберігається й інша колиска, витесана Йосипом, і сорочка Немовляти, зроблена руками його матері. Можливо, одяг, згаданий у цьому документі, — той, що зараз зберігається у Ватикані, у скарбниці святих реліквій Христа. Нинішнє місцезнаходження деяких із перерахованих святинь невідомо.

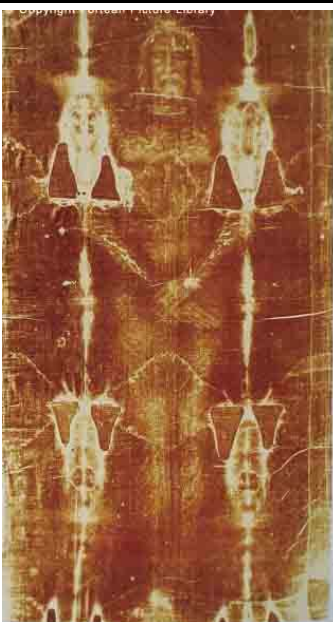
5 листопада 2002 року у Weekly World News з'явилася інформація про те, що знайдено сандалії Христа. Чи вони справжні? Автор матеріалу Вінченцо Сарді пише, що реліквію знайшов «відважний мисливець за скарбами Ватикану». За його словами, про сенсацію сповістили газети по всій Італії, і віруючі, які просто ставали на фотографії сандаліїв, вміщені у газетах, отримували чудесне цілєння. Експерт Weekly World News, дипломований Ватиканом археолог Др. Роберто Савічі, на сто відсотків переконаний: взуття, яке науковці датували ранніми роками першого століття нової ери, є справжнім. Науковець стверджує, що взуття, зняте римськими вояками з Ісуса перед розп'яттям, з покоління у покоління передавалося у «венетіанській родині», і було знайдене експертом після 11 років пошуків. Порівняння слідів сандаліїв з єдиними відомими слідами Ісуса на місці Його Вознесіння — на скелі біля Галілейського — підтвердило гіпотезу. Відомо, що Папа Римський просив про те, щоби реліквія була покладена у Римі, «у сховищі, де вони приєднаються до святої ризи і всіх інших Христових реліквій». У Римі раніше довго зберігалася пара чобіт, або сандалії Ісуса. У 816—817 роках Папа Стефан IV (V) (816—817) експонував у кафедральному соборі Равенни дорожочінну святиню — сандалії Христа.

Справді, поки реліквія (взагалі будь-яка) ніколи не переносилася, і тим більше не викрадалася, було менше проблем щодо гарантії її справжності. На початку XIII століття хрестоносці під час четвертого хрестового походу вивезли з Константинополя дуже багато християнських, у тому числі і старозаповітних, реліквій, які розсіялися потім по всьому світу. З'явилася багато копій і підробок.

Пелюшка Немовляти Ісуса та тканина, що оповивала Господа на хресті, з VIII—IX століття знаходяться серед інших великих християнських святинь у соборі в місті Екс-ля-Шапель. За традицією, коли Карл Великий закінчив будувати там церкву Пресвятої Богородиці, він збирав туди ці реліквії з Рима, Константинополя і Єрусалима. Серед реліквій, які передавали йому для зберігання у цій церкві, — пояс Христа, запечатаний на кінцях печаткою рівноапостольного імператора Костянтина, сина імператриці Олени; маленька частина шнура, яким Ісуса було зв'язано під час бичування; частинка губки, якою зложували вуста спраглому Ісусу на хресті; фрагмент хреста, на якому розп'яли Спасителя, котрий дав Карлові Папа Лев III, і який він постійно носив на собі; кінчик цвяха, яким Спасителя було прибито до хреста; частинка тростини, якою били Ісуса.

Як іще у давнину зберігалися і вшановувалися ці великі святині? Святині Екса, наприклад, експонуються з 10 по 24 липня кожні сім років, і це одна з найбільш відомих католицьких церемоній, на яку з'їжджаються величезні юрби паломників.

Пелюшка Ісуса складена втричі у подвійних складках. Тканина ж, якою було обернено талію Страждальця на хресті, складена трикутником. Реліквії загорнуто у шовкову тканину: пелюшка — у жовту, пов'язка на стегна — у червону. Потім кожна ще раз загорнута у тканину, вишиту справжніми перлинами. Ці тканини подарувала для святинь у 1629 році інфанта Ізабелла Клара Євгенія Іспанська. Реліквії зберігаються у скринях, вкриті прозорим папером, через який видно колір тканини. Релікварій перев'язаний шовковими стрічками, кінці яких закріплено печатками. Церемонія бере початок із IX століття і практично не змінилася. Хресна процесія (принаймні до 1895 року) супроводжувала святині до Угорської каплиці, де вони експонувалися у великій «святині Диви Марії». Залізни кришки, що ховають святині, відкривають ключем на очах у прихожан. Після служби урочиста процесія повертається до вищих церковних ієрархів, щоб підписати документ про те, що запечатані реліквії покладено до секретних місць церкви.

Серед багатьох реліквій, які експонуються у Церкві Різдва, побудованій імператрицею Оленою у 327 році на місці народження Спасителя, також зберігається повивальний одяг Ісуса. Ще один набір повивальних смуг матерії було зареєстровано на виставці собору святого Павла у Римі, а інший — у церкві в Іспанії. Пелюшку Ісуса, серед інших біблійних реліквій, бачив у кінці X століття у Константинополі архієпископ Новгородський. Дивного тут нічого немає, бо, звичайно, пелюшка була не одна.

Два місця виступають за право на володіння столом, за яким зібралися Христос із апостолами на Тайну Вечерю. Один стіл із кедр знаходиться у Лютеранській церкві у Римі, інший із дуба зберігається у жіночому монастирі в Австрії. Чудово збережена частина скатертини з Тайної Вечері до XVIII століття знаходилася у Відні. У 1993 році Ребекка Джексон, дослідниця Туринської плащаниці — поховального савана Христа — висунула припущення, що ця тканина спочатку могла використовуватися як скатертину, що вкривала стіл Тайної Вечері. Вона дослідивши плями на плащаниці, дійшла висновку, що вони залишилися після трапези Ісуса та апостолів. Дослідниця вважає, що є велика вірогідність того, що Йосип Аримафейський був членом священної спілки — офіційного єврейського поховального товариства. Він ще за життя Ісуса був його таємним учнем, як і член синедріону вчитель Никодим. Отже, Йосип формально міг вимагати тіло Ісуса Христа у Пілата, але, можливо, не мав достатньо часу, щоби до сходу сонця (пізніше у євреїв ховати було заборонено) дістати нову традиційну тканину для поховання, і використав для поховання скатерку з Тайної Вечері, якою один раз вкривали стіл. Тканина Туринської плащаниці, зроблена з дорогого льону, відповідає всім вимогам до єврейського поховального савана тахріхім і має розміри скатертини для пасхального столу на 13 осіб. Від плащаниці з Турину було відрізано частинки. Можливо, до їх числа і входить Віденська смужка.

(прод. на 13 стор.)

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Єдина для оттавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері поладження бюрократичної документації або будівництва,

просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

“Комітет по встановленню пам'ятника Т. Шевченка в м. Оттаві“

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@serviccanada.gc.ca

Українців - до Червоної книги

Впродовж наступних 50-ти років численність населення нашої країни скоротиться на 30-50%. Принаймні, такі прогнози робить Бюро даних про населення". Поряд із Україною до списку країн, де кількість мешканців може зменшитися мало не вдвічі, потрапили Росія, Болгарія, Естонія, Грузія та Латвія. Причину демографічної кризи експерти ООН вбачають, зокрема, і у низьких темпах народжуваності на пострадянському просторі. За даними експертів,

кількість населення Росії до 2050 року зменшиться до 119 мільйонів чоловік, Німеччини - до 75 мільйонів, Італії - до 52 мільйонів. Натомість кількість мешканців США збільшиться на 43 відсотки - до 420 мільйонів осіб, а у Китаї до 2050 року мешкатиме вже 1 мільйон 400 тисяч людей. Значно зросте кількість населення у решті азійських країнах та країнах Африки: в Індії (на 50 %), у Нігерії (втричі), в Індонезії (на 40 %) та у Бангладеш (вдвічі). Загалом, прогнозують експерти ООН, у 2050 році на нашій планеті мешкатиме 9,3 мільярда осіб. До того ж кількість населення у розвинених країнах збільшиться на 4 відсотки і становитиме півтора мільярда осіб, а населення країн, що розвиваються, зросте на 55 відсотків, тобто, до 8 мільярдів.

**COMPUTER SERVICES AND REPAIRS
КОМП'ЮТЕРИ, ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ**

Діагностика, модернізація та обслуговування комп'ютерів, повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення, розробка та супровід Web сайтів, доставка та встановлення нових і відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати, комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення, проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж, ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо).

Віталій Смішний

phone: (613) 729-0042, e-mail: vsmishnyc339@rogers.com

ОБЕРЕЖНО, ВАС ПРОСЛУХОВУЮТЬ

Комітет Верховної Ради України з питань європейської інтеграції рекомендував до ухвалення парламентом проект закону про перехоплення телекомунікацій, а простіше кажучи, про прослуховування. Його потребу автори мотивують тим, що сьогодні немає законів, які б визначали порядок регулювання правових відносин у цій галузі. На думку експертів, така ситуація сприяє зловживанням і порушенню прав громадян України. Під час обговорення зазначали, що для цього потрібно створити єдину систему автоматизованого дистанційного перехоплення телекомунікацій, яка повинна забезпечувати баланс між потребами правоохоронних органів та громадськості. Громадянам вона має зберігати всі механізми дотримання конституційних прав та свобод, а правоохоронним органам - надавати можливість ефективно працювати. Проектом передбачено, що перехоплення має відбуватися під постійним громадським та парламентським контролем (функції якого покладено на уповноваженого ВР з питань прав людини). Законопроект визначає порядок створення та експлуатації системи перехоплення в мережах телекомунікації, право власності, права та обов'язки спеціально уповноваженого органу, оперативних підрозділів, операторів мереж, які братимуть участь у створенні та введенні системи в дію; встановлено порядок оскарження в разі порушення. Члени комітету зробили висновок, що законопроект не суперечить праву ЄС, тому ухвалено рішення рекомендувати парламенту взяти його за основу. Нагадаймо, раніше представник Харківської правозахисної групи Євгеній Захаров повідомив, що лише 2002 року суди видали 40 тис. дозволів на прослуховування телефонних номерів. За його розрахунками, приблизно щодесятий дорослий за рік потрапляє до "великого вуха" спецслужб. Водночас кількість злочинів значно менша, ніж дозволів на прослуховування.

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби

збирає українські книжки для пересилки в Україну в колекцію бібліотеки або для

перевидання забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись **НАДРУКУВАТИ!** Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і **МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ!** Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Проект **“Оживи книжку для України”** постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка

Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"

Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

СБУ НА КІСТКАХ

Під час будівельних робіт на території слідчого ізолятора УСБУ у Львівській області, який розташований у приміщенні Львівського міського управління міліції (вул. Степана Бандери, 1), знайдено людські рештки. За однією з версій, це останки в'язнів 40-х років минулого століття - часу, коли у цьому місці була в'язниця НКВД. Згідно із ще однією версією, саме на

території колишньої в'язниці на вул. Лонського заховано провідника УПА генерала Чупринку - Романа Шухевича, якого вбили в Білгородці 1951 року. У пошуках його тіла кілька років тому представники "Меморіалу" проводили розкопки в дворі будинку на вул. Бандери. Колишній заступник голови правління "Меморіалу" Михайло Павлишин, який безпосередньо займався цими розкопками розповів, що дослідження проводили з ініціативи СБУ: "Ми там копали в дворі, де нам вказали місце, але нічого не знайшли. Потім колишні працівники КДБ сказали, що рештки генерала Чупринку вивезли в іншу область. Хоча потім ми дізналися, що в скверіку за спорткомплексом "Динамо" є багато закопаних тіл людей закатованих енкаведистами. Джерело цієї інформації - колишні працівники КДБ. До того ж, у Брюховичах є поховання 5 тисяч осіб, яких розстріляли вже після війни. Точно відомо, що рештки закатованих є і в підвалах, де тепер розташована школа міліції, що на вул. Замарстинівській. Та вся біда в тому, що досі не розсекречено архіви КДБ і ніхто не хоче давати документів".

На Тернопільщині знайдено кам'яну брилу з людським обличчям

брилу, на якій природні стихії, а можливо, рука людини накреслили чіткі риси обличчя: очі, ніс, губи.

Оригінальну брилу знайдено в одному з урочищ - Білому камені, між селами Нирків, Устечко і Нагір'яни. Вага знахідки - не менше десяти тонн, заввишки вона метрів із десять. "Скорочуючи дорогу до табору, я прямував урочищем, - розповів Василь Ільчишин. - Шов, милувався краєвидами, фотографував цікаві місця. І враз побачив цей камінь. Такий за свій немалий досвід роботи зустрів уперше. Визначити його вік можна лише після ретельних лабораторних досліджень, але вже зараз зрозуміло, що це унікальна знахідка. Поблизу ми виявили поселення доби раннього залізного віку. Можливо, камінь - ідол, що виконував певні функції у ритуалах наших предків..."

Українка проведе у відкритому космосі 13 годин

Прийнято вважати, що в Україні є лише один космонавт, що полетів у космос із часів незалежності. Але незабаром в українців може з'явитися новий привід до космічної гордості. У серпні на орбіту збирається донька українця, американка Хайді Стефанишин-Пайпер, яка планує провести у відкритому космосі майже 13 годин. Хайді народилася у місті Сент-Пол 7 лютого 1963 року у родині українця та німкені і чудово говорить українською мовою - і навіть в дитинстві їздила в табори українських пластунів у США. Після закінчення у 1985 році факультету машинобудування Массачусетського технологічного інституту вона вступила на службу до ВМС США. Через одинадцять років

Хайді стала лейтенантом-командером і була відібрана в якості кандидата в астронавти NASA. У 2003 році американка була удостоєна звання командера ВМС США. Виходячи заміж Хайді не стала відмовлятися від свого українського прізвища, а лише додала до нього американську половинку, що дісталася від чоловіка Глена Пайпера. Зараз у подружжя росте 16-річний син. Вона розповідає, що свого часу до Штатів

приїхали її батько та його брат, однак в Україні лишилися ще їхні два брати і дві сестри. Тато Хайді Михайло Стефанишин був, як кажуть, "чистим" українцем із маленького села Новий Яримчів, що на Львівщині. За словами двоюрідної сестри американської астронавтки Марії Бабій, Михайло поїхав до Німеччини одразу після Другої Світової війни, а звідти - в Америку. Одружився на молоденькій, 18-річній німкені, хоча був старший за неї аж на 30 років, додає Марія. Родичі сподіваються, що після повернення на Землю Хайді

приїде в Україну. На це, власне, сподівається і сама астронавтка. При чому приїхати в Україну хочуть і її брати. За кілька тижнів Хайді планує вперше побувати в космосі і двічі вийти у відкритий космос, а потім, якщо життя дозволить, хотіла б відвідати Україну. За її словами, вона дуже чекає польоту, тому що для нього їхня команда тренується вже чотири роки. "Три роки назад ми мали летіти. Але був інцидент із Колумбією, і тепер ми чекаємо", - додає космонавтка. Планується, що у космосі екіпаж, що складається з 6 осіб, проведе 12 днів. При цьому Хайді буде доручено два з трьох виходи у відкритий космос, кожен з яких триватиме близько шести з половиною годин. Хайді чудово спілкується українською і після польоту має бажання поїхати до України... разом з братами. На орбіту Хайді відправиться 27 серпня у складі екіпажу шатлу "Атлантік".

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:

- work permits
- permanent resident applications
- appeals

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP

Tel: (613) 566-2855; (613) 566-2839; (613) 238-2022;

e-mail: nmalyna@perlaw.ca

e-mail: wcreates@perlaw.ca,

www.perlaw.ca

90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, Ont., K1P 1E2

Що передувало 24 серпня 1991 року?

У ці дні чимало видань – від "Газеты по-киевски" до "України молоді" – пише, що новітня українська незалежність, мовляв, стала наслідком збігу історичних обставин, була фактично подарована організаторами заволоду ГКЧП. А чи так це насправді було? Не вдаючись в детальну полеміку, автор хотів би нагадати тільки деякі з-поміж найбільш знакових подій, що об'єктивно засвідчили рух України до незалежності.

18 листопада 1989 року. Створений передвиборний опозиційний Демократичний блок, який мав на меті, серед іншого, скасування монополії КПРС на владу, впровадження реальної багатопартійності та рівноправності різних форм власності, ухвалення нової Конституції, яка б відповідала міжнародним критеріям щодо громадянських свобод.

Січень-лютий 1990 року. В масових акціях, проведених опозицією, взяло загалом участь близько двох мільйонів осіб. Під тиском демократичних сил з січня по квітень у відставку пішли 11 перших секретарів обкомів КПУ із 25.

Березень 1990 року. До Верховної Ради УРСР обрано понад 120 представників Демблоку, які сформували опозицію – Народну Раду.

Одночасно зазнали поразки на місцевих виборах понад 100 перших секретарів миськомів, райкомів і обкомів партії, близько 90 голів миськвиконкомів і районних рад попереднього скликання. Найбільшою стала поразка партфункціонерів на місцевих виборах у Донецькій та Івано-Франківській областях.

Травень-грудень 1990 року. Проходять установчі з'їзди низки партій – Республіканської, Демократичної, Народної, Партії Зелених, Партії демократичного відродження тощо. Отож фактом політичного життя УРСР стає багатопартійність. Паралельно з цим розгорталася криза в КПУ. Скажімо, 1986 року з партії добровільно вийшли 234 особи, а лише за перше півріччя 1990 року – 28 тисяч. До кінця 1990 року вступ і вихід з КПУ фактично чисельно зрівнялися.

28 червня 1990 року. Цього дня ВР почала розгляд питання про державний суверенітет УРСР. Цей процес був прискорений і радикалізований ситуацією, яка склалася з початку липня, коли 63 народних депутати на чолі з В. Івашком без дозволу сесії відбули до Москви на ХХVIII з'їзд КПРС.

5 липня. В. Чорновіл оголосив вимогу про відкликання депутатів-комуністів із Москви до парламентської роботи. Ідею відкликання підтримали понад 300 депутатів, у тому числі близько 200 комуністів. У підсумку більшість делегатів з'їзду КПРС повернулася до Києва, визнавши пріоритетність національних інтересів над партійною дисципліною. Не підкорився цьому рішенням В. Івашко, котрий вирішив балотуватися на посаду заступника генерального секретаря ЦК КПРС і подав у відставку з посади голови ВР.

У такій ситуації під акомпанемент шахтарських страйків і мітингів опозиції **16 липня** ВР конституційною більшістю ухвалила Декларацію про державний суверенітет України. Декларація зафіксувала низку принципів моментів, серед яких були регулювання діяльності держави правовими нормами, закріплені Конституцією та законами; розподіл державної влади на законодавчу, виконавчу і судову; гарантування громадянам УРСР норм і свобод, визнаних підписаними УРСР

міжнародними угодами; проголошення власністю народу УРСР всіх багатств землі, водних та інших ресурсів, повітряного простору, які перебувають у межах УРСР, визнання їх матеріальною основою суверенітету; визнання плюралізму форм власності, захист усіх форм власності; проголошення права на власні збройні сили; декларування наміру стати в майбутньому нейтральною позаблоковою і без'ядерною державою; проголошення України суб'єктом міжнародного права; констатація можливості укладання союзного договору тільки на засадах цієї Декларації.

Літо-осінь 1990. У розвиток положень Декларації ухвалені Закон про економічну самостійність України та низка інших актів, за якими підприємства з союзними власності переходили у республіканську.

Жовтень 1990 року. У Києві та інших містах України відбуваються масові студентські акції, так звана "революція на граніті". Під впливом цих подій **24 жовтня** Верховна Рада ухвалює зміни і доповнення до Конституції УРСР, за якими скасовується стаття про керівну роль КПРС, закладаються основи багатопартійності, проголошується верховенство законів республіки на її території, а Верховний Суд УРСР стає

органом найвищого судового контролю. Іншими словами, УРСР де-юре фіксувала свій статус як члена радянської конфедерації, у той час як Москва прагнула "оновленої федерації". Саме у той час у середовищі депутатів-членів КПУ стався розкол на "суверен-комуністів" та "комуністів-ортодоксів".

17 березня 1991 року. Понад 80% виборців України сказали "так" на запитання республіканського референдуму щодо входження до Союзу суверенних республік на умовах Декларації про державний суверенітет, тобто на засадах конфедерації.

При цьому переважна більшість тих, хто сказав "ні", підтримувала повну незалежність країни і не погоджувалася на будь-які союзи та конфедерації.

Квітень 1991 року. Президія Верховної Ради УРСР призупиняє на території України дію одного з економічних указів президента СРСР М. Горбачова, чим переводить питання про участь УРСР в СРСР на конфедеративних засадах у практичну площину.

Липень 1991 року. Верховна Рада ухвалює рішення відкласти до 15 вересня питання щодо підписання Україною Союзного договору, яке було заплановано М. Горбачовим на 20 серпня. УРСР фактично виходить із так званого Ново-Огарьовського процесу, який мав на меті вироблення і підписання нової Союзної угоди. На початку цього процесу, у другій половині квітня 1991 року (коли у резиденції президента СРСР Горбачова делегації ряду республік обговорювали проект союзного договору), УРСР заявляла про особливу позицію, вимагаючи утворення максимально вільної конфедерації або співдружності суверенних республік.

Відтак закономірне запитання: чи незалежність України та інших союзних республік стала можливою завдяки путчу ГКЧП, чи ГКЧП виник через те, що Україна і ціла група інших союзних республік (країни Балтії, Молдова, Грузія) пішли крок за кроком, більш чи менш послідовно – але все ж шляхом усамостійнення, на якому їх можна було зупинити тільки силою?

Сергій Грабовський,

(продовження з 9 стор.)

Вмивальницю з якої вмивав ноги учням Ісус бачив у кінці X століття у Константинополі вже згадуваний архієпископ Новгородський. Право володіти рушником Ісуса відстоюють Рим, Екс і Голландія.

Частина зламаною під час Вечері хліба довгі роки зберігається у Сан-Сальвадорі. Декілька церков стверджують, що володіють чашеною з Тайної Вечері: одна з них — Собор у місті Валенсія. За іспанською легендою, цю чашу — непрозору, можливо, дерев'яну, кольору світлого дерева, що сильно звужується донизу, — надіслав до Іспанії римський архідиякон Лаурентіус у 258 році під час переслідувань і конфіскації майна християнської Церкви римським імператором Валеріаном. Кожного року у Валенсії відбувається «Пошанування Святої Чаші з Вечері Нашого Господа», в той самий час відбувається і щорічна конгрегація Братства лицарів святого Грааля.

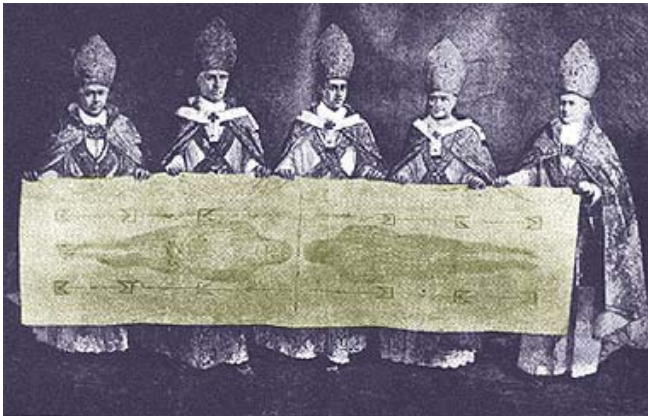
Глеки з Канни Галілейської, в яких Ісус перетворив воду на чудове вино, експонуються зараз у Пізі, Равенні, Кліоні та Анжері, а трошки самого вина донедавна зберігалось в Орлеані.

В святому ховищі в Ов'єдо (в Іспанії) зберігаються декілька крихт, що залишилися після того, як хліби роздали п'ятьом тисячам людей.

Церква Сан-Сальвадора мала пальмову гілку, що тримав Ісус під час в'їзду до Єрусалима. Багато інших церков мають численні гілки, що ними народ стелив дорогу Спасителеві.

В італійському місті Палма зберігається частина одягу, в який Ісуса зодягнув Ірод, знана як Багрянниця.

Можливо, саме Багрянницю подарував у 1625 році персидський шах Аббас цареві Московії Михайлові Федоровичу. Шах взяв ризу Христову із завойованої ним у 1617 році Грузії. Там вона

мала велику і цікаву історію, засвідчену багатьма записаними легендами і документами. Вони із деякими варіаціями простежують її історію до віку Ісуса. Старі писання розповідають, що на цей одяг кидали жеребок римські вояки, які розпинали Спасителя. За різними версіями він дістався Еліозу і центуріону св. мученику Лонгину, який, побачивши чудеса, що відбувалися при стражданні Христа, став християнином. Лонгін залишив службу і, повернувшись додому, почав проповідувати про Христа. Дізнавшись про це, іудеї добилися того, що Пілат засудив Лонгіна на смерть, і йому відтяли голову. За однією версією, Еліоз приніс святиню додому, до Грузії. За другою, вона потрапила до Грузії пізніше.

Персидський посол вручив реліквію патріархові Філарету. Вона має червонуватий колір, але останній, можливо, із часом трохи змінився. Святиню, за прикладом св. Олени, перевірили на тяжкохворих. Вони одужали. Жодна зі святинь, привезених до Московії протягом XVI—XVII століть, не викликала такого резонансу. Вже патріарх Філарет розділив одяг на дві частини. Потім від ризи відділили ще частину. Одна з них, за деякими даними, перебувала у Соборі св. Софії у Києві. У храмі

святителя і чудотворця Миколая у Толмачах, приходові Третьяковської галереї у Москві — зберігають ікону намальовано св. євангелістом Лукою. Вважається що Лука написав Марію із маленьким Ісусом «з натури», пам'ятаючи їх. Адже відомо, що Лука був лікарем, художником і письменником і, як кажуть, не міг не намалювати її, навіть незважаючи на заборону в Ізраїлі зображувати людей, живі істоти. Тим більше що Лука за походженням був греком із Антіохії. Відомі картини, в тому числі і майстрів Відродження, наприклад, Рогіра ван дер Вейдена, й ікони старих часів, що зображують апостола, який пише Богородицю з Дитям.

У IV столітті історик Євсевій Кесарійський знайшов у Едесінському архіві сирійський документ, що свідчить про листування царя Осроенського царства в Едесі Авгара на прізвисько Уккама (тобто чорний) з Ісусом Христом. Євсевій пише, що Авгар, «уражений тяжкою хворобою, просить про допомогу Христа, визнаючи Його Богом або Сином Божим, пропонуючи Йому свою резиденцію для проповідування Слова Божого. Ісус, відхиливши пропозицію тим, що Його Божественна місія пов'язує Його з Єрусалимом, обіцяє, по Своему воскресінні, відправити до нього одного з 70 учнів, котрий зцілить царя і поширить там християнство» («Християнство. Енциклопедичний словник», Москва, 1993). Ця розповідь тісно пов'язана з тим, що Ісус послав Авгару Свій Нерукотворний Лик. З IV століття з нього списувались і широко розповсюджувались копії (Авгарські образи). Де реліквія знаходиться нині, невідомо. Припускають, що це є Туринська плащаниця, яку деякий час експонували у складеному вигляді так, що було видно лише сам Лик.

Християнська традиція зберегла переказ про св. Вероніку, благочестиву єрусалимську жінку — ту саму, яку свого часу Ісус зцілив від кровотечі. На шляху Христа до Голгофи вона дала Ісусові свою хустку, щоби Він зміг хоч трохи отерти кров з Свого лица (Шоста зупинка Хресної Дороги). Страдалець промокнув хусткою обличчя, і повернув її жінці. Хустка була складена втричі, і на ній три рази відбився нерукотворний Лик Христа. Так подякував Вероніці Ісус за її скорботу по Ньому.

Коли імператор Риму Тіберій був хворий, до Риму привезли св. Вероніку; імператор доторкнувся до хустки і зцілювався. Св. Вероніка померла у Римі, заповівши святиню учневі апостола Петра, Папі Климентові. У VII столітті хустка ще зберігалася у церкві св. Марії Маджоре, її показували дуже рідко, притому тільки коронованим особам. З XII століття реліквія зберігалася у Соборі Св. Петра у Римі, і, незважаючи на те, що святиню у 1608 р. звідти вкрали, залишивши саму раму з розбитим склом, зараз вона експонується в Соборі. Стверджують, що це справжня хустка Вероніки. У 1999 році в італійській церкві абатства Монопелло, високо у Апеннінських горах, віднайшли, дуже ймовірно, ту саму вкрадену колись хустку. Дослідники вивчали її і дійшли, зокрема, висновку, що хустка з'явилася нерукотворним чином і Лик за численними характеристиками співпадає з обличчям на Туринському савані. Лик Монопелло дуже схожий на численні образи Христа середньовічних художників та іконописців. Дуже можливо, що вони чітко орієнтувалися на цей Нерукотворний Лик. Інші святі Нерукотворні Лики зберігаються у церкві Йєни, а раніше знаходилися у церкві Сен-Фердинанд, у жіночому монастирі в Лані, у Мілані, у Спасо-Преображенському Соборі Санкт-Петербурга, у одному з жіночих монастирів Мілана.

У 1985 році в Ізраїлі на суші, що колись була Галілейським морем, рибалки знайшли древній човен Петра (археологи датували його періодом від другої половини I ст. до н.е. до 70 року н.е.), зроблений із великих суцільних шматків деревини. Міцний, монолітний на вигляд, метрів сім у довжину і щонайбільше два метри завширшки. В ньому могли б розміститися тринадцять чоловік. (прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

Стовп, до якого був прив'язаний Ісус для бичування у преторії, спочатку зберігався християнами - разом із іншими святими реліквіями у Єрусалимській Сіонській базиліці. Він залишався там до XIII століття, коли колону було перенесено до Риму кардиналом Іоанном Колумном. Стовп для бичування був поміщений у невелику каплицю у церкві Сен-Пракседес, де знаходиться і досі. Стовп сірого або чорно-білого мармуру, 45 сантиметрів висотою, 30 сантиметрів у діаметрі в основі і 20 сантиметрів угорі, де знаходиться залізне кільце, до якого було прив'язано Христа. Деякі думають, що це тільки верхня частина колони, інші — що вона повна, оскільки на ній немає ніяких слідів переломів.

Терновий Вінець належить до групи реліквій, які були взяті на Голгофі одразу після розп'яття. З IV—V століть до 1063 року він був доступним для поклоніння у Сіонській церкві. Потім його разом зі списом св. Лонгіна перенесли до Константинополя. Римський імператор Болдуїн II мав борг перед Венецією і пропонував їй як компенсацію вінець. Проте подарував святиню кузену — французькому королю св. Людовіку IX (1215—1270), який у подяку оплатив заборговану позичку родича. Св. Людовік сам зустрів вінець за кілька кілометрів від міста і ніс його туди власноруч босий, у самій сорочці — зворушено, захоплено, зі сльозами на очах,

Туринська плащаниця та відбиток зроблений на основі її зображення

у супроводі великої урочистої процесії. Понині терновий вінець зберігається у Соборі Паризької Богоматері. Колючки з нього зберігаються у Ватикані. Багато шипів розійшлися по всьому світові.

Приблизно у 327 році св. рівноапостольна Олена за допомогою Єрусалимського Єпископа Макарія віднайшла місце розп'яття і поховання Христа. Вона знайшла у землі три однакові хрести. Щоб розрізнити, на котрому з них був розп'ятий Спаситель, вона кожний із них приклала, за різними версіями, до покійника, або до тяжкохворого — і доторк до істинного хреста оживив людину. Над гробницею Ісуса було побудовано церкву. Євсей Кесарійський пише у «Житті імператора Костянтина», що коли під Голгофою знайшли Гріб Христа, одразу почалося розподілення реліквій. Чи не означає це, що учні Ісуса зберігали християнські реліквії в Гробі Господньому? Вертикальну частину хреста св. Олена залишила у церкві Єрусалима, а перекладину, разом із багатьма іншими реліквіями, відвезла до Рима. Хрест почали ділити на частини і розповсюджувати по церквах в усьому світі, маленькі частинки хреста дарувалися паломникам.

Святі цвяхи, якими прибавали Спасителя до хреста, св. Олена відвезла до Риму. За переказом, дорогою стався страшний шторм, і св. імператриця, аби вгамувати його, кинула одного цвяха у Адриатичне море, або просто занурила його у воду. Принаймні три цвяхи св. Костянтин використовував потім під

час воєнних дій — два у шоломі і один у вуздечці свого коня. Зараз є купа цвяхів, які претендують на те, щоби бути цвяхами від розп'яття. Можливим поясненням цьому є поява копій і підробок справжніх цвяхів.

«Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже помер, то голінок Йому не зламали, але один з вояків списом бік Йому проколов, — і зараз витекла звідти кров та вода» (Єв від Іоанна).

Андрій з острова Крит, який жив у VII столітті, каже, що спис був похований разом із хрестом. Є свідчення, що він зберігався у Єрусалимі і створив багато чудес. Побоюючись сарацинів, реліквію сховали в Антіохії, де її і було знайдено. Спочатку реліквію віднесли до Єрусалима, потім — до Константинополя. Імператор Болдуїн II відправив вістря святого списа до Венеції, як завдаток для позички грошей. Св. Людовік викупив реліквію, сплативши необхідну суму. Спис опинився у Парижі у Святій Капелі, де він зберігається і понині. Інша частина списа залишалась у Константинополі до 1492 року. Після того, як турки захопили місто, султан Баязет надіслав дrevко у багатому релікваріумі Римському Папі Іннокентію VIII (1484—1492) із нагадуванням, що вістря списа знаходиться у володінні короля Франції. Стверджують, що володіють справжнім списом Рим, Відень і Краків.

Також збереглися до наших днів велика частина Titulus (таблички, на якій було написано трьома мовами — єврейською, грецькою і

латинською: «Ісус Назарянин, Цар Іудейський», і яка була прибита до хреста). Зберігається вона у церкві св. Єрусалимського Хреста у Римі, разом із іншими страстними реліквіями.

Свята губка, із слідами крові, якою давали пити Ісусові на хресті, зберігається у Римі у церкві св. Іоанна Латерана.

Кров Спасителя зберігається в численних церквах по всьому світові.

Сударіум — у місті Ов'єдо, в Іспанії. Доведено, що він покривав голову Померлого на Хресті.

Найбільшою ж реліквією є єдине точно відоме, ясне і таємниче зображення Ісуса Христа — Туринська плащаниця, поховальний саван Спасителя.

Владислав ТЕРЕЩЕНКО

Welcome to the Ottawa Ukraine Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

День Свободи

Торік президент Ющенко встановив своїм указом №1619/2005 нове свято – День Свободи, який має відзначатися щорічно 22 листопада. На ознаменування початку Помаранчевої революції, яка, за словами самого Ющенка, й дала Україні справжню незалежність.

Пам'ятаєте торішнє велелюдне зібрання на Майдані, державних мужів у помаранчевих шаликах і феєрверк на честь свята, пам'ятаєте передвиборні агітаційні ролики “Нашої України”, де головним гаслом було “Не зрадь Майдану”?

Але я не про те, як виглядатиме офіційне відзначення офіційного Дня Свободи цього року і не про те, чи виступатиме на Майдані прем'єр Віктор Янукович. І не про те, чи буде влаштоване альтернативне святкування 22 листопада опозицією. А про справжній (принаймні, як на сьогоднішній етап розвитку країни, бо далі на цю роль вийде інша дата) День Свободи, який не встановлюється жодними указами.

І цим днем буде 4 серпня, коли у Верховній Раді відбувалися певні політико-правові операції, в результаті яких пізно ввечері був затверджений новий уряд.

А відтак нормальні громадяни України, незалежно від їхньої статі, віку, етнічного походження, мови спілкування, рівня доходів, одержали всі підстави відчувати себе вільними. Причому вільними у двох головних сенсах цього слова. Як говорять філософи, “вільними від” і “вільними для”. Те, що демократія несумісна з виведенням дій парламенту з-під контролю незалежної судової влади, – річ абеткова. А тим часом новий парламент привірив нас себе якщо не до Господа Бога, то до Папи Римського, законодавчо закріпив догмат про власну непогрішимість і невідступність.

З яких міркувань цей закон підписав Віктор Ющенко – незрозуміло, але маємо факт: гарант Конституції санкціонував брудну гру з нею. Тим самим скасувавши власну легітимність як гаранта Основного Закону (бо ж реально влада легітимна не тоді, коли її представники мають посвідчення з написом “президент” чи “народний депутат”, а коли діє у правовому полі, інакше-бо Нюрнберзький трибунал не мав підстав для своєї діяльності).

Що ж стосується Верховної Ради, то її забавки зі скасуванням постанови від 10 січня про відставку уряду чи переписування регламенту, щоб заднім числом санкціонувати ті чи інші речі, зрештою, “пакетне” голосування за склад уряду (ще недавно більшість ВР гнівно виступала проти самого принципу “пакету”), свідчать: далі буде ще й не те. Депутати ще не раз переграватимуть закони, включно із Основним, у своїх шкурних інтересах. І чи після того, як Віктор Янукович виявився, за власною декларацією про доходи, людиною середніх статків, у якої немає навіть авто і яка за рік одержала 38 тисяч 36 гривень 89 копійок, – чи маємо ми “світити” свої власні статки? Чи, можливо, зазначений розмір офіційних прем'єрських доходів слід визнати максимумом, який нормальний українець оприлюднює перед податковою, виходячи з елементарного конституційного принципу рівності громадян?

А що робити з військовим обов'язком? Армія і флот під орудою одвічно і довічно неголеного полковника Гриценка успішно реалізують тільки одну річ: власне самознищення і знищення всіх засобів до захисту країни. Скажімо, вже за “помаранчевої” влади на металобрухт був відправлений фрегат “Севастополь”, який потребував капітального ремонту, але після нього міг плавати ще 15-20 років.

А зараз полковник Гриценко знищує півтора мільйони одиниць стрілецької зброї та кілька тисяч переносних зенітних комплексів, – очевидно, щоб у разі серйозного конфлікту нічим

було озброїти добровольців, голових до захисту України. Крейсер же “Україна”, здатний радикально змінити баланс сил у Чорному морі (і не тільки), продають у майже добудованому стані. Чому?

А ще термін строкової служби у цьому війську скорочений до року, що унеможлиблює справді фахову підготовку з багатьох військових спеціальностей (кажу це як старший сержант авіації ППО ще радянських часів).

Отож чи навчать чогось у розваленій українській армії? І чи не краще вчитися добре стріляти і діяти по-бойовому самим, слава Богу, легальні можливості для цього зараз існують? І чи не означає конституційний обов'язок захисту Вітчизни потреби захистити нашу армію і флот від “реформаторів”?

Чи не час радикально звільнитися від пістету перед “демократичним Заходом”? Зайве говорити про всіляких Аслундів, котрі чомусь вважаються у нас визначними експертами з усіх питань, а відтак щосили підтримують олігархічну модель капіталізму (спробував би він щось подібне запропонувати у своїй Швеції). Я про речі серйозніші.

От, скажімо, адміністрація Буша, виявляється, щиро вважає, що Віктор Янукович домігся висунення на посаду прем'єр-міністра України “традиційним демократичним шляхом: напружено працюючи над одержанням голосів електорату, проводячи виборчі кампанії і займаючись політичною діяльністю”. Про це заявив 3 серпня на брифінгу для журналістів керівник прес-служби держдепу США Шон Маккормак. І додав: “Ми з нетерпінням чекаємо початку роботи з його урядом”.

Ось так. Чиє перо, крім Леся Подєрев'янского, здатне адекватно описати все це? Тому слід звикати до думки, що питома кількість дурнів на квадратний кілометр у найрозвиненіших країнах може бути значно більшою, ніж в Україні, а відтак стати остаточно вільними від надії, що “там” хтось нас любить, ба, навіть розуміє, що тут робиться. Власне, хіба це тільки

теперішнє лихо? Он у середині 1930-х років британські студенти засвистували і затопували Черчілля, котрий казав про страшну небезпеку з боку німецького нацизму. Бо ж Гітлер прийшов до влади цілком демократичним шляхом: напружено працюючи над одержанням голосів електорату... І далі за текстом.

Так само час звільнитися від комплексу залежності від Росії. Мовляв, ми завжди будемо прив'язані до неї, бо ж газ, ринки і т.д. Який газ? За п'ять років Україна здатна перейти на самозабезпечення газом, каспійська нафта вже пливе на танкерах по Чорному морю, а якщо висадити в повітря чи бодай відімкнути дві протиракетні РЛС, розташовані на Закарпатті і в Криму, то Росія перестає бути світовою державою, оскільки хто завгодно матиме змогу жбурнути жменю ракет по Москві, і вони залишаться непоміченими.

Інша річ, що потрібна влада, яка займатиметься справою, виходячи з українських національних інтересів, але це вже інша тема. По-п'яте, чи не час так само звільнитися від пістету перед “світочами нації”? Я маю на увазі, звісно, не Івана Дзюбу чи Ліну Костенко, а сонм нотаріально завірених академіків, членів Спілки письменників, народних артистів та заслужених діячів всього на світі?

Скажімо, Національна академія наук більшістю голосів у травні обрала своїм член-кореспондентом Юрія Левенця, одного із головних архітекторів того виборчого беспределу, що відбувався 2004 року, всіх цих “каруселей” та “підрахуйств”. Пам'ятаєте “транзитний сервер”? А от академіки вважають, що це норма для світоча вітчизняної науки.

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

Тому краще мати справу з сільськими тітками на базарі: то люди порядніші й у певному сенсі розумніші, ніж зібрання добре оплачуваних титулованих осіб. Про "золоті акордеони", які насправді "лабають" під "фанеру", чи "знаних письменників", котрі спершу розвалюють Спілку на замовлення однієї з "футбольних" партій, а потім оперативно вишуковують новому президенту предків серед запорозьких кошових, говорити зайве. Тому, нарешті, чи не час звільнитися і від фальшивих (наче й "національних") кумирів?

Загалом ми повинні стати вільні від того, щоб ототожнювати державу-країну і державу-владу. День Свободи знаменує той факт, що віднині держава-країна – це ми, а держава-влада – наш ворог, який не дає нормально облаштувати нашу країну.

Тому священний обов'язок вільних громадян – оголосити цій владі терор. Ні, не висаджувати їхні "майбахи" у повітря, а просто безперервно тиснути на владу, у разі потреби дошкульно висміювати її, змушувати робити конкретні кроки на благо люду і всупереч власним інтересам.

Воно, звичайно, в теорії у влади не мусить бути власних інтересів, але час звільнити свої мізки від дурних і наївних теорій. І мусимо пам'ятати: найбільший наш виклик цій владі і найбільший прояв свободи – це здатність організувати власне нормальне життя так, щоб не кланятись за це жодній партії і жодному вождеві. На засадах моралі і звичаєвого права. Не даючи їм змоги купувати "мерси" за наші гроші.

Оце і буде "свобода для" – для життя.

Сергій Грабовський

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Чи переживе людство XXI сторіччя?

Відповіді на це запитання намагаються не лише пророки та віщунки, але й поважні науковці. Адже можливе зіткнення з велетенським метеоритом чи астероїдом. Кілька з них має пролетіти поблизу Землі. І хоча ймовірність їх зіткнення з планетою не більша, ніж один на мільйон, вони можуть вплинути на орбіти Землі та Місяця, найменші зміни яких призведуть до змін клімату чи руйнівних землетрусів та цунамі. Однак найбільшу загрозу для людства становлять самі люди. Хоча можливість глобальної ядерної війни, під загрозою якої ми жили десятки років, зараз є малоімовірною, людська діяльність може спричинити зміну клімату всієї планети.

Сполучені Штати вже були "покарані" недавніми ураганами за свою непослупливу позицію у справі обмеження емісії двоокису вуглецю. Деякі науковці вважають, що такі обмеження вже не допоможуть і критичну межу, яка могла б зупинити глобальне потепління, людство вже перейшло.

"Ми провели комп'ютерне моделювання наслідків підвищення температури на Землі. Глобальне потепління лише на два градуси спричинить невідворотні наслідки для всього людства. З наших прогнозів виникає, що до кінця сторіччя температура може підвищитися навіть на чотири градуси", -- вважає Ерік Рокер з Інституту метеорології в Гамбурзі. Таке потепління спричинить танення льодовиків в Антарктиді та Гренландії і підвищення рівня Світового океану на кілька чи навіть кілька десятків метрів. А це

означає затоплення великих ділянок морського побережжя втрати родючих земель та багатих міст. Завдяки дамбам чи іншим інженерним спорудам можна буде на деяких ділянках узбережжя стримувати наступ океану. Але підвищення температури може призвести до зростання частоти та руйнівної сили таких катастрофічних явищ, як повені, урагани, цунамі, посухи... Не відкидають, що потепління може викликати і появу нових хвороб та епідемій.

Хоча є серед науковців і оптимісти, які пропонують сприятливіші прогнози розвитку людської цивілізації. Однак маємо взяти до уваги, що нашим дітям та внукам доведеться жити у менш сприятливому світі й давати собі раду з набагато більшою кількістю проблем, щоб вижити.

Космічні загрози

Останнім часом дедалі частіше лунають попередження про загрозу, яка може звалитися на нашу планету з космосу. Деколи таку інформацію не поспішають оприлюднювати. Двоє американських астронавтів Расті Швайкарт та Ед Лу під час XIX конгресу Асоціації дослідників космосу (ASE), який відбувався у Солт Лейк Сіті - столиці американського штату Юта, вкотре закликали уряди та науковців більше уваги приділяти космічній загрози.

Зокрема у 2029-му та 2036 роках поблизу Землі має пролетіти астероїд 99942 Aporhis. Цей астероїд розмірами понад 320 метрів обертається довкола Сонця. Його орбіта перетинається з орбітами Землі та Венери. Шанси його зіткнення з нашою планетою оцінюють як 1:5500. Докладніші розрахунки астрономи планують зробити наступного року. Однак навіть якщо не станеться безпосереднього зіткнення, то навіть переліт такого об'єкта поблизу Землі може накоїти лиха. Наприклад спричинити цунамі.

Тож Расті Швайкарт пропонує на всяк випадок вжити певних заходів, щоб запобігти можливості зіткнення астероїда із Землею. Коли 99942 Aporhis 2013 року пролітатиме порівняно близько від Землі, планують запуснути на астероїд зонд із радіопередавачем, щоб повністю контролювати його орбіту. А для того, щоб запобігти безпосередній загрози, пропонують створити "космічний буксир", який міг би змінити орбіту небезпечного астероїда. Такий космічний корабель-буксир за назвою "Маленький принц" мав би стикуватися з астероїдами і за допомогою ядерних реактивних двигунів коригувати їх рух. Створений Швайкартом та Лу фонд B612 працює над розробленням такого космічного буксира. Випробувати цей апарат мали б 2015 року. Однак астероїд 99942 Aporhis не є єдиним космічним об'єктом, що може загрожувати Землі. Агенція NASA створила програму Spaceguard Survey, яка стежить за потенційно небезпечними об'єктами. Під її наглядом перебувають зараз 807 астероїдів та 57 комет.

Але загроза може прийти і з-за меж Сонячної системи. Видання weeklyworldnews повідомляє, що вже 2014 року Землю може змести хмара космічного пилу розмірами 15 мільйонів кілометрів. Її нібито виявила обсерваторія Chandra ще у квітні цього року. Однак ні NASA, ні американський уряд не оприлюднюють цих відомостей, щоб не спричинити паніки.

Віктор РОКІВ

Прапредки українців у монгольських степах

Під час розкопок у Монголії німецькі археологи знайшли замерзлу скіфську мумію, якій, за попередніми підрахунками, не менш ніж 2500 років. Прямий репортаж із місця подій, коли розкривали старовинну гробницю, демонстрували на другому каналі німецького телебачення. Знахідку відразу назвали сенсаційною. Мумія, законсервована вічною мерзлотою, вбрана в хутряну шубу, на ній були коштовні золоті прикраси. Всі частини тіла, окрім обличчя, збереглися доволі добре. Тепер готують документальний фільм про подробиці цих розкопок.

Сімейна криза

Коли настає сімейна криза, починаються взаємні образи, зради й щоденні скандали. Вона буває у всіх пар без винятку. Це питання часу. Криза стосунків. Це не кінець, не розрив і не розлучення. Просто чорна смуга. Коли мрія, ідея, модель поведінки, бажаний образ кардинально розходяться з тим, що є насправді, під руками, щодня на кухні і в ліжку. Настає затемнення, криза, щось важке і незрозуміле. Льодовиковий період, який деколи переростає в холодну війну. Криза вбиває будь-які стосунки між двома людьми протилежної статі, перетворюючи їх на затьняний марафон співіснування двох дуже близьких людей, які раптом стали чужими. Ледве стримуючи взаємне роздратування, вони якось тягнуть лямку під помпезною назвою "пара". Заради дітей, майбутнього, надії на краще і просто через те, що нікуди подітись. Взаємне незадоволення своїм матримоніальним станом знаходить вихід у взаємних образах, зрадах і щоденних скандалах. Він уже не кажить її, єдину і неповторну, - перед ним дуже ординарна жінка, щоб не сказати гірше.

Вона. Йому не подобається її фігура, хоча ще єнну кількість місяців тому він вважав, що вона ідеальна. Тепер він вважає її товстою коровою чи навпаки – ребристою батареєю. Вершина образи – він мовчки приносить вагу і ставить посередині кімнати. Натяк більш ніж прозорий. Її голос? Таким голосом говорять "зайнато" в туалеті, або "макаронів, презервативів і пива нема" з віконечка нічного кіоску. Її очі? З такими очима продають саморобний туалетний папір і проводжають клієнтів у занюханих забігайлівках. І як можна було втратити голову, дивлячись у ці очі? Її вигляд? "Тепер вона може ходити переді мною в бігуді", - говорить він, запиваючи погане пиво самогоном.

Її працьовитість, талант, відданість, душевна самопожертва? Він ставить їй у провину навіть дитину, роботу, кухню, прання і прибирання. Його дратує її життєвий графік, колосальна енергія і бадьорість. Пробудження, сніданок, діти в школу, чоловік на роботу, сама себе зашукатурила, одягнула, підбадьорила – і на барикади, зустрічати новий день. Як таку можна брати в культпохід – ресторани, кінотеатри, п'янки-сауни, виставки-розпродажі? Вдома набридла. І насамкінець річ, яку не можна пробачити. Остання краплина у відрі отрути. Всі любовні ігри виконуються в злісно-лінивому темпі і нагадують акти помсти за порвані в трамваї колготки, дешеву помаду, іє викручену білизну, несправний кран у кухні, невихованих дітей, успішних сусідів, повну байдужість до її дорогої рідні, малу зарплату, фізичну неможливість, психологічне небажання і елементарне невміння довести її хоч до якогось віддаленого від ідеалу оргазму. При цьому всьому занепаді на сексуальному фронті він мріє про жінку, яка йде на контакт легко, вульгарно і з насолодою. Йому видається, щоб все це відбувалося в якомусь страшному карколомному темпі (сцена з фільму "Дев'ять з половиною тижнів") і завжди з домішками нахабства, неприхованої агресії, фізичного болю і буквально божевільного крику.

Останній гейм настає тоді, коли він нарешті розуміє, що його вже дуже давно використовують як машину для добування грошей. При цьому його час від часу мурдує запитання: "А куди діваються гроші?" А її "Мені немає що надіти і ми нікуди не йдемо", хоча в шафі з одягом двері не зачинаються. І що у неї за смак? Люди під час війни краще одягалися. А штукатурка, яку вона на себе так безбожно накладає? Чому їй ніхто не пояснив, що у Великобританії жінок, які не користуються декоративною косметикою, бажать аж 68% чоловіків. Деякі красуні щоденно накладають не менше як двадцять різних засобів для макіяжу – туші, тіні, помади, а їх все одно не хочуть. Її манера дивитися на всіх спогорда, розсікаючи натовп своїм масивним бюстом, тягнучи позаду дітей і собачку. Бажання щось натворити в спальні впирається у фразу "поговорити про наболіле". Які можуть бути інтимні стосунки з людиною, яка наказує навіть у ліжку? Пришвидшити

процес і ввести у стан ейфорії може тільки фраза: "Кохана, ми запізнюємося до твоєї мами".

Він. Вона також не відстає у створенні чорної картини ще донедавна, на думку сторонніх, неймовірно щасливого подружжя. Некрасивий, несильний і навіть фізично нездоровий. Ноги короткі, руки короткі, голова квадратна. Живіт страшений. З такими пропорціями потрібно бетон заливати і в тайзі просіки прорубувати, а не в офісі секретарок за коньяком ганяти. Орангутанг на його тлі виглядає як Аполлон. І взагалі вона відчуває, що з ним, там і тоді, все не зовсім так, як з тим і тоді, що був до нього. Усі "виходи на люди" з ним перетворюються в психологічну катастрофу. Він постійно намагається знайти її зі своїми колишніми чи то друзями, чи то коханками, чи то їх чоловіками, чи навпаки. Чому йому постійно потрібно, щоб його якщо не хвалили, то розуміли. Оцінювали, порівнювали. У нього понижена самооцінка?

Цікаво, за що його поважати? Він не придатний ні до чого і ні для кого. У нього теоретично не може бути коханки. Хто таке добро захоче? Він слабак. Навіть сумки з базару криво несе. Постійно уникає моїх друзів, рідних, домашньої роботи і виконання свої подружніх обов'язків. Єдина надія, що з ним під боком принаймні можна виспатися, зникає, коли він починає дико хропіти. Так недбалю, як одягається він, люди не одягаються вже останні сорок років. Стиль "я спав на вулиці і мені по барабану, що ти і твоя мама подумаєте" не підходить, коли ми йдемо в гості саме моєї мами. Що люди подумают, його абсолютно не хвилює. Таке враження, що він одягається раз і назавжди. Не має значення – йде по гриби чи на прийом до стоматолога, уролога, прем'єр-міністра. Не роздягається ніколи. Просто забуває одягнути нижню білизну. Прелюдією вважає лекцію на тему дитячого харчування і виховання. Оргазм за його участі в цьому делікатному

процесі не досягається в принципі. У найвідповідальніший момент він або вже спить, або ще не прокинувся, і взагалі, краще я пішла б до іншого або сказала, що голова болить.

Узагалі, про що можна говорити з людиною, яка в ліжку цікавиться, чому я годую його винятково консервами, чому бульба погано почищена. І взагалі, що це у нього за запах такий із рота? Чому він не може бути, як моя перша фіалкова любов у третьому класі? Чиста і романтична. Носить капелюхи, прасовані шкарпетки, краватки, срібні запонки і їздити "Фольксваґеном". Чому він, теперішній, порівняно з тим, минулим, фіалковим, виглядає як тихий шизофренік у супроводі санітара. Чому з тим в інтимній сфері все було солодко і болісно? Чому оргазм не досягається, коли бачиш коханого? Чому вихід з цього стану не триває доти, доки він не піде? Чому з цим бовдуром у мене стан чорної меланхолії? Чому він завжди наполягає на тому, щоб я роздягалася тільки в темноті?

Кіндер-сюрприз. Діти - це квіти життя, а ростуть квіти, відомо на чому. І взагалі будяки - це також квіти. Чому завжди мають бути троянди? Часто вони, ці квіти життя, стають першими жертвами холодної війни, яка розгоряється між найдорожчими їй людьми. Часто вони й самі провокують до такого стану в сім'ї. Найвірогідніше це те, що вони не кращі і не гірші, - вони такі, як їхні батьки. В міру талановиті, в міру бездарні. В міру працьовиті і наполегливі, в міру ліниві. Кому як поведеться. Яблуко від яблуні далеко не падає. Це ще півбіді, що дитина вимовляє вголос слова, які дорослі, зокрема і його батьки, не чули навіть тоді, коли сиділи на губі в армії, відпрацьовували трудовні у колгоспі, кидали один в одного тарілками на кухні. Це не так страшно, що він уже вмів курити і навіть може випити сто, двісті, а якщо наливають, то і сімсот грамів. Гірше те, що він ніколи не буде музикантом, навіть рестораним лабухом. Але що поробиш - немає музичного слуху. Художник - він не те що малювати, він провести дві лінії рівно не може. Математик, літератор, історик, інженер, архітектор? Без слів. Природа відпочиває. Найгірше, що з таким здоров'ям він навіть яму не в змозі довго і глибоко копати. Що з нього виросте, що він зі собою зробить, куди ми його притулимо? Весь у свою маму. Весь у свого тата. Мрії ще одної пари, що їх чадо буде кращим, піде далі, досягне в житті більшого, ніж його батьки, зазнали краху. Ще одні завищені мрії і сподівання, спроектовані на майбутнє покоління.

Майкл

За що боролись на Майдані

Це питання неодмінно поставало протягом останніх півроку перед кожною людиною, яка прийшла на Майдан свідомо. Останнім часом внутрішні відчуття казали нам, що щось у нашому домі не так. Врешті, це підтверджувалось і рейтингами, і медіями, у яких часто з'являлась думка, що не туди йдемо. І все зводилось до осіб у верхніх ешелонах політики та їх інтересів.

Наше сприйняття світу персоналізоване, ми нечасто маємо можливість зупинитись і відділити суспільне від персонального, чи то в стосунку до нас, чи ж до політичних діячів. Наш темп життя набагато швидший від перебігу змін в суспільстві. І ми хочемо від середовища, щоб воно змінювалось швидше, ніж ми в стані його змінити. Але замотані темпом життя, все не маємо часу відділити загальне від дрібничкового. Та ось нарешті чиряк персональних протиріч у помаранчевому середовищі тріснув, карткова хатка людої єдності розсипалася, і хоч-не-хоч потрібно оцінити, де в якому місці дороги до омріяної України ми є?

У чому полягала помаранчева єдність?

Багато хто з тих, хто розпочається над миттєвим руйнуванням політичної конструкції, збудованої Віктором Ющенком після інавгурації, вже зовсім забули недавню історію коаліції „Сила Народу”. Головною інтригою прелюдії президентських виборів 2004 року було: чи відбудеться політичний союз Ющенко-Тимошенко? Чи ці дві політичні сили в кращих традиціях попередніх років підуть на вибори окремими колонами? Вони пішли разом. Але одразу ж застерегли збереження своєї політичної ідентичності, незважаючи на спільність мети.

У чому полягала ця спільна мета?

Дехто буде твердити, що вона полягала у здобутті влади. Напевно, для частини учасників коаліції, мета була такою і не більше. Але для політичної сили, як цілості, мета полягає не в персональних рішеннях, а у сповненні певних політичних завдань. Якщо оцінювати коаліцію „Сила Народу” з позиції передвиборних заяв і обіцянок, то сумарну мету можна окреслити як „ліквідацію залишків совєцької влади в Україні, совєцького менталітету і совєцького способу життя”. Люди, які на виборах свідомо підтримали Віктора Ющенка, переважно робили це не зі співчуття до недотруєного совковим режимом політика, а тому, що вони прагнули інших суспільних стосунків. Таких, де влада не дивиться на громадянина, як на кріпака, зобов'язаного наповнювати бюджет, на підприємця – як на класового злочинця, вина якого просто ще не доведена, а на бюджет та національні природні багатства – як на спільну колективну власність номенклатури, яку можна і треба дерібанити у відповідності до зайнятого хлібного місця.

Майдан вручив Вікторові Ющенку мандат на ліквідацію цієї системи, яка може привести Україну лише в коло країн третього світу і п'ятої влади. Мусимо визнати, що ці ліквідаторські функції в значній мірі були покладені на уряд Юлії Тимошенко і силою історичних обставин були одним з головних завдань цього уряду. Звичайно, на уряд було покладено немало ще й інших функцій, притаманних кожному уряду, які мають не руйнівне, а творче призначення. І ось тут на

поверхню знову виходять розбіжності, які існували між членами коаліції до того, як вони підписали угоду про ліквідацію совка. Це світоглядні розбіжності між Віктором Ющенком та Юлією Тимошенко, коли у нього ліберальні пріоритети в економіці, а в неї – лейбористські. В нормальній державі люди з такою розбіжністю поглядів скласти спільний уряд не можуть – завжди одні при владі, другі в опозиції. Але совок не є нормальною державою, а спільним подразником для економічних лебедя, рака і щуки, тому вони й запряглися (а народ благословив) до ліквідаційних робіт.

В міру нормалізації суспільних відносин лебідь, рак і щука повинні розлучитись відповідно до своїх політико-економічних уподобань.

Суттєвим елементом аберації в роботі уряду „Сили Народу” був ще один елемент реального українського суспільства – совок, який в силу персональних інтересів не вписався в номенклатурну державно-суспільну систему Кучми, якому в цій системі загрожувало знищення, а тому вимушений був пристати до коаліції. Очевидно, що інтерес був спільним, як з боку коаліції, так і з боку цього підвиду совка. Ющенко і Тимошенко теж мали вибір – відкинути цих ситуативних союзників, залишитись „білими і пухнастими”, але програти. Не вдаючись в оцінку рішень, прийнятих керівниками коаліції – це тема окремої і на сьогодні безпредметної дискусії, – правила поведінки для цього помаранчевого совка були виписані у інавгураційній промові президента Ющенка. Не всі прийняли, як належне, дехто вирішив, що це данина політичної традиції підтверджувати передвиборні обіцянки. Ну, а чекати наочного підтвердження від „компетентних органів”, чи це система роботи Віктора Ющенка, чи справді традиція обіцянок, залишилось зовсім недовго.

До проблеми, яка постала на шляху реформування суспільства (саме суспільства, а не лише влади) слід віднести той розкол, який мав місце на президентських виборах. Люди, які голосували за Януковича – такі самі громадяни України, як і ті, що голосували за Ющенка. Їх не можна пустити в розхід, вивезти на Сибір, їх за системними правилами обіцяного нового суспільства необхідно залучати до створення цієї нової якості. Бо інакше – ми це вже проходили. Був 1930-й, 1937-й та інші роки. З першого погляду звучить як парадокс. Чи можна збудувати помаранчеву Україну біло-синіми руками? Але можна це ж питання розвернути іншим боком: а яким чином адаптувати совка до нового суспільства? Утворювати гетто? На додаток рудименти совкової свідомості в тій чи іншій мірі присутні носіям іншого суспільного світогляду, від Президента до шерегового Майдану. І це може бути поясненням того, чому наше суспільство трансформується повільніше, ніж хотілося б. Але не виправданням для тих, хто не хотів би ці зміни здійснювати.

Національний фактор.

Буде некоректним не згадати, що помаранчева революція, крім громадянського виміру мала ще й національний. З історії не усунути передвиборного паломництва Володимира Путіна в Україну, майже прописки радника голови адміністрації президента Росії, Глеба Павловського, в Україні, та його безсмертної фрази „революции вовемя не дали в морду”. Формальне проголошення Незалежності

України в 1991 році не вирішило національних проблем українців, навпаки, унаочило розрив між совковою брехнею про національний розквіт та реальними нищення національних традицій, мови, книжки, культури тощо. Становище, коли французька держава захищає французьку мову і культуру, польська – свою, російська – російську, а українська декларована держава тихо сприяє ліквідації українства, як поняття – ненормальне, і для людей, які усвідомлюють себе українцями – нестерпне. В сьогодинському глобалізованому світі українці втрачають останній прихисток, де вони могли б відчутися своєю національною автентичністю.

Якщо для когось ці проблеми здаються порожніми чи надуманими, то для значної частини українців, які приїхали на Майдан, вони були життєвими, а то й першорядними. Ці проблеми не можна зрозуміти, якщо мислити категоріями американських валянок, а якщо ігнорувати, то можна отримати хронічну хворобу суспільства. Поки що, спостерігаючи діяльність команди „Сили Народу” при владі, не можна сказати, що всі вони усвідомлюють значення української мови і культури для національної безпеки України в глобалізованому світі. Хоча визнаний фахівець Збігнев Бжезінський виклав своє бачення на місце цих факторів у системі нацбезпеки кожної держави у „Великій шахівниці” більше десяти років тому, і ніхто проти його постулатів концепції нацбезпеки не виступав. В Росії погодилися, і доповнили свою концепцію пропозиціями відвертого ворога. А от в Україні, для оригінальності, ніхто того й не збирався впроваджувати.

До чого ми прийдемо, рухаючись в нарямку змін?

Спочатку – до чого прийшли. Ми прийшли до ситуації, коли найвищі державні службовці не тримаються за своє номенклатурне крісло, а добровільно і публічно ідуть у відставку. За часів Кучми таке було поза номенклатурними звичаями. Сам по собі такий формат зміни влади – це наочний приклад здобутків Майдану. І це краший формат, аніж відстрілювання політичних конкурентів чи замітання слідів економічних злочинів з допомогою контрольного пострілу при самогубстві. Отож з огляду розвитку політичних звичаїв в Україні, відставка уряду Тимошенко – ніяка не трагедія. Тріснув чиряк протиріч між спрямованістю до відкритого суспільства і совковим менталітетом частини урядовців. Частково – протиріч в економічних поглядах учасників альянсу. Але коли чиряк тріскає, то це зменшує загрозу, що хвороба розвиватиметься вглиб. Очевидно, що тішити себе ілюзіями щодо майбутньої єдності команди, яка стояла на сцені перед Майданом, не варто. Але і не треба! Ми не будемо комунізм! В суспільстві повинні одночасно співіснувати конкурентні погляди на соціалізацію чи лібералізацію політики держави. Одні будуть владою, другі – опозицією. Але Тимошенко в опозиції до Ющенка чи Ющенко в опозиції до Тимошенко – це значно краще, ніж влада і опозиція братків. Ми ж за це боролись на Майдані, чи не так? Щоб журналіст міг спитати Президента про доходи дітей, і залишитися з головою на плечах. Щоб Президент міг вибачитися перед журналістом за образу, завдану згоряча, і корона не впала йому з голови. Щоб відставку міністрів давали не КАМАЗи з широкою дороги, а відбувалася вона в прямій трансляції національних телеканалів. Врешті, братки в опозиції до влади у відкритому суспільстві – це теж щось ненормальне.

Не буде жодної політичної трагедії, якщо команди, які стоять за Віктором Ющенком і Юлією Тимошенко не зможуть домовитися про спільні дії. Навпаки, поява опозиції з іншими економічними підходами до вирішення суспільних проблем ставить хрест на існуючій „опозиції” з менталітетом совкової номенклатури. З цього моменту її доля стає такою самою, як комуністів – втрачати шороку енну кількість процентів електорату, який не може прилаштуватися до нових суспільних обставин. З тою різницею, що ностальгію за часами Кучми в Україні матиме дуже вже незначна частина людей. В Україні не

зупинились заводи і залізниця, не утворились черги до магазинів, не закрились базари чи школи. В економічному житті не відбулося катастрофи. Коли ми збудуємо суспільство, в якому держава мінімально втручатиметься в приватне і господарське життя людини, відставку уряду більшість громадян може й не помітити. Це означає, що помер совок і закінчилась помаранчева революція. **Ярослав Сватко**

У намаганні сягти ілюзорного президентства "всєї України", Ющенко в одну мить перестав бути президентом для західних українців, так і не ставши ним для українців східних. Доти хоча б на заході України він мав якусь точку опори. Повернення фальсифікатора виборів 2004 року в крісло прем'єра оглядачі справедливо називають серед найбільш видовищних подій останніх років. "Neue Zürcher Zeitung" 7 серпня навіть висловила сподівання, що американські політтехнологи настільки добре потрудилися над постреволюційним іміджем Януковича, що він уже ніколи не опиниться у шпиталі від попадання курячого яйця. Коли все повернулося з ніг на голову, найзручніша мішень тепер – Ющенко. Але він у народ так далеко не заходить. І до Івано-Франківську навряд чи завітає. Спробуй поцілуй...

Викладач Лондонської школи економіки Гвендолін Сакс про нинішній стан української політики годиться розповідати за допомогою французької метонімії: "Plus ça change", The Guardian, 4 серпня. Справді, чим більше змін, тим більше все по-старому. Тому президентство Ющенка щоразу яскравіше виглядає підручником втрачених країною можливостей.

*Роман Офіцинський, кандидат історичних наук,
Ужгородський національний університет*

У в'язниці хочуть влаштувати музей Тимошенко

Працівник Лук'янівської в'язниці в Києві Микола Ярошенко одержав у спадщину 4,5 мільйони доларів. "Усі гроші збирається витратити... на в'язницю", - повідомляє газета Обком з посиланням на "Комсомольську правду". За словами видання, він планує зробити із СІЗО музей і проводити екскурсії в камери Юлії Тимошенко та Бориса Колесникова.

Походження спадщини Ярошенко пояснює так: "Річ у тому, що перш ніж стати інспектором, я служив пастором протестантської церкви в Борисполі й очолював центр "Християнська надія". Ми допомагали сиротам, знедоленим". "А цей магнат з ПАР, так само, як і я, брав участь у міжконфесійному об'єднанні "Союз християн". І він у своєму заповіті розподілив п'ятнадцять мільйонів статку між кількома благодійними центрами в усьому світі. Чому в список потрапив і наш, не знаю, але на усе воля Божа..." - пояснює інспектор.

"От я і вирішив з Лук'янівського СІЗО зробити музей. Буде дуже цікаво. Експонати зберемо - відмички, малюки (листи ув'язнених на волю) і так далі", - додає Ярошенко. За його словами, екскурсоводами стануть колишні працівники ізолятора, які вийшли на пенсію. "Дорослим відвідувачам почнемо роби видавати, замість капців, як заведено в музеях. Покажемо камери, де Тимошенко і Колесников сиділи. Ще можна організувати тюремний туризм", - розповідає Ярошенко. "Приміром, стомилася людина від буденності, хочеться чогось такого - а ми її в камеру, на тюремний пайок. "Відпочине" і швиденько зрозуміє, що на волі будь-які проблеми - не проблеми", - додає він. За словами Ярошенка, музей він створює "у першу чергу для того, щоб у нього водили на екскурсії школярів". "Показували їм, що в криміналі немає ніякої романтики, а є параші, ґрати і шкарпетки, на яких можна повіситися. Що стосується ідеї "тюремного туризму", то це просто для того, щоб гроші окупалися", - пояснює інспектор.

ЗАБУТИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ

У усьому світі широко відоме ім'я 20-річного студента празького Карлова університету Яна Палаха, котрий 16 січня 1969 року на знак протесту проти окупації Чехословаччини радянськими військами здійснив акт самоспалення на Вацлавській площі у Празі. Палах вчинив самоспалення коли зрозумів, що опір чехів і словаків іноземній окупації слабке. Але Палах мав попередника в Україні - **Василя Макуха**. По смерті Палаха усе суспільство Чехословаччини піднялося на боротьбу з радянськими окупантами. Похорон Палаха тоді перетворився на багатотисячну демонстрацію на підтримку свободи. Сьогодні у Чехії Ян Палах є національним героєм. Про нього знімають фільми, дата смерті Палаха відзначається урочистими зборами. Його смерть об'єднала чехів і словаків у потужний рух опору.

Мало хто знає що Палах мав попередника в Україні, котрий першим вчинив акт самоспалення, протестуючи проти введення радянських військ до Чехословаччини, а також проти окупації України радянським режимом, проти тотальної русифікації, під гаслом незалежності України. Цим попередником був дніпропетровець Василь Макух (з наголосом на першому складі). З довідника, виданого Львівським університетом, дізнаємося про Василя Макуха небагато: «МАКУХ ВАСИЛЬ (1921 - 5.11.1968) - український правозахисник. Народився у Карові Сокальського району Львівської області. З 1944 перебував в Українській Повстанській Армії, служив у військовій розвідці. В лютому 1946 під час одного з боїв був поранений і схоплений НКВД. Незабаром засуджений до 10 років концтаборів і 5 років заслання. Після звільнення вимушений був поселитися у Дніпропетровську. Брав участь в українському правозахисному русі 1960-х рр. 5.11.1968 Василь Макух на знак протесту проти комуністичної тоталітарної системи, колоніального становища України і політики русифікації та агресії СРСР проти Чехословаччини, здійснив акт самоспалення на Хрещатику у Києві.»

В лабеті НКВД Василь Макух потрапив у двадцятип'ятирічному віці, був в'язнем мордовських таборів, на заслання перебував у Сибіру. Після заслання йому було заборонено повертатися до Західної України і він приїхав до Дніпропетровська, де у селищі Клочко на вулиці Пожежній у будинку своєї бабусі жила Лідія – жінка, з якою він познайомився у заслання. Строк її заслання закінчився двома роками раніше. Лідія була засуджена у сімнадцятирічному віці також до 10 років таборів і 5 років заслання. Як пише дніпропетровський журналіст Сергій Довгаль, німецькі війська, відступаючи з Дніпропетровська, погнали з собою цивільних. Лідія Іванівна з мачухою, опинившись у чужих для них краях без засобів для існування, приєдналися до артистів чи то з Симферополя чи то з Мелітополя. У мачухи був гарний голос і її взяли співачкою до агітбригади. Лідія танцювала у танцювальній групі агітбригади. Виступали перед німцями та власівцями. Агітбригада побувала у Чехословаччині, Голландії, Франції, Німеччині. По війні артисти повернулися чи були інтерновані на батьківщину і всі до одного потрапили до таборів. Приїхавши в Дніпропетровськ до Лідії, котру покохав ще у сибірському заслання і з котрою після її звільнення два роки листувався, Василь спочатку одружуватися не хотів, кажучи: «Все одно рано чи пізно віддам життя за волю України, то навіщо сім'ю заводити.» Але таки одружився, у подружжя Макухів народилися двоє дітей – син Володимир і донька Ольга. Василь поступив до дев'ятого класу вечірньої школи, працюючи у цеху вогнетривів, потім слюсарем. Отримавши атестат про середню освіту, поступив до ВУЗу, але невдовзі був відрахований з числа студентів, бо в інституті дізналися про його судимість. Продовжував набувати освіту самостійно. Лідія працювала кухарем. Василь ремонтував устаткування у торгових закладах. Жили незможливо але дружно, росли діти. Коли прийшов час віддавати їх до школи, Василь

Василь Макух з дочкою Оленою

наполягав на тому, щоб діти навчалися українською мовою. Лідя не розуміла: «Поруч є російська школа, коли наші діти починають розмовляти українською, з них сміються, називають бакланами...». «Це все мине, Лідочко, настане час, коли Україна буде самостійною» – відповів Василь. До Василя заходив приятель, з яким вони розмовляли потайки від усіх. Будинок Макухів відвідували люди, що приїздили з Західної України. Відвідуючи рідних на Львівщині, він говорив про антиукраїнство влади у Дніпропетровську, тотальну русифікацію, про свою готовність пожертвувати собою в ім'я України.

Восени 1968 року Василь Макух поїхав на Львівщину до рідних. Відїжджаючи до Львова, сказав дружині: «Якщо зі мною щось трапиться, знайте, я вас усіх дуже люблю.» Написав зі

Львівщини кілька листів до друзів з Нікополя, Києва, Дніпропетровська, два листи до дружини. Листи закінчувалися гаслом «Слава Україні!». Поїхав до Києва, не взявши валізу – тільки кілька яблук та банку з рідиною, як пояснив племінниці Ярославі, з соком. Згодом батько Василя недорахувався у коморі банки з бензином.

Перед 7 листопада 1968 року, черговою річницею Жовтневої революції, у Києві підпільно готувалася демонстрація протесту проти вторгнення радянських військ до Чехословаччини. Та організаторів хтось зрадив – Василь Макух залишився сам. І п'ятого листопада у Києві він здійснив акт самоспалення, облившись бензином. Живий смолоскип палав на Хрещатику, останніми словами Василя Макуха був крик «Геть колонізаторів! Хай живе вільна Україна!». 6-го листопада Василь Макух помер від несумісних з життям опіків.

Лідії Іванівні про смерть чоловіка повідомили двоє людей, котрі постукали у вікно. Коли вона та її кум Іван Ципух приїхали до Києва щоб забрати тіло, то опинилися під конвоєм. Як розповідає Лідія, її з кумом протримали ніч у холодному приміщенні і тільки ранком привезли до моргу, слідували щоб вони ні з ким не спілкувалися. Похорон на кладовищі селища Клочко також відбувся під пильним оком КДБ, людей, котрі прийшли на похорон, ретельно переписали. Сестру Василя Макуха, яка проживала у Сокальському районі Львівської області, вже сьомого листопада викликали до районного управління КДБ, звідки вона повернулася з пошкодженими легенями, плювала кров'ю і за два роки померла. Лідію Макух почали викликати на допити, допитувалися, з ким дружив Василь, хто до нього приходив. Її звільнили з роботи, щоб прогудувати дітей їй довелося продати все майно. Кілька років Лідія Іванівна не могла влаштуватися на будь-яку роботу.

З сімдесятирічною Лідією Іванівною і її сином Володимиром Макухом я зустрівся на старому Клочківському кладовищі біля скромної могили Василя Макуха з невеличкою металевою табличкою. Донька Ольга, котра працює в обласній лікарні на запитання чи отримує вона якусь допомогу від держави крім пенсії відповіла, що їй щомісяця присилають з Києва сто двадцять гривень й вона за це дуже вдячна.

Було 22 травня, день перепоховання Тараса Шевченка. Згадалися слова Кобзаря «Прадідів великих правнуки погані». Хто ми такі є? Безпам'ятні, безмовні, погані діти. Сто двадцять гривень коштує наша пам'ять про людину, яка віддала життя щоб нагадати сучасникам у якій нелюдській державі вони живуть, збудити пам'ять, змусити замислитись про жорстокість і ненажерливість радянського монстра, про свій народ, про Україну, про її волю. Дніпропетровська організація політичних в'язнів і репресованих, політичні організації направили на адресу президента України клопотання про присвоєння Василеві Макуху посмертно звання Героя України. До дніпропетровської міської ради направляєтья пропозиція присвоїти одній з вулиць Дніпропетровська імені Василя Макухи. Варто було б подумати і про пам'ятник людині-смолоскипу у Дніпропетровську.

Геннадій Сахаров

У цій половині будинку на вул. Пожежній Макух прожив 11 років

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

вересень 2006. ч. 14

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Від Редакції: У Києві відбувся IV Всесвітній форум українців. Це спеціальне число "Оттавського Вісника" ми присвячуємо нашим землякам у всьому світі.

я—українець

Чуєш, брате мій,
Товаришу мій,
Відлітають сірим шнурком
Журавлі у вирій.
Чути: кру! кру! кру!
В чужині умру,
Заки море перелечу,
Крилонька зітру.

Богдан Лепкий

Стан взаємозв'язків офіційної України й української діаспори нині такий, що мимоволі згадуєш рядки письменника XVII століття Джона Донна, які Ернст Гемінгвей узяв як епіграф до свого роману "По кому подзвін": "Немає людини, яка була б як острів, сама по собі; кожна людина – грудка землі, часточка суходолу; зі зникненням кожної людини малюю і я, бо я єдиний з усім людством; тому ніколи не питаєш, по кому подзвін – він по тобі". Цей щемкий настрій, здається, увічнила й відома поезія Богдана Лепкого "Журавлі" – неофіційний гімн світового українства: "Чуєш, брате мій, / Товаришу мій, / Відлітають сірим шнурком / Журавлі у вирій. / Чути: кру! кру! кру! / В чужині умру, / Заки море перелечу, / Крилонька зітру. / Мерехтять в очах / Безкінечний шлях, / Гине, гине в синіх хмарах / Слід по журавлях".

Кого насторожує такий початок наших нотаток, тому радимо замислитися над простим запитанням: "Що знає так званий "малий українець" про ту половину його нації, яка з різних причин залишила рідний край і живе поза Україною?" Саме половину нації, адже, за різними даними, у світі проживає понад 70 млн. українців (поза Україною, в Російській Федерації – близько 20 млн., у Північній і Південній Америці – понад 6 млн., майже стільки в країнах Європи, Азії та в Австралії).

На жаль, відповідь буде невтішною, бо "пересічний українець" (в словнику вітчизняних інтелігентів або еліти побутує таке визначення громадян України) ще ніколи не був у ситуації, яка спонукала б його думати про це. Закордонні українці ще донедавна були для радянських людей фактично особами без батьківщини (про різкіше визначення не говоритимемо).

Водночас явище діаспори (з грецької – "розпорошення", "розсіяння") не є чимось унікальним чи притаманним для якоїсь певної нації, а природне для історії будь-якого етносу. Й не завжди воно залежало чи залежить від економічних або політичних чинників. Не лише окремі особи, а й народи завжди мігрували планетою.

Тож чому не розглядати явище діаспори як властивий людству процес вічного руху – основи життя? Данте Аліґ'єрі, не з власної волі покинувши батьківщину Венецію й зазнавши, "як солоно смакує хліб чужини", все ж стверджував, що милуватися сонцем і небом він може всюди на Землі. Можливо, тому, коли гортаєш книгу емігрантських доль, перед тобою відкривається різуча панорама й успіхів і перемог, і драм і трагедій, які пережили наші співвітчизники, опинившись за кордонами рідної землі. Але завжди відчуваєш, читаючи Велику Книгу Діаспорного Буття, глибоке переконання, яке висловив Джон Донн, – людство виживе, коли буде згуртованим, коли дбатиме про кожну душу й серце.

Нашого цвіту по білому світу

Насамперед зауважимо, що у світові мандри заради пошуку кращого життя чи порятунку від переслідування вирушали насамперед люди особливого характеру. Іншими словами, особистості неординарні. Й оскільки нині українська діаспора досягла 30-мільйонної чисельності, то та кількість давно переросла в якість.

Вихідців з України знаходимо нині всюди: в урядах і парламентах провідних держав світу, науці, бізнесі, мистецтві, культурі та спорті. Вивчення всесвіту, генетика, супутникові технології зв'язку, комп'ютерні технології, інтернет, авіація та космонавтика, економіка, оборонні проекти – всюди працюють лідери, народжені в Україні, або їхні нащадки.

Про участь українців у формуванні та розбудові Московського царства, а пізніше Російської імперії, яку проголосив 1721 року Пьотр I, СРСР і нинішньої РФ, очевидно, докладно говорити немає сенсу, бо та розповідь фактично не має кінця. Достатньо озайомитися з біографіями членів російських урядів, Державної Думи чи розгорнути енциклопедичні видання, присвячені визначним росіянам. Лише декілька сучасних прикладів: депутат Держдуми, кандидат на посаду президента РФ, видатний економіст лівів'янин Ігорій Явлінський, міністр закордонних справ РФ киянин Євгеній Прімаков, міністр оборони РФ луганчанин Ігорь Сергеев, нинішній начальник генерального штабу ЗС РФ трускавчанин Юрій Балуєвській...

А відкривають російський список видатних українців канцлер Російської імперії князь Олександр Безбородько, народжений у Глухові, що на Чернігівщині, Віктор Кочубей – глава кабінету міністрів (1827), Микола Бунге – реформатор Росії доби Александра III...

Серед сучасних американських урядовців і конгресменів знаходимо нащадків українських емігрантів до Америки Павлину Добрянську (заступник державного секретаря США), Девіда Боніора, Йосипа Лібермана, Барта Ступака, Арлена Спектора, Марка Сінгела (віце-губернатор Пенсільванії), Петра Терпелюка (посол США в Люксембурзі), Богдана Футея (суддя Верховного суду США) тощо. Членом британського парламенту, радником прем'єр-міністра Маргарет Тетчер тривалий час працював Стефан Терлецький з Івано-Франківщини.

У Канаді, як відомо, син буковинського емігранта Рамон Гнагишин став генерал-губернатором цієї північно-американської країни. Рейнелл Андрійчук, Сільвія Федорук, Андре Гарві, Ернест Евес, Глен Муррей, Гаррі Філмон, Рей Романів, Давид Ткачук, Міра Співак, Павло Юзик очолюють (або очолювали) в Канаді федеральні міністерства, уряди провінцій, їх обирали до канадського парламенту.

Прем'єр-міністром Франції в 1991-1992 роках, а до того багаторічним міністром фінансів був П'єр Береговуа – син вихідців з Ізюма, що на Харківщині, Берегових.

Президенти Ізраїлю Іцхак Бен-Цві та Ефраїм Кацір народилися відповідно в Полтаві та Києві. А прем'єр-міністри цієї країни Ешкол Леві – в Оратово поблизу Києва, Голда Меїр – у Києві, Мойше Шаретт – у Херсоні, батько прем'єра Іцхака Рабина – киянин. Віце-спікером ізраїльського Кнесету (парламенту) є колишній киянин Михайло Нудельман.

Губернатором бразильського штату Парана став нащадок лівів'ян Жейме Лернер.

Цей перелік видатних вихідців з України (дуже часто людей неймовірної долі) можна продовжувати й продовжувати, адже він налічує понад дві тисячі постатей.

Згадаймо ще й про тих, хто нині досягнув світових інтелектуальних висот. В Україні народилися семеро лауреатів Нобелівської премії. Два з них: Георгій Шарпак і Роальд Гоффман – живуть нині у Франції та США. Є серед вихідців з України лауреати Пулітцерівської й інших престижних премій.

Новою астронавкою США стала Гайді Стефанишин-Пайпер, поповнивши загін американських дослідників Всесвіту, серед яких бачимо українців Керола Бобка, Роберту Бондар, Брюса Мельника, Джудіт Резнік (остання загинула 1986 року під час космічного старту). Але запитаймо себе: чи бодай раз офіційний Київ привітав видатних представників діаспори, чи звернувся до них із пропозицією тісної співпраці? Якись спорадичні епізоди

контактів під час офіційних закордонних візитів, стримані посмішки як демонстрація симпатій, але не системна робота із залучення інтелектуального потенціалу діаспори для розв'язання проблем, що постали перед незалежною Україною.

Нині Україна переживає складний період політичної боротьби, наслідки якого загрожують самому існуванню відродженої держави, лідери якої та еліта виявилися неспроможними відповісти на глобалізаційні виклики часу, насамперед на іноземні впливи й на внутрішню, й на зовнішню політику офіційного Києва. То чому ж не звернутися до канадського досвіду розв'язання проблем міжнародної співпраці? Канадські українці були не просто активними учасниками цього процесу, який інтегрував північноамериканське суспільство, а його досвідченими архітекторами.

Дуже тяжко розв'язують економічні проблеми не залежної України, насамперед через нашу технологічну відсталість. Але чи стали українським надбанням дослідження в галузі, зокрема, економічної науки знаменитих вихідців з України – лауреатів Нобелівської премії Саймона Кузнеця та Мілтона Фрідмана (перший народився в Харкові, а другий є нащадком емігрантів із Закарпаття)? Звичайно ж, ні. Ба більше. Зайдіть у Харківський університет, де навчався Саймон Кузнець, і ви не знайдете ні меморіальних дошок, ані інших ознак поваги до знаного випускника цього, до речі, найстарішого й найавторитетнішого українського ВНЗ. Окрім С. Кузнеця, з Харківським університетом пов'язані імена лауреатів Нобелівської премії Іллі Мечникова, Льва Ландау, видатного астронома Отто Струве.

Ставлення до цього факту в “батьків” Харкова й еліти міста індуферентне. Зате, мов гриби після дощу, тут постають “монументи” “отцю Фьодору” – героєві-протидисвіту з роману “Золоте теля”, іншим місцевим “знаменитостям”. Апофеозом харківського пам'ятникотворення мало стати встановлення в місті скульптури сонного Бабака, очевидно, як символу провінційності та слобожанського хуторянства. Але щось, здається, не склалося...

Та що там Харків! Львів дав світові не лише “американського Сахарова” – співавтора заокеанської водневої бомби Станіслава Улама, а й одного з “батьків” світової ліберальної економіки Людвіга фон Мізеса, відкривача вакцини від тифу Рудольфа Вайгля, голлівудську “зірку” актора Павла Муні, декількох письменників світового масштабу. В місті Лева побачили світ відомі нині банкіри Міхаїл Фрідман (Росія) і Давид Горовиць (Ізраїль). Урешті, львівське коріння має засновник фірми “Адідас” Адольф Дасслер.

Щоб завершити тему “Кого дала Україна світу?”, наведемо ще засновника фірми “Давідофф” – народженого в Новгород-Сіверську, що на Чернігівщині, Зіно Давидова, відкривача стрептоміцину (антибіотика для лікування туберкульозу) лауреата Нобелівської премії Зельмана Ваксмана (з Вінниччини), авіаконструктора Ігоря Сікорського (з Києва), учасника американського атомного проекту Юрія Кістяківського (княнини), засновника французької автомобільної фірми “Сітроен” Андре Сітроена – сина одесита Лева Цитрона.

Отже, поки ми не усвідомимо, що діаспора – це жива невід'ємна частина українського національного організму, наш

шлях до цивілізованого життя буде тяжким і хаотичним. Філософія “моя хага скраю” не приведе до добра, лише може повернути в колоніальне минуле. Наголошую, в цих нотатках акцентуємо насамперед на браку в Україні державної політики щодо закордонних співвітчизників. На рівні людських контактів, так званої народної дипломатії, схоже, все більш-менш нормально. Особливо активно шукають контактів і співпрацюють науковці.

А от на офіційному рівні замість копіткої роботи імітують “бурхливу” чиновницьку діяльність, особливо у дні проведення чергових Всесвітніх форумів закордонних українців: народжується безліч ініціатив і проєктів, складають тьму планів і програм. А державний корабель під назвою “Україна” далі йде паралельним курсом із лайнером “Українська діаспора”, і коли станеться їхня зустріч на рейді, передбачити нині тяжко.

Франкофонія, русофонія, українофонія

Кому доводилося бувати в закордонних відрядженнях і відвідувати українські посольства, той, очевидно, зустрічав байдухих до своїх службових обов'язків чиновників. Цікаво, що насамперед та апатія виявляється у ставленні до співпраці з

діаспорою. Хто знає, чи це наслідок колишнього радянського упередження до “чужих” українців, чи результат відсутності реалістичної, адекватної вимогам часу нашої державної політики щодо зарубіжних українців? Адже на папері ніби все є (зокрема, солідні документи на кшталт Національної програми “Закордонне українство на період до 2005 року”, працюють численні відповідні громадські структури та наукові осередки тощо), а насправді, як і п'ятнадцять років тому, переважає формальне ставлення, забюрократизована гра всіх, хто покликаний опікуватися світовим українством, а насамперед МЗС України.

Не випадково наслідком цього стало згасання динаміки контактів вихідців з України з історичною батьківщиною, яке активізувалося після 1991 року. Тому не треба бути Нострадамусом, аби передбачити, що й нинішній Всесвітній форум українців відбуватиметься здебільшого в атмосфері безкінечних розмов і творення численних чергових проєктів.

Якщо ми не здатні працювати на рівні сучасних вимог, звернімося до досвіду поляків, французів чи ще когось.

Польська інституція “Полонія” географічно поширена в усьому світі. Особливо активно вона діє на Американському континенті. Наслідком тієї роботи стало стрімке просування Польщі, зокрема, до Європи, вступ до НАТО, інтеграція до європейських структур тощо. Плідною й ефективною є французька політика франкофонії, яка не лише поширює всім світом мову, культуру та духовність цієї країни, а й пропагує та

(прод. на наступній стор.)

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стор.)

відстоє інтереси одного з європейських лідерів – Франції. Українська діаспора – це досі мало використовуваний інтелектуальний потенціал закордонних українців. Адже багато вихідців із нашого краю широ прагнуть взаєморозуміння та співпраці з батьківщиною своїх предків. А багато й працюють для України. Наприклад, один із багаторічних керівників НАСА Михайло Яримович став відданим радником для своїх українських колег. Кінорежисер світового масштабу Стівен Спілберг у своїх інтерв'ю наголошує, що він походить з України. У США живе та працює один із винахідників першого персонального комп'ютера (“Еплл”) Стефан Возняк (із Буковини). Там же мешкає колишній одесит Ленні Крайзельбург – тричі олімпійський чемпіон Сіднея у плаванні. Хокеїсти Антон Бабчук і Руслан Федотенко, які починали свій шлях у великий спорт в Україні, нині визнані у світі спортсмени. Обидва відвідують свою батьківщину й готові працювати для неї.

І знову запитання: “А що ми зробили, щоб відповісти на прагнення наших співвітчизників співпрацювати?” Брати слухають нас, а чи ми гукаємо їх?

Зрозуміло, що співпраця з діаспорою залежить від загального стану українських справ. І поки не буде порядку на українській національній території, не буде його й у світовому українстві. Тож швидше позбуваймося не лише філософії “а ля” “моя хата скраю”, а й псевдосвітоглядного гасла “а ля” “я нічого не знаю”.

Віталій Абліцов

Українство допоможе своїм мігрантам?

На Всесвітньому форумі українців Львівська обласна рада виступила з оригінальною пропозицією: за кожною областю України закріпити одну з громад української діаспори.

Більш ніж половина мігрантів – молодь віком до 30 років. Таку пропозицію озвучив голова постійної депутатської комісії з питань зв'язків з українцями за кордоном Львівської облради Володимир Шуркало під час виступу на Всесвітньому форумі українців. А головне – ЛОП пропонує провести депутатські слухання з проблем трудової міграції за участю представників обласних рад регіону, МЗС та об'єднань українців у державах трудової міграції та вийти з пропозицією підтримки програми створення Центрів допомоги громадянам України за кордоном при МЗС. Такі центри мали б надавати правову допомогу нашим співвітчизникам.

Окрім того, учасники Форуму українців ухвалили ще низку звернень до Президента України, Верховної Ради України та до світового українства. Зокрема, у зверненнях до глави держави та парламенту пропонують розробити систему конкурсного добору “талановитої української молоді з-за кордону для навчання (за державним замовленням) і подальшої праці в Україні”. Також у цих зверненнях зазначено, що актуальним питанням для нашої держави є термінове укладення двосторонніх угод із країнами

перебування українських громадян про їхнє тимчасове працевлаштування. А ще йдеться про необхідність запровадити в складі уряду посади віце-прем'єр-міністра з питань українців за кордоном. Окрім того, на форумі ухвалили звернення до світового українства, де зазначено, що “найзагрозливіших масштабів для демографічного становища України набула трудова міграція, що дедалі зростає”. “Українські трудові мігранти становлять понад 10% (близько 8 млн. осіб, а в сезонний пік їхня чисельність подвоюється) загальної кількості мігрантів у світі”, – йдеться в документі. В ньому зазначено про необхідність виробити стратегію збереження та розвитку духовно-інтелектуального ресурсу нації. Як вважають автори звернення, для правового захисту прав громадян України, які перебувають за кордоном, мають відбуватися контакти з українськими мігрантами з боку влади та громадських організацій у сприянні та розв'язанні проблем, які в них виникають.

Заробітчанство в цифрах і фактах

Якщо говорити про українських трудових мігрантів, або ж заробітчан, то стикаємося з двома проблемами.

Насамперед жодна правозахисна організація чи державна установа не знає, якою є точна кількість їх. З іншого боку – так само немає офіційних даних про те, які ж суми привозять українські громадяни з-за кордону, яким чином ці гроші відображаються в економіці нашої держави.

За даними експертів, 150-175 млн. осіб – а це понад 3% населення світу – проживають за межами країни свого походження, зокрема це й близько 12 млн. біженців і тих, хто просить політичного притулку. Щороку року ця цифра більше принаймні на три мільйони. Природно, свою частку в ній мають і трудові мігранти. Щодо України, то державами, в які торік громадяни України виїжджали найчастіше, є: Росія – 6,1 млн. осіб, Польща – 4,2 млн., Угорщина – 1,8 млн., Молдова – 1,3 млн., Білорусь – 0,9 млн., Словаччина – 262 тис., Туреччина – 177 тис., Румунія – 116 тис., Чехія – 97 тис., ФРН – 96 тис. Більшість із них їхала на заробітки.

За даними Всесвітнього форуму українців, число українських заробітчан становить сім мільйонів. Загалом сім мільйонів – цифра, яка трапляється найчастіше та суттєво відрізняється від офіційних показників. За офіційними даними, нині за межами України працюють 221139 її громадян. За неофіційними – їхня кількість варіюється від двох до семи мільйонів. Трудові мігранти щорічно приносять в економіку України до чотирьох мільярдів доларів. За окремими експертними оцінками, українці, які виїхали за кордон, заробляють понад 2 млрд. грн. на місяць, тобто близько 400 млн. доларів США. Більша частина цієї суми повертається в Україну.

Іще декілька цифр: понад половину громадян, які тимчасово працюють за кордоном, становлять чоловіки, третину – молодь

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Ridna Shkola & Lesia Ukrainka School in Ottawa
invite you to register your children for...

Ukrainian Language Classes - Grades JK-8**

Programs Offered:

Ukrainian & Ukrainian as a 2nd Language

** Also the High School Credit Program Grade 9-12 – that will be taking place WEDNESDAY evenings
6:30 – 9:15pm at Glebe Collegiate

LADY EVELYN SCHOOL

63 Evelyn Avenue, Ottawa

(one block south from Lees Avenue & Main Street)

віком 18-28 років. За віком трудових мігрантів можна розподілити приблизно так:

Чоловіки від 18 до 28 років – 20,9%;

Від 28 до 40 років – 30,2%;

40 років і більше – 48,9%.

Жінки від 18 до 28 років – 48,3%;

28-40 років – 26,7%;

40 років і більше – 25,0%.

Такі дані наводить Національний інститут стратегічної безпеки.

На думку експертів, дарма сподіватися, що вдасться подолати таке явище, як трудова міграція. У світі формується сучасний глобальний ринок, який потребує нових ресурсів, працівників. Деякі країни зацікавлені приймати мігрантів. Це стосується й низькооплачуваних мігрантів із маргінальним професійним рівнем, і людей із високою професійною кваліфікацією. Країна, яка приймає високооплачуваних мігрантів, не витрачає коштів на їхню професійну підготовку, що коштує дуже дорого. Тобто трудові мігранти – потреба сучасного світового ринку.

Українці в Північній Америці

Дослідники української еміграції встановили, що першим іммігрантом-українцем на американській землі був А.Гончаренко, колишній священик, заарештований царським урядом за читання революційної літератури. З-під арешту він утік. 1865 р. дістався Америки і оселився у Сан-Франциско. Там Агапій почав видавати газету "Alaska Herald", яка мала великий вплив на американське громадсько-політичне життя 60—70-х рр. XIX ст. Однак ще довгий час потому він залишався іммігрантом-одинаком.

Початок масової імміграції українських переселенців припадає на 1877 р., коли до США прибула перша група закарпатських селян, завербованих для роботи на шахтах Пенсільванії.

Згідно з архівними даними, прибуття перших українських поселенців до Канади датується 1891 р. Однак останнім часом висловлюється припущення, що вихідці з України прибували до Канади і до 1891 р., головним чином, вони переходили сюди із Сполучених Штатів у пошуках вільних земель, придатних для заняття сільським господарством.

Масова еміграція з українських земель до Північної Америки поділяється на три фази (інколи вживається термін "хвилі"), що, звичайно, пов'язано з чисельністю переселенців: 1) останнє десятиліття XIX ст. — до початку Першої світової війни; 2) початок 20-х рр. XIX ст. — до закінчення Другої світової війни; 3) повоєнна еміграція (1947—1962).

За масштабами перша "хвиля" української еміграції переважає наступні. Скажімо, до США за цей період прибуло від 200 до 300 тис., а в Канаду (1896—1914) переселилося 170 тис. українців. Переважну більшість української імміграції складало збідніле селянство Галичини, Буковини та Закарпаття: серед іммігрантів, що прибули до США за період з 1899 по 1910 р., 97,86% були селяни й лише 2,03% кваліфіковані й напівкваліфіковані робітники. Ця обставина зумовлювала трудовий характер переселенського руху жителів названих районів України, які на той час входили до складу Австро-Угорської монархії. Основні причини масової еміграції трудящих за океан обумовлювала загальна економічна відсталість західноукраїнських земель; виснажлива праця, тягар політичного безправ'я й національного гніту породжували серед українських селян настрої відчаю, який гнав їх з рідної землі.

Іммігранти, які прибували на Американський континент, зустрічалися тут з новою структурою суспільних зв'язків, з новими звичаями й традиціями, що значно відрізнялися від тих, які вони залишили у себе на батьківщині. Для пристосування переселенців-українців до умов економічного, соціального і культурного розвитку суспільства на новому континенті потрібен був певний час. Саме в цей період адаптації перед іммігрантами стала нагальна потреба в об'єднанні їх у певну спільність. І однією з головних ознак формування такої спільності було українське походження, яке підкріплялося єдиною мовою, близькістю культури та звичаїв переселенців із різних регіонів України.

Власне, імміграція кінця XIX — початку XX ст. із західноукраїнських земель склала основу для формування українських етнічних груп у США і Канаді. Цьому процесові сприяло утворення однорідних поселень українських іммігрантів у американських штатах Нью-Йорк, Пенсільванія та Нью-Джерсі (тут сконцентрувалося близько 77% усіх українців, що прибули до США) та канадських провінціях Альберта, Саскачеван, Манітоба, де оселялося 3/4 всіх переселенців з України. Такий характер розселення українців першої фази визначила можливість їхнього працевлаштування. Саме у названих штатах були зосереджені центри гірничодобувної, металургійної промисловості, будівництва, які потребували значну кількість робочих рук. Ще не повністю освоєні згадані вище провінції Канади надавали можливість зайнятися західноукраїнському селянству звичною для них роботою у сільському господарстві.

(прод. на наступній стор.)

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

*Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорі.*

Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

(продовження з попередньої стор.)

В межах новоутворених етнічних поселень українські іммігранти зберегли свою етнічну самобутність, свої культурні та побутові особливості, інакше кажучи, все те, що пов'язувало їх з батьківщиною. Та обставина, що іммігранти зазнавали дискримінації з боку правлячої англосаксонської верхівки, посилювала тенденцію до об'єднання, і, власне, новоутворені етнічні групи виконували своєрідну роль захисту від насильницької асиміляції. Однак опір вимушеній американізації чи канадизації не означав, що вони стали на шлях консервації побуту, звичаїв, моральних цінностей, нагромаджених історичним досвідом на рідних землях.

Вже у перші десятиліття поселення вихідців з України в Канаді і США виникли різного роду організації, що керували громадсько-політичним життям, були об'єднувачими центрами розрізаних загонів українських іммігрантів.

За М.Настасівським, відомим дослідником української імміграції у США, церква стала "...найпростішою, найрозумілішою і перш необхідною формою організації".

І хоча в кінці XIX — на початку XX ст. у Північній Америці виникали інші соціальні інституції українців (запомогові й професійні товариства, жіночі й молодіжні організації), церква продовжувала відігравати значну роль у житті українських етнічних груп.

Якщо вона виконувала роль ідеологічного фактора у формуванні українських етнічних груп, то, скажімо, запомогові товариства (особливо на перших стадіях) виступали "фундаторами" їхніх матеріальних засад. Створення таких товариств було викликано браком системи соціального забезпечення країн поселення, а в пізніші часи — неефективністю щодо переселенців. Завдання запомогових товариств полягало у наданні матеріальної допомоги, в орієнтації та пристосуванні до нових умов праці й життя. З часом соціальна роль запомогових товариств стала помітно змінюватися. Коли минула хвиля масової еміграції за океан, відпала і значна частина функцій союзів: зустрічі, розміщення іммігрантів, сприяння в отриманні освіти чи набутті фаху.

За кількістю переселенців згадувані періоди значно поступаються першій фазі масової еміграції. Наприклад, під час другої і третьої фаз у США іммігрувало близько 110 тис. осіб, а в Канаду — 100 тис. Причому переважна їхня більшість прибула за океан після Другої світової війни, — "переміщені особи". Для кількісного збільшення українських етнічних груп "переміщені особи" не мали вирішального значення: в США вони склали лише 7% осіб українського походження, а в Канаді — до 9%. Проте у суспільно-політичному житті їхня роль була помітною.

З прибуттям до США і Канади повоєнної імміграції практично завершується формування українських етнічних груп у цих країнах. Щоправда, іммігранти українського походження прибувають у Північну Америку з інших країн (наприклад, Аргентини, Бразилії, ФРН), але їхня кількість незначна, вони не мають якогось помітного впливу

на процеси формування етнічних груп, як і ті, хто поодинокі прибуває з України.

Від самого початку перебування у країнах Північної Америки іммігранти з України вибудовували своє організаційне життя, прагнучи, з одного боку, адаптуватися до місцевих умов, а з іншого — зберегти свою самобутність. Однією з найпопулярніших форм (поза церквою) організаційного життя українців у США стали страхово-допопомові товариства. 1892 р. вихідці із Закарпаття, в основному священики, заснували одне з перших таких формувань "Сосдиненіє греко-католицьких русских братств в Северной Америке". Внаслідок внутрішнього розколу та виходу з нього галичан і пряхівчан останні 22 лютого 1894 р. утворили "Руський народний союз" з метою надання допомоги потерпілим, хворим, членам сімей загиблих і т.п. Органом Союзу стала газета "Свобода", яка щоденно виходить і понині є найбільшим українським виданням на Заході. З 1914 р. організація має назву "Український народний союз" (УНС). Нині він є найбільшою організацією української громади у США й Канаді (центри — Джерсі-Сіті й Торонто). Крім нього, слід згадати Українську народну поміч (Чикаго—Торонто), Український братський союз (Скрентон—Торонто), Союз українців-католиків "Провидіння" (Філадельфія), які й сьогодні здійснюють досить активну ділову і фінансову діяльність.

В останні два-три десятиліття серед українців намітилася тенденція до організаційного оформлення за етнічно-фаховою ознакою. Приміром, 1979 р. утворена Світова репрезентація українських інженерів з центром у Філадельфії. У Чикаго з 1977 р. діє Світова федерація українських лікарських товариств, основу якої складає Українське лікарське товариство Північної Америки. До речі, нагадаємо, що в 1990 р. свій 3-й конгрес СФУЛТ провела в Україні (Київ—Львів), а 4-ий (1994) — у Дніпропетровську. За таким принципом будують свою роботу Об'єднання українських адвокатів США і Канади, Товариства українських правників у США, Конференція центральних українських академічних професійних товариств, Україно-Американська асоціація Університетських професорів.

Ведучи мову про структуру організованого життя українців у Північній Америці, варто пам'ятати, що в Канаді і США діють численні українські банки, багато з яких користуються федеральними гарантіями системи "Певність", "Будучність", "Самопоміч". У США вони діють у Чикаго, Нью-Йорку, Балтиморі, Філадельфії, Детройті, Пассейку, Джерсі-Сіті (усього кілька десятків); у Канаді — це передовсім Торонто, Монреаль, Вінніпег, Оттава, Квебек, Едмонтон, Скарборо, Саскатун.

Власне, у місцях найбільшої концентрації вихідців з України ряд українців та їхніх нащадків займають не останні місця в банківських сферах обох країн. Про їхній рівень свідчить те, що серед них є працівники таких відомих установ, як Чейз Манхеттен банк і Меллон банк, фінансові менеджери і власники кредитних страхових фірм.

Суттєву роль у тому, що українці в Сполучених Штатах та Канаді мають можливість зберігати свою етнічну специфіку, відіграє шкільне навчання.

Насамперед — парафіяльні школи при українських церквах; суботні програми, де українська тематика посідає вагомe місце; недільні школи, які, хоч і зосереджені на релігійній просвіті, часто-густо вводять курси української мови, пісні та історії.

Значний позитивний вплив на збереження української етнічності в Америці мають музеї, зокрема Український музей-архів у Клівленді (США), Село-музей спадщини української культури в Альберті (Канада). Про те, що культурну спадщину українського народу плекають на американській землі, можна переконатись на прикладі діяльності таких мистецьких колективів, як хори "Боян", "Прометей", "Славути", "Сурма", "Троянда", "Ватра", "Дніпро", "Молода думка", танцювальні ансамблі "Байда", "Громоваця", "Червона рута", "Україна" (США), художні колективи "Шумка", "Гопак", "Трембіта", "Гагілка", "Полтава" (Канада).

З метою забезпечення спадковості у збереженні традицій танцювального мистецтва, в українських громадах створюються дитячі осередки. Так, 1978 р. при центрі св. Володимира й Ольги у Чикаго почала діяти школа балету й народного сценічного танцю, яка об'єднує дітей та молодь усіх віросповідань і різних молодіжних організацій (ПЛАСТ, СУМ, ОДУМ). 1985 р. в Чикаго була відкрита школа українського балету.

До справи збереження української ідентичності на Американському континенті безпосередньо причетна преса. Такі газети, як "Гомін України", "Канадійський фермер" (Канада), "Свобода", "Америка" (США) та інші є дійовими чинниками існування української діаспори за океаном.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Через 50 років морська риба може зникнути

Авторитетна група вчених застерегла, що через 50 років у світі може взагалі не залишитися риби. Висновки міжнародних учених про наслідки людської діяльності опубліковано в журналі "Science". Вчені кажуть, що в третині рибних басейнів світу стрімко впали запаси риби, і ця тенденція поширюється. Звіт науковців стверджує, що зникнення риби ставить під загрозу також берегові екосистеми і якість води. Британський міністр екології Бен Бредшоу окреслив загрозу світовим запасам риби як другий найбільший виклик, перед яким постало людство, — після кліматичних змін.

У той таки час вчені у звіті зауважують, що зараз ще не пізно зупинити тенденцію винищення риби. Для цього потрібно створити морські заповідники і розширити зони, де вилов риби заборонений.

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіoproграма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Заробітчани за кордоном може бути стократ більше, ніж є за офіційними даними

Розмова з науковим співробітником відділу регіонального моніторингу Регіонального філіалу Національного інституту стратегічних досліджень у Львові.

— Чи підраховано, скільки грошей привозить в Україну середньостатистичний заробітчанин? — Мігрант переає додому (через знайомих або поштовим переказом) приблизно сто доларів США на місяць. Ці гроші йдуть на підтримання добробуту родини. Зрозуміло, це неофіційна статистика, бо офіційних даних немає. Приблизно ж кількість мігрантів з України протягом 2002 року становила 46,7 тисячі осіб — це офіційна статистика. А реальне число мігрантів за кордоном може бути і в 80, і стократ більше.

— У розробках інституту сказано, що варто заохочувати мігрантів розпочинати власний бізнес тут, в Україні. Наскільки це взагалі ймовірно? — Ми пропонуємо для різних районів Львівської області свої варіанти. Кожен район має специфіку. Десь більше розвивається виробнича сфера, десь — туризм. Тому пропонуємо для райдержадміністрацій провадити інформаційну

діяльність, щоб громадяни знали, яким чином можна вкласти кошти. Легально обліковувати свої доходи мігрантам не вигідно. Якщо ж вони за кордоном законно, то мають сплачувати податки. Мігранти бояться виходу з тіні й не вкладають грошей у нашу економіку, остерігаються відкривати власний бізнес через нестабільну політичну ситуацію в нашій країні.

— Хто нині передусім виїжджає з України? Кого найбільше потребують розвинуті держави? — Найбільш негативним наслідком трудової міграції є вплив частини трудового потенціалу країни. Починаючи з 2003 року, спостерігаємо таку тенденцію, як від'їзд за кордон висококваліфікованих спеціалістів, професіоналів, але робітничих професій. Є дані, що вони становлять 51% мігрантів, а висококваліфіковані спеціалісти — інженери, техніки, архітектори — 35%. Нині 16% ВВП країни ЄС виробляють власне нелегально. В самому ЄС їхня чисельність коливається від 10 до 20 мільйонів осіб. Точної ж цифри ніхто не знає. Вагомим чинником є те, що нелегальних мігрантів залучають не лише нерентабельні фірми чи фірми з робітничим спрямуванням. До їхніх послуг удаються відомі корпорації, бо отримують від цього надприбутки. Є такі підрахунки — на найближчі 50 років країни ЄС потребуватимуть 50-75 мільйонів працівників. 13,5 мільйона робочих місць у державах ЄС необхідно поповнити (прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.) вже цього десятиріччя. Для підтримки стабільного рівня економіки Німеччині потрібно півмільйона мігрантів щорічно, для Франції ця цифра становить 109 тисяч. Щоб забезпечити стабільну діяльність економіки, країнам Євросоюзу в середньому щороку потрібно 1,6 мільйона робочих рук.

– Як оцінили б динаміку виїзду наших співгромадян? Останніми роками заробітчан поменшало? – Зараз ситуація стабілізувалася. В 1998-1999 роках через кризу була часткова переорієнтація населення, деякі внутрішні кризи. Далі, зі стабілізацією ситуації, люди частково перестали виїжджати. Нині ж ситуація з трудовими мігрантами є більш-менш стабільною. Люди виїжджають постійно. Проблема в тому, що нація старіє, – це актуально для України загалом і Львівщини зокрема. Можна зобразити такий портрет мігранта: чоловіки – зазвичай 30-35 років, жінки – молодші 25-30 років, тобто дітородного віку. Таким чином, якщо молоді жінки виїжджають, то переважно не повертаються в Україну, там і залишаються.

– У кого більше шансів залишитися за кордоном – у жінок чи чоловіків? – Чоловіки-мігранти переважно повертаються. Це, звісно, не офіційна статистика, але такі дані нам дало анкетування. Чоловіки повертаються, здебільшого щоб започаткувати власний бізнес. А от жінки звично залишаються в тій країні, де працюють.

– Може, є дані, яким видом бізнесу найчастіше займаються вчорашні мігранти? – Найчастіше це мале підприємництво. Зокрема, відкривають торгові точки. Працівники-мігранти, які працювали в Італії, вкладають гроші в харчову галузь – відкривають кафе, бари.

– Однак дарма говорити, що це суттєвий внесок в економіку України... – Власне, це не є серйозні інвестиції. Ми ж пропонуємо на пайовій основі десяткові чи п'ятнадцятьом чоловікам об'єднати зусилля, щоб заснувати велику та серйозну справу.

– Яким чином можна запевнити людей зробити саме так, а не витратити ці кошти на побутові потреби? – Цей проект готували на замовлення облдержадміністрації, в його реалізації нам мають допомагати райдержадміністрації. А від інституту є така ідея, щоб наші спеціалісти проводили тренінги для місцевого населення. Їх ще не почали, але маємо намір проводити, тривають напрацювання.

– Які країни приймають найбільше українців? – Визначилося п'ять країн-лідерів, які приймають мігрантів із Західного регіону держави: Польща, Росія, Угорщина, Чехія, Італія.

– А яка з них є найменш гостинною для наших співгромадян? – Не дуже добрі умови для українських трудових мігрантів у Росії. Насамперед їх там неретельно обліковують, та й самі заробітки не є високими. Загалом це проблема не лише України, а й усіх держав перехідного періоду з нерозвинутою економікою. Праця таких людей є не надто високо оплачуваною, крім того, їх позбавляють прав, вони не мають страхування, медичного обслуговування. Відтак обходяться “дешево”, на них є попит.

– Потік трудової міграції, очевидно, не зупинити. Але чи можна якось поліпшити ситуацію? – Пом'якшити наслідки трудової міграції – це єдина можливість. Через те, що область практично не має свого виробництва, не можемо пропонувати людям залишитися на Львівщині. Але в кожного заробітчанина тут залишається родина. Власне, наш інститут запропонував опікуватися неповнолітніми, батьки яких виїжджають за кордон на заробітки. Потрібно обов'язково внести зміни в законодавство – наприклад, паспортна служба не повинна видавати дозвіл на постійний виїзд за кордон тим громадянам, які мають неповнолітніх дітей. У Стрию проводили дослідження та з'ясували, що діти, батьки яких виїхали за кордон, гірше

вчатися, більше пропускають уроки в школі, але й мають більше грошей, відповідно, можуть більше собі дозволити. Це серйозна проблема, і її визначають як соціальне сирітство. Сім'ї заробітчан зазвичай розпадаються.

– Хто повинен контролювати цих дітей? – Необхідно розвивати інституції опіки, щоб дитина не залишалася без догляду. Якщо людина виїжджає за кордон, то вона повинна подбати, щоб за дитиною наглядав хтось із дорослих. Але зрозуміло, що держава цього не забезпечить. Це вже мають зробити самі батьки.

Вікторія Бондарчук

Чия правда?

Якось ще дитиною підслухав я розмову двох дорослих. Давно це було, то й імен їхніх я не згамав. Назву їх А і Б. “Історія – каже А – не повторюється”. “О, ні – заперечує Б – повторюється”. Ясна річ, що диспутанти не дійшли згоди. А знати, хто з них мав рацію, кортить мене й сьогодні: ідеться ж не про калоші чи там про підштаники, а про історію. От я й сушу собі нею голову.

Іде Всесвітній Форум Українців. Сини й дочки України з усього світу зібралися на раду. Це вам не іграшки. Не має цей форум юридичних прав, але має силу духовну. Може звернутися хоч би й до Президента з якоюсь проською, щоб не сказати – вимогою. І Президентові не так легко буде збути просьбу форуму не увагою. А просити сьогодні про щось для добра молоді держави є й пере-є чого

Візьмім науку. Чи є в Україні школа, де б виховувалась майбутня еліта? Школа, де б дитина, яку батьки хочуть бачити колись чи то міністром, чи дипломатом, чи й президентом, могла дістати відповідне виховання? Школа, де б діти не тільки на лекціях з учителями, а й скрізь спілкувалися б між собою українською мовою? Саме така школа виховає майбутню еліту України. Скільки я знаю такої школи – нема. Президент Ющенко, наприклад, посилає своїх дітей, до школи для дітей іноземних дипломатів, де не то української історії та літератури не викладають, а й мови нашої на ділі не вчать. Яка ж із тих дітей буде українська еліта?

Або візьмім книжкову справу. Українську книжку в Україні не так легко купити. Наш ринок заповнили "брати", і то так заповнили, що п'ята колона, набравшись з "братньої" літератури науки, радить нам із вами, дорогі читачі, вибиратись "За Карпати" і дати їм спокійно хазяйнувати в чужій хаті. Чом би державі не заснувати Державне Видавництво України, як це робили націонал-комуністи у 20-30 роках ХХ століття, і видавати книжки з усіх галузей знань для потреб українських громадян? Після сотень років бездержав'я – таке видавництво, ой, як потрібне.

А ще для своєї безпеки держава мусить мати віддану їй армію. Чи має таку армію Україна? Чи буде бліда копія Червоної Армії, що зветься українською армією, боронити державу від північних гунів? Хто скаже "так" – збреше в живі очі. Сучасна українська армія, на ділі, небоєздатна. Святкуючи 23 лютого, день підписання Леніним указу про створення Червоної Армії, як день української армії, вона виховує оборонців не України, а держави, живої лише у мріях фанатиків "руської ідеї". Після грудня 1991 року були спроби творити українську армію. Малорос Кучма на догоду колишнім хазяям припинив ці спроби. Мали ми тоді елітні військові частини – Національну Гвардію. Кучма і її розпустив. Чи дбає Президент, Верховна Рада, Кабмін про відродження елітних військових частин для безпеки держави? Чи дбають вони, щоб українська армія була українською не лише назвою, а й своїм змістом і своєю формою? Бо, як не крути, а ця армія і далі своєю формою не є українська. А в армії форма це і є її зміст.

Маючи це все в голові, я сподівався, що СФУ звернеться до президента з проською розв'язати ці питання, або бодай одно чи два з них. З такими думками зазираю в Інтернет. Чим порадує нас цей високий форум? Із чим звернеться до Президента? Коли в Україні еліта більше дбає про посади, ніж про народ і державу, то, може, Форум Українців скаже своє вагоме слово.

Блажен, хто вірує!

Жодної з проблем, що я оце згадував, форум у своєму зверненні до Президента не торкнувся, натомість просить у президента орденів та титулів. Патріотично, правда ж? Хай і далі Україну засипають антидержавною літературою, хай у армії виховують не захисників України, а попихачів третіх держав! Дайте нам орден і титул, і це все, що ми можемо урадити для добра України! Чи ж світовий форум на те й здався, щоб просити ордени й титули?

Колись з легкої руки М. Гоголя пішла у світ побрехенька про те, як запорожці їхали до цариці у державних справах, а попросили у своєї (в народі -

вражої) матері пару, як на сучасну термінологію, жіночих тупель. Чи так воно було, чи тут діяла фантазія письменника, я, щиро кажучи, не знаю. Але де не горить, там ся не курить, як кажуть галичани – диму без вогню не буває. Щось такого могло бути і на ділі. А ще один "тоже малорос" – П. Чайковський – закріпив у пам'яті потомків цей факт оперою "Черевички", щоб, значить, досвід предків передався нащадкам.

Пригадавши теє всеє, я й питаю тепер і себе і читачів:

Хто ж мав рацію із двох давніх диспутантів: А чи Б? Повторюється історія, чи ні?

Святослав Караванський

Українська обмежена свобода пересування

Однією з головних цінностей громадян не лише Європейського союзу, а і всього цивілізованого світу є свобода пересування. Для українців таке поняття, зрозуміло, теж існує, однак воно обмежене візовими режимами.

Для громадян України безвізовий режим існує наразі лише з 12 країнами світу: Азербайджаном, Білоруссю, Вірменією, Грузією, Казахстаном, Киргизією, Малайзією, Молдовою, Монголією, Росією, Таджикистаном та Узбекистаном. Спрощений візовий режим (тобто віза потрібна, але вона безкоштовна) - з Польщею, Угорщиною, Латвією, Естонією, Чехією та Словаччиною. Такою ж є ситуація з рішенням латвійського уряду, згідно з яким консульські установи Латвії в Україні надають короткострокові одно-, дво-, багаторазові та транзитні візи громадянам України без стягнення консульського збору, але лише впродовж двох місяців - із 1 липня до 31 серпня. А консульства Естонії та Японії оформляють транзитні та одноразові візи без сплати консульського збору.

Очевидно, на думку дипломатичних кіл країн ЄС, США та інших цивілізованих держав, користі від українського туриста мало, навпаки - приїде, оселиться ще й загрозуватиме переселенням вихідцям зі Сходу або цивілізованих країн. Інша річ - самим відвідати Україну, відпочити. Сюди приїжджають, наприклад, знайти собі дружину.

Якщо ж плани не такі грандіозні, а просто "культурний туризм", то умови найкращі - недорогі готелі, дешеві та смачні страви, а головне - натуральне харчування, чимало

архітектурних пам'яток, непогана горілка та пиво... До того ж місцева влада допоможе, якщо виникнуть якісь проблеми (для наших туристів за кордоном такі послуги не доступні, а свої посольства завжди "обмежені в фінансуванні").

IV Всесвітній форум українців розпочався в Києві 18 серпня.

У ньому взяли участь понад три тисячі делегатів із 43 країн світу. Делегати з'їзду працювали в секціях – з економічних, політичних і релігійних питань – у Києво-Могилянській академії. Однією з центральних тем Форуму було питання визнання Голодомору в Україні геноцидом – його учасники Форуму розглядали спільно з науковцями та політиками в Українському домі.

Головою Української Всесвітньої Координаційної Ради (УКВР) обрано Дмитра Павличка. За цю кандидатуру на IV Всесвітньому форумі українців було проголосовано майже всім залом, окрім 7 делегатів, які були проти і 4 – утрималися.

Виступаючи на зібранні УКВР, її голова зазначив, що йому ця посада потрібна для того, аби "мати можливість відчиняти двері влади". Він підкреслив, що українській громаді "треба триматися [президента Віктора] Ющенка, якщо хочемо будувати українську державу". Він наголосив, що є недоречними викрики, зокрема, на IV Всесвітньому форумі українців, щодо нібито зради Ющенка. Павличко підкреслив, що він буде ходити до прем'єр-міністра Віктора Януковича, щоб "сказати, що друга державна мова – це смертельна небезпека" для України. За його словами, він також звернеться до Януковича, щоб "ті капітали, які стоять за ним, створили фонд УКВР". Також на форумі обрано президію УКВР у складі 36 осіб, 12 з яких – представники України, по 12 – від східної та західної діаспори.

Російська мова, кордон охорони та Дмитро Табачник

Українська діаспора так і не почула виступу Віктора Януковича. У пресі цю зустріч називали "Янукович зайде в клітку з тиграми". Виступ прем'єра анонсував Президент у своїй промові першого дня Форуму. Віктор Ющенко навіть доручив голові уряду взяти під державну опіку найважливіші світові центри української культури та просив обговорити проекти, які потребують фінансування з боку держави.

Проте пан Януко-

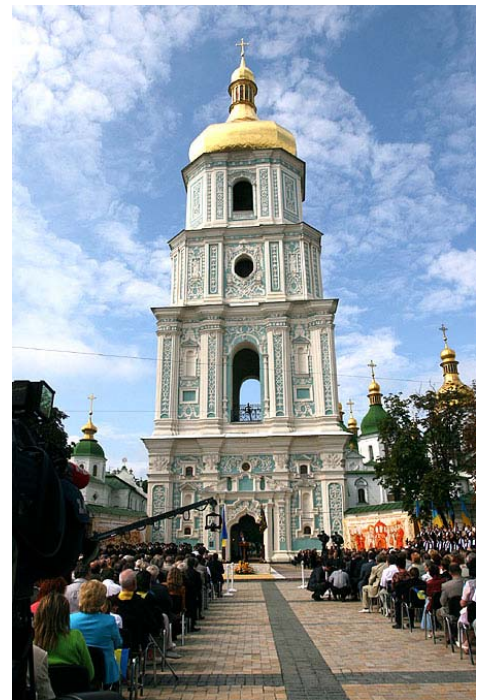
вич не з'явився на Форумі, відтак виступ прем'єр-міністра перенесли на неділю. Але замість нього в "клітку з тиграми" прийшов віце-прем'єр Дмитро Табачник. На зустрічі, де були экс-президент України в екзилі Микола Плав'юк, генеральний секретар Світового конгресу українців Віктор Педенко, президент Європейського конгресу українців Ярослава Хортяні, чільні представники товариств українців у Вірменії, Румунії, Казахстані, на Кубані, Дмитро Табачник розповів учасникам зустрічі про Універсал: "Це документ, який розриває суперечливе коло політичних амбіцій і надмірного егоїзму та спонукає українців не лише до примирення й об'єднання, а й до розуміння того, що проблема виживання України та її політичної еліти – це проблема самоусвідомлення через пошук компромісів між представниками різних політичних та економічних кіл".

Раніше в доцільності підписання Універсалу представників української діаспори переконувала народний депутат від "Нашої України" Лілія Григорович. За її словами, якби були повторні парламентські вибори, й партія Віктора Януковича набрала б значну більшість, то "було б дуже важко працювати", а з часом історія покаже, що підписання Універсалу національної єдності було подією, яка є позитивною для України. Як повідомляє УНІАН, під час виступу пані Григорович неодноразово лунали вигуки, зокрема "профукали помаранчеву революцію". У відповідь на це Лілія Григорович попросила: "Підставте нам плече, не шматуйте цим залом тих, кого ви сьогодні маєте в цій Україні, – народного Президента і демократичні сили, які нині підтримують його".

Також представники діаспори зустрічалися з міністром закордонних справ Борисом Тарасюком. Під час цієї зустрічі панові Тарасюку довелося пояснювати делегатам причини засилля російської мови в Києві. Закордонні українці закликали його сприяти агресивнішій мовній політиці. Зокрема, зобов'язати спілкуватися українською в державних установах, університетах і посольствах. Борис Тарасюк зі свого боку попросив учасників Всесвітнього форуму українців допомогти з популяризацією України за кордоном.

Учасники Форуму все ж запропонували Вікторові Януковичу зустрітись, адже більшість делегатів з'їзду залишаються в Україні й хочуть особисто від прем'єра почути його позицію в питаннях мови та зовнішньої політики. За іншою інформацією, В. Янукович мав відвідати церемонію закриття Всесвітнього форуму українців у палаці "Україна".

Перенесення виступу голови Кабміну – не єдина організаційна проблема на Всесвітньому форумі українців. Як зазначають оглядачі, у день відкриття делегатам довелося докласти неабияких зусиль, аби потрапити до зали палацу "Україна". Один із канадських делегатів ледь не пропустив власного нагородження орденом Ярослава Мудрого.

"Наша Україна" пояснила діаспори, чому "профукала" революцію

Народний депутат Лілія Григорович (фракція "Наша Україна") вважає, що якби в результаті повторних парламентських виборів Партія регіонів набрала значну більшість, то було б дуже важко працювати.

Про це вона сказала під час звітного засідання Української всесвітньої координаційної ради, яка проходить в рамках IV Всесвітнього форуму українців у Києві. За словами Григорович, з часом історія ще покаже, що підписання Універсалу національної єдності було подією, яка є позитивною для України.

Під час виступу депутата неодноразово лунали вигуки, зокрема "профукали Помаранчеву революцію". У відповідь на це Григорович попросила: "Підкладіть нам плече, не шматуйте цим залом тих, кого ви сьогодні маєте в цій Україні, – народного президента і демократичні сили, які сьогодні підтримують його".

Також у ході виступу вона констатувала, що сьогодні, на жаль, у Верховній Раді немає демократичної більшості.

Григорович звернулася до делегатів IV Всесвітнього форуму українців, щоб вони під час зустрічі з прем'єр-міністром Віктором Януковичем поставили перед ним запитання щодо підтримки Партією регіонів постанови ВР про визнання голодомору та геноциду в Україні, яка раніше не була підтримана парламентом. Крім того, вона запропонувала поставити перед Януковичем питання щодо бюджетного фінансування на 2007 рік програми, що стосується роботи з українською діаспорою.

COMPUTER SERVICES AND REPAIRS КОМП'ЮТЕРИ, ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Діагностика, модернізація та обслуговування комп'ютерів, повне видалення вірусів, відновлення інформації, встановлення програмного забезпечення, розробка та супровід Web сайтів, доставка та встановлення нових і відновлення вживаних картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати, комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення, проектування, монтаж та обслуговування комп'ютерних мереж, ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони тощо).

Віталій Смішний

phone: (613) 729-0042, e-mail: vsmishnyc339@rogers.com

До Ющенка понаїхали злі та істеричні діти?

Лідер СДПУ(о) Віктор Медведчук вважає, що 15-річчя своєї незалежності Україна зустрічає, слухаючи "псевдопатріотичну маячню". Так він прокоментував проведення IV Всесвітнього форуму українців у Києві, повідомляє прес-служба СДПУ(о). На думку Медведчука, "ряд учасників форуму продемонстрували, що вони є насамперед діаспорою, і позиції дійсних українців, що прагнуть створити державу, де здатні ужитися люди різних національностей, їм не тільки незрозумілі, але й нецікаві".

Лідер СДПУ(о) зауважує, що "подібні збори можуть нести лише консультативну функцію, допомагати українській державі освоїти закордонний досвід". "І будь-який культурний представник діаспори розуміє, що хоча він сам або його предки й походять із України, але в його кишені - паспорт іншої держави, і будь-який українець, що має хоч краплю національної гідності, прийме із вдячністю пораду, а не вимоги й образи", - підкреслив він.

"Як же можна ставитися до резолюції форуму, якою передбачено доручити владним структурам у тримісячний строк розробити план реалізації постанов секцій форуму й забезпечити їхнє виконання?!", - питає лідер СДПУ(о). "Зокрема, одна з робочих груп зажадала від Ющенка провести кадрові "чистки" в армії й у правоохоронних органах. Якщо Всесвітній форум українців уповноважений вирішувати такі питання - навіщо нам Рада й Кабмін?", - зазначає він.

Представники діаспори на дачі Президента України

"Поводження делегатів нагадує образ дій примхливих і злих дітей - істерики, крики "Хочу!" і небажання вникнути в інтереси батьків", - вважає Медведчук. Лідер СДПУ(о) констатував, що "делегати форуму докоряли міністрам за те, що вони користуються російською мовою, не згадуючи про те, якою мовою розмовляє більшість платників податків, які фактично оплатили приїзд та готелі для представників діаспори".

"Вражає, що люди, цілком відірвані від життя, які не мають ані крихти здорового глузду й перебувають в полоні далекого минулого, взялися з зухвалою самовпевненістю повчати політичні сили України й главу держави патріотизму", - заявив лідер СДПУ(о). "Особливо цинічним видається те, що все це, дискредитуючи державне свято, пролунало напередодні Дня Незалежності, 15-річчя якої Україна змушена зустрічати, вислуховуючи псевдопатріотичну маячню", - додав він.

Білозір освоїлася на своїй новій посаді

У Верховній Раді України зареєстровано проект закону "Про Концепцію національної політики щодо закордонного українства", поданий народним депутатом, львів'янку Оксаною Білозір. Законопроект (реєстр. №2008) пропонується забезпечити співпрацю України із закордонними українцями в різних сферах суспільного життя та ефективного залучення їхнього інтелектуального, духовного й культурного потенціалу. Передбачається також затвердити Концепцію національної політики щодо закордонного українства, яка складається з трьох розділів. Крім того, законопроект визначаються поняття "закордонне українство", "українська діаспора", "закордонні українці з етнічних земель або закордонні автохтонні українці", "українські громадяни за кордоном", "вихідці з України (емігранти)", "землі компактного оселення української діаспори", "світове українство" тощо. Прийняття та реалізація законопроекту, вважає народний депутат, стимулюватиме подальший розвиток законодавства України з урахуванням міжнародних правових норм та працюватиме на покращення зовнішньополітичного іміджу держави.

Українці повернуться без відома України?

Вихідці з України в Німеччині, які захочуть повернутися на батьківщину, можуть сподіватися на підтримку від ФРН, - повідомило радіо "Німецька хвиля".

У Німеччині вже навіть розробили програму реінтеграції, яка розрахована на переселенців і біженців. За словами координатора проекту Фолькера Тегелера, ця програма, можливо, почне діяти восени цього року. Як повідомляє "Німецька хвиля", до таких дій у Німеччині вирішили вдатися тому, що десятки тисяч вихідців з України, які нині мешкають у країні, так і не змогли інтегруватися. Багато хто з них так і живе на соціальну допомогу, тоді як умови її отримання стають дедалі жорсткішими. Частково це пов'язано з тим, що за останні роки в Німеччині зріс рівень безробіття, а відповідно, збільшилася кількість тих, хто претендує на соціальну допомогу від держави. Таке навантаження на німецький бюджет стає непосильним. Саме тому й виникла ідея підтримати тих, хто повернеться на батьківщину. За словами пана Тегелера, не лише Німеччина, а й

Євросоюз має намір "інвестувати значні кошти і зусилля у піклування про тих, чий міграційні сподівання не справдилися. Адже замість того, аби вони вимушено жили на грошову допомогу в Німеччині, краще дати їм шанс розпочати нове повноцінне життя в рідній країні". За словами Тегелера, тим, хто повертатиметься, протягом двох років буде гарантовано соціальну підтримку за німецький кошт, а також допомогу у працевлаштуванні. Ініціатива цікава, тим паче, що не часто країни готові фінансово підтримувати чужих громадян, які переселяються на рідну землю. Однак викликає певне здивування неточність інформації - не вказано, хто саме розробляв проект, як він називається, яке конкретно відомство (чи відомства) його впроваджуватимуть і чи є якісь домовленості з Україною.

На запит журналістів у Міністерстві закордонних справ України про те, чи проводила німецька сторона з цього приводу хоч якійсь консультації з українською стороною, повідомили у прес-службі цього відомства, "попередньо кажучи", їм не вдалося знайти людини, яка хоч би чула про такі ініціативи. Принаймні переговори чи обговорювань на двосторонньому рівні Німеччина - Україна, або на рівні ЄС не було. Однак працівники прес-служби запевнили, що це питання з'ясуватимуть уже на офіційному рівні, передусім у посольствах України в Німеччині та Німеччині в Україні.

Ющенко розповів, що йому "плутає ноги" і наказав не скиглити

Президент Віктор Ющенко заявляє, що не пішов на розпуск парламенту, оскільки це було би порушенням Конституції. "У нас був вибір - або йти емоціями, порушувати Конституцію і закон, робити ревізію виборів, які всі визнали, або бути до кінця демократами", - сказав Ющенко, виступаючи на IV Форумі українства у Києві у п'ятницю.

"Я переконаний, що емоції вшухнуть. Головним є інше: я ні на крок не відступив від української Конституції, від українського закону. Два роки тому в Україні це ще було популярно: програв вибори, їх скасуй, другі, може, виграєш. Другі не виграєш - скасуй, треті, може, виграєш. Цю дорогу треба раз і назавжди припинити", - додав президент.

Коли Ющенко говорив про покращення економічних показників, з залу лунали вигуки про підвищення цін, на що президент відповів із легким роздратуванням: "Ціни. Ми маємо інфляцію цінову 2,8%. Якщо у когось є нижче, підніміть руку. У Росії, Польщі, Білорусі?"

"Ми маємо нормальну європейську інфляцію", - додав він. Водночас, за словами Ющенка, "найбільше, що плутає ноги, - це відсутність політичної стабільності". Виступ президента кількаразово переривався вигуками з залу. Після одного з них Ющенко сказав: "Я прошу коректності, виступає перед вами президент України".

Президент також повідомив, що у цьому році для підтримки української діаспори з держбюджету буде виділено 77 мільйонів гривень. У кінці свого виступу Ющенко заявив: "Нам треба перестати скиглити по-українськи".

Українська правда

Українець перестрашувався, щоб не стати персоною нон грата в Україні

Президент Всесвітнього конгресу українців Аскольд Лозинський не бачить ніяких юридичних підстав для того, щоб заборонити йому в'їзд в Україну й оголосити персоною нон грата. Так він прокоментував заклик Союзу православних громадян України до прем'єр-міністра Віктору Януковича заборонити Лозинському в'їзд в Україну.

Свою вимогу Союз пояснив "публічною образою віруючих Української православної церкви", коли Лозинський на IV Всесвітньому форумі українців у Києві 18 серпня заявив, що "Українська православна церква - це організація, що проводить у життя винятково інтереси Москви, а не Бога".

На думку Лозинського, усі сказані ним слова є правдою, і тому тільки в суді опоненти мають можливість довести зворотнє. За його словами, він не знає, як Янукович буде реагувати на цю заяву, але "був би шокований, якби Кабінет міністрів прийняв заяву, що Лозинський є персоною нон грата".

Лозинський відзначив, що в червні 2006 року звернувся до Міністерства закордонних справ України з проханням дати дозвіл йому як громадянину США на постійне проживання в Україні. Він підкреслив, що після надання такого дозволу він не може бути оголошений персоною нон грата.

Янукович діаспорі був не дуже-то й потрібний

Президента Світового конгресу українців Аскольда Лозинського влаштує те, що прем'єр Віктор Янукович не взяв участі у IV Всесвітньому форумі українців, який 18-20 серпня проходив у Києві. На прес-конференції у Києві Лозинський сказав, що Янукович "розважливо це зробив, тому що передбачав, що можуть бути невідповідні виступи".

Відповідаючи на запитання щодо можливості зустрічі представників української діаспори з Януковичем, Лозинський сказав, що "ми окремої дороги до прем'єр-міністра України не шукали". Як заявив Лозинський, на IV Всесвітньому форумі українців президент Віктор Ющенко не переконав його учасників у правильності свого кроку щодо підписання Універсалу національної єдності.

За його словами, Ющенко – "надзвичайно позитивна українська людина, чесний, порядний, який, на жаль, є як політик наївним". Як повідомлялося, Янукович 19 серпня мав зустрітись з представниками української діаспори. Водночас 18-19 серпня, за повідомленням прес-служби уряду, він відбув до Москви. 19 серпня за дорученням прем'єра з делегатами та гостями IV Всесвітнього форуму українців зустрівся віце-прем'єр Дмитро Табачник.

Гортаючи старі сторінки

Фінансування СКУ та заяви Дмитра Табачника

В українській американській пресі опубліковано цікавий лист професора Манітобського університету Ярослава Розумного. Ось його виклад: "Прослухавши на "Контакті" 12 липня 2003 року передачу виступу провідника блоку "Наша Україна" Віктора Ющенка в Торонто і критику цього виступу та особи Віктора Ющенка президентом Світового

Конгресу Українців Аскольдом Лозинським, дивує не так те, що сказав президент СКУ на адресу, можливо, майбутнього президента демократичної України, але чому, з якою інтонацією та на чию користь Аскольд Лозинський це зробив... Ставлення керівництва СКУ до нинішньої української влади важко назвати надто принциповим. Президент конгресу Аскольд Лозинський свого часу уславився, зробивши кілька негативних випадів у бік Миколи Мельниченка та Григорія Омельченка, — мовляв, це люди, які завдають шкоди іміджу України... Нині пан Лозинський утримується аж від таких скандальних заяв. Про вбивство Гонгадзе, корупцію і численні злочини, від підозр у скоєнні яких «гарант» так і не відмовився, Лозинський та його колеги згадувати не хочуть. Можливо, все-таки чекають від Кучми фінансування? Можливо, вже дочекалися?

Але яку користь для діаспори може мати така подачка, якщо за неї неодмінно доведеться розплачуватися — вибілюванням іміджу Леоніда Даниловича на міжнародному рівні? Хіба не зрозуміло керівникам СКУ, що робота на Кучму, на зміцнення його влади означає водночас подальше розчарування українців у своїх надіях на краще майбутнє, в незалежності, в здатності побудувати гідне життя на власній землі?

У середу, 20 серпня, Аскольд Лозинський та ще кілька делегатів конгресу мали зустріч із прем'єр-міністром Віктором Януковичем. Не Віктор Федорович до них завітав, ні, — вони мусили йти до нього і втішатися тим, що запрошені. Під час аудієнції мова йшла, зокрема, й про гроші. А вже у четвер зранку «гуманітарний віце-прем'єр» Дмитро Табачник отримав право висловитись таким чином: конгрес, мовляв, визнав, що за 12 років незалежності Україна зробила такий поступ до демократії, на який США не спромоглися й за 200 літ...

Заява Табачника дозволяє припустити, що непорозуміння між керівництвом СКУ та українським режимом вирішені полюбовно. Кожен отримав те, що хотів. Чи отримали бодай щось 27 мільйонів українців — це питання, на яке, дуже довго, думаю, треба буде шукати відповідь.

"Сільські вісті", 22 серпня 2003 року

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/index.html>

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

**Розмова з Михайлом Горинем, головою
Української всесвітньої координаційної ради**

18-20 серпня в Києві відбувся IV Всесвітній форум українців. Провести такий захід стало можливо лише після здобуття незалежності, вперше він відбувся 1992 року, відтоді є регулярним. Форум проводять щороку чотири роки, координує цей захід Українська всесвітня координаційна рада, яку на першому форумі створили більш ніж 250 громадських організацій.

Про роботу УВКР та особливості цього року форуму – в розмові з головою УВКР Михайлом Горинем.

– *Пане Михайле, ви є головою міжнародної громадської організації, яка має сприяти становленню громадянського суспільства. Що вдалося зробити за роки існування УВКР?*

– Нове керівництво УВКР прийшло до влади на початку третього тисячоліття. Перед нами стояла проблема: на що спрямувати енергію тих людей, які хочуть долучитися до розбудови громадянського суспільства. Дійшли висновку, що УВКР повинна бути дуже важливим чинником становлення української держави. У нашому статуті так і записано: "...залучити українські громади, які далеко за межами України, до утвердження української держави".

Нині найважливішим фактором у збереженні світового українства ми вважаємо вивчення стану українських громад Російської Федерації. З українськими громадами США, Канади, які мають славні традиції, ми добре обізнані. Українська еміграція, яка після Другої світової війни виїхала від більшовизму за кордон, утворила чимало науково-дослідних

інститутів, почала видавати енциклопедію українознавства, розбудовувати релігійні структури, наукове середовище, приміром, Інститут українознавства в Гарварді. Ви знаєте, це був величезний спалах української ідеї за межами рідної держави. Власне, завдяки тому, що українські громади так дієво працювали там, нині ми продовжуємо цей процес.

– *18-20 серпня відбуватиметься IV Всесвітній форум українців. Як гадаєте, він відрізнятиметься від першого форуму, 1992-го?*

– Перший форум був форумом ейфорії та великих надій. Люди, які півстоліття тому опинилися поза межами України, нарешті приїхали на рідну землю. Той настрій дуже вплинув на взаємини нашої країни та діаспори, яка матеріально допомагала молодій державі. З розвалом СРСР українська діаспора збільшилася на 12 мільйонів. Та й у незалежній Україні з'явилося багато громадських організацій. Саме тоді виникла нагальна необхідність загального для всього світового українства координаційного органу.

Якщо говорити про IV Всесвітній форум українців, то, без сумніву, ейфорія на ньому навряд чи буде, оскільки це вже перетворилося на традицію, та й держава стає звичним поняттям. Хочу додати, що щоразу на цей захід приїздить дедалі більше представників діаспори. Зокрема, цього року планують прибути 1900 делегатів і гостей з-за кордону, що на 200 більше, ніж було на попередньому форумі.

– *Що вдалося зробити впродовж періоду від III Всесвітнього форуму українців?*

– Протягом останніх чотирьох років ми докладно вивчали життя українських громад Російської Федерації: Мурманська, Карелії, Татарстану, Далекого Сходу (від Владивостока до Камчатки), прикордоння Росії (від Білгорода до Кубані), Москви, Сибіру, Крайньої Півночі. Ми довго були під п'ятою Московської імперії, і знаєте, це дається взнаки досі. Більшість із громад не мають змоги (а деколи бояться) користуватися елементарними, визнаними в усьому світі правами національних меншин. *(прод. на наступній стор.)*

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегшення бюрократичної документації або будівництва,

просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

**“Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в м. Оттаві”
тел. (613) 725-0006
e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca**

(продовження з попередньої стор.)

А саме в Російській Федерації, де українці посідають третю сходинку за кількістю населення, немає жодної державної української школи. Якщо вони й існують, то є недільними й діють за кошт громад. Як виняток за муніципальні кошти вивчають українську мову в Башкортостані. Така ж ситуація зі ЗМІ. Це тема окремої розмови. Гадаю, що новому керівництву УВКР потрібно й далі ознайомлюватися з життям українців Росії, а також Середньої Азії та Закавказзя.

Окрім того, ми були співорганізаторами Міжнародного евокаравану українських журналістів із різних країн "Разом у Європі", дослідили життя українських громад у понад десять європейських державах. Дослідження та підсумки поїздок УВКР намагається донести до української громадськості та державних органів. Для цього широко використовуємо вітчизняні та закордонні мас-медіа, "Вісник УВКР", радіопередачу "Громада" (раніше "Ми – українці") тощо.

Прес-службі допомагають журналісти відомих телеканалів і газет, які беруть участь у наших поїздках. Географія ЗМІ, в яких з'являлася інформація про УВКР, розширилася в декілька разів. Про нас знають в Австралії, Бразилії, США, на Камчатці. Сотні публікацій надруковано в багатьох газетах і журналах України. Також УВКР провела низку "круглих столів" з актуальних для закордонного українства питань, міжнародних конференцій, учнівських конкурсів на знання діаспори, видала чимало книжок тощо.

– За часи незалежності до трьох історичних хвиль еміграції додалася ще й четверта, економічна. На вашу думку, на чому має акцентувати свою увагу Україна в роботі з діаспорою, зокрема представниками останньої хвилі еміграції?

– Мати велику діаспору – це мати великий загін українських патріотів, погляди яких спрямовані в Україну та які намагаються всіляко допомогти їй. Хочу сказати, що наші державні структури мало працюють над координацією діяльності громадських міжнародних організацій.

Українці Франції. Париж

Ви ніде не бачили, щоб проблему української діаспори раз, другий, третій гостро порушували на засіданнях Верховної Ради. Ви ніде не бачили, щоб виділяли певні ресурси на підтримку тих українських громад, які нині є малозабезпеченими. Ми вважаємо, що українські громади повинні самі себе забезпечувати. Гадаю, завдання державних інститутів полягає в тому, щоб вивчати українську діаспору, допомагати їй зберегти етнічне обличчя. Таким чином наша держава, маючи майже в кожній країні українські громади, міцніше стояла б на ногах, завжди мала б підтримку тих українських громад, які там перебувають.

Наші сусіди – і Росія, і Польща – витрачають дуже багато часу та фінансів, аби їхні діаспори збереглися та впливали на взаємини країни їхнього проживання та їхньої історичної

батьківщини. Подивіться, як це роблять в Україні російські чи польські громади.

– Але наших заробітчан ще не можна назвати діаспорою, вони здебільшого перебувають за кордоном нелегально...

– Це є тимчасові заробітчани. Скажімо, в Португалії їх легалізують. Важке життя в Україні кинуло мільйони людей поза межі рідної держави. Але я певен, що коли через два-три роки в нас нормалізується

ситуація, більшість із них повернеться на батьківщину. І нині дуже важливо, щоб заробітчани долучилися до тих громад, які організують на місцях їхнього проживання.

Наразі на збори таких організацій приходять у середньому 50 осіб, а українців у державі може бути сотні тисяч. Тобто потреба в спілкуванні, громадська активність є мінімальною. Це свідчить про національну свідомість наших людей. 1995-го я був у США. Виступав із доповіддю у Філадельфії. Потім побачив у фойє групу, приблизно 20 осіб. Думав, що це англомовні люди, а виявилось – наші заробітчани. Тоді підійшов і запитав, чому вони не зайшли до зали. "Та нас не запросили..." – такою була відповідь. Це капітальна пасивність. Я вважаю, що УВКР

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби

збирає українські книжки для пересилки в колекцію бібліотеки або для перевидання з забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Проект "Оживи книжку для України" постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики
Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка
Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда"
Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

повинна відповідним чином контактувати з тими людьми, залучати їх до громадської роботи. Ми проїхали Далеким Сходом, там українці живуть понад століття, але ситуація така ж сама. Здебільшого українці залишаються пасивними.

Наше завдання полягає в тому, щоб в українських громадах було якнайбільше активних людей. Аби вони утверджували наші ідеали, народне мистецтво, жили повноцінним життям, а не лише заробляли на шматок хліба.

Розмовляла Світлана Остапа

ШЛЮБИ З ІНОЗЕМЦЯМИ Є НЕБЕЗПЕЧНИМИ

Щоб хоч якось уникнути можливості стати жертвами торгівлі за кордоном, українським жінкам, які виходять заміж за іноземців, слід брати шлюб в Україні, - радить юрист Західноукраїнського центру "Жіночі перспективи" Галина Федькович. Жінці, яка в майбутньому бажає виїхати на Батьківщину свого чоловіка, навіть набагато легше оформити візу за умови, якщо шлюб пара братиме в Україні. "Шлюб з іноземцем, та ще й у нього вдома, може стати фатальним для української жінки. Перш ніж зважитися на такий важливий крок у житті, слід детально все проаналізувати, вивчити законодавство, порадитися з юристами", - каже Федькович.

Щодо Львівщини, то тут молоді дівчата найчастіше одружуються з громадянами СНД, Польщі, Італії, Іспанії, Португалії. "Найбільш цікава ситуація з італійськими нареченими", - розповідає Галина Федькович. Річ у тім, що в Італії розлучитися дуже важко. І одружені чоловіки, які не живуть зі своїми дружинами, хоча офіційно перебувають з ними у шлюбі, приїжджають на Україну або ж надсилають запрошення нашим дівчатам з пропозиціями виїхати у їхню країну й там одружитися. Водночас в Україні від них важко вимагати документи, які б вказували на їхній сімейний стан. Довірливі жінки, які мріють про світле майбутнє із чоловіком-іноземцем, купуються на таке й вирушають за кордон, навіть не підозрюючи, що там можуть стати справжнім "живим" товаром.

До того ж, іноземці часто вмовляють жінок виробляти лише туристичну візу, - каже Галина Федькович. А коли закінчується термін її дії, роблять так, щоб жінка не змогла виїхати з країни. Аби запобігти можливості стати жертвою насильства та торгівлі й мати можливість вільно повернутися на Батьківщину, у Західноукраїнському центрі "Жіночі перспективи" радять у жодному разі не погоджуватися на вироблення туристичної візи.

"Що ж стосується запрошень від іноземців, які часто можна побачити у засобах масової інформації, з пропозиціями виїхати за кордон і там одружитися, то це, на мою думку, цілковитий абсурд, позаяк про людину в таких запрошеннях довідатися практично неможливо нічого, - вважає Галина Федькович. - До нашого центру часто звертаються за порадами та консультаціями з цього приводу, але на жаль, це лише незначна частина тих, хто відгукується на такі запрошення, тому застерегти від помилок ми можемо не всіх".

Великою проблемою є також стягнення аліментів для дитини у тому разі, якщо її батьки розлучилися і мати повернулася на Україну. Якщо в нашій державі немає договору про правову допомогу з країною, то вимагати від громадянина цієї країни сплати аліментів практично неможливо. А з тих країн, в які найчастіше виїжджають українки, такого договору нема з Італією, Іспанією та Португалією.

За минулий рік у Львівському обласному управлінні статистики зареєстрували 141 пару молодят, які взяли шлюб на Львівщині і де женихом був іноземець. І це майже наполовину

менше, аніж за попередній рік. Це ще не означає, що щороку кількість інтернаціональних шлюбів зменшується, просто зменшується кількість молодят, що одружуються на Львівщині. Та як радять у "Жіночих перспективах", львівським жінкам треба бути обачнішими та наполягати на реєстрації шлюбу саме вдома, на Львівщині.

Уляна ЛИБА

ЛЮБОВ ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНЬКА

Одна з проблем, яку дедалі частіше доводиться вирішувати українським дипломатичним представництвам у Польщі, — це діти, залишені громадянками України у польських пологових будинках. Покинуті матерями маленькі українські громадяни стають великою проблемою для польських пологових будинків, опікунських центрів, що повинні ними займатися, а також українських дипломатичних і правоохоронних служб, які намагаються відшукати матерів-утікачок.

У польських пологових будинках дітей залишають здебільшого українки, котрі завагітніли у Польщі — в результаті чи то «заробітчанського кохання», чи згвалтування. Багато з них мають в Україні чоловіків і дітей. Тому народжують у Польщі дитину, а через кілька днів просто втікають. Деякі відразу заявляють, що хочуть залишити дитину, тоді проблем менше. Досвідчені лікарі не записують у документах громадянство матері, а пишуть — «батьки невідомі». Тоді польські судові органи мають повне право починати процедуру всиновлення такої дитини. Бажаючих усиновити здорову дитину є чимало. Гірше, якщо матері встигли офіційно задекларувати «приналежність» дитини до Української держави і відмовляються від неї. Суди не беруть відречення від дитини від іноземних громадян. Кажуть — їдь в Україну і там відрікайся. Не їдуть — утікають.

Діти потрапляють до всиновлювально-опікунських центрів. Матір одного з дітей — піврічного хлопчика, — 23-літню сумчанку, українській міліції вдалося розшукати. Написала пояснювальну — перебувала у Польщі на заробітках, завагітніла, з пологового будинку втекла, бо на батьківщині має чоловіка й дитину, які про «польський гріх» нічого не знають.

Дітей, залишених у пологових будинках, переважно передають на утримання в «тимчасові сім'ї», де їх готують до всиновлення бездітними родинами. Однак стосовно дітей іноземних громадян це майже неможливо. «Тимчасовим сім'ям» держава платить за утримання залишених дітей. Тому українські діти стають проблемою для всіх — усиновити їх не можна, надія віднайти батьків — мала, а польська держава не хоче платити за чужих громадян.

Розшук таких матерів-утікачок — зайвий клопіт для українських дипломатів та правоохоронців. Бо навіть коли їх знаходять, зовсім не просто примусити зректися залишених дітей або забрати їх. Можливо, посольство погодилося б прийняти відречення від цих матерів, але невідомо, чи таке відречення визнає би польський суд.

Отже, ситуація тупикова — матері цих дітей не хочуть, польські сім'ї всиновити їх не можуть, а опікунські центри не бажають ними займатися вічно. Однак таких випадків трапляється не дуже багато. Переважна більшість українок залишає своїх дітей, не задекларувавши офіційно їхнього громадянства. Неофіційні, але надійні джерела повідомляють, що кожного року українки залишають у Польщі кілька сотень таких «нічиїх дітей».

ЛЮБОВ ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНЬКА (продовження)

Серед українських заробітчан у Польщі домінують жінки. Жінки-заробітчаники мають більше проблем, ніж чоловіки. З одного боку, та ж сама прискіпливість польських прикордонників, митників та поліції, а також «увага» українських рекетирів на вокзалах чи базарах. З іншого — більша беззахисність, специфічні жіночі проблеми й туга за залишеними на батьківщині дітьми.

Польська преса приділяє українським жінкам теж незрівнянно більше уваги, ніж українським чоловікам, які потрапляють у різні «сумні пригоди» в Польщі. Українки — це придорожні повії, про що регулярно інформують різні польські телевізійні канали. Українки — це нелегальні прибиральниці чи няньки, історії яких люблять описувати щотижневі та щомісячні журнали. Українки — це вуличні й базарні продавщиці безакцизних цигарок та алкоголю, інформуванням про пригоди яких зловживають регіональні щоденні газети. Всі ці образи (або узагальнений їх образ) не менш активно експлуатуються у польських телесеріалах чи художніх фільмах про польську дійсність. Насправді серед цих жінок є чимало чесних, порядних та легальних «остарбайтерів», але вони практично не цікавлять польські ЗМІ. Польська преса взагалі більше любить спекулювати на стереотипах щодо східних сусідів, ніж їх ламати. Нещодавно через польські інформаційні агентства пройшла інформація, що українські повії використовують навчання в одному з навчальних закладів міста Жешова, аби легалізувати своє перебування у Польщі. Називалася інформація так: «Українські повії в навчальних закладах». У самому матеріалі йшлося про підозру на це, про те, що керівництво з'ясуватиме, чи має вона під собою ґрунт. Про результати з'ясування вже нічого не повідомлялося. Такого типу некоректних публікацій чимало. Відповідно, у польському суспільстві швидко прижився й набув поширення стереотип — «Рускі — то курви».

«Заробітчаний секс у великому місті»

Ситуація жінок-заробітчанок у великих містах та в провінції різниться радикально. У Варшаві, Познані, Кракові тощо жінки з України працюють переважно або на приватних невеликих підприємствах (наприклад — швачки), або у приватних осіб як прибиральниці, доглядальниці за дітьми, літніми особами чи інвалідами. Головну групу становлять жінки у віці 30—40 років із вищою освітою і малопродатними в Україні професіями. Заробляють у середньому на місяць 200—300 USD. Якщо пощастить — може бути й 400, якщо ні — то й 100. Роботу шукають через польські газети з оголошеннями, через знайомих або вкидаючи свої пропозиції до поштових скриньок. Відгуки бувають різні. Досить часто дзвонять чоловіки середнього і старшого віку, які без зайвої дипломатії замовляють не прибирання, а секс. Дехто з замовників прибирання чи догляду вважає, що сексуальні послуги входять у комплексне замовлення. Не отримавши того, що їм підказувала стареча фантазія, відмовляються платити, платять менше або перетво-

рюють роботу «найми-чки» на пекло з вічними докорами, незадоволенням, образами. Взагалі, з клієнтами треба пильнувати — буває, що жінки йдуть по виклику на прибирання, а потрапляють

у пастку, що закінчується зґвалтуванням. Тому найкраще працювати в одного замовника, наприклад, в окремих будинках, де займаєш усім — домом, дітьми, песиками тощо. Там їжа й нічліг — безплатно, але слід бути готовим до виконання обов'язків 24 години на добу.

Напередодні впровадження віз чимало жінок з України, котрі жили до того з поляками, офіційно з ними зареєстрували шлюби.

Зовсім інакше ситуація складається в селах, куди жінки з України прибувають переважно на сезонні роботи — поле, сад, домашнє господарство. Сюди приїждять переважно або молоді дівчата, або старші жінки. Теж найчастіше з сіл чи малих містечок, без кваліфікації — втікають від злиднів і готові хопатися за будь-яку роботу, щоб заробити 100—150 USD на місяць. Часто живуть і працюють у жахливих умовах — ночують у бараках чи наметах без санітарних вигод. Сплять на двоярусних лежах — одна працює, інша спить. У селах значно частіше доходить до насильства, ніж у містах. Тут практично більшість «господарів» вважають, що заробітчаники повинні їм служити усім тілом, а не лише руками. Але — це тема делікатна, жінки не хочуть про неї говорити. Йдеться навіть не так про брутальне зґвалтування, як про нахабний примус. Багато цих жінок не знають, де шукати захисту, адже перебувають і працюють найчастіше нелегально. Не знають, як поведистися в ситуації, коли їх ставлять перед вибором: давай або вижену — часто без зароблених грошей, на ніч, у селі, далекому від цивілізації. Зовсім молоді й затуркані можуть думати, що так і треба.

В окремих випадках між молодими праседавцями та заробітчаниками зав'язуються дружні стосунки, починаються спільні розваги — виїзди на озеро на пікнічок чи до лісової корчми за селом. Ясна річ — за взаємність. Так з'являються «нічні діти».

Чи згадає влада про заробітчани?

Слова “гастарбайтери”, “заробітчани”, “українські громадяни на заробітках за кордоном” і т.д., і т.п. знайомі всім. Вони звучать з екранів телевізорів, кожен охочий знайде їх у газетах і в Інтернеті.

Здебільшого ці слова пов’язуються з чимось поганим або навіть дуже поганим, з кримінальними пригодами чи з економічними негараздами. Тверезого, об’єктивного та реалістичного погляду на те явище, що стоїть за зазначеними словами, ви не знайдете вдень з вогнем. А між тим йдеться про мільйони українських громадян та дуже серйозні проблеми, які потребують свого нагального розв’язання за активної участі з боку влади.

У факті тимчасового виїзду українців на заробітки за межі України немає нічого нового. Новими є хіба що форми і масштаби цього явища. За найяснішого цесаря Франца-Йосифа селяни Галичини та Буковини пропонували працю своїм мозолястим рук на просторах всієї Центральної Європи. За імператора Ніколая II надніпрянці будували залізницю через Сибір до Тихого океану та наймалися матросами на кораблі далекого плавання. За советів виїзд на працю за межі України нерідко ставав порятунком від чергового партійного пароксизму: розкуркулення, голодомору, винищення шпигунів та подолання невмирущого українського буржуазного націоналізму. Завербуватися на одну з “ударних будов комунізму” означало втекти від колгоспних злиднів та нудоти маленьких містечок, щоб одного разу, сяючи золотими коронками на зубах, повернутися додому з повною валізою подарунків. У брежневську добу такі виїзди стали нормою для мільйонів українців молодшого і середнього віку: освоєння Півночі, молодіжні будівельні загони у Сибіру, вахтовий метод нафтовиків і газовиків, нарешті, повсюдні “шабашники”. І вже зовсім шикарним вважався виїзд на заробітки у країні “третього світу” – звичайно, під патронатом державних органів.

За останні 15 років, коли впала “залізна завіса”, до масових виїздів на заробітки у східному напрямку додався не менш масовий рух на Захід а частково і на Південь. Змінилися і спонукі: якщо у пізній советській час ішлося про незгоду жити стандартно-злидним життям, то наразі здебільшого йдеться про потребу елементарного фізичного виживання. А вже процеси так званої приватизації, коли для того, щоб за безцінь купити державне підприємство, його сперш слід було довести до економічної катастрофи, мали одним із чільних наслідків раптову втрату мільйонами людей джерел свого існування. До цього додалися й досить умовні зарплати у бюджетному секторі: у Києві навіть лікар вищої категорії одержує зарплату, у півтора рази меншу за середню по столиці. Що ж казати про провінцію, де нерідко зарплати бюджетникам не виплачувалися роками...

Наразі немає точних даних, скільки саме українських громадян щороку виїждить за кордон на заробітки. Експерти називають різні цифри – від двох до семи мільйонів осіб. Так само різняться оцінки внеску гастарбайтерів у вітчизняну економіку. Скажімо, комітет Верховної Ради з питань самоврядування зафіксував, що 2003 року заробітчани привезли на Батьківщину і вклали в економіку від 7 до 10 мільярдів доларів. За оцінками експертів, 2004 року ці цифри зросли до 10-13 мільярдів. 2005 року буде, очевидно, не менше. Іншими словами, жоден Донбас не може дати Україні такий імпульс до економічного розвитку, як гроші гастарбайтерів. При цьому держава нічим не переймається; мільйони ж її громадян тим часом забезпечують своєю працею по світах виживання як собі, так і їй.

Інакше кажучи, за найскромнішими підрахунками експертів, за останній час щороку заробітчани вкладають в українську економіку суму, сумірну з доходами від продажу кількох

“Криворіжсталей”. Більша частка цієї суми завозиться в країну легальними і, очевидно, напівлегальними шляхами з Заходу та Півдня. Менша частка – зі Сходу. Хоча при цьому головні суми йдуть в Україну готівкою – надто великий відсоток за свої послуги вимагають різноманітні банківські установи за перерахунок коштів. Але як би там не було, мільйони заробітчани, крім усього іншого, ще й інтегрують Україну у світову економіку – мабуть, не кращим, викривленим, але реальним чином, інтегрують міцніше за гучні декларації політиків. А ще від привезених гастарбайтерами додому грошей залежить стабільний розвиток української економіки – не менше, ніж від політики уряду.

Відтак постає низка закономірних запитань. Перше з них – мабуть, найпростіше. Чи має теперішній уряд достатньо інформації про роль і місце гастарбайтерів в українській економіці? Якщо не має, то уряд повинен іти у відставку. Чи, принаймні, відправити у відставку тих “фахівців”, котрі одержують добрі зарплати, але не надають виконавчій владі належної інформації. А якщо має, то чи розуміють урядовці, що в ближчі роки, а, ймовірно, і у найближче десятиліття замістити кошти заробітчани в загальному фінансовому балансі країни нічим, і що знайти цим мільйонам людей місця з гідною оплатою праці в їхній вітчизні також не вдасться? Іншими словами, чи здатна влада ставитися до гастарбайтерів не як до прикрого непорозуміння чи як до людей, котрі компрометують за кордоном Українську державу, а як до поважних громадян, котрі створюють істотно більшу частку валового національного продукту, ніж підприємства Ахметова й Пінчука, разом узяті? Таке ставлення, між іншим, вимагає перегляду цілої низки законодавчих актів, що має в кінцевому підсумку істотно полегшити життя людям, котрі створюють національне багатство. Для прикладу: теперішня система голосування як на виборах глави держави, так і на виборах депутатів усіх рівнів вочевидь нездатна забезпечити врахування голосів щонайменше кількох сотень тисяч заробітчани, адже не кожен із останніх (навіть легально працюючи в тій чи іншій країні) має можливість їхати до її столиці, а там ще чекати кілька годин у черзі до українського посольства, де зазвичай розташовані виборчі дільниці за кордоном. Можливо, тут слід взяти приклад з американців, де у певних випадках можна проголосувати по пошті? Чи слід створити систему електронного голосування? Над цими питаннями слід добре поміркувати з тим, щоб розв’язати їх до наступних парламентських і президентських виборів.

Але головне, звичайно, в іншому. Головна проблема – чи робить уряд Юрія Сханурова все від нього залежне, щоб захистити на дипломатичному рівні права гастарбайтерів у країнах їхнього тимчасового мешкання? Чи намагається президент Віктор Ющенко шляхом міжнародних угод створити над заробітчанами своєрідну “правову парасольку”, яка б дозволила їм почуватися за кордоном людьми не третього, як зараз, а хоча б другого сорту? Чи переймається цим питанням Верховна Рада, яка наче має добрі контакти з парламентами інших держав? Чи наразі заробітчани, як і за режиму Кучми, полишені напризволяще?

Сергій Грабовський

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Виборці м. Чикаго перестали вірити президенту України Віктору Ющенку...

В Чикаго 6 серпня 2006 року відбувся мітинг-протест української громади в зв'язку з підписанням Універсалу єдності президентом України В. Ющенком, його висуванцем на пост прем'єр-міністра Януковичем і зрадником Морозом. Громада міста Чикаго, яка серед громада українців вважається однією з найвпливовіших в Америці після вашингтонської і філадельфійської, не буде мовчати проти зради президентом України своїх виборців і закликає національно-патріотичні сили об'єднатися навколо національної ідеї збереження і розбудови незалежної держави.

Резолюція мітингу української громади міста Чикаго від 6 серпня 2006 року

Українська громада міста Чикаго з жалем повідомляє про зраду президентом України В. Ющенком великого електорату виборців, котрі підтримали його на президентських виборах в грудні 2004 року.

Створення коаліції між блоком "Нашої України", партією регіонів, СПУ, КПУ, подання кандидатури В. Януковича і його затвердження ВР на посаду прем'єр-міністра України, з наданням йому великих повноважень – це той фінал безславного правління В. Ющенка, як президента України.

Вибраний українським народом президент, зрадивши своїх виборців, надав бандитам великі права керування державою, замість відправити їх в тюрми. Підтримавши створення кримінально-комуністичної коаліції В. Ющенко втратив останню нагоду започаткувати в Україні демократичні процеси державоутворення.

За півтора року бездіяльного і нерішучого керування державою В. Ющенком в Україні створилась надзвичайно небезпечна ситуація зникнення української мови, як єдиної державної мови країни; відчулась повна безпорадність перед проявами сепаратистських закликів; продемонструвалось невміння і небажання довести всьому народові України про героїчну боротьбу воїнів ОУН-УПА за волю і незалежність України; не покараними залишаються злочинці, які вбивали і вбивають українських патріотів.

Ми – Чикагські виборці В. Ющенка, на жаль, не можемо змінити політичної ситуації в Україні. Ми не будемо більше закликати цього президента врятувати Україну від загрози втрати незалежності і свободи. Ми не будемо нагадувати президенту, хто знущався над пам'яттю його батька і мільйонів замордованих українців, називаючи президента і його партію "нашистами" і "фашистами".

Ми не будемо більше вимагати від цього президента застосовувати рішучих дій про заборону комуністичної партії, злочини якої проти українців повинні бути визнаними, як злочинами проти людства, тому що наші попередні вимоги та звернення були ним проігноровані.

Ми, українці Чикаго, доводимо всьому світові, що не будемо підкорятися комуністично-кримінальним структурам, яких президент В. Ющенко свідомо привів до керування державою. Тепер, як ніколи, ми прагнемо об'єднання всіх патріотичних сил для перемоги на наступних президентських виборах людини, котра би ніколи так ганебно не зраджувала своїх виборців.

Тільки національно-свідома людина, яка має тверді переконання в побудові демократичної держави і може переконливо донести їх до всього українського народу, котра вмє вірно підібрати морально-чесну, принципову команду, яка б відстоювала інтереси держави – тільки кандидатуру такої особи підтримають виборці міста Чикаго на наступних президентських виборах.

Українська громада міста Чикаго, США

... хоч і розчарувалися, але ще вірять Ющенку

Український Конгресовий комітет Америки штату Іллінойс спростовує інформацію про свою відмову підтримувати президента Віктора Ющенка.

Про це йдеться у заяві президії й управи Українського Конгресового Комітету Америки у Чикаго.

Раніше повідомлялося, що 6 серпня мітинг української громади Чикаго ухвалив резолюцію, в якій вважає зрадою виборців підписання універсалу національної єдності президентом Віктором Ющенком та подання Віктора Януковича на посаду прем'єра.

У повідомленні наголошується, що "зорганізована українська чикагська громада не мала будь-якого відношення до цього так званого "віча".

Конгресовий комітет також наголошує, що таке "віче" було скликано анонімно особою по місцевому радіомовленню, яка заявила, що вона не представляє будь-якої організації".

В документі наголошується, що в так званому мітингу брали участь приблизно 15 осіб-активістів, решта, біля 40 осіб, - це випадкові прохожі, які затрималися з цікавості.

"Висловлюємо свою пошану до президента Української Держави, і незважаючи на тимчасове розчарування, віримо, що у своїх рішеннях президент керувався думкою про добро і єдність українського народу, а як гарант конституції діє згідно з її принципами в ім'я демократії", - йдеться у повідомленні.

"Сподіваємося, що політика нового уряду буде спрямована в раніше обраному напрямку "лицем до Заходу", - зазначається в документі.

...таки українці посварилися через Ющенка

Низка громадських організацій виборці та громадяни України з Чикаго заперечують спростування Українського Конгресового Комітету Америки відділу Іллінойс, що вони й надалі підтримуватимуть президента Віктора Ющенка. "УККА Чикаго складає 200 членів, а виборці, які проголосували за Ющенка – це 4,5 тисячі громадян України. То яке моральне право мають члени президії УККА писати свою заяву від імені "зорганізованої української чикагської громади", коли навіть не являються громадянами України?", - йдеться в листі громади до "Української правди".

Члени всеукраїнського об'єднання "Свобода", громадської організації "Помаранчева хвиля", товариства "Щедрість", літературного об'єднання "Свічка Тараса" та редактор радіопрोगрами "Вечірня трибуна" спростували інформацію УККА, що мітинг у Чикаго "було скликано анонімною особою".

На засіданні Комітету виборців Чикаго 17 серпня було ухвалено звернення до співвітчизників, де УККА звинувачують в тому, що під час президентських виборів 2004 року він "зайняв позицію вичікування і стояв осторонь виборчої президентської кампанії в Чикаго, не віривши в перемогу Ющенка".

"Соромно, що в президії УККА Чикаго не хочуть зрозуміти,

що з приходом до влади в Україні кримінально-олігархічних сил під загрозу поставлена незалежність України", - йдеться в зверненні. "Українські люди в Україні та за кордоном зневірилися в президенті Ющенку через його неспроможність поставити країну на демократичний шлях розвитку", - підкреслюється в листі.

Громада також висловила сподівання, що "прогресивна українська громада всього світу ніколи не скориться і не прийме зраду президентом Ющенком ідеалів Майдану, віддавши владу в Україні людям, котрі ставлять свої власні інтереси вище державних". "Про яке об'єднання говорить президент України Ющенко, коли керування державою він передав не національно-свідомим силам, а антиукраїнським корумпованим олігархам, для яких національна ідея відродження нації є не пріоритетною?", - запитують виборці Чикаго.

За словами авторів листа, за півтора роки Ющенко "не спромігся навіть спробувати виконати (обіцянки), довівши країну до кризової політичної ситуації". "Ми й надалі будемо слідкувати за подіями в Україні і будемо реагувати на них швидко і критично, якщо вони створюватимуть загрозу незалежності України", - пообіцяли в громаді.

**Українська Громадська Організація
"Помаранчева Хвиля" м. Чикаго
<http://www.orangewave.us>
E-mail: info@orangewave.us,
vura@orangewave.us**

Україна знову потрапила в лапи криміналітету
Звернення української громади четвертої хвилі штату Нью-Джерсі (США), до всіх прогресивних українців світу.

Шановні країни! Україна знову потрапила в лапи криміналітету завдяки бездіяльності нашого Президента. На жаль приходиться констатувати факт, що прогресивні сили потерпіли поразку і вина у цьому повністю лягає на Юлію Тимошенко, Президента та його оточення. Жадність і меркантильні інтереси загубили титанічну працю всього прогресивного українства.

Навіть той факт що Міністерство Юстиції знову очолив пан Зварич - людина, освіта якої абсолютно не відповідає такому рівню, ще раз доказує що Ющенко не може і не хоче створювати законопослушне суспільство. Брехня пана Зварича не дає йому морального права займати таку посаду, при будь якому уряді.

Міжусобна війна Тимошенко і Ющенка звела нанівець спроби створення демократичного суспільства. Україна надалі залишається один на один з шаленою корупцією, яка охоплює практично всі прошарки суспільства. Керівні і владні посади займають бувші кримінальні елементи і це явище поширюється на всі регіони. Ні один бандит не був посаджений у тюрму. Ні один посадовець не був покараний згідно чинного законодавства. Корупція в органах внутрішніх справ стала буденною справою.

В контексті вище сказаного ми висловлюємо громадську недовіру Президентів України і вносимо наступні пропозиції до світового українства.

1. Створити добровільне агентство для розслідування кримінальних і економічних злочинів депутатами Верховної Ради незалежно від того яку політичну силу вони представляють. Постійно публікувати ці дані на сторінках Інтернету.

2. Звернутися до прогресивних журналістів і працівників засобів масової інформації про збір компромату на представників владних структур регіонів України незалежно від партійної приналежності, для подальшого опублікування в Інтернеті.

3. Постійно публікувати інформацію про бізнес структури представників Партії Регіонів з метою їх подальшої дискредитації.

4. Просити Уряд США ввести детальний моніторинг членів кабінету міністрів Януковича на предмет економічних і кримінальних злочинів.

5. Підтримати заяву Львівської обласної ради про непризнання уряду Януковича, і звернутися до керівників інших областей України про підтримку даної акції.

6. Звернутися із закликом до українських бізнесменів з усіх країн та російськомовної діаспори в з США з пропозицією бойкотувати товари вироблені на підприємствах Донецького регіону та Криму.

7. Звернутися до всіх українців за кордоном бойкотувати Авіалінії України.

8. Просити всі українські організації Америки та Канади відмінити всі можливі контакти з Адміністрацією Президента України та членами кабінету Міністрів.

9. Закликати громадські, релігійні організації, Америки та Канади припинити благодійну діяльність на території України. Англомовний текст цієї заяви буде розповсюджений на протязі 10 днів.

Звернення до Уряду США та російськомовної діаспори будуть опубліковані додатково.

Діаспора штату заявляє що повністю відокремлюється від заяв пана Аскольда Лозинського на конгресі Українців у Києві. Сам факт його проведення на даний час, ми вважаємо великою помилкою. Очевидно що пан Лозинський хоче набути політичний капітал користуючись іменем українців світу.

Також хочемо повідомити що діяльність конгресу на чолі з паном Лозинським підтримується тільки іммігрантами 2 і 3 хвилі в США. Ця організація на жаль не виражає інтереси новоприбулих іммігрантів і тому не може іменуватися як найвища координаційна громадська надбудова усіх організованих українців, які опинилися або народилися у діаспорі.

10. Ми закликаємо новоприбулих українців до створення організації нового типу, де пріоритетом будуть не інтереси купки людей, а інтереси кожного представника діаспори..

11. просимо всіх новоприбулих іммігрантів висловити свою позицію до вище сказаного на сторінках преси та в Інтернеті.

З нами Бог .

njdiaspora@gmail.com

Ющенко нагородив Ахметова, Коломойського, водія, кухарів і завідувача рестораном

Креативф радників Віктора Ющенка, які минулого року запропонували неординарний крок – нагородити бабу Параску орденом княгині Ольги – тепер вилазить боком президенту. І не тільки коли вона влаштовує маніфестації на Банковій.

Нагороджуючи пенсіонерку з Тернопільщини, Ющенко виокремив її серед півмільйона інших учасників подій на Майдані. Але бабуля з не зовсім адекватною поведінкою найменше гідна статусу Маріанни помаранчевої революції, який її фактично надав Ющенко.

Це все сказано до того, щоб показати – Ющенку не слід розкидатися підписами під указами, навіть якщо ці документи стосуються такого миролюбного явища як нагородження.

Про своє рішення масово вручити ордени і медалі співвітчизникам Ющенко оголошує напередодні великих державних свят. Найтовші пачки указів виходять за кілька днів до Дня незалежності. Зараз Ющенко вирішив нагородити футболістів та функціонерів, причетних до успішної участі збірної України в Чемпіонаті світу з футболу. Щоправда, указ цей з'явився уже після того, як Олег Блохін висловив обурення керівниками держави, які забули про своїх героїв.

Після ознайомлення з текстом документу, частина якого наведена нижче, залишається незрозумілим, чому футболісти збірної отримали нагороди за статусом нижчі, ніж та ж баба Параска. Крім гравців і тренерів, указ Ющенка містить другу частину – там повідомляється про нагородження деяких діячів "за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного футболу, досягнення високих спортивних результатів футбольними збірними командами України, підготовку спортсменів міжнародного класу".

У цій категорії орден "За заслуги" від Ющенка отримав Ринат Ахметов – найпрестижнішого першого ступеня. Другого і третього він уже має. Також ордени "За заслуги" третього

ступеня Ющенко виділив Ігорю Коломойському та Сергію Таруті.

Цікава інша деталь. Ющенко вирішив нагородити спонсорів збірної на чемпіонаті світу – керівників "Оболоні" Олександра Слободяна і "Київ стара" Ігоря Литовченка. При тому, що благодійністю називати їх справу неправильно – навпаки, щоб отримати цей статус спонсора збірної, точилася жорстока боротьба серед найбільших компаній України. Далі – більше. Орден Данила Галицького від Ющенка отримав Володимир Бойко – депутат від Соцпартії, фактичний керівник металургійним комбінатом імені Ілліча, почесний президент мариупольського футбольного клубу "Іллічівець". Очевидно, на Банковій дуже хотілося символізму – вручити орден Данила Галицького представнику східної України. При цьому вони не збагнули, що, згідно зі статутом, орден Данила Галицького отримують або військові, або державні службовці, яким Бойко є лише формально як депутат.

Баба Параска і мама Катерина

Найцікавіше ж, кого ще виділив Ющенко в рамках увіковічення пам'яті про успіх збірної України на чемпіонаті світу. У доволі довгому переліку людей, яким буде вручено медалі "За працю та звитягу", зустрічаються два кухарі "Динамо" (Київ), водій "Динамо" і навіть завідувач рестораном (!) на базі "Динамо".

Можливо, Ющенко взагалі не читав указ перед підписанням? Вражена таким припущенням, "Українська правда" звернулася до його прес-секретаря Ірини Герашенко. Вона переклала відповідальність з плеч Ющенка на його підлеглих, повідомивши, що "до президента надходять ініціативи про нагородження, і ці пропозиції розглядає спеціальна комісія". Але при цьому Герашенко додала: "Президент читає всі документи, які підписує". Тож бажання відзначити роботу ресторану "Динамо" у нього було ширим. А думка про те, що хтось поставив замість Ющенка на указі факсиміле, померла непідтвердженою.

З указу Президента

Президент Віктор Ющенко також нагородив державними відзнаками співробітників національної збірної з футболу та футбольних клубів. Згідно з указом, розміщеним на офіційному сайті глави держави, головного тренера збірної Олега Блохіна та президента Федерації футболу України Григорія Суркіса нагороджено орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Крім того, за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного футболу, досягнення високих спортивних результатів футбольними збірними командами України, підготовку спортсменів міжнародного класу орден "За заслуги" I ступеня отримав президент ФК "Шахтар" Ринат Ахметов. Цю нагороду також отримали президент ФК "Динамо" Київ Ігор Суркіс, президент АТ "Київстар Дж.Ес.Ем" Ігор Литовченко, президент АТ "Оболонь" Олександр Слободян та ін.

Орденом "За заслуги" III ступеня нагороджено, зокрема, віцепрезидента Федерації футболу України Ігоря Коломойського та

президента ФК "Металург" Сергія Таруту. Орденом "За заслуги" II ступеня нагороджено тренерів Володимира Веремієва та Олега Кузнецова, а III ступеня – Андрія Баля.

Орден "За мужність" III ступеня отримали 24 футболісти, ще 18 гравців нагороджено медаллю "За працю і звитягу". Ющенко

також присвоїв нагороди іншим співробітникам футбольних організацій, спортивним журналістам.

Зокрема, медаль "За працю і звитягу" отримали водії ФК "Динамо-Київ" Микола Потопальський та Віктор Старча, кухарі ФК Людмила Рослякова і Анатолій Покорський, а звання "Заслужений працівник сфери послуг України" - завідувач ресторану бази "Динамо" Петро Зварич.

Найбагатші далі багатіють

П'ятнадцятеро українців увійшли до рейтингу 100 найбагатших людей Центрально-Східної Європи. На почесному 11-му місці – народний депутат Рінат Ахметов. Варто зазначити, що восьмеро із п'ятнадцяти наших співвітчизників потрапили до "золотої сотні" вперше.

Рейтинг щорічно оприлюднює польський часопис "Впрост". До нього входять 100 найбагатших осіб із 20 держав. Домінують у списку росіяни. Вони посідають перші десять місць. Зокрема, третій рік поспіль його очолює Роман Абрамовіч із 19,5 млрд. доларів США, що на 4,5 млрд. більше, ніж він мав торік. Одразу на десятій позиції дебютував у рейтингу Сулейман Керімов, який є співвласником компанії "Нафта Москва" і депутатом Держдуми Росії. Його капітал – 8 млрд. доларів США. Після російських товстосумів на 11-й позиції народний депутат від Партії регіонів Рінат Ахметов. За версією "Впросту", найбагатша людина України володіє 7,2 млрд. дол. США. На 13-му місці бізнесмен Ігор Коломойський із 6,3 млрд. дол. США, а на 14-му – Віктор Пінчук (3,5 млрд. доларів). Петро Порошенко

піднявся на десять сходинок і цього року 85-й. Він володіє статками в півмільярда доларів, що на 150 мільйонів більше, ніж торік.

Восьмеро українців – новачки рейтингу. Це Дмитро Фірташ (27-ме місце), Едуард Шифрін (33), Володимир Бойко (35), Костянтин Жеваго (40), Володимир Матвієнко (45), Сергій Буряк (74), Василь Хмельницький (75) і Віктор Нусенкіс (92).

У рейтингу "Впрост" загалом є 48 росіян, 15 українців, 14 поляків, дев'ятеро румунів, чотири серби, троє чехів, троє хорватів, двоє болгар і двоє латишів. Як зазначає видання, якби всі вони створили разом власну державу, то це була б 23-тя за багатством країна світу, яка випередила б Саудівську Аравію. Сумарно статки 100 найбагатших людей посткомуністичної Європи становлять 257 млрд. 500 млн. доларів. Це на три чверті більше, ніж за торішнім рейтингом.

За інформацією журналу "Впрост", щонайменше 12 найбагатших осіб регіону є президентами або власниками чи учасниками великих спортивних клубів – здебільшого футбольних. "Жоден із них, за їхніми словами, не заробив досі на такій інвестиції", – пише видання.

Адвокати, що зробили Ющенка президентом, стали "заслуженими"

Президент Віктор Ющенко нагородив экс-прем'єр-міністра Юрія Єханурова орденом князя Ярослава Мудрого V ступеню. Це підтверджено указом президента від 18 серпня 2006 року, що опублікований на сайті президента. У свою чергу "Заслуженими юристами України" стали адвокати Сергій Власенко та Олексій Резніков, які представляли у Верховному суді інтереси кандидата в президенти Віктора Ющенка у 2004 році, та радник прем'єр-міністра Василь Супрун.

Земля - планета бідних

Майже половина всього працездатного населення світу, близько 1,4 мільярда осіб, заробляє менше від двох доларів США щодня, залишаючись таким чином за межею бідності, й не може прогодувати себе та свою родину. Про це йдеться в доповіді Міжнародної організації праці. Кількість безробітних 2003 року - 185,9 мільйона осіб, однак, на думку авторів доповіді, це лише верхівка айсберга, тому що кількість робітників, які бідно живуть, перевищує ці цифри більш ніж усемеро. 2003 року в усьому світі на роботу влаштувалися 2,8 мільярда осіб - більше, ніж абиколи. Проте половина - лише для того, щоби заробляти менше від двох доларів у день. При цьому найбільша частина - понад 500 мільйонів людей - отримує менше, ніж один долар на день.

Відчути себе українцем

Нещодавно понад 600 громадян України отримали статус "закордонних українців" і відповідні посвідчення. Про це повідомив начальник управління Міністерства закордонних справ Василь Бочко. У підсумку ці особи тепер зможуть одержувати візу терміном до п'яти років для поїздки в Україну безкоштовно, а також українське громадянство за спрощеною схемою. Діаспоряни перебуватимуть під захистом офіційного Києва навіть за межами держави. Пан Бочко зазначив, що Кабінет Міні-

стрів уже затвердив державну програму "Закордонне українство" на період 2006-2010 років. На її фінансування із бюджету виділено 76 мільйонів гривень. За словами українського посадовця, така програма повинна сповільнити процеси асиміляції, які відбуваються в середовищі українства в тій чи іншій державі.

За межами України проживає близько 20 мільйонів людей, які хоча є громадянами інших держав чи особами без громадянства, проте вважають себе етнічними українцями та визнають нашу державу своєю батьківщиною. Відповідно до Закону України "Про правовий статус закордонних українців", ці особи належать до закордонного українства. Закордонні українці – це люди, які в різний час залишили територію України в пошуках кращої долі або опинилися за її межами через збіг обставин, та їхні нащадки, які прагнуть зберегти свою українську самобутність, мову, культуру, звичаї тощо та протистояти природній асиміляції в середовищі, в якому вони проживають тривалий час. Оскільки вітчизняна національна політика щодо закордонного українства базується на тому, що воно є суттєвою й невід'ємною частиною світової української спільноти, наша держава взяла на себе зобов'язання дбати про задоволення національно-культурних потреб українців, які проживають за

кордоном. Державна програма "Закордонне українство" спрямована на підтримання тісних взаємин із нашими земляками, їх інтенсифікацію, створення відповідних умов для економічної та гуманітарної діяльності закордонного українства в нашій державі, а також пошук нових форм і методів реалізації конституційних зобов'язань держави: сприяння консолідації української нації та клопотання про задоволення національно-культурних, інформаційних і мовних потреб українців, які мешкають за межами держави. Закордонних українців активніше залучатимуть до державотворчих процесів на батьківщині, ширше використовуватимуть їхній духовний, науковий та інтелектуальний потенціал. Експерти переконані, що за допомогою добросовісного виконання програми невдовзі зміцніє імідж та авторитет нашої держави у світі.

Особи, які прагнуть отримати правовий статус закордонного українця, мають надіслати поштою чи подати особисто до закордонної дипломатичної установи України або безпосередньо до МЗС відповідну заяву, посвідчення про українське етнічне походження або про народження на території України. Ці звернення на своїх засіданнях розглядає Національна комісія з питань закордонних українців. Після оформлення посвідчення надсилають до посольств, де й вручають. Закордонні українці, які бувають у Києві, за бажанням можуть отримати посвідчення безпосередньо в МЗС.

Таким чином, отримання статусу закордонного українця, можливо, ще не є оптимальним варіантом турботи історичної батьківщини про розсіяних у світі наших співвітчизників, проте це один із моментів, який допомагає відчувати свою причетність до історичного звання "українець", упевнені експерти.

Юлія Ожвійська

ПРОБЛЕМИ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

У Львові відбувся "круглий стіл" на тему "Концепція державної етнонаціональної політики України: між теорією та практикою". Проблема схожої концепції в Україні назріла ще на початку 1990 років і, як зазначив один із учасників заходу, це зумовила потреба перетворення "радянського народу", до якого належить більшість нашої держави, в справжніх громадян України - представників української, російської, єврейської, татарської та інших етнічних громад. Ще більше цю проблему актуалізували у зв'язку з активною міграцією українців за межі держави, а також із появою в Україні "нетрадиційних мігрантів" - вихідців із країн Азії та Африки, частина яких хоче пов'язати із Україною свою долю.

Наразі в Україні існує два законопроекти Концепції етнонаціональної політики. Перший розробляє уряд з участі профільного Держкомітету з питань національностей та міграції. Представлення та обговорення цього проекту досі не відбулося. Натомість репрезентування другого, який розробили з участі УНЦПД і відбулось у Львові. Цей проект підтримує Канадське бюро міжнародної освіти "Радники з державної політики на підтримку реформ" Канадської агенції міжнародного розвитку.

Під час обговорення експерт Федерального міністерства канадської спадщини Василь Балан пояснив відмінність між українським та канадським розумінням етнонаціональної політики і самого поняття "національність". За його словами, наш термін "українські громадяни польської національності" канадці сприймають як "поляки, громадяни Польщі, що перебувають в Україні", оскільки в розумінні канадців "національність" є ознакою держави, а не етнічної приналежності. Натомість у Канаді, щоб пояснити український термін "національність", пишуть "етнічність" або "походження" - "канадець польського походження".

Канадський експерт пояснив і ситуацію із підтримкою етнічних громад у Канаді. Вона допомагає збереженню етнічної ідентичності меншин, однак не сприяє їхнім контактам зі своїми етнічними батьківщинами, хоча і не забороняє цього. Таку

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
- work permits
- permanent resident applications
- appeals

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:
- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP
Tel: (613) 566-2855; (613) 566-2839; (613) 238-2022;
e-mail: nmalyna@perlaw.ca
e-mail: wcreates@perlaw.ca,
www.perlaw.ca
90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, Ont., K1P 1E2

ситуацію спричинило намагання прищепити меншостям канадську свідомість під час збереження їх етнічної ідентичності. Так само не Канада не дозволяє іншим країнам фінансувати свої етнічні громади в Канаді, здійснюючи це самостійно. Щобільше, коли в 1970-х роках Франція намагалася фінансувати франкомовні школи на Заході Канади, їй було вказано на неприйнятність такого кроку.

Натомість наш досвід свідчить про те, що Україна не лише обмежує контакти етнічних громад зі своїми батьківщинами, але й дозволяє фінансування цих етнічних громад із-за кордону, - зауважив Балан. І таку ситуація було зумовлено відсутністю коштів у держави на фінансування етнічних громад. Своєю чергою етнічні громади не мають грошей на те, щоб фінансувати свої потреби через "подвійне оподаткування". До речі, пан Балан висловив думку, яка викликала зауваження в інших експертів. Він порівнював нинішню мовну ситуацію в Україні із ситуацією 1960-х років у Канаді, коли існував франкомовний Квебек і англомовна більшість країни. Тоді федеральний уряд докладав великих зусиль для того, щоб зрівняти становище двох мов у країні. Наші експерти зауважили, що в Україні зараз йдеться не стільки про російськомовну чи російську більшість, скільки про більшість, яку утворює "радянський народ". Відтак завданням держави є перетворення цього "радянського народу" на громадян-представників різних етнічних громад. Інакше цей "радянський народ" поставить під загрозу існування української держави.

ЖОРСТКИЙ КОРДОН **Євросоюз уже має захисну стіну**

В історії з побудовою захисної стіни на східному кордоні ЄС, яка викликала жваві дискусії в Україні, і досі залишається багато незрозумілого. Прояснити ситуацію спеціально для "Німецької Хвилі" погодився фінансовий консультант представництва ізраїльського міністерства торгівлі у Варшаві Ронен Кац. За його словами, уперше про цей проект він почув від джерел у міністерстві внутрішніх справ Польщі. Ще декілька місяців тому польське МЗС оголосило про намір провести тендер із метою визначення переможців, які опікуватимуться покращенням рівня безпеки та надійності, а також посиленням східного кордону. Дату проведення конкурсу вже неодноразово переносили, що, зрештою, і спричинило плутанину щодо того, хто візьме участь у тендері, хто вже відмовився і хто, найімовірніше, здобуде перемогу. Як заявив пан Кац, на цей час польське МВС вже провело перший тендер на поліпшення охорони морського кордону Польщі.

У вересні очікують проведення основного тендера, який і визначить підрядників наземного проекту. З-поміж декількох закордонних фірм на участь у тендері, за даними Каца, заявили і дві ізраїльські компанії, про яких йшлося у статті газети Globes. Це "Магаль" та El Far electronics. Ронен Кац заявив, що не відкидає можливості, що кінцевим результатом проекту може стати спорудження захисного муру. Це відбудеться у разі, якщо розробникам проекту не спаде на думку краще вирішення

завдання, яке б влаштовувало усі сторони, адже проект фінансує лише ЄС. На думку Каца, ізраїльські компанії мають найвищі шанси на перемогу у тендері: продукція та сервіс обох концернів з успіхом впоралися зі зведенням захисного муру на ізраїльсько-палестинському адміністративному кордоні. Серед клієнтів "Магаль" - міжнародний аеропорт ім. Бен Гуріона, десятки індустриальних, ядерних та військових об'єктів у багатьох країнах світу. Пріоритетним для компанії є галузь охорони державних кордонів від потенційних порушників.

Нещодавно "Магаль" презентував свою нову розробку - надсучасну охоронну систему Fortis, яка надає всеохопний контроль над об'єктом за допомогою повної взаємодіяції систем відеоспостереження, географічних карт та людського персоналу. Як зауважують фахівці, ця розробка фірми є унікальною і аналогів немає, тому не важко прогнозувати, що ізраїльські компанії, які надихнули "технічного життя" у ізраїльський захисний мур випереджатимуть конкурентів під час проведення тендера.

Про плани зведення муру безпеки на Сході Європи чули і в ізраїльському МЗС. Проте інформація на цю тему з посиланням на газету Globes з'явилася на сторінках електронного об'єднання міністерства. Однак речник МЗС Давид Саранга в інтерв'ю зазначив, що не має достатньої інформації, а тому давати коментарі з цього приводу не буде. Він порадив не вбачати у історії політичного підтексту. Заступник президента компанії "Магаль", почувши запитання на тему стіни, відразу змінила тон розмови, пообіцявши, що всю інформацію компанія надасть ЗМІ вже найближчими днями. Попри те, що речник Євросоюзу Фредерік Вінсент заперечив плани ЄС будувати мур на кордонах ЄС з Україною, Білоруссю та Росією, журналісти опозиційної ізраїльської радіостанції "7 канал" стверджують, що для Євросоюзу бетонна конструкція на власному кордоні вже не буде першою.

Під час розслідування з'ясували, що Євросоюз фінансує іншу огорожу, яку призначено для захисту західної демократії від нелегальних мігрантів. Стіна стоїть на межі іспанського анклаву в північно-західній Африці, на східній боці Гібралтарської протоки. 1956 року Іспанія, передаючи Незалежному Королівству Марокко землі на північному заході Африки, зберегла за собою два міста на узбережжі - Сеуту і Мелію. Марокканські жебраки щодня намагаються прорватися до Сеути, щоби звідти безперешкодно вирушити у пошуках щастя до Західної Європи, оскільки на кордонах між країнами ЄС відсутні блокпости. Проте вони впираються в 8-метровий подвійний мур. Коштувала ця конструкція 60 мільйонів євро, взятих із кишень європейських платників податків. Іспанці регулярно патрулюють огорожу і зупиняють порушників. У такий спосіб подолання муру є нездійсненною місією, але спроби прорватися тривають.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

Аеропорт. Восьмирічне хлоп'я запитує в бабусі: «Де моя мама?»

З часів першої імміграції українців у 1891 році минуло більше століття. Хто б міг подумати, що отримавши незалежність, Україна знову вирядить мільйони людей на заробітки! У ті далекі часи австрійський консул у Ріо-де-Жанейро назвав оте велике переселення українців «ввозом рабів». У кінці ХХ – на початку ХХІ століття наших співвітчизників знову нарекли «білими рабами».

За різними даними, за кордоном налічується 7-10 мільйонів українців-заробітчан. Серед лідерів цього «заробітчанського руху» є, на жаль, Тернопільщина. Порівняно невелика область «відрядила» на заробітки тисячі людей. І не дивно, що чимало явищ і понять, які породило масове заробітчанство, як ніде інше проросли на тернопільській землі. Соціальне сирітство, ледачі чоловіки, позахмарні ціни на нерухомість, хабарі... У деяких селах шокує відсутність жінок: діти і пенсіонери до уваги не беруться. Тому й танцюють на весіллях чоловік з чоловіком. Як після війни. Але тоді до танцю жінка запрошувала жінку, бо чоловіки не повернулися з поля бою...

Керівництво Тернопільщини планувало якимось чином повернути заробітчан додому. І їхні гроші також. Було обіцяно створити для цього належні умови. Але... Який заробітчанин з доброї волі повернеться додому отримувати зарплату 800 гривень, якщо він за кордоном заробляє 800 євро на місяць?

А ще в Україні виник жанр – заробітчанська література. А в музиці – такий собі заробітчанський фольк. Здавалося б, нічого надзвичайного не має у тому, особливо на тлі нинішніх глобальних соціально-економічних негараздів, що випущено скромний диск з піснями про заробітчан? Ет, ні, ця подія означає дуже багато. У цей диск, який став стартом українського народного проекту «Чужина», вкладено часточки реальних людських доль, почуттів, страждань, спричинених цим ненормальним явищем, яке зветься «заробітки». Ненормальним тому, що такого явища не повинно б бути в країні, настільки багатій на природні ресурси (встромі в землю суху палицю і вона проросте), на талановитих і (основне!) працюючих людей.

Презентація ж українського народного проекту «Чужина» відбулася саме у Тернополі. І це символічно. З цього галицького міста, як і з Тернопільщини загалом, у різні часи іммігрувало дуже багато людей. Сполучені Штати, Канада, Бразилія, Австралія, Італія, Іспанія, Велика Британія, Аргентина, Португалія, Японія, навіть Південно-Африканська Республіка... На карті світу мало є держав, де б не ступала нога вихідця з Тернопілля. Зрештою, заробітчанського хліба скуштували й деякі автори, чії твори увійшли до «Чужини». Можливо, саме тому у тих піснях стільки болю і туги. Це незвичайні куплети, це трагічні сторінки новітньої історії України. Роз'єднані сім'ї, діти, котрі ростуть без батьків, поки ті заробляють у далеких світах, загублене кохання – такий збірний образ «Чужини».

Нові ж пісні про українську трудову міграцію нової хвилі репрезентували відомі західноукраїнських музиканти і співаки – Олександр Смик, Ігор Яснок, Василь Дунець, Ігор Вовчак, Мирослав Воньо та інші. Поет-пісняр, керівник проекту Олександр Смик сказав: «Народний мистецький проект «Чужина» має виконати надзвичайно важливу роль – здійснити своєрідну моральну реабілітацію українців, які змушені працювати за кордоном, але які не повинні бути втрачені для України. Ми хочемо, щоб влада серйозно звернула увагу на причини, через які наші співвітчизники шукають кращої долі за кордоном, а це —

безробіття, низькі зарплати, високі ціни на житло, навчання, товари та послуги. Бо бездіяльність влади щодо поліпшення якості життя «маленьких українців» житиме нескінченний потік трудової міграції за кордон».

Варто зазначити, що автори проекту випустили диск власним коштом. Однак вони сподіваються, що багато людей, розуміючи проблему, долучаться до його тиражування. «Хай це буде гривня чи дві, але прізвища усіх, хто підтримає нас, будуть внесені на вкладку до диску. Ми хочемо, щоб ці пісні почули наші українці в Італії і Греції, Іспанії і Штатах, Англії і Росії, Франції і Німеччині, Кореї і Японії, Швеції і Польщі, словом, в усьому світі, куди порозкидала доля наших співвітчизників».

А гаслом цього унікального диску і самого проекту є слова – «Вертаймо українців на Україну». »Злочин перед людьми, злочин перед державою українські уряди вчиняють уже 15 років, – каже Олександр Смик. – Розбиті родини, спалювані добрі імена людей, котрі повертаються додому, сирітство при живих батьках – оце і є великий злочин, який колись обов'язково засудить історія. І якщо політики, чиновники наразі не бачать сенсу боротися із заробітчанством, бо їм вигідно, коли в Україну йдуть потоки доларів та євро і велика дешиця тяжко зароблених грошей вливається у їхній бізнес, то митці не мають права мовчати...».

Проект не є ні розважальним, ні комерційним. Генеральний продюсер «Чужини» Ярослав Громадський три роки збирав пісні, які є на диску. «Надивившись на те, що твориться в Україні, я зрозумів, що потрібно якось відреагувати, – розповів він. – Ще й заробітчани, які приїжджали додому, виливали душу, як їм там важко, як на чужині хочеться чогось рідного, українського. Звідси й ідея. Щоправда, реалізувати її було нелегко. Відомі співаки вимагають великих грошей. Я звертався до деяких артистів, і вони сказали: як для тебе, то давай 400 доларів, і буде пісенька. Автори «Чужини» надали свої пісні безкоштовно. Я пропонував цей диск слухати людям, які прийшли із заробітків, і скажу чесно: реакція була вражаюча. Вони не плакали, вони ридали. І зізнавалися: у цих піснях – їхні втрати, болі, жалі... Вони казали, що ці пісні є справжніми, схожими на життя. І навіть задля таких зізнань варто було починати щось робити. До речі, якщо дехто думає, що ми цим проектом хочемо заробити великі гроші, то глибоко помиляється. Є набагато кращі та масштабніші комерційні проекти, на яких можна «збити капітал». А перший диск проекту «Чужина» робився суто від душі, від болю за те, що діється в Україні». Ярослав Громадський якось став свідком доволі сумної картини. Наші жінки виходять з літака у Львові, а семи-восьмирічне хлоп'я запитує у бабусі: «Де моя мама?». Вони довго не бачилися. Матір поїхала за кордон, коли дитині було лише 10 місяців. А тим часом український митник тягне заробітчанку за руку і каже: ти ще не дала стільки-то євро, бо нелегалом проїхалася...

«...Я вже дорослий, каже бабуся,

Я навіть ночі тепер не боюся.

Собі сам виростаю – без родини

Собі сам – не по днях, а по годинах,

Раду дам собі сам

На маленькій батьківщині...».

Щасливі діти, які не стали прообразами цих і наступних пісенних слів поета Олександра Смика:

«... Об'їздивши Європи,

Вернеться в хату тато

І, певно, що на весну

Ми добудуєм дім.

Справжнє свято, справжнє свято,

Наша мама пахне татом...

Ольга Чорна, Марія Клячинська

Соціальні сироти: покинуті діти заробітчан

Дмитрик навчався в п'ятому класі, коли з Португалії прийшла звістка про смерть батька, який перебував там на заробітках. Через декілька днів після цього дружина поїхала в далеку країну хоронити його, там і залишилася. Хлопчиком, у якого не було близьких родичів, заопікувалася сусідка. Проте без батьківської любові та турботи дитина отримала сильну психологічну травму, що згодом вилилася у хворобу – епілепсію. Це лише один із гірких прикладів української реальності, чим обертається для дітей заробітчанство їхніх батьків. І хвороба – не єдиний можливий наслідок того, що набувають обділені діти.

Соціологічні дослідження свідчать, що лише 6% заробітчан не мають дітей. Більшість мігрантів мають двох і більше дітей. Це означає: якщо Україну покинуло 7 млн. заробітчан, без батьківського піклування залишилося приблизно 7,5-9 млн. дітей, яким батьківські гроші не допомагають, а навпаки – шкодять. Як повідомила представник Гендерного ресурсного центру управління у справах сім'ї та молоді ЛОДА, 2005 року соціальне сирітство вперше визнали проблемою загальнонаціонального масштабу.

Досвід показує, що гроші, які заробітчани передають своїм дітям, ті часто використовують бездумно, з певною часткою помсти батькам за те, що залишили своїх чад. Головна проблема таких дітей у тому, що, залишені без батьків, вони озлоблюються, стають агресивними, прогулюють уроки, заводять сумнівних друзів, що призводить до "ломки" ще не сформованої молоді особистості. Дитина нерідко стає на шлях алкоголізму, наркоманії та розгульного життя з ланцюжком ранніх випадкових статевих контактів. Соціологічні дослідження свідчать, що кількість дітей батьків-заробітчан із травмованими душами та долями невпинно зростає. Адже ще несформована людина вкрай потребує батьківської любові, підтримки, поради як у 10-13 років (ранньому), так і в 14-16 років (середньому) та

17-19 років (пізньому підлітковому віці).

В останні роки спостерігають збільшення кількості самогубств серед підлітків віком 15-17 років і збільшення кількості молодих людей, алкогольно та наркотично залежних. Жорстокі моделі поведінки покинуті підлітки приймають значно легше, ніж моделі самопожертви. Простіше сприймають наступальний характер, навіть ціною ненависті та жорстокості.

Гостра проблема сьогодення полягає в тому, що якщо колись основна функція батьків полягала у вихованні дитини, то тепер вона звелася до того, аби дати дітям добру освіту. Саме тому жінки та чоловіки їдуть на заробітки, залишаючи своїх синів і доньок без виховання.

Дітей позбавляють опіки та любові, що гальмує їхній нормальний розвиток, а їхні батьки регресують за кордоном, упадаючи в підлітковий вік до стосунків "хлопець-дівчина". Жажливо й те, що їхні діти знають про те, скільки жінок і чоловіків за кордоном мають їхні батьки, гостро потребуючи тим часом їхнього виховання. Діти, яких виховує один із батьків,

часто не можуть ідентифікувати себе, відтак тяжіють до гомосексуальних стосунків. Окрім того, і дівчатка, і хлопчики мають образу на батьків, які поїхали та покинули їх. Це викликає в них почуття провини за власну неповноцінність.

Неконтрольована поведінка дітей, яка тягне за собою марнування часу, що, своєю чергою, породжує послаблення волі, веде до алкоголізму, наркотичної залежності, захоплення гральними автоматами та безвідповідальних статевих відносин, є наслідком неможливості бути потрібними батькам.

Діти, позбавлені материнської любові, виростають нарцисами. Значний вплив на їхній розвиток мають програми з причинно-наслідковими зв'язки, а саме: як стати зіркою, успішним бізнесменом тощо. Побачене вони беруть за ідеал. Якщо дитина "начинена" любов'ю, вона не має потреби всмоктувати ці ідеали, оскільки вони просто їй не підходять. Не потребує публічності, щоб відчувати себе особистістю.

А нарцистичні сироти мають більший радикал, який може по-різному проявлятися. Головне для них – перебувати в центрі уваги. Нерідко такі діти, прагнучи публічності, обирають професії естрадних співаків, акторів. Коли хтось "відривається" від сім'ї – це все одно, що шматується тіло. Найжахливіше, це те, що українська трудова міграція, на відміну від, скажімо, польської, яка побудована на укладенні трудових угод, є нелегальною та позбавлена такого важливого чинника, як змога утримувати за кордоном зв'язки з дітьми.

Леся Олендій

Welcome to the Ottawa Ukraine Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

Хто винен і що робити?

Трудова міграція настільки сильно впливає на всі сфери економічного, політичного та суспільного життя країни, що не звертати на неї увагу вже неможливо, а от що з цим робити - ще не відомо. Одна з найвагоміших причин трудової міграції закладена в психології українців. Саме такий спосіб західні українці обирають для подолання бідності, а в Європу їдуть за прикладом родичів чи сусідів. Зрештою, мешканці західних областей ментально ближчі до європейців, аніж до росіян.

Серед причин, які штовхають наших земляків податися за кордон, переважає передусім бажання подолати бідність. Далі - потреба покращити матеріальний добробут дітей (освіта, житло тощо). І лише невелика частина українців їде на заробітки, щоби заробити грошей і вкласти їх у справу. Усе зароблене мешканці західних областей вкладають або в освіту дітей, або ж у матеріальні цінності, як-от кількаповерхові будинки, іномарки тощо. Як наслідок - надмірно високі ціни на житло і занадто висока вартість життя взагалі. Ще один наслідок трудової міграції - молоде покоління, у якого виробилася стійка звичка отримувати все "на халяву", а отже атрофувалася мотивація вчитися і робити кар'єру.

Як зробити трудову міграцію корисною для суспільства, науковці наразі ще не знають. Деякі пропозиції є обкладати заробітчан податком на прибуток, податком на нерухомість або ж стимулювати їх інвестувати кошти в економіку країни. Втім, кожен із запропонованих варіантів має як свої переваги, так і недоліки. Тому зараз виглядає так, що породивши однозначно негативне явище заробітчанства, країна ще не знає, як не стати жертвою свого ж дітища.

“Бог” у домі розпусти

Приїхав знайомий із Півночі Італії й розповідає нечувані історії про звиродніння моралі серед українських заробітчаник.

Йому то болить – парубкує у свої 50 – мабуть, сподівався знайти на Апеннінах дружину. Кандидаток багато, але чомусь їм більше до вподоби вихідці з далеких Сенегалу або Малі.

Поважний професор із Дніпропетровська пише про тотальне вилюднення сіл (акурат як під час війни). Чоловіки подалися видобувати російську нафту, споруджувати котеджі для новобогатків біля Москви, а жіноцтво поглядає в бік міста, де є змога бодай щось заробити. Не тільки руками...

Ще один колега з Америки, пробувши там декілька років і діждавшись таки позитивних, з його погляду, змін на батьківщині, розпаковує валізи. Там, на берегах Потомаку. Вирішив відтермінувати своє повернення на невизначений час. Мабуть, доживе таки до статусу закордонного українця. Не переконала його ні батькова старість, ані обцяна робота.

Доцент науніверситету, одного разу спробувавши заокеанського хліба й не погодившись мити тарілки в китайському ресторані, знову збирає пожитки. Може, цього разу його працедавцем стане рідніший поляк...

Сентименти сентиментами, але справді важко повірити, що серед численних гуртів вірян, які щонеділі прошкують до храмів, є потенційні повії, убивці, грабіжники, просто задрісники. З іншого боку, чи є підстави сумніватися, що більшість, яка бажає жити чесно й чисто, не робить цього, незважаючи на спокуси, приклад сусіда, зажерливого чиновника, несумлінного священика?

Закорінений у ментальності українця індивідуалізм природно перебрів й у владні кабінети, тому маємо практику тотальної корумпованості влади. “Свій до свого по своє” – принцип, погодьтеся, виправданий для виживання під окупантом, але коли він перетворюється на визначальне правило поведінки осіб, від яких залежить доля багатьох, то свояцтво набуває рис корпоративної змови. У схожому контексті легко уникнути конфлікту інтересів, але масштабність кулуарної угоди лише посилює спротив тих, кого “кинули” та надурили.

Після бурхливого київського серпня “кинутими” й ображеними почуваються щонайменше половина українців. Що ж до тих співвітчизників, яким доводиться збавляти роки на чужині, то їх, мабуть, більше. Незалежно: повії вони чи підприємці середньої руки. Довкола владного периметра, за який ступити вже неможливо, обов’язково гуртуватимуться невдоволені. Хто опанує їхні настрої? Той, хто ризикне стати черговим “богом” у домі розпусти?

Ігор Гулик

Зварич хоче закріпити законом чистоту прапора і тональність гімну

Міністерство юстиції розробило проект закону “Про державний гімн України”, яким пропонує затвердити слова гімну України. Законопроект пропонує затвердити слова державного гімну - на музику Михайла Вербицького, слова Петра

Чубинського, що є аналогічними музиці і тексту, затвердженими чинним законом від 6 березня 2003 року.

Проектом, як і чинним законом, пропонується обмежити текст гімну першим куплетом і приспівом. А перша строфа гімну, згідно із проектом, звучатиме, як і в чинному законі – “Ще не вмерла України і слава, і воля” (в деяких ранішніх редакціях ця строфа звучала як “Ще не вмерла України ні слава, ні воля”).

Разом з тим, у розширеній редакції, порівняно з чинним законом, викладено вимоги до виконання державного гімну. Зокрема, встановлюється, що виконання гімну має відбуватися виключно у тональності сі-бемоль мажор. Забороняється використання державного гімну в музичних та інших творах мистецтва, якщо воно спрямоване на наругу над гімном.

Водночас у Мін’юсті пропонують встановити, що державним прапором України є полотнище, яке складається з двох рівних за шириною горизонтально розташованих смуг: верхньої - синього кольору, нижньої - жовтого кольору, із співвідношенням ширини прапора до його довжини 2:3. Двічі у проекті наголошується, що державний прапор, який встановлюється, має бути без пошкоджень, а також чистим. Полотнище встановленого державного прапора не повинно доторкатися до поверхні землі і води, підлоги, дерев чи інших предметів.

Українських пенсій в Ізраїлі наразі немає

Через зміну уряду в Україні на невизначений термін затягують питання про виплату пенсій вихідцям з України, які тепер проживають в Ізраїлі. Про це заявив депутат Кнесету, голова парламентського комітету з розвитку відносин між Ізраїлем та Україною Михайло Нудельман. В інтерв’ю “Німецькій хвилі” він висловив сумнів у швидкому вирішенні цього питання.

Як зазначив пан Нудельман, у період роботи уряду Юрія Сханурова сторони впритул наблизилися до підписання соціальної угоди щодо виплат пенсій ізраїльтянам, які мали трудовий стаж в Україні, проте через прихід нового Кабміну її оформлення знову відтермінували. “Оскільки Кабінет Міністрів шойно було сформовано, справа ще не дійшла до розгляду. Який оптимізм може бути, якщо в Україні півроку не було уряду? Економіка падає... Я впевнений, що підписання колись відбудеться, але це залежить від українського Кабміну”, – сказав депутат.

Як повідомляє proUA.com, після внесення змін до Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування щодо виплати пенсій громадянам України, які перебувають за кордоном”, Посольство України в Ізраїлі одержало сотні дзвінків від осіб, які мають трудовий стаж в Україні, щодо процесу оформлення пенсійних виплат. З огляду на це, посольство звернулося з роз’ясненням: між Україною й Ізраїлем не укладено відповідної міжнародної угоди, тому правових підстав для виплат пенсій громадянам, які проживають в Ізраїлі, досі немає. Як зазначили в посольстві, робота з укладання такого двостороннього договору триває. Українське посольство в Тель-Авіві звернулося до громадськості з проханням не брати до уваги неофіційну інформацію про зміни в пенсійному законодавстві. *І. Петрович*

У Рівному 24 серпня встановлено рекорд України зі збору в одному місці найбільшої кількості людей у вишиванках. Акція тривала три години, і для участі у ній офіційно зареєстрував-лось 3 298 осіб. За словами Миколи Томенка, цей рекорд був офіційно зареєстрований.

Із двірника в мільйонери

Пошуки щастя в Ізраїлі закінчилися для українця Володимира Українця трагедією. За 16 років перебування в чужій країні Володимир пройшов шлях від двірника до... тюремного в'язня. Проте нині Ізраїль має виплатити українському репатріантові 10 мільйонів шекелів (два мільйони доларів). Таке рішення ухвалив окружний суд Тель-Авіва, повідомляє «Кореспондент».

Отож, історія Володимира Українця розпочалася 16 років тому, коли він, залишивши вдома дружину та доньку, поїхав заробляти копійку до Ізраїлю. Незабаром Володимир навіть отримав громадянство цієї країни, проте життя на новій батьківщині в чоловіка не вдалося. Єдиною роботою, яку він зміг знайти, була праця двірника. Звісно, його зарплати не вистачало не лише на те, щоб оплатити переїзд до Ізраїлю родини, а й на власне нормальне існування. Тож із часом Володимир, сумуючи за рідними, почав зловживати спиртним і перетворився на жебрака. А вісім років тому, як повідомляє ізраїльська газета Yedioth Ahronoth, В. Українця заарештувала місцева поліція. Документів при собі чоловік не мав.

Прокуратура звинуватила Володимира Українця в незаконному перебуванні на території Ізраїлю, а ще в отриманні ізраїльського громадянства обманним шляхом. Жодні пояснення українця про те, що він в'їхав у країну легально, суд не захотів слухати. Депортувати Володимира ізраїльська влада не змогла, адже чоловік уже позбувся українського громадянства. Тож Українця так і залишили в камері попереднього ув'язнення, де той провів шість років як людина без паспорта.

Так і не відомо, чим закінчилася б історія бідолахи, якби два роки тому його справою не зацікавилася адвокат Захава Гур. Вона дуже швидко довела, що її клієнт – справді громадянин Ізраїлю, і домоглася його звільнення. Володимир, якому на той момент уже виповнилося 64 роки, опинився в будинку престарілих. Декілька місяців тому Захава Гур домоглася, щоб Володимирові виплачували соціальну страховку.

Уже після цього пан Українець подав позов проти держави: все-таки марно проведені шість років у в'язниці не так просто забути. А днями суд визнав, що Володимира утримували в камері без жодних на те підстав. Тепер Ізраїль має компенсувати чоловікові моральні збитки. І, мабуть, 2 млн. доларів Володимирові Українцю повністю вистачить, аби нарешті через півтора десятиліття таки зустрітися зі сім'єю.

Україна вмирає?

Те, що рівень смертності в Україні перевищує рівень народжуваності, – не таємниця. Проте, схоже, наша держава втрачає своє населення значно швидшими темпами, ніж передбачали раніше. Щороку помирає на 400 тисяч осіб більше, ніж народжується. Такі невтішні дані навела заступник голови Державного комітету статистики Наталія Власенко під час міжнародного семінару «Смертність у країнах колишнього СРСР через 15 років: що змінилося?», який тривав у Києві. Також пані Власенко зазначила, що від початку 2001 року, коли відбувся

останній всеукраїнський перепис населення, й донині Україна втратила понад два мільйони своїх громадян. Якщо за результатами того ж таки перепису 2001 року населення України становило 48 мільйонів 416 тисяч, то нині цифра становить лише близько 46 мільйонів. Тож найближчим часом, як донедавна красномовно повідомляли бігборди в Києві, нам не вистачатиме не лише футболістів і Нобелівських лауреатів.

На Синоді УГКЦ говорили про загрозу асиміляції вірних Церкви за кордоном

У Реколекційному центрі ім. Патріарха Йосифа Сліпого у Брюховичах поблизу Львова відбувся Синод єпископів УГКЦ і прес-конференція владик, членів Синоду УГКЦ, які прибули з-за кордону. За повідомленням прес-служби Глави УГКЦ, у зустрічі взяли участь по одному представникові від єпископату УГКЦ в Канаді, США, Австралії та Європі. Серед висвітлених була й тема вживання української та чужоземних мов у Церкві та можливої загрози асиміляції вірних УГКЦ за кордоном.

З метою завоювати Західну Україну Янукович ініціює визнання УПА

«Прем'єр-міністру України Януковичу готують комплексну програму «захоплення» Західної України», – заявив голова ВО «Свобода» Олег Тягнибок. «До підприємців з Галичини звертаються бізнесмени з Донбасу і пропонують їм дуже вигідні контракти. Нібито вони отримали вказівку розривати контракти з іншими партнерами і «переключатися» на Західну Україну. За короткий час це призведе до того, що малий і середній бізнес в Галичині повністю буде зав'язаний на «донецьких». Відтак, навряд чи цей бізнес потім зможе активно підтримувати національну позицію. Такими поступовими кроками вони шукатимуть прихильності галичан. Ви можете сміятися, але, не виключено, що найближчим часом Партія регіонів внесе у Верховну Раду законопроект про визнання воєнків ОУН-УПА. І наш народ буде казати: «А цей Янукович, напевно, не такий уже й поганий» – підкреслив О.Тягнибок.

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

вересень-жовтень 2006, № 15

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Янукович розповів Ющенку про ідеали Майдану і віру в нього

Лідер Партії регіонів Віктор Янукович: "Те, що відбулось за останні півтора роки, торкається кожного з нас. ...Ті помилки, які були за цей час зроблені, слід визнати, як і визнати той позитив, що ми отримали за ці півтора роки. Багато казали про ідеали Майдану, і я можу сказати, що, якби всі його обіцянки були виконані, і ми досягли мети, то в нас була б чудова країна", - зазначив лідер ПР. "Ми всі прагнули до цих цінностей і свобод, всі люди хотіли змін і звільнитись від того бруду, що був останні 15 років", - додав він.

Дошка оголошень у Верховній Раді

**Молодий починаючий депутат
проголосує за все. Недорого.**

**Цукерки "РОШЕН". Ціни виробника.
Спитати Петю.**

**Хто знайшов 2 мільйони доларів в
туалеті, прохання повернути Рінату
або хоча б проголосувати за
законопроект № 76/2**

**ПРОФЕСІЙНЕ БЛОКУВАННЯ
ТРИБУНИ, ОРГАНІЗАЦІЯ БІЙОК.
Тасмниця замовника гарантується.**

**ВОРОЖУ. Пророкою відставку Уряду
за ціною на газ.**

**Прослушка та запис конфіденційних
розмов. Майор М.**

**Диски "Дикі танці". Лицензійні.
Руслана.**

Широка коаліція "під ключ".

**Юля, в 20.00 біля дому з химерами.
Вітя. "БУДУ!"**

**Здам картку для голосування. Оплата
погодинна.**

**Помічниці депутатів. Референтки.
Цілодобово.**

**Фото в кріслі спікера - 20 гривень.
Фото в кріслі спікера, на колінах у
спікера - 100 гривень.**

**Продам автомобіль "Ауді-8". 5 років.
Пробіг 10 км. Чисто по квартирі
катався.**

**Досвідчений депутат з двома
строками навчить жити на одну
зарплатню.**

**Поміняю рожеве серце на біло-голубий
шарфік. З доплатою.**

**Апгрейд депутатського місця - душ,
кондиціонер, тюнінг, CD-плеєр**

Капітуляція

Ніч проти четверга, 3 серпня, безумовно, залишиться в історії новітньої України. Різні середовища по-різному трактуватимуть перипетії дня напередодні, всього тривалого і почасти нудного процесу, впродовж якого вимальовувалися контури того, що маємо тепер. Переповідати загальновідомі речі, мабуть, не варто. Слід насамперед окреслити тенденцію, притаманну не лише сучасним провідникам України – і “помаранчевим”, і “біло-блакитним”, а й їхнім численним попередникам – від князів-русиців до козацьких гетьманів.

Тенденцію, яку доволі об’ємно та містко можна висловити коротким словом “зрада”. І питання тут не в благих намірах, якими, знано, вимощено шлях до пекла, не в бажанні “поєднати два береги Дніпра”, питання у стилі керівництва, якому від тієї пропам’ятної ночі ніхто не йнятиме віри. Ющенко, мабуть, був останнім, до кого ще жевріла іскра сподівань на виняток із правила.

Я не знаю, чим “Регіони” купили В. Ющенка. Можу підозрювати, що Президент просто зламався під тягарем відповідальності, просто по-людськи подумав про себе та дорогу родину, просто вирішив: нехай воно йде своєю чергою. На брамі укоханого Ющенком гетьмана в Суботіві, до слова, також було написано: “Буде, як буде. А буде так, як Бог дасть”. Бог тоді дав Переяславські угоди...

Наївна віра у свою місію єднальника “всія України-Руси” – без огляду на ціну та моральні аспекти цієї місії – зіграла злий жарг із Президентом. Він чомусь вирішив: що міст між обома берегами Дніпра можна збудувати з паперу. І чомусь цієї миті “прозоріння” поруч не було кваліфікованого радника, наприклад, академіка Патона, який популярно пояснив би невігласові, що так не буває.

Одного разу папірець уже мав ледь не фатальне значення в долі глави держави. Але тоді, коли на світ Божий з’явився “лист трьох”, глибина відповідальності Ющенка-прем’єра була значно мілкішою. Тоді був “цап-відбувайло”, авторитарний Кучма, якого розгніваний Майдан вигнав геть, за межі поселення, нависивши, поміж тим, йому на роги документ за підписом чинного глави держави. Тепер, коли дійде до евакуації з президентського фотеля, Ющенко забере із собою в “пустелю” експрезидентства Універсал – папірець, яким його опоненти прикриють повну узурпацію влади в Україні.

Що втратив Президент уночі супроти четверга? Право на моральний авторитет нації. Це, мабуть, єдине, що досі тримало його мізерний рейтинг, позаяк, на моє переконання, міркувати над моральними категоріями в нинішній Україні властиво

лише кожному десятому з її мешканців. Тепер апеляції до сумління, патріотичні гасла, гуманістичні парадигми й інші знані президентські “прибамбаси” сприйматимуть як риторику вокзального ошуста.

Що подарував Президент своєму народові вночі проти четверга? Відчуття пекучого сорому за країну, яка, без сумніву, гідна кращої долі та далекоглядніших провідників. Цей сором множитимуть вдсятеро, оскільки перед тим ледь-ледь народилася гідність, усвідомлення того, що в нас “буде, як у людей”, що ми самі можемо вирішувати свою долю. А з’ясувалося, що ми насправді живемо на загумінковому хуторі, серед багна та свавільного колгоспного начальства. З’ясувалося, що підлість і зрадництво не знають межі, бо що до порівняння з президентським жестом учинок, на який нещодавно спромігся “відморожений” соціалістичний лідер?

Без сумніву, життя триває. Хтось ітиме ним так, як і досі, мовби нічого не трапилося. Хтось

сприйме все близько до серця й обере шлях внутрішньої еміграції. Хтось не коритиметься обставинам, плекаючи зловішню надію на помсту. Але мені здається, зловітха тут ні до чого. Важливо інше: нація нарешті мусить виробити найвищі стандарти для своїх вождів. Аби, коли знову з’явиться шанс, відкинути капітулянтів.

Ігор Гулик

Прийшов час і Ющенко опинився в Раю. Пташки співають, райські куці цвітуть, бджоли, глечики - красота райська. Раптом з куців вискакують чорти, Ющенка на вила і тягнуть на вогонь, а там вже пательня шкварчить:

- Що ви робите! Тут Рай! - кричить Ющенко.

- Заткнись, грішнику! У нас з Раєм широка коаліція!

Шокотерапія від Президента

Давно відгрімів період «Осанна!» для Ющенка, потроху спадає напруга періоду «Розіпни!», і можемо вже більш-менш спокійно проаналізувати все, що трапилося.

Я переконаний, що премудрий і добрий Господь не залишив нас, українців без Своєї ласки. За допомогою Ющенка (котрий як і кожний смертний є всього-лиш інструментом Божих задумів) Господь як люблячий і суворий Батько здійснив безпрецедентну за своєю ефективністю шокотерапію політичного дорослішання українського народу. А також стимулював розвиток дієвого громадянського суспільства як гарантії проти майбутніх наших катастрофічних втрат і невдач. Дорослішати здатні лише в міру сильні, самодостатні особистості. Всі решта будуть ще довго перебувати в стані відчаю, апатії чи займатимуться пошуком нових ілюзій, але і

вони рано чи пізно змудріють. Президентська виборча кампанія і Майдан вивели Ющенка на п'єдестал справжнього лідера нації з неймовірним кредитом народної довіри.

Однак він просто не подумав здійснити свою історичну місію. Шкода, але не всім дано. Без глибокого морального очищення, без корекції свого "внутрішнього Я" він не зміг дорости до висоти президентської місії. "Шапка Мономаха" виявилась для нього непомірно великою - заслонила і очі, і вуха, та й голосу його після інавгурації зовсім не стало чути. Став він ніби глухим і сліпим, не помічав очевидного і не прислухався до голосу Правди. Тому й бродив весь час по олігархічному багні, в якому врешті загруз остаточно. Кожен перед Господом відповідь сам за себе.

Як не здатний повести народ на боротьбу за Правду і Справедливість, то будь Антигероєм, інструментом для "шокової терапії" цього ж народу. Нехай на твоєму прикладі люди вчаться і хай дітей своїх навчають. Можна би було безконечно довго переконувати наш народ в утопічності традиційно-візантійського покладання надій на "доброго царя", котрого треба лише знайти серед політиків і привести на вершину влади. Люди все одно тої науки би не сприйняли, бо візантійщина сидить глибоко в нашій натурі. Але якщо хочемо жити так, як живуть високорозвинені нації, то мусимо знайти в собі сили з нашою ментальною візантійщиною покінути.

І тут приклад Ющенка допоможе краще від всяких агітацій та переконань. Бо не буває і в принципі не може бути при владі "доброго царя". Може бути або слуга олігархів, або слуга нації. Двом протилежним панам ще ніхто не дав ради служити. Ющенко опинився на боці олігархів лише тому, що ми, народ, не створили дієвих механізмів впливу, щоб змусити президента і всяку владу служити нам, служити українським інтересам. А жоден слуга не служитиме без ефективного примусу, без загрози тяжкої кари за лінивість чи відступництво. Якщо навіть слуга-президент і приходить до влади з найкращими намірами найблагородніших вчинків, то на практиці він буде чинити лише те, до чого його змусять обставини.

Ключове питання полягає в тому, чий примус жорсткіший і дієвіший – примус олігархів чи примус народу. Хто його підкорить своїм інтересам, той і змусить собі служити.

Кажуть "Мудрий поляк після війни", та й ми мудріємо заднім числом. Але давайте поцінімо на своїх, таких свіжих помилках, проаналізуємо, щоб не допускати нових. Щоб знову не шукати панацеї в Тимошенках, Костенках та іже з ними.

Що ми не так зробили, де помилилися? Що зробили ставку на Ющенка? Таж лише він і мав реальні шанси на перемогу, і згодом Майдан довів нашу спільну правильність вибору. Тут все ОК. Не-окей було наше наївне "зачарування", невміння об'єктивно його оцінити і як наслідок – наша неготовність до можливих загроз, витівок і "сюрпризів" із його боку.

Чому ж ми "зачарувались" на Ющенка? Адже він був цілком відкритим і прогнозованим, нічого не приховував і об'єктивно

не давав підстав для великих на нього надій. Симпатичний, патріотично настроєний номенклатурник. Успішний і неконфліктний чоловік, ентузіаст мирних реформ і ліберальної економіки. Він і проти злочинної влади боротися почав лише після того, як попри довголітню вірнопокідану службу був брутально вигнаний з прем'єрського крісла.

Аналогічно до іншого гетьмана-пасічника, лояльного до влади сотника Хмельницького, який став борцем лише тоді, коли спалили йому хутір і посягнули на дружину. І не добив Хмельницький Речі Посполитої відразу на хвилі ланцюга блискучих перемог лише тому, що психологічно належав до шляхти, до табору польської еліти. Дозрів він до усвідомлення української державності значно пізніше - коли було вже надто пізно. І наш гетьман Ющенко не є насправді цілком "нашим".

Має почуття справедливості, має певні моральні засади, але таки завжди належав до псевдо-шляхти, до кола українських нуворішів. "Де скарб твій, там буде і серце твоє".

Пригадаймо історію його кар'єри. Зважаючи на привільне соціальне і географічне походження, а також специфіку перших років незалежності - до президента банку "Україна" він міг доробитися без великих моральних компромісів чи втрат. Якби було щось справді погане в його біографії, то обов'язково виплило би підчас президентської виборчої кампанії.

А от банк "Україна", штучно спровоковане банкрутство якого спричинилося до втрати тисячами аграрних підприємств своїх коштів, міг бути для Ющенка символічним "рубіконом", через який він перейшов на бік "сильних світу цього". Можливо, сам він нічого не скористав із тої грандіозної банківської афери. Однак і не чути було його розпачливого чи викривального голосу. Банківські мільйони опинилися в кишенях "великих" людей із народними депутатами включно, а з державної кишені було щось там комусь трохи компенсовано. Ющенко, що зайняв у

цей критичний час "правильну" позицію, став головою Нацбанку. Може хронологічно чи фактично це відбулося трохи інакше, але певний причинно-наслідковий зв'язок таки простежується.

Потім було вбивство Гетьмана. Вбивство друга і вчителя перелякало Ющенка всмерть, хто такого не пережив – нехай його не осуджує. Може тому невдовзі перейшов він свій політичний "рубікон" - поставленим у кучмівському документі "про фашистів" підписом і покладанням разом із викритим негідником-президентом квітів до пам'ятника Шевченкові. Вже у ранзі прем'єр-міністра.

(прод. на наступній стор.)

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svi200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стор.) В той сам день, коли влада влаштувала грандіозну провокацію проти національно і соціально свідомих громадян котрих били всіх підряд, а юних унсовців посадили на кілька років.

Не повівсь Ющенко по-чоловічому і тоді, коли його віцепрем'єра Тимошенку було звільнено і ув'язнено за боротьбу з мафіозними кланами. Тоді Тимошенко поводитись ще цілком адекватно і заробляла собі "народні бали довіри" справжньою боротьбою проти грабунку держави. Ішлося не про захист свого колеги, а про те, чи стане прем'єр-міністр Ющенко на бік Правди. Він же своїм мовчанням став на бік олігархату.

Але добрий Господь допоміг, і сам перемістив його на сторону Правди шляхом позбавлення прем'єрської посади. Всі кроки та дії Ющенко на посту Президента України свідчать про те, що цього великого Божого шансу стати остаточно на бік Правди і Добра Ющенко використати не зумів.

Всі його вчинки після Майдану, як і риторика його публічних висловлювань, свідчать про те, що наш Президент так і залишився "по той бік барикади". Він став би чудовим Президентом України, якби ми мали дієві механізми примусу і тиску на владу, і якби сам він внутрішньо мав справжнє, а не фарисейське розуміння Господніх Істин. Але як нема, то нема.

Замість цього є шокотерапія. Якщо хтось сподівається, що ця терапія закінчилася в момент призначення Януковича, той глибоко помиляється. Терапія буде не лише пізнавальною, щоб позбавити нас ілюзій і навчити краще розбиратися у людях. Вона буде довгою і творчою, щоб ми вибудували дієві політичні механізми громадянського суспільства. І будувати прийдеться "через не хочу", під олігархічним артобстрілом, заради власного спасіння і виживання. В кого кишка тонка – той нехай тікає, бо вже почалася серйозна гра. Ці пацани бавитися в кішки-мишки не будуть. Все бабло піде в їхню кишеню. Вся контрабанда, весь імпорт через вільні від економіки зони, всі вугільні, газові, бензинові, енергетичні та сталеві гроші, всі прибутки з державних підприємств ними будуть ефективно загосподарені. А мільйони малих приватних підприємств як раби на єгипетських плантаціях будуть наповнювати бюджет освіти, медицини і соціального захисту. Паралельно, звичайно із забезпеченням персонального добробуту державного чиновництва всіх рівнів і мастей.

Правильно кажуть, що Янукович вже не той, що був попередньо. Зараз він значно небезпечніший, бо його клан окупував всі основні державні позиції з Верховною Радою включно. А на президентському кріслі замість стримуючого донецькі апетити "вовкодава" Кучми сидить смирний миролюбний Ющенко з обрізаними повноваженнями. Отож часи Кучми скоро видаватимуться нам рожевим дитинством української незалежності.

От, напевно, тільки так, трахаючи нас у хвіст і в гриву, можна стимулювати побудову в Україні громадянського суспільства. Не зуміли в нормальних умовах, то доведеться у воєнних, під час суворой олігархічної окупації. Не хоче Господь давати нам легкої інфантильної долі "бананової" республіки. І "не нам діла Його судить". А Ющенко – то просто повчальний етап нашої історії. Може скоро він знову попроситься у лави борців за Правду. Рядовим.

Михайло Деняк

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрोगрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Ющенко з Януковичем і Кучмою годину молилися разом

24 серпня 2006 року, у Софійському соборі Києва пройшла молитва за Україну з нагоди 15-річчя незалежності за участю президента Віктора Ющенко. Молебен розпочався о 9 годині.

Окрім глави держави, його дружини Катерини та трьох молодших дітей, у заході взяли участь керівники майже всіх християнських церков і релігійних організацій України. У спільній урочистій молитві, у якій єднались представники більше 15 найбільших релігійних конфесій, представлених в Україні.

Зокрема, у Софійському соборі були присутні предстоятель

православної церкви Київського патріархату Філарет, архієпископ греко-католицької церкви Любомир Гузар, єпископ української лютеранської церкви В'ячеслав Горпінцюк, предстоятель української автокефальної православної церкви митрополит Мефодій, заступник голови конференції римо-католицьких єпископів України Маркіян Трофим'як, глава української єпархії Вірменської апостольської церкви Григоріс Буніатян, глави та представники протестантських Церков. Як повідомлялося, глава православної церкви Московського патріархату не бере участі у молебні.

Також у молитві взяли участь голова Верховної Ради Олександр Мороз, прем'єр Віктор Янукович, члени Кабміну, народні депутати та представники виконавчої влади і громадськості. Крім того, на церемонії згодом з'явився експрезидент України Леонід Кучма.

Глава УГКЦ Любомир у своїй молитві зокрема просив: «Господи, Боже наш, 15 років тому Ти обдарував нас незалежністю. З глибини серця дякуємо Тобі за цей превеликий дар. Завдяки Твоїм благодаттям ми зробили кроки на шляху

нормалізації життя родини, суспільства, держави. Ми спостерегли, що у серцях наших людей, незважаючи на роки безбожництва, збереглося дуже багато добра. Навіть на шляху, що веде до об'єднання церковного і народного ми вже зробили декілька кроків. За все це сердечно дякуємо Тобі.

Але перед нами ще далека дорога. Ми не зрозуміли належно і не знаємо, як здійснювати справедливість і правду. Ми не зуміли засипати глибоку прірву між владними структурами і громадянами. Ми все ще готові за гроші продати все – навіть власну душу. Господи прости нам. Допоможи нам, просвіти нас світлом Твого слова, дай нам силу, щоб ми могли подолати ці страшні спокуси. Господи – спаси нас! Пресвята Богородице – заступайся за нами!», - промовив предстоятель УГКЦ.

Відак молитву промовив Владика Маркіян Трофим'як, а за ним і інші присутні. Після цього Президент України, представники державної влади запалили свічки перед іконостасом Софійського собору. Молитва в храмі завершилась виконанням гімну «Боже великий, єдиний...».

Ізраїльська корупція та українські літаки

Двох комерційних агентів Ізраїльської державної корпорації "Авіаційна промисловість" (ІАІ) минулого жовтня затримала поліція за підозрою в хабарництві. Їх підозрюють у тому, що, підкупивши чільних керівників у директораті "Авіаційної промисловості", вони одержували пільгові умови на укладення комерційних договорів із продажу зброї, яку виробляють підприємства корпорації. Найактивніше комерційні агенти-корупціонери діяли в країнах СНД. Співробітники поліції зробили обшуки й вилучили документи в квартирах підозрюваних, а також у кількох офісах корпорації. Правоохоронці припускають, що ці арешти будуть не останніми на шляху розслідування справи. Один із підозрюваних - Аарон Френкель, який сьогодні мешкає в Монако і підтримує тісні зв'язки з низкою політиків у проводі партії "Авода". Зокрема на його нещодавньому весіллі побували голова партії Шимон Перес та інші політики та урядовці. Крім того, поліція ініціювала розслідування передавання хабарів керівництву "Авіаційної промисловості", яке, за версією слідчих, не тільки знало про хабарництво, але й безпосередньо отримувало гроші від агентів. Міністр оборони України Анатолій Гриценко під час візиту до Ізраїлю заявив про готовність України довірити справу модернізації авіапарку Збройних сил України фахівцям із ізраїльської "Авіаційної промисловості".

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

Вареники як спорт

На чемпіонаті України зі швидкого поїдання вареників, який відбувся в Києві на День незалежності, переміг львів'янин. Він випередив дев'ятьох конкурентів, серед яких були дві жінки. 25-річний мешканець Львівщини Тарас Дзюба ковтнув сотню вареників лише за 5 хвилин 29 секунд. "Щоб їсти вареники, їх треба перекусити. Просто ковтати – організм не витримає. Потім їх треба запивати, бо в горлянку збираються залишки. Тоді важко ковтати", – розповів Тарас і додав: вареники для нього звичний наїдок – щонеділі він тренується "їсти". Тепер Тараса Дзюбу очікує мандрівка до США на всесвітній чемпіонат, який з 2001 року став традиційним для Нью-Йорка.

Нині світовий рекорд на швидкість поглинання вареників належить американцеві українського походження Олегові Жорницькому, який "змовов" 100 штук трохи більш ніж за півтори хвилини.

Почувається після цього чудово. Головний секрет - щонедільна трапеза. Її головною складовою є вареники чи то з картоплею, чи з капустою, чи з вишнями, сиром, м'ясом тощо.

Жінки до поразки поставилися філософськи. Тим паче, що одна з них - Надія - якраз викладач філософії, розповідає, що під час змагання з їла понад тридцять вареників. Сьогодні не їстиме стовідсотково. Про завтра ще подумає. Сама - вегетаріанка. Чоловік - кок. Вареників не готує ніколи. А Надія їх не їсть взагалі. Сьогодні вона вирішила надолужити згаяне.

Організатори Всеукраїнського чемпіонату зі швидкісного поїдання вареників планують зробити захід традиційним. Ця страва, кажуть вони, нічим не гірша за американські гот-доги, італійську піцу, грузинський шашлик. Тому, у вареників є усі шанси стати інтернаціональним кулінарним виробом

Безсила супердержав

Що ж насправді трапилося 11 вересня 2001 року в Америці і хто у цьому винен, нам, простим смертним, можна лише здогадуватися. І все ж стереотип злого араба з ножем і калашиковим, який створила американська влада, надовго засів у головах як американців, так і мешканців решти частин світу.

Усі про все знали

Навіть через п'ять років після нападу терористів на Америку залишається багато "чому". Наприклад, чому оточення президента США Джорджа Буша так вперто намагалося не допустити серйозного розслідування того, що трапилося 11 вересня. Точилися великі дискусії про те, чи проігнорували чиновники попередження спецслужб, які про теракт знали заздалегідь. Зрештою, ми точно знаємо, що адміністрація не надала великого значення наполегливим проханням колишньої адміністрації Клінтона звернути увагу на загрозу з боку "Аль-Каїди". І врешті все зіпхнули на спецслужби, які не хотіли ділитися інформацією одна з одною і мали чотири шанси спіймати Усама бен Ладена.

Або чому після подій 11 вересня був організований повітряний коридор для громадян Саудівської Аравії? Всього через кілька днів після теракту, коли польоти приватних літаків заборонили, адміністрація дала спеціальний дозвіл на здійснення польотів для саудівців, зокрема членів сім'ї бен Ладена, які в той момент перебували у Сполучених Штатах. Потім, після поверхневих розмов із ФБР, цим громадянам дозволили залишити країну. І врешті, чому Усама бен Ладен, якщо такий справді є, досі на волі?

Утім тепер мало хто переймається цими "чому" і не звертає уваги на те, як усе розпочалося. Тепер усі ламають голови над тим, як це зупинити.

Історія селянського сина

Однією з характерних рис, яку успадкував Ющенко з широкого набору селянського архетипу, є хуторянський патерналізм, тобто роль такого собі суворого, але справедливого батька, який може і карати, і милувати. Тут яскраво впливає з глибини віків роль керівника роду, яка містить у собі ідею своєї надзвичайної важливості, яка може поступитися лише ідеї релігійній. Це роль Суворого і Великого Батька, який ніколи не посміхається і який завжди впевнений у своїй величчі. Сім'я як архаїчна і консервативна категорія має на собі відбиток суспільного порядку сивої давнини, і цей порядок несвідомо мусить впливати сьогодні навіть на верхівку української політичної еліти. Ухвалюючи рішення, тактичні чи стратегічні або навіть доленосні історичні, носій архаїчних архетипів так чи інакше мусить звернутися цим прадавнім досвідом, який зберігається на філогенетичному рівні і актуалізується у потрібні історичні моменти.

покараним) за злочасні бігборди, де він був зображений у нацистській формі, Ющенко, аби ніхто не зміг засумніватися у тому, хто є перед ними, виголошує сакраментальну фразу: "Перед вами Президент, а не пастух." У цій сентенції чомусь безневинно постраждало реноме дуже почесної професії пастуха, але вона довела усім величчю людини, яка в дитячі роки босоніж виганяла корів на пасовисько.

Ще однією рисою, яка впливає з попередньої, є "тикання" усім без винятку, бо батько у своїй великій родині звертається до всіх не інакше, як на "ти". Звертання у такому дусі і до донецьких, і до президента АТ "Норд" Валентина Ландика, і до журналіста "Української правди" Сергія Лещенка є стихійним виявом традицій східноукраїнського села, хоча треба віддати Ющенкові належне, що до батьків, як він сам каже, звертався на "ви". "Тикання" є більш характерне для російського села, під певним впливом якого перебувала і Сумщина, хоч у такому звертанні до незнайомих людей навіть старшого віку є й елемент теплоти і довірливості (ты - отец, ты - дедушка, ты -

Цю рису Ющенка як Великого Батька особливо яскраво ми побачили під час його першого візиту до Донецька на посади голови держави. Грізний, недобрий до донецьких, нездатний до всепрощення і примирення (бо зло неодмінно має бути

бабушка etc.) Натомість у галицьких селах навіть нестарі селянки-сусідки звертаються одна до одної на "ви" лише через те, що не були знайомі з дитинства.

Тикаючи до інших, Великий Батько, ймовірно, не потерпить тикання до себе, хоча про те, як звертається до нього його оточення, можна лише здогадуватися, бо дружні стосунки передбачають власне таке звертання. Принаймні наш губернатор Петро Олійник, передаючи пряму мову Ющенка, говорив: "Віктор Андрійович мені казав: ти зроби те і те..." І в середовищі

народних депутатів майже на сто відсотків усі тикають усім, слід згадати лише нешанобливе ставлення і тикання у ЦВК Шуфрича до Ключовського, який йому годиться у батьки. Українська селянська ментальність дуже добре стикується із такою майже правдою на наших землях традицією візантійщини.

Культ золотого унітаза

Кожна матеріальна річ має два боки - функціональний і віртуальний або ауру соціального престижу. Людина, яка, подібно до Чаушеску, Бокасси чи Іді Аміна, користується золотим унітазом, не може завдяки цьому розраховувати на краще травлення свого шлунка. Годинник, як у Зварича, за 17 500 доларів чи навіть такий, як у Піскуна, за 30 тисяч не показує часу точніше, ніж простий за 100 доларів чи 40 гривень. Людина з мобільником за 43 500 баксів (таким, який має син Ющенко, Андрій) не зможе завдяки його платиновому корпусу зателефонувати до мертвого чи бодай змусити підняти слухавку того абонента, який не хоче з вами розмовляти. В чому ж тоді сенс таких речей? Звичайно ж, не в їхньому функціональному призначенні. Бо головне тут не дізнатися, котра година, чи комусь зателефонувати, а показати свою причетність до найвищих еліт, тих еліт, які можна охарактеризувати як посттоталітарні. Це наші, рідні постсовкові "понятія", це язичницьке азійське поклоніння культурі розкоші. Карл Лінней квінтесенцію азійської ментальності геніально охарактеризував такими словами: "азіат - жорстокий, тупий і любить розкіш". І ось це "любить розкіш" виявляє себе в наддорогих предметах, що в західній культурі є моветоном навіть для дуже багатих. Пол Маккартні, найбагатший музикант світу, який має мільярд двісті мільйонів доларів, їздить із передмістя Лондона до свого офісу в автобусі і до того ж у потертому піджаку. Він не лінується повторювати журналістам, що виконує настанови свого батька, який вчив його, що гідна людина повинна бути скромною й жити скромно. На Заході діти мільярдерів заробляють, миючи посуд у барах, аби довідатися ціну багатства. Королева Єлизавета II під час Другої світової війни не жартома розбирала й збирала мотор військової вантажівки та шила рукавички для британських вояків. Принцові Чарльзу та Камілі Паркер-Боулз преса дуже галантно дорікнула, що витрати на їхнє весілля трохи перевищили межу весілля монаршого, адже вони не арабські торговці середньої руки з мусульманського кварталу Лондона, щоб влаштовувати занадто дорогу забаву. Британський принц Вільям мріє їхати до Африки

боротися зі СНІДом, а шведська принцеса Софія хоче присвятити своє життя харитативній діяльності.

В нас трохи інші "понятія". Андрій Ющенко не сповідує західних принципів скромності та відданості ідеям доброчинності не тому, що він поганий хлопчисько, а тому, що не може себе поводити інакше в соціальному середовищі вчорашніх свинопасів, які вилізли на вершину суспільства й тепер хочуть "відтягнутися по повній програмі", компенсуючи свої віковічні злидні сповіданням культу золотого унітаза. Якби цей 19-річний селянський юнак поводив би себе так само скромно, як сер Пол Маккартні, його б неправильно зрозуміло середовище й він став би чужим у своїй звичній тусовці. В нас сьогодні немає аристократичної еліти. Її методично знищували віками, й відновити таку еліту можна так само не раніше, ніж через віки. А селянський син раг ехелленс завжди мріятиме, що коли стане царем, то спатиме на салі й салом укриватиметься.

Андрій Ющенко живе насправді як синочок арабського торговця дешевим золотом низької проби, бо за три тижні безперервних закидів журналістів так і не показав, як учив його тато, рахунку з ресторану, де він гуляв із друзями, не показав "народного" чорно-білого монофонічного "Сіменса" замість найкрутішої у світі мобіли "Vertu", яка за своєю вартістю дорівнює ціні пристойної квартири, й нарешті не продемонстрував "почуканого" "Запорожця" замість BMW за 130 тисяч євро. До цього ще й додалася заява Катеринчука про те, що Андрій Ющенко, виявляється, має права на використання символіки Помаранчевої революції, що може принести йому прибуток розміром 100 мільйонів доларів.

Неважко здогадатися, як усе це може вплинути на народну довіру народному Президентові у бідній країні, адже всі добре пам'ятають, як гарно Ющенко говорив про сімейні цінності, про те, що "я не казюл і моя сім'я не казюл" і "яку ми мораль сповідуємо, друзі?" Яку мораль можна сповідувати, сидячи в казино й тримаючи в руках мобілу, оздоблену коштовними металами?

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.) Звичайно, в нас тепер не сталінські часи й батько за сина не відповідає, але живі ще спогади про те, як Ющенко занадто часто з'являвся на людях зі своєю родиною, підкреслюючи цим, які цінності сповідує він особисто.

Ющенко-молодший, на жаль, не пройшов тесту на засвоєння європейських цінностей. Можливо, батькові треба було послати Андрія вчитися за кордон, бо в оксфордах і кембріджах діти Назарбаєва, Акаєва та Карімова поводити себе скромно, аби не бути осміяними своїми тамтешніми товаришами, і навіть Алсу в Лондоні не дозволяла собі розкошувати так, як удома. А донька Тимошенко вирішила відгуляти своє весілля в стародавньому англійському замку, де вартість доби перебування разом із харчуванням складає лише - 85 фунтів. Що вдієш, коли, на жаль, у сучасній Україні розкошування стає нормою життя й наші найвищі посадовці їдуть вчитися європейським моральним стандартам до Брюсселя чи Страсбурга, зупиняючись у готельних номерах вартістю 2 500 євро за добу.

Втім, є ще один аспект проблеми розкоші й ригоризму. В жодному разі не можна нам тепер сповідувати ленінсько-сталінської скромності щоденного життя, бо така скромність - це ознака тоталітаризму, а найскромнішими й найневигабливішими людьми у світі є ваххабіти. Ми повинні усвідомити, що вільне суспільство серед усіх інших людських прав дає право бути багатим і надто багатим, і треба навчитися поважати навіть власника золотого унітаза у разі, якщо цей золотий унітаз зароблено чесною працею. Ми маємо також зрозуміти, що після етапу совєтської скромності, коли засуджувалося будь-яке гідне працьовитої людини матеріальне існування, в суспільстві настає занадто сильне захоплення розкішшю, і цей етап треба пережити. Ази демократії даються так само важко, як і спокуси, які породжує ця сама демократія, й тому не будемо занадто різко засуджувати багатство, аби не стати схожими на ледачого совєтського люмпена, який заздрить багатому й проклинає його лише через те, що сам не спроможний власними руками й головою те багатство заробити.

Ілько ЛЕМКО

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Країна політичного безвілля

Знайомий адвокат мене переконував: "Якщо ти хочеш, щоб ми просто взяли участь у справі, то це будуть смішні гроші і ніякого результату. Якщо ж тобі потрібне позитивне рішення, то дай відмашку - я буду спілкуватися з відповідними людьми в суді. Але тоді доведеться заплатити від 10 до 15% усієї суми". Йшлося про судовий процес з Державною податковою адміністрацією та штраф сумою 800 тисяч гривень. Він же: "Знаєш, зараз мені дуже соромно, що я в листопаді стояв на Майдані, кричав разом із усіма та захоплювався новою демократичною владою. Нічого не змінилось".

Він починає говорити про глобальні речі: брехню з уст нових демократів, інтриги при дворі Президента, відсутність реформ, кумівство та ставлеництво. Але зрештою переходить на конкретику: скільки грошей треба заплатити, щоб виграти в суді, як реально і недорого отримати землю у передмісті Києва, кому заплатити в Кабміні чи Секретаріаті, щоб справу позитивно розглянули на регіональному рівні. Він український адвокат, тому мусить знати не тільки законодавство, але й шпаринки, через які можна витягнути потрібні рішення. Інакше у нього не буде клієнтів. Багато моїх знайомих не задоволені новою владою. До того ж йдеться не про пасивність чи повільність щодо ухвалення рішень. Навряд чи хтось очікував негайного розв'язання всіх проблем - про команду Ющенка було достатньо анекдотів та й списувати колишніх ніхто не мав наміру. Однак, як говорить знайомий підприємець, "заносимо, як і заносили. Але тепер із відчуттям власної гідності".

Розчарувалися люди в іншому - виявилось, що вони довірилися політикам, які не заслужили цієї довіри. У багатьох склалося враження, що впродовж декількох років опозиціонери дурили своїх виборців, одягаючи овечу шкуру, коли виходили з конча-заспівських дач.

Хоча неправильно казати: люди розчарувалися - головно розчарувалася медійна еліта: журналісти, вчені, політологи, юристи, тобто ті, хто завжди знає трохи більше. Всі інші і далі підтримують команду Ющенка та вірять йому особисто. Щоправда, саме з недовіри еліти починалося багато історичних провалів. Сьогодні чимало моїх друзів більше не працює в структурах, близьких до "Нашої України". Ще під час Помаранчевої революції ми обговорювали помилки політиків, непрофесіоналізм самого Ющенка, але всі вірили в нього. За принципом: якщо не він, то хто? Однак буквально днями знайомий із колишнього прес-центру НУ (що був розташований у "Могиляниці" під час революції) півгодини переконував боротися зі сучасним неокучмізмом.

Аналогічні фрази постійно чую від колишніх порівців, а тепер більш прагматичних, але достатньо розчарованих молодих людей. Усі вони були не просто агітаторами, але "мозком" "Пори" - журналістами, перекладачами, менеджерами середньої ланки. З них розпочалася недовіра до Ющенка, вони ж, очевидно, невдовзі підтримають альтернативні політичні лоби.

Крім того, прошу ознайомитися з першими жертвами нового режиму: Сергій Рахманін, Люба Шара, Тетяна Коробова... Якщо мої попередні співрозмовники просили не називати їх імен (і це теж симптоматично), то журналісти відкрито заявили про свою позицію. Вони вказали Ющенкові та його оточенню на серйозні порушення законодавчих і моральних норм, але не отримали відповідної реакції.

Що зробила влада у відповідь? Звинуватила українську журналістику у непрофесіоналізмі. У такий спосіб вона вже продемонструвала головну свою помилку: закритість та інерційність. Її представники говорять багато про Європу, про демократію, але якось забувають, що найменша брехня в Європі призводить до відставки. Найменша неточність - до вибачень. Найменший тиск - до публічних дебатів. Звичайно, не так легко розучитися брехати, тому для цього існують механізми

прозорості владних інститутів, інститути звітності та планування.

Тому забезпечити прозорість хоча б на рівні Польщі необхідно було якомога швидше. І, врешті-решт, народний Президент обіцяв зробити це одразу після перемоги (див. передвиборний указ про народні приймальні). Однак досі різноманітні органи влади відмовляють громадянам у доступі до документів, а сам Віктор Андрійович не тільки сприяє цьому, а ще й перебиває вул. Банкову. Нова влада майже повсюди виявилася бездарною, слабкою, непослідовною, хитрою та непрофесійною. Це можна вважати аксіомою, навіть аналізуючи діяльність тільки найвищих посадових осіб - від Президента до губернаторів. Досі ніде не сформовано дієвої команди, навіть у Секретаріаті глави держави. Там, за достовірною інформацією, не все гаразд не тільки з виплатою зарплат (дають частково і в конвертах, хоча говорять про бажання провести податкову реформу!), але навіть із робочими місцями, комп'ютерами та чіткими завданнями. Навіть із щорічним виступом Президента перед Верховною Радою визначилися зовсім недавно і, як заплановано, реалізують його на День незалежності. Однак зробити це за місяць буде надзвичайно складно. Втім подивимося, що з цього буде.

Виявилось, що команда Ющенка - це два гетьмани на три українці, тому навіть хороші менеджерські якості тих чи інших чиновників не дають реалізувати чіткі адміністративні схеми. До речі, саме з цього все почалося за Кучми. Підлеглі ж середньої ланки, особливо ті, котрі залишилися від старого режиму, живуть у постійному страху - кожен тиждень для них є нібито останнім. Лідери з команди Ющенка різко відчули себе політичними фігурами, йдеться не тільки про міністрів. Технократи, які йшли з планами реформ, натомість розпочали піар-кампанії та політичні інтриги.

Прес-конференції поступово витісняють робочі наради, які щораз частіше проводять для журналістів. Водночас усе активніше застосовують спін-технології: негатив замовчують, позитив розкручують. Після виборів Президент продовжує в усіх негараздах звинувачувати своїх опонентів. Мабуть, у найближчому телевізійному виступі Віктора Андрійовича знову дізнаємося правду про причини всього лихого.

Не відстають від Президента і його найближчі колеги - здаватися білими та пухнастими хочуть усі. І хоча більшість українських політологів знає, звідки гроші у тих же Мартиненка, Жванії, Порошенка, Третякова, як Тимошенко стала "місіс 10 мільярдів доларів", однак ці чиновники і далі ображено переконують потенційних виборців у своїй бізнес-чистоті.

На жаль, в Україні досі не створено умов для того, щоб журналісти та експерти були відвертими. Досі немає єдиних інформаційних баз, які б давали можливість вільно знайомитися з державними документами, податковими деклараціями, іншими папірцями, що стосуються життя публічних людей. Влада просто виштовхує спеціалістів за межі своєї смуги. Але найбільша проблема - це, звичайно ж, непрофесіоналізм.

І Ющенко продовжує розказувати, що "ми можемо годинами на українському ТБ бачити рекламу горілки, куріння, порнографію - все, чого ви вже не можете побачити на російському телебаченні". Президента, виявляється, досі не просвітили, що на телебаченні просто немає порнографії.

Якщо ж Ющенко називає порнографією будь-який еротичний матеріал, то доведеться також вилучити з бібліотек книги Еміля Золя ("Нана"), Юрка Андруховича ("Московіада") та Ернеста Гемінгвея ("По кому подзвін"). Попередній режим, до речі, також боровся за мораль, навіть створив відповідну раду під керівництвом Дмитра Табачника. Щоправда, не встиг він реалізувати всіх задуманих схем зі заробляння грошей на цій раді.

І не Ющенком єдиним знаменна нова влада. Звернемо увагу на Кабмін. Чи знає хтось, окрім Бога, якою буде податкова реформа в Україні? Сумнівно, бо навіть на внутрішніх нарадах один із економічних міністрів, як кажуть, вдало імпровізує.

А що таке коаліційність по-українськи? Безперечно, не те саме, що й у Європі. Там, якби представники партії не підтримали дій уряду, в якому є члени цієї партії, то або міністри відмовилися б від членства, або партія відкликала б своїх міністрів. Якщо ж цього не відбувається через якісь внутрішні схеми, то у відставку має піти прем'єр-міністр. А у нас і рибку хочуть їсти, і у кріслі вціліти.

Критикувати можна ще багато. Майдан виявився не заслугою нової влади, а спільною дією кожного громадянина. Собою ми вже гордимось - після революції для цього достатньо підстав. Щоправда, є побажання: нова влада нав'яже нам свою мораль. Справа в тім, що для Кучми закон був перешкодою. А для

Ющенка закон - це лише додаток до моральних правил. І якщо цей додаток не дієвий, то варто прислухатися до моралі.

Схожі речі усюди закінчуються однаково - авторитарним режимом: лідер після невдахи спроб опиратися тільки на мораль стає монархічно-величний. Україна вже просунулася в цьому напрямі: представники Секретаріату, говорячи про Ющенка, часто промовляють: "Він говорив по-батьківськи... Він поставився по-батьківськи". Але ж Ющенко - не месія, не батько нації, не моральний авторитет нації. Забудьте про це! Він - найманий менеджер найвищого рівня, котрому довірили управління державою. Годі увяляти себе лідерами нації, елітою та вершиною політичної еволюції. Треба навчитися хоча б організувати власний апарат та послідовно здійснювати реформування. А вже потім можна розпочати розвивати політичну волю.

Коли Шарль де Голль зіткнувся з небезпекою міжнародного тиску на Францію, він розпочав політику "оборони за всіма азимутами", послідовно відстоюючи позицію своєї країни з усіма партнерами. Франція тоді заблокувала безліч важливих питань у ЄС. А чи може Ющенко сьогодні так само захищати інтереси свого народу? А варто було б.

Анатолій КРИЖОВНИК

Хрестовий похід Джорджа Буша

11 вересня дало можливість Джорджу Бушу після того, як він зайняв президентське крісло, створити репутацію борця з терором. Щасливі часи, які американці переживали за правління Білла Клінтона, закінчилися. Тероризм більше не можна було ігнорувати. І справді, американська армія здійснила успішну кампанію проти руху "Талібан", міцно пов'язаного з "Аль-Каїдою". Водночас під гучні розмови про боротьбу з тероризмом США активно вели переговори з талібами про нафтопроводи (так само США продовжували і продовжують підтримувати тісні відносини з Саудівською Аравією, батьківщиною більшості викрадачів літаків, котрі здійснили теракти 11 вересня, і головним спонсором ісламських екстремістів; та Пакистаном, який створив рух "Талібан" і брав активну участь у поширенні ядерної зброї і технологій). Звичайно, Усама бен Ладен, на лави якого виділили занадто малу кількість військ, як і слід було чекати, зміг утекти.

Правда полягає у тому, що адміністрація Джорджа Буша успішно експлуатувала події 11 вересня для початку непов'язаної з ними війни в Іраку, демонструючи вперте небажання займатися справжніми винуватцями трагедії, а також їхніми причетниками у Саудівській Аравії та Пакистані. 11 вересня фактично розв'язало руки американській військовій машині на чолі з Джорджем Бушем (так само, як напад японців на Перл-Харбор 1941 року, про який, за деякими свідченнями, керівництву США було відомо заздалегідь, дало можливість американській владі втягнути США у Другу світову війну). США встигли вийти з договору про протиракетну оборону,

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Ridna Shkola & Lesia Ukrainka School in Ottawa
invite you to register your children for...

Ukrainian Language Classes - Grades JK-8**
Programs Offered:

Ukrainian & Ukrainian as a 2nd Language

** Also the High School Credit Program Grade 9-12 - that will be taking place WEDNESDAY evenings
6:30 - 9:15pm at Glebe Collegiate

LADY EVELYN SCHOOL

63 Evelyn Avenue, Ottawa

(one block south from Lees Avenue & Main Street)

розпочали невиправдане бомбардування Афганістану, розташували свої військові бази у Середній Азії, збільшили витрати на оборону, а також, перекинувшись із бен Ладена на Хусейна, фактично поставили світу ультиматум "хто не з Америкю, той із терористами". Водночас не забував Джордж Буш згадати про бен Ладена торік під час своєї передвиборної кампанії, щоб за рахунок страху американців здобути якомога більше число голосів.

Та за чотири роки після теракту бен Ладен усе ще на волі, і хтозна, чи колись він опиниться у в'язниці. Зате замість нього каторгу повинні відбувати інші араби, яких адміністрація без сліdstва саджала на довгі роки у "Гуантанамо", де над ними знущалися, щоб вибити свідчення.

3:0 на користь терористів

І що з цього вийшло? Визначивши своїм головним об'єктом уваги Ірак, Буш зробив "Аль-Каїді" велику послугу. Терористи і їхні талібські союзники встигли перегрупуватися. "Аль-Каїда" знову отримала можливість проводити широкомасштабні терористичні акції. Наслідком цього стали теракти у Мадриді та Лондоні -- своєрідна розплата за війну в Іраку.

Без сумніву, араби зовсім не прагнули воювати зі Заходом. Та оголошена Джорджем Бушем і його союзниками війна проти тероризму, а фактично, проти ісламського світу, стала природною реакцією мусульман. Почали ширитися антиамериканські і взагалі антизахідні настрої, прокинулася ненависть до невірних, яка є однією з основ ваххабізму. Схоже, ваххабіти, котрі напали на Америку 11 вересня 2001 року, наближаються до своєї мети. І теракти у США, Іспанії та Великобританії -- лише початок великої катастрофи.

Що ж до самого Джорджа Буша, для якого ще донедавна репутація (що базується на іміджі, а не реальних фактах) жорсткого борця з тероризмом була хоча єдиним, але все ж політичним досягненням, сторінку 11 вересня перегорнуто. Рейтинг американського президента, яким він завдячував своєму реноме, вщент підірвано, до того ж простою стихією. Америка й увесь світ побачили безсилля американської супердержави, котра не змогла впоратися з ураганом. Американці врешті усвідомлюють, що політика адміністрації Джорджа Буша протягом багатьох років не збігалася зі суспільними інтересами.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Вчені довели можливість анабіозу для людини?

Після трьох годин клінічної смерті вченим наукового центру в Піттсбурзі (США) вдалося повернути до життя собаку, температура тіла якої попередньо була знижена до 7 градусів по Цельсію. Тим самим вперше на практиці доведена можливість анабіозу при критичних температурах теплокровних ссавців, враховуючи людину.

Досліди проходили влітку 2005 року. В ході досліджень вчені поступово знижуючи температуру тіла собаки, видалили з її організму всю кров, замінивши її на спеціальний соляний розчин. Після досягнення температури в сім градусів була зафіксована зупинка серця, припинив роботу головний мозок і інші найважливіші внутрішні органи.

Через три години після знаходження тварини в стані анабіозу вчені розпочали повільно розігрівати її. При цьому соляний розчин замінявся на вилучену раніше з організму тварини кров. Коли температура тіла собаки досягла норми за допомогою електричного розряду було запущено серце, яке негайно заробило.

Численні перевірки показали, що в результаті тривалого "вимикання" жоден з органів тварини не постраждав. Собака чуває себе добре, у її поведінці не спостерігається ніяких відхилень. Вчені вважають, що аналогічно буде поводитися й людський організм.

Conservatives cut staff at Canada's Embassy in Kyiv

Ottawa — Liberal M.P. Borys Wrzesnewskij October 5, 2006 condemned Conservative cuts to the Canadian Embassy in Kyiv. Since July of this year, the Conservative government of Stephen Harper has cut three positions at the immigration section of Canada's embassy in

Kyiv. "This summer I was receiving increasing numbers of calls and emails from frustrated constituents and Canadians across the country who were unable to get their relatives and friends to come to Canada for family visits, weddings, christenings, and regrettably even funerals. It turns out that this is a consequence of aggressive cuts to the staff at Canada's embassy in Ukraine by Stephen Harper's Conservative government. In July and September 2006, three positions, or thirty percent of the immigration section in Kyiv have been eliminated leaving a skeletal staff of seven. With tens of thousands of family ties between our two countries this creates unnecessary aggravations. At a time when Portugal has accepted over 250,000 hard-working immigrants from Ukraine, the cutting of three immigration officers further demonstrates Immigration Minister Solberg's attitude when it comes to potential immigration from Ukraine," stated Wrzesnewskij.

Member of Parliament – Etobicoke Centre

For further information contact: Borys Wrzesnewskij, M.P.
(613) 947-5000

Феномен російського патріотизму

Микола Малуха, для "ОВ"

*Якщо собака вис на місяць, це релігія;
а якщо вона гавкає на чужака, це патріотизм.*

*Девід Стар Джордан,
американський біолог і громадський діяч*

Останнім часом в Росії стало модно говорити про патріотизм і про все те, що з ним пов'язане, а саме: жертвність, самовіддача, знехтування особистих амбіцій заради держави і багато чого іншого. Таке явище у свою чергу обґрунтовано пошуком національної ідеї, відсутність якої пояснюється наявністю величезного спектру різних ідеологій на російському просторі. Зважаючи на цю популярність користуються не тільки класичні для росіян ідеї великодержав'я, панславизму, комунізму, євразійства, але і такий «дивний симбіоз» як націонал-більшовизм (необов'язково пов'язаного з Націонал-більшовицькою партією Едуарда Лімонова). Він вибрав в себе всі ідеї, які тільки існували за важ період російської історії: місіонерське призначення, ореол боротьби з «силами зла», останній оплот «світла і правди» в цьому світі, бажання збільшити свою зону впливу над іншими народами і державами – список можна продовжувати.

Звичайно ж «наріжним каменем» нової створюваної національної ідеї став патріотизм з елементами «національного егоїзму». Термін «національний егоїзм» викликає багато питань щодо його дійсного значення, але мабуть автори, щоб дотриматися політкоректності не хочуть використовувати термін «націоналізм», але в теж час для улаштування маргіналізованої частини російського суспільства, що сповідає ідеї крайнього націоналізму, вирішило придумати щось нове і нейтральне.

Сучасний патріотизм в Росії є продовженням російської патріотичної традиції минулих сторіч. Головний його феномен можна розкрити в одній фразі: «Боротьба не за щось, а боротьба проти чогось». У різні періоди російський народ об'єднувався тільки заради відсічі реальним, або вигаданим ворогам. Московія (Росія) «збирала землі» під гаслом протидії Золотій орді. Петро I об'єднав російське суспільство в боротьбі за вихід до морів. Самодержавний лад прагнув сильніше контролювати суспільно-політичне життя країни, мотивуючи протидії шкідливих для країни ідей. Традиція, об'єднання нації, для протидії зовнішній загрози розвивалася в Радянському Союзі, що протиставляв себе імперіалістичному і капіталістичному Заходу.

І зараз в Росії популярні ідеї, що характеризують її відособленість (суверенна демократія), відмінність історичного шляху («ми не захід і не схід»), а, отже, і місії в цьому світі (центр православного світу, тобто дійсного християнства, панславизм). Зовнішня політика країни якраз направлена на зіставлення себе «загниваючому Заходу», «помаранчевим республікам», створюючи образ боротьби «сил світла» (Росія) з «силами зла» (всі інші). Звідси витікає особливість внутрішньополітичного курсу. Громадські організації і опозиційні рухи, незгодні з такою ідеологією, називаються «агентами ворожих спецслужб», нації що намагаються зберегти свою особливість і відстояти суверенітет, оголошуються блукаючими вівцями» й результатом проекту створеного іншими країнами, прагнучих зруйнувати слов'янську (читай російську) єдність.

Завдяки таким особливостям російського мислення різним політичним силам, що мають доступ до засобів масової інформації, легко маніпулювати свідомістю цілого народу. Завжди вигідно перенаправити суспільство з наболілих внутрішніх проблем на боротьбу з міфічним ворогом – джерелом всіх нещастя Росії. Мабуть «влада імуці» в сучасній Росії добре засвоїли цей урок. Практично на кожному «фронті» у Кремля є «шкідники». На релігійному – українська православна церква (київський патріархат, автокефали, греко-католики), протестантські деномінації, набираючи вплив і силу як на всьому пострадянському просторі, так і в самій Росії. У плані ідеологічного протистояння спектр «недоброзичливців» набагато ширший: від «южнорусов», що заблукали, до «еретиків-американців».

Події в Кондопоге, що граничать між протестом на засиллі іноземців і банальним грабінком, ситуація навколо російський-грузинського конфлікту показує як не можна краще, що російський народ

консолідується тільки для відсічі зовнішній загрози, не важливо реальною або вигаданою. Росії загрожує бути дестабілізуючим чинником міжнародної стабільності і спокою, оскільки її громадяни як ніхто інші легко попадають під вплив, не маючи можливості власного погляду на події, що протікають у житті країни. А це наслідок слабого цивільного суспільства, де суспільний сектор і ЗМІ виступають не «четвертими і п'ятими владами», а важелями впливу в чийось руках.

Голова Союзу української молоді Мурманна

СПОКІЙ НАМ ЛИШЕ НАСНИТЬСЯ

Існує банальне міркування, що, мовляв, перед виборами у суспільстві нагнітаються особливі пристрасті, які затихають аж до наступних виборів. Якщо хтось думає, що із закінченням виборів, усе збудене вгамується, все розбурхане вляжеться, і все роз'ятрене загоїться, той дуже помиляється.

В нашій українській Книзі Пророків - "Акті проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року" на чільному місці цього історичного документа читаємо слова, написані з неймовірно натхненною силою передбачення: **"Продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні..."** Лише тепер розумієш геніальність цих пророчих слів. Виявляється, наше державотворення - це наша тисячолітня традиція, а традиція як історична категорія перманентно триває й ніколи не закінчується. Така вже наша історична доля - вічно творити нашу державу.

Втім, якщо про вічність говорити буде занадто зухвало, то найближчі декілька десятиліть протистояння, збудене останніми подіями навколо виборів Президента, нам стовідсотково гарантоване. Серйозна конфронтація в українському суспільстві настільки очевидна, наскільки були очевидними ще два-три роки тому сподівання, що в політичному сенсі, тобто в сенсі власне державотворення, ця проблема відходить у минуле.

В часи Помаранчевої революції на "5 каналі" виступав лідер Незалежної профспілки гірників Михайло Волинець. Моя десятилітня донька не могла мені повірити, що людина з Донбасу може бути за Ющенка і за Україну. Я їй довго доводив, що і в Донбасі можуть бути не вороги України, втім донька з недоволю поставилася до моїх слів. Так на наших очах зростає моводіє покоління українців в умовах міжрегіональної ворожнечі. Протистояння регіональне, яке логічно за собою тягне протистояння культурне, ментальне, мовне, етнічне, останніми місяцями вимальовувалося в Україні все чіткіше.

Все те негативне, яке протягом останніх років незалежності загладжувалося, притиралося, присиплялося, знову вилізло на поверхню. Міжнародна, міжконфесійна й міжрегіональна злагода, яку ми завдяки великій праці досягали останніми роками, була втрачена за лічені тижні. Старі загоєні рани знову почали кровоточити. Хоча, можливо, краще виявляти хворобу, аніж заганяти її вглиб, і те приспане лихо, яке вилізло на світ Божий, варто ретельно проаналізувати для того, аби знати, як йому зарадити.

Отож, новітнє намагання розколоти українську державу почалося не зі сумнозвісного виступу Євгена Кушнар'єва в Харкові, і не з сепаратистського партактиву в Сіверську-Донецькому. Воно почалося ще раніше, тоді, коли всім відомі олігархічні клани визначалися з варіантами: як за допомогою президентських виборів зберегти своє панування. Більш ефективного методу, ніж розкол держави, вони не знайшли. І взагалі, що для них українська держава? Не моє - не жаль. Розпалювання ненависті та збудення конфронтації з дрібязковою метою збереження за купкою олігархів усяляких криворіжстелей та інших ласих об'єктів - політика в плані державницькому найбільш злочинна. Але кого це непокоїть, коли треба зберегти бабло.

А найцікавіше, що цей сценарій розколу України на Схід і Захід розробляли не на Сході і не на Заході України, його розробляли не українці і навіть не росіяни, а дуже специфічні гастроли-політтехнологи з Москви: всілякі Глеби Павловські, Марати Гельмани та Емілі Шлеймовічі. Наші олігархи сподівалися, що заїжджі антиукраїнські теоретики зможуть зробити цю справу краще, ніж доморошені. Хохляцька меншовартість і тут зіграла свою роль. Минули вибори. Країна почує нові заклики, але регіональний розкол уже виходить за межі кон'юнктурного передвиборного моменту і, на жаль, набуває хронічного характеру.

Лько ЛЕМКО

Чорний забій

Донецьк - столиця Донбасу. Пройдіться від площі Леніна вулицею Артема в будь-який бік: раз казино, два казино, три казино, чотири... Донецьк - місто казино. Тут мешкають круті хлопці, хазяї Донбасу. Вони вигодувані вугіллям, їхні капітали зроблені на вугіллі. В їхніх "копанках" працюють 60 тисяч шахтарів, добуваючи щорічно п'ять мільйонів тонн вугілля. Донецькі хлопці перетворюють вугілля на шоколад. Секрет перетворення простий. Хочете стати власником шахти? Жодних проблем. Наймаєте місцевого "менеджера", найкраще - гірського інженера. Він купить для вас гарну ділянку. Це обійдеться вам від 3 до 5 тисяч доларів. У кого купити? А вам не все одно? В начальника міліції, прокурора, депутата міськради. Потім найміть робітників - професійних шахтарів. Візьміть в оренду компресор і відбійний молоток. Хоча досить буде кайла. Від 100 до 300 доларів на місяць вам доведеться "відстобувати" тим, хто вас "кришує", - начальникові міліції, прокуророві, депутатові. Але навіть з урахуванням усіх витрат - це дуже вигідний бізнес. Тому що вам не треба платити податків. Ще одна можливість зекономити - техніка безпеки. Ніхто не змусить вас купувати вентиляційного устаткування, вогнегасників тощо. Але пам'ятайте: в "копанці", як і в будь-якій шахті, гинуть люди. Під завалами, від метанової ядухи. І вам доведеться сильно розщедритися, замітаючи сліди загибелі шахтарів.

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в колекцію бібліотеки або для перевидання з забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект **"Оживи книжку для України"** постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку. Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаніка

Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда" Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

e-mail: piramida@utel.net.ua

Московські красуні омолоджують шкіру обличчя препаратами з клітин ембріонів українських дітей

Британський тижневик The Observer повідомив, що українські митники затримали росіянина, який намагався незаконно ввезти до Росії 25 ампул із замороженими людськими зародками. Видання пише, що це не окремий випадок, -- клініки Харківщини та Донеччини часто продають людські зародки за кордон. При цьому молодих українських жінок нерідко схиляють до абортів, а за винагороду завбільшки 1000 гривень отримують від них згоду на використання зародка з лікувальною метою. The Observer стверджує, що більшість таких зародків у Росії продають за 10 тисяч доларів кожен. А потім використовують для незаконного курсу "омолодження" у салонах краси. Молодичі ведуться на те, що їм пропонують надзвичайно дорогі "ін'єкції молодості", які начебто дозволяють омолодити шкіру і вилікувати низку хвороб. Утім ефективність лікування за допомогою клітин людських зародків не доведена, щобільше, в Україні закон це забороняє. Натомість у нашого північного сусіда такий курс лікування є легкодоступним (як що ти маєш 20 тисяч доларів).

Коли журналісти звернулися до прес-служби Державної прикордонної служби України за детальною інформацією щодо затримання, там повідомили, що нічого не знають, оскільки справа перейшла до юрисдикції Державної митної служби України. Звернення туди дало навіть більші результати, ніж сподівалися.

Як виявилось, ампул з криоконсервованими суспензі-

ями, які вилучили в росіянина, було не 25, а 36. Спершу чоловік, який перевозив ампули, запевняв, що везе звичайний чай, однак коли митник попросив відкрити термос, росіянин зізнався, що в одному з них є клітини людських ембріонів, а в іншому - рідкий азот. За допомогою азоту підтримували потрібну температуру "цінного вантажу".

Затриманий також пояснював, що є аспірантом-фізиком, і вміст ампул йому потрібен для написання дисертації. Утім, як зазначила пані Круглікова з посиланням на експертів, що згодом прибули на митницю, дослідження для дисертації не потребують такої великої кількості клітин ембріонів. Затриманий також зізнався, що придбав ампули в науково-дослідних центрах Харкова. Наразі не відомо, який саме центр продавав такий товар.

Старший інспектор Магістральної митниці зі зв'язків із громадськістю також пояснила журналістам, що росіянину наразі загрожує лише покарання за адміністративне правопорушення. Адже для того, щоб порушити кримінальну справу, потрібно, аби цінність вантажу, який намагалися незаконно вивезти, становила понад 131 тисячу гривень. А ціна вмісту ампул, навряд чи перевищить згадану суму. Водночас вона не змогла підтвердити інформації, яку поширило британське видання The Observer, про те, що такі рейди - регулярні.

Викрито торгівців дітьми

Генеральна прокуратура Росії спільно з правоохоронними органами США затримала членів міжнародної злочинної групи, яка торгувала дітьми, зокрема й українськими. Банда провадила свою діяльність упродовж тривалого часу під прикриттям агенції з надання різноманітних послуг, збирала конфіденційну інформацію про дітей, які перебували у притулках Росії, України, Казахстану, Гватемали та деяких інших держав, і перепродувала її агентствам з усиновлення. Вартість своїх послуг злочинці оцінювали для різних клієнтів по-різному, але зазвичай ціна коливалася від 10 до 20 тисяч доларів за дитину.

За підрахунками експертів, у всьому світі щороку продають приблизно 1,2 мільйона дітей. Родини часто не усвідомлюють небезпеки такої торгівлі, вірячи в те, що їхні чада зможуть отримати шанс на краще життя за кордоном. Дівчаток віком 13 років (здебільшого з Азії та Східної Європи) продають як "наречених", яких "надсилають" за поштовим замовленням. У світових банківських структурах щодня легалізують більш ніж 1,6 мільйона доларів, одержаних унаслідок незаконного обігу наркотичних засобів, торгівлі зброєю та людьми. Щорічно у світі легалізують понад 600 мільярдів доларів, отриманих унаслідок різноманітної незаконної діяльності.

У секс-індустрії втрати

Прокуратура окружного суду ізраїльського міста Беер-Шеви висунула офіційне звинувачення ватажкові міжнародного злочинного угруповання, яке займалося торгівлею жінок з України, повідомляє "Німецька хвиля".

Шефом банди виявився 52-річний Леонід Туркін, який уже два роки очолював угруповання. Про діяння чоловіка міліцію повідомила одна з жертв злочинця, громадянка України. Вона є однією з тих жінок, які приїхали до Ізраїлю в пошуках кращої долі. Українка повірила в "золоті гори", які пообіцяв їй "люб'язний" чоловік, а сама стала сексуальною рабинею.

Однак сутенерство було не єдиним джерелом прибутків банди. Ще одним успішним бізнесом стали інтернет-сайти, на яких злочинці публікували порнографічні фото жінок-заручниць нелегальної секс-індустрії. Проблема сексуальної експлуатації жінок, у тому числі у вигляді примусової проституції та торгівлі ними на міжнародному ринку, впродовж останніх років залишається дуже актуальною для України.

Статистики про кількість жінок, яких втягнуто в секс-індустрію, немає, оскільки торгують ними нелегально. Але, за свідченнями різних джерел, відомо, що близько 40 тисяч українко потрапили в нелегальну секс-індустрію шляхом обману чи насильства. На жаль, певна частина жінок добровільно обирає долю повії, тому визначити точні дані про їхню кількість на світовому й національному рівні доволі складно. Тільки до Західної Європи, за даними Міжнародної організації міграції, щороку продають близько 500 тисяч жінок. Прибуток тінювих структур, згідно з підрахунками ООН, щороку становить близько семи мільярдів доларів США. Значна його частка - це "секс-гроші", отримані від продажу за кордон дівчат і жінок з України.

Ізраїльські правозахисні організації дуже радо вітали початок судового процесу над Леонідом Туркіним. Це пов'язано з тим, що через прогалини в національному законодавстві держави торговцям живим товаром зазвичай вдається відбутися звичайними штрафами, оминувши серйозні покарання.

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Політбоністика, або похвала невідомим героям

Перша сторінка випуску "Комсомольской Правды в Україні" від 21 січня ц.р. заінтригувала читача анонсом публікації "Портрет Ющенко украсит сто гривень?". Автор статті під рубрикою "Ну и ну!" (назва - "На гривнях появляться Катерина и Виктор Ющенко?") стверджує, що "омолоджений" Тарас Шевченко на новому варіанті купюри номіналом в сто гривень дивовижно схожий на Віктора Ющенка у студентські роки. Поряд з цим "прихованим" портретом президента ніби-то зовсім не випадково вміщене зображення Катерини – героїні однойменної Шевченківської поеми. За версією поважного видання у цьому також приховано неабиякий підтекст, а саме - натяк на ім'я першої леді Катерини Чумаченко. "Что это? Желание чиновников из Нацбанка выслужиться перед нынешней властью или случайное совпадение?" - намагається зрозуміти журналіст "Комсомолки".

Дизайн купюр та вміщення на них тих чи інших зображень та портретів здійснюються відповідно до певної концепції. На даний момент є дві основні версії банкнотного ряду – 1992 року та 2003-2004 років. Основною відмінністю між ними є те, що автори першої версії намагалися підкреслити давні корені української державності, соборність українських земель, приналежність України до європейської цивілізації. Автори другої старанно ці моменти ретушували або й взагалі змінювали їхнє значення на протилежне. Що ж собою являє нова 100 гривнева купюра і чим вона відрізняється від "старої"?

Банкнота 100 гр. зразка 1996 р.

На лицьовому боці банкноти зображено узагальнений "класичний" портрет Тараса Шевченка ("прототипом" його стали останні автопортрети митця – 1860-го та 1861-го років). Саме такий портрет обрано не випадково – це елемент образу "Батька Тараса", який поет свідомо створював наприкінці життя. (Див. дослідження Оксани Забужко "Шевченків міф України", ілюстровану, до речі, зображенням 100 гривневої купюри). Це вже не Шевченкомитець, а, якщо хочете, Шевченко – націотворець, людина, яка постраждала за свої переконання, проте не зреклася їх. У останній рік життя він написав аж п'ять автопортретів, два з яких – подібні до вміщеного на гривні.

Саме ці портрети Тараса Григоровича прикрашали багато українських осель наприкінці XIX-на початку XX століття. Саме вони стали своєрідним "еталоном" для портретів Шевченка, що їх використовували у "проукраїнській" політичній агітації протягом більш ніж ста років. З огляду на це, хотілося б почути імена згаданих у статті "Комсомолки" анонімних "шевченкознавців", які мали претензії до зображення і вважали, що "поет, зображений в кудлатой папахе и кожухе, был не похож сам на себя". А також й тих істориків та мистецтвознавців, які консультували Нацбанк і порадили взяти зображення "молодого Шевченка с его автопортрета" – до речі чи не єдиного раннього, періоду до ув'язнення та заслання... На зворотньому боці банкноти вміщено своєрідний колаж – зображення пам'ятника Св. Володимира Хрестителя та Софійський Собор з дзвіницею. Сто гривень тривалий час був найбільший номінал, він завершував своєрідний символічний

ряд, який починався зі Святого Рівноапостольного князя Володимира та руїн Херсонесу – місця, де князь прийняв хрещення. Цілоком вмотивованим можна вважати й внесення зображення Св. Софії, хоча, на перший погляд, це повтор – Софійський Собор є й на банкноті номіналом 2 гривні.

Проте на стогривенній банкноті вміщено не лише сам собор, але й дзвіницю, побудовану у XVIII столітті. Отже, зворотній бік банкноти – це ніби "зв'язка" давньої та нової історії України, від Київської Русі до Козацької держави XVII-XVIII століть і до національного відродження середини XIX століття (одним з уособлень якого є Шевченко). Окрім того, пам'ятник Св. Володимиру був й на "купоно-карбованцях", отже, опосередковано засвідчив "спадкоємність" гривні до цих українських "протогрошей". Справедливості ради слід

зазначити, що у цієї купюри був один "гандж": під портретом Шевченка вміщено підпис тодішнього Голови Національного Банку Вадима Гетьмана. Людині, яка не знає, як виглядав Тарас Григорович могло здатися, що цей підпис розтлумачує, хто зображений на портреті...

Банкнота 100 гривень зразка 2005 р.

На лицьовому боці банкноти зображено молодого Тараса Шевченка. Головним "прототипом" став "Автопортрет" Шевченка 1840 року (можливо – з врахуванням "Автопортрету" 1843 року). Відгукуючись на заклик "Комсомольской Правды" – порівняти його з юнацькою фотокарткою Віктора Ющенка, на суб'єктивний погляд автора, схожість дуже умовна.

Зміна портрета цілоком відповідає поміченій на прикладі редакції зображень на інших банкнотах тенденцію: всіляко

акцентувати увагу не на державотворчій, а на мистецькій діяльності. (Замість Івана Мазепи-Гетьмана – Мазепаменестрель, замість Михайла Грушевського-Голови Центральної Ради – Грушевський-історик, замість Богдана Хмельницького-засновника держави – Богдан-військовий ватажок). Це ж "лекало" застосували й щодо Тараса Григоровича – бачимо портрет молодого митця, що ще лише починав перетворюватися на Кобзаря (перше видання "Кобзаря" вийшло друком у 1840 р.).

Менш за все хотілося б аналізувати мотиви, з яких на банкноту вмістили зображення героїв шевченкових поезій, зокрема – Катерину. Бажаючи можуть почитати першоджерело і зробити висновки на свій смак. Сумнівно, що згадані мотиви мають безпосередній стосунок до того, що дружина нинішнього президента носить ім'я Катерина. Якщо ж постфактум Віктору Андрійовичу пояснили це саме так і подібна "гра смислів" сподобалася президенту, то йому можна лише посипувати.

Зворотній бік банкноти, судячи з пояснень самого Нацбанку містить краєвид: Дніпро в районі Чернечої гори (Канів Черкаської області) – місця поховання Тараса Григоровича. Важко сказати, скільки людей "візнають" цей краєвид, жодного підпису немає (та й навряд-чи його можна було б розмістити на банкноті – це ж грошова одиниця, а не путівник).

Проте основне "сміслові навантаження", наскільки можна зрозуміти замисел невідомих редакторів, несе зображення сліпого кобзаря з хлопчиком-поводирем (образи є у "Катерині", хлопчик – це син головної героїні).

Все це, ймовірно, "бонус" до зображення звабленої москалем та покинутої напризволяще Катерини, котра народила байстрюка, була вигнана з дому та покінчила життя самогубством. І Катерина, і кобзар з хлопчиком на банкноті – "цитати" з картин Шевченка. Упереджуючи закиди шевченкознавців, автор готовий погодитися, що є й інші інтерпретації згаданих образів, але в даному контексті це не так важливо. Важлива якраз варіативність тлумачень та наявність підстав сумніватися у чистоті намірів творців нового дизайну.

Ризикну припустити, що для них важливим було зіграти на тому, що в Російській імперії купюра номіналом сто рублів також містила зображення Катерини – імператриці Катерини II, і навіть мала "неформальне" найменування – "катеринка". З цією асоціацією вже активно "бавляться" в окремих інтернет-ЗМІ, про нього не забули нагадати й у згаданій публікації в колишньому рупорі лєнінського комсомолу.

Висновки зі всього цього – сумні. Хоча нова купюра вводиться в обіг у цьому 2006 році, однак є підстави підозрювати, що її вигляд було затверджено ще в період 2003-2004 років тими самими людьми, які внесли зміни до оформлення інших банкнот. Те що протягом року це "не розгледіли" стало чудовим приводом для того, щоб познущатися і конкретно з Віктора Ющенка та й з українців загалом.

На жаль, Батьківщина (чи Родина?) не знає імен тих скромних героїв, котрі не лише "зіпсували" символічний код національної валюти, але й зловтишаються над безпорадністю "батька" гривні та його консультантів. І дійсно, ну як можна так легко потрапляти у найпримітивніші капкани?

P.S. Чи випадково не було серед мистецтвознавців, які консультували Нацбанк автора найбільш резонансної публікації останніх років про Кобзаря ("Вурдалак Тарас Шевченко") Олеся Бузини? Оскільки в творчому доробку Бузини є й роботи про Лєсю Українку (нагадаємо – її зображення розміщене на 200 гривневій купюрі), то нова версія останньої "невідредагованої" банкноти також міститиме багато "родзинок".

Андрій Стародуб, кандидат історичних наук

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегшення бюрократичної документації або будівництва,

просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

"Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві"

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Усе тільки розпочинається: Убити президента

Є такий анекдот, бородачій: "Лінкольна вбили, Герфільда вбили, Кеннеді вбили, у Форда стріляли, у Рейгана стріляли, Клінтона хотіли звалувати. Мадам, Ви і надалі хочете, щоб ваш чоловік став президентом Сполучених Штатів?" На жаль, у цій історії багато правди. 16-го президента США Авраама Лінкольна, за якого в Північній Америці було скасовано рабство, переможця у громадянській війні між Північчю та Півднем, одного з найпопулярніших в американській історії політиків, було смертельно поранено 14 квітня, через п'ять днів після капітуляції мешканців Півдня. Кілер - актор Джон Бут - був одним зі змовників, які поставили перед собою завдання - знищити провідних політиків Півночі.

Це був перший успішний замах на президента Сполучених Штатів. І перший, і всі наступні, було здійснено за допомогою вогнепальної зброї. 2 липня 1881 року у 20-го президента США Джеймса Герфільда, якого співвітчизники вважали втіленням розуму, на вокзалі Вашингтон - Пенсільванія стріляв Чарльз Гіто. Через 80 днів Герфільд помер. Свій вчинок Гіто пояснив особистою антипатією до президента. Американцям набридла ця стрілянина, і вони вирішили забезпечити своїх президентів кращою охороною. Особливо їм це вдалося у період між двома світовими війнами. Свідчення цього - невдала спроба замаху на "велику трійку" (Сталін, Рузвельт, Черчілль) під час Тегеранської конференції 1943 року.

Але настав мир, американці розслабилися, а 22 листопада 1963 року пролунав грім. Даллас, Техас. Цього разу застрелили 35-го президента Джона Кеннеді, якого американці дуже любили.

Минуло 42 роки з часу вбивства Кеннеді, але й досі професіонали та аматори порпаються у цій історії. Основних версій дві. Згідно з першою, офіційною, убивцею був одинак Гарві Освальд. Версія ґрунтується на висновках комісії Воррена. Проте вона викликає дедалі більше сумнівів. Обґрунтування іншої версії, що має назву "трав'янистий пагорб", опубліковано на сторінках солідного англійського журналу Science and Justice. Очевидець тих подій, Джин Гілл, відома як "леді в червоному", стверджувала, що виразно чула постріл із-за пагорба, однак коли вона побігла туди, її зупинили два полісмени. Публікація викликала широкий міжнародний відгук. Автором статті є відомий британський криміналіст Томас, чий авторитет у таких справах незаперечний. Ґрунтуючись на ретельних дослідженнях, проведених за допомогою новітніх акустичних технологій, науковець переконливо доводить, що в Кеннеді стріляли принаймні двоє чоловіків - Освальд і ще хтось, саме з того пагорба. Сам Томас на 96,3% переконаний у своїх припущеннях. У президента США було зроблено чотири постріли: тричі вистрелив Освальд, а раз - невідомий. Це підтверджують численні теорії змови, яких нараховують близько десятка.

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

Відразу після вбивства поспішили звинуватити КДБ, що нібито завербував Освальда під час перебування того в СРСР. Потім намагалися звалити все на Кастро. Авторі експозиції Далласького музею змови вважають, що Кеннеді став жертвою спільних зусиль ЦРУ, ФБР і мафії, що відстоювали інтереси військово-промислового комплексу. У світлі останніх досліджень стає очевидно, що комісія Воррена виконала свою роботу недбало.

Ця версія побічно підтримується наступними двома головними вбивствами. 4 квітня 1968 року застрелили борця за права чорношкірих - священика Мартіна Лютера Кінга. 4 червня того ж року в Лос-Анджелесі в готелі "Амбасадор" пострілами з пістолета вбили брата Джона Кеннеді, кандидата у президенти США Роберта. Кеннеді-молодший мав реальні шанси стати керівником країни. Версія теорії змови така: ЦРУ не змогло пробачити обом братам скасування плану операції десанту на Кубу, який "контора" розробляла тривалий час.

Така стрілянина по президентах серйозно підірвала авторитет США у світі як країни, з якою можна мати справу. Якщо тут так легко вбивають президентів, то США не може претендувати на роль світового лідера.

Американці заметушилися. Спроба замаху на 38-го президента США Джеральда Форда 1975 року провалилася. 26-літня Лайза Фром стала першою жінкою, що поповнила ряди президентських кілерів. Спроба не вдалася завдяки пильності охорони. Наступною жертвою мав стати 40-й президент Рональд Рейган. 30 березня 1981-го його було важко поранено, але він вижив і навіть зміг майже сім років керувати державою. Але "ура" доблесним охоронцям президента не кричали: Роні вижив завдяки майстерності хірургів.

Громадськість США була шокована, коли прочитала в газетах розшифрування аудіозапису екстреного засідання керівництва США, що відбулося одразу після замаху. В рейганівській команді панував хаос.

Тодішній держсекретар США Хейг поспішив оголосити себе тимчасово виконувачем обов'язків керівника держави, хоча, відповідно до законодавства, спадкоємцем мав стати віце-президент. Але віце-президента Джорджа Буша-старшого не могли знайти протягом кількох годин, тому що той перебував з "ядерним чумайданчиком" у літаку. Де перебували інші "ядерні чумайданчики", не було відомо. Їх шукали кілька годин. Увесь цей час Сполучені Штати були

беззахисні перед ядерною погрозою з боку СРСР.

Цей урок американці засвоїли добре. Коли 1994-го у Борисполі приземлився літак з Біллом Клінтоном на борту, то поважний гість протягом півгодини не ступав на гостинну українську землю. Коли ж змерзлі журналісти спробували з'ясувати причину зволікання, охоронець відповів: "У вас ще не вбивали президентів". Спецохороні знадобилося лише 30 хвилин, щоб переконатися в безпеці місця прибуття президента.

Але історія на цьому не закінчується. За повідомленнями деяких американських ЗМІ, на нинішнього, 43-го президента США Джорджа Буша-молодшого готував замах Усама бен Ладен. Тільки два президенти США, перебуваючи на своїй посаді, померли своєю смертю. Першим з них був 9-й президент США Вільям Генрі Гаррісон, який 4 березня 1841 року, проїхавши верхи Пенсільванського авеню і зачитавши на морозі двогодинну інаугураційну промову, застудився, а через місяць помер від запалення легенів. І 1945-го помер Франклін Делано Рузвельт, який відбув у Білому домі цілих 12 років.

Україна також не випадає із загальної світової терористичної картини. Час від часу українська громадськість переживає чергову порцію інформації про "змову з метою убивства" високопоставлених держчиновників. З наближенням виборів такої інформації стає дедалі більше. У нас навіть є вже своя історія цієї справи. На відміну від США, у нас кілерів не знаходять.

Розпочиналося все просто. Першим терактом незалежної України став замах на Леоніда

Кравчука. 27 листопада 1991 року в Харкові (за три дні до перших президентських виборів) під час виборчої кампанії, о 10.30, невідомий на центральному ринку замахнувся ножом на тодішнього голову Верховної Ради. Леонід Макарович не постраждав - удар узяв на себе начальник охорони Віктор Паливода. Цілився у майбутнього першого президента професіонал. Удар був спрямований у серце під ліву руку, де закінчується бронезилет. Ковзнувши по пістолеті охоронця, ніж наткнувся на кобуру і зробив глибокий підріз до живота.

Злочинцеві вдалося втекти. За фактом замаху було порушено кримінальну справу, але кілера так і не знайшли, хоча правоохоронці потім стверджували, що напад здійснив психічнохворий. Після цього обов'язковою деталлю гардеробу Леоніда Макаровича став вовняний жилет: говорили, що він маскує захищений під ним бронезилет. Замах мав політичний характер. Дотепер залишається загадкою, хто і навіщо його організував.

Замахів на Леоніда Кучму, про які стало відомо громадськості, було два: в Сумах 1999-го і в Баден-Бадені 2004-го. У травні 2003 року в

Українські політики полюбляють зброю -
Голова "Нашої України" Роман Безсмертний з
"революційною" рушничкою

Міністр-мільйонер Юрій Луценко,
теж з "революційним максімом"

Політолог Дмитро
Видрін прийшов пострі-
ляти в депутатський
стрілецький клуб

деяких інтернет-виданнях з'явилися матеріали про підготовку замаху на президента або прем'єр-міністра. Перед приїздом голови держави на об'єкт у Вишгороді затримали групу людей у автомобілі з фальшивими документами і номерами аміністрації Президента. У них виявили цілий арсенал зброї. Крім того, на прес-конференції восени 2003 року сам Леонід Данилович розповів журналістам про те, що ледве не загинув під час поїздки в Бразилію: у старого президентського лайнера не могло розкритися шасі.

Однак повернімося до офіційно зафіксованих спроб замахів. Перше з них, як уже було згадано, належить до періоду виборчої кампанії Кучми 1999 року. Між першим і другим туром під час робочої поїздки президента в Сумську область 29 жовтня, за інформацією СБУ, було затримано громадянина із кримінальним минулим, що організував замах на кандидата. Затриманий зізнався, що готував теракт не один, а зі спільниками. Проти кілера порушили кримінальну справу.

Ще одна змова проти Леоніда Кучми також збіглася у часі з передвиборною кампанією, щоправда, цього разу Данилович був не активним учасником, а спостерігачем. Про планований замах стало відомо, коли Кучма проходив курс реабілітаційного лікування в Німеччині. Служба безпеки одержала оперативну інформацію, що нібито в одній із західних країн готують замах на Президента України. Лист, написаний чорним фломастером друкованими літерами, передали в німецьке посольство.

Після цього українська сторона разом із правоохоронними органами Німеччини вжила низку заходів, зокрема із забезпечення безпеки Президента, а ще почала проводити оперативно-розшукові роботи, під час яких з'ясувала, що реальної загрози життю Кучми не було. Порушили кримінальну справу за частиною 1 статті 259 Кримінального кодексу "Свідомо неправдиве повідомлення про підготовку вибуху, підпалу або інших дій, що загрожують життю людей або з

Депутат від Партії Регіонів –
Тетяна Засуха

іншими важкими наслідками". Зважаючи на обставини, автора знайшли швидко: ним виявився 34-літній мешканець Донецька, який до 1995 року служив оперуповноваженим карного розшуку.

Ефектним був замах на кандидата у президенти, лідера ПСПУ Наталію Вітренко під час позаминулих президентських виборів. У юрбу людей, що прийшли на зустріч з лідером прогресивних соціалістів, кинули дві гранати, унаслідок вибуху поранено 33 осіб, 18 госпіталізовано. Один потерпілий через кілька днів помер. Рейтинг постраждалої різко зріс. Але після розслідування, що тривало два роки, стало відомо: такий собі Іванченко погодився "розіграти спектакль" замаху на Вітренко і посидіти 3-5 днів у СІЗО за 3 тисячі доларів.

Утім на цьому історія українських спектаклів закінчується. В автокатастрофі, яку ніхто, крім міліції, не вважає випадковою, загинув голова Народного руху України В'ячеслав Чорновіл. ДТП трапилося 26 березня 1999 року на Бориспільській трасі. Більшість експертів вважає, що під час усунення Чорновола використовували схему, аналогічну до тої, за якою усували радянського білоруського лідера Петра Машерова.

Версій, кому заважав Чорновіл, не бракує: конфлікт у партії і боротьба за лідерство, побоювання, що Чорновіл може скласти конкуренцію Кучмі на президентських виборах-1999, і навіть інтереси російських бізнесових кіл, яким було перекрито шлях до приватизації транзит-

них енергетичних шляхів. Цей проект блокував В'ячеслав Максимович.

Найновіша українська історія - взагалі детектив. Віктор Ющенко та отруєння його діоксином. Чи інформація про те, що російсько-осетинська група готує замах на життя Президента Ющенка... Сюди можна додати і "самогубства" колишніх міністрів Кірпи і Кравченка. Вбивства журналістів, бізнесменів...

МАЙКЛ

"Аль-Каїда" використовує СНІД як зброю

Військове керівництво Великобританії переконане, що ісламські екстремісти провадять активні пошуки терористів, заражених СНІДом, щоб інфікувати тих, хто вижив унаслідок теракту, а також рятівників. У зв'язку із цим британське військове керівництво розіслало відповідний циркуляр в Ірак і країни Європи, де дислокуються британські війська, -- пише газета La Stampa. Згідно із планами "Аль-Каїди", заражена кров камікадзе повинна стати смертельним інструментом епідемії, яка поширюється в районі вибуху. Згідно зі заявами експертів із боротьби з тероризмом, фрагменти кісток і тканин терориста-смертника дійсно можуть проникнути в шкіру людини в радіусі 50 метрів від епіцентру вибуху. Щоб обмежити можливість зараження, британські солдати отримали наказ бути в спеціальному захисному одязі під час перебування на посту або надання допомоги жертвам теракту.

"Впродовж 2005 року в Україні на виробництві загинуло 1088 осіб, а впродовж 6 місяців 2006 року - 437".

Державний департамент промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
 Головний редактор:
Євген Штендера
 1 (613) 726-3187
Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
 e.shtendera@ottawa-litopys.org
 litopys@mondenet.com

Набридло слухати НІТТЯ

Набридло. Журналістика - погана й невдячна справа. Як говорить Марк Твен, половина тих, хто купить газету, тебе й не помітить, половина тих, хто помітить, не прочитає, половина тих, хто прочитає, не зрозуміє, а половина тих, хто зрозуміє, відразу забуде.

Здебільшого так і є. Проте іноді відчуваєш, що треба написати. Є речі, які набридають майже кожному. Ну хто довго терпітиме й слухатиме людину, яка постійно ние. А нити чомусь узяла собі за звичку значна частина суспільства. Улюблена тема - розчарування після Помаранчевої революції звучить як ніколи смачно. Розпочали з корупційних скандалів. Кричали, як могли. Наочний приклад масового маніпулювання свідомістю через ЗМІ. Тільки дивує одне: гаразд, Порошенко, Жванія, Червоненко - корупціонери. Гаразд, довести це через правосуддя неможливо, бо воно начебто в руках людей Президента. А чому тоді самовіддані борці з корупцією Зінченко та Турчинов не оприлюднили жодних вагомих доказів своїх широко масштабних розслідувань у тих-таки ЗМІ? Хоча найдивніше не це. Тоді як далеко не юна красуня Юля Тимошенко на очах у всієї країни намагається передати НЗФ своєму земляку Коломойському, країну, мов заціпило. Всі мовчать. Цікаво, до речі, як наші праві Шкіль і Лук'яненко ладнають у команді лідерки БЮТ із Бродським, Коломойським, Губським, Волковим, Задорожнім - останнім представником Кучми в парламенті, членами СДПУ(о), які переходять у "Батьківщину"? Компанія, мабуть, не в особливому захопленні від їх вишиванок і патріотичних брошур. Та й сама Юля Володимирівна, якщо не зраджує пам'ять, підтримувала в Дніпропетровську російські театри і донедавна не згадувала, що вона з давнього козацького роду...

Про що це я? Про вдячність насправді. За два останні століття ми маємо третій шанс відродити націю. І суть боротьби, яка відбувається у країні, далеко не в економіці, далеко навіть не у

правах і свободах громадян. Це радше підводні течії. Народ стає повноцінним, коли читає книжки рідною мовою, дивиться свої фільми, слухає свою музику, свої ефемки, має своїх художників. Можна збудувати заможну і демократичну державу і без цих нібито банальних сьгодні речей. Тільки ким станемо?

Звичайно, на промоцію, підтримку і створення власних культурних продуктів потрібні гроші. І тут питання стоїть ще гостріше: чи потрібні ці продукти космополітичній або проросійській буржуазії, яку представляють блоки Януковича і, якщо бути відвертим, Тимошенко? Колоніальна еліта, її бізнес та політики, які його лобіюють, сприймають українців винятково як мешканців сіл і містечок. Чи можна такий процес подолати в ХХІ сторіччі силоміць?

Ні, ані кількісно, ані якісно, так само, як не зарадиш справи заборонами чи тиском. Що тоді залишається? Створювати продукт, який би конкурував із російським, перетягуючи на наш бік культурного споживача. Створити можна, і таланти є. Проблеми тільки з капіталом. Чому нашій інтелігенції ставили кліше "українська буржуазна"? Так-так, вона і буржуазію свою підтримувала, і за її кошти видавала українські газети та книжки.

Яким би не був бізнес, що стоїть за націонал-демократичним силами (відверто кажучи, мене трохи нудить від таких зворотів, але це реальність), іншим мегамат наші митці й науковці взагалі непотрібні, нецікаві. Вони для них не дотягують до російських. І Порошенко, і

Мартиненко, і Слободян, й інші бізнесмени із пропрезидентської команди підтримували й підтримують фінансово саме українські рухи як політичні, так і культурні.

Хоча й це не головне. Основне завдання української влади - змусити капітал у країні працювати на користь нашого національного відродження. От тільки зробити це можуть люди, для яких справді є українське питання в цій державі, а не ті, які згадують про козацьке коріння перед виборами і спілкуються в місті, де народилися, або на Донбасі російською.

Після царювання Кучми поволі взагалі перестаєш розуміти, що дехто розуміє під поняттям "українець" (відразу згадується книжка "Україна - не Росія"). Тому коли сьгодні йдеться про розчарування та інші нісенітниці з боку деяких помаранчевих, хочеться запитати: а за що ви там на майдані стояли? За ковбасу? За те, щоб перегнати Америку за темпами збільшення зарплат? Тут варто, мабуть, згадати приклад повоєнної Японії, розквіт якої розпочинався із вкладення капіталу в освіту й ноу-хау. Власне, для України нові технології зараз це не що інше, як розвиток культури, хоча й звучить це як лінгвістичне протиріччя. Оскільки окрім балачок та писанини про аріїв, тисяч героїв і письменників, які не стали лауреатами Нобеля, чи поодиноких літераторів і музикантів, далеко не таких успішних за межами країни, як того хотілося б, нічого конкурентного у нас наразі здебільшого й немає.

Зняти чудовий фільм про київські субкультури, та й той російськомовний. Справді хорошого автора з України переклали десятками мов, і знову - російськомовний. Нам, як кисень, потрібне власне якісне мистецьке ноу-хау, яке не буде виховувати (як цього дуже домагаються творці ура-патріотичної літератури), а просто викликати захоплення й повагу до себе як народу, що вміє творити й вражати інших. Інших, а не тільки самих себе - власними національними й політичними

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
- work permits
- permanent resident applications
- appeals

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP
Tel: (613) 566-2855; (613) 566-2839; (613) 238-2022;
e-mail: nmalyna@perlaw.ca
e-mail: wcreates@perlaw.ca,
www.perlaw.ca
90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, Ont., K1P 1E2

проблемами в заявленому вигляді, будь вони в постмодерному, будь у просвітянському наративі. Бо вся мрія нашого ідейного спаду насправді дуже проста - виховати українського космополіта.

Саме українського. Який також, як і європейський або російськомовний інтелектуал, зможе сказати, що для нього немає різниці між культурами, расами, народами. Але не переходитиме на іноземну мову, рефлексивно відчуваючи, що він вихований у самодостатньому, а не маргінальному середовищі і свідомо, і підсвідомо зацикленому на національному питанні.

І, вочевидь, це розумить нинішня влада. Створення мистецького арсеналу, музею Марчука, підтримка українського видавця, вперше за стільки років закладена в бюджеті. Вшанування жертв Голодомору, рекламація трипільської культури, збільшення зарплати вчителям, тестова система вступу до ВНЗ, яку планують. А Президент, який чи то на Донбасі, чи то у Львові балакає українською мовою, а львівські ефемки, які майже всі за рік почали давати щонайменше 50 відсотків україномовного репертуару...

Усі ці фактори аналогічно впливають і на відновлення соціальної справедливості, вперше за сотні років ми рухаємося у правильному напрямі, не без проблем, звісно. Про визнання воїнів УПА сьогодні просто не заявив, про заперечення офіційної двомовності також. Але хіба є в країні ще який-небудь інший потужний вектор саме українського спрямування, окрім Ющенка?

За рік у країні відбулися більші зміни, аніж, можливо, за ціле сторіччя. Коли ще наш Президент вимагав перед світовою спільнотою визнати геноцид проти українців? Коли ще говорили, що наші міністри їдуть у Росію з перекладачами, а посадовці висували їй ультиматуми? Коли ще українці могли публічно бодая говорити про те, що нас робить тими, ким ми є? Яке в біса розчарування? Наш шлях невідворотний. Хода на Схід розпочалася.

Олесь КУЛЬЧИНСЬКИЙ

Московськонаправлені попи хочуть скасувати українську церкву

Предстоятелі помісних православних церков направили президентові, спікерів Верховної Ради й у Кабінет міністрів офіційне звертання, у якому засудили існування в Україні УПЦ Київського патріархату. На думку авторів листа, УПЦ КП є головною причиною існуючого розколу в українському православ'ї.

Зокрема, у зверненні відзначено, що розкол, що відбувся після створення УПЦ КП, привів до істотної "політизації релігійного середовища на Україні". Також у зверненні висловлюється протест проти передачі Єкатерининського собору в Чернігові УПЦ КП. Представники православних церков закликали "врегулювати в правовому руслі церковне питання в Україні". Звернення підписали предстоятелі православної церкви в Америці, Чехії і Словаччині, митрополити православних церков європейських країн, Африки, а також глава УПЦ МП митрополит Володимир.

Сучасна російська ікона

...А Московський патріархат в особі одеського попа знову піде в зовнішню політику України

Представник Української православної церкви (Московського патріархату), митрополит Одеський і Ізмаїльський Агафангел виступив проти планів приєднання України до НАТО і Євросоюзу. Про це він заявив під час круглого столу в Москві, підкресливши також необхідність надання російській мові статусу державної. "Зараз дуже багато кажуть про "європейський вибір" України, про вступ України в НАТО. Правителі України намагаються переконати нас у тому, що жодним чином не зашкодить дружнім відносинам з Росією. Однак зовсім очевидно, що НАТО - ворожий Росії і всій православній цивілізації блок", - заявив митрополит.

"Не менш згубно", на думку ієрарха, і прагнення України в Європу. "Це є черговою спробою здійснити багатовікове прагнення протестантсько-католицького, масонського і безбожного Заходу відірвати Україну від єдності зі світовим центром Православ'я - Москвою і втягти її в орбіту західних лжецінностей, зробити її частиною системи нового світового порядку", - заявив митрополит.

Він також висловив заклопотаність нагнітанням в Україні ситуації навколо проблеми російської мови, яку сам митрополит вважає надуманою. "Ажіотаж навколо статусу російської мови розпалюється націоналістичними силами з одною метою - відірвати населення України, яке говорить російською мовою, (а це більш 50% населення країни) від своїх духовних і культурних коренів". У цьому зв'язку він заявив про необхідність проведення референдуму про надання російській мові статусу другої державної на всій території України. "Тільки так можна відстояти права російського і російськомовного населення в Україні. Таке рішення стане важливою перемогою східнослов'янської православної цивілізації над грубим напором русофобського й антиправославного Заходу", - сказав митрополит Агафангел.

Він також підкреслив важливість збереження єдності Московського патріархату і виступив проти створення єдиної помісної церкви в Україні. "Весь історичний досвід переконує нас: відрив від Церкви Російської означає для Української Церкви гоніння і загибель, означає насадження католицизму й унії", - сказав митрополит.

"Після спланованого і здійсненого Заходом відколу Чорногорії від Сербії решта православних народів і їхні помісні Церкви повинні зрозуміти, що без великої православної Росії Православ'я стане маргінальним у світовому масштабі, а східнохристиянські народи підуть з історії", - вважає митрополит Агафангел.

За минулий рік українській державності завдано такого удару, який можна порівняти хіба що з Берестечком чи Полтавою. Фактично скомпрометовано образ українця-лідера. І це найстрашніше. Хочеться вірити, що принаймні перша частина популярного в народі пророцтва Ванги про "повернення комуні в Україні, але ненадовго" справдиться ще до зими.

Віктор Шевчук – науковець

За американську астронавтку Марію Стефанишин на Львівщині молилася уся її родина

21 вересня американський корабель "Атлантіс" успішно приземлився на мисі Канаверал у штаті Флорида. Разом із членами екіпажу у космосі побувала астронавтка українського походження Марія-Хайді Стефанишин-Пайпер. Її родичі, що проживають у Львівській області, із хвилюванням дивилися по телевізору, як під час прес-конференції астронавтів на авіабазі "Елінгтон Флд" не встигла адаптуватися до земних умов 43-річна Хайді двічі зомлівала.

"Увесь час, поки Хайді знаходилася в польоті, моя родина і родина брата Михайла за неї молилися, а в нашій церкві замовляли служби за її успішне повернення на Землю, - розповіла двоюрідна сестра астронавтки Марія Бабій. - Одночасно рідня в селі Якимів також зверталася до Божої матері за допомогою. Адже сила молитви дуже велика, особливо коли зі словом любові і надії до Неї волають відразу кілька людей. А в нас рід великий і побожний, у ньому є і священники". Саме в ці ж дні у село Руда-Сілецькая, що у Кам'яно-Бузькому районі, привезли з Португалії статую Фатімської Божої Матері. Священик місцевої церкви отець Богдан Стефанишин - двоюрідний племінник австронавтки - також молився з парафіянами за щасливе повернення американської тітки.

Українці нічого не знали про те, що відбувається в центрі керування польотом НАСА в Хюстоні. Раніше посадку "Атлантіса" планували на середу, але потім було прийнято рішення перенести її через погану погоду на четвер, 21 вересня.

"Випадків не буває, - упевнена Іванна Стефанишин - дружина двоюрідного брата Хайди Михайла Стефанишина із селища Новий Яричів. - Саме 19 вересня Фатімська Божа Мати прибула в Україну. А в четвер, 21 вересня, у день великого християнського свята Різдва Богородиці, коли ми усі молилися в церкві, Хайді успішно приземлилася. Наші слова були почуті! До того ж це день її іменин, адже у водохрещенні вона Марія. І я анітрошки не сумніваюся, що саме Богородиця врятувала життя астронавтам. Адже зараз, коли подивилися і послушали Хайді по телевізору, ми довідалися про ті хвилювання, що їй довелося пережити". Тепер уся численна рідня з нетерпінням чекає приїзду Стефанишин-Пайпер в Україну. Тим більше, що запрошення Хайді отримала, у тому числі і від Президента Віктора Ющенка.

Про Чорновола зняли фільм

В Україні знято художньо-документальний фільм про життя і діяльність відомого українського політика і громадського діяча, лідера Народного Руху України В'ячеслава Чорновола.

Як повідомив на прес-конференції в Києві режисер фільму Володимир Онищенко, у фільмі демонструються унікальні хронікальні кадри НРУ, які ніколи не показували по телебаченню. Важливу роль у стрічці грають екранізовані протоколи допитів головного героя. За його словами, головним стрижнем кінострічки "Той, хто розбудив Кам'яну державу" стала українська народна казка "Кам'яна держава", із сюжетними колізіями якої, на думку сценариста, метафорично співвідноситься доля Чорновола.

Онищенко підкреслив, що "слова у фільмі документальні, і в ігрових сценах він, режисер і сценарист, від себе слів не додавав". Роль головного героя виконує Сергій Романюк. "Головним було відобразити шлях і горна, через які пройшов Чорновіл, трагічно загинув, і не дожив до тих часів, за які все життя борвся", - сказав Романюк.

Слідчого КДБ у стрічці зіграв український актор Євген Паперний. Він сказав, що з великим задоволенням зіграв у фільмі про "щирого, справжнього героя України". Знімався фільм у багатьох містах України. Зокрема, у Києві, Маріуполі, Донецьку, Львові. Тривалість фільму - 1 година 40 хвилин.

І Ющенко взявся за справу Чорновола

Президент В. Ющенко дав доручення керівництву правоохоронних органів щодо продовження розслідування загибелі В'ячеслава Чорновола. "Ми зараз повертаємося до цього питання у вигляді чергового доручення президента", - сказав він журналістам після відкриття пам'ятника загиблому лідерові Народного руху в Києві.

Президент висловив переконання, що, "виходячи з тих матеріалів, які накопичилися в прокуратурі та слідчих органах", правоохоронці повинні вийти "на нові висновки, які, скоріше всього, підведуть нас до того, що це не була побутова історія". "Я не хочу випереджати розслідування, але зазначу, що для влади і для правоохоронних органів це є темою професійного сумління і громадської свідомості", - сказав Ющенко. Під час урочистої він наголосив, що Україна зустрічає 15 річницю незалежності без Чорновола - "це щось неправильно".

У свою чергу вдова Чорновола Алена Пашко в коментарі "Українській правді" висловила сподівання на завершення розслідування справи щодо "цинічного вбивства" її чоловіка. На даний момент, за її словами, жодної офіційної інформації щодо стану розслідування справи у неї немає.

Пам'ятник Чорноволу відкрили Ющенко та Пашко. Окрім них, квіти до пам'ятника також поклали прем'єр Віктор Янукович, спікер Олександр Мороз, Борис Тарасюк і заступник голови Київської міськдержадміністрації Олесь Довгий, а також дружина президента Катерина Ющенко. Слідом за вищими особами держави квіти поклали представники уряду та різних політичних сил. Водночас сина В'ячеслава Чорновола Тараса під час відкриття пам'ятнику помічено не було.

Балаканина замість розслідування

Генеральний прокурор України Олександр Медведько вважає, що нині немає жодних підстав говорити про вбивство В'ячеслава Чорновола. Під час президентських виборів 1999 року В'ячеслав Чорновіл був одним із потенційних переможців, проте його загибель залишила українцям вибір лише між Леонідом Кучмою і Петром Симоненком. Під час прес-конференції він заявив, що наявні докази свідчать про випадкову авткатастрофу.

Також пан Медведько повідомив, що телефоном розмовляв щодо цього питання з міністром внутрішніх справ Юрієм

Луценком і попросив його передати в Генпрокуратуру інформацію, яка мала б підтверджувати факт умисного вбивства В. Чорновола.

За словами Ю. Луценка, такі докази містяться в свідченнях одного з допитаних свідків, які є в кримінальній справі. Йдеться про свідчення, згідно з якими, до загибелі В'ячеслава Чорновола причетні окремі високопосадовці особи з Російської Федерації. О. Медведько наголосив, що такі свідчення "дещо фантастичні", та відмовився назвати прізвище людини, яка надавала їх. При цьому він додав, що цього свідка неодноразово притягували до адміністративної відповідальності, він навіть перебував у міжнародному розшуку.

Проте сам Юрій Луценко під час брифінгу назвав своє переконання громадянською позицією та додав, що воно ґрунтується на матеріалах слідства у цій справі: "На цей момент є декілька обставин, які приводять мене до громадянського та професійного переконання, що це не була звичайна ДТП... Бажання Генпрокуратури припинити ті вислови, що лунали й від Президента, й від мене, й від інших людей, які дещо знають у цій справі, по-людськи я зрозуміти можу, але професійно – ні".

Пан Луценко також припустив, що справу Чорновола Генпрокуратура може закрити через невстановлення осіб, які вчинили злочин. Водночас колишній помічник міністра внутрішніх справ Микола Степаненко, який уже сім років розслідує загибель В'ячеслава Чорновола, називає неправдивими заяви і генпрокурора Медведька, і міністра внутрішніх справ Луценка. Як повідомив "5 канал", колишній міліціонер переконаний: замах на лідера Народного Руху готували високопосадовці не Росії, а України. М. Степаненко запевняє, що свідчення офіцера російських спецслужб не містять інформації про замовників убивства з РФ.

Табачник прирік мрію Ющенка на провал

Віце-прем'єр Дмитро Табачник вважає, що спроба створити єдину помісну церкву в будь-якій формі при втручанні державних органів приречена на провал. "Не буває швидкого вирішення конфесійних проблем. Вони можуть вирішуватися тільки на підставі чітко вивірених норм законодавства", - сказав він в інтерв'ю газеті "Київський телеграф", опублікованому в суботу.

Також віце-прем'єр вважає, що потрібно поважати будь-яке об'єднання віруючих і називати його так, як вони самі себе визначають. "Це не може бути кличкою, прізвиськом, штучно придуманою вербальною конструкцією", - відзначив він. Як повідомлялося, президент Віктор Ющенко неодноразово виступав за необхідність подолання міжконфесійних протиріч у країні і утвердження єдиної помісної православної церкви.

Питання створення єдиної помісної церкви в Україні розглядався в ході підготовки Універсалу національної

єдності, підписаного в серпні цього року президентом Віктором Ющенком, прем'єром, спікером і лідерами парламентських фракцій, крім Блоку Юлії Тимошенко. В остаточному варіанті Універсалу національної єдності не передбачає створення єдиної помісної церкви в Україні.

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

Ющенко гасив пожежу, бо не хотів сидіти, як баран

Президент Віктор Ющенко заявляє, що був змушений втрутитися у гасіння пожежі біля своєї резиденції у Криму, оскільки не міг дивитися на те, як вогонь знищує унікальні кримські дерева. "Жахливо дивитися на те, що знищується за хвилину і росте десятками років. На той кримський дуб, який завтовшки 15 сантиметрів, але йому вже близько 80 років", - сказав Ющенко журналістам у Нових Сорочинцях.

"Я не хотів, як баран, сидіти і дивитися, як ця пожежа йде на резиденцію, на твою родину, і нічого не робити", - додав президент.

Він розповів, що вирішив вночі виїхати на місце пожежі, хоча до цього мав розмову з представниками міністерства з надзвичайних ситуацій, "з республіканською службою, пожежниками, міліцією". "Я побачив, як бездарно стоять машини на дорозі і можуть заблокувати будь-який рух. Якщо через 1,5 – 2 хвилини перекинеться цей вогонь на ліву сторону дороги, я думаю, що там би ніхто не вижив. Всі ті машини з автобусами і самоскидами залишилися би там", - розповів Ющенко.

"Більше того, буквально під пожежею знаходилася резиденція голови Верховної Ради, ну як я міг спокійно сидіти?", - додав він. Як відомо, пожежа виникла в ніч з 14 на 15 серпня в районі селища Олива, неподалік від кримської резиденції президента.

"Українська правда"

The Difference Between Men and Women

EATING OUT

When the bill arrives, Mike, Charlie, Bob and John will each throw in \$20, even though it's only for \$32.50. None of them will have anything smaller, and none will actually admit they want some change back.

When the girls get their bill, out come the pocket calculators.

MONEY

A man will pay \$2 for a \$1 item he wants.

A woman will pay \$1 for a \$2 item that she doesn't want.

BATHROOMS

A man has six items in his bathroom: a toothbrush, shaving cream, razor, a bar of soap, and a towel from the Holiday Inn.

The average number of items in the typical woman's bathroom is 337. No man will be able to identify most of these items.

ARGUMENTS

A woman has the last word in any argument. Anything a man says.

After that is the beginning of a new argument.

CATS

Women love cats.

Men say they love cats, but when women aren't looking, men kick cats.

THE FUTURE

A woman worries about the future until she gets a husband.

A man never worries about the future until he gets a wife.

SUCCESS

A successful man is one who makes more money than his wife can spend. A successful woman is one who can find such a man.

MARRIAGE

A woman marries a man expecting he will change, but he doesn't.

A man marries a woman expecting she won't change and she does.

DRESSING UP

A woman will dress up to go shopping, water the plants, empty the garbage, answer the phone, read a book, and get the mail.

A man will dress up for weddings and funerals.

OFFSPRING

Ah, children. A woman knows all about her children. She knows about dentist appointments and romances, best friends, favorite foods, secret fears and hopes and dreams. A man is vaguely aware of some short people living in the house.

Скандал у Норвегії

Після того, як 5 серпня провідна норвезька газета Aftenposten надрукувала есей Юстейна Гордера "Народ, обраний Богом", світом прокотилася хвиля критики, націлена проти одного з найуспішніших сучасних норвезьких письменників, автора світового бестселера "Світ Софії" (укр. переклад Н. Іваничук: Літопис, 1998), засновника премії Софії за значні внески в охорону довкілля в Норвегії, офіцера почесного ордену св. Олафа.

"Ми не визнаємо більше держави Ізраїль", – пише Юстейн Гордер у тепер опально відомій статті. "Всьому є своя межа: і нашому терпінню, і нашій толерантності. Ми не віримо в те, що Божа обітниця уповноважує на окупацію та апартеїд... Ми кажемо: сором вам, хто підтримує апартеїд, сором вам, хто здійснює етнічні чистки, сором вам, хто чинить терористичні акти, націлені проти цивільного населення, – будь то "Хамас", "Хезболла", чи держава Ізраїль... Ми не визнаємо кордонів колишнього Царства Давидового за карту сучасного Близького Сходу. Один єврейський равин дві тисячі років тому сказав, що Царство Боже не можна здобути через відвойовування земель Царства Давидового, бо Царство Боже – в нас самих, воно між нами. Царство Боже – це милосердя та прощення..."

В одному з пізніших інтерв'ю Гордер пояснив, що мав на увазі "не право на існування держави Ізраїль із кордонами зразка 1948 року, а державу після розширення кордонів 1967-го", а читачі неправильно зрозуміли його через специфічну риторичну стилістику написання. Письменник, який завдяки своєму літературному успіху у світі став візитною карткою Норвегії, – чи не єдиний західний культурний діяч, котрий виступив із надзвичайно гострою критикою політики Ізраїлю щодо Лівану. Обравши релігійну риторичку, він укотре підкинув хмизу до вогнища зіткнення цивілізацій.

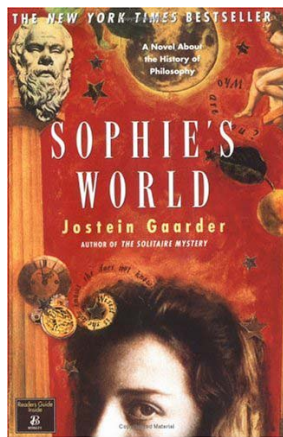
Критичні голоси не забарилися. Земляки відразу таврували письменника-гуманіста як "антисеміта", а його есей – як "найогидніше читиво". Скандинавія, якій світова громадськість іще не встигла забути карикатури на пророка Мухамеда, надруковані в датській газеті Jylland-Posten, знову опинилася в центрі дискусії "Схід-Захід". Чимало колег-літераторів засуджують антиєврейський настрій Гордерової статті. Тоді як його читачка аудиторія в Європі та Північній Америці мало не "спалювала "Світ Софії" у вогнищі", міністр закордонних справ Норвегії Юнас Гар Стере засудив есей як "неприйнятний і тривожний". Німецька преса одноставно списує Гордера на інтелектуальний маргінес. Журнал Der Spiegel надрукував 10 серпня інтерв'ю з німецьким письменником єврейського походження Ральфом Джордано, пронизане глибоким обуренням. "Я не можу втриматися, щоб не назвати антисемітами тих, хто підтримує текст Гордера", – говорить

Джордано і дивується, що такі випадки проти Ізраїлю пролунали саме в Норвегії.

Ізраїльське видавництво Schocken, у якому вийшли у світ декілька романів Гордера, перекладені гебраїською, зокрема й "Світ Софії", заявило, що більше не видаватиме перекладів його книжок. Хоч низка інших ізраїльських видавництв не долучилася до критики Schocken. Із-поміж нечисленних голосів підтримки позиції Гордера – хоча й із певними застереженнями – з'явилася й стаття професора університету в Осло Томаса Гілланда Еріксона (відомого українському читачеві через переклад В. Дмитрука книги "Тиранія моменту": Кальварія, 2004). "У мене немає відповіді, але не полишає думка, що... якби критика мусульман була таким же табу, яким, без сумніву, є критика євреїв, то зимові дебати довкола карикатур Мухаммеда розвивалися б у зовсім іншому напрямі..." – пише вчений.

Слова Ральфа Джордано про те, що він не сподівався такого тексту від Норвегії, цілком виправдані. Адже Норвегія – візирець толерантності. Після звільнення від нацистської окупації зовнішня політика цієї держави розвивалася в руслі "дипломатії миру". Завдяки внутрішній політичній стабільності й економічному добробуту норвезькі дипломати були посередниками в низці міжнародних конфліктів, зокрема й у палестино-ізраїльському, а норвезькі миротворчі війська присутні в гарячих точках Азії, Європи й Африки. Емігрантам, чисельність яких у Норвегії постійно зростає, пощастило жити в суспільстві, яке не вимагає від них інтеграції (принаймні примусово) з титульною нацією, а навпаки, сприяє збереженню їхніх мов і традицій, а видавці радо друкують художню літературу, яку написали іммігранти. Норвежці завжди пишалися своїм гуманізмом і толерантністю, тому статтю Гордеру ще довго пам'ятатимуть. Попри те, що запорука стабільності їхнього мультикультурного суспільства полягає не стільки в плюралізмі поглядів та їхньому гармонійному співіснуванні, скільки в чіткості аксіологічних координат декларованого гуманізму, де немає місця подвійним стандартам.

Ірина Сабор

Юстейн Гордер народився 8.08 1952-го в Осло. В університеті Осло вивчав скандинавську літературу, теологію і філософію. 1986-го опублікував першу художню збірку "Діагноз та інші оповідання". Роман "Таємниця пасьянсу" (1990) отримав численні нагороди. Найбільшим успіхом користується роман "Світ Софії" (1991), перекладений 45 мовами. Інші книги — "Різдвяна казка", "Через скло", Vita brevis, "Помаранчева дівчина".

Ідентифікаційний без релігійних обмежень

Державна податкова адміністрація врегулювала порядок присвоєння ідентифікаційних номерів платникам податків, які досі відмовлялися від цього з релігійних переконань. Наказ №386/663 від 6 липня, зареєстрований у Мін'юсті 3 серпня, передбачає, що особа, яка з релігійних чи інших переконань відмовилася від отримання ідентифікаційного номера, але з плином часу змінила свої переконання, може звернутися в органи Податкової адміністрації за місцем реєстрації з проханням надати їй ідентифікаційний номер.

Річ у тім, що раніше, 19 жовтня 2004 року, Податкова адміністрація видала наказ №602/1226, відповідно до якого фізичних осіб, котрі відмовляються отримувати ідентифікаційні номери з релігійних або інших переконань, обліковують за номером і серією паспорта, при цьому в їхніх паспортах ставлять позначку про право

здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера. Тепер такі особи можуть передумати й отримати ідентифікаційний номер. Для цього податковому органу слід надати паспорт із позначкою про право здійснювати платежі без ідентифікаційного номера та заяву з проханням про присвоєння ідентифікаційного номера. Після цього відмітку в паспорті анулюють, а заявник проходить процедуру реєстрації в Державному реєстрі фізосіб-платників податків.

Щороку на душу населення в Україні видається 0,3 книги

«Щороку на душу населення в Україні видається 0,3 книги. І це при тому, що на 100 тисяч населення є реальна потреба у виданні 80 найменувань книжок, – у нашій державі видається лише 30. Враховуючи це, статистика свідчить: пересічний українець читає одну книгу три роки». Про це, під час Бізнес-форуму видавців, котрий відбувається в межах XIII Форуму видавців у Львові, розповіла президент Форуму видавців Олександра Коваль. За словами О. Коваль, єдиною ознакою книжкового ринку в Україні є його невідомість. «Відсутня статистика, видавці не знають своїх читачів, а читачі – не знають, що їм пропонує той чи інший видавець. Книжковий ринок у нашій державі не росте і не розвивається. Окрім цього, видавці, як правило, обирають державне замовлення», – зазначила президент Форуму видавців. «Що стосується перекладених українською мовою іноземних книжок, минулого року їх в Україні видано лише 800 найменувань. Для прикладу, у Південній Кореї ця цифра становить 14700», – повідомила О. Коваль.

У Південній Кореї професор навчає студентів російської мови на матірніх анекдотах

Професор кафедри російської мови університету Тангук у Сеулі (Південна Корея), Со Сан Ук, випустив навчальний посібник за назвою "Російська мова через анекдоти". Зміст даного підручника, який продають у тому числі й у найбільших книгарнях корейської столиці, шокує з перших сторінок. Непристойні анекдоти про горезвісного "Вовочку", переповнені матірною лексикою, здатною змусити почервоніти навіть портових вантажників, переплітаються з вражаючою наївністю поясненнями. В них йдеться, що нібито "без подібної лексики неможливо зрозуміти багато реалій російського життя". Південнокорейський русист, який на своїй домашній Інтернет-сторінці написав, що захоплюється російською літературою, також помістив у своєму підручнику дев'ятисторінковий вірш. На відміну від анекдотів, укладачі підручника не переклали його корейською мовою. В наведених римах використані вкрай нецензурні та образливі вислови відносно більшості великих фігур російського політичного ландшафту - від президента та голови уряду до лідерів опозиційних партій. З врахуванням досить суворих стандартів корейської цензури, що не допускає відвертих описів, навряд чи зміст віршів було можливо опублікувати корейською мовою. Посол РФ у Сеулі Гліб Івашенцов направив ноту протесту до МЗС Південної Кореї з вимогою відкликати дані підручники з продажу та розпочати відповідні заходи впливу відносно їх автора. Інакше, як сказано в ноті, посольство... - а хрін його знає, що буде інакше...

ТЯЖКІ БУДНІ ДЕПУТАТІВ...

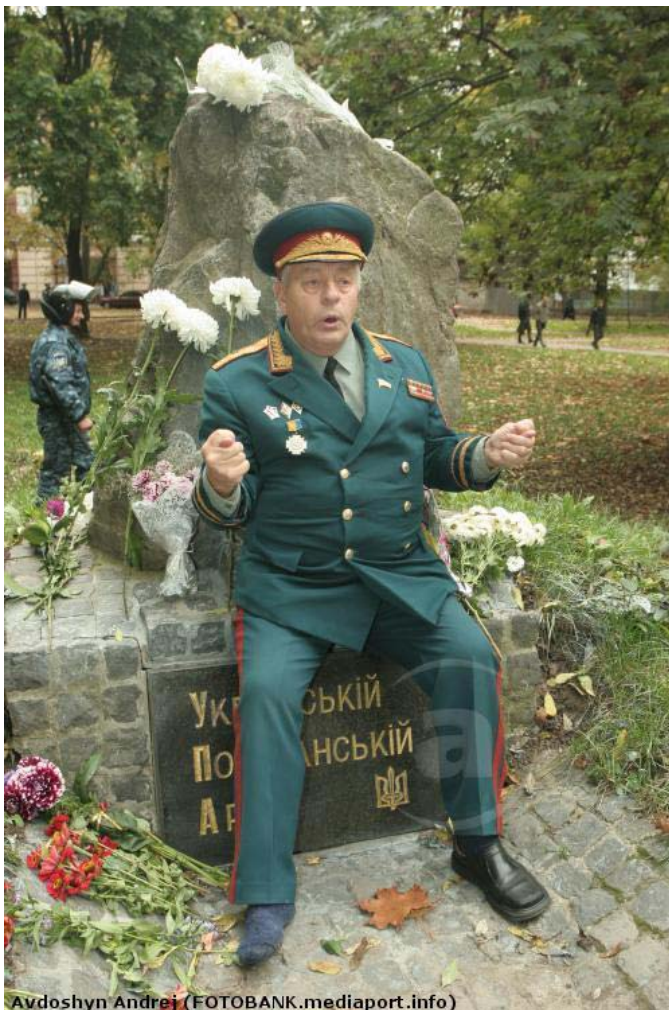
Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

жовтень 2006. ч. 16

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Українська влада на 15-у році Незалежності Держави у своїх намаганнях визнання УПА нагадує цього босоногого совітського "генерала", який всівся з дулями на єдиному пам'ятнику повстанцям у Харкові.

Avdoshyn Andrej (FOTOБANK.mediaport.info)

(детальніший комічний фоторепортаж про босоногого "бойця" дивіться всередині "ОВ")

14 жовтня - Свято Героїв

Поштівки Української Повстанської Армії

"ОВ" підготував до свята спеціальну веб-сторінку

рідкісних поштівок УПА. Побачити їх можна

на Інтернеті за адресою:

<http://ov.ottawa-litopys.org/poshtivkyupa/>

Міжнародна наукова конференція звернулася до Президента про УПА

Міжнародна наукова конференція „Ідеологія українського націоналізму на сучасному етапі розбудови Української держави”, що відбулася 12-13 жовтня 2006 р. в м. Івано-Франківську за участю науковців зі США, Польщі та ряду наукових центрів України – Дніпропетровська, Донецька, Дрогобича, Івано-Франківська, Луганська, Луцька, Львова, Києва, Одеси, Сімферополя, Сум, Харкова, Чернівців – всебічно проаналізувала феномен українського націоналізму, а в його контексті і національно-визвольну боротьбу українського народу в ХХ ст. та звертається до Президента України п. Віктора Ющенка і до Верховної Ради України з рекомендацією:

Визнати на державному рівні всі форми національно-визвольної боротьби українського народу в ХХ ст., їх учасників – борцями за державну незалежність України, а витворені в умовах цієї боротьби державні утворення – Українську Народну Республіку, Українську Державу (гетьманат П. Скоропадського), Західно-Українську Народну Республіку, Карпатську Україну, Українську Державу, відновлену актом 30 червня 1941 р. у Львові – попередниками сучасної Української держави.

Вважаємо, що такий крок з боку Президента та Верховної Ради України сприятиме консолідації української нації, закріпленню наступності в історії українського державотворення і забезпеченню суспільної стабільності на сучасному етапі розбудови Української держави.

Універсал в дії:

Облрада знесе всі пам'ятні знаки про УПА!

Депутати Харківської облради підтримали пропозицію депутата-комуніста Леоніда Стрижка щодо знесення в Харківській області всіх пам'ятних знаків, пов'язаних з діяльністю ОУН-УПА. Як передає кореспондент УНІАН, Л.Стрижко вважає за необхідне зняти такого роду "наочну агітацію", оскільки вона, на його думку, несе пам'ять про тих, "хто присягнув на вірність Гітлеру", і є "блюзнірською" стосовно радянських ветеранів і населення, яке пережило окупацію. Член фракції КПУ запропонував депутатам облради, зокрема, звернутися до Харківського міського голови Михайла Добкіна з пропозицією демонтувати такі пам'ятні знаки в самій столиці Слобожанщини. За пропозицію депутата-комуніста проголосувало 112 із 133 зареєстрованих на сесії депутатів, 19 не голосували, 2 утрималися і один висловився проти.

Від Редакції: "Оттавський Вісник" вітає зі святом Покрови колишнього вояка Української Повстанської Армії, засновника і довголітнього редактора видання "Літопису УПА" – п. Євгена Штендеру, якому "ОВ" завдячує своє розміщення і утримання в Інтернеті.

<http://ov.ottawa-litopys.org>

На даний момент сторінку ОВ відвідало понад чотири тисячі читачів.

УПА воювала з НКВД, а не з Червоною армією

Ярослав Сватко

У нас в Україні з'явилась нова традиція. До кожного дев'ятого травня в медіях починаються дискусії про примирення ветеранів. Якого звичайно ж, не відбувається. Але всі зайняті і всі на виду: в телебаченні, в газетах, інтернеті. А те, що результату немає – не так важливо, тут головне не війна, а маневри. Можна пояснити, чому коаліція не складається:

ветерани винні, бо примирюватись не хочуть, або хтось ставить утворення коаліції в залежність з визнанням УПА. Тут прослідковується славна традиція наших політиків, яка яскраво вималювалась на останніх виборах: говорити не про суть справи, а створювати політичне шоу, інформаційні ефекти, які з реальними речами, які цікавлять людей мають дуже мало спільного.

Спочатку про примирення. В Україні доволі давно (щонайменше два виборчих цикли) існує товариство ветеранів другої Світової, яке очолює Ігор Юхновський. В нього входять і упівці, і червоноармійці. Це примирення чи ні, коли ці люди входять в одну організацію? Я думаю, що так, а якщо хтось вважає, що ні – аргументи в студію.

Упівці твердять, що їм з червоноармійцями миритися ніби й нема чого, бо вони не сварилися. УПА практично не воювала з червоною армією, фронт пройшов і пішов далі, а УПА невеликими групами просочилась через лінію фронту і залишилась на своїй операційній території. Лише під Гурбамі чомусь цей план не був виконаний. Отож там для ліквідації угруповання УПА силою до 5 тис. бійців не вистачило внутрішніх військ НКВД, і для формування кільця оточення використовувались армійські частини, артилерія, авіація і бронепізд. Саме тоді жива практика показала неефективність використання армійських частин проти УПА – незважаючи на те, що їм протистояло угруповання силою 35 тис. солдатів, повстанці прорвали оточення з доволі незначними втратами – 150 убитих та 60 поранених. Надалі ані УПА не давала можливості використовувати проти себе великі підрозділи, ані керівники, відповідальні за її ліквідацію, не робили операційно-методичних дурниць. Проти упівців використовувались спеціально навчені частини внутрішніх військ НКВД. І коли я чую від людини, яка називає себе ветераном, „они стреляли нам в спину”, у мене, після вивчення відкритих архівних документів з'являється обгрунтована підозра, що це не ветеран червоної армії, а боець ВВ НКВД.

А примирення УПА з НКВД – це щось зовсім інше, тут, коли одна сторона вимагає покаяння за те, що „они стреляли нам в спину”, то й сама повинна покаятись і за тих, яких вивезли в

Сибір на голодну і холодну смерть. Навіть не йде мова про бійців УПА – набагато більше було вивезено старих і дітей, просто щоб залякати населення. За священників, які згідно з обов'язком не брали до рук зброї – але яких знищили з тої ж причини – щоб не було інакодумства. Це не червоноармійці арештовували цивільне населення і охороняли ешелони телячих вагонів – але про це ніхто з „червоноармійців”, яким надають телефір наші телеканали не говорить – бо проблема, за великим рахунком, не в примиренні. „Примирення”, яке стає своєрідним національним піар-карнавалом, покликане відвернути нашу увагу від суті справи.

Суть проблеми полягає в іншому: чи люди, які в імені народу виконують владні функції в державі, визнають легітимність цієї держави, чи ні? Чи вони визнають право (я вже не кажу про обов'язки) людини захищати державну незалежність свого народу, чи скромно підмінюють цей термін „державна незалежність” чимось іншим, що звучить подібно, але має зовсім інший зміст.

Вкотре і вкотре питаю: Чи боролась під час другої Світової війни Червона армія за державну незалежність України? За Україну зі своєю армією, кордонами, валютою, Тризубом, синьожовтим прапором і гімном „Ще не вмерла”? Ну скільки можна уникати прямої відповіді на просто сформульоване запитання, і підмінювати його просторікуванням про боротьбу з Гітлером? Давайте наведемо ясність у ставленні до держави, яку ми маємо – окремо, а з Гітлером – окремо.

Неупереджене вивчення історичних документів показує, що будь яке, навіть просте згадування правомірності символів, під якими існує наша сьогоднішня держава та її державної самостійності тоді, коли діяла УПА, каралось в СРСР усією силою закону. І виконувало цей закон усією силою тодішніх звичаїв власне НКВД-МГБ-КГБ. І воювали вони проти УПА саме тому, що УПА стояла за це саме самостійництво. Вам не здається, що з боку держави - робити політично приниженою саме ту силу, яка за цю державу боролась – це не предмет для вивчення політиків, а радше політичних психіатрів?

Суттю проблеми, яку має наша держава з УПА є відповідь з боку держави на питання: чи потрібні їй громадяни, які в скрутну хвилину будуть готові зі зброєю в руках захищати її державну самостійність. Замість цього нам пропонують жити дружно. Ми вже таке мали в 1917 році. І отримали спочатку Крути, а потім Голодомор.

Суттю проблеми є відповідь держави на питання: хто протягом останнього століття проніс ідею державної самостійності України? Не ветерани НКВД-МГБ-КГБ повинні відповідати на це питання, і навіть не червоноармійці Ігоря Юхновського, які проводять спільні заходи з УПА, повинні відповідати на це питання. Це повинні сказати особи, яким народ дав право ставити на документи печатки з Тризубами. І не треба затуманювати проблему дискусією, була чи не була УПА

учасником другої Світової. Це не було місією УПА – зайняти чиюсь сторону у всесвітній колотнечі. УПА боролась за самостійну українську державу. І такий статус – борців за державну незалежність України – зніме питання, хто і за що боровся. Тільки от мабуть комусь інформаційних піар-приводів бракує – тому й піднімають проблему державного визнання тих, хто за державу боровся, раз – примиренням, інший – наданням статусу ветеранів.

При цій нагоді, звичайно ж спливає нагору сміття звинувачень діячів ОУН у колабораціонізмі. І знову держава не дає ясної відповіді на спроби затуманити достовірні факти історії. 6 липня, через 2 тижні після початку радянсько-німецької війни, гестапо заарештувало Бандеру і Стецька, і приводом було проголошення ОУН відновлення Української Держави та категорична відмова цих провідників відкликати Акт відновлення держави. Зазначу, держави з тими самими символами, під якими ми зараз живемо. Називати відсидку в Заксенгаузені протягом всієї війни колаборацією – це не предмет для політичних дискусій. Це предмет для вивчення політичною психіатрією.

І не лише це. Наша держава не помічає розстріляного гестапо на Полтавщині керівника Похідної групи ОУН Миколу Лемика – в 1941 році – чи не тому, що він боровся за справжню, не агітпропівсько-шизофренічну самостійність? Вона не помічає, що УПА була створена до початку Сталінградської битви – ну не з радянською владою вона боролась в Загоріві у 1942 році? Вона не помічає закатованого в гестапо творця підпільної мережі ОУН Івана Климівка – „Свєгена Легенду”.

Врешті, вона не помічає найголовнішого – за боязню визнати безумовне право України на самостійність (я підкреслюю – безумовне, без всяких ухилинь від прямої відповіді на головне питання прикладної історії держави) вона втрачає легітимність в очах народу. Хтось відмахнеться – яка там легітимність – мандат є, а до наступних виборів ще огого як можна цей народ замакітриги! Але від питань, які ставить перед політиком хід історії, відмахнутись неможливо. Його відповіді повільні, але їх неможливо оскаржити. Врешті, останні вибори дали достатню ясну відповідь тим, хто справжній діалог з народом намагався замінити піар-імітацією. Ті, хто намагається дати відповідь „ні вашим, ні нашим”, приречені бути відкинутими „і нашими, і вашими.”

Ющенко вирішив сам визнати вояків УПА

У секретаріаті президента готується указ глави держави про визнання вояків Української повстанської армії воюючою стороною у Другій світовій війні за незалежність України. Про це під час круглого столу: "Визнання УПА. Громадяни проти політиків?" повідомив радник президента Тарас Стецьків. "У секретаріаті готується відповідний указ на цю тему", - сказав Стецьків. Водночас він зазначив, що не може коментувати положення указу до його підписання.

"Те, що буде залежати від президента, і те, що в межах його компетенції, я впевнений, буде зроблено, і далі питання буде залежати від українського парламенту", - додав Стецьків. Він наголосив, що визнання УПА є обов'язком Української держави, але, очевидно, на це ще потрібен певний час. Радник президента зауважив, що є відповідний висновок урядової комісії щодо визнання вояків УПА, але залишається питання, чи направить нинішній уряд відповідний законопроект до Верховної Ради.

Гарний приклад для України

1 червня 2006 року уряд Естонії ухвалив законопроект рішення Рійгікогу "Про боротьбу громадян Естонії за відновлення незалежності Естонської Республіки". Згідно законопроекту "естонські громадяни, що виявляли спротив окупації Естонії СРСР та Німеччиною та боролись за відновлення незалежності Естонії визнаються борцями за

свободу." "Фактично суть законопроекту в тому, щоб визнати борців за свободу", - сказав міністр оборони Естонії Юрген Лігі на прес-конференції після засідання уряду "Текст чітко пояснює, що мається на увазі - борцями за свободу визнаються ті, хто боровся за відновлення незалежності Естонської Республіки (що робить коло зовсім маленьким) та проти окупації, яких у нас було дві - Німеччиною та Росією. Виключені з цього кола особи, що вчиняли військові злочини чи злочини проти людства"...

Черга за нами - за нашою громадянською свідомістю, нашою національною гідністю, та нашою совістю перед українськими героями. Героям слава!

Витяги з прес-релізу прес-служби Естонського уряду (Eesti Vabariigi Valitsus) <http://www.valitsus.ee/>

Ющенко пропонує скоротити армію на третину

Президент Віктор Ющенко пропонує до 2011 року скоротити чисельність Збройних сил України до 143 тисяч осіб, у тому числі 116 тисячі військовослужбовців. Відповідний законопроект, внесений главою держави, розміщений на офіційному сайті ВР, повідомляє Обком з посиланням на УНІАН. Зокрема, пропонується затвердити чисельність ВСУ станом на кінець:

2007 року - до 200 тис. осіб, у тому числі 152 тис. військовослужбовців;
2008 року - до 183 тис. осіб, у тому числі 143 тис. військовослужбовців;
2009 року - до 165 тис. осіб, у тому числі 131 тис. військовослужбовців;
2010 року - до 147 тис. осіб, у тому числі 120 тис. військовослужбовців;
2011 року - до 143 тис. осіб, у тому числі 116 тис. військовослужбовців.

Ющенко визначив цей законопроект як невідкладний для позачергового розгляду ВР. Під час розгляду цього проекту закону на пленарному засіданні ВР його буде представляти міністр оборони Анатолій Гриценко. У пояснювальній записці міністра зазначається, що законопроектом передбачене скорочення чисельності особового складу відповідно до Державної програми розвитку Збройних сил на 2006-2011 роки. Також Гриценко зауважує, що "на реалізацію закону необхідно 6112,7 млн. грн.", повідомляє "Інтерфакс-Україна". Як відомо, до 30 грудня 2006 року чисельність Збройних сил складає 221 тисячу осіб, у тому числі 165 тисяч військовослужбовців.

(про аналогії в українській історії читайте в цьому числі)

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

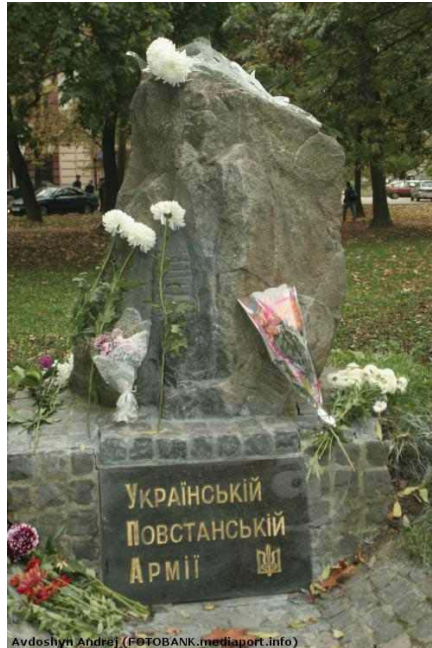
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

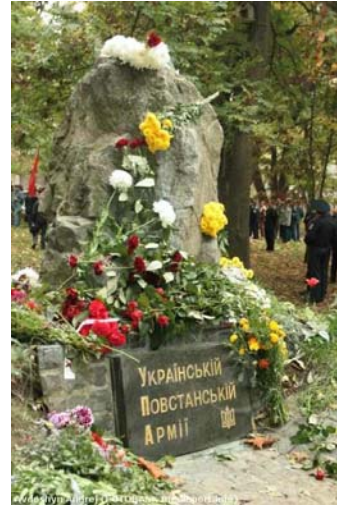
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

УПА В ХАРКОВІ

ІСТОРІЯ В МАЛЮНКАХ: босоногий керівник "Союза советских офицеров" чи клоун на пам'ятнику воїнам УПА?

Чому Хрущов товк мештом на засіданні ООН

Цей інцидент, з іншим клоуном - що трапився 46 років тому з першим секретарем ЦК КПРС Микитою Хрущовим під час XV Генеральної асамблеї ООН у Нью-Йорку, давно вже обріс легендами та анекдотами про "кузькіну матю" та гримання мештом по трибуні. Сам Хрущов так описує події 12 жовтня 1960 року у своїй книзі спогадів "Час. Люди. Влада":

"Виникло багато цікавих ситуацій. Під час обговорення якогось питання виступив представник Філіппін... Філіппінець виступав із промовою, скерованою на підтримку політики США, виставляючи себе прихвоснем американського імперіалізму. Я різко виступив проти нього з позиції соціалістичних країн. Не пам'ятаю аргументації, якою я користувався, але пам'ятаю, що використав вираз: "Ми ще вам покажемо кузькіну матю!"

Далі Хрущов згадує так: "Обговорювалось питання про колонії. Я взяв слово для репліки і вирішив її використати, щоб виконати доручення товаришки Їбарурі. Дуже різко виступив проти режиму Франко, не називаючи його прізвища, але характеризував цей режим реакційним і кривавим... Відразу ж виступив із реплікою представник Іспанії, той, що сидів у мене під носом. І після його виступу наша делегація і депутати інших соціалістичних країн зашуміли та затупотіли... Я вирішив додати жару, зняв мешт і почав стукати по пюпітру, та так, щоб було гучніше. Це викликало бурхливу реакцію у журналістів та фотографів".

Очевидно, диктуючи через десять років після цих подій свої спогади, Микита Хрущов дещо наплутав. Як згадують свідки тих подій, Хрущов був обурений не режимом іспанського каудильйо Франко, а тим, що СРСР прирівняли до колоніальних країн. Того дня, 12 жовтня 1960 року голова делегації СРСР Микита Хрущов прочитав із трибуни промову щодо внесення до порядку денного питання про ухвалення членами ООН "Декларації про надання незалежності колоніальним країнам та народам".

Після Хрущова з трибуни виступав представник Філіппін, країни, яка десятиріччями боролась за незалежність від Іспанії, США та Японії. Він вважав, що СРСР теж повинен надати незалежність підкореним народам. "На нашу думку, запропонована Радянським Союзом декларація повинна була б охоплювати та передбачати невід'ємне право на незалежність не лише народів та територій, які все ще залишаються під управлінням західних колоніальних держав, але також народів Східної Європи та інших районів, поглинутих Радянським Союзом, позбавлених можливості вільно здійснювати свої громадянські та політичні права..." - сказав він.

Почувши синхронний переклад цих слів, Хрущов вибухнув від гніву. Як згадує радянський перекладач Віктор Суходрев: "Хрущов любив знімати годинник із руки й крутити ними. В ООН він став гриміти кулаками по столі на знак протесту проти виступу філіппінця. В руці був затиснутий годинник, який просто зупинився. Тоді розлючений Хрущов зняв із ноги черевик, точніше плетену сандалю і став гриміти обцасом по столі".

Тож виявляється, що Хрущова обурило згадка, що радянська імперія має звільнити народи, які підкорила. Зокрема й Україну. 1960-го такі речі вважали неймовірними. Однак вже за 30 років вони стали реальністю. Та справа босоногого Хрущова з мештами, як видно по фотографіях, символічно повторюється в жовтневі дні і в наш час.

Американський сенатор вніс Росію в список "ворожих режимів" через Україну

Голова сенатського комітету з міжнародних справ сенатор-республіканець Річард Лугар поставив Росію разом з Іраном і Венесуелою в один ряд у списку "ворожих режимів", що використовують свої енергоресурси для тиску на сусідні країни. З таким твердженням Лугар виступив на міжнародному "енергетичному саміті", що відкрився в Вест Лафайеті (штат Індіана). "Ворожі режими від Венесуели й Ірану до Росії використовують постачання енергії як засіб для тиску на своїх сусідів", заявив глава сенатського комітету у своїй доповіді, присвяченій характерові нових "енергетичних загроз" для національної безпеки США.

"Ми звикли думати в термінах, що стосуються ведення звичайних воєн між державами, але енергія зараз стає кращим видом зброї для тих, хто нею володіє", повідомив сенатор, попередивши про небезпеку "силового" використання енергетики в міжнародних відносинах. "Країни, що зіткнулися з припиненням подачі енергії або навіть просто з загрозою такого припинення можуть впасти у відчай, збільшуючи шанси на виникнення збройного конфлікту, тероризму й економічного колапсу", попередив Лугар. Як відомо, на початку року Росія загрожувала припинити постачання газу в Україну. Лугар у 2004 році був представником президента США на виборах президента України.

Українська історія: замкнені кола?

Коли впало російське самодержавство і зусиллями різних партій та представників дуже різних суспільних верств – від письменників до генералів, від заможних до незаможних селянських активістів – постала вільна Україна, здавалося, що національна революція швидко розв'яже всі нагальні проблеми. Але, як відомо, сталося інакше. Зовсім інакше. Відтак історики досі сперечаються, що саме у першу чергу стало на заваді у ті часи – об'єктивні чи суб'єктивні чинники. Проте, здається, всі фахівці сходяться на думці: на відміну, скажімо, від фінів чи поляків, тодішні українські політики у своїй переважній масі не вміли підпорядковувати власні потреби та забаганки національним інтересам. Чи змінилося щось принципово з того часу? Що стосується чинника суб'єктивного, тут навряд чи хтось заперечуватиме – майже нічого. Лупати один одного по голові або обливати брудом вітчизняні політики (особливо ті з них, хто нещодавно був начебто щирим союзником) уміють першокласно. Але, схоже, суб'єктивне в новій українській історії надто вже переплелось із об'єктивним. Утім, можете самі винести висновок.

Як відомо, для Віктора Ющенка серед персонажів вітчизняної історії ХХ століття чи не найбільш близьким за духом є гетьман Павло Скоропадський, котрий очолював Українську державу у 1918 році. Принаймні, у своїх виступах на Майдані Ющенко майже щодня згадував Скоропадського, рідко – Грушевського і ніколи – Петлюру чи Винниченка.

Очевидно, така прихильність має під собою не тільки особисту симпатію, а і щось серйозніше, якісь ґрунтовні ідейні засади. Адже Павло Скоропадський був прихильником праволіберальної політики в економічній царині, цінував сильну державну владу, намагався мати добрі стосунки одночасно і з Європою і з Росією, розвиваючи в Україні національну культуру і в той же час шануючи російське культурне надбання. Нарешті, на відміну від більшості тодішніх політиків, гетьман високо ставив родинні цінності та християнську релігію.

Утім, не тільки це тісно споріднює Віктора Ющенка з Павлом Скоропадським. Гетьман широ намагався об'єднати всіх, в Україні суших, на ґрунті громадянського патріотизму, як сьогодні сказали б – в єдиній політичній нації. Розмови про "чистоту української крові" з ним не проходили, хоча абсолютна більшість гетьманського уряду складалася з етнічних українців. Проте при цьому серед уряду і серед гетьманського оточення превалювали особи, яких сучасники називали "українцями по крові, малоросами по духу".

А ще там були тодішні олігархи з об'єднання "Протофіс", котрим усе одно було, чиє пір'я скубти і під якими прапорами, аби тільки успішно наповнювалася власна кишеня. З числа високих діячів, котрі справді керувалися національними інтересами (а паралельно ще й були добрими фахівцями), можна назвати хіба що міністра закордонних справ Дмитра Дорошенка і низку генералів й адміралів з військового відомства плюс (беремо більш низький рівень) Дмитра Донцова (керівника урядової інформгенції) й деяких урядових чиновників. Інші ж (якщо вони були патріотами) не належали до числа професіоналів, а якщо були професіоналами, то навряд чи існували підстави назвати їх, по-перше, патріотами, по-друге, просто порядними людьми.

Справа в тому, що економіка Української держави Скоропадського, як і зараз, була експортно орієнтованою. Її швидке зростання пояснювалося дуже просто – Україна почала збіжжя, м'ясо та інші харчові продукти до країн "Троїстого блоку", туди ж ішли вугілля, метал, деревина, інша сировина. Але від такого швидкого економічного зростання

багатіло тільки кілька відсотків населення, а більшість українських громадян тільки біднішала. Добрі наміри гетьмана щодо піднесення добробуту всіх українців наражалися на тодішню олігархічну систему, і в результаті, як відзначав у своєму щоденнику добродішесний працівник гетьманського уряду Дмитро Донцов, Скоропадський примудрився увійти у конфлікт навіть із своєю головною соціальною опорою – заможним селянством, по-теперішньому кажучи – сільським середнім класом. Тому гетьман, приведений до влади за масовою підтримкою статечних сільських господарів, порівняно швидко постав перед лицем аж кількох опозицій

до себе. По-перше, більшовики, яких нацькувала Москва і штаб-квартира яких перебувала за межами України. По-друге, українські соціалістичні та національно-демократичні партії, з якими тривалий час Скоропадський намагався знайти спільну мову. По-третє, різноманітні анархічні та радикально-революційні групи прагнули скинути гетьмана як "ставленника німецького імперіалізму" – а там хоч трава не росте. І, нарешті, для політичних сил, які орієнтувалися на "білу" Росію, Скоропадський виглядав зрадником, мазепинцем, розкольником "великої і неподільної Русі".

Сам же Скоропадський за типом особистості та політичними переконаннями аж ніяк не був революціонером чи диктатором-автократом (не даремно Донцов пропонував йому керувати без узгодження з будь-якими державними інституціями, одноосібно, тим часом як Скоропадських ухилявся від цього).

Гетьман був прихильником консервативно-еволюційних реформ, а в Україні у ті часи як більшість національної інтелігенції, так і суспільні низи вимагали революційних змін. І справді: як уже було сказано, доходи в країні розподілялися вочевидь несправедливо, більшість населення біднішала, а верхи жирували, і при цьому змінити виконавчу владу не могли – уряд призначався гетьманом одноосібно. Відтак не випадково активну діяльність у другій половині гетьманування Скоропадського розгорнули тодішні прихильники політичної реформи, очолювані лівим соціалістом Володимиром Винниченком. Вони вимагали скликання Національного конгресу, який перебере від глави держави реальні владні повноваження, залишивши йому якісь суто демократичні функції.

Існувала, до речі, у ті часи й організація "Батьківщина", яка спершу частково підтримувала гетьмана, а потім перейшла в радикальну опозицію. Але головним опонентом Скоропадського став прихильник так само одноосібної, проте революційно організованої влади, котрий вважав, що не гетьман, а він особисто порятує Україну. Звали цю людину Симон Петлюра.

Після тривалих політичних пертурбацій, переговорів, змін урядової конфігурації, спроб створити стратегічний союз між тими силами, на які спиралися Скоропадський і Петлюра, все закінчилося вибухом. Гетьман відправив у відставку уряд, у якому були представники команди Петлюри.

Петлюра і Винниченко, котрі ненавиділи один одного не менше, ніж Тимошенко та Медведчук, вступили у спілку. Новий уряд, призначений гетьманом, узяв курс на федерацію із "братньою нам Росією" – втім, швидше йшлося про конфедерацію, на кшталт теперішнього ЄС. У відповідь керована Винниченком та Петлюрою Директорія за підтримки майже всіх проукраїнських опозиційних сил (як лівосоціалістичних, так і поміркованих) почала повстання проти гетьмана. Крізь суспільство пролягла глибока лінія розколу, якою скористалися всі, кому тільки не лінки – від "білих" до "червоних", від анархістів до монархістів. І поїхало... А в еміграції врешті-решт опинилися і Петлюра, і Скоропадський.

Сергій Грабовський

Урятувати полковника Гриценка

У сучасній українській публіцистиці цей парафраз назви фільму Спілберга став уже звичним. Проте тут не до стилістичних нюансів і естетських пошуків. На кону – доля та майбутнє України. Реваншисти з “учорашніх” підбираються до останнього доказу королів: вони намагаються деморалізувати й підпорядкувати собі останній бастион президентської влади – армію. Взагалі-то, в цивілізованих суспільствах армія є майже винятково зовнішньополітичним інструментом і відокремлена від поточної політики. Уперше в незалежній Україні ми наблизилися до цього ідеалу тільки 2004 року, коли військово відомство очолив Анатолій Гриценко, авторитетний аналітик з унікальною військовою освітою і 25-річним стажем служби, полковник у відставці, кандидат технічних наук, військовий авіаінженер із кількома вищими освітами. Наголошую, вперше на чолі МО встала настільки освічена, сучасна та співмірна цивілізаційним устремлінням України людина, яка водночас добре знається на проблемах армії.

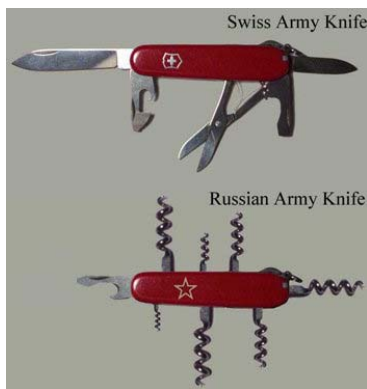
Гриценко – одна з останніх “білих ворон” в уряді, сформованому після серпневого “тихого путчу”. З погляду команди Януковича, в нього безліч недоліків: проєвропейська орієнтація, відданість законам та нації, а не особисто патронів, відсутність будь-яких особистих бізнес-інтересів і найменшого бажання лобювати ділові інтереси Донбасу. Отож, цілком зрозуміло, що “правильний” полковник став основним об’єктом комплексної атаки політтехнологів “голубих”.

Переконалися в цьому може кожен, увімкнувши будь-яку програму телебачення чи погортавши пресу. Несподівано виникли сотні інформаційних приводів, щоб цькувати військо, галасливо звинувачувати українську армію в злочинстві, безгосподарності, “лівій прихвизації”, дідівщині тощо. Пропагандистський шквал уже набув виразних ознак неприхованої маніпуляції громадською думкою.

Більшість ЗМІ мовчали, коли військові підбивали ракетами цивільні літаки та нищили сотні цивільних співгромадян бездарними авіашоу, коли розкрадали зброю та майно, коли іноземні солдати роками свавільно поводитися в Україні, наче вдома. Коли ж почався процес реального оновлення, коли засвітила перспектива європейського стандарту, почалося гарячкове вишукування скалки в оці, мета якого цілком очевидна – особиста дискредитація Гриценка, а відтак рикошетом і Президента Ющенка.

Схожа стратегія не є якимось специфічним винаходом піарників Януковича, а змавпована з кампанії, яку проводить низка російських ЗМІ проти тамтешнього міністра оборони Іванова, який може стати наступником Путіна – порівнюють не зміст повідомлень, бо, по суті, вони в Росії мають усі підстави для критики, йдеться про способи та форму фронтальної інформаційної атаки. Утім суттєва відмінність таки є – вищі органи виконавчої влади в Україні самі провокують армійські негаразди, відповідальність за які відразу ж покладають на міністра оборони. Дуже показовий приклад – стрімке урізання бюджетних коштів для війська, яке породило лавину звільнень кваліфікованих фахівців. Що має Гриценко до бюджетної ухвали парламенту, яку запропонували “кризовики” і вони ж підтримали?!

У цих умовах здорова реакція суспільства, організованої громадськості, політичних партій, які стоять на демократичних і проукраїнських засадах, мала б полягати в обґрунтованій недовірі до фальшивої інформаційної бульбашки, в прагматичному відсіюванні половини від зерна (бо недоліки, а то й серйозні проблеми в армії, звісно, є!). А ще – в моральній і

політичній підтримці українського війська, яка була такою вагомою на початках української незалежності, а пізніше кудись вивітрилася, затерлася за щоденними клопотами, за буденністю дрібних внутрішніх чвар.

Україні не загрожують біженці та мігранти – це радше клопіт Європи. Україні не загрожують національні меншини – вони залишилися жити в країні з порівняно високими стандартами свободи. Україні не загрожують навіть вітчизняні олігархи, бо годі підозрювати, що вони настільки божевільні, аби різати курку, яка несе їм золоті яйця. Україні реально загрожує насамперед її уряд, який хоче поневолити нас і підбирається до силових інструментів контролю. Захистимо Україну!
Андрій Павлюшин

ТРОХИ ЦИТАТ

З інтерв'ю - Степан Хмара, член колишньої фракції Української народної партії про БЮТ та УПА

“Зрозуміло, що Юлія Володимирівна завоювала велику популярність, і це не дивно. Вона є харизматичною особою, прекрасним оратором та блискучою акторкою, але в неї немає державних інтересів, замість цього Юлія Володимирівна бажає задовольнити свої максимальні амбітні інтереси досягнення влади. Візьміть такий факт. Не так давно на сесії ми голосували за включення до порядку денного законопроектів про визнання військовиків ОУН-УПА стороною, яка брала участь у війні. З фракції БЮТ, де є 41 депутат, проголосували лише вісім. Це вам реальні показники, як різняться слова і вчинки. Слова гарні, а вчинки говорять самі за себе. Про який патріотизм, про яку любов до України в такому випадку можна говорити?”

Степан Хмара та Юлія Володимирівна

Почесні та самопроголошені титули

Зі статті - Тарас Кузьо, професор, Інститут європейських, російських та євразійських наук

“Питання почесних або самопроголошених титулів давно було проблематичним як в Україні, так і в українській діаспорі. В Україні в часи Кучми дуже багато губернаторів, заступників губернаторів та членів парламенту отримали докторські ступені не за правилами. Цікаво, скільки з цих професорів самі писали, або хоча б прочитали свої дисертації? А також чи вони коли-небудь захищали їх перед академічною комісією в належному процесі. Тому Віктор Янукович далеко не єдиний “професор” серед правлячих еліт України за часів Леоніда Кучми. В українській діаспорі ситуація трошки складніша, але розслідуючи її, ми зможемо побачити контекст, в якому належить офіційна біографія Зварича. У Великій Британії, скажімо, кожен лідер громади старшого покоління був “директором”, “інженером”, “полковником”, “магістром”, або “професором”.

Тарас Кузьо

Ці звання значать дуже мало теперішнього покоління, народженого у Великобританії, але в громаді української діаспори вони позначали певну ієрархію. Присвоєні кваліфікації Зварича можуть відповідати цій системі – намагання довести свою важливість і таким чином право займати певне місце в громаді української діаспори.

Насправді багато таких звань членів української громади в Британії, як і в Північній Америці, є почесними або самопроголошеними. Рядові військові, котрі насправді служили в польській армії або дивізії “Галичина” в 1940-их роках, до 1980-их, 1990-их років стали полковниками або й генералами!”

Американська мрія. По-українськи

Американські козаки володіють скарбами, які важко опинити зрештою

“Американською мрією” зазвичай називають прагнення людини до кар’єрного успіху, фінансового благополуччя і здійснення цих планів.

Однак американська мрія, про яку зазначено в статті, жодним чином не пов’язана з банальним збагаченням. Йдеться про те, що можна віднайти національні багатства, які незмірно дорожчі за гроші. Бо історичну пам’ять і її матеріальні свідчення не можна виміряти ні в доларах, ні у гривнях.

На початку 1990-х років тільки зовсім ліниві видання не присвятили бодай однієї публікації міфічним скарбам гетьмана Полуботка. Кілька барил із золотом, нібито покладених під відсотки чи то до Імперського банку, чи то до Ост-Індської компанії, покликані були гарантувати прийдешнє мільйонерство всім без винятку громадянам України. Не склалося. Тепер уже й не зрозуміло – чи золота того не було зовсім, чи жадібні до гетьманського добра британці відмовилися повертати гроші з відсотками. Або ж – усе це було не більш ніж романтичною легендою.

Попри все, справжня неминуща цінність будь-якого народу – його історична пам’ять про славне минуле. А якщо ця пам’ять ще й підкріплена артефактами, виставленими в музейній експозиції та належним чином збереженими та вивченими, – тоді і музею гарантовано наплив відвідувачів, і вченим є чим зайнятися, і пересічні громадяни мають змогу долучитися до історії свого народу, близької й наочної.

Унаслідок історичних перипетій унікальні речі часів Запорізької Січі опинилися за океаном. Серед них – ризниця Покровської церкви Нової Січі, Євангеліє 1759 року, перначі, бунчуки, прапори Нової Січі, військова печатка та 35 курінних прапорів Війська Запорозького Низового, 14 запорозьких січових отаманських і курінних булав і перначів, ікона Покрови Пресвятої Богородиці, військові та полкові прапори буджацьких, дунайських, азовських козаків. Одним із найкоштовніших предметів (і в історичному, і навіть у матеріальному сенсі) є іконостас Межигірського монастиря. У цьому монастирі, який вважали козацьким духовним центром, як відомо, знаходили спокій від мирської марноти лихі рубаки – січовики, а в його розписі й оздобленні брали участь найкращі тогочасні художники.

До 1917 року ці реліквії зберігалися у Військовому соборі св. Александра Невського на Кубані. Під час революції, у лютому 1919 року, коли червоні війська наступали на Єкатериноград, козацька рада ухвалила рішення сховати регалії. Для супроводження святинь за кордон, у дружню православну Сербію, обрали п’ятьох: генерал-майора П. І. Кокунька, генерал-майора С. П. Звягінцева, полковника В. П. Білого, військового старшину

Я. В. Семикобиліна та патріарха кубанської історії, професора Кубанського політехнічного інституту Ф. А. Щербину. Козацькі скарби завантажили у дванадцять дерев’яних скринь – і з цього моменту почалася тривалі мандри козацької спадщини.

Майже за два місяці козаки зі своїм безцінним вантажем пройшли Новоросійськ, Константинополь (Туреччина), Салоніки (Греція) і у квітні 1920 року прибули до Белграда. Реліквії

декілька разів переміщували з місця на місце вже на території Сербії, зрештою вони знову повернулися до Белграда в сухе й тепле приміщення фортеці Калемерган. 1938 року козацьку спадщину перевели до музею військового міністерства на зберігання “до відновлення в Росії національної влади або відродження цілісності Кубанського козацького війська, яке буде визнано югославською державою”. Тим часом реліквії впорядкували спеціалісти, а козацьку експозицію виставили для огляду. Вона була своєрідним центром об’єднання козаків, які волею примхливої долі опинилися в еміграції.

Під час Другої світової війни музей пограбували. Військовий отаман В. Г. Науменко, який відповідав за зберігання реліквій, звернувся до німецького генерала Меля (який керував усіма музеями Німеччини) з проханням про допомогу. Виявилось, що майже все вціліло, зникли лише литаври, срібні труби та майно Гвардійського дивізіону.

Із допомогою генерала Меля отаман Науменко сподівався повернути вціліле майно у власність Кубанського козацтва, але виникли певні політичні труднощі – на право володіти та

розпоряджатися реліквіями претендували т. зв. “вільні козаки”, які планували створити незалежну державу “Козакія”.

Лідер “козакійців” В. Глазков після окупації Сербії німцями оголосив усіх

своїх прихильників “козацькою партією націоналістів” і став під знамена Гітлера. Попри все, після війни військові клейноди й інше майно повернули у власність Кубанського козацького війська. Восени 1944 року, коли до Белграда підступали радянські війська, скрині з регаліями вирушили в нові небезпечні мандри, які завершилися у США.

За 20 тисяч доларів, що їх зібрали козаки, (чимала сума на ті часи). Придбали триповерховий будинок в околицях Нью-Йорка. Там у п’ятнадцяти кімнатах розмістився Кубанський військовий дім, там же розмістили й козацькі скарби. Згодом побудували спеціалізований музей у місті Говел (штат Нью-Джерсі), де й досі містяться козацька спадщина.

Як відомо, кубанське козацтво сформували після зруйнування Нової Січі з її вцілілих козаків і з Чорноморського козацтва. Делегація відродженого кубанського козацтва вже відвідала Говелський музей і тепер тривають переговори про повернення реліквій – звичайно, на Кубань, у Російську Федерацію. Водночас в Україні про всі ці перипетії з козацькими скарбами нічого не було відомо. За часів царату та радянської влади будь-які відомості про козацтво в Україні ретельно замовчували. На жаль, із появою на політичній мапі світу незалежної України ця тенденція збереглася. Якби не допитливість, відомої дослідниці козацтва із Запоріжжя Людмили Маленко, про цю історію український загальний ніколи не довідався б.

Завдячуючи пані Маленко та журналісту Вікторові Тригубу, в українських ЗМІ почалася кампанія за повернення частини козацьких скарбів (які безпосередньо стосуються української історії) з Америки на їхню батьківщину. Було б цілком логічно, якби та частина козацької спадщини, яка безпосередньо стосується українського періоду, знайшла місце в експозиціях

українських музеїв. Наукова громадськість, представники козацьких організацій і журналісти написали відкритого листа до Президента України В. Ющенка, провели декілька заходів, спрямованих на інформування суспільства та представників влади про неабияку наукову та моральну цінність козацьких реліквій для нашої держави.

Повернення реліквій в Україну, безумовно, посприяло б ідеям соборності української держави, адже козацтво завжди збирало у своїх лавах найкращих представників усіх українських земель без поділу на Північ або Південь, Захід або Схід. Потрібно усвідомлювати, що йдеться не про гроші – хоча тільки страхова вартість скарбів може сягнути суми з шістьма нулями в доларовому еквіваленті. У відблисках діамантів та ізмаргдів, якими оздоблено ефеси козацьких шабелі і отаманських перначів, ми передусім повинні бачити полум'я визвольних воєн із поневолювачами України. “Американська мрія” повинна стати в Україні наочним свідченням нашого славного історичного минулого та шанобливого ставлення сучасників до звитяги пращурів. Адже лише той народ, який шанує своє минуле, має підстави з упевненістю вдивлятися у майбутнє.

Дмитро Редько

Ізраїль купив два німецьких підводних човни

Ізраїль підписав контракт з Німеччиною у справі купівлі двох підводних човнів класу "Дельфін", повідомляє "Jerusalem Post". На думку газети, формальності були полагожені ще в липні. Газета зазначає, що з цих підводних човнів можна вистрілювати ядерні боєголовки. "Jerusalem Post" оцінює вартість контракту в 1,3 млрд. амер. дол. Нове надбання ізраїльських ВМС може перебувати під водою значно довше, ніж субмарини, які є у складі флоту зараз. На сьогодні Ізраїль має вже три підводні човни класу "Дельфін".

Буш стежить за американцями

Спецслужби США, за розпорядженням президента Джорджа Буша, провадили електронне стеження за американськими громадянами на території своєї країни. Таке зізнання Джордж Буш зробив, виступаючи з традиційним суботнім зверненням до співгромадян, -- передає ВВС. Таким чином він підтвердив дані, викладені у п'ятничній статті The New York Times, і водночас розкритикував видання. Через газетну статтю, за словами Буша, "наші вороги дізналися інформацію, яку не повинні були знати". Президент також закликав конгрес продовжити дію затвердженого після 11 вересня 2001 року так званого "Закону про патріотизм", який наділив правоохоронні органи безпрецедентно широкими повноваженнями.

Напередодні сенат відмовився піти на цей крок у зв'язку зі згаданою публікацією в газеті. У статті The New York Times йшлося про те, що Буш після 11 вересня 2001 року підписав таємне розпорядження, дозволивши

Агентству з національної безпеки прос-луховувати міжнародні переговори, переглядати електронну пошту сотень громадян країни, не ставлячи до відома суди.

На Чернігівщині знайшли поховання знатного вікінга

Чернігівські археологи знайшли поблизу села Шестовіца камерне поховання конунга вікінгів - начальника професійної дружини варязьких воїнів, що перебували на службі у київських князів. Як повідомив завідувач кафедри історії та археології України Чернігівського педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка Володимир Коваленко, для чернігівських вчених сезон археологічних розкопок, що проводилися протягом літа в Батуріні, поблизу Шестовіци та на Замглайських болотах, був вдалим і позначений цікавими знахідками.

Найбільш значним відкриттям археологічного сезону-2006 Коваленко вважає камерне поховання конунга вікінгів. Як свідчать знахідки, варязький вождь був похований разом з конем і рабиною. "Його високий соціальний статус підтверджують зброя і срібні елементи одягу", - уточнив Коваленко.

На його думку, знайдене поховання можна назвати відкриттям року в археології, а у Шестовіци таких знахідок не було з 20-х років минулого століття, коли там проводив розкопки місцевий археолог Петро Смоличев. "Цікава знахідка, вона вже викликала резонанс у наукових колах", - відзначив Коваленко.

Зараз знайдені матеріали знаходяться на реставрації в Києві, а потім будуть передані в Чернігівський історичний музей імені Тарновського.

Музейний портал

ФБР зацікавилось українською мовою

Федеральне бюро розслідування США потребує співробітників, які знають мови Близького Сходу, зокрема, арабську, фарсі й урду. Також вони набирають лінгвістів зі ще 37 мов (серед них – українська, російська, латвійська, литовська, вірменська, чеченська, казахська, таджицька, узбецька та туркменська). Як повідомляє газета "Вашингтон пост", п'ять років потому, як арабські терористи напали на США, виявилось, що тільки 33 агенти ФБР знають арабську, до того ж здебільшого поганенько і ніхто із цих агентів не працює у відділі ФБР, який координує розслідування, пов'язані з тероризмом. Навіщо їм здалися працівники, які знають українську мову, покаже час. Наразі можна лише здогадатися про причетність українців до антимирних об'єднань.

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
 Головний редактор:
Євген Штендера
 1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів в Україні і діаспорах.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondnet.com

Парламент Франції прийняв дуже цікавий і для нас закон про визнання геноциду вірмен і встановив покарання за заперечення цього факту. Є закон, прийнятий у багатьох країнах, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення голокосту. І нема закону про кримінальну відповідальність за заперечення голодомору, за наклепи на вояків УПА.

і євреї, і татари, і узбеки (цілий загін!), і – о, жак! – росіяни. А скільки там було регіоналів – мешканців Східної та Південної України! І оці хлопці з Донбасу, Одещини, Криму били з успіхом не тільки німців, але й більшовиків. І носили тризуби, і співали „Ще не вмерла...”

До сьогодні вішають собак на дивізію „Галичина”, забуваючи при цьому, що дивізія нараховувала лише

„У серці моєму пунко співа нахтігаль”

Щороку на Покрови маємо скандал пов’язаний із протистоянням ветеранів II Світової Війни і щороку цілими відрами виливаються помії на сиві голови старих упівців, дивізійників „Галичини” та вояків „Нахтігально”. Нюрнберзький процес давно уже розібрався в тому, хто є хто, інакше б Англія ніколи не дозволила 10-ти тисячам вояків дивізії „Галичина” та УПА поселитися на її території та ще й одружитися з англійками.

„Однозначно погоджуюся, – написав Сергій Грабовський, – з тим, що сказав Сашко Положинський у статті “Поки влада не визнає УПА – доти вона не буде українською”. Ба більше – вона не буде ані європейською, ані демократичною”.

Але це тільки пів справи. Влада повинна раз і назавжди покласти край брехні, яка летить з вуст есдеків, регіоналів, комуністів і сатаністів конотопської відьми. Переважно ці наклепи лунають з вуст людей абсолютно некомпетентних, які окрім „Короткого курсу ВКПб” нічого на цю тему не прочитали. Але незнання не повинно звільняти від відповідальності.

У 1992 р. журналіст В. М. Радовський написав у ізраїльській газеті: „Це ж не секрет, що немалий вклад у катастрофу українського єврейства внесли українські військові формування, зокрема УПА, яка брало активну участь в акціях знищення багаточисельного гетто, в тому числі і в розстрілах євреїв у Бабиному яру”. Подібні звинувачення можна й зараз прочитати в інтернеті, в тому числі і на цьому сайті. Авторам цих небилиць, звичайно, не йдеться про історичну правду. Вояки УПА ніколи в жодних німецьких каральних акціях участі не брали та, зрештою, й сформувалася УПА вже тоді, коли з єврейським питанням в Україні було покінчено.

Свої перші бойові дії УПА розпочала якраз проти військ Вермахту і ніколи у жодних союзних стосунках із нацистами не помічена. В той час як про Рабоче-Крестьянскую Красную Армію цього не скажеш. Для усього світу II Світова Війна почалася у вересні 1939, але советська історія нам розповідала тільки про Великую Атечественную 1941-1945 рр. Хоча фактично СРСР вступив у II Світову теж у вересні 1939 в ролі агресора і союзника Гітлера. Після відомого “асвабжденія” Західної України та Західної Білорусії в майбутньому місті-герої Бресті з нагоди перемоги над Польщею відбувся спільний парад військ Вермахту і РККА. Фашисти і червоноармійці марширували пліч о пліч. Ото було видовище! Фактично перший парад Перемоги.

Тобто виходить, що спроби советської влади знайти союзника в особі Гітлера – це добре, а такі ж спроби з боку ОУН – погано.

Крім того УПА – це насправді інтернаціональне з’єднання, бо в рядах цієї армії були

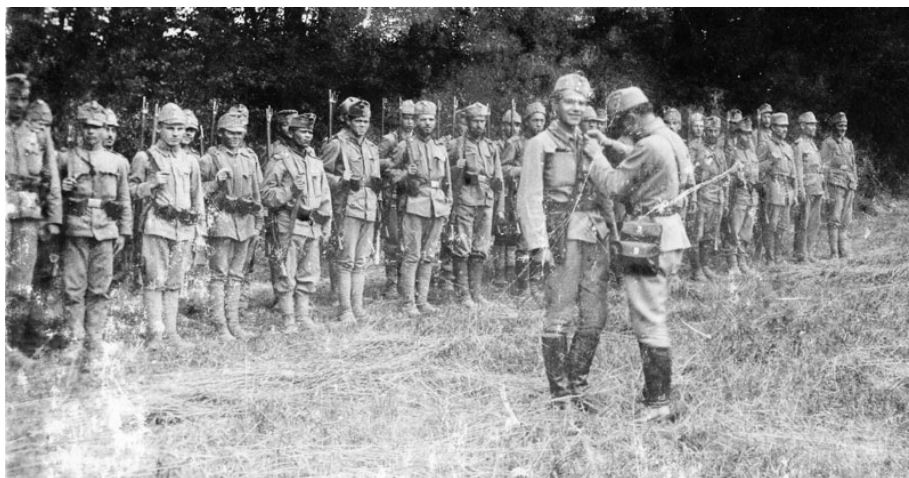
11 тисяч вояків, більшість із яких полягла під Бродами. І чомусь при цьому забувається, що російськими за особовим складом були 800-та моторизована дивізія „Бранденбург”, 29-та і 30-та гренадерські дивізії СС, штурмбригада СС „Беларусь”, „Русский Охранний Корпус” (по суті теж дивізія, що складалася з кількох легіонів), а додайте до цього вояків „Русской Освободительной Народной Армии” та 5 дивізій „Русской Освободительной Армии” генерала Власова (включно з 15-тим козачим корпусом Вермахту, сформованого на базі 1-шої і 2-гої кавалерійських дивізій донських та кубанських козаків). І це ще не все, бо були й дрібніші з’єднання: 559-та піхотна бригада РОА, учбово-запасна бригада 15-го корпусу РОА, три російських легіони у Франції і т. д. Загалом кількість росіян і донських козаків, що воювали на боці німців, сягає півмільйона.

А ще, для порівняння, у німецьких військах служило 100 тисяч естонців, 25 тисяч латвійців, 10 тисяч татар, 40 тисяч голландців, 25 тисяч фламандців, 10 тисяч французів, 8 тисяч норвежців. Поляки так пристрасно кленуть українців, які служили в німецькій армії, сором’язливо замовчуючи, що поляків там було незмірно більше – аж 200 тисяч! Під кінець війни лише до армії Андерса долучено 36 тисяч полонених поляків з Вермахту. Якщо взяти німецьку поліцію, то там служило 40 тисяч поляків і 8 тисяч українців.

Називаючи упівців та дивізійників зрадниками, опоненти чомусь не уточнюють, кого саме вони зрадили. Советську владу? Але вона існувала в Західній Україні лише 20 місяців і при відступі у червні 1941 залишила гори трупів. Немає в Західній Україні жодного містечка чи села, де б з приходом німців не оплакувано помордованих тіл своїх рідних. Збереглися фотографії, свідчення очевидців, дані сучасної ексгумації, які демонструють нам жахливі злочини комуністичної системи: молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці згвалтовані з повіризуваними персами...

Це все творили „визволителі”. То чи слід дивуватися тому, як галичани і волиняки зустріли їх у 1944? Якщо фашистів можна називати звірами, то чому я не можу назвати звірами комуністів? Для мене вони такі самі злочинці. І українська держава тільки

тоді відбудеться, коли дочекаємося свого „нюрнберзького” процесу і заборони компартії. Брат моєї мами – Юрій Сапіга, 21 рік, поет і художник – був замордований у Кременці разом з іншими студентами. Батьки упізнали його тільки за черевиками, які пошив йому дід. Труп студентів чекісти засипали

вапном. Мій батько був в УПА лікарем. З ним разом надавали медичну допомогу і лікарі-євреї, яких наші партизани вирятували з Тернопільського гетто.

Еліяху Йонес у книзі „Євреї Львова в годы Второй мировой войны и катастрофа европейского еврейства 1939-1944» перетворив батальйон „Нахтігаль” на дивізію та ще й вигадав буцім у червні 1941 до Львова увійшов також батальйон „Роланд”, який насправді ніколи у Львові не був. Крім того від щедрої своєї душі приписав їм злочини, до яких ці вояки ніколи не були причетні.

Дивізію „Галичина” звинуватив у тому, що вона нібито брала участь у придушенні повстання варшавського гетто у квітні-травні 1943 р. та в антиєврейських акціях на терені Галичини. Але дивізія „Галичина” тільки у жовтні 1943 почала формуватися у навчальних центрах Сілезії, а на ту пору німці вже придушили повстання у варшавському гетто й оголосили Львів „очищеним від євреїв”. У липні 1943 на всій території Галичини вже були ліквідовані всі „юденлаги”, а їхні в’язні знищені. Тим часом особовий склад дивізії перебував у навчальних таборах аж до кінця 1943 р.

Минулого року у „Дзеркалі тижня” з’явилася сенсаційна

стаття заступника директора Музею історії Києва Дмитра Малакова, члена наукової ради Громадського комітету пам’яті жертв Бабиного Яру. Науковець взявся за марудну, але важливу справу – він скрупульозно підрахував справжні, а не фантазійні жертви нацистів у Бабиному Яру. І таким чином розвінчав деякі міфи. Наприклад, що євреїв загинуло там аж 200 тисяч. Він довів на документальному матеріалі, що не 200, а... 40. Значно більше загинуло українців і росіян, а тому приватизація Бабиного Яру і побудова меморіалу, присвяченого лише одній нації, не має підстав.

Другий міф твердив, що євреїв розстрілювали українські поліцейські. За даними науковця розстріли проводив батальйон, що складався винятково з етнічних німців.

У звіті СПЕЦІАЛЬНОЇ УРЯДОВОЇ КОМІСІЇ „Про злочини німців на території Львівської області”, опублікованому по гарячих слідах у 1945, названо поіменно понад 200 прізвищ катів львівських євреїв. І серед них ЖОДНОГО українського прізвища. Авжеж, тоді ще ніхто не додумався ліпити з українців антисемітів. Але ж йонесам та еФеСБешникам, цим сумніним орачам Інтернету, не про істину йдеться, а лишень про те, аби нізащо не допустити реабілітації вояків УПА. І зрозуміло чому. Чимало теперішніх ветеранів Велікаї Атечественнай – це чекісти, ястребки, тилові щурі і смершівці, кати мого народу, яких би слід переслідувати нарівні із колишніми гестапівцями. І вони, і їхні діти, які стали політиками та бізнесменами, будуть проти реабілітації УПА боротися до останку.

Нам невідомі документи, які б засвідчували, що комуністи під час війни засуджували винищення євреїв. Натомість документи за підписами митрополита Шептицького і націоналіста Кубійовича збереглися. Можна також ознайомитися і з постановою ОУН у квітні 1941 р., в якій говориться, що „протижидівські настрої українських мас використовувє московсько-большовицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного спрчинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на погроми жидів”.

Цікаво, що Солженіцин, наводячи цей документ ОУН, цютливо опускає зацитоване речення, яке фактично застерігає населення від антиєврейських провокацій. Виявляється, і для колишнього дисидента Солженіцина теж чомусь вигідно показувати українців у кривому дзеркалі.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

“ОБ” рекомендує WWW

<http://www.oun-upa.org.ua/main/>

**Повстанське видання
"Український перець".
Згодом ідея журналу була перехоплена
окупантами і він виходив в Україні
протягом їх панування**

Рахів визнав ОУН-УПА

11 жовтня Рахівська районна рада (Закарпаття) прийняла рішення про визнання ОУН-УПА воюючою стороною в другій світовій війні, а її учасників, як і воїнів Карпатської Січі – борцями за волю України. В своєму рішенні депутати керувалися прикладом ряду областей західних регіонів нашої держави та з метою „утвердження в суспільстві духу примирення та встановлення історичної справедливості” і забезпечення гарантій соціального захисту ветеранів. Депутати Рухівської райради також ухвалили звернутися до Президента та Верховної ради України з пропозицією пришвидшити процес визнання на законодавчому рівні національно-визвольної боротьби, зокрема героїчного змагу ОУН-УПА та Карпатської Січі за українську державність.

Про необхідність українського націоналізму в Україні

Ще жодна постколоніальна держава не спиралася на ноги, якщо в ній не діяли потужні націоналістичні партії та рухи. Класичний приклад – Індія. Індійський національний конгрес, Мохандас Ганді і Джавахарлал Неру, поєднання сильною

центральної влади з самоврядуванням штатів, нелегка боротьба з сепаратизмом і проведення успішної модернізації країни, яка сьогодні стрімко входить у число наддержав.

Не менш класичний приклад – Ізраїль. Усі політичні партії, ліві і праві, на час заснування цієї держави були виразно націоналістичними. Результат – хоча практично весь арабський світ оголосив Ізраїлю війну на знищення, ця держава зуміла ствердити себе, побудувати у пустельних місцинах передову економіку й зірвати радянські плани "десіонізації Близького Сходу".

Звичайно, радикальний націоналізм може призвести до кризи і навіть катастрофи у національному розвитку. Проте ще гірші наслідки має відсутність дієвого націоналізму: держава може просто де-факто розпастися, як це сталося з Сомалі.

Адже націоналізм – це саме той політичний рух, який кладе почуття патріотизму в основу своєї ідеології та практики, а для постколоніальної держави це якраз і є найголовнішим – створити спільну Patria, Батьківщину для всіх мешканців території, звільненої від влади метрополії.

З націоналізмом у нас, в постколоніальній Україні, складно. З двох причин. По-перше, через панівний ліволіберальний дискурс європейської політичної думки, який ототожнює поняття "нацизм" і "націоналізм" і доходить до того, що оголошує Олександра Лукашенка "останнім націоналістичним диктатором Старого Світу".

Мовляв, націоналізм – це щось жахливе, щось страхотливе, на що сучасні люди не мають права – і це в той час, коли всі без винятку європейські держави свого часу постали і ствердилися на ґрунті націоналізму. Щоб не втратити обличчя перед Заходом, українські політики змушені відтак всіляко відхрещуватися від націоналізму – хоча в очах тієї ж ліволіберальної публіки служба в КГБ не виглядає вагомим ганджем.

По-друге, ті, хто претендує на роль українських націоналістів сучасної доби, здебільшого не розуміють, що таке нація, а відтак своїми уявленнями про націоналістичну ідеологію тільки підтверджують в очах загалу правоту західної професури та вітчизняних штатних "борців з буржуазним націоналізмом", котрі зараз перекувалися з марксистів-ленінців на "общечеловеків". Візьмімо для прикладу дві політичні сили, які претендують на роль справді націоналістичних.

Перша з них – Конгрес українських націоналістів. У його програмі сказано: "Основою ідеологічної доктрини Конгресу є

український націоналізм". І далі – дуже багато про Українську Націю (обов'язково з великої літери). Але чи варто аналізувати цю риторику, якщо чинний лідер партії Олексій Івченко, знаний серед журналістів як Льоша-Мерседес, створив КУНу тверду репутацію "даху" над газовими бізнес-оборудками з Росією?

Значно серйознішим гравцем на націоналістичному полі є Всеукраїнське об'єднання "Свобода" на чолі з Олегом Тягнибоком. Ця партія не задіяна у корупційних скандалах, у ній нема "грошових лантухів", її лідер походить зі знаного галицького роду, чи то пак, "дому", до чолівки "Свободи" входить низка інтелектуалів і т. д. Та й поведінка цієї партії більш виразна – скажімо, акція "Національна мобілізація" на початку вересня в Івано-Франківську чи заява про те, що перебування Віктора Ющенка на посаді президента становить загрозу національній безпеці України, оскільки впродовж всієї своєї каденції глава держави демонструє свою неадекватність ситуації та непрогнозованість, спонтанність власних дій і рішень.

І програмні документи партії конкретніші, ніж у КУНу – скажімо, йдеться не просто про захист національних прав українців, а про конкретні квоти для етнічних українців в органах влади – 78%, про мовний режим у ЗМІ, який би відповідав етнічному складу населення, про впровадження курсу "Геноцид українців" в освітні програми тощо. Але партія Тягнибока, як на мене, також не тягне на справді націоналістичну, ґрунтовану на українських традиціях. І ось чому. По-перше, надто багато у діяльності "Свободи" слів і пієтету перед минулим, надто мало дій і націленості в майбутнє.

Можна по-різному ставитися до радикального українського націоналізму 1930-40-х років, але він відзначався звитягою, жертвовністю і націленістю у майбутнє. Надметою була УССД – самостійна соборна держава української нації, гаслом рядових націоналістів – "Здобути або не бути!" І хоча справжню державу у ті роки здобути не вдалося, але над сталінським колгоспним рабством вояки УПА разом з "лісовими братами" Балтії перемогу здобули, а ще навчили кримінальний світ аж донині з шанобою ставитися до політзеків.

Отож то був чинний (себто дієвий) націоналізм, і в тім була його сила. Змінилася ідеологічна база цього націоналізму – з авторитарної на національно-демократичну – але активність, дієвість лишилася. Що ж "Свобода"? Її чин – більше словесний чи ритуально-некрофільський. Звичайно, треба шанувати пам'ять полеглих, бо ж це – одне з фундаментальних визначень людини, але чи скільки можна ридати під Крутами чи Берестечком?

Чому ми відзначаємо лише поразки, а не перемоги? Чому торік, коли поляки святкували "Чудо на Віслі", тобто перемогу Пілсудського над Тухачевським, котрий вів "червоних коней" до Рейну і Марни, "Свобода" не наполягла, щоб спільно відзначити не менш важливу перемогу генерала Безручка над Будьонним під Замостям?

А от недавні події в Феодосії, та й по деяких інших містах Криму. Чи не варто було б там продемонструвати націоналістичний чин, щоб поставити на місце російських "козаків"? Чи українські націоналісти боялися зачепити російські геополітичні інтереси? А чи, може, злякалися навіжених вітренківських бабусь? Може, я помиляюсь, але якби Олег Тягнибок у прямому ефірі ICTV напередодні березневих виборів затопив у піку Жириновському, коли той почав похамськи висловлюватися на адресу Інни Богословської, була б зараз "Свобода" у парламенті.

Але чину в українському націоналізмі не вистачає. Натомість там ціла купа дурниць, пов'язаних із ототожненням націй та етносу, із преференціями для "справжніх" українців, наче належність до таких гарантує патріотичність, фаховість і чесність. Схоже, ідеологи "Свободи" ніколи не вчили українську історію, а то б вони знали про молдованина митрополита Петра Могилу, полковників Морозенка-Мрозовецького (поляка), Герцика (єврея), Джелалієв (татар), Немирича (напівполяка, наполовину взагалі невідомо кого), гетьманів Пилипа Орлика (мати – з сім'ї хрещених євреїв) та Івана Мазепу (була таки у нього польська кров).

Знали б вони і про старших офіцерів та генералів УНР, ЗУНР, Гетьманату з не дуже типовими для українців прізвищами Дельвіг, Кравс, Отмарштайн, Бізанс, Сінклер, Комнін-Палеолог, Греков, Галкін, Алмазов, Кудрявцев, Рябінін, Астаф'єв, Булатов, Кануков, Губер – німці, шведи, росіяни, татари...

А ще про члена провуду ОУН Ріко Ярого, поета Юрія Клена, визначного філолога Юрія Шереха-Шевельова (етнічні німці чи австрійці), поета Максима Рильського й авіаконструктора Костянтина Калініна (польська кров). Я не кажу вже про двох провідних теоретиків українського націоналізму – В'ячеслава Липинського (етнічний поляк) та Дмитра Донцова (котрого щойно згаданий Липинський називав "кацапом").

А як бути із членом Центральної Ради, по тому – головою Всесвітнього союзу українок Софією Русовою (батько – швед Федір Ліндфорс, мати – французенка Анна Жарве) чи з головою Союзу Українок Галичини, а затим і всього світу Міленою

maidan.org.ua

Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

Урдницькою (мати – єврейка Іда Шпігель)? І куди подіти, зрештою, Георгія Гонгадзе? Іншими словами, "Свобода" йде казна-куди і казна-як. Тож у підсумку ясно: націоналістичного ферменту, який би не давав спати українському постколоніальному суспільству, нема, бо націоналісти наші не розуміють, що таке нація і як слід діяти в її ім'я. А жаль.

Сергій Грабовський

Уряд схвалив законопроект на захист учасників УПА

19 липня 2006 року Кабінет Міністрів України схвалив законопроект „Про соціальний захист учасників національно-визвольного руху 1939 — 1956 років за здобуття Україною своєї незалежності”. Про це повідомив Віце-прем'єр-міністр України В'ячеслав КИРИЛЕНКО. Йдеться про надання відповідного статусу, а також відповідних пільг всім учасникам збройних формувань, які боролися за свободу і незалежність України у складі Української Повстанської Армії, - сказав він. - Ці люди отримують ті ж самі соціальні гарантії, якими сьогодні користуються усі ветерани”.

За словами віце-прем'єра, „на сьогоднішній день ветеранів УПА та членів їх сімей не більше 15 тисяч, при цьому як мінімум половина із загальної кількості – це ветерани, у яких уже є відповідні соціальні пільги, надані їм на підставі рішень місцевий рад”. „Уперше за 15 років незалежності український уряд розглянув цю проблему і ухвалив позитивне рішення. Думаю, що це вагомий внесок в політику Президента України Віктора Ющенка, яка направлена на примирення усіх ветеранів, які боролися за свободу нашої Вітчизни”, - зазначив Віце-прем'єр. В'ячеслав Кириленко нагадав, що 14 жовтня 2005 року Урядова комісія схвалила фаховий висновок робочої групи істориків з вивчення діяльності ОУН і УПА Інституту історії Національної академії наук України. „Зокрема, в цьому документі говориться, що ОУН-УПА була тим військово-політичним чинником, який безпосередньо впливав на боротьбу українського народу за суверенну державу”, - підкреслив він.

Тимошенко називають Снігуронькою. Турчинова пастором. а Шкіля анчоусом

Якщо підійти до будь-якого школяра і спитати, як звуть президента України, він одразу ж відповідь: Віктор Ющенко. Ім'я президента, безумовно, знають всі. Але далеко не всім відомо, як Ющенка називають за очі.

І якщо на людях Віктора Андрійовича називають саме так, то в кулуарах його кличуть по-простому: "Ющ" або "Пасічник" (через особливу любов до бджіл). Вороги ж не гребують і образливим "Шрек" (через обличчя президента, на якому лишив свої сліди діоксин).

Тимошенко - справжня Снігуронька

Тимошенко ж люблять більше. Колеги називають її "Юля", а найбільші підлабузники – "Мама". Але після неодноразової появи Юлії Володимирівни у "білому" їй дали інше ім'я – "Снігуронька". У народі Тимошенко люблять

називати "Тимоха".

Турчинов - Залізний Фелікс

А от права рука Тимошенко Олександр Турчинов поплатився за своє СБУшнє минуле. Після того, як він посидів у кріслі голови

цього відомства, його почали називати "Залізним Феліксом". Але є у нього і більш прості назвиська – "Шурік" та "Пастор" (через баптистське віросповідання).

Зачіска Шкіля зробила з нього Курчавого

У ще одного соратника Тимошенко – аж три прізвиська, причому всі різні. Перше – "Троцький" (через зачіску і борідку), друге – "Курчавий" (через кучеряве волосся), третє – "Анчоус" (через худорляву і витягнуту статуру).

Кінаха порівнюють з роботом

Анатолію Кінаху через його флегматичність і паталогічну відсутність емоцій дали прізвисько "Голова професора Доуля". У народі ж за Кінахом закріпилося стійке "робот".

"Я шоколадний заєць"

Порошенка як тільки не називають – "Порох", "Порошок", "Рошен", "Петро Рошенович", "Шоколадний заєць", "Шоколадний король" (всім

відомі кондитер-ські виробниці фірми Порошенка "Рошен").

Вінського називають так само, як і Сталіна

Соціалісту Йосипу Вінському (тезці "вождя народу") дали прізвисько Сталіна – "Коба".

Саддам Іванович

А прізвисько комуніста Адама Мартинюка звучить майже по-садистськи. Мартинюка називають Саддамом Івановичем...

Янукович-професор

У Віктора Януковича прізвиська майже народні. Колеги називають його так само, як і пів-України – "Янек". У партії його кличуть "Старшим", а "помаранчеві" люблять познущатися над його минулим, називаючи Януковича то "професором", то "завгаром".

Українські граблі, або чому історію України не можна читати без брому

Відомий український письменник та політичний діяч Володимир Винниченко в 1920-х роках, аналізуючи причини поразки української революції 1917-1921, писав, що українську історію без заспокійливого (брому) читати неможливо.

Стародавні римляни говорили, що історія – це мати навчання. Проте українські високоповажні політичні лідери або не читають рідної історії, або вважають себе вищими і мудрішими за попередників. Але чомусь завжди повторюють старі помилки. Одне слово, на їхньому шляху постійно трапляються граблі. Історичні.

В історії України такі "граблі" приводили до трагедій та великих жертв. Більше того – навіть до втрати державності. Особливо це стосується помилок тих, кого вир історії виводив на провідні ролі в українській державі.

Одним з найперших проявів такої політичної недалекоглядності, зрадницької позиції по відношенню до свого народу став кошований Іван Сірко. Цей справді ширий патріот України, який все життя борювався з турками і татарами, зробив багато добра для українців, та одного разу зробив вчинок, який дуже жорстоко вплинув на долю України.

1668 рік. Гетьман Дорошенко проганяє московські війська з Лівобережжя, об'єднує Україну. Здається, все – нарешті остаточна перемога. І в цей час Іван Сірко нападає на Крим. Хан, союзник Дорошенка, з усім військом повертається захищати свої землі. Дорошенко залишився без союзників і змушений був відступити назад на Правобережжя. Єдиний в період Руїни шанс відродити українську державу був втрачений.

Другим випадком, особливо болючим для України, стала зрада полковника Носа в 1708 році. Тоді гетьман Мазепа уклав союз з шведським королем Карлом XII. Шведська армія рушила на Україну. Розуміючи небезпеку втрати українських земель, московський цар Петро I посліла Меншикова з військом на гетьманську столицю Батурин.

Останній не зміг взяти добре укріплену фортецю з великими запасами провіанту і зброї і вже збирався відступати. Але знайшовся полковник Ніс, який зрадив своїх через особисту вигоду. Московські війська знищили Батурин та його мешканців. Падіння столиці надзвичайно вплинуло на моральний дух українців, які надалі побоялись підтримувати Мазепу, а також позбавило об'єднану шведсько-українську армію запасів. Після того була Полтава та фактична ліквідація самостійності України.

Проте найбільших помилок, які мали надзвичайно трагічне значення для України, припустився сам автор наведеної в заголовку статті цитати. Володимир Винниченко, голова уряду УНР в другій половині 1917 – початку 1918 року, своїми діями призвів до втрати Україною державності. Це зрештою закінчилося голодомором, репресіями та мільйонними жертвами. І що найболючіше, що ці помилки він зробив зі ширих особистих переконань.

Першою помилкою Винниченка стала відмова від професійної армії. Важко навіть уявити, але коли ще точилася перша світова війна і через Україну проходив фронт, коли більше двох мільйонів українців, які служили в царській армії, заявили, що вони готові служити рідній державі, коли було створено сотні "українізованих" військових частин, що налічували сотні тисяч вояків, Винниченко заявив: Україна ні з ким воювати не буде!

І... дав наказ розпустити армію та замінити її народною міліцією. А солдати пішли додому ділити землю. Український тодішній лідер забув про просту істину: армія – це гарант незалежності. Може, і теперішні українці ні з ким воювати не збираються, але це не виключає можливості виникнення агресії в наш бік. Другий його вчинок фактично є злочинним та заслуговує на жорстоке покарання.

Мешканці Зборова, що на Тернопільщині, добре знають про могили чеських легіонерів біля села Калинівка. Тут чехословацька бригада мала бойове хрещення. Але мало кому відомо, що в січні 1918 року командир чехословацького корпусу, який налічував 60 тисяч добре озброєних, вишколених та дисциплінованих вояків, звернувся до голови українського уряду Винниченка з пропозицією стати на службу УНР та дислокуватися на території України.

Згодом, після завершення першої світової війни, корпус мав повернутися додому, на територію Чехословаччини. Більше того, він запропонував збройну допомогу проти більшовицьких військ, які наступали на Київ. Та в цей надзвичайно важливий для України момент, коли збройні сили УНР були малочисельні через розпуск армії, коли червоний командир Муравйов зі своїми військами йшов на Київ, а під Крути рушили молоді студенти-гімназисти, Винниченко відмовився взяти на тимчасову службу УНР чехословацький корпус.

В історії немає поняття "якби". Та якби очільник УНР вирішив би інакше, Україна сьогодні давно була б самостійною державою. А мільйонних жертв та маси трагедій можна було б уникнути. І не було б сьогоднішньої ситуації в Україні, коли народ піднявся на революцію і вийшов на Майдан з одними ідеями, на виборах більшість підтримав помаранчеві сили, а в результаті недологості та зрадницької політики лідерів отримав так звану антикризову коаліцію з Партії регіонів, КПУ та СПУ.

Українцям Бог знову дав шанс змінити життя, побудувати українську за духом державу на українській землі. Та завдяки своїм лідерам українці знову стали на "історичні граблі".

Як би не виправдовувався Мороз, його вчинок в усі часи називався одним словом – зрада. Причому він зрадив не тільки помаранчеву коаліцію, а весь український народ, який голосував за БЮТ, "Нашу Україну" та СПУ, бо вірив, що ці сили об'єднаються, сформують коаліцію та уряд і нарешті зможуть змінити життя українця на краще. Вчинок Мороза, як і його вище згаданих попередників, може відбитися на долі всього українського народу.

Адже це не просто одна партія об'єдналась з іншою. Практично немає сумніву, що за подіями в парламенті стоїть Москва. Всі попередні дії, які робила Партія регіонів – і парад "мовних суверенітетів", і антинатовські та антидержавні виступи в Криму та південних областях України – покликані дестабілізувати ситуацію в країні. Та ні вони, ні прямий газовий, молочний та м'ясний тиск з боку Росії не дали результату.

Тому, коли утворилась помаранчева коаліція і стало зрозуміло, що Україна твердо стане на шлях євроатлантичної інтеграції та остаточно вийде з орбіти російського впливу, не виключено, що Москва дала певну вказівку всім своїм явним та таємним агентам і прихильникам. В результаті, раптово за два дні була сформована біло-синьо-червона (чи не нагадає це кольори російського прапора?) коаліція. І на сьогодні виникла пряма загроза незалежності України.

Що робити? Таке запитання на устах не одного українця. Не мовчати, не зневіритись, а діяти. Відстояти здобутки революції. Повірте, що ця коаліція недовговічна. Рано чи пізно вона впаде, бо не відповідає інтересам України, бо дуже суперечлива всередині. І люди оберуть інших.

Головне – не дати регіоналам та їхнім поплічникам нашкодити українській державі. А для цього, не виключено, буде потрібно знову вийти на Майдан. В цій ситуації саме президент має відіграти ключову, вирішальну роль. Саме він може спрямувати політичні події в те чи інше русло. Дай Боже, щоб він не наступив на ті трагічні "українські граблі", як це зробив Олександр Мороз.

Михайло Бігус

"Ющенко" стане чудовим доповненням до шампанського та ікри

Ім'ям президента України назвали тюльпан. Квітка так і називається - "Віктор Ющенко". Селекціонери з Нідерландів привезли до України квітку помаранчевого кольору. У офіційному сертифікаті тюльпана, зокрема, зазначено: "Цей сорт тюльпана... є помаранчевого кольору, який представляє і нагадує Помаранчеву революцію". Під час церемонії Ющенко побризкав квіти шампанським. "Не лякайтеся, мені сказали, що так потрібно зробити. Це не я придумав, це голландська традиція така", – пояснив президент, начебто виправдуючи, повідомляє "Комерсант".

Свого часу "іменних" тюльпанів були удостоєні такі відомі особистості, як Джордж Буш, Білл Клінтон, Нельсон Мандела, Альберт Ейнштейн, Дайана Росс, королеви Нідерландів та Великої Британії. Директор нідерландської компанії "Новаторські тюльпани" підкреслив, що виведення тюльпану "Віктор Ющенко" є знаком поваги до президента України та його народу. Ющенко високо оцінив жест голландських квіткарів. "Це не тільки витвір рук людських – це спосіб, у який Україні та її народу висловлено підтримку", - сказав президент. На презентації також були присутні дружина президента Катерина, діти Андрій та Віталіна.

Опудала на дорогах

Державна автомобільна інспекція управління Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області 3 липня почала встановлювати манекени автоінспекторів на небезпечних ділянках автоtrasи "Київ-Харків". Про це повідомив журналістів начальник ДАІ Полтавської області Віктор Градоблянський. За його словами, нововведення пов'язане з реформуванням і скороченням цього року штату автоінспекторів, яких не вистачає для патрулювання доріг. У травні завершилося структурне реформування ДАІ, внаслідок чого особовий склад ДАІ скоротили вдвічі й на 40% збільшили склад патрульно-постової служби. Відтак замість справжніх інспекторів із магазинів набрали пластмасових, повідомляють "Українські новини".

Працівники обласного ДАІ пояснили, що, побачивши патруль із манекеном, водії сприймають його за реальний, переморгуються, знижують швидкість. Кількість подій на цій автоtrasі за десять днів знизилася втричі. За даними ДАІ, нині три манекени, перевдягнені у форму автоінспекторів, "чергують" за графіком у салонах машин із символікою ДАІ, але без двигунів і приладів керування. Через успішність експерименту ДАІ має намір збільшити кількість таких постів.

Їх розміщуватимуть здебільшого біля АЗС або автостоянок – там, де за ними можна вести спостереження. ДАІ побоюється, що зловмисники можуть зламати манекени, побачивши, що це не справжні міліціонери.

Колишній співробітник СБУ – російський агент

Колишній полковник СБУ Валентин Крижановський наказом президента Путіна одержав російське громадянство. У цей час Крижановський перебував у СІЗО міста Твері, а українські та російські силовики за поданням Генпрокуратури України вели переговори про його екстрадицію. Надання російського громадянства Крижановському стало повною несподіванкою для Києва. Високопосадовець керівництва СБУ заявив у коментарі для "Української правди": "Назвати те, що трапилось, недружнім жестом проти України і її правоохоронних органів буде занадто м'якою оцінкою. У відношенні Крижановського був застосований особливий механізм одержання громадянства Росії, передбачений лише у виняткових випадках. Фактично, це було зроблено з метою врятувати від правосуддя людину, проти якої розслідується кримінальна справа в Україні. У СБУ є підстави вважати, що полковник Крижановський, будучи тривалий час співробітником українських спецслужб (ГУР МО і СБУ), де-факто під глибоким прикриттям працював на російські розвідувальні органи".

Український альпініст увійшов до Книги Гіннеса

Так, після чотирьох днів підняття на вершину Ельбрусу зійшов 80-річний українець, майстер міжнародного класу Володимир Моногаров. За словами найстарішого українського альпініста, на вершині він відсвяткував своє "40-річчя, помножене на 2". Результат поважного громадянина України буде зафіксований Книгою рекордів Гіннеса, де йтиметься приблизно про наступне: "Володимир Моногаров – найстаріша людина на планеті, що піднялася на гірську вершину". Також представники Книги рекордів зафіксують і факт сну Моногарова на двох вершинах гір. Виявляється, українець – перша людина у світі, яка дозволила собі відіспатися на Ельбрусі. Тут слід нагадати, що висота Ельбрусу, який є найвищою вершиною Кавказького хребта, складає 5642 м.

У гори Моногаров пішов не один, а у супроводі лікаря та ще

п'ятьох альпіністів. При цьому українець ніс на собі 15 кілограм речей та їжі і не користувався кисневим балоном. За його словами, температура повітря складала мінус 21 градус, а у палатках вона підіймалася до мінус 6 градусів. На вершині Ельбрусу скелелаз-рекордсмен встановив український прапор, при цьому сказав, що зовсім не жалкує, що не зміг відзначити свій ювілей із шампанським. "Навіть якби цей напій не замерзав у горах, все одно б не взяв його. По-перше, я категорично проти алкоголю, а по-друге, зайву поклажу на собі нести погано", - сказав Моногаров.

Масонський проект

Серпень 2006. Одеса. Спекотний купол неба нависає над парасолями приморського кафе. Засмагли до найтемніших відтінків горіхової палітури, наші дівчата пітніють, сміються й раз у раз зазирають до паші мобільника-жабки. Там смішні приколи. Тим часом бородатий, персеподібний – така собі копія плакатного шейха, тільки замість чалми в нього панамка – мій співрозмовник раптом відривається від зафарбованого “віскаріком” льоду у склянці. Він озиряється на широку портову панораму й каже мені: “Володимире (він завжди називає мене повним ім'ям, без скорочень і фамільярностей), що більше живу, то більше переконуєся, що Україна стала одним із найвдаліших масонських проектів”.

Я ввічливо посміхаюся цій заяві. Я вже не вперше чую це припущення, яке ледь не вороже всьому напружено-поісториченому мисленню пересічних обивателів країни У. Припущення, що не підкріплене вагомими аргументами. Принаймні мені не відомі такі вагомі аргументи. Я навіть даю собі слово, що після повернення до Франківська, до рідного комп'ютера та бібліотеки, дам собі роботу дослідити це питання й щось таке написати. Й ось тепер я виконую адресовану призабутим боргам (чи то призабутим богам) обіцянку. Обіцянку, так невперто народжену під топазовим розжареним небом. Між гарячими тілами юних засмішених темногоріхових одеситок.

...Відомий реформатор європейського масонства XVIII століття, член багатьох вищих вільномулярських керівних структур – орденських капітулів (Фенікса, Кароліни, Св. Якоба тощо), німецький націонал-романтик Йоган Гердер у кращих традиціях тієї синтетичної доби, пов'язував національне відродження Німеччини з національним пробудженням слов'янських народів. Високоповажаний каменярь не обійшов пророкою увагою України. Гердер писав у часи революційного присмерку куртуазної епохи (коли на наших пісках ще все спало, а майбутній майстер ложі “Любов до Істини” Котлярєвський ще й не сів за віршоване плетиво “Енеїди”):

“Україна стане новою Грецією. Чудове небо над головою цього народу, його весела вдача, музичність, родючість його земель тощо – все це коли-небудь прокинеться. З багатьох малих диких народів, якими були колись-то і греки, виникне цивілізована нація. Її кордони будуть простягатися до Чорного моря і звідти по всьому світу. Угорщина, всі її народи, частина Польщі та Росії стануть причетними до цієї нової культури”.

Отже, незаперечним фактом є те, що майбутня незалежна “цивілізована Україна” хвилювала уяву масонських лідерів Європи. Хвилювала ще за ціле століття до Шевченка й кирило-мефодіївців.

За легендою, ідею майбутнього незалежного статусу України до обговорення на роботах європейських лож впровадив гетьманіч Жорж (Грицько) Орлик, якого на самому світанку франкомасонства у Франції (десь між 1723 і 1732 роками) прийняли до системи регулярного послуху в “шотландській обрядності”. Саме там, у французьких ложах, у середовищі найвищої аристократії лотарінгських та орлеанських гербів, творилася велика європейська політика гламурного та піратського вісімнадцятого століття. Росія ж у ті часи була ворожою для правлячої французької верхівки східною імперією. Й залишалася такою за малим винятком ще понад півтора століття, аж до 1891 року, коли цар Олександр III приїхав до Парижа робити Антанту.

Тому все, що могло послабити або ж уразити Росію, знаходило співчуття та позитивний відгук у салонах герцога Конті та графа Брольї. Саме ці верховні масони керували зовнішньою політикою королівства від імені Найхристияннішого монарха Людовіка П'ятнадцятого. Знайшлося місце в політичних схемах французів і для сина Пилипа Орлика.

Гетьманіч неодноразово “під прикриттям” навідував Україну. Ці таємні подорожі мали на меті з'ясувати спроможність українського козацтва у “час X” виступити проти Петербурга. В Парижі готували всеєвропейську війну. Туреччина втрачала Кубань і Крим. Султан був готовим стати зняряддям у руках великих держав. Від козаків у цих “розпонятках” дещо залежало. Як оповідає засвідчена історія, у серпні 1734 року російський фельдмаршал Мініх наказав військовій контррозвідці захопити Орлика-молодшого як небезпечного турецького шпигуна.

У районі Кам'янця-Подільського Г. Орлика і його людей надгогнав й оточив загін росіян під орудою капітана Джеймса

Кейта, англійця за походженням, регулярного масона (ложа “Атлантус”, третій градус). Становище гетьманіча було безнадійним. До кордону з Туреччиною було ще декілька кілометрів. Під прицілом російських мушкетів він викрикнув таємний масонський “заклик відчаю”: “До мене, діти вдови!”

Зачувши ці слова, Кейт наказав опустити рушниці й під'їхав до Орлика. Той повідомив капітанові, що везе таємне масонське листування між петербурзькими, краківськими та паризькими ложами. За законами ордену вільних мулярів (відповідно, за правилами честі європейської шляхти) офіцерська присяга Кейта на вірність російській імператриці була нижчою за масонську клятву, що вимагала за будь-яких обставин рятувати братів по ордену. І Кейт відпустив Орлика, врятувавши життя йому та його супутникам. Сам капітан Джеймс після цього випадку змушений був залишити російську службу.

Так уперше масонські мотиви почали вплітатися в тканину української історії.

Володимир Сикілев

Британці згадують Палестину

22 липня в Ізраїлі відзначили 60-ту річницю теракту в єрусалимському готелі “Цар Давид”, у якому була розміщена штаб-квартира британської адміністрації в підмандатній Палестині. До цієї дати в готелі встановили меморіальна дошку з написом: “У готелі розташовувався секретаріат британського мандата і штаб-квартира збройних сил. У липні 1946 року борці організації “Іргун” за наказом Руху єврейського опору заклали у фундамент будівлі вибухівку. Попередньо було зроблено низку превентивних заходів, британських окупантів попросили негайно покинути готель. Через причини, відомі тільки британцям, готель не евакуювали, і через 25 хвилин бомби вибухнули. На жаль, загинула 91 людина”.

Такий напис неабияк обурих британців. У Лондоні заявляють, що жодних попереджень не було, а ізраїльські терористи навмисне підірвали будівлю, намагаючись знищити якомога більше людей. Британське видання The Times називає справжнім блюзнірством той факт, що, з одного боку, Ізраїль уголом проголошує боротьбу з палестинськими та ліванськими терористами, а в цей час на місці трагедії екскурсії проводить один із тих, хто 60 років тому здійснював цей теракт.

Юлія Ожійська

*Збереглися свідчення
жахливі злочини
комуністичної системи:*

молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці звалтовані з повирізуваними персами...

Парламент Франції прийняв дуже цікавий і для нас закон про визнання геноциду вірмен і встановив покарання за заперечення цього факту. Є закон, прийнятий у багатьох країнах, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення голокосту. І нема закону про кримінальну відповідальність за заперечення голодомору, за наклепи на вояків УПА.

Щороку на Покрови маємо скандал пов'язаний із прогностичним ветеранів Другої світової війни і щороку цілими відрами виливаються помії на сиві голови старих упівців, дивізійників „Галичини” та вояків „Нахтігалю”. Нюрнберзький процес давно уже розібрався в тому, хто є хто, інакше б Англія ніколи не дозволила 10-ти тисячам вояків дивізії „Галичина” та УПА поселитися на її території та ще й одружитися з англіїками.

„Однозначно погоджуюся, – написав Сергій Грабовський, – з тим, що сказав Сашко Положинський у статті “Поки влада не визнає УПА – доти вона не буде українською”. Ба більше – вона не буде ані європейською, ані демократичною”.

Але це тільки півсправи. Влада повинна раз і назавжди покласти край брехні, яка ллється з вуст есдеків, регіоналів, комуністів і сатаністів конотопської відьми. Переважно ці наклепи лунають з вуст людей абсолютно некомпетентних, які окрім „Короткого курсу ВКПб” нічого на цю тему не прочитали. Але незнання не повинно звільняти від відповідальності.

У 1992 р. журналіст В. М. Радовський написав у ізраїльській газеті: „Це ж не секрет, що немалий вклад у катастрофу українського єврейства внесли українські військові формування, зокрема УПА, яка брала активну участь в акціях знищення чисельного гетто, в тому числі і в розстрілах євреїв у Бабиному Яру”. Подібні звинувачення можна й зараз прочитати в інтернеті, в тому числі і на цьому сайті. Авторам цих небиліць, звичайно, не йдеться про історичну правду. Вояки УПА ніколи в жодних німецьких каральних акціях участі не брали та, зрештою, й сформувалася УПА вже тоді, коли з єврейським питанням в Україні було покінчено.

Свої перші бойові дії УПА розпочала якраз проти військ Вермахту і ніколи в жодних союзних стосунках із нацистами не помічена. В той час як про Робоче-Крест'янську Красну Армію цього не скажеш. Для усього світу II Світова Війна почалася у вересні 1939, але советська історія нам розповідала тільки про Велику Атечественную 1941-1945 рр. Хоча фактично СРСР вступив у II Світову теж у вересні 1939 в ролі

На боці німців воювало півмільйона росіян

агресора і союзника Гітлера. Після відомого “асвабадження” За-

хідної України та Західної Білорусії в майбутньому місті-герої Бресті з нагоди перемоги над Польщею відбувся спільний парад військ Вермахту і РККА. Фашисти і червоноарміїці марширували пліч-о-пліч. Ото було видовище! Фактично перший парад Перемоги.

Тобто виходить, що спроби советської влади знайти союзника в особі Гітлера – це добре, а такі ж спроби з боку ОУН – погано. Крім того, УПА – це насправді інтернаціональне з'єднання, бо в рядах цієї армії були і євреї, і татари, і узбеки (цілий загін!), і – о, жах! – росіяни. А скільки там було регіоналів – мешканців Східної та Південної України! І оці хлопці з Донбасу, Одещини, Криму били з успіхом не тільки німців, а й більшовиків. І носили тризуби і співали „Ще не вмерла...”

До сьогодні вішають собак на дивізії „Галичина”, забуваючи при цьому, що дивізія нараховувала лише 11 тисяч вояків, більшість із яких полягла під Бродами. І чомусь при цьому забувається, що російськими за особовим складом були 800-та моторизована дивізія „Бранденбург”, 29-та і 30-та гренадерські дивізії СС, штурмбригада СС „Беларусь”, „Русский Охранный Корпус” (по суті теж дивізія, що складалася з кількох легіонів), а додайте до цього вояків „Русской Освободительной Народной Армии” та 5 дивізій „Русской Освободительной Армии” генерала Власова (включно з 15-м козачим корпусом Вермахту, сформованого на базі 1-ї і 2-ї кавалерійських дивізій донських та кубанських козаків). І це ще не все, бо були й дрібніші з'єднання: 559-та піхотна бригада РОА, учбово-запасна бригада 15-го корпусу РОА, три російських легіони у Франції і т. д. Загалом кількість росіян і донських козаків, що воювали на боці

німців, сягає півмільйона.

А ще, для порівняння, у німецьких військах служило 100 тисяч естонців, 25 тисяч латвійців, 10 тисяч татар, 40 тисяч голландців, 25 тисяч фламандців, 10 тисяч французів, 8 тисяч норвежців. Поляки так пристрасно кленуть українців, які служили в німецькій армії, сором'язливо замовчуючи, що поляків там було незмірно більше – аж 200 тисяч! Під кінець війни лише до армії Андерса долучено 36 тисяч полонених поляків з Вермахту. Якщо взяти німецьку поліцію, то там служило 40 тисяч поляків і 8 тисяч українців.

Називаючи упівців та дивізійників зрадниками, опоненти чомусь не уточнюють, кого саме вони зрадили. Советську власть? Але вона існувала в Західній Україні лише 20 місяців і при відступі у червні 1941 залишила гори трупів. Немає в Західній Україні жодного містечка чи села, де б з приходом німців не оплакувано помордованих тіл своїх рідних. Збереглися фотографії, свідчення очевидців, дані сучасної ексгумації, які демонструють нам жахливі злочини комуністичної системи:

молоді студенти духовної семінарії з цвяхами в голові, вагітні жінки з розпоротими животами, юні черниці згвалтовані з повірізуваними персами...

Це все творили „визволителі”. То чи слід дивуватися тому, як галичани і волиняки зустріли їх у 1944? Якщо фашистів можна називати звірами, то чому я не можу назвати звірами комуністів? Для мене вони такі самі злочинці. І українська держава тільки тоді відбудеться, коли дочекаємося свого „нюрнберзького” процесу і заборони компартії.

Брат моєї мами – Юрій Сапіга, 21 рік, поет і художник – був замордований у Кременці разом з іншими студентами. Батьки упізнали його тільки за черевиками, які пошив йому дід. Труп студентів чекісти засипали вапном. Мій батько був в УПА лікарем. З ним разом надавали медичну допомогу і лікарі-євреї, яких наші партизани вирятували з Тернопільського гетто.

Еліяху Йонес у книзі „Євреї Львова в годы Второй мировой войны и катастрофа европейского еврейства 1939-1944» перетворив батальйон „Нахтігаль” на дивізію та ще й вигадав буцім у червні 1941 до Львова увійшов також батальйон „Роланд”, який насправді ніколи у Львові не був. Крім того від щедрої своєї душі приписав їм злочини, до яких ці вояки ніколи не були причетні.

Дивізію „Галичина” звинуватив у тому, що вона нібито брала участь у придушенні повстання варшавського гетто у квітні-травні 1943 р. та в антиєврейських акціях на терені Галичини. Але дивізія „Галичина” тільки у жовтні 1943 почала формуватися у навчальних центрах Сілезії, а на ту пору німці вже придушили повстання у варшавському гетто й оголосили Львів „очищеним від євреїв”. У липні 1943 на всій території Галичини вже були ліквідовані всі „юденлаги”, а їхні в’язні знищені. Тим часом особовий склад дивізії перебував у навчальних таборах аж до кінця 1943 р.

Минулого року у „Дзеркалі тижня” з’явилася сенсаційна стаття заступника директора Музею історії Києва Дмитра Малакова, члена наукової ради Громадського комітету пам’яті жертв Бабиного Яру. Науковець взявся за марудну, але важливу справу – він скрупульозно підрахував справжні, а не фантазійні жертви нацистів у Бабиному Яру. І таким чином розвінчав деякі міфи. Наприклад, що євреїв загинуло там аж 200 тисяч. Він довів на документальному матеріалі, що не 200, а... 40. Значно більше загинуло українців і росіян, а тому приватизація Бабиного Яру і побудова меморіалу, присвяченого лише одній нації, не має підстав.

Другий міф твердив, що євреїв розстрілювали українські поліцаї. За даними науковця розстріли проводив батальйон, що складався винятково з етнічних німців. У звіті СПЕЦІАЛЬНОЇ УРЯДОВОЇ КОМІСІЇ „Про злочини німців на території Львівської області”, опублікованому по гарячих слідах у 1945, названо поіменно понад 200 прізвищ катів львівських євреїв. І серед них ЖОДНОГО українського прізвища. Авжеж, тоді ще ніхто не додумався ліпити з українців антисемітів. Але ж йонесам та еФеСБешникам, цим сумлінним орачам Інтернету, не про істину йдеться, а лишень про те, аби нізащо не допустити реабілітації вояків УПА. І зрозуміло чому. Чимало теперішніх ветеранів Великої Атечественнай – це чекісти, ястребки, тилкові шурі і смершівці, кати мого народу, яких би слід переслідувати нарівні із колишніми гестапівцями. І вони, і їхні діти, які стали політиками та бізнесменами, будуть проти реабілітації УПА боротися до останку.

Нам невідомі документи, які б засвідчували, що комуністи під час війни засуджували винищення євреїв. Натомість документи за підписами митрополита Шептицького і націоналіста Кубійовича збереглися. Можна також ознайомитися і з постановою ОУН у квітні 1941 р., в якій говориться, що „протижидівські настрої українських мас використовує московсько-большовицький уряд, щоб відвернути їхню увагу від дійсного спрчинника лиха і щоб у час зриву спрямувати їх на

погроми жидів”. Цікаво, що Солженіцин, наводячи цей документ ОУН, цнотливо опускає зацитоване речення, яке фактично застерігає населення від антиєврейських провокацій. Виявляється, і для колишнього дисидента Солженіцина теж чомусь вигідно показувати українців у кривому дзеркалі.

Юзью ОБСЕРВАТОР

КРАЇНА УКРАЇНА

Починаючи від 1452 року, територію України зменшили удвічі

«Починаючи від 1452 року, територію України зменшили удвічі», – заявив, 14 вересня, під час презентації книги Володимира Кубійовича «Географія українських та сумежних земель» завідувач кафедри конструктивної географії і картографії Львівського національного університету ім. І.Франка Іван Ковальчук. За словами І.Ковальчука, перше так зване захоплення території України почалося у 1452 році, коли сюди вторгнулися поляки. «Таким чином, частину території країни було, м’яко кажучи, «присвоєно», після чого почалися наступи з Австро-Угорщини, Росії.

Зараз на територіях, які колись належали Україні, проживає 70% корінних українців. Проте цього не хочуть визнавати загарбники», – зазначив він.

У Севастополі десятки вчених досліджують стародавні піраміди

У Севастополі десятки вчених з різних країн світу досліджують місце, де ймовірно під землею перебуває сім стародавніх пірамід. Зараз ведуться активні розкопки й, як говорять ентузіасти, до верхівки однієї з пірамід залишилося лише кілька метрів.

Місце знаходження пірамід визначив за допомогою унікальної методики севастопольський дослідник Віталій Гох. Кілька років посіпль за допомогою винайденого ним і запатентованому приладу, що дозволяє визначати будь-які речовини під землею, він займався пошуком корисних копалин і води. Більш детальний аналіз однієї зі знайдених споруд показав не природний, а штучний характер її створення.

"Ми дійшли до надзвичайно міцного утворення, що містило в собі тваринний білок, гіпс, рідке скло, гравій, – розповів кандидат технічних наук Віталій Гох. – Це техногенна піраміда, що випромінює енергію в певні періоди, і ця енергія також специфічна".

Підтвердити на практиці або спростувати знахідку вирішив разом з ентузіастами помічник ректора Севастопольського національного університету ядерної енергії та промисловості Ігор Котелянець. За його твердженням, університет має унікальні технології пошуку будь-яких матеріалів під землею. "Нами зроблені сканування різними методами, ми можемо підтвердити документально виявлення піраміди", – повідомив Котелянець.

Останнім часом на цьому місці побувало понад двадцять комісій, у тому числі й міжнародних. Вчені Національного заповідника "Херсонес Таврійський", які також беруть участь у розкопках, стверджують, що виявили на поверхні предмети, які датуються останньою чвертю четвертого століття до нашої ери. Вчений з Ізраїлю Борис Коган вважає, що результати досліджень і сканування повинні залучити вчених різних профілів. Спелеологи стануть в нагоді для проведення досліджень у важкодоступних місцях під землею.

Більшість вчених схиляються до того, що підземні піраміди Севастополя підтверджують здогад вчених США про те, що 65 мільйонів років тому в результаті падіння гігантського метеорита вимерла стародавня цивілізація. Саме походження пірамід поки що залишається загадкою.

"ВІЙНА"

Чоловік перетворюється на слабку і немічну істоту, якщо перед ним пара красивих і рівних жіночих ніг. Особливо неприкритих вище колін. Його здатність тверезо мислити стрімко падає і наближається до критичного нуля. Команда науковців із Чиказького університету на основі експериментів на студентах довела, (вони брали на аналіз хімічний склад їхньої слини), що навіть досить нейтральна розмова з особами протилежної статі призводить до зростання рівня тестостерону на 30%. А що вже говорити, якщо розмова плавно перетікає в щось більш наближене до основного інстинкту! Страшно подумати, що робиться тоді з нашим організмом і який у ньому тоді рівень гормонів. Хоча одним із пояснень того, що чоловіки живуть менше ніж жінки, є саме наявність у нашій системі тестостерону, який дає нам сили, але знижує наш імунний захист.

Любов триває лише рік. Інша справа, коли чоловік бачить її, омріяну жінку, мало не щодня, без гриму, халату і дорогих парфумів. Без красивих жестів втомленої життям, коханням і славою жінки. Без легенди, вигаданої нею і прийнятою на віру ним. Просто, практично та вульгарно. Без фальшивих розмов про авторське кіно, вінтаж, музику Стравінського, джаз і романи Боргеса. Не бачила, не чула, не читала й не розумію. Вишукана літературна мова з домішками сленгу і вуличного мату. Кава по-турецьки, куриво, трохи коньяку, а немає - то горілочка з канапками. Коли вона, жінка, може, і пробує бути сама собою, її можна зрозуміти. Всі ми такими будемо, і природа тут безсила. Романтика не проходить випробування часом.

Якщо вірити італійським дослідникам із університету Павії, справжня романтична любов продовжується трохи більше як рік. І все. Поташ. Рівень протеїну, який відповідає за те, що у нас трусяться коліна і потіють руки, перемикає мовлення, слух і зір, різко знижується. Любов входить у фазу стабільного й обов'язкового заняття. Ейфорія закінчується, навіть якщо офіційний шлюб - це не катастрофа планетарного масштабу. Результат усе одно той самий. У неї вагон нереалізованої сексуальної енергії, сімдесят кілограмів живої ваги, сидниці, як абажур, і море претензій до життя, яке нагадує ранні композиції "Пінк Флойд". Без екстрему, але з проблемами нездорового фанатизму. Що ж у нього? У нього ревматизм, алкоголізм і склероз, не кажучи про простатит і геморої. Учені-медики, які, здається, знають відповіді на всі запитання, а їх праці опубліковано в журналах "Нейчур" і "Селл", стверджують, що сексуальна поведінка базується на потужній біологічній основі. А якщо немає біологічної основи, немає драйву? Без паніки - немає природного потягу, то є хімія.

Жінкам, яким бракує сексуального заряду, пропонують спеціальний пластир, який потрібно наліпити на живіт і носити, не знімаючи, два тижні. Він сприяє активізації тестостерону, який викликає зростання сексуального бажання у жінок. Чоловікам простіше - "Віагра" і, звичайно, алкоголь. Одно слово, нема некрасивих жінок.

Любов - це не просто велика сила, це, виявляється, наркотик, без якого нам не прожити. Йдеться про здорових людей. За

твердженням британських науковців, перебування в стані закоханості фізично ідентичне до симптомів, які отримує людина під впливом наркотиків. Той же симптом віддалення та ейфорії. Допамін, який виділяє наш мозок в стані активного кохання, схожий до ефекту після вживання кокаїну чи speed. Дослідники з національного центру вивчення наркотиків вважають, що "симпатія і хіть - це як наркотик, який примушує нас хотіти ще і ще".

Агенти секс-шпіонажу. Нічого дивного, що таку потужну зброю впливу на нашу свідомість у своїх чорних цілях використовували розвідки світу. За інформацією істориків, власне в СРСР була створена одна з найпотужніших у світі спецслужб, яка готувала жінок, котрі вміли звабити чоловіків. Найчастіше КДБ вербувало симпатичних студенток, обіцяючи їм усі блага, якщо вони стануть секретними секс-агентами.

Дівчат намагалися зробити розкутішими, адже вони повинні були виконувати будь-які завдання. Їм говорили, що вони солдати, їхня зброя - їх власні тіла. Ось що розповідає одна із жінок, яка пройшла через таку спецслужбу, а потім на Заході видала книжку: "Наприкінці тренувань ми ставали цинічними, злорадними, блудливими, ладними за наказом лягти в ліжку з будь-якими чоловіком і зробити його найщасливішим у світі".

Щоб ніхто "не втік", об'єктів секс-нападу завчасно дуже ретельно вивчали, аби визначити їхні уподобання. Знайомство було схоже на випадкове, але завжди закінчувалося банальним шантажем. Об'єктові ввічливо і навіть по-дружньому пояснювали, що у нього немає іншого виходу, як погодитися на співпрацю. Проте бували і проколи з точністю до навпаки.

Так, наприклад, як це сталося з індонезійським президентом Сукарно. Під час його візиту в Москву КДБ підслало групу юних спокусниць. У своєму готельному номері гість влаштував грандіозну оргію. Його сфільмували на найкращу у ті часи кольорову американську плівку дві кінокамери, встановлені за дзеркалами. Потім Сукарно запросили в "приватний" кінозал і показали порнофільм із його участі. КДБ очікувало, що це його зламає, але президент наївно вирішив, що поради зробили йому подарунком і попросив зробити ще сотню копій фільму, аби показувати в своїй країні у кінотеатрах: "Мій народ відчує гордість за свого президента, коли побачить мене таким".

Звичайно, не совети придумали секс-шпіонаж і не вони були першими у цій справі. Можна і Клеопатру згадати. Можна фашистів. В історії нацистської розвідки є ціла сторінка, присвячена прославленому салону Кітті, де практикували найціннішіше і найефективніше використання курвів для шпіонажу. В 1940-1942 рр. цей салон утримувала секретна німецька служба. На роль "мадам" призначили антифашистку Кітті Шмідт, якій агенти СС запропонували концтабір або крісло керівника борделю. Незабаром берлінська еліта вже не вилазила із салону. За один місяць оператори зробили три тисячі записів. Кожні 24 години одна дівчина приймала в середньому по п'ять клієнтів. Усе закінчилося, коли в бордель влучила британська бомба. Але не всіх

жінок примушували "це" робити. Деякі самі рвалися до бою, охоплені патріотичною гарячкою і, звичайно, елементарною жадобою заробити грошенят. Під час війни в Північній Ірландії понад десяток англійських солдат знищили спокусниці, які зустрічали їх у барах, вели додому, обіцяючи неземну насолоду, а там жорстоко вбивали. Ірландці використовували красивих жінок для того, щоб відволікати увагу вартових під час проведення бойових операцій. Британці відповіли ворогу не менш ефективно і створили свою жіночу агентуру. В Белфасті розвідка відкрила два борделі, щоб шантажувати лідерів місцевих політичних рухів. Сюди запрошували найкращих повій зі всієї Європи, щоб ті за дуже великі гроші допомагали англійській розвідці. Кінокамери за дзеркалами працювали цілодобово. Коли Ірландська республіканська армія з'ясувала, що відбувається в борделі, то скерувала туди команду кілерів, які пристрелили шістьох секс-шантажисток.

Не можна сказати, що всі чоловіки були такими бамбуками і наркозалежними від жіночої ласки. Всіх переплонула східнонімецька розвідка, котра розробила план спокуси самотніх секретарок, які працювали у важливих державних закладах Західного Берліна і ФРН. Перший контакт відбувся на автобусній зупинці або в кафе під час обідньої перерви. Випадкова розмова, і агент-"Ромео" починав... Перед початком операції агентура знала про жінку більше, ніж її близька рідня. Спокусник не нагадував зірку Голівуду. Його раптовий інтерес до неяскової пані викликав би підозру. Мужчин, відібраних для секс-шпіонажу, також навчали у спеціальних тренувальних центрах, де секрети майстерності відкривали спокусливі викладачки. Але чоловіки - не жінки, і гратися зі своїм життям заради грошей чи навіть рідної розвідки не завжди можуть. Часто операції закінчувалися крахом через те, що люди справді закохувалися, і їх уже не можна було контролювати. Проблема самотніх секретарок, які працювали в секретних установах, набрала такого масштабу, що в штаб-квартирі НАТО у Брюсселі розвісили плакати, які закликали жінок тримати серце на замку.

Зараз лідером секс-шпіонажу вважають ізраїльську службу "Моссад". Вона скеровує агентів, котрі розмовляють арабською і мають канадські чи американські паспорти, на палестинські території і в сусідні арабські держави. Один закоханий арабський пілот навіть перегнав в Ізраїль свій модифікований МіГ. Секс-шпіонаж застосовує і Китай. Тут центром уваги розкомплектованих дівчаток стають приїжджі бізнесмени, політики й журналісти. Але головною мішенню залишаються представники Південної Кореї.

Але де ж наша рідна львів'янка, яка все ще гуляє нашими вузлуватими вулицями колишньої столиці трьох кавалків імперій? Коли у Львові падає дощ і закам'яніле повітря ламає ліній горизонту й затоплює старі квартали в тумані, вона десь п'є каву. Може, не сама. Красиво і страшно. Вулиці міста, порожні обличчя, реклама, трава, якій не дали рости... Люди, в чій головах замало допаміну, і вони не відчувають себе закоханими.

МАЙКЛ

Американці бояться підслуховування

Не базікай по телефону! Базіка - знахідка для шпигуна. Американському президентові Джоржу Бушу доводиться вкотре спростовувати інформацію, що уряд США не стежить за записами телефонних розмов громадянами країни.

В американській пресі регулярно з'являються повідомлення про те, що Агентство національної безпеки (АНБ) таємно прослуховує мільйони приватних телефонних розмов. Президент Буш змушений був заявити журналістам у Білому домі, що влада не прослуховує телефонних розмов без санкції суду, а якщо АНБ це робить, то винятково для того, щоб стежити за людьми та організаціями, пов'язаними з діяльністю "Аль-Каїди". Приводом до таких заяв стало повідомлення у газеті USA Today про збір

записів телефонних розмов американців для створення бази, до якої б увійшли всі телефонні розмови всередині країни. За даними газети, такі великі телефонні компанії, як AT&T, Verizon і BellSouth, почали надавати записи розмов десятків мільйонів своїх абонентів за програмою АНБ практично відразу після терактів 11 вересня 2001 року.

"Це найбільша база, будь-коли зібрана у світі", - сказав газеті її інформатор, який не побажав розкривати свого імені у пресі. За його словами, АНБ хоче "ввести у базу кожен дзвінок, зроблений у США". Самі телефонні компанії заперечують причетність до передання таких даних урядовим інституціям та спецслужбам США. "Наша компанія нікому - ні урядовим структурам, ні АНБ - не надавала конфіденційної інформації про наших споживачів", - заявив представник компанії Bell South Джо Шендлер.

"Ми не коментуємо всього, що пов'язано з національною безпекою. Скажу лише, що ми завжди діємо в межах закону і цілком сприяємо збереженню таємниці особистого життя наших абонентів", - прокоментував звинувачення газети представник компанії Verizon Боб Варептона.

Натомість деякі сенатори з опозиційної Демократичної партії обурені фактами, які оприлюднила газета USA Today. "Ми повинні знати, що робить наш уряд для шпигування за американцям", - заявив на засіданні сенатського юридичного комітету Патрік Ліхі. Однак генеральний прокурор Альберто Гонзалес захищав перед сенаторами право програми перехоплення телефонних розмов без ордеру, щоб запобігати терористичній діяльності.

Правозахисна організація Electronic Frontier Foundation подала позов до суду на компанію AT&T за збір даних про розмови своїх абонентів. Інформацію про це правозахисникам надав один із колишніх працівників цієї телефонної компанії.

Президент Ніксон змушений був свого часу піти у відставку через незаконне прослуховування розмов у передвиборному штабі демократів. Звичайно, нинішнім скандалам довкола несанкціонованого прослуховування телефонних розмов ще далеко до Вотергейту та можливості імпичменту президенту. Однак американська преса та правозахисники ретельно стежать за будь-якими спробами втрутитися у приватне життя американців. І жодних розмов про національну безпеку тут не можна брати до уваги.

Скандали з оприлюдненням підслуханих телефонних розмов в інших державах світу, зокрема й в Україні, змушують американських політиків та журналістів стежити, щоб такого не сталося в них. Американці дали політичний притулок майорові Мельниченку, та не хочуть мати своїх мельниченків.

Іван ГОР

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Чому ми боїмося називати речі своїми іменами?

Базікання "любих друзів" про "політичну націю", "Схід і Захід разом", "толерантність", "порозуміння" ветеранів "союзу офіцерів ССРР" з ветеранами "Братства ОУН-УПА", "європейських цінностях" т.і. остаточно задовбало. Особливо задовбав минулий "праздник перемоги", який, до речі, ніколи не святкував Сталін, бо усвідомлював свою поразку і провал усіх планів ССРР у цій по суті ним же розв'язаній війні. Але чому ж ми так боїмося назвати речі своїми іменами?

Україна 3,5 сторіччя колонізувалася. Цвіт нації російщився і асимілювався, непокірні знищувалися та депортувалися, обезлюднені землі заселялися колоністами. Найбільше колонізований Крим, звідки були повністю депортовані корінні народи. Підлягали повній депортації і українці, і лише з суто технічних причин депортація була частковою. Справжній наказ про повну депортацію українців, який раніше вважався німецькою фальшивкою, вже знайдений в архіві наркомату внутрішніх справ України з 1943 р. В. Рясного. Сенсацією в окупованому інформаційному просторі України це не стало, і більшість українців про цей наказ дотепер не знає.

Істотним чинником колонізації було переселення до України росіяно-ветеранів імперських збройних сил і спецслужб після виходу на пенсію. Сьогодні їх об'єднання, що складається переважно з тилкових та карателів, є передовим загонном антиукраїнських сил, і в той же час користується всіма можливими пільгами і привілеями, наданими їм державою. Борців же за Незалежність, які в будь-якій країні світу мають щонайвищий статус, ця псевдоукраїнська держава не визнає навіть учасниками бойових дій.

Як не дивно, ветерани ОУН-УПА дотепер не розуміють, що знаходяться по суті в тій же державі, з якою воювали, що зневажає їх та шанує катів українського народу. Така дія ейфорії від споглядання привласнених колоніальною владою тризуба та прапора (до речі, "синьожовтого" а не справжнього, жовтоблакитного).

Постійні нагадування про Іспанію і Польщу абсолютно недоречні. Адаже там з обох боків воювали патріоти своєї країни за свій шлях в майбутнє - європейський або азійський. Переміг європейський, і лише тому стало можливим примирення. Пригадаємо ліквідацію білогвардійців, які повірили радвладі, що відновила імперію, і повернулися до Росії. Пригадаємо ліквідацію в 1945 р. донських і кубанських козаків, через чверть століття після громадянської війни. Так само повна ліквідація українців як нації, повне їх російщення або ж депортація шляхом створення в Україні умов, нестерпних для існування, повернення до імперії українських земель продовжує залишатися головною геополітичною метою Росії. Путін в своєму останньому посланні натяк на це вже зробив.

Товарищ російський волк хорошо знает, кого кушать.

Отже примирення упосліджених цією державою борців за Незалежність України, що захищали від репресій усіх окупантів свої сім'ї і свою землю, з обдарованими усіма пільгами і привілеями карателями, в тому числі й тими, хто під виглядом бандерівців убивав комуністів і мирних жителів, теоретично можливо лише в одному випадку - якщо карателі покаються. Зрозуміло, що поки вони мають найпочесніший статус у цій державі, це неможливо. З Червоною ж армією УПА не воювала і давно примирилася.

Чому ж ми боїмося сказати, що в Україні, на відміну від інших західних колоній Росії, що звільнилися, повністю збережена і активно діє агентурна мережа імперських спецслужб? Чому ми

боїмося сказати, що активно розпалюваний керованими ними псевдо націоналістичними організаціями антисемітизм дискредитує справжній український націоналізм Коновальця, Бандери, Шухевича, його міжнаціональну політику? Чому ми боїмося сказати, що антисемітизм при всіх режимах російської влади завжди був і залишається її ідеологічною зброєю? Що ця зброя використовується для дискредитації України в очах цивілізованого миру, а також для відволікання уваги людей від дійсних причин їх проблем. А причини ці полягають в тому, що Росія зацікавлена в дестабілізації і максимальному зниженні рівня життя в Україні, маючи для цього досить засобів, у тому числі і для саботажу заходів з енергетичної незалежності. До того ж найодіозніші представники горезвісної нації обслуговують в Україні інтереси саме Росії.

Чому ми так боїмося сказати дуже багатом обдуреним українцям, що пануюча в країні московська церква після берієвської реформи 1943 р. є не церквою, а філіялом спецслужб, інструментом російської геополітики в Україні, і що від КГБ-СВР-ФСБ не може надходити ніякої "благодаті"?

Чому ж ми боїмося сказати, що, судячи з дій та бездіяльності команд Ющенка і Кучми-Януковича, в 2004 р. після виходу на Майдан сотень тисяч людей вони уклали угоду про добровільну передачу влади в обмін на безкарність вчинених старою владою злочинів? Чому ми боїмося сказати, що обидві ці команди зацікавлені в збереженні всього того, що отримало назву "кучмизм", - "телефонного права", системи хабарів і "відкатів", продовження пограбування всенародного надбання, переведення надприбутків в офшори, масової контрабанди на кордонах, корупційних газових та нафтових схем - усього, що минулого року почала ламати Тимошенко, що і було головною причиною її звільнення?

Чому ми так боїмося сказати, що своєю угодою з антиукраїнськими силами, яка привела бандитів замість тюрем до парламенту та місцевих рад, Ющенко вчинив найтяжчий історичний злочин проти українського народу, що може мати для нього непоправні наслідки?

Чому ж ми боїмося сказати, що ганебна метушня навколо т.з. "політреформи" укупі з усіма "каоліціями" є наслідком проваленого політпроекта "Кучма-3", підхопленого в своїх інтересах і нав'язаного нам деякими політичними силами, у тому числі й тими, хто зацікавлений у ще більшому посиленні влади великих грошей, ще більшому відриві влади від народу, дестабілізації і зниженні рівня життя в країні в інтересах Росії?

Політреформа і нова Конституція дійсно необхідні, але з метою передачі влади всенародно обраному сильному національному лідеру з повною свободою дій по ліквідації прогнилої колоніальної системи влади, повному відділенню влади від нагробаних у народу великих грошей, придушенню антидержавних сил, але і з повною відповідальністю за свої дії. І абсолютно неважливо, як цей лідер називатиметься - президентом, прем'єром, великим князем чи гетьманом.

Чи не пора визнати, що 15-річне базікання про "демократію" "толерантність" і "порозуміння" поставило на грань краху проукраїнські сили, призвело до загрозливого посилення антиукраїнських і загрожує втратою Незалежності? В умовах руйнівної для країни української псевдодемократії, де судова влада, як і інші її гілки, є різновидом бізнесу у протистоянні "толерантності" з нахабністю, тим більш ординською, результат є наперед визначений. Чи не пора усвідомити небезпеку для українців політики "любих друзів", що загострюють стосунки з

Росією, але при цьому сприяють консолідації антиукраїнських сил і розпорошенню проукраїнських, частка яких в парламенті в результаті останніх виборів катастрофічно зменшилася?

Сьогодні можна говорити про повний крах проголошеної 10 років тому націонал-патріотами політики "конструктивної опозиції". Тож чи не пора, нарешті, назвати речі своїми іменами і розмежуватися? Чи не пора сказати людям, що голосування на референдумі за чи проти вступу України в НАТО є голосуванням за чи проти Незалежності України? Адже при позаблоковому статусі країни за відсутності боєздатної національної армії та повної безкарності дій потужних антидержавних сил Україна нездатна протистояти східному сусідові, який прагне її поглинути. Щодо ж теревенів про якісь "гарантії" Росії, то варто згадати слова Бісмарка, що всі договори, укладені з Росією, не варті паперу, на якому вони написані. Усі, хто знає українську історію, можуть це підтвердити.

Чи не пора, нарешті, нашим націонал-патріотам припинити скигління та почати реальні дії по деколонізації, визволенню від імперської окупації, насамперед - інформаційного простору, відкрити очі обдуреним, захистити заляканих, усвідомити, що ніякий компроміс між взаємовиключними напрямками неможливий, і що про створення політичної нації можна говорити тільки після консолідації української України і нейтралізації позбавлення громадянства і депортацією головних агентів впливу антиукраїнських сил, що зважають тільки на жорсткий опір?

Роман Полтава

ІРАК ЕКСПОРТУЄ ЛЮДСЬКІ ОРГАНИ

Італійська газета La Stampa у статті "Ще один багдадський жах: нелегальна торгівля людськими органами" пише, що в окупованому США та її союзниками Іраку процвітає торгівля людськими органами. У цьому нелегальному бізнесі задіяні мільярди доларів, величезні хабари. Щодня фрагменти людських тіл завантажують у рефрижератори, що прямують до Кувейту або до іранського кордону, і які врешті-решт опиняються у клінічних центрах Австралії, Японії та Швейцарії. Ідея написання статті в кореспондента La Stampa виникла, коли він почув у новинах словосполучення "індустрія смерті працює на повну потужність". Щоправда, той, хто сказав ці слова, не підозрював, наскільки буквально їх можна сприймати. Війна спричинила те, що упродовж багатьох місяців у Іраку продавали лише одну сировину, на яку стала багатою ця країна, - людські тіла. Перші підтвердження такої діяльності з'явилися, коли на кордоні зі Сирією затримали вантажівку із людськими рештками. Водій намагався підкупити поліціантів, ті не погоджувались взяти гроші, і тіла викинули посеред пустелі. Кореспондент італійської газети відвідав багдадський морг, і розмова з деякими лікарями та правоохоронцями остаточно підтвердила його припущення. Перші випадки викрадення тіл трапилися ще узимку, коли почастишали вибухи автомобілів, і кількість жертв серед місцевого населення різко зросла, - розповів журналісту один із лікарів. "У медичних колах Багдада про цей феномен багато говорять, бо цілком очевидно, що існує щонайменше чотири організації, - говорить лікар. - У них є фургони і машини швидкої допомоги. Окрім того, вони, ймовірно, підкуповують водіїв, які працюють у лікарнях. Щойно десь відбувається теракт, туди приїжджають ці злочинці, досвідченим оком обирають жертви (наймолодших, менш понівечених, тих, хто ще дихає) і вивозять їх. Коли тіла надходять до судових моргів, родичам кажуть, що тіло неможливо було впізнати, і його одразу ж поховали. Так десятки, а, можливо, й сотні іракців перетворюються у товар на світовому ринку трансплантантів". Те, що в Іраку викрадають тіла, підтверджує й керівник багдадської кримінальної поліції. Він розповів кореспондентові La Stampa, що такий бізнес існував й за режиму Саддама Хусейна. Так кілька років тому відкрили канал постачання людських органів з Іраку до Об'єднаних арабських еміратів та європейських країн.

Сенсаційне відкриття

За повідомленням видання The Times австралійським ученим вдалося виростити повністю функціональні жіночі груди зі стоволової клітини самки миші. Це досягнення може привести до прориву в лікуванні ракових пухлин молочної залози та нового підходу в пластичній хірургії.

Учені вперше змогли видалити ствоволові клітини молочної залози з грудей самки миші. Вони трансплантували одну з цих клітин у жирову тканину грудей живої миші, в якій заздалегідь видалили всю грудну тканину. Клітина почала ділитися й утворила всі нормальні типи клітин, які є в мишачих грудях. При цьому молочна залоза справно функціонувала та виробляла молоко.

У довгостроковій перспективі також можливим є використання ствоволових клітин молочної залози з метою вирощування грудної тканини для реконструктивної хірургії після видалення молочної залози або навіть для пластичних операцій зі збільшення розміру грудей. Ізолювати ствоволові клітини молочної залози вдалося ще одній групі учених - із Центру вивчення раку Британської Колумбії у Ванкувері.

Лікарі за ґратами

Гучний скандал відбувся в Ізраїлі. Поліція затримала чотирьох медиків за підозрою в проведенні незаконних експериментів на людях похилого віку. "Злочинну четвірку", яка працювала у спецлікарнях Каплан у Реховоті та Гарцфельд у Гедері, звинувачують у зловживанні службовим становищем, насильстві з обтяжливими обставинами, спричиненні смерті з недбалості, шахрайстві, підробці документів, невиконанні професійного обов'язку та недотриманні обумовлених законами процедур.

За даними правоохоронних органів, у цих лікарнях тривалий час провадили незаконні експерименти над літніми пацієнтами. Зокрема, "медики-вбивці" намагалися з'ясувати, як впливають на стан людини різні дози металу, доданого до медичних препаратів. Звісно, піддослідні не давали своєї згоди на участь в експерименті й не мали гадки про те, що стали об'єктами досліджень лікарів-садистів, а деякі хворі через розлади мозкової діяльності навіть теоретично були не в змозі відмовити "четвірці".

Як повідомили "Газету" джерела в ізраїльській поліції центрального округу, в слідчих є підозри, що внаслідок одного з таких експериментів померло 12 пацієнтів. Утім про їхню смерть керівництво лікарні не доповіло в міністерство охорони здоров'я, як того вимагають правила, необхідного в таких випадках внутрішнього розслідування також не проводили.

Розслідування виявило, що деякі лікарі йшли кар'єрною драбиною вгору за наукові досягнення, що ґрунтувалися на результатах незаконних експериментів. У низці випадків дані дослідів використовували для підготовки наукових публікацій у місцевих і міжнародних медичних часописах.

Дмитро Каневський, Хайфа, Ізраїль

200 мільйонів "на голці"

Майже 200 мільйонів осіб у світі вживають наркотики. Про це йдеться в новій Всесвітній доповіді ООН про наркотики, яку підготувало управління цієї організації з боротьби з наркотиками та злочинністю. "Нині приблизно 200 мільйонів людей, або 5%, віком від 5 до 64 років вживають наркотики. А число тих, кого називають наркотично залежними, становить близько 25 мільйонів", - повідомляє центр новин ООН.

Від Параски до поразки

"Ночь в грехах, день в слезах" - є така російська приказка. Погодьтеся, добре діло вночі не робиться. Тим більше – у темних коридорах будівлі на Банковій, звідки ще не вивітрився дух її попередніх хазяїв... Слів немає. Є лише емоції, які затьмарюють розум і змушують ретельно обирати слова. Приблизно так, як без п'яти хвилин прем'єр-міністр Янукович підбирає слова, коли мозок сигналізує – кажи "бля"!..

Важко зважити перемогу й поразку на одних терезах. Звичайно, ми ніколи достеменно не дізнаємося, як проходили переговори за зачиненими дверима в президентському секретаріаті. Нас там не було. Але ми є громадянами і, керуючись лише цим фактом, маємо право голосу. Навіть тоді, коли політики привласнюють собі право говорити від нашого імені.

Ющенко – третій за ліком глава держави, але водночас перший президент, чие посвідчення виписано не чиновниками центрвиборчкому, а мільйонами людей, які свято вірили в можливість приходу українського Джорджа Вашингтона "з новим і праведним законом". Я мав щастя бути серед цих людей і точно знаю, що якщо б не ми, не наші дії, мрії, бажання, терпіння, ніколи б Ющенкові не бачили президентського крісла.

На жаль, попри ритуальні, схожі на камлання чаклунів вуду, заклики "не зрадити", "не забути Майдан" президент та його оточення чомусь вважають, що метою мільйонів людей було не звільнення країни від страху, брехні й фарисейства, а працевлаштування політика з замашками сибарита, органічно не здатного до щоденної методичної роботи.

Ющенко був не ідеальний кандидат у президенти. Але... Мусимо визнати, що на це закривали очі – адже йому (отже, і нам) протистояло справжнє мурло. З подвійним табірним досвідом і прізвиськом "Хам", "братками" Ахметова, іклами і м'язами Медведчука, сумлінням Ківалова, інтелектом Могилевської та Баскова...

На цьому тлі делікатний і принциповий, як здавалося, лідер "Нашої України" виглядав майже янголом з крильцятами. Ріжки у нашого обранця почали прорізуватися доволі швидко. Його прихильники, перебуваючи в полоні дивовижної атмосфери київського Майдану, одягли рожеві окуляри і воліли не зауважувати, як мінімум, дивних кроків свого улюбленця. ...Гостроконечний паркан навколо ЦВК, побудований Ківаловим і Засухою, з метою "захисту" цього лігва демократії, залишився і чудово себе почуває і до сьогодні. Так само, як і його молодший чавунний братик навколо секретаріату президента-демократа...

Справа про вбивство Георгія Гонгадзе. Без коментарів. Зразок повної імпотентності й цинізму вже нової влади – від Ющенка та Піскуна до невідомих слідчих і прокурорів.

Справа про так зване "отруєння". Не розслідувалася. Вся "вільна преса" мовчить, старанно роблячи вигляд, що її це не стосується. За місяць, 5-го вересня, буде вже друга річниця "таємної вечері", злочину без карі.

Отже, ніякого діоксину не було? А що було, Вікторе Андрійовичу?..

Справа про так звану "спробу підірвати офіс Ющенка". Закрите слідство і суд без преси. Вирок не дав відповіді на питання – хто замовляв вибух – вороги майбутнього президента чи "любі друзі".

Справа про так званий "транзитний сервер". Вибачте, але її про...ано.

Справа про побиття людей 23 жовтня 2004 року під ЦВК. Міліцейським генералам, які привезли з Донецька уродів, які гамселили молотками людей, все вибачили. "Народна влада" нікого не покарала.

Артеке – відміто й вкрадено мільйони. Оборудки міністра транспорту Кирпи – те саме, але рахунок іде на мільярди. Цензура ЗМІ, уособлена темниками. Всі ці злочини по суті не розслідувалися.

І так далі. А скільки було зроблено дурниць – від брутального наїзду на журналіста "УП" Сергія Лещенка до кришування бездипломного "професора" Зварича та нафтогазового жлоба на "мерседесі" Івченка, не кажучи вже про вручення ордена княгині Ольги бабі Парасці!..

А тепер задачка для першокласників.

Президент Ю., який півтора роки тому мав безпрецедентну довіру людей, але не забезпечив виконання головних пунктів своєї програми, може проводити

переговори з партією реваншу, партією северодонецьких сепаратистів, і просто донецьких "братків" і здирників, посилаючись на волю людей, які його обрали?

Відповідь очевидна. Для всіх, тільки не для Ющенка, який всерйоз вважає, що здача урядових крісел для Януковича та його людей дорівнює встановленню контакту з українським сходом.

Замість планомірної й нелегкої боротьби за декриміналізацію Донбасу – вручення портфелів тим, хто визискував і дурив людей. Невже все це є гідною платою за підпис комуністів і регіоналів під фальшивим "універсалом"? Видавати за план національної згоди переспів Конституції, який не має жодної юридичної сили, - це треба ж уміти!

Ще кілька днів тому здавалося, що шанс вийти з кризи є. Розпуск Верховної Ради з одночасною ревізією принципів формування виборчих списків зразка зими-весни 2006 року. Спільний список сил Майдану без екс-кучмістів з БЮТу, соціалістів, людей Кінаха (випадків із Антоньєвою, яка трохи не опинилася в Раді за квотою ПППУ, Заплатинським та Волковим-баскетболістом вистачить для такої вимоги?) та суттєве оновлення нашоукраїнських лав. Плюс авторитетні громадські діячі, молодіжні лідери, представники аналітичних центрів тощо.

Хочуть третьякови та губські бути в парламенті – нехай ідуть окремою колоною. Не заперечуватиму, навіть під назвою "Майдан!", бо таке тепле помаранчеве слово і диво, на жаль, остаточно загажено брудними руками політиків.

Розумію, що все це зробити було б непростю. Так, довелося б попрацювати. Але тоді можна було б звернутися до людей, до "нації" (словами президента), і попросити підтримки в обмін на гарантії реалізації в Верховній Раді та уряді програми реформ – у місцевому самоврядуванні, податковій, пенсійній, культурній політиці тощо.

І бажано без "благотупостей" на кшталт "Єдиної Помісної Православної церкви". "Не всяк праведник, хто в церковь ходит. Всяк крестится, да не всяк молится". Це не приказка. Це висновок.

Вахтанг Кіпіані

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

жовтень-листопад 2006, ч. 17

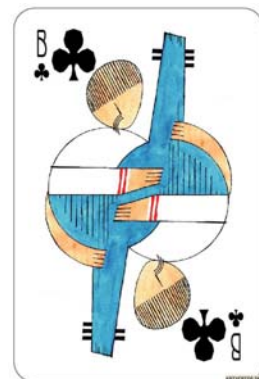
ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Останніми роками всі українські політичні діячі стали глибоко віруючими особами та скопом ходять до церкви.

Особливо цікаво спостерігати, як цілують ікони та хрестяться колишні члени комуністичної партії, або люди, які неодноразово порушують заповіді.

Страшно усвідомлювати, що за період незалежності на Львівщині зруйновано більше дерев'яних церков, ніж за період радянської влади. Для прикладу, за весь час тоталітарного режиму згоріло 2 дерев'яні церкви, натомість у 2002 році - 7 церков, у 2003 - 9 церков, 2004 - 5 церков, минулого року - три церкви і цьогогоріч відбулось уже 6 пожеж.

Клонування святинь

Десять літ тому в Україні полюбили розмірковувати про духовний ренесанс, про повернення до витоків і на інші схожі теми. Відтак зрозуміли, що не штука легалізувати раніше заборонені конфесії та припинити нагілки на вірних нетрадиційних віросповідань. Штука втримати вартісність глибинних основ віри під час зтяжкого стрибка від атеїстичного тоталітаризму до секуляризованого суспільства. Серед його рис – не тільки меркантилізація релігійних установ, яка, до слова, є дуже дотичною до політичної складової діяльності Церкви, а й засилля згромаджень, збудованих завдяки застосуванню бізнес-технологій. Так чи інакше, констатуємо: щоб вижити серед цього цинічного та “зискливого” світу, Церква змушена передусім опікуватися своїми земними статками.

Френк Заппа, відомий рок-музикант, попри свою незаангажованість у справі кліриків, дуже влучно окреслив матеріальне підґрунтя духовних рухів. На його думку, “вся різниця між релігією та сектою криється лише в кількості нерухомості, якими вони володіють”. Міркую, що автори проекту поправок до закону про свободу совісті зовсім поверхово, а то й зовсім не знайомі з творчістю Заппи. Однак коли йдеться про схеми, які вони пропонують, то його вислів цілком годиться б за епіграф до їхніх законопроектів зусиль.

Ім, далекі, не відмовиш у далекоглядності. Йдеться про тезу, яка надавала б Церкві права юридичної особи. З одного боку, це спрощує розрахунки парафій із контрагентами – зокрема, організаціями, які забезпечують комунальну інфраструктуру. З іншого – статус юридичної особи для Церкви приховує в собі купу “несподіванок”, які змушують ставити одвічне запитання: “Кому вигідно?”

Головним лобістом ухвалення поправки до закону є кола, наближені до Української Православної Церкви Московського патріархату. Попри всі симпатії чи антипатії, мусимо визнати, що ця конфесія домінує в Україні, отже, має у своїй юрисдикції значну частину культових споруд. Коли Церква отримає статус юридичної особи, все майно опиниться в руках конкретної патріархії. Тобто якщо УПЦ МП вважає себе невід’ємною частиною Московського патріархату, всі земельні наділи, всі культові споруди, словом, усе майно зосередиться в руках закордонного власника. І навіть коли парафіяни одного села запрагнуть перейти до іншої конфесії, вони муситимуть зводити собі новий дім для молитви.

Звідси й лихоманка довкола Києво-Почаївської Лаври, частина якої належить тій же УПЦ МП. Мало того, що на теренах української святині, по суті, не чинні закони Української держави; що нинішні власники методично сприяють знищенню історичного середовища заповідника. Останнім часом, користуючись впливами у владних кабінетах, духовні отці виживають із Лаври культурні установи, зокрема музеї. Що трапиться з нею, коли УПЦ МП стане єдиним і неосудним власником усіх споруд на Печерських пагорбах?

Коротка статистична довідка: на теренах Росії РПЦ володіє 12 тисячами парафій. УПЦ МП наразі має вірних, об’єднаних у 15 тисяч парафій. Себто йдеться про більшу частину майна, яким може заволодіти конфесія із центром у чужинській столиці.

А тепер про технології приземленого гатунку. Неподалік Володимирського собору в Києві з’явився будівельний майданчик. За високим парканом згодом має постати... Володимирська церква, щоправда, за конфесією вона належатиме тій самій УПЦ МП. Незважаючи на відчайдушні протести мешканців довколишніх будинків, на заборони споруджувати будь-які об’єкти в паркових зонах столиці, храм таки зводять. Для чого, адже поряд давня українська святиня? Для того, аби, набувши статусу юридичної особи, шляхом правничих маніпуляцій спробувати оскаржити право власності УПЦ КП на Володимирський собор.

Досі ми гадали, що клони ефективні під час виборчих кампаній. Виявляється, варто застосовувати таку практику й у царині духовній. Поплатніше...

Ігор Гулик

Священники взяли приклад з Партії регіонів і напали на журналістів

Священники Української православної церкви Московського патріархату перешкодили роботі знімальної групи "5 каналу" на території Києво-Печерської Лаври. За словами журналістки Наталі Тугузової, близько 14 години у понеділок на знімальну групу напали архієпископ Павло, намісник Свято-Успенської Києво-Печерської лаври, священники, церковний охоронець та люди в цивільному. "Ми готували матеріал про помісну церкву. За коментарями звернулись до настоятеля храму, отця Павла. Але той у відповідь звинуватив "5 канал" у брехні, розвернувся і пішов геть", - зазначила Тугузова. "Та побачивши, що ми продовжуємо його знімати, повернувся разом з іншими священниками. Гуртом вони поклали оператора телеканалу на землю, відібрали камеру, а з нею і касету", - додала вона.

Журналіст стверджує, що факт нападу зафіксували туристи, які були поряд. "Хоч якість запису і не дуже добра, проте учасників цієї події, включно з настоятелем храму, який брав у цьому участь, розпізнати можна", - зазначила вона. "Заяву Тугузової з приводу нападу зареєстрували у

Печерському районному відділі міліції", - повідомляють у медіа-профспілці, при цьому просять правоохоронців "ретельно розслідувати цей інцидент і звернути увагу на те, що напад на журналістів стався під час виконання ними їхніх професійних обов'язків".

Як відомо, 12 липня на журналістів каналу СТБ напав член Партії регіонів Олег Калашніков. Він вилучив у працівників каналу відеокасету, яку до сьогодні не повернуто. За фактом перешкоджання журналістській діяльності порушено кримінальну справу.

Чи об'єднається Православна Церква?

Патріарх Української Православної Церкви Київського патріархату Філарет не відкидає ймовірності об'єднання Православної Церкви в Україні. Проте, на думку Філарета, це можливе за однієї умови – відокремлення УПЦ МП від

Московського патріархату. Про це він заявив в інтерв'ю "Экономическим известиям". "Умовою об'єднання православних церков є відокремлення всієї УПЦ МП або її частини від Московського патріархату", – сказав Філарет. "РПЦ пропонує нам інший варіант – відмовитися від незалежності, приєднатися до Московського патріархату і чекати, поки він подарує нам незалежність. Цей шлях для нас неприйнятний. Ніхто не повірить у те, що Москва здатна подарувати незалежність Українській Церкві", – додав Патріарх. Окрім того, Філарет вважає, що нині УПЦ МП є нічим іншим, як інструментом російського впливу на українське суспільство та політику. Тож, зважаючи на це, головна причина розділу Православної Церкви в Україні аж ніяк не релігійна, а політична.

"Усі були свідками того, яка дискусія розгорнулася довкола пункту Універсалу про єдину Церкву. Навіть на входження до НАТО погодилися, а на підтримку єдиної Помісної Церкви – ні. Чому? Тому що розуміють, яке значення для реальної незалежності нашої держави має єдина Помісна Українська Церква", – заявив Патріарх. На думку Філарета, проти єдиної Помісної Церкви в Україні виступають перш за все прихильники інтеграції України з Росією. "Вони вважають, і небезпідставно, якщо в Україні буде єдина Помісна Церква, то приєднати нашу державу до Росії буде вже неможливо", – стверджує Патріарх.

Чи справді зможе відбутися об'єднання Православної Церкви? Наразі це видається проблематичним. Це визнає і Філарет, який зауважує, що процесу об'єднання заважає позиція Московського патріархату, "який категорично забороняє єпископам і священникам УПЦ МП вступати в контакти з Київським патріархатом". Іще Патріарх додав, що УПЦ МП висунуло для початку діалогу з УПЦ КП неприйнятні умови. "Для початку діалогу ми повинні віддати УПЦ МП усі наші храми, а патріарх мусить відійти від керівництва Церквою. Про що свідчать такі умови? Про небажання вести з нами діалог", – обурюється Філарет. За словами Філарета, якщо Українська Православна Церква отримає незалежність, то наша держава стане найбільшою за кількістю парафій православною державою у світі.

Артем Галицький

Згоріла церква, побудована у 1454 році

В містечку Шкло Яворівського району Львівщини згоріла дерев'яна церква побудована у 1454 році. Про це Західну інформаційну корпорацію повідомила прес-служба МНС України. На пожежі працювало шість відділень Державної пожежної охорони МНС України. Жертв та постраждалих немає. Згоріли церква та дзвіниця. Причина пожежі та розмір матеріальних збитків встановлюються.

Львівські реставратори знайшли на Буковині старовинні фрески

Під час реставраційних робіт у церкві Вознесіння Господнього в селі Лужани Кіцманського району майстри Львівського спеціалізованого науково-реставраційного інституту "Укзахідпроектреставрація» знайшли старовинну фреску з зображенням Юрія Змієборця. Про це ЗІКу повідомив 28 липня керівник групи реставраторів Олег Рішняк. За його словами, церква в Лужанах є унікальною, оскільки в ній збереглися старовинні розписи XIII-XV століття, виконані у візантійському стилі. Церковних розписів, що датуються XIII століттям, немає більше в жодній церкві Західної України. Є ще церква у Львівській області, розписи якої сягають XV століття. Відновлення церкви Вознесіння Господнього у Лужанах виконується за кошти, виділені Мінбудом. Реставратори планують завершити роботи до кінця жовтня цього року.

На дачі Ющенко літають сокири

На дачі президента Віктора Ющенко в Карпатах оселився біс. Принаймні про це подекують місцеві мешканці. Вони кажуть, що раніше на цій ділянці були дві старих хати. В них мешкали двоє хазяїв. "А у нас є звичай: коли газда продає хату, то запитує: "Купуєш із усім, що там є?" І ось тут, не знаючи місцевих звичаїв, можна припуститися помилки. Купували ділянку через фірму-посередницю, і відповідь, мабуть, пролунала стверджувальна", - розповів мешканець Микуличина Микола. За його словами, у підсумку придбали землю із хатою, в якій мешкав біс, а коли її розібрали, він пішов ходити будівництвом. Одного разу трактор сам собою перегорнувся, бензопила сама працювати починала, двічі пожежа займалася. А зараз, кажуть, телевізори самі собою вмикаються.

Про біса на дачі Віктора Ющенко знають навіть діти. Так, коли хлопчиська запитали, чи веде дорога до дачі президента, він відповів: "Так, але там охорона, і ви нічого не побачите. Він не всім себе показує", - відповів він, а на уточнююче питання, кого саме він мав на увазі, хлопчисько відповів: "Як кого? Біса". При цьому він зазначив, що сам з друзями туди не ходив: "а навіщо, там сокира літає... ще вдарить".

А ось охоронець дачі Ющенко вважає, що чутки про нечисту силу перебільшені. Однак на питання, чи не боїться він там ночувати, він обмовився: "Так я ж стою поряд із дорогою, а не на дачі". Тож чи дійсно там хтось живе, чи то просто чутки, щоб ніхто дачу президента не чіпав, до кінця не відомо. Але тепер місцеві дачу обминають, а ось журналістів вона приваблює.

Горіла Почаївська лавра

У приміщенні братського корпусу Свято-Успенської Почаївської лаври сталася пожежа. Вогонь виник у одній із келій, що на третьому поверсі монастиря келійного корпусу. Саме там проживають ченці. Внаслідок келія вигоріла зсередини. Також вогонь пошкодив перекриття між третім і четвертим поверхами монастиря. Під час пожежі ніхто не загинув. Пожежникам удалося врятувати 21 особу та запобігти згоранню матеріальних цінностей на суму близько 2 млн. грн. Попередня причина займання – порушення правил безпеки під час експлуатації побутових приладів.

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: sviit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Путін визнав духовну окупацію України

Коли стартувала виборча компанія можна почути від політиків заяви, що людині треба дозволити самій знаходити свій шлях до Бога. Звичайно, що цієї тези не можна ставити під сумнів, бо вона базується на багатьох правових актах, зокрема на карті прав людини ООН. В Основному Законі України, 35 стаття якого говорить: „Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави”. У практиці дуже часто високі слова не йдуть у парі з реальними справами. Це стосується так вразливої справи як церква, яку нерідко політики стараються використовувати у своїх цілях. Яскравим прикладом такого використання є російська церква, яку приручили бути рабинею світської влади ще у часи Івана Грозного.

„Московські царі, виконуючи деспотичну владу у всіх галузях, розширили свій вплив і на поле церковне: поставляли і скидали самі митрополита і єпископів, і зробили їх цілком залежними від себе. (...) Однак найбільшою самоволі допускаяся на церкві цар Іван IV, Грізний. Він скинув митрополита Германа за те, що упоминав его до поправи житя, 1566.: а митрополитови Филидови П., мужеви великої справедливости, що витикав ему страшні дикости, велів при торжественній літургії здерти при помочи жовніврів святигельскі одежі, вигнати прутами з церкви, замкнути в монастир і там удусити”.

Як подає енциклопедія Брокгауза і Єфрона, описана в цитаті подія мала місце у сумнозвісному соловецькому монастирі. Дослідник українського мучеництва на сумнозвісних Соловках Василь Овсієнко зазначає, що сумна доля Филипа (у миру Федір Количев) зустріла за це, що посмів грамотами закликати царя Івана Грозного та його дворських до смиренного життя. І нині російській зневажливий вислів — “фількіна грамота” — це відлуння царського ставлення до усіх грамот ігумена Соловецького монастиря, митрополита Филипа.

Від тих часів минули століття, проте російська влада і надалі використовує церкву у своїх цілях, себто змушує її робити те, що самій відверто не на руку проголошувати. Нині російській церкві відводиться роль „собірателя русскіх земель”.

Вистачить поглянути на книжкові прилавки, розташовані під дахом, наприклад, Києво-Печерської лаври, яка знаходиться в руках УПЦ московського підпорядкування. Там практично не знайдете української книжки. Проте знайдете цілі добірки книжок, які прославляють царів та їх епоху, незважаючи, що ще царську Росію Європа назвала тюрмою народів. Відомо, що книгозбірня є дзеркалом внутрішнього світу людини чи установи.

Така ж сама, а може ще гірша запам'яталася мені картина після перебування у Мгарському чоловічому монастирі у Миргороді на Полтавщині, у серці України. Там у великій книгарні не було жодної української книжки. При чому переважна більшість із них привезена з Росії. І усі там, у тому числі й продавці папуг (чомуś вирішили торгувати тими сотворіннями на місці, де повинна лунати молитва) розмовляли російською. Лише одна вже літня

людина, яка вибирала сміття зі смітників розмовляла українською. Це мені нагадало ситуацію, з якою доводилося зустрічатися у Києві у роки застою.

Щоб зрозуміти у чому справа, беру з прилавка монастирської книгарні брошуру про історію Мгарського чоловічого монастиря. У ній розповідається, що починаючи з 30-х років там була колонія для дітей репресованих, згодом вона перетворилася на тюрму, а після війни до початку 90-х там була військова частина. Проте в історії монастиря був більше як десятирічний особливий період. До початку 30-х років там була кафедра митрополита Української Автокефальної Православної церкви. Про це також загадано у брошурі, однак в особливий спосіб. І якщо про часи, коли у монастирі була тюрма згадується без будь-яких оцінок, наче б то про природну сторінку розвитку обителі, то про період, коли монастир був кафедрою митрополита УАПЦ сказано особливим стилем з використанням особливої лексики. Мені вона видалася дуже знайомою, проте у перший момент відразу важко було згадати звідки. Перегортаю сторінки прочитаних мною книжок. І на превелике здивування бачу, що стиль та мова розповіді про автокефальну сторінку історії монастиря є такими ж як були написані вироки для українських політв'язнів-шістдесятників.

Чи справді стилі двох різних по-суті і написаних у різний час документів — це лише співпадіння? Виявляється ні! Одна обмовка президента Російської Федерації Володимира Путіна дозволяє зробити висновок, що це не співпадіння, а нерозривність традиції. В. Путін, як подають православні джерела, на зустрічі з єпископатом РПЦ восени 2004 р., назвав Українську Православну Церкву московського підпорядкування „Російською Православною Церквою на Україні”.

У російській традиції, починаючи від Івана Грозного, кінчаючи Володимиром Путіним, те, що сказав цар-батюшка, усіма виконується беззастережно. Тому для світової пра-

вославної спільноти УПЦ МП є лише сукупністю єпархій Російської Православної Церкви в Україні з певним статусом самоуправління, але аж ніяк не автономна, і тим більше — не помісна Церква. Тим паче, що за словами відомого українського релігіозознавця, професора Дмитра Степовика має вона одну особливість: „У 1992 році, коли тодішні владоможці, які виростили з гебешної шинелі, заклали підвалини розколу українського православ'я, то для утвердження прибув з Москви в Україну цілий ешелон агентів російського ФСБ під виглядом священнослужителів. Вони їхали під виглядом ченців. Зібрані поспіхом, ще навіть не встигли повідрозшувати борід”.

„Структури, — розповідає професор Степовик, — які тоді відповідали в Україні за національну безпеку, переконали тодішнього президента, що треба пустити в Україну цей десант, бо Росія перекриє Україні нафтовий й газовий краники. І пустили вовка в кошару. І маємо те що маємо.”

Чи можемо дивуватися, що з-під руки цього десанту виходять писання збіжні за стилем з мовою судових вироків? Чи можемо очікувати, що ці люди будуть закликати українців орієнтуватися на європейські цінності, підтримувати державницькі сили? Мусимо бути свідомі, що цього не станеться, бо окупант ніколи не йде добровільно з окупованої території. Проголошення території незалежної держави Україна „канонічною територією” Російської Православної Церкви є прикладом духовної окупації. На щастя ми живемо у такий час, коли окупаційну адміністрацію можемо посунути силою свого волевиявлення, не підтримуючи сил, які головну ставку роблять на підтримку, за словами В. Путіна, „Російської Православної Церкви в Україні”. Тому нині, — за словами професора Степовика, — весь фронт боротьби світового православ'я проходить в Україні.

Проте і поза Україною ведеться боротьба проти спроб Москви підпорядкувати собі світове православ'я. У тому числі й у самій Москві. Представники грекомовних помісних Церков та дипломати відповідних країн проігнорували святкування 10-ліття Фонду єдності православних народів, яке відбулося у жовтні. На урочистій церемонії Фонду в залі церковних соборів храму Христа Спасителя були відсутні послы Греції і Кіпру, а також представники грекомовних православних Церков.

Експерти пов'язують таку демонстративну відсутність на ювілей Фонду представників грекомовних Церков тим, що сама діяльність Фонду спрямована на підвищення авторитету московського патріархату у світовому православі — на протигагу традиційній першості Константинопольського патріархату.

Нерідко у справі церковних стосунків своє слово кажуть також і політики. Росія, що підтримує ідею „великої” Сербії робить все, щоб не допустити до визнання Македонської Православної Церкви. Абсолютно так же як вона протидіє визнанню УПЦ КП. У випадку України воно вдається навіть до ультиматумів. І то не лише стосовно Константинополя, але й Ватикану. У липні мала відбутися зустріч керівника ватиканської дипломатії з патріархом УПЦ КП Філаретом, проте після ультиматумів Москви зустріч така була скасована.

Українські політики вдають, що не помічають цієї імперської гри Росії, надіючись, що ситуація якось сама врегулюється. А ось керівник парламенту Македонії (країна більше як у 20 разів менша від України і за територією, і за населенням) Люпчо Йордановські демонструє рішучий намір захищати Македонську Православну Церкву. У посланні патріархові Московському Алексію II він заявив, що Республіка Македонія має намір захищати свої „культурно-історичні традиції, включаючи і церковну”. У документі наголошується: „Неприйнятними є, чий б то не було, спроби невизнання імені Македонії і її самобутності, духовним стовпом і стрижнем якої в період багатовікового рабства була саме Македонська Православна Церква”.

Тут варто зауважити, що Македонська Православна Церква проголосила свою автокефалію 38 років тому, проте дотепер не визнана іншими православними Церквами — нібито через недотримання церковних канонів при її відділенні від Сербської Православної Церкви. Але питання проголошення автокефалії Церков не врегульоване канонічним правом. І це, до речі, визнає також московський патріархат. Виникає питання, чому ж тоді він так себе веде. Апелює до неіснуючих канонів. Причина проста — російська влада в особі її політичного і духовного керівництва бореться не тільки за великі православні території, але навіть за такі маленькі, якою є Японська Православна Церква. Незважаючи на всі її старання отримати автономію, вона знаходиться у складі Російської Православної Церкви.

Побороти цей імперський синдром може в першу чергу Україна. Для цього потрібна рішучість її політиків, як це роблять керівники Македонії. Потрібне також розуміння ситуації та твердість позиції українського суспільства.

Мирослава Левицька

Насправді православні байкери Росії та України збираються провести хресний мотопохід по святинях Київської Русі

Навряд чи байкери можуть пересуватися зовсім тихо, тому у Союзі православних громадян повідомили, що крім відвідування святинь, в рамках хресного походу збираються організувати молодіжні концерти російських та українських

рок-груп. Причому запрошувати будуть тільки ті групи, що стоять на позиціях традиційної культури і підтримують канонічну Українську православну церкву Московського патріархату.

Серед іншого байкери збираються відвідати Чернігівську єпархію, "щоб продемонструвати братерську солідарність із православними, що відстоюють храм Святої Катерини від зазіхань розкольників". За задумом організаторів, у хресному мотопоході мають намір взяти участь як мінімум три тисячі осіб. Серед них має бути і російська група байкерів "Нічні вовки".

А у Криму збиралися учасники міжнародного байкерського мотофестивалю "Веселе". Сюди приїхали байкери з України, Росії, Білорусі, Молдови, Польщі, Німеччини і країн Балтії. Зібралися також не просто так, а щоб популяризувати моторух в Україні, залучити громадськість України, ближнього і далекого зарубіжжя до розвитку мотокультури. Перед цим, було

Найвідоміший байкар України — зять Ю.Тимошенко

організовано мотопробіг по маршруту Судак-Веселе. А потім відбулося урочисте відкриття фестивалю і рок-концерт за участі українських груп "Сад", "The Hills", "Тихе думання" та інших. Окрім цього в рамках мотофестивалю "Веселе" відбулося піротехнічне шоу, грязьові бої серед дівчат, екстрім-шоу і тату-конкурси.

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Депутатів турбує збереження старовинних дерев'яних церков

Цього року на Львівщині згоріло уже 6 дерев'яних церков.

Тому з цього приводу зібралась депутатська комісія з питань культури, духовного відродження, засобів масової інформації та туризму обласної ради. За мету депутати поставили собі проаналізувати ситуацію та вжити запобіжних заходів задля збереження унікальних пам'яток української архітектури від вогню.

Запрошений на зустріч директор Львівської галереї мистецтв Борис Возницький нагадав, що дерев'яні церкви як витвір мистецтва збереглись лише в Україні. Навіть у часи Радянського Союзу ці церкви мали державну охорону, а інтелігенція заради збереження йменувала їх музеями атеїзму. З настанням незалежності церкви перейшли від держави у руки церковних громад. Звідси і пішли основні біди зі збереження дерев'яних пам'яток мистецтва. Неукладення угод між владою та церковними громадами призвело до безвідповідальності обох сторін. Також, *будуючи нові церкви, деякі громади підпалюють старі дерев'яні, розпродують унікальні старовинні іконостаси та ікони.* Буває і таке, що старі ікони спалюють самі парафіяни, бо вважають, що ікона має бути лише в церкві, і не може бути в музеї. Таку позицію займають пастори цих громад, забуваючи про те, що наприклад Андрій Шептицький чи Тарас Шевченко займались збиранням ікон задля збереження національних святинь.

Часом дерев'яні церкви стають жертвами міжконфесійних конфліктів. Для прикладу, дві останні пожежі, внаслідок яких згоріли дерев'яні церкви, мали причиною займання занесення вогню ззовні. За цим фактом були заведені справи у міліції та прокуратурі. І хоч винні не знайдені, сьогодні слідство припинене.

Страшно усвідомлювати, що за період незалежності зруйновано більше дерев'яних церков, ніж за період радянської влади. Для прикладу, за весь час тоталітарного режиму згоріло 2 дерев'яні церкви, натомість у 2002 році - 7 церков, у 2003 - 9 церков, 2004 - 5 церков, минулого року - три церкви і цього році відбулось уже 6 пожеж. Такі цифри оприлюднив перший заступник начальника ГУ МНС у Львівській області Іван Дідух. Він розповів, що його управління постійно надає приписи церковним громадам щодо усунення можливих причин пожеж в церкві, та більшість цих засторог ігноруються. Найчастіше парафіяльні громади ризикують спалити дерев'яну церкву через самовільне проведення електрообладнання та необережне поводження з вогнем (не гасять кадило, залишають горіти свічки чи лампадки).

Користувачі унікальними будівлями повинні мати охоронні зобов'язання і чітко визначену особисту відповідальність. А якщо церква пуста, вона може стати музеєм, в якому розповідатимуть про вивезених українців у Сибір, про жертв НКВДистів чи про героїчно загиблих воїнів УПА. Окремо варто попросити керівників конфесій провести семінари з священиками аби розповісти їм про роль дерев'яної церкви у III тисячолітті і її цінність. Також важливо звернутись до керівників міліції та прокуратури з проханням відновити розслідування про згорілих церквах.

Яворівська драма

Державний реєстр національного культурного надбання зазнав чергової втрати: на світанку 17 липня вогонь спопелив пам'ятку архітектури 1732 року – дерев'яну церкву св. Параскеви у відомому (завдяки лікувально-оздоровчому санаторію) селищі міського типу Шкло, що на Яворівщині. Споруди горять від громовиці, необережного поводження з вогнем і навмисного підпалу. Стосовно драми в Шклі, то засоби масової інформації констатували факт пожежі, обмежившись традиційним “ведуть розслідування, яке має встановити істину”. І все ж, у цій ситуації наважуся на суб'єктивну думку: прекрасний зразок народної архітектури галицької школи в Шклі постраждав через антропогенний (людський) чинник, тобто підпал.

До цієї версії спонукають певні факти. Опинився я в санаторній установі за тиждень до фатальної пожежі та чув від місцевих людей нарікання, що конфесійний спокій у селищі порушено. Частина мирян відкололася від новозбудованого православного храму, перейшовши до нечинної дерев'яної церкви на греко-католицьке віровизнання. Там отець “кращий”, “не лакомиться на гроші”, “дбає, щоб стареньку споруду привести до ладу”. Звісно, опоненти “розкольників” були невдоволені таким розвитком подій, бо це і втрата монопольних позицій, і зменшення фінансових надходжень; хтось “радив” архаїчну, занепалу будівлю використати “на дрова”; в селищі завитали зловісні слова “вогонь”, “спалити”. Наголошу, що такі чутки ширились до пожежі!

Водночас лунали нарікання, що “новосели” старої будівлі взялися за своєрідний “евроремонт”, який псує її вигляд, тобто роблять “зле”. Автор цих рядків небайдужий до культурної спадщини і дещо тямить у правових приписах щодо її охорони, отож поцікавився цим “евроремонт”. Мушу зазначити, що майстри (очевидно, місцеві) зустріли мою цікавість неприємно, навіть агресивно, мовляв, хто ви такі, що нам, громаді, вказуєте. Ми зверталися до обласної влади, аби дали грошей на ремонт церкви, але там відмовили. Робимо так, як вважаємо за потрібне.

Майстри справді робили справу зі знанням: міняли залізну покрівлю з невеличкими банями, оббивали зрубні стіни пластиком світло-коричневого кольору з білою окантівкою, прибудовували притвір (вхідна частина храму) більших розмірів, викинувши старий. Не треба виняткової фантазії, щоб уявити цей своєрідний карикатурний “супермаркет”, обшитий пластиком, що горить, наче сірник. Можливо, зрубну будівлю вдалося б урятувати, якби не пластик. Ще один негатив: добротність і старанність майстрів різко контрастувала з елементарними ремонтно-реставраційними вимогами щодо пам'яток. Громаду можна зрозуміти: вона прагнула мати гідний Божий дім, виклала чималу копійку на нього.

Проте в усьому має бути порядок, знання та повага до чинних норм, зокрема Закону України “Про охорону культурної

спадщини” (2000, 2004 рр.). Церква св. Параскеви – не приватна споруда на чьомусь подвір’ї, а державна власність, використання, а тим паче – ремонтно-реставраційні роботи якої регулюють відповідний закон і структури охорони культурної спадщини. Активісти церковної громади зневажили усі ці нормативи в будівлі з прикріпленою ще в повесні роки на стіні меморіальною таблицю.

Де була місцева влада, якій підпорядковані історико-культурні об’єкти, що на її території? Адже будівлю спотворили не за одну мить! Скільки писано та мовлено про свавілля парафій і брак правової культури священників, які, отримавши доступ до храмів після падіння комуністичного режиму, поперемальовували, поперебудовували їх, завдавши великої шкоди нашій спадщині. Іноді закрадається крамольна думка, що саме завдяки атеїстичному режиму збереглося багато сакральних цінностей у храмах у недоторканому вигляді.

Громадські організації Яворівщини, без сумніву, доклали чимало зусиль для повалення імперії зла, разом з іншими патріотами стояли на майдані Незалежності, що назавжди залишиться в народній пам’яті як видатний подвиг за українську Україну. Але забракло послідовності в рутинній повсякденній роботі, скерованій на формування міцної історичної пам’яті та національної гідності, подолання байдужості до свого минулого, сьогодення та будущини, від чого потерпають святині, плодиться жадоба до маєстностей коштом скривджених ближніх, затишно почувуються шовіністи й українофоби. Невже патріоти краю не в стані подбати, аби на скрижелях історії залишити рядки, за які не буде соромно нащадкам, і очиститися від залишків на своєму дворі, які ганьблять нашу честь і гідність, у тому числі й провокуючи мирян на конфесійні чвари?

Володимир Бадяк

“На майдані біля церкви революція іде...”

Село Гірське Миколаївського району, яке впродовж останніх чотирьох років змінило десятьох священників, отримало нового пароха – отця Василя Подобівського. Щоб ввести ново-призначеного отця до церкви, до Гірського приїхало близько п’ятдесяти священників Стрийської єпархії. На заваді священнослужителям стали селяни, які не хотіли бачити нового духовного наставника у своєму селі. Непокірні навіть спровокували конфлікт, який перетворився на шарпанину між духовенством і місцевими мешканцями. Але згодом, після короткої молитви, вдалося порозумітися – і до церкви ввели нового священника, який відслужив Літургію.

“Розв’язкою можна вважати той факт, що церкву вдалося відчинити. Попередній священник пішов, а його місце зайняв новий. Я вважаю, що сьогодні у громаді панує спокій – новий священник задовольняє обидві сторони конфлікту. Упродовж двох днів ситуацію стабілізовано. У неділю туди приїжджав представник Президента”, – зазначив прес-секретар Стрийської єпархії отець Павло Худ.

За його словами, конфлікт між вірянами та попереднім священником почався з того, що парафіяни звинуватили свого пароха в крадіжці двох старовинних церковних книг, датованих 1605 та 1625 роками. Однак, як з’ясували, вкрадені книги взагалі ніколи не існували. “Усе почалося з того, що голова Миколаївської РДА наказав провести інвентаризацію храму. До цього спонукали заяви деяких парафіян, буцім священник, який там був, украв дві книги. Але вже самі назви книг, про які говорять парафіяни, – “Євангеліони”, вказують на те, що їх не існує у природі. 1993 року інвентаризували всі речі у храмі, й цих “Євангеліонів”, у крадіжці яких парафіяни звинуватили священника, в тому переписі не було”, – каже отець Худ. І додав, що декотрі парафіяни шукали будь-яку причину, аби вигнати неправдиво звинуваченого у крадіжці священника.

“Чому він не задовольняв певну частину громади? Тому що, відповідно до своїх обов’язків і повноважень, узяв під контроль

усе, що є у храмі: вибір парафіяльної ради, господарську та фінансову частини парафії. Це не сподобалося частині вірних, які вважали, що лише вони мають право керувати цим”, – наголосив прес-секретар Стрийської єпархії.

Тим часом через інвентаризацію, яка тривала в церкві два місяці, люди не мали де молитися. Коли два тижні тому до Гірського приїхали представники канцелярії Стрийської єпархії, то селяни не пустили їх у Божий дім. “Люди, які зустріли їх, сказали буквально таке: “Нам священник не потрібен”. Тобто виходить так, ніби віддайте нам усе, а потім присилайте священника”, – повідомив отець Худ.

Як зазначає прес-секретар, у це село приходили різні священники: одружені, не одружені, монахи. “Але тільки-но якийсь священник почав наводити порядок у господарському, фінансовому та душпастирському аспектах, то він одразу ж починав не подобатися частині вірних, які хотіли керувати в церкві, й вони його просто виганяли. Виганяла не вся громада, а лише певна її частина, приватним інтересам якої він заважав”. З огляду на таку обставину, не відомо, скільки протримається в селі новий парох.

Ярослав Іваночко

Святиня у вогні

Із допомогою безвідповідальних мешканців стихія систематично знищує святині Львівщини. Серед білого дня в Сокальському районі згоріла старовинна церква Святої Параскеви П’ятниці. Як повідомили представники головного управління МНС у Львівській області, близько 13-ї години до них надійшло повідомлення про те, що в Белзі на вулиці Січових Стрільців, 48 палає храм. Коли рятувальники прибули на місце події, вогонь уже дістався купола. Шістьом відділенням на автоцистернах уже за годину вдалося локалізувати і погасити вогнище, однак полум’я знищило чотири квадратні метри покрівлі церкви. Попередньою причиною пожежі фахівці називають людський чинник – хтось необережно поведився з вогнем. Щоб остаточно виявити винуватця пожежі, ведуть слідство.

Церква є пам’яткою архітектури XVII століття, 10 на 10 метрів та заввишки 12 метрів. У ній немає електрики й опалення, належить вона греко-католицькій громаді й наразі не виконує своєї основної функції, адже перебуває на реставрації. Відтак вогонь і тонни води завдадуть реставраторам додаткових клопотів.

Викрадення російськими дипломатами реліквій Запорізького козацтва

Вже кілька місяців купка українських журналістів і один Американський отаман намагаються призупинити передачу наших реліквій Росії. Ми вже майже перемогли. Втрутилися банюти, які все забрали і перевезли до Консульства Росії в Нью-Йорку. Ми мовчимо про дебілізм і дегенерацію нинішньої української влади. У США, виходить, теж... Днями відбулося безпрецедентне і абсурдне дійство. Спецгрупа з колишніх чи нинішніх бойовиків ГРУ Росії, здійснила зухвалий напад на музей Кубанського козацького війська в Ховеллі, штат Нью-Джерсі, США. Брутально зламавши двері і печатки, грабіжники проникли в приміщення музею і винесли зазделегіть приготовані для них пакунки з так званими козацькими регаліями, серед яких речі, зброя, документи часів Нової Січі. Вже знаємо, що поцуплені грамоти про передачу Кубані Запорозьким козакам, булави, прапори, значки, зброя запорожців...

Як повідомили газети Кубані, викрадене знаходиться в консульстві Росії в США. Ходять чутки, що нинішнє керівництво Краснодарського краю виділило на цю спецоперацію 5 млн. дол. Можна говорити про зухвалу крадіжку офіційними представниками нинішньої російської влади власності організації і приватних осіб США з території США! А це можна розцінювати тільки так!

Вимагаємо від офіційних осіб США блокувати всю дипломатичну пошту Посольства Росії в США, яка перевищує розмір звичайного конверту! Просимо провести всебічне розслідування цього інциденту і дати йому належну правову оцінку. Якби Посольство США провело подібну операцію на території Росії, як би це назвала російська преса? Ми що, повинні думати про проблеми суверенітету США? Вимагаємо повернути всі регалії козаків у музей міста Ховелл!

"НОВА СІЧ"

Спецназ ГРУ РФ викрав в США козацькі реліквії на 100 млн. доларів!

Поінформована козацька спільнота України, Росії та США у шоці! Закінчилася кількомісячна інтрига з передачею козацьких регалій, що зберігалися у музеї Кубанського козацтва за кордоном у Ховеллі, штат Нью-Джерсі, США. Днями, до приміщення музею, опечатаного поліцією за рішенням суду (нинішній отаман ККВ США Певнев нелігитимний з 2000 року), круто підрулили три розкішні автомобіля з дипломатичними номерами Посольства РФ в США. Бадьорі спортивні хлопці за кілька секунд проникли всередину музею, взяли приготовані для них пакунки з регаліями, акуратно склали їх у спеціальній броньовичок, і зникли у невідомому напрямі. Тільки згодом, опозиційна до нинішньої верхівки ККВ США, група козаків помітила злом, викликала поліцію, яка так нікого всередину і не пустила. Злочин списали на місцевих наркоманів.

Буквально зразу російські інформагенції з Кубані прозвітували про повернення регалій в Росію, акцентувавши, що основна їх частина перебуває в генконсульстві Росії в Нью-Йорку. Ходять вперті чутки, що нинішнє керівництво ККВ США продало музейні експонати за 5 млн. дол.

Як стверджують поінформовані джерела – продешевили. Тільки за одну грамоту цариці Катерини (оригінал), про передачу запорожцям Кубані на віки вічні, один неназваний колекціонер з України

був готовий викласти 50 млн.! Тільки за грамоту! Експерти оцінюють викрадені експонати у суму більше 100 млн. доларів!

Серед експонатів була і оригінальна печатка Війська Запорозького, унікальні книги, документи, ікони, зброя...

Росія здійснила такий нахабний акт на території США! Проігнорували рішення судів США, заяв в поліцію, позицію кубанської козацької спільноти. Викрадено майно організації і приватних осіб, громадян США, з їх території! За штатівськими законами це вже не теракт, це війна! Куди дивилися доблесні ФБР і ЦРУ? І що завтра утне Росія скажімо в Україні? Чи Грузії?

Історія з регаліями дуже давня і романтична. Після розгрому Січі запорожці вивезли на Кубань все цінне. Тільки з Межигірського монастиря вивезли 28 возів скарбів! А з Січі, а з трьох інших козацьких монастирів? Частина того скарбу зберігалася в Краснодарі, в Соборі О.Невського. У 1918 році, під час навали більшовиків, які все безжально грабували, палили, знищували, останній отаман, розуміючи, що це кінець, створив таємну спецгрупу з особливо довірених козаків, які вивезли частину регалій в Сербію. До речі, мало хто знає, що тоді кубанці офіційно приєдналися до УНР!

З 1948 року, переживши чимало пригод, регалії прибули в США. Де в Ховеллі козаки купили будинок і створили музей. Були виставлені чіткі умови передачі регалій. Перейменування Краснодару і всіх населених пунктів, які носять імена червоних вождів, відбудова Собору, декомунізація краю. Нічого не виконано. Крім відбудови Собору.

З весни 2006 року журнали „Нова Січ” і „Музеї України” за допомоги отамана Американських козаків Сергія Цапенка, розпочали кампанію з вивчення регалій. Ми пропонували передати Росії тільки Кубанську частину – саме кубанські прапори, документи, мундир царя... Документи, книги, зброя Запорізького періоду ми хотіли переправити до України. Як не дивно, американські кубанці не заперечували! Вперся тільки Певнев, якого не перебирали з 2000 року – відмазувався від проведення з'їзду.

Краснодарському губернатору напередодні виборів потрібен був ефектний жест – повернення козацьких регалій. Заважали тільки українці. До речі, здається нинішній кубанський губернатор підписав собі політичний вирок. Судячи з усього його чекає дуже сумнівне політичне майбутнє – причетний до найгучнішого пограбування віку! Чи може у них, у путінській Росії, так і треба?

Що робила наша доблесна влада, на чолі з лідером всіх трипільців? Чухалася. Вони працюють так, як створюють коаліції! Не треба було так довго говорити! Радитися! Що не можна було залучити залишки Служби зовнішньої розвідки, чи що там у нас ще залишилося, дати більше чи просто викрасти регалії, як це блискуче і зробили росіяни?

Нагадаю, ми провели три резонансні прес-конференції по регаліям. Народний депутат Ольга Боднар написала купу листів і запитів на всі поверхи влади. Ніхто навіть не спромігся послати до Штатів делегацію з одного-двох науковців для розвідки!

Чому наші маленькі журнали без грошей, адмінможливостей, спираючись тільки на скромний сайт Нова Січ і ентузіазм Сергія Цапенка в США, змогли підняти бучу, організували перевибори отамана ККВ США, рішення козаків, домовилися з рядовими козаками Кубані про невтручання, а наші доблесні чиновники займалися чим, до речі? Давно пора створити повноцінний Комітет повернення культурних цінностей... Прошло чимало часу, наша влада, як і американці мовчать! На жаль, ми так точно і не знаємо, що вкрали. Тепер ми, власними куцими силами, виходимо на Кубань, дізнаємося, що там є, де воно лежить. І вже почали отримувати натяжки, що дещо можна і купити... Ситуація ганебна. Як для США, так і для Росії. Про Україну часів Ющенка давайте не будемо...

Знаємо, що американські козаки вже зробили заяву до Інтерполу. Ймовірно, скоро будуть судові рішення. Відомо, що у музеї Ховелла щось залишилося. Саме Запорізького періоду, але у дуже поганому стані. Потрібна термінова реставрація.

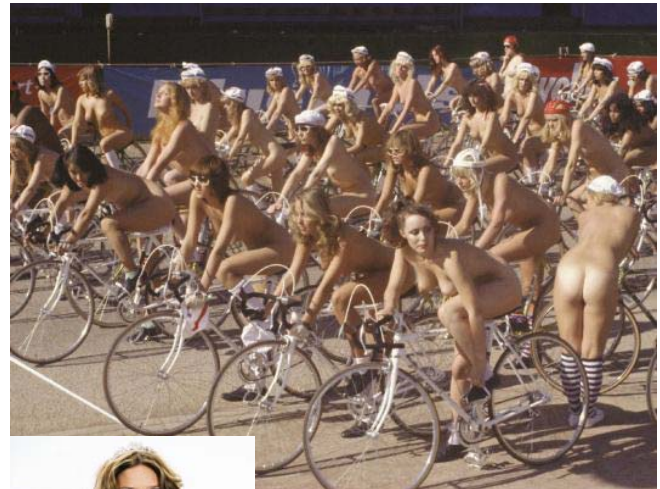
Чесно кажучи, я вже закінчив книгу про всі ті події. Буквально на ходу пишу продовження. Прямо з сайту. Це новий літературний жанр такий вийшов... Офіційних плакальщиків за тяжкою українською долею прошу ще не плакати! Ми ще боремося. І чорт забирай, колись все-одно переможемо! Ці рядки пишу у день Святої Покрови. З святом! І будьмо!

*Віктор Тригуб, редактор журналу „Нова Січ”, „Музеї України”, полковник козацтва, член НСЖУ, Почесний працівник туризму України
www.novasich.org.ua*

Сандра Баллок пропагуватиме в Україні секс без презервативів

Допомогти у підвищенні народжуваності в Україні вирішила відома акторка. Не українська, не російська, а – голлівудська. Для цього стратегічно важливого проекту в Київ приїде Сандра Баллок! Виявляється, вона стала обличчям україно-американського проекту, що пропагує секс тільки з коханою людиною і без презервативів. В Україні акцію буде розкручувати співачка Альона

Вінницька. Чому вони? Тому що обидві люблять своїх чоловіків, пише "Блик". Історія почалася з переписки прес-секретарів зірок. Потім Альона розповіла Сандрі, що в Україні погані справи з народжуваністю і запропонувала акторці разом вплинути на ситуацію.

Люди повинні займатися коханням тільки в сім'ї, тоді і не будуть боятися, що в них з'являться діти, вважають активістки. У містах, де буде проходити акція, встановлять пам'ятники няням. Адже саме "Мері Попінси" рятують чоловіків та дружин від маси життєвих проблем, що б у тих залишався час і на кохання, і на дітей, і на роботу.

Після двотижневого мовчання Сандра дала згоду на участь у цій акції. Альоні Вінницькій вона відповіла дослівно наступне: "Мене здивувала, у першу чергу, яскрава ідея самого проекту. Як жінка, що недавно вийшла заміж і багато в чому змінила свої погляди на багато речей після цього, я зрозуміла твої думки". "Крім того, я рідко відповідаю на листи. Але тут інший випадок. Я це не тільки розумію, але і цілком приймаю", - додала вона. Видання пише, що вибір Сандри Баллок українською співачкою був не випадковий.

Виявляється, голлівудська акторка їде не на "іншу планету": "Я чула про Україну. Але, на жаль, я знаю про вашу країну дуже мало. Тільки прізвища Шевченка і Кличка". "Одержавши цей лист, я відвідала Інтернет. Виявилось, що Україна – це зелена країна на березі моря. От це було новою для мене. Сподіваюся побачити все це своїми очима, коли до вас приїду", - додала акторка. У Київ Сандра приїде навесні наступного року. А поки що йдуть переговори, узгоджуються різні технічні моменти й уточнюються деталі проекту. При цьому Сандра Баллок зізнається, що хоче цю акцію з Альоною перенести і на простори США.

Храмовий конфлікт

Виявляється, конфлікти довкола церков на Західній Україні тривають і досі. Однак якщо раніше вони зазвичай стосувалися конфесійної приналежності, то тепер в селі Калинівка Яворівського району мають зовсім інший характер. Ініціаторами перебудови 600-річної церкви стали самі селяни. Одну з двох церков, які функціонують у селі, реконструюють. Парох іншого храму Калинівки – святого Василя Великого, виступає проти таких дій. На його думку, це є руйнуванням історії села.

У Калинівці є дві греко-католицькі церкви та, як наслідок, дві парафії. Причини цього варто шукати ще в часах “совітів” – стареньку церкву святої священномучениці Параскеви, яка була греко-католицькою, “зробили”, незважаючи на спротив селян, православною. Найдавніші згадки про цей храм датовано 1511 роком. У 40-х роках ХХ століття церкву Параскеви, яка була дерев'яною, частково обмурували цеглою. У часи радянської влади її закрили, однак богослужіння відбувалися таємно – їх провадив отець Степан Зелений, дисидент і діяч УГКЦ “катакомбного” періоду.

1991 року отець Степан, якого фактично вигнали з храму, вирішив звести нову церкву, і через півроку в іншому кінці села освятили греко-католицький храм святого Василя Великого. У масштабах Калинівки відстань до “іншого кінця” – щонайбільше 200 метрів. Через якийсь час православний настоятель церкви Параскеви приєднався до унії та поїхав зі села. Та замість того, щоб об'єднати парафії, УГКЦ скерувала нового пароха, і село залишилося розділеним, хоча й без конфліктів і міжусобиць. Причину для цього дала остання реконструкція старої церкви.

Парохом церкви Параскеви впродовж п'яти років є отець Євген Кварціян. За його словами, храм перебував у жахливому стані, місцеві мешканці вже давно планували реконструювати його. “Церква частково була цегляною, однак більшу її частину зведено з дошок, які з часом стали трухлявими та гнилими, – розповів він. – Під час богослужінь зі стелі падали хробаки, споруда будь-якого моменту могла завалитися. Протягом багатьох років громада збирала кошти, й тепер ми нарешті взяли за реконструкцію дерев'яної частини храму”. За словами пароха церкви Параскеви отця Євгена, роботи можуть затягнутися, адже відбуваються за кошт громади. У списках культурної й історичної спадщини храму Параскеви немає, тож керівництво УГКЦ дало дозвіл на перебудову – відповідний лист прийшов на ім'я нинішнього священника храму святої Параскеви отця Євгена з благословенням Архієпископа Львівського, віцеканслера Львівської архієпархії УГКЦ Ігоря Демківа.

Такий крок церковного керівництва ревний опонент реконструкції отець Степан Зелений вважає просто наслідком

незнання реальної ситуації. “Храм мав величезне значення для села та становлення УГКЦ, – розповів він. – Він єдиний не припиняв існування в часи тоталітаризму, і саме з нього розпочався рух на відновлення у правах греко-католицької церкви. Тут часто були В'ячеслав Чорновіл, Іван Гель, Степан Хмара й інші дисиденти. Тепер церква фактично померла”.

Нині дерев'яної частини старого храму Параскеви вже немає. Місцеві мешканці розібрали споруду й розпочали роботи з відновлення в цеглі. “Ми робимо це не собі, а нашим дітям, – розповів пан Ігор, парафіянин церкви Параскеви, який працює на будові. – Ми довго збирали кошти, і якщо не перебудуємо її тепер, то вона завалиться на голови”. За його словами, роботи провадять за всіма канонами, ніхто не має наміру нищити храм.

Мирська влада не втручається в конфлікт. Самі ж мешканці, незалежно від того, до якої парафії належать, ставляться до цієї ситуації без жодного радикалізму, натомість дехто вважає, що суперечка є надуманою. “Хоч і маємо аж двох священників, та до занедбаного цвинтаря, на якому поховані наші діди та прадіди, нікому немає діла. Зате перебудова церкви чомусь викликає претензії. Замість того, щоб сперечатися, краще зайнялися б кладовищем”, – наголосив один із селян, прихильник реконструкції. Його опоненти (а таких у селі також чимало) підтримують отця Степана. За словами старенької жіночки, відбувається вбивання церкви. Ікони до розібраного храму вона купувала за власні кошти, і тепер потрібно забирати її, адже храм буде вже не той, вважає вона.

Протестує проти перебудови й Іван Гель, багаторічний політв'язень. “Ті, хто провадить і благословляє розбирання церкви, якій уже 600 років, схожі на Герострата, – вважає він. – Це незрозуміло з боку людської етики. Церква збереглася від часів татар, не зруйнував її і сталінський режим, зате загинула в часи незалежності від рук самих селян і з дозволу церковного керівництва. В ній ми розпочали рух за легалізацію УГКЦ, у ній кожна балка і кожен цвях є намоленим сотнями тисяч “Отченашей”, це святе місце, тому його руйнація – жахливе неподобство”.

Богдан Юрочко

Вогнем і мечем

У селі Полинівка Сколівського району згоріла дерев'яна церква Пресвятої Трійці. Від дерев'яної церкви залишилося лише згарище. Як повідомив керівник відділу зі зв'язків із громадськістю головного управління МНС у Львівській області, причина виникнення пожежі – коротке замикання. У стислій офіційній інформації йдеться про те, що пожежа сталася о пів на першу дня, постраждалих і жертв немає, врятовано матеріальних

ВІД РЕДАКЦІЇ

“ОВ” постійно згадує на своїх сторінках за знищені церкви. На питання, яке часто задають читачі – нащо так часто – відповідаємо... Тільки у Львівській області близько двох сотень старовинних дерев'яних святинь. За часів совітської влади на Львівщині згоріли дві дерев'яні церкви. А за 15 років незалежності на теренах області вогонь знищив 67 храмів!!! І більше їх ніколи не буде! На фоні Канади, де вже з кожною дошкою, виструганою якого пів століття тому носяться, як з писаним яйцем, порівнювати, очевидно, нема чого. Та українські бідкання лунають і тут. Але хто ж є руйнівником у теперішній Україні?.. На кого за плондрування українських святинь звалювати вину тепер, якщо “поголовно всі українці є такими побожними людьми від керівників держави і аж до сільського пастуха”? Можливо, читачі ОВ допоможуть знайти відповідь.

цінностей на суму понад 150 тисяч гривень. А також про те, що за дві години повністю знищено храм, збудований 1860 року.

Ярослав Тарас, завідділу етнології сучасності Інституту народознавства НАНУ, не приховує свого песимізму. Він говорить, що проблему потрібно вирішувати на загальнодержавному рівні. Адже із загального реєстру знищено близько 10% церков. – Найбільша біда в тому, що ні громадам, ані державі дерев'яні церкви просто не потрібні, – з біллу говорить Ярослав Тарас. – Ви подивіться, що робиться: за роки незалежності в Україні знищено більше церков, ніж у часи Першої світової війни. Це катастрофа! Держава має щось вирішувати, адже скоро таких святинь не стане взагалі. Проблема ще й у тому, що маленькі дерев'яні церкви не потрібні не лише державі, а й священикам. Тепер вони думають тільки про великі парафії та великі пожертви. Гроші – це те, чим вони переймаються, а не тим, як зберегти церкву.

Пан Тарас говорить, що часто священики самі винуваті в тому,

що нищаться церкви. Він навіть приклади, які просто вражають. На Закарпатті настоятель храму з громадою спалили церкву, аби вона не дісталася опонентам і на її місці збудували іншу. А в селі Волосянка Турківського району в старовинній церві поставили пластикові вікна. – Ви можете собі таке уявити? – обурюється він. –

Зникають архіви, продають ікони. І в більшості випадків до цього причетні самі священики. Якби я написав те, що за роки своєї діяльності бачив і чув про отців і від них, то церква мене, напевно, прокляла б.

Як шлях подолання проблеми Ярослав Тарас наводить приклад сусідів зі Словаччини та Чехії. У цих країнах церкви покривають спеціальними розчинами, які запобігають горінню. Цей розчин додає темного відтінку споруді, однак є дуже дієвим і його практикують у всьому світі. Схожі технології на Львівщині використовують для збереження садиби, в якій народився Іван Франко та яку неодноразово намагалися спалити.

Ще один варіант пропонує Ярослав Кравченко. Він вважає, що церкви, які не потрібні громадам, котрі доволі часто самі нищать храми заради будівництва нових і сучасних, треба перевозити в так звані музеї просто неба. Як приклад називає перевезення церкви із села Кривки в музей-заповідник "Шевченківський гай" у Львові, що профінансував Шептицький. – Щоб зберегти церкви, їм потрібно забезпечити належний догляд, – зазначає Ярослав Кравченко. – Слід дотримуватися протипожежної безпеки. Без сумніву, найкраще зберігається церква, коли вона діє і її використовують за призначенням. Але якщо цей дерев'яний храм не потрібен громаді, то краще перевезти його

до музею. Проте, щоб зробити це, необхідно виконати проектні роботи, зйти транспорт. Усе впирається в кошти, яких просто немає.

Як ще один вихід із ситуації Ярослав Тарас пропонує продаж дерев'яних церков тим людям, яким вони дійсно потрібні. За його

словами, в Україні та за кордоном є безліч багатих людей, які готові заплатити великі гроші за них і перевезти їх у спеціальні місця, де їх підтримуватимуть у належному стані й умовах. Відтак якщо ні держава, ні спільнота не дбають про своє історичне минуле, такий варіант може стати єдиним шляхом розв'язання проблеми. Але рішення про це має ухвалювати знову ж таки держава.

Науковці також переконані, що навіть не гроші є основною перепорою в питанні збереження церков. здебільшого наше суспільство просто не розуміє справжньої цінності того, що має. – Нині всі дбають про те, як збагатитися. Я не говорю про окремі конфесії, це стосується всіх конфесій, – резюмував Ярослав Тарас. – А дерев'яні церкви сприймають як гальмо, яке не дає збудувати великий приход і якого всіляко позбуваються.

Тетяна Турчина, Оксана Бойко

Єдина справедливість - право на смерть

Я – один з мільйонів українців. Родився в сім'ї звичайних людей у невеличкому містечку на Кіровоградщині. Живу і працюю в Черкасах. Як і більшість людей мого покоління (30 – 35 років), не мав ні спадку ні заощаджень. Зараз займаюся невеликим творчим бізнесом. Не рвався до політики і ніколи не хотів заробляти ціною інших. Цікавлюся філософією і намагаюся бути понад усім матеріальним, а більше перейматися своєю душею. Як і у багатьох людей, у мене, моїх друзів, утворюється свій світ добрих і здорових стосунків, творчого азарту, досягання цілей без втрати душевного спокою. Та час від часу це відносно відчуття спокою змінюється хвилею болу та суму. З моїм спокійним ставленням до життя мене до глибини душі пригнічує жорстка несправедливість до будь кого, а ще більше повна безсилість тих людей чи мене якимось цьому запобігти. І особливо важко, коли ця несправедливість набуває системного характеру та загально суспільного масштабу.

От і наша Україна та її народ за всю свою історію існування притерпіли від не оправдано жорсткої несправедливості. Якимось дивом, а це дійсно диво, наш народ згуртувався в єдиному протистоянні до існуючої системи, до обману та беззаконня. І хай не облещується пан президент Ющенко, що то за ним стояли і мерзли люди, він просто опинився в потрібний час на потрібному місці, чим і СКОРИСТАВСЯ. Та не про то хочеться казати, бо вже і так багато сказано. Та подія дає велику надію, що наш народ таки має свою точку кипіння, що наші люди не такі вже й байдужі до того що коїться навкруги. Можливо в нас не вистачає віри, можливо ми не можемо обрати тих, за ким можна підвестися і піти вперед. Але визначатись нам потрібно. Потрібно визначатись в тому хто ми є, потрібно намагатись побачити хто є ким, потрібно прискіпливо вглядатись в очі тим, кого ми обираємо, потрібно діяти як підказує нам наше серце, щоб ми та наші діти мали гідне життя. Щоб ті, що намагались боротись, в серцях махаючи рукою, безнадійно не вимовляли: „Кожен народ має ту владу, на яку заслуговує.” Потрібно зрозуміти, що з мовчазної згоди та байдужої бездіяльності нас та наших предків, століттями творилася велика несправедливість та зло до народу та країни. Ми, бездумно голосуючи „за”, чи обираючи депутатів та президентів дозволили і голодомори, і Афганістан, і Чорнобиль, і приватизацію, і знищення екології, медицини, освіти, права. Скажіть, хіба це не називається ГЕНОЦИДОМ проти народу?

Нашу країну і народ роздерли, розірвали і згнобили з нахабною посмішкою і безвідповідальним лепотінням, дивлячись нам в вічі.

Та саме страшне, що так продовжується і надалі.

В Україні близько 600 000 людей хворіють на СНІД.

В Україні 700 000 хворіють на туберкульоз.

В Україні більше 3 000 000 інвалідів, з яких понад 300 000 – інваліди дитинства.

В Україні з 52 млн. людей залишилось 47 (Ви тільки вдумайтесь! 5 млн. за 10 років!).

В Україні нема жодного екологічно чистого міста.

В Україні близько 15 млн. пенсіонерів.

В Україні 20 млн. людей (з 22 млн. працездатних) – платники пенсійного податку, які можуть не дожити до пенсії.

В Україні 1 млн. подружніх пар є безплідними, а 70% пологів – з ускладненнями.

В Україні за перше півріччя 2005 року:

Народилось – 242 515 осіб;

Померло – 470 594;

Померло дітей віком до 1 року – 2 449.

А ми сперечаємось над закинутими нам системою дрібничками, кого вигнали, а кого не посадили, хто вбив, хто вкрав мало, а хто багато і чим, вибачте, пукнув син президента і чи справжно кошу носить Тимошенко. А й ще радіємо, що так дорого перепродали найбільший в світі металургійний гігант, щоб залатати діри в бюджеті та показово помститися одним з тисяч волоцюг. Скажіть, хіба добрий хазяїн продасть один з небагатьох засобів виробництва, наприклад коня, щоб накупити собі та пороздавати дітям кінської ковбаси чи тушонки. З'їли за рік та й нема... ні заробітку ні попоїсти. То хіба ж так вирішуються економічні питання? Невже ціною унікальних (вже ненавиджу це слово) та стратегічних підприємств.

Так було доведено, що Україну розпродано і розкрадено за безцінь. Та чомусь ніхто не каже про те, що взагалі, система приватизації в Україні була організована не для користі країни чи народу, а для вигоди певним „елітним” колам. Нами не раз обрана Верховна рада займалась чим завгодно, тільки не законом і порядком. Депутати в своїй більшості займалися і займаються лобюванням своїх справ та справ своїх „замовників”. Таким чином, жонглюючи законами та підзаконними актами депутати всіх рівнів допомогли приборати до чийось не чистих рук майже всі підприємства країни. Зараз ті підприємства, що залишились, через штучно створене банкрутство, також чекають черги на купівлю за безцінь.

Тай це не саме страшне. Чомусь ніхто не каже про те, чому багато з проданих новим власникам підприємств, дивним чином також банкрутують і в решті-решт руйнуються і здаються на металолом. Тому що держав безконтрольно віддала потужні підприємства тим, кому не вигідно мати на Україні конкурента. Схема дуже проста: викупити і знищити, щоб не заважало вже налагодженому збуту. А мільйонами викинутих на вулицю робітниками хіба варто перейматися державі та депутатам, яких ми обирали? Так, пам'ятає як ми з неохотою йшли на вибори, як нерозбірливо ставили галочки у виборчих списках?

А тепер ми дожились до того, що і розбиратись вже нам не потрібно. І ці жирні та нахабні коти лізуть зараз у всі можливі шпари, купують і перекуповують собі місця у партіях, нехтуючи будь-якими принципами моральності та життєвої етики. Може хтось сумнівається, що середньо статистичний бандит не може собі дозволити стати партійним чи прикупити собі місце, що ближче до верху? Може ви повірити лідеру якоїсь партії, що він з безлікою та різношерстою партією наведе порядок, як це обіцяв і „зробив” Ющенко? Зараз ми ще можемо пожурити наших депутатів, та потім не буде до кого звертатись – яка відповідальність з безлікої сірої партії – піди і розберись, хто і що там.. Ми зараз маємо Верховну раду, яка й так складається із фракцій та партій. І що їм зараз заважає думати про народ, про справедливі закони, про свободи громадян? Це ж НАЙВИЩИЙ народний та ЗАКОНОДАВЧИЙ орган.

Відповідь, нажаль, банальна і проста: бо там сидять і сидітимуть люди, яким важливі власна шкіра, власний добробут, власні інтереси, власні свободи і недоторканність.

То є справедливість, коли хтось розкаже нам як жити і захищається НЕДОТОРКАНІСТЮ від, власними руками, створених ЗАКОНІВ?

Та не переймайтесь!
ВИ МАЄТЕ ПРАВО МОВЧАТИ...ВИ МАЄТЕ ПРАВО ПОМЕРТИ...

*Не член партій, Не народний обранець,
Не народний президент, Не куплений
журналіст, А просто, громадянин
України,
Сергій Саричев, ukr_lyud@mail.ru*

Політичний антикваріат і його відгуки в Канаді

18 листопада минулого 2005 р. сенат США одногосно (!) скасував обмежувальну зовнішньоторговельну поправку Джексона-Веніка для України. Отож США і Україна позбувалися пережитку "холодної війни". Нагадаємо, ця поправка з'явилася в американському законодавстві понад тридцять років тому - 1974 року - як засіб, що пов'язував американську зовнішню торгівлю з питаннями свободи еміграції з СРСР. (Ця поправка продовжувала діяти щодо низки країн СНД, зокрема і РФ). Ще мало відбутися голосування в палаті представників конгресу США, після чого законопроект скеровували на підпис Президентів США.

Аж не минуло й місяця опісля, як 15 грудня Ігор Гавдяк, президент Українського американського координаційного комітету, провідної організації українців Америки, що базується в Нью-Йорку, надіслав на адресу Президента і прем'єр-міністра України заяву: ми глибоко шоковані та приголомшені жадливою заявою, зробленою главою Міжрегіональної академії управління персоналом (МАУП) на підтримку заяви іранського Президента протє, що Ізраїль треба змести з лиця Землі. І далі: взірцева боротьба Президента Ющенка з антисемітизмом буде відкинута назад, якщо не буде негайної відповіді від Президента й українського уряду.

Ще далі конкретизувалося, що не лише українсько-ізраїльські відносини поставлено під загрозу: також під загрозою є зусилля української громади Америки на підтримку голосування щодо скасування поправки Джексона-Веніка стосовно України в конгресі США. Ці зусилля підтримали провідні американські єврейські організації, й наступного дня, конгрес США відмовився скасувати поправку Джексона-Веніка щодо України.

МАУП подав позов до академіків Мирослава Поповича та Ярослава Яцкова й професорів Станіслава Кульчицького, Олександра Майбороди, Юрія Шаповала та Наталі Яковенко, та також до газети НАНУ «Світ», яка торік умістила заяву, що її підписали повище згадані науковці та ще понад дві сотні представників української інтелігенції з краю та діаспори.

Перші відрухи не забарилися. Наразі, насамперед завдяки активності проф. Наталії Пилип'юк, колишнього президента Канадської асоціації славистів (2000-2004 рр.), найжвавіше відгукнулася діаспора: відповідні матеріали буде опубліковано в україністичних розсилках Домініка Ареля і Романа Сенкуся, а газета «Свобода» - чільна друкована медія української громади у Північній Америці вмістила повідомлення про суть справи, текст звернення оскаржуваних науковців, а головне - список осіб й організацій, які в той чи той спосіб висловили свою підтримку борцям із ксенофобією в Україні. Цього разу йдеться не про колективну відозву, а, натомість, про окремі (сподіваємося, численні) підтримчі листи, які буде передано ак. Мирославу Поповичу з колегами, їхнім адвокатам, а також розіслано до «Свободи» та інших медій, солідарних із антиксенофобською громадською кампанією, спричиненою цим судовим процесом.

Тексти підтримчих листів вже надіслали українські науковці з краю та діаспори, а також іноземні інтелектуали - друзі України (Андреа Граціозі, Джована Седіна, Наталія Пилип'юк, Роман Сенкус, Андрій Горняткевич, Ярослав Грицак, Тарас Закидальський, Тит Геврик, Марта Дичок, Ольга Андрієвська, Микола Рябчук, Олександр Мотиль, Тарас Кознарський, Натан Меїр, Юрій Тарнавський, Віра Андрушків, Зенон Василів, Світлана Кобець, Сергій Плохий, Мирослав Юркевич, Петро Й. Потічний, Оля Гнатюк, Андрій Кравчук та ін.)

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрোগрама в Оттаві

П'ят

8:00 до 9:00 ранку

з

А так нці:

www.chinradio.com

США готуються до нападу Росії

Минулого року першого листопада американські військові розпочали найбільші "ігрові" військові навчання. Про це повідомляє американський журналіст Вільям Аркін - автор понад десяти книг на військову тематику, військовий експерт на телеканалі NBC і радник у багатьох організаціях - на сторінках газети Washington Post. За сценарієм цих військових ігор, між Росією і США виникає криза, яка призводить до ядерного удару по території США.

У межах цих навчань країна під кодовою назвою "Сломонія" втрачає союзника під кодовою назвою "Юблейм". Унаслідок цього "Сломонія" починає провадити більш агресивну політику, що виливається у "міні-холодну війну". При цьому під "Сломонією" розуміють Росію, а під "Юблеймом" - Україну.

Отож за сценарієм, Росія втрачає Україну як союзника і в неї ускладнюються відносини із Заходом. У відповідь на посилення присутності військ НАТО на своїх кордонах Росія мобілізується і розташовує стратегічні бомбардувальники на Далекому Сході і в Арктиці. Щоб покарати Захід, Росія також починає підтримувати Північну Корею, ненависну Сполученим Штатам. Росія і Північна Корея готуються завдати ядерного удару по США за допомогою бомбардувальників і ракет. І хоча військові стратеги називають можливість атаки з боку російських

бомбардувальників Аляски малоімовірною і нереальною, та все ж вирішили, що вона необхідна, аби попрактикуватися в успішному повітряному перехопленні силами Північної американської аерокосмічної захисної команди (NORAD). Однак в цій грі фігурує не лише ядерна зброя і протиракетна оборона, але й набір інших операцій: атака на комп'ютерні мережі, атаки на енергетичні об'єкти, виведення з ладу російських супутників і ракет, теракти, кіберна війна та навіть евакуація Вашингтону. А закінчиться конфлікт, звісно, поразкою Росії. Очікують, що 10 листопада Москва уже благатиме про мир.

Як зазначає Washington Post, метою всіх цих ігор є далеко не тестування, а всього-на-всього виправдання витрат на озброєння і політики, яку провадить Білий дім. Доказом цього є те, що головною загрозою у цих іграх для США є Росія, а, наприклад, не Китай чи Північна Корея або Іран. Адже Росія - єдина країна, яка має кілька сотень ядерних ракет. Тому Росія - єдине виправдання для США продовжувати утримувати свій ядерний арсенал і нічого не робити для процесу роззброєння.

Хоча можливості повернення до "холодної війни" з Росією теж не слід відкидати. Як пише газета, адміністрації Клінтона і Буша роками навмисно ігнорували загрозу, яку становить російська ядерна зброя, і погоджувалися, що демократія і стабільність у колишньому СРСР більш-менш перманентні. Але чому Росія з її тисячами ядерних боеголовок не може становити для США такої ж загрози, як порівняно невинні Північна Корея й Іран? Водночас не можна сказати, що КНДР і Іран не бажають США зла. Просто стратегам доводиться вигадувати для того, щоб виправдати величезну кількість тактичної і стратегічної зброї, і навіть звичайного озброєння.

Уляна ІВАШКІВ

Конституція України по галицьки

Розділи I, II Стаття 1. Україна є держава українців, які сповідають свою суверенність, незалежність від оковитої і російського газу, демократичність у виборі чільних урядників і жінки.

Стаття 2. Суверенітет України поширюється на всі її городи, клумби, пляжі, комини і пляци під забудову. Україна є держава, як невгрижене ябко, тобто юнітарна. Святі терени України в рамках накрайних кордонів є нашими на віки вічні. Амінь.

Стаття 3. Людина, навіть якщо вона й не є галичанином з якоїсь Божої примхи, її життє і здоров'є, честь і гордість, право бути непобитим на міліцейським постерунку чи після футболу визнаються в Україні найгарантованішою соціальною вартісністю. Держава, як то не смішно, відповідає перед людинов за свою діяльність чи бездіяльність.

Стаття 5. Україна є республікою, хоч і не всі знають що то є за цимес. Головним начальником і владарем в Україні є народ, якого правди сила, що вгору йде. Народ сам того не відаючи чинит владу безпосередньо і через свої демократичні органи. Ніхто не може купити собі державну владу. А хто може – най ся поділит з народом.

Стаття 10. Державнов мовов в Україні є українська. Всі решта мови не гірші, але наша ліпша, бо ми є титульна нація і нема на то ради. Прецінь в Україні дається гаранція, щоби кождий міг балакати по своєму, і навіть, по російски, хоч то і паскудство. А ще наша держава дозволяє вивчати інші ріжні мови, які не кождий зрозуміє в Карпатах чи на Волині, але якими балакають тамка, де ми заробляем гроші на прожиття тутка.

Стаття 11. Держава збирає докупи і галичан, і закарпатців, і буковинців, і волиняків, і полтавчан і подоляків, щоби нагадати їм, що вони з діда прадіда вродилисі українцями, про що записано в паспорті і інших ріжних аусвайсах і метриках..

Стаття 12. Україна дбає про українців, які знайшли гроші виїхати з наших благословенних теренів, але теперка дуже тужать за материзною, хоч і сидять при грошах. Але держава не має грошей, щоби їм аж так помогти.

Стаття 13. Земля, і всьо, що лежить під ногами, астматичне повітре, вода в річках, возерах, ставках, морях, кранах, флешках і філіжанках, які є на наших теренах – є нашими до самої смерти. Кождий наш чоловік, хоч і нехрист має право спользувати природні воб'єкти, але щоб нам сі троха лишило.

Стаття 14. Земля є основним національним здобутком і хто на ню посягне – дістане по загребущих пальцях, захланній голові і сиромудрій сраці по саму Тузлу.

Стаття 15. Кождий порядний українець має право пашекувати на владу від широго серці і на повну губу, бо в нас цензура суворо заказана. Жадна ідеологія не годна визнаватісі державов як за більшовиків, бо то є встид і ганьба.

Стаття 17. Боронити Україну з Півночі і Сходу, Заходу і Півдня мают Збройні Сили України, але їм бракує солярки. Тож кождий українець, що може тримати в рукаї зброю, повинен її мати в сховку і регулярно чистити кріса, шмайсера чи машингвера, бо вороги не сплят, а пантрують по периметру кордону. А ще кождий українець має право бути міліціантом і прапорщиком – се його суверенне право.

Стаття 20. Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України. А ще Франц-Йосиф, але він вже давно вмер, через те до него не всі сі признают. Державний Прапор України – фана з двох рівненьких смужок синего і жовтого кольорів. І не дай вам Боже перевернути його догори дригом! Державний Герб України є – Знак Княжої Держави Володимира Великого і УПА – тризубец, а не виделець. Державний Гімн України – національний гімн на музику М.Вербицького, що похований, де теперка Польща. Хто не знає нашого гімну – не є українцем, а є гавганом і анальфаетом, за що може дістати в писок і де інде. Столицьом України є Київ, хоч то і не справедливо, бо Львів не гірший і українців тутка більшіше.

Стаття 23. Кожда людина має право бути собов і розвиватісі, як тато каже, якщо при цім вона не робє гранди иншим людям і їх родичам.

Стаття 24. В нашій державі не може бути жадних привілеїв чи заказань за ознаками раси, кольору шкіри на мештах, політичних, релігійних та інших пташках в голові, по жіночій лінії і сексу. Рівність прав жінки і чоловіка гварантується, хоч наші хлопи і не навчилисі родити дітисьок і давати їм цицьки помежи зуби. Держава чинить так, щоби кобіти могли і працювати, і бавити бахурів. Бо хлопи того не годні робити –

наші балватунці можут тільки горівку пити і бомки збивати.

Стаття 27. Кожда людина має право жити і не тужити. Нігди не мож скасувати чуже жітте, хоч то і пняк, і затятий москаліско. Бо тоді мож втрафити до щюпи і годувати воші в криміналі.

Стаття 35. Кождий має право вірити в того Бога, котрий намальований на його іконах. Церква і церковники в Україні відокремлені від держави, але не від наших пожертв, що вигідно їх вирізняє з-поміж инших комерційних структур.

Стаття 36. Громадяни України можут сі гуртувати в союзи, партії, гуртки і колгоспні

ланки без жадних заказань і на свої гроші. Кого ж насильно притягнули в СДПУ(о), чи Народний рух – най напише супліку до прокурора, бо так робити не мож, хіба за грубі гроші.

Стаття 40. Кождий матолок в нашій державі, що володіє письмом і каламарем, може написати супліку, чи скаргу до органів державної влади на органи державної влади. Держава гварантує – смішно буде всім.

Стаття 41. Кождий має право чимсь володіти. І кождий має право володіти чимсь твоїм.

Стаття 43. Кождий має право тяжко гарувати і гнути спину, але не кождий на зарплату. Щоправда право на матвинагороду за працю захищається законом. Як і архітектурні пам'ятки.

Стаття 45. Кождий, хто гарує, має право на вічний спочинок.

Стаття 47. Кождий має право на власну халупку, курінь, намет чи квартиру на виплату. Але не кождий навіть те має.

Стаття 51. Шлюб сі ґрунтує на вільній згоді жінки і чоловіка. То є їх проблеми.

Стаття 68. Кождий матолок повинен жити за законами України. Бо може статісі так, що ти ніц і не знав, коли тещу катував, що то не мож робити – а тебе вже до щюпи захали і статтю шиют. Незнання законів нашої держави не звільняє від отримання міліціантами втіхи від твого арешту.

Вільно переказав на львівську гвару Богдан Волошин

Куди послав Україну підполковник Путін?

Президент Росії Володимир Путін у Мармуровій залі Кремля проголосив своє щорічне послання Федеральним Зборам РФ. А тим часом в Україні майже немає коментарів і відгуків на цей вельми цікавий політичний документ. Якщо не рахувати, звичайно, шанобливої заяви Віктора Януковича – мовляв, дуже добре, що Путін поставив СНД на перше місце у сферах зовнішньополітичних пріоритетів Росії, треба цінувати і використовувати це, – та ще дипломатичної (як і належить) заяви речників МЗС – послання російського глави держави вельми змістовне і містить позитивні для нас моменти. Можливо, політики і політаналітики продовжували відзначати цикл травневих свят, можливо, відпочивали після цього циклу, але факт є фактом – поза увагою широкої громади залишився ряд вельми цікавих моментів послання президента РФ, які прямо або по дотичній торкаються України.

Передусім нас торкаються два чільних сюжети путінського послання, які стосуються нової демографічної політики Російської держави та зміцнення армії й усього військово-промислового комплексу. Бо ж рішуче переламати справді небезпечну тенденцію щорічного зменшення населення Росії на 700 тисяч жителів Володимир Путін збирається не тільки за допомогою стимулювання народжуваності, а й шляхом заохочення масової міграції. При цьому, зазначив Путін, “пріоритетом тут залишається залучення з-за кордону наших співвітчизників”. Хочу нагадати, що “співвітчизниками” в сьогоденній Росії зуться не тільки етнічні росіяни, котрі мешкають за межами Російської держави, а й усі, хто має необережність віддавати у спілкуванні російській мові та захоплюватися досягненнями російської культури. Загальні вимоги до мігрантів також дають підставу до роздумів. Ці мігранти мають бути з числа “людей освічених і законослухняних”, “з повагою ставитися до російської культури, до наших національних традицій”. Зі сказаного ясно, що заохочувати Кремль буде в'їзд не китайців чи туркменів, а імміграцію українців, білорусів чи, в крайньому разі, російськомовних молдаван. З тим, щоби половину демографічної “дірки” закрити заходами з підвищення народжуваності, а половину – іммігрантами (бо ж коли ще підростуть щойно народжені, а в армію треба когось брати вже зараз, і працювати на “великих новобудовах путінізму” комуся також треба).

А як забезпечити стабільну й активну міграцію? Можна платити кожному новому співвітчизнику шалені гроші. Можна створити в Росії рай на землі, щоб навіть американці та ісландці прагнули переселитися туди. А можна створити нестерпні умови для життя у країнах-донорах (до яких передусім належить Україна, де живе якнайбільше “співвітчизників”). Угадайте з одного разу, які методи ближчі й більш звичні для кремлівських чекістів?

Тим більше, що Володимир Путін прямо закликав перетворити Росію на справжню військово-політичну фортецю. Мовляв, так роблять усі провідні західні країни, тому й росіянам не гріх уподібнитися демократам. Промовчав Путін (чи з щирого нерозуміння, чи навмисне –

авось російські лохи проковтнуть) про те, що названий ним принцип “мій дім – моя фортеця” на Заході не метафора, там справді приватна оселя, приватна сфера, приватні інтереси – те, чого держава не сміє торкатися, якщо не йдеться про визначені законом інтереси національної безпеки. Чи так у сучасній Росії? Риторичне запитання. Тому “фортеця Росія” кардинально відрізнятиметься від сучасних “західних фортець”, які слугують обороні від міжнародного тероризму й інших геополітичних загроз. Ця фортеця буде небезпечною не для ворогів, а передусім для свого люду, а ще – для сусідів. Тим більше, що віднині Росія змінює курс із побудови суто професійної не надто численної армії на масову армію (десь півтора мільйони, якщо разом із бойовими частинами МВС), третина якої комплектується на основі загального військового обов'язку. А що таке інші дві третини? Це ті, хто відслужили у війську, а потім перейшли на контракт за того ж рівня професіоналізму. А тим часом президент РФ запропонував “відродити допризовну підготовку” у школах, дав вказівку регіональній владі “відповідати за якість призову”, заявив, що слід “усвідомити, що служба в армії необхідна країні, всьому російському народові”. Тим часом, як засвідчив досвід, масова армія за своєю суттю

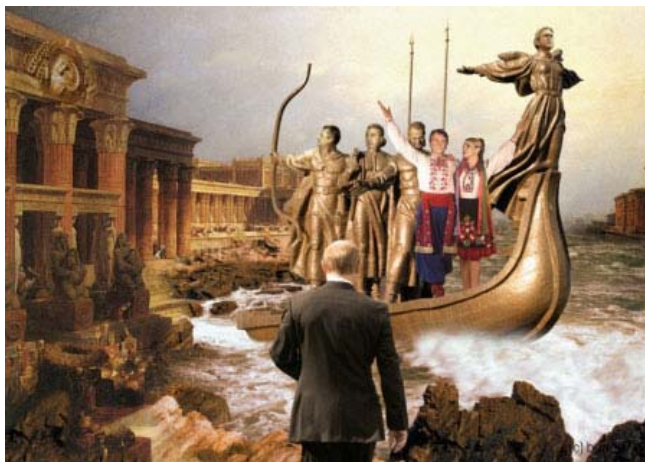
виступає не армією стримування, а армією вторгнення за межі країни, орієнтованою на окупацію й утримання зарубіжних територій, і найкраще виявляє себе у боях не з сильним, а середнім і слабким противником. Іншими словами – не з силами блоку НАТО чи армією КНР, а військом тих сусідніх країн, які не можуть виставити стільки ж солдатів рівнозначної якості чи невеликі, але дуже добре навчені й укомплектовані армії.

Нагадаю, що за російською військовою доктриною, армія може бути використана не тільки у разі нападу на країну з боку іншої держави чи міжнародного тероризму, а й коли виникне загроза економічним інтересам Росії (читай – найбільших олігархів та державних монополій типу “Газпрому”) за кордоном. Чи існує ця загроза і наскільки вона реальна визначатиме Кремль. Годі й казати, що його думка, м'яко кажучи, може бути вельми суб'єктивною.

До речі: Василь Стус спересердя назвав українців “нацією сержантів”. Справді: не тільки сержанти й унтер-офіцери, а й кращий молодший та середній офіцерський склад ряду армій (не лише російської і радянської) комплектувався з населення українських земель. І зараз чимало громадян України служить на контрактній основі в російському війську та на флоті. От і запитання: звідки за умов істотного скорочення населення Росії Кремль братиме живу силу для комплектації зміцнюваної і модернізованої армії?

А ще у посланні висунутий ряд зауважень до Заходу, який, мовляв, досі керується логікою “блокового мислення” і поставлене завдання “не тільки боротися з тероризмом, а і долати інші нові виклики”. Ці виклики, за Путіним, створюють “Провідні світові держави, які володіють ядерною зброєю і потужними важелями військово-політичного впливу”. Очевидно, це передусім

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

стосується США. Америку президент РФ порівняв з “вовком”, який “їсть і ні на кого не зважає”. Дуже делікатно на адресу “друга Джорджа”, та ще й перед саміттом “великої вісімки” у Петербурзі, чи не так? “Куди тільки зникає весь пафос необхідності боротьби за права людини і демократію, коли йдеться про необхідність реалізувати власні інтереси? – поставив риторичне запитання Володимир Путін. – Тут, виявляється, все можливо, нема жодних обмежень”. Росія мусить діяти так само, підкреслив її лідер (хоча коли це вона діяла інакше, запитасмо ми; і водночас зауважимо, що навіть найбільш програтні дії США на зовнішній арені, скажімо, війна у В’єтнамі, супроводжувалися намаганнями насадити демократію, навіть у країнах, що до цього об’єктивно не доросли).

Так чи інакше, але численні західні коментатори відзначають, що Путін проголосив початок або нової “холодної”, або такої собі “прохолодної” війни із західними державами, принаймні, тими, котрі проводять власний політичний курс, не надто зважаючи на інтереси Кремля. Такої ж думки і колишній радник російського президента Андрій Ілларіонов. З іншого боку, особисто Володимир Вольфович Жириновський виставив своєму главі держави за послання оцінку “п’ять з плюсом”, а на додачу взяв на себе зобов’язання “продукувати” ще трьох дітей для російської держави та її армії. Але поставимо собі запитання: а через які країни проходить фронт “прохолодної війни”, якщо вона зі словесної переросте у практичну стадію? І за які території розгорнуться головні битви цієї війни? І якими методами такі битви будуть вестися?

Утім, про методи боротьби на економічному фронті Путін дещо сказав. Як і перед цим, Росія намагатиметься стати одним із головних гравців на світовому ринку енергоносіїв. Тільки тепер нафта, газ та інші товари будуть продаватися на московських біржах за рублі, які, у свою чергу, з цього року стануть повністю вільноконвертованими. Що означає вимога продажу всіх енергоносіїв за рублі? Те, що ця валюта значно зміцниться і щодо євро, і щодо долара, і, головне для нас, щодо гривні. Це посилить російську експансію на ринки Європи та СНД. Акція вельми логічна, в її основі не лише інтереси кишень кремлівських чекістів, а й реальні національні інтереси Росії, єдиний ризик тут – що рубль стане об’єктом ігор міжнародних фінансових спекулянтів. Але, схоже, команда Путіна вважає, що добре забезпечений вуглеводневими енергоносіями рубль буде невразливим. А як із гривнею за таких умов?

І, нарешті, безпосередньо про тему СНД в посланні російського глави держави. Крім традиційної тези щодо того, що “багатостороннє партнерство дозволяє розв’язувати проблеми з меншими затратами, з більшою ефективністю”, тут є й деякі нові ноти. Скажімо, як перспективний (для нього) проект Путін виділяє “зміцнення спільного гуманітарного простору”, який нині має “нові соціально-економічні передумови”. Іншими словами, йдеться про узгодження підручників з історії і з літератури, про експансію “Русского радио” та російських телекомпаній, про суцільного Кобзона-Баскова-Кіркорова на концертних майданчиках і т.д., і т.п. Але як узгодити, скажімо, тезу про Петра І, котрий “відкрив вікно у Європу” (і для Росії, яка тоді ще була Московією, це повна правда) з тезою про Петра І, котрий зачинив “вікно у Європу” (бо ж тоді Лівобережна Україна, себто Гетьманщина, мала прями торговельні зв’язки з Заходом через Річ Посполиту, у складі якої перебувала Правобережна Україна; російський цар наказав торгувати через Петербург, отже, для того, щоб привезти віз тарані з Києва до Василькова, слід було їхати до північної столиці брати на це

дозвід) і про Петра І, котрий не зачиняв і не відчиняв нічого (це вірно для Білорусі, яка тоді перебувала у складі Річ Посполитої)? І це тільки найпростіший приклад, бо ж основна частина того “спільного гуманітарного простору” склалася в радянський час і має міцне сталінсько-брежнєвське ідейне підґрунтя (скажімо, з ким знайдуть спільну мову лідери російських організацій ветеранів війни в Україні, з Іваном Герасимовим чи з Ігорем Юхновським?).

На закінчення ж – про ще одну тему, також безпосередньо пов’язану із українським виміром путінського послання. А хто втілюватиме всі накреслення президента Росії? Його гіпотетичні спадкоємці? Чи він сам під час свого також гіпотетичного третього терміну повноважень? Добре відомі українській публіці Олександр Дугін та Гліб Павловський вважають, що спадкоємці з поставленими завданнями не впораються, а російський виборець іншого лідера держави, крім Путіна, не бачить і бачити не хоче. Отож, схоже, нам слід готуватися до нового раунду співжиття із підполковником КГБ у Кремлі та знаходити адекватні відповіді на сформульовані у посланні президента РФ виклики. Виходячи не з приватних інтересів еліти, а з національних інтересів усього суспільства.

Сергій Грабовський

Березовський не перестав твердити, як Жванія обізвав Ющенка

Російський бізнесмен Борис Березовський заявляє про повну підконтрольність президента Віктора Ющенка в. о. міністру з надзвичайних ситуацій Давиду Жванія й экс-секретарю Ради національної безпеки та оборони Петру Порошенку. Про це він сказав в інтерв’ю журналам “Кореспондент” і “Влада грошей”. Він зазначив, що в 2004 році в розпал президентської кампанії в

Петрик і Параска

Україні до нього в Лондон приїжджав Жванія. Під час бесіди він відзначив: “Для нас Ющенко - ніхто: Порошенко і я повністю його контролюємо... Усім процесом керує могутня команда, і тому будь-яке рішення Ющенка, якщо воно нам невігідне, ми можемо провалити, і навпаки, провести наше будь-яке рішення”. Березовський відзначив, що він спочатку не вірив цим висловлюванням, але надалі “усе більше і більше” схиляється до того, “щоб повірити сьогодні”. “Оскільки дуже було агресивним відсторонення Тимошенко. І, власне кажучи, порушення домовленостей між Тимошенко і Ющенком, насамперед, справа рук, звичайно, Порошенка, Жванії, ну і, напевно, Третякова”, -

додав Березовський. За його словами, останні політичні події в Україні показують, що "Ющенко сьогодні представляють сили, зацікавлені не в демократичному процесі, а в одержанні влади".

Росії потрібні співвітчизники

Поряд із заохоченням народжуваності російська влада має намір подолати демографічну кризу, переселяючи "рускоязычне" населення з інших країн. З цією метою президент Володимир Путін підписав указ № 637 "Про заходи для надання підтримки

добровільному переселенню в Російську Федерацію співвітчизників, які живуть за кордоном". Для цього було затверджено відповідну програму, яку реалізовуватимуть протягом 2006-2012 років. Людям, які мають намір переселитися до Росії, гарантують отримання російського громадянства, компенсацію витрат на переїзд та "підйомні" - грошову допомогу для влаштування на новому місці.

Уже 2006 року планують відкрити представництва російської міграційної служби в Україні, Молдові, Казахстані та Узбекистані, а наступного року такі пункти для вербування "співвітчизників" мають намір відкрити в Азербайджані, Грузії, Литві, Естонії і навіть у Німеччині, США та Ізраїлі. Поки що не оголошують конкретних сум грошових компенсацій, які зможуть отримати учасники програми.

Переселенці зможуть самі обирати території, де вони захочуть оселитися. Але не на всій території Російської Федерації і не в Москві, а лише на територіях категорій "А", "Б" та "В". Перша з них - це стратегічно важливі прикордонні райони. На територіях категорії "Б" реалізуються важливі інвестиційні проекти, а під категорію "В" підпадають

райони, де в останні роки спостерігається суттєве зменшення населення. Тож насамперед планують скеровувати "співвітчизників" до Сибіру та Далекого Сходу. Москва воліє, щоб на цих територіях мешкали "рускоязычні" переселенці з України чи Білорусі, ніж мігранти з Китаю та інших країн Азії. Затвердження цієї програми може означати деяку зміну курсу російської влади, яка вже змирилася із втратою України чи Грузії і тепер намагається "випхати" звідти якнайбільше "співвітчизників", щоб зробити їх своїми громадянами.

Недарма у вівторковій московській "Независимой газете" вміщено два інтерв'ю, які мали б ідеологічно обґрунтувати таку зміну кремлівського курсу. "Суверенність" Росії - застарілий стереотип. Він штовхає Російську Федерацію до здійснення односторонніх акцій щодо України, Грузії, Молдови; але такі акції лише підживляють її авторитет та виявляють її цілковиту

безпомічність, тобто не можуть принести Росії нічого, окрім шкоди", - повчає американський політолог Збігнев Бжезінський.

Натомість кремлівський політтехнолог Глеб Павловський у своєму інтерв'ю заявляє, що Росія не зацікавлена у приєднанні чи розподілі України. "Розпад України для нас абсолютно неприйнятний. Замість того, щоб займатися проблемами Російської Федерації, ми будемо вирішувати проблеми України," - сказав він.

Однак не варто тішити себе ілюзіями, що росіяни відмовилися від політики тиску на Україну. Адже "газові війни тривають", і вони загрожують погіршенням економічної ситуації в Україні. Тоді можна буде виманити кілька мільйонів мігрантів з України для переселення за Урал. Одночасно російські компанії на чолі з "Газпромом" за безцінь викуплять в Україні все, що має ще якусь цінність. І тоді нас милостиво відпустять вступати до НАТО чи Євросоюзу, як "троянського коня" Москви.

Ігор МЕЛЬНИК

КРАЇНА УКРАЇНА

Депутати України не придумала нічого ліпшого, як запросити в приміщення Верховної Ради "красунь" які з'їхалися на свій конкурс до Києва

Детектор брехні вже на Буковині

Уже майже три десятки підозрюваних у скоєнні злочинів буковинців перевірили на так званому "детекторі брехні". Наразі диво-машина перебуває в руках чернівецьких правоохоронців, яким поліграф на певний час позичили їхні кримські колеги.

Як розповів начальник оперативно-довідкової служби при ГУМВС України в АР Крим Олексій Труфан, поліграф російського виробництва, який зовні нагадує звичайний комп'ютер із дротами, видає результат із точністю до 98 відсотків, і одурити його ще нікому не вдалося. Хоча думки людини він, звісно, прочитати не може, а лише фіксує зміни тиску, серцебиття чи дихання. Спеціальні паси прилаштовують у зоні грудей і черевного преса, а 12 спеціальних датчиків на "липучках" кріплять на фаланги підмізинного та вказівного пальців правої руки, передпліччя лівої... Обруч із датчиками на голову не надівають: у демократичних країнах це вважають приниженням гідності й тиском на психіку. Усі результати у вигляді кривої відображаються на моніторі комп'ютера. Питання тесту, які ставлять під час перевірки, побудовано таким чином, що вони передбачають лише відповідь "ні". Відповідати треба, зосередившись на чистому аркуші паперу. Відтак уже сам апарат вартістю десять тисяч доларів США визначає, яке "ні" виявилось нещирим. Згідно з офіційною інформацією, торік Україна купила поліграфів найбільше з-поміж усіх держав Європи, випередивши північних, східних та інших сусідів. За закупівлями детекторів у світі ми посіли третє місце - після США та Мексики. А кількість звернень і обсяг послуг у цьому бізнесі щомісяця зростає на 70-80 %.

Планета Земля впевнено крокує до самознищення

У доповіді WWF Living Planet Report, викладено п'ять можливих сценаріїв розвитку планети Земля. За найгіршим сценарієм, що одержав назву "Усе як завжди", апокаліпсис настане у 2050 році. Доповідь складена при співробітництві з лондонською організацією Zoological Society і вченими Global Footprint. Учені зробили сумний висновок про те, що екологічний колапс близький і багато хто може стати свідками найсерйознішої катастрофи в історії людства, більш масштабної в порівнянні з попередньої, коли гинули мікроорганізми і гігантські тварини.

Останній тривожний сигнал про майбутнє планети надійшов 9 жовтня, коли дослідницький центр США Global Footprint Network установив факт "екологічного дебіту", тобто мешканці Землі споживають більше ресурсів, ніж планета в стані виробити. Якщо ми будемо продовжувати виснажувати надра, забруднювати воду і повітря, вирубувати ліси і спустошувати моря з такою ж швидкістю, як зараз, менше ніж за піввіку не залишиться того, що можна було б спалювати, отруювати і використовувати для їжі, подорожей і розваг.

"У період з 1970 по 2003 рік, - говориться в доповіді, - живих істот стало на 31% менше". Це означає, що біорозмаїття - різновиди співіснуючих разом організмів - скорочується. США, Фінляндія й ОАЕ знаходяться на самому початку списку екологічних руйнівників. "Такого занепаду ніколи раніше не спостерігалося", - стверджують учені, говорячи про стан планети, хоча вона пережила п'ять масових винищувань, у період між 444 і 65 мільйонами років тому, коли остання катастрофа привела до загибелі тиранозаврів і трицератопсів. Але цього разу мова не йде про провини людини і її безмірну витрату ресурсів. Не випадково лауреат Нобелівської премії Пауль Крутцен назвав нашу еру "антропоценом". Якщо раніше геологи давали назви, що характеризують еволюцію Землі, то цей термін позначає нову еру - цілком штучну і технологічну.

От чому, попереджають учені, ми виявилися в точці неповернення. Міста, електростанції і житла, що ми будемо в даний час, затягують країни в процес надвикористання, хоча ми повинні орієнтувати наше покоління і майбутні покоління в напрямку екоспівставної реальності, при якій нам буде досить однієї Землі.

Китайська космічна розвідка

Орбітальний модуль пілотованого китайського космічного корабля "Шеньжоу-6" залишився на орбіті після того, як астронавти успішно повернулися на Землю. Щобільше, апарат перейшов на вищу орбіту. Це занепокоїло усіх, хто слідкує за довколомним простором. Адже невідомо, навіщо Китай залишив на орбіті цей космічний апарат. Китайці офіційно повідомили, що "Шеньжоу-6" перевели на вищу орбіту, щоб покращити його енергозабезпечення. Однак, найімовірніше, такі дії мають розвідувальну мету. Про це може свідчити загадкова

деталь, яка виступає з корпусу апарата, - можливо, антена, зонд чи радар. Як повідомляє видання Space Daily, західні експерти висловлюють припущення, що все це є елементами антенної системи радара. Китайці вмикатимуть радар у потрібний час та у визначеному місці, щоб слідкувати за окремим об'єктами. Якщо ці припущення правильні, то Китай створив апарат для радарної супутникової розвідки. Вона дозволяє робити світліни земної поверхні незалежно від часу дня, хмар чи погоди. І це набагато краще, ніж оптичними приладами. Таку космічну розвідувальну систему SAR-Lupe створює зараз німецький Бундесвер. Вона дозволить робити світліни, щоб ідентифікувати об'єкти з розмірами менше як один метр. Тобто слідкувати за окремими людьми. Схоже, Китай теж уже підійшов до такого рівня, значно випередивши Росію, яка ще навіть не пробувала впроваджувати таку технологію космічної розвідки

Тотальне стеження за автомобілями

Здавалось би, британцям не треба дуже переживати за викрадені автомобілі. Адже ними можна користуватися лише на островах Об'єднаного Королівства чи везти до... Японії або Пакистану. Бо на континентальних дорогах Європи авто з правим кермом завжди є "білою вороною". Однак саме у Великобританії вперше у світі запроваджують систему цілодобового стеження за всіма автомобілями. Вже з березня 2006 року Національний центр стеження, що у передмісті Лондона Пендоні, почне фіксувати рух понад 35 мільйонів британських автомобілів. Стежитимуть за автами за допомогою мережі відеокamer на всіх основних дорогах та вулицях країни. Камери будуть налаштовані на читання номерних знаків машин і повідомлятимуть про місце перебування потрібного номера.

На думку поліції, ця система унеможливить викрадення автомобілів та їх використання зі злочинною метою. А контррозвідка MI 3 має намір стежити за рухом усіх підозрілих авто, щоб успішніше боротися з терористами та шпигунами. Наразі система ще далека від досконалості і часто плутає номери машин. Однак крім технічних проблем, розробники системи мають ще клопіт із правозахисними організаціями.

Адже тепер за бажання можна буде відстежувати рух кожного автомобіля, а це порушуватиме не лише громадянські права, але й стане втручанням у приватне життя майже всіх громадян. Бо ж ніхто не любить, коли за ним стежать. Якщо так триватиме далі, то збудеться пророцтво Орвела, і телекамери стежитимуть за кожним британцем навіть у його помешканні.

Обережно, за вами шпигують принтери

Кольорові лазерні принтери провідних фірм-виробників світу у всіх країнах нашої планети працюють на спецслужби США. Авторитетна американська правозахисна організація Electronic Frontier Foundation, (EFF) розшифрувала приховане маркування, що залишають деякі моделі кольорових лазерних принтерів на роздрукованих документах, - передають "Подробности". Приводом до цього стали численні скарги користувачів на ледве помітні жовті цятки, які залишаються на папері під час роботи з кольоровими принтерами. Призначення такого маркування до останнього часу було загадкою. Тепер, як повідомляє Nature, експертам вдалося з'ясувати, що саме приховують ці жовті цятки. Як пояснює Сут Шовен, один зі спеціалістів EFF, на кожному роздрукованому документі зашифровують час і дату його створення, а також серійний номер принтера. При цьому жовті точки проставляють незалежно від того, з якою програмою працює користувач. Окрім того, принтери-шпигуни, схоже, мають власний годинник, оскільки зміна дати на ПК не впливає на інформацію, яку проставляє принтер у прихованому вигляді під час друку. Оскільки вони не контрастують із фоном, ці точки зазвичай не видно неозброєним оком за звичайного освітлення. Їх можна побачити під ультрафіолетом. За синього світла жовті цятки стають чорними.

Секретна служба США стверджує, що закладену у принтери інформацію використовують лише для виявлення фальшивомонетників, однак, як йдеться у повідомленні організації, в США нема закону, який завадив би владі використати секретний код на принтерах для інших цілей. "Підпільні демократичні рухи, які випускають політичні або релігійні брошури або листівки, як російський "Самвидав" у 80-х роках, завжди потребують анонімності паперових документів, однак ця технологія полегшує для урядів можливість виявляти дисидентів", - заявив старший юрист EFF Лі Тіен.

Як передає Newsru.com, наразі організація встановила, що секретні розпізнавальні коди є у низці поширених моделей кольорових лазерних принтерів, таких марок як Xerox, Canon, Tektronix, Ricoh, Lexmark, Kyocera, Lanier, Konica, Minolta, HP Color LaserJet, Epson, Brother.

Умберто Еко критикує Інтернет

Всесвітньо відомий італійський письменник Умберто Еко найбільше знаний за книгою "Ім'я троянди", яку нещодавно опублікували в блискучому українському перекладі.

На його думку, в тому, що сучасні європейці все менше цікавляться історією, винуватий інтернет. В інтерв'ю журналу "Ціцера" Умберто Еко заявив, що "відсутність відчуття історичної тягlosti, ця найбільш типова хвороба американців, усе більше поширюється й на теренах Європи, особливо серед молодшого покоління". "Втрата історичної перспективи неминуха перед навалюю невпорядкованої інформації, яка навалюється на сучасну молодь із всесвітньої мережі, - вважає Еко. - Завелика кількість інформації така ж небезпечна, як і недостатня її кількість". Його діагноз для Америки ще сумніший. На думку У. Еко, американцям загрожує "втрата колективної свідомості".

Все треба знати...

ФБР відмовилося повідомити громадськість про системи перехоплення електронних повідомлень DCS-3000 і Red Hook. Після цього правозахисна група в Інтернеті, Electronic Frontier Foundation, звернулася до суду з позовом проти уряду США, вимагаючи повідомити громадськість про ці системи. Представники EFF переконані, що система DCS-3000 — остання

версія скандальної Carnivore, призначена для перехоплення електронної пошти. Red Hook — система, створена для прослуховування голосових телефонних розмов.

КРАЇНА УКРАЇНА

Самореставроване чудо

Цьогоріч минає 70-та річниця самовідновлення ікони розп'яття Ісуса Христа, що в храмі Успіння Пресвятої Богородиці в Глинянах Золочівського району Львівської області.

Дерев'яний храм у селі Глиняни, в якому зберігають ікону розп'яття Ісуса Христа, збудували в XV столітті. З архівних даних відомо, що турки і татари нападали на село 95 разів, але лише раз вороги захопили його - 1621 року. Все селище тоді спалили, лише храм чудом уцілів. Це стало першим знаком. 1886-го за нез'ясованих обставин у Глинянах спалахнула пожежа, і знову вогонь не зачепив церкви.

Надрестольну ікону розп'яття Ісуса Христа, згідно з архівними даними, подарував Богдан Хмельницький - 1648 року він зі своїм військом стояв у Глинянах. - На Святий вечір 1936 року, після трьох тижнів світіння, із зовсім темної ікони реставрувалася, озолотилася і стала ніби щойно написана, - розповів о. Дмитро Майкут, адміністратор церкви святого Миколая в Глинянах.

Із відновленням образу в храмі під час служб почалися масові оздоровлення (у 1936-1939 рр. відбулося близько трьох тисяч цілень). Ікону досліджували дві духовні комісії, які вирішили, що її відновлення є надприродним явищем.

Проте самореставрована ікона - не останнє чудо в глинянській церкві. Після закриття храму святого Миколая в ньому зблідло темперне малярство Северина Борачека. Із середини 1990-х барви розпису поступово почали насичуватися. Згодом на стінах з'явилися лаврові вінки круглої форми з хрестами всередині (нині їх є шість).

Українців стало менше 47 мільйонів

Чисельність населення України продовжує скорочуватися, і опустилася нижче рівня 47 млн. чоловік. Відповідно до останнього перепису населення України, проведеного 5 грудня 2001 року, у країні проживало 48 457 100 чоловік. Згідно з даними Держкомстату, на кінець 1990 року в Україні проживало 51,94 млн. чіл., 1991 - 52,06 млн., 1992 - 52,24 млн. Потім пішов спад: 1993 - 52,11 млн., 1994 - 51,73 млн., 1995 - 51,3 млн., 1996 - 50,82 млн., 1997 - 50,37 млн., 1998 - 49,92 млн., 1999 - 49,43 млн., 2000 - 48,92 млн., 2001 - 48,46 млн. чол. Після перепису, у 2002 році статистика наводила дані про не набагато більше 48 млн. чол. населення, у 2003 - 47,62 млн., на кінець 2004 року - 47,28 млн. Показники народжуваності протягом 14 років знижувалися, смертності - збільшувалися. За оприлюдненими у жовтні прогнозами Інституту демографії і соціальних досліджень Національної Академії Наук, до 2050 року чисельність населення України може скоротитися до 35 мільйонів чоловік.

Націоналіст без агресії, як кінь без яєць

Видатний австрійський письменник Леопольд фон Захер-Мазох, що був родом зі Львова, писав, що чується українцем. Ба й справді: ким міг бути основоположник мазохізму? Тільки одним із нас. Бо тільки нам подобається бути народом-мучеником, народом-страдником. Хто ще й досі чекає свого Мойсея? Ми, українці. І, звичайно, євреї. Хто ще з якимсь мазохістським завзяттям роздряпує свої рани і демонструє струпи? Ми і вони. Хто усі найбільші поразки і місця національних трагедій перетворив на музеї і пантеони? Ми і вони.

Скільки битв виграв Хмельницький! А пантеон тільки на місці поразки – під Берестечком. Скільки битв виграли українські війська у Першу світову війну, а пам'ятник – тільки на честь героїв Крут. Хоча це скоріше пам'ятник нашої ганьби.

Зате наші славні перемоги зостаються в тіні. Про битву під Котопом, де гетьман Іван Виговський розгромив цвіт московського війська, кось не прийнято багато говорити. Про перемогу князя Костянтина Острозького над московськими військами під Оршею теж. Рабська ментальність не дозволяє і досі драгувати старшого брата. До цих пір височить у Полтаві пам'ятник „руському оружію”. Де ще, в якій країні збережено пам'ятники колонізаторів? Вся лівобережна Україна всяяна рясно ленінськими бовдурами, пам'ятниками на славу своїх катів. Скільки ще років має минути, аби ця ганьба була стерта з нашої землі? Тінь старшого брата грізно нависає над нами.

А всі оці назви міст – Могилів-Подільський, Кам'янець-Подільський, Новгород-Сіверський, Володимир-Волинський і т. д. Доки ще вони залишатимуться свідченням нашої рабської залежності від Москви?

Серед окремих істориків та політиків чомусь дуже популярна думка про миролюбність українців. Навіть такий серйозний історик як Олена Апанович пише: „Українці ніколи не завойовували чужих земель, всю свою життєву енергію вкладали у плекання рідної”.

Те саме твердить і письменник та вічний депутат Володимир Яворівський, йому підспівує історик Володимир Дмитрик: „ми ні на кого не нападали, нікого не завойовували і не денационалізували”.

Доходить до смішного. Олексій Івченко, член фракції „Наша Україна” і голова Конгресу Українських націоналістів добалакався ось до якої чудернацької сентенції: „врешті-решт, націоналістична ідеологія не є агресивною щодо когось ззовні. Давайте згадаємо всі часи: ніколи націоналісти не воювали на чужих територіях і не завойовували когось. Навпаки, вони захищали тільки своє, свої домівки на своїй території, свою землю, тощо”.

Ну, з такими націоналістами нам тільки до ЄСПу дорога. Націоналіст без агресії – все одно, що кінь без яєць. Коні без яєць стали нашими проводирями.

Важко збагнути у якій церковно-парафіяльній школі здобували освіту усі ці товариші, якщо у їхніх макітрах не відклалося абсолютно нічого про завойовницькі походи наших князів.

Невже Олег, прибиваючи свого щита на брамі Цареграду, робив це з гуманітарних міркувань? А яку місію виконував Святослав, ідучи на походи на північний схід аж до Волги та вниз

до Каспію, а потім на Північний Кавказ і на південний захід у Болгарію і Візантію? Вивчав місцеву фауну і флору? А королі Данило Галицький і Лев, коли йшли на ляхів і ятвягів? А що шукав Сагайдачний під стінами Москви? А Тиміш Хмельницький у Молдавії?

Знаходяться такі патріоти, що навіть остерігають українців не зачіпатися з росіянами, бо дуже вони, бідачки, зляться, коли українці посягають на святе. От з'явилася українськомовна пісня, присвячена Севастополю, де автор використовує музику офіційного міського гімну "Легендарний Севастополь – гордість руських моряків". Ну, і це сильно когось там роззлило як у Росії, так і в Севастополі. От я й читаю в одній з газет: "Коли перестанемо підкидати ворогам дедалі нові приклади недолугості та потворності українських поступувань? Севастополь є й назавжди залишиться законною гордістю російських моряків, тим паче, що слабкі й нелюбі українській владі Військово-морські сили України наразі не створили приводу для альтернативної гордості”.

Цікаво, чому ми цієї гордості не можемо розділити? Адже в рядах російської царської і саветської армій, які обороняли Севастополь у Кримській та Другій світовій війнах, українців було не менше, ніж самих росіян, а билися вони ще запекліше. Більшість складала українці і серед учасників повстання на панцерникові "Потьомкін", який збунтувався якраз біля берегів Севастополя. Та й у військах самого Потьомкіна, якого козаки

прийняли до свого коша під прізвиськом Нечеса, і у Суворова було чимало козаків, які завойовували причорноморське узбережжя. Українці взагалі серед командного складу царської армії становили дуже суттєвий відсоток.

Ярмак (Єрмак) був не тільки московським кондотьєром, але й запорізьким козаком. Українці у складі російських армій завоювали Крим, Кавказ, Середню Азію, Сибір, Далекий Схід. Не розумію, чому ми нічого не отримали від цього смачного пирога.

Якщо Росія стала правонаступницею СССР, то українці можуть сміливо заявляти про те, що є одними із правонаступників Російської імперії.

Ні, таки й справді комусь розходить на тому, щоб втовкмачити нам у голови нашу інфантильність. Мовляв, навіщо нам бути зубастими, якщо ми завжди були без зубів? Усі нас били, човпли, гнобили, а ми облизувалися і терпіли. А оскільки це вже така наша національна традиція, то традицію слід поважати. Відповідно і націоналісти у нас святі та божі. Хоч до рани прикладай.

Я ото порівнював нас із євреями, але це порівняння шукується, бо євреї таки краще вміють боронити свої святощі. Спробуй-но тільки хтось у цивілізованій країні засумніватися бодай в одному мільйончику з тих шести, яких забрав голокост, і цей чоловік враз опиниться за бортом суспільства. А в нас можна взагалі заперечити факт голодомору, і ніяка тобі націоналістична зараза в морду не дасть!

Можливо, пропаганда національної миролюбності уже дає свої результати?

Не хочеться вірити. Оце знічев'я склав два тризуби до купи і вийшла зірка Давида. Може, не все ще втрачене?

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

листопад 2006, ч. 18

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Проект "Оттавського Вісника" на Інтернеті - фільм
<http://ov.ottawa-litopys.org/holodomor/>

**Буденні роздуми про
небуденні дні**

**Український рахунок
за Голодомор**

Чому вбивали Україну

**Голодомор – це не тільки 7 мільйонів
життів, а й 66 тонн золота, 1439 тонн
срібла, діаманти, антикваріат**

Ющенко відзначить річницю голодомору законом

Президент Віктор Ющенко внесе до Верховної Ради проект закону про визнання голодомору актом геноциду проти українського народу. Про це він повідомив в Будапешті під час зустрічі з українською громадою в приміщенні Державного органу самоврядування українців Угорщини. "25 листопада ми будемо відзначати роковину цієї страшної події, і до цього часу буде ініційовано президентом розгляд закону у парламенті про визнання голодомору актом геноциду проти української нації", – зокрема сказав Ющенко. У свою чергу голова Європейського конгресу українців Ярослава Хортяні, яка також є головою Товариства української культури в Угорщині, наголосила, що угорський парламент ще у листопаді 2003 року односторонньо прийняв постанову, яка визнає голодомор 1932-1933 років актом геноциду проти українського народу. "Дуже прикро, що український парламент ще не визнав цього", – зазначила вона.

Російське МЗС виявилося пророком

Президент Віктор Ющенко пропонує Верховній Раді ухвалити, що публічне заперечення Голодомору 1932-1933 років є адміністративним порушенням, яке мало б бути покаране штрафом у розмірі від 10 до 15 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Про це йдеться в проекті закону "Про Голодомор 1932-1933 років в Україні", який глава держави вніс у Верховну Раду. Ющенко хоче доповнити Кодекс про адміністративні порушення статтею "Публічне заперечення Голодомору 1932-1933 років в Україні". Президент пропонує карати штрафом виготовлення, поширення та зберігання з метою поширення матеріалів із таким запереченням. Схожі дії, вчинені

через засоби масової інформації, він пропонує карати штрафом у розмірі від 20 до 30 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. "Голодомор 1932-1933 років в Україні є геноцидом української нації", – зазначено в першій статті проекту. Влада має брати участь у вшануванні пам'яті жертв трагедії, зокрема, через установа меморіалів і пам'ятних знаків, повинна забезпечити доступ до архівів та інших матеріалів, які стосуються Голодомору.

Наше МЗС відповіло російському про Голодомор

Міністерство закордонних справ України відгукнулося на коментар російського МЗС щодо теми Голодомору в Україні. "Міністерство закордонних справ України зі здивуванням сприйняло твердження про т.зв. "розкручування" кампанії навколо теми Голодомору 1932-1933 рр. в Україні. Ще більший подив викликає натяк на те, що нібито ця тема спрямована проти сучасної Росії. А як розуміти лапки, в які взято слова Голодомор і геноцид?" Вітчизняне МЗС зазначає, що українська сторона неодноразово порушувала питання Голодомору на міжнародному рівні, зокрема на заходах ООН, і має намір робити це надалі; що українські офіційні представники постійно порушують питання Голодомору під час зустрічей і переговорів із партнерами, в тому числі з російською стороною; що на сьогодні парламенти десяти держав визнали Голодомор актом геноциду українського народу.

Приводом для коментарю українського МЗС став коментар, що його оприлюднило міністерство закордонних справ РФ. Останній радше можна назвати заявою, оскільки його сформульовано на анонімне запитання "ЗМІ", а саме: "У політичних і державних колах України активно розкручується кампанія з визнання "голодомору" 30-х років актом "геноциду" української нації. У чому "сіль" цієї проблеми в російсько-українських відносинах". Відповідаючи на запитання, сформульоване "ЗМІ", російське МЗС повідомило, що "кампанія довкола "голодомору" 1932-1933 років у колишньому СРСР з кожним днем набирає в Україні нових обертів. Практично її піднесено до рангу державної політики. Збільшується кількість закликів, аби Верховна Рада України ухвалила закон, що закріплює політико-правову оцінку "голодомору" як "геноциду" українського народу, роблять недвозначні натяки на виплату якоїсь компенсації. І звичайно ж, "стрілки годинника" нерідко переводять на сучасну Росію". Російське МЗС зазначає, що питання Голодомору українська сторона "цілеспрямовано будує" на міжнародній арені. Позиція МЗС РФ – некоректно розглядати Голодомор лише як українську проблему. Також російське МЗС заперечує, що між Росією та Україною тривають консультації про визнання Голодомору актом геноциду проти України. РФ лише запропонувала "відмовитися від односторонньої інтерпретації подій 1930-х років, яка кидає тінь на сучасні російсько-українські відносини".

Де ще карають за заперечення геноциду. У більшості європейських країн – Австрії, Бельгії, Литві, Німеччині, Польщі, Румунії, Словаччині, Чехії, Швейцарії, Франції, а також в Ізраїлі та Канаді – публічне заперечення Голокосту (геноциду єврейського народу під час Другої світової війни) заборонено. Зокрема, в Німеччині та Франції заперечення Голокосту є кримінальним злочином, за який карають тюремним ув'язненням. Геноцид вірмен офіційно визнали та засудили Уругвай, країни Європейського Союзу, як-от Франція, Італія, Німеччина, Бельгія, Швеція, Нідерланди, Польща, Греція, Словаччина, Кіпр, а також Швейцарія, Росія й інші держави. 13 жовтня 2006 року нижня палата парламенту Франції ухвалила закон, згідно з яким заперечення геноциду вірмен, який здійснили турки у 1915-1918 роках, є кримінальним злочином.

Визнання Голодомору у світі. Парламенти десяти країн – Австралії, Грузії, Естонії, Канади, Литви, Польщі, США,

Угорщини – визнали Голодомор геноцидом українського народу. Парламентська Асамблея Ради Європи 26 січня 2006 року засудила Голодомор 1932-1933 років в Україні як злочин комуністичного режиму. До 2007 року Україна має намір підготувати та представити в ООН документ про визнання Голодомору актом геноциду проти українців. *Лесь Костів*

Визнати Голодомор геноцидом!

Глави Української православної церкви Київського патріархату, Української греко-католицької церкви та Української римо-католицької церкви закликають Верховну Раду визнати Голодомор 1932-33 років актом геноциду українського народу. Про це йдеться у зверненні патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА, Верховного Архієпископа Української греко-католицької церкви кардинала ЛЮБОМИРА та глави Конференції римсько-католицьких єпископів України кардинала Мар'яна ЯВОРСЬКОГО.

У документі нагадується, що “з ідеологічних мотивів у 1932-33 роках представниками радянської влади було заплановано та здійснено одну з найбільш масових у світовій історії акцій винищення мирного населення. У межах колишньої УРСР, а також у місцевостях, де у значній кількості проживали українці, свідомо і цілеспрямовано за вказівками найвищого керівництва СРСР місцева влада вилучала всі продукти харчування, у першу чергу – зерно”. Глави церков наголошують, що “результатом цієї акції стало знищення шляхом штучного голодомору від 7 до 10 мільйонів наших співвітчизників. Смерть цих людей стала наслідком не природних катаклізмів, військових дій чи епідемії, а нелюдської жорстокості владоможців, які свідомо прирекли їх на винищення. Незважаючи на спроби десятиліттями замовчувати факт Голодомору, про нього беззаперечно свідчать численні документи та очевидці”.

Вони висловлюють переконання, що “законодавче визнання штучного голоду 1932-33 рр. актом геноциду українського народу буде справедливою оцінкою подій минулого, вшануванням пам'яті мільйонів невинних жертв, пересторогою нинішньому та прийдешнім поколінням”. Тому від імені своїх церков патріарх ФІЛАРЕТ, кардинали ЛЮБОМИР та Мар'ян ЯВОРСЬКИЙ підтримують внесений Президентом України Віктором ЮЩЕНКОМ законопроект про визнання Голодомору 1932-33 рр. актом геноциду українського народу. Вони просять голову Верховної Ради Олександра МОРОЗА і народних депутатів підтримати цей законопроект та законодавчо визнати геноцидом одну з найбільших трагедій української й світової історії. А УПЦ МП чомусь у заклик учасності не брати.

Буш увічнить український голодомор у центрі Вашингтона

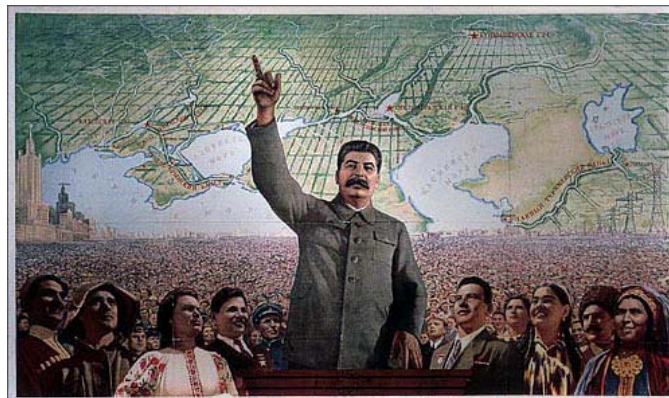
Президент США Джордж Буш підписав прийнятий Конгресом закон про відкриття у Вашингтоні пам'ятника-меморіалу жертвам голоду в Україні в 1932-1933 роках. Як повідомили в прес-службі Білого дому, згідно з документом, уряд України одержав дозвіл поставити меморіал у центрі Вашингтона. "Уряд США не повинен нести ніякі витрати по створенню або підтримці меморіалу", - говориться в законі.

У результаті голоду в 1932-1933 роках в Україні, за різними оцінками, загинули від семи до десяти мільйонів чоловік або від 10% до 25% населення. У 1986 році конгрес США створив комісію, що розслідувала причини голоду і прийшла до висновку, що дії радянської влади можуть прирівнюватися до геноциду. Три роки тому з ініціативи тодішнього уряду України більш 30 держав світу, включаючи США і Росію, підписали в ООН спільну заяву, присвячену пам'яті загиблих у результаті голоду. У випадку якщо новий меморіал буде створений, у Вашингтоні буде вже два українських пам'ятники. У 1964 році в центрі американської столиці за сприяння представників

української еміграції був увічнений у бронзі поет Тарас Шевченко. Восьмиметровий пам'ятник встановлено на гранітному п'єдесталі. Вага конструкції складає 45 тонн.

СБУ розсекретила документи, коли щодня помирало 25 тисяч українців

Служба безпеки України вперше оприлюднила архівні документи Головного політичного управління УРСР про голодомор 1932-33 років в Україні. Презентація електронної колекції цих документів відбулася в Києві. За словами співробітника Державного галузевого архіву СБУ Василя Даниленка, колекція складається із 130 документів - у цілому

близько 3 тис. сторінок. Начальник галузевого архіву СБУ Сергій Богунов відзначив, що всі документи із архіву СБУ, що стосуються голодомору 1932-33 років, розсекречені, і всі бажаючі можуть з ними ознайомитися. З 18 серпня 2006 року ці матеріали розміщені на офіційному сайті СБУ ssu.gov.ua.

Ці документи розсекречувалися протягом останніх 4 років. Робота йшла як у центральному, так і в регіональних архівах СБУ. Серед них нормативні документи ГПУ УРСР, директиви, циркуляри, інструкції, що йшли з центральних органів Об'єднаного державного політичного управління, свідчення очевидців, матеріали кримінальних справ та інше. У зібранні є документи з підписами Йосипа Сталіна та інших державних і партійних високопоставлених осіб СРСР і УРСР. Голова Державного комітету архівів України Геннадій Боряк відзначив, що це видатний момент, оскільки раніше подібні документи ні в Україні, ні в країнах колишнього СРСР не оприлюднювалися.

Як відомо, 26 листопада в Україні відзначається День пам'яті жертв голодомору і політичних репресій. У ХХ столітті Україна пережила три голодомори: 1921-1923 роки, 1932-1933, 1946-1947, однак другий був найбільш масовим і жорстоким. За даними істориків, у 1932-33 роках жертвами голоду, що виник у результаті адміністративних заходів радянської влади, в Україні, за різними оцінками, стали від 7 до 10 млн. людей. Це означає, що в ті роки Україна не дорахувалася від 10 до 25% свого населення, втрачаючи його по 25 тисяч осіб на день, по тисячі - щогодини, по 17 - щохвилини. Науковці дійшли висновку, що тривалість життя українців у 1933 році у чоловіків складала 7,3 роки, а в жінок - 10,9 року. Наслідки 1930-х років, на думку експертів, Україна відчуває донині.

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Докази навмисності організації Голодомору в Україні – як цвяхи в язик адептам СРСР в Україні і за

кордоном. Ніхто з них не може пояснити, як в Україні могла статися масова загибель людей від голоду у XX столітті, коли його (голоду) не фіксували жодні дані за всю історію країни. Про роки неврожаїв, які траплялися в нашій історії, літописи повідомляли виключно в контексті зростання цін на хліб, і ніколи – як про роки голодної смерті людей, тим більше масової.

В Україні сама природа заперечує неможливість голоду на цій землі. Ніхто з противників визначення Голодомору саме як геноциду не здатен пояснити, чому масова голодна смерть в СРСР в 1932-33 роках мала місце виключно в регіонах, населених переважно українцями. Ніхто із захисників СРСР не може пояснити, чому цілі області України, населені пункти, а також сам кордон УРСР в 1932-33 роках були оточені військовими загонами, які не випускали з цих регіонів та з України населення до інших регіонів СРСР, а також із сіл і містечок у великі міста України. Цьому є маса архівних доказів та показів досі живих свідків.

Ніхто не здатен пояснити, чому іншим регіоном, крім України, де в 1932-33 роках було застосовано збройні сили для огороження територій після вилучення харчів у населення, стала Кубань – єдиний регіон СРСР поза Україною, де на той час переважало українське населення. Ніхто не може пояснити, чому в голодні для України 1932-33 роки СРСР масово експортував зерно та інші харчові товари за кордон, у той час, коли в Україні гинули мільйони. Доказів цьому безліч за кордоном, у відкритій біржевій та урядовій статистиці.

Викликають подив спроби пояснити голод в Україні "перегинами" місцевих керівників, або незнанням вищого начальства. Такі аргументи цілковито абсурдні для такої країни, як СРСР, де про жоден "чих" своїх підданих знали НКВС і ЦК КПРС. Тому протягом майже двох років мільйонами вмирати від голоду люди в Україні могли тільки за знання і схвалення цього в Москві. Спроби звалити вину за голодомор на місцевих начальників – це все одно, якби звинувачувати Російську визвольну армію Власова у всіх злочинах гітлерівського режиму на території СРСР.

Тому не випадково вже 26 країн світу, визнали цей голод геноцидом – тобто актом убивства українського народу. Слід сказати, визнали без надмірних зусиль попереднього керівництва України, яке вважало, що згадувати загиблих українців – це колоти очі Москві. Голодомор був акцією проти українських селян, саме як проти українців. Загиблих від голоду в СРСР в 1932-33 роках об'єднує те, що абсолютна більшість із них були українцями, мешканцями територій з переважно українським населенням України та Кубані. Селяни в інших регіонах СРСР в цей час не вмирили з голоду, і саме в інші, відносно ситі регіони СРСР втікали з України ті, кому вдавалося просочитися через збройні кордони.

Таких дій московського уряду не можна пояснити жодною цинічною економічною доцільністю. Річ у тім, що будь-яка держава знає, що її основна сила – в людях. Мільйони українських селян щороку продукували для радянської системи значно більше харчів, ніж обсяг, який міг урятувати їхнє життя в 32-33 роках. Найбільш вразливими до голоду завжди є діти – ті, хто завтра мали б стати продуктивним населенням і основою

Чому вбивали Україну

економічної могутності країни. Однак СРСР усе одно пішов на вбивство. Тодішній керівник столичної (Харківської) ОГПУ сказав, що в результаті голоду "етнографічний матеріал буде змінено". Італійський консул у Харкові Сергіо Граденіго писав у послу Італії в Москві, що "наслідком теперішнього лиха в Україні буде російська колонізація цієї країни, яка призведе до зміни її етнографічного характеру.

В майбутньому і, либонь дуже близькому майбутньому, ніхто більше не говоритиме про Україну чи про український народ, а то ж і про українську проблему, бо Україна стане де факто територією з переважно російським населенням". Голодомор в часі співпав з масованим винищенням української інтелігенції. У цей час йдуть з життя всі українофонські діячі КП(б)У – Скрипник, Хвильовий тощо. Скажімо, на кінець репресій з трьох сотень українських письменників живими залишаються 36.

Визнання Голодомору актом геноциду, яке дедалі більше шириться серед держав світу, свідчить про очевидність доказів. Влаштований в Україні Голодомор стоїть поряд із фашистськими газовими камерами – і за масштабом, і за суттю. Сьогодні в багатьох європейських країнах заперечення факту Голокосту є державним злочином. Українському урядові треба добре працювати, щоб те ж саме мало місце і з визнанням українського Голодомору.

Проте є ще три питання, на які ми маємо собі відповісти. Перше: чому удар керівництва СРСР було спрямовано саме

проти українців? Відповідь на це питання не складна. Річ у тім, що саме існування України серйозно підриває імперську ідентичність Росії, завдає їй смертельного удару. Якщо Київ і майже всі найбільші міста Київської Русі – одвічно українські, то що тоді Росія?

Крім того, Україна була найбільшою іноетнічною частиною імперії, а отже, найбільш небезпечною для неї. На початку XX століття стало очевидно, що політика російського царату з асиміляції українців зазнала краху. Українське населення швидко зростало. Попри інтенсивну переселенську політику частка росіян в УРСР станом на 1926 рік становила лише 9%. Якщо враховувати всю Україну, разом із Західною, то частка росіян серед населення України не перевищувала 7%. Сільське населення України мало чіткі ознаки етнічної ідентичності, насамперед мову. Ці ознаки почали набирати виразного політичного характеру. Особливо це проявилось під час визвольних змагань 1917-23 років. Тоді позбавлені еліти, елементарної організації і зв'язку українські повстанці, за визнанням Троцького, відтягнули на себе втричі більше сил більшовиків, ніж уся Антанта.

Ще в 1922 році більшовики в Україні не контролювали навіть більшості повітових міст, а лише губернські. Війна з більшовиками тривала в Україні набагато довше, ніж в інших регіонах СРСР. Вона припинилася лише після того, як Ленін зрозумів небезпеку повстань в умовах загрози зовнішньої інтервенції, і санкціонував запровадження НЕПу і українізації. У ці роки Україна показала значну народну силу, і, треба визнати, жалюгідний інтелектуальний рівень тодішньої "еліти", її державницьких інстинктів та організаційних здібностей. Знайомий розклад, чи не так? Через цю еліту, власне, і було програно війну, з усіма наступними наслідками, включно з

"The Year 1933" Victor Cymbal

Голодомором. Вороги запам'ятали силу українських повстань краще за самих українців.

Друге питання: чому більшовики не довели свою справу і не винищили українців остаточно? Відповідь на нього, вочевидь, лежить в економічній площині. На початку 1930-их років світ з усією очевидністю йшов до нової війни, а Україна без населення втрачала своє економічне значення. Тому для Кремля значно ефективніше було зламати хребет Україні та перетворити українців на генетичний матеріал, ніж фізично знищити всіх представників українського етносу. Однак, схоже, навіть після Голодомору загроза від України постійно стояла перед очима керівників імперії. Цим, власне, і можна пояснити появу відомого наказу Георгія Жукова від 1944 року про виселення всіх українців у Сибір.

Треба сказати, що масове винищення чи переселення народів – звичний метод управління східних деспотій. Так робили месопотамські царі задовго до нашої ери, так чинили монгольські завойовники в Азії. Так зробив СРСР щодо доброго десятка народів Кавказу і Криму, соціальна єдність яких виявлялася заміною для руйнування та асиміляційного впливу.

Однак, схоже, розміри українського народу допомогли нам і цього разу. Крім того, політична ефективність для СРСР масованого винищення українців не могла бути стовідсотковою, оскільки Москва не контролювала майже чверть українського населення, яке мешкало на Західній Україні, за кордонами СРСР.

Ну і третє питання – які наслідки має Голодомор для України? Дані підтверджують зв'язок між Голодомором і сучасною демографічною ситуацією в країні. На початку ХХ століття Україну за швидкістю зростання населення порівнювали з Китаєм. Сьогодні, після серії демографічних катастроф ХХ століття, Україна – номер один у світі за швидкістю зниження кількості населення.

В Україні майже не лишилося людей місцевого походження 1928-33 років народження, більшість з яких померли з голоду. Поляки абсолютно правильно пам'ятають і шанують двадцять тисяч своїх співвітчизників, яких більшовики розстріляли в Катині. Однак, в Україні протягом голодного року кожного дня була така "катинь". Такі демографічні "ями" позначаються на кількості представників наступних поколінь. У Західній Україні, яка сама чимало потерпіла внаслідок депортацій та репресій, але яка все ж оминув Голодомор, демографічна ситуація суттєво краща, ніж на решті території країни. Усе це ми маємо розуміти і пам'ятати. Лише розум і добра пам'ять можуть вберегти Україну від фатальних помилок.

Олександр Палій

Ізраїль визнає голодомор геноцидом?

Ізраїль може стати другою після Литви країною, яка визнає сталінський голодомор актом геноциду українського народу. Таку ініціативу підтримала низка ізраїльських політиків, а Посольство України розпочало відповідні консультації на офіційному рівні, -- передає Deutsche Welle. За словами аташе Посольства України в Ізраїлі Максима Осаволюка, після відзначення 72-ї річниці голодомору посольство активізувало роз'яснювальну діяльність, щоб ознайомити якомога більше громадян і представників влади зі страшними фактами голодомору. Це повинно створити основу для визнання геноциду на офіційному рівні, -- передає гроца. У посольстві відзначають збільшення поінформованості ізраїльтян про ці трагічні факти, які довгий час замочували. "Зацікавленість з боку ЗМІ цією темою свідчить про те, що ізраїльській публіці ця тема далеко небайдужа", -- зазначає Осаволук. Віце-спікер кнесету Михайло Нудельман вважає цілком можливим визнання парламентом країни акту геноциду українців. Політик готовий особисто підтримати таку ініціативу, якщо резолюція буде максимально політкоректною. Однак, як зазначає депутат, Україні потрібно провести потужну роз'яснювальну кампанію. Але хто б в це повірив?

"Незнаний Голокост"

Проект "Оттавського Вісника" на Інтернеті

Фільм "Незнаний Голокост" (The Unknown Holocaust), зроблений 1983 року канадським кінематографістом Тарасом Гукалом у Квебеку, Монреаль, вперше з'явився для необмеженого доступу на Інтернеті.

Минулого року "ОВ" приєднався до інформаційного проекту про Голодомор (див. "Оттавський Вісник", число 7, ст. 6, <http://ov.ottawalitopys.org/docs/07ov2005.pdf>), тож цього року маємо результат!

Фільм за особистою згодою його автора Тараса Гукала, є вільний для розповсюдження. З неоціненою допомогою веб-майстра "ОВ" Олега Петріва стрічку вдалося перекодувати з оригінальної версії на відео-плівці і за кілька днів поставити на Інтернет. До цього, він існував тільки на магнітних носіях і в Україні, за винятком небагатьох місць (наприклад у "Меморіалі", голова Р. Круцик) був здебільшого невідомий.

Фільм базований на інтерв'ю живих очевидців та дослідників Голодомору, зокрема, показано інтерв'ю з відомим істориком Гарвардського університету Джеймсом Мейсом, з яким автор фільму провів незлічену кількість годин. Ця маловідома документальна стрічка була першим фільмом про український Голодомор, випереджуючи навіть тепер добре відомі "Жнива розпачу" які теж створені в Канаді. Тривалість - 28 хв. У трьох мовних версіях: українській, французькій та англійській. Подивитися фільм можна тут: <http://ov.ottawa-litopys.org/holodomor/> <http://www.maidan.org.ua/static/news/2006/1165192352.html> <http://www.maidan.org.ua/static/narnews/1168385284.html> <http://video.google.com/videosearch?q=holodomor&hl=en>

Джеймс Мейс (для цікавих, мати Джеймса - американська іноіанка)

"ОВ" сердечно дякує веб-сторінкам альянсу "Майдан", міжнародній інформаційній мережі "Нова Хвиля", громадській ініціативі "Діжка" (<http://digka.org.ua/>) а також Вячеславу Хаврусеві та Сергію Діброву (Майдан), Дмитру Славову (НХ), Олександрю Чернишу та багатьом іншим людям, які самі відгукнулися на заклик про допомогу у розміщенні фільму на мережі та дійсно допомогли це зробити.

У "всесвітній павутині" Україна захопила 12 місце

Україна посідає 12 місце у світі за кількістю користувачів Інтернету, число яких склало 4,5 мільйонів осіб на початок 2006 року. Такі дані приведені в розповсюдженій "Доповіді про інформаційну економіку", складеній Конференцією ООН. Згідно з документом число користувачів інтернету у світі вперше перевищило 1 млрд. Осіб. Зокрема, до початку 2006 року доступом у глобальну мережу володіли 1 млрд. 20 млн. 610 тис. Осіб. У порівнянні з попереднім роком цей показник виріс на 19,5%. У першу "трику" країн за числом інтернет-користувачів увійшли США – близько 200 млн., Китай – 111 млн. І Японія – 85,29 млн. Людей. У Росії число користувачів "всесвітньої павутини" на кінець 2005 року складало 21,8 млн. Осіб, збільшившись за рік на 17,8%. За цим показником Росія знаходиться на 11-му місці у світі. Слідом за нею йдуть Україна (4,5 млн.) і Білорусія (3,39 млн.).

Листи жовтябристки іздалеку

Лист перший

Оттава, жовтень-листопад 2006 р.

Опинилася я в Канаді не за своєю волею. Як правило, туди традиційно від'їжджають українці, яким нема чого втрачати в Україні. Мені було що. Тому я їхала в цю країну приблизно як декабристки за своїми чоловіками в Сибір (до речі, в шкільні роки я ідеалізувала подвиг відданих жінок-дворянок – бачите, і самій довелося побувати в їхній шкірі). Щоправда, це трохи нетолерантно порівнювати себе з декабристками, адже я їхала в холодну країну дружиною посла, однак, якщо взяти до уваги місцевий клімат, то порівняння із засланням у Сибір цілком справедливе. Саме так я прийшла до рішення назвати себе „жовтябристкою”, оскільки Канаду я виїхала в жовтні. Крім того, слово „жовтябристка” асоціюється з революціонеркою, що мені в принципі подобається

Перед від'їздом я добре знала, що майже все населення Канади розташувалося смугою шириною приблизно 300 миль на північ від кордону зі Сполученими Штатами та ще на південному сході вздовж затоки св. Лаврентія. На решті території майже ніхто не живе. На мапах для автомобілістів навіть доріг не позначено (щоправда, може там щось і є, типу наших українських битих шляхів, – дізнаюся, напишу). Тож друзям я жартувала, що „їду к лосям і лососям”.

І, власне, я не помилилася, бо потрапила в країну, помішану на екології. До слова сказати – поки я тут – парламент постійно щодня з великою пристрастю обговорює закон про екологію (і що його обговорювати?). Судячи з засідань парламенту, інші теми (хіба що жіночий хокей і традиційний франкофонний Квебек) їх більше не цікавлять.

Сказати, що тут дуже красиво – це нічого не сказати. Адже увесь світ дуже красивий. Однак тут є просто неперевершена кольористика, очевидно, вона має об'єктивні причини і залежить від кута падіння сонячних променів. Моя знайома, родом з України, Наташа Піоро сказала з цього приводу: „Тільки в Канаді: якщо синій колір озера, то він дійсно синій, якщо жовтий колір осіннього листа – то він справді жовтий, якщо червоний – то червоний”. Дуже влучно. Однак це стосується лише сонячної погоди.

Отже, поселилися ми в Оттаві, хто не знає, – столиці Канади. У принципі після напруженого і перевантаженого різними установами, підприємствами, людьми, бомжами, бездомними собаками і котами, транспортом Києва, – досить дивно було опинитися в маленькому тихому спокійному місті, де ніхто ніколи нікуди не поспішає і при цьому завжди всюди встигає. Машини тут їдуть чомпо по одній і тій же смузі протягом багатьох кілометрів з дитячою швидкістю, і навіть якщо є можливість обігнати машину, перейшовши на сусідню смугу, то тут цього ніхто не робить, здається, ця думка взагалі не спадає їм на думку! А як іде дощ, то рух машин уповільнюється до 20 км на год. Як сказав наш посольський водій пан Недопас (класне прізвище, правда, Ви ще не знаєте прізвище його діда – Чвертка!), дощ тут для водія – стихійне лихо.

Отже, спершу я пхикала: що це за столиця! Однак тепер я з кожним днем переконаюся: столиця має бути саме такою, як Оттава – респектабельною, чистою, просторою, розважливою і з почуттям власної гідності. Високий посадовець повинен мати можливість добратися на роботу вчасно без мигалок і без ризику

побити машину. Власне, тут я оцінила подвиг казахстанців, які перенесли свою столицю з Алмати в Астану.

Отже, в Оттаві розташований парламент, резиденція Генерал-губернатора, урядові установи, амбасади, а головне – чудові парки. Жити в Оттаві – значить жити разом з білками, зайцями, дикими качками, єнотами, сурками і бурундуками, а також зі скунсами, а трохи далі від центру міста – з оленями і лосями, тобто у злитті з природою. Стравлення до тварин тут релігійне. Це стосується як диких, так і домашніх тварин. Єноти спокійно вночі риються у смітнику, білки заглядають у спальню, бездомних собак і котів тут не існує, їх функції замінюють перераховані вище дикі тварини. Білки (в Оттаві вони чорні, рідше – сірі) перебігають через дорогу і водії поважно уступають їм дорогу, не дратуючись і не дивуючись. Взагалі, говорячи словами титоньки Четерлей, в Бразилії живе багато диких об'язан, то в Канаді живе багато нахабних білок. А от права домашніх тварин охороняються законом. Так, так, власник тварини відповідає за свою собаку чи kota перед законом (країна для Тані Скотникової, Олі Крекотень, Галі Пагутяк). Та й тварини тут особливі. Мені сказали, що тут немає злих собак, тут взагалі заборонено розводити псів з агресивними нахилами. Чесно кажучи, агресія в Канаді взагалі вважається поганим тоном, і це, як не дивно, стосується і собак.

Той самий Недопас розповів історію, яка трапилася з ним. Потрапили вони з попереднім послом у страшний трефік (так тут називають корки), причому в такому місці, де його ніколи не було. Коли під'їхали ближче до місця транспортної пригоди, побачили, що рух заблокувала одна машина, під якою сховалася качка з виводком каченят. Виявляється, годину тому пташина сім'я зібралася була

перейти дорогу до річечки, аж тут перелякалася руху, залізла з переляку під машину, яка якраз зупинилася на червоне світло, і засіла там. Так продовжувалося доти, поки не приїхали місцева організація порятунку тварин і не визволила качину сім'ю з-під автомобільного поневолення. Головне, що це нікого не вивело з рівноваги, навпаки, всі з розумінням терпляче чекали своєї черги у трефіку. А ми з сином Данилом спостерігали інший кумедний випадок. На вулиці розпачливо гула сирена пожежної машини. Ми вийшли подивитися – що робиться, чому зупинено рух машин і із здивуванням побачили, як пожежники знімають з дерева кішку.

Власне, і вся природа тут настроєна на вічність і спокій. Нам пощастило ще до того, як облетить листя, втрапити в знаменитий парк Гатіно, розташований на протилежному боці річки Оттави, якраз навпроти столиці.

Тут варто дати певне географічне пояснення. Оттава стоїть на правому березі річки Оттава, до речі, дуже подібної до Дніпра. Столиця знаходиться в провінції Онтаріо, столицею якої є, в свою чергу, Торонто. А на протилежному – лівому березі – річки Оттави вже починається інша провінція – Квебек, столиця якої, як не дивно, не Монреаль, а однойменне містечко Квебек. Так от: на лівому березі Оттави, в провінції Квебек знаходиться парк. А парки в Канаді – великі і малі – це ліси або гаї. Парк Гатіно – це практично заповідник, де дозволяється гуляти людям. Саме для цього тут прокладені пішохідні стежинки з дерев'яними містками, велосипедні доріжки, стоянки для машин, смітники. На вихідні тут бувають тисячі канадців, однак жодного папірця я тут не побачила.

Особливо гарні тут озера. Їх безліч. Великі, малі, сині (по-справжньому, а не образно сині), чорні, сірі, бірюзові, зелені. Однак деякі з них – просто шалено красиві. Перше озеро, яке я

Українські геї хочуть одружуватися

Керівники громадських і благодійних організацій геїв і лесбійок України звернулися до Президента, прем'єр-міністра України та голови Верховної Ради з пропозицією легалізувати в Україні одностатеві шлюби. Високопосадовці ж переадресували

лист у Міністерство України з питань сім'ї, молоді та спорту. І... міністерство задумалося: а може, і справді варто? Принаймні заступник міністра Тетяна Кондратюк у листі-відповіді запропонувала винести це питання на громадські слухання. На думку пані

Кондратюк, перед Україною стоїть завдання розробити “державне ставлення до реально існуючих різних форм подружнього життя”. “Потрібно враховувати необхідність легалізації одностатевих шлюбів, зважаючи на міжнародні документи, в яких із визнанням таких шлюбів пов'язується входження в європейське суспільство”, – говорить заступник міністра.

Зрештою, легалізація одностатевих шлюбів у Європі й у світі – річ не нова. Зокрема, одностатеві сім'ї нині законно існують у Швеції, Голландії, Бельгії, Іспанії, Швейцарії, Данії, Канаді, деяких штатах США. Проте чи готове до такого нововведення українське суспільство, де, за твердженнями фахівців, сильніше, ніж на Заході, розвинуте традиційне сприйняття родини? Ймовірно, саме через це Кондратюк пропонує винести питання на суспільний розгляд: “Для повного та глибокого вивчення громадської думки стосовно визнання в Україні законності одностатевих шлюбів і легалізації партнерства для людей гомосексуальної орієнтації вважаємо за необхідність винести ці питання на громадські слухання”.

Як виглядатимуть ці слухання і чи дійсно в Україні можна узаконити одностатеві шлюби? “Насправді йдеться не про прийняття якогось нормативного акта. Тим паче, що це має робити Верховна Рада, а не виконавчі органи, – розповіла представник прес-служби міністерства. – Ми просто відповіли на звернення організацій геїв і лесбійок, зазначивши, що їхню проблему має обговорити суспільство. Тему мають висвітлювати ЗМІ, повинні відбуватися певні громадські дискусії. Лише таким чином ми можемо з'ясувати, чи готові українці до такого рішення. Проте, ймовірно, суперечки триватимуть роками”. *Наталія Вихопень, Леся Олендій*

Пасічник нагородив доярок

Український Президент ошасливив двох мешканок Рівенщини. За значні трудові здобутки В. Ющенко нагородив високими державними нагородами тамтешніх доярок. “За вагомий особистий внесок у розвиток агропромислового комплексу України, досягнення високих показників у виробництві та переробці сільгосппродукції, багаторічну сумлінну працю та з нагоди Дня працівників сільського господарства” орден княгині Ольги III ступеня отримав оператор машинного доїння фермерського господарства ім. Т. Шевченка Здолбунівського району Олена Супрун. Окрім того, як повідомляє офіційний сайт глави держави, доярці приватного сільськогосподарського підприємства “Розвазьке” Острозького району Галини Острооголової присвоєно медаль “За працю і звитягу”.

побачила – Пінк. Воно не рожеве, а назване за прізвиськом першої родини англійців, які купили тут землю і право рубати ліс. Озеро завдяки мікроорганізмам, які живуть у ньому, протягом року міняє свій колір. Крім того, воно розташоване чи то в яру чи то в ущелині – поміж схилами гір, вкритими жовтими, червоними і зеленими кучугурами дерев. Тиша, спокій, відчуття вічного тільки чекаєш, що от-от випливе на пірозі самотній Чингачук чи останній з племені могікан.

Потім на шляху було ще одне озеро-бобрівник, маленьке, без назви. Бобрівники можна пізнати відразу – чорна стояча (і здається, навіть тягуча) вода, чорні дерева, які стоять, як хрести на цвинтарі, чорні повалені дерева, неначе на згарищі села... І все це роблять милі тваринки з хвостами, подібними на скейт-борди і лискучою шерстю. Покійний дід Іван, батько мого чоловіка, царство йому небесне, пошив у шістдесятих роках ХХ ст. пальто із справжнього сукна з бобрівним коміром і бобріву шапку до нього. І до самої смерті він пишався цим багатством і весь час переконував свого сина, мого чоловіка, вдягнути і носити його. Так от, який ти бобер! Господар водяного цвинтаря для дерев! Думаю, носити хутро бобра – енергетично неправильно. Потрапили ми також на озеро Мічі. Напевно, тут проживало те ж саме плем'я, що й на озері Мічиган, – мічі. За канадськими мірками, озеро невеличке, однак машиною вздовж одного берега треба їхати не менше півгодини. По берегу та над дорогою розташовані котеджі, звичайно, є і дороги, однак більшою мірою прості, невибагливі, побудовані тільки для того, щоб спілкуватися з природою. В цьому суть канадської ментальності. Всі перед природою рівні. У Канаді не можна вживати слово „еліта”, це образливо для решти суспільства. Тут усі рівні. Не на словах, а в поведінкових моделях. Виділятися тут – також ознака поганого тону. На протилежному боці озера Мічі – також де-не-де є будиночки, проте до них можна дістатися тільки водою, дороги там немає. Уявляєте, в країні великої сімки-вісімки – немає доріг до житла! Це не від бідності, а від особливого ставлення до дикої природи. Незайманість природи – це один із екологічних принципів канадців.

До речі, цікаве ставлення канадців до лісів і парків, тут панують свої уявлення про екологію. Зокрема, якщо в парку чи лісі падає дерево – його не прибирають. Тут вважається: якщо воно щось взяло з землі, воно має туди все повернути, тому, впавши, лежить, поки не струхлявіє. Це, на перший погляд дещо дивне, але потім бачиш, що в цьому є якась індійська мудрість.

А от газон перед домом і внутрішній садочок – це вже інша культура. Газон тут, як і в Британії – річ сакральна. Мати непідстрижений газон перед будинком – також моветон, тобто поганий тон (оскільки країна тут двомовна, то дозволяю собі вживати і французькі словечка). Однак про це ще пізніше, канадський газон заслуговує на спеціального листа. І ще одна екологічна деталь. Дуже дивно в осінню пору не відчувати запах спаленого листа. Це не значить, що його тут не прибирають. Навпаки. Це священний обов'язок кожного власника приватного будиночку. Проте листя складають у спеціальні паперові мішки метром заввишки, відвозять на спеціальну фабрику, де з нього роблять борошно для свійських тварин. Є ще один спосіб знищувати листя, до якого я маю особливу неприязнь. Поряд з резиденцією українського посла стоїть резиденція мексиканського. Українці, як і годиться, регулярно прибирали листя зі своєї ділянки і свого газону, а мексиканці, як і годиться мексиканцям, дочекалася, поки не впаде все листя з дерев, а вже потім у двір вийшов мексиканець, вдягнений, як на північному полюсі, і став електровіником здувати листя на одну купу. Причому частина мексиканського листа летіла на український газон. Але це ще не все. Потім він перемолов це листя на муку і абсолютно не мучаючись докармає сумління, розвіяв цей попіл по всій території не лише свого, а й української резиденції. Може, навіть це добре, що листя не палять! Так мене не відвідує почуття ностальгії. Так що: „Здрастуй, Канадо!”

Голодомор – це не тільки 7 мільйонів життів, а й 66 тонн золота, 1439 тонн срібла, діаманти, антикваріат.

Офіційні "міроприємства"-заходи по вшануванню жертв голодоморів і репресій уже пройшли. Похвалимо цілком широко Віктора Ющенка за волю до правди і рішучість щодо тих, хто, "може не зрозуміє". Так би частіше і раніше. Саме цьогорічні такі заходи, здається, були найбільш переконливими і, можливо, навіть переломними в українській суспільній свідомості щодо осягнення масштабів, причин і наслідків того вселенського армагедону, який зійшов на нашу землю у 1932-33 рр.

Але: про що б люди не говорили, вони говорять про гроші, - гласить правило Мерфі. Очевидно, хіба-що лиш страхіття голодомору здатні суперечити цій істині. Бо дійсно, - ніхто ще не сказав нам і всьому світові: голодомор 1932-33 рр. був не тільки найбільшим в історії геноцидом, а й наймасштабнішим і найефективнішим грабунком людей. Такою-собі золотозаготівлею, золотою лихоманкою по-комуністичному. Де жертви самі дістають зі схованок і несуть завойовникам свої родові скарби. Лиш би відстрочити голодну смерть. А, може, й вижити.

Знаємося, що і авторам статті ця думка явилася не відразу. Просто один з них у телефонній розмові з матір'ю запитав, - а як вона і родина тоді врятувалися. З'ясувалося, - тільки завдяки 7 масивним золотим виробам рідкісної цінності і проби (999), які ще за царату подарував дід – дворянин Кириченко, капітан корабля далекосхідного флоту.

Здавши цю пам'ять про батька (і неабиякий капітал!) у лавку торгзину, бабуся врятувала родину і багатьох мешканців села Монастирище Ічнянського району Чернігівської області. Решта села вимерло. Запитання виникло автоматично: а скільки ж всього капіталу мігла комуноімперський голодомору вимела з України? Переривши кілька бібліотек і набриднувши декільком професорам, ми можемо назвати деякі деталі.

Торгзину (в деяких джерелах – торгсини, від словосполучення "торговля с иностранцами") під час голодомору стали єдиною мережею державної торгівлі, де населення могло купити деякі найнеобхідніші продукти харчування. Але тільки за дорогоцінні метали або валюту. Формально ця всесоюзна контора виникла влітку 1930 р. при Наркоматі зовнішньої торгівлі. Але в Україні магазини торгзину активно почали працювати з січня 1932 р., і на практиці - не з іноземцями, а з голодуючими селянами. Постанову "Про утворення Всеукраїнської контори торгзину" Українська економічна нарада при РНК УСРР прийняла 29.06 1932 р. Експерти НК РСІ, зокрема, вказували, що "мобілізація внутрі країни ефективної валюти відіграє колосальну роль...", що "побутове золото...необхідно зібрати за допомогою системи "торгзину" і направити на службу інтересам пролетарської держави".

Чи випадкові ці дати і директиви? Ми співставили по часу і змісту різні постанови та інші документи щодо організації-розширення мережі торгзину в Україні з постановами партії щодо організації геноциду голодом (про посилення хлібозаготівель, про "три колоски", про недопущення будь-якої торгівлі продуктами в селах, про боротьбу з "саботажниками" і т. д.). І вжахнулися: ці документи виходили та діяли абсолютно узгоджено і синхронно! За принципом: 1) партія забирає в українського селянина весь хліб; 2) торгзін забирає в нього все золото і гроші! Далі, аналіз власне організації роботи партії і торгзину додав ще пункт 3): але зробіть все так, щоб хохли все-одно не вижили.

В обмін на обрядове золото селяни отримували товарні ордери (бони), з 1933-го р. – так звані заборні книжки, які вже потім отоварювали на продукти. Цей процес затягувався нерідко до двох місяців і отоварювати бони чи заборні книжки вже було нікому. Існувала навіть таємна інструкція: "не давати обіцянок покупцям на швидке одержання продуктів". Очевидці свідчать, що випадки смертей голодуючих прямо у кілометрових чергах за хлібом або й відразу після отоварення були масовими.

Послухаємо їх: Ніна Перепада: - Кожного ранку, будучи семирічним хлопчиком, Юрій Перепада спостерігав таку картину: по Хрещатику кілька разів на ранок їздили вози, запряжені кінями; в них було по чоловіку, а двоє йшли пішки. Завдання їх полягало в тому, що вони ... повинні були очищати вулицю від трупів, або ще живих людей, що дуже близькі до цього стану. Двоє піднімали трупи і клали їх у віз, накриваючи рожею. Діти й дорослі проходили по вулиці у своїх справах, просто оминаючи ще не підібрані трупи. Розповідали, що тіла звозили у 3-й корпус "Октябської" лікарні,.. складали ярусами, а звідти у такому стані везли на Байкове кладовище, де кидали в ями і посипали хлоркою.

Він пам'ятає, що у будинку на вулиці Пушкінській (№6 чи №8) був комерційний хлібний магазин, де хліб був за дуже високою ціною, проте черга коло нього тягнулась аж до і через вулицю Прорізну. Часто люди помирали, просто стоячи в черзі за хлібом. (Український голокост 1932-33: Свідчення тих, хто вижив. – Том 2)

Галина Назаренко: - Звечора займали чергу на хліб-кирпичик, який був, як тирса. Вистоювали цілу ніч, а вранці формували десятки, по 10 людей пускали в магазин. В цій десятці один за одного тримались, щоб, не дай Боже, не дах Боже не втулився зі сторони. Мені часто приходилось бувати в таких чергах.

Золоті каблучки мами і батька з весілля мама здала в "Торгсин", за що отримала кілька кілограмів борошна і варила нам галушки. (Український голокост 1932-33: Свідчення тих, хто вижив: У трьох томах. / за ред. О. Ю. Мицика. – Том 2. – Київ: Вид. дім "Києво-могилянська академія", 2004).

Андрій Опанасенко: - В Києві бачив я конаючих мешканців навколишніх сіл, коли можна так назвати тих знедолених істот, що втратили від голоду людську подобу. Вони вже нічого не просили, а сиділи або лежали опухлими колодами під стінами будинків на Верхньому і Нижньому Валі на Подолі. Померлих звозили до Бабиного яру і там ховали. Привозили й напівживих, що вже там помирали. (Газета "Вечірній Київ", листопад 1998.)

Федір Довгодько: - Ми кололи лід на Дніпрі. Проїжджаючи набережною в бік Подолу, люди спостерігали страшну картину - на березі лежали десятки, сотні трупів. Багато людей падало прямо в нас на очі. Ніхто їх не забирав. (Голод-геноцид 1933 року в Україні... Млжар. Наук.-теорет. Конференція.: Мат.-лі. - Київ, Нью-Йорк, 2000.)

Лідія Кузнецова: - Очень хорошо мне запомнились очереди за хлебом. Иногда они тянулись до нескольких километров. Ещё солнце не встало, а очереди уже стояли. Те, кто занимал очередь ни свет ни заря, мог ли получить эти маленькие кусочки хлеба только поздно вечером. В основном приезжал люд из сёл... Помню, как люди из села получали этот кусочек хлеба, садились в уголок и умирали прямо там, на улице. (Український голокост 1932-33: Свідчення тих, хто вижив. – Том 2)

Часто біля магазинів торгзину на голодних селян чатували співробітники ГПУ, які заарештовували "золотовалютчиків", позбавляючи купленого хліба. Або й взагалі, людей просто гнали "в шию" чи закривали – для більшої гарантії їх кінця.

Галина Афанасьєва: — Я добре пам'ятаю, як уже восени 1932 року Київ був наповнений голодними й опухлими селянами, які свої нехитрі пожитки намагалися обміняти на хліб чи інші харчі. Особливо великий наплив голодуючих селян виник навесні 1933 року. Опухлими людьми й живими скелетами були заповнені всі сквери та вулиці міста. Пам'ятаю, особливо багато таких живих трупів було на Подолі, на вулицях Верхній та Нижній Вал, де було багато широких лав, на яких юрмилися сотні цих нещасних. Там вони сиділи, лежали й помирали.

Кожного ранку вулицями міста їздили підводи, на яких разом із візником був спеціальний підбирач трупів. Разом із ними, хто вже віддав Богу душу, підбирали й живих, в яких ще теплелося життя. Мервтих і ще живих звозили до церкви на Хоревій вулиці і там складавали нещасних. Навколо цієї церкви вирили

широкий і глибокий рів, в який періодично скидали трупи, якими наповнювалася церква...

На вулиці Верхній Вал у ті роки був хлібний магазин, в якому продавали хліб за комерційною ціною... На руки продавали лише по 1 кг. Оскільки хліба для киян за картками було недосить, за комерційним хлібом утворювались величезні черги ще вчора. Міліція розганяла черги й обезсилених від голоду людей заганяла в церкву і там залишала. Там вони й конали...

В одну з таких міліцейських облав потрапила і моя мати Уляна Хоменчук, яку також міліція замкнула в церкві. Через дві доби відкрили церкву для звільнення від чергової партії трупів і поповнення новими жертвами. Але мати ще була живою і врятувалася від цього сатанинського конвеєру смерті. У нашій родині опухлих не було, тому що ми жили на Трухановім Острові і вся сім'я заготовляла дрова, які човнами переправляли через Дніпро і продавали на базарах. Крім того, наша сім'я мала деякі золоті речі, які дісталися матері у спадок... Ці коштовності з охотою приймали торгаші в обмін на продукти... В "торгсинах" було досталь борошна, сала, меду, ковбас, консервів... В обмін на золоті прикраси ми отримували найдешевше кукурудзяне борошно, з якого мати випікала пиріжки й продавала їх на ринку, щоб прогодувати сім'ю. Так "крутилися" всі кияни, щоб не вмерти з голоду (Газета "Самостійна Україна", жовтень 1999.)

Та найбільше сприяв смертності селян, навіть "ошасливлених" торгшином, так званий "припек" - офіційно дозволений прибуток скупщика торгшину, тобто різниця між вагою золота, прийнятою від населення, та зданою у банк. Дуже часто приймали золото за однією масою і пробою, а платили і записували до реєстраційних актів зовсім інші.

"Припек" сягав кількох кілограмів, і за кожним грамом викраденого селянського золота було чийсь життя. Крім "припеків", отримуючи великі зарплати та продпайки, працівники торгшину все-одно займалися шахрайством, спекуляціями. Система торгшину платила громадянам значно менше за їхнє золото, ніж воно купувало на світових біржах.

Погоджуємося з д. і. н. В. Марочком щодо ще одного аспекту цих злочинних дій: побутове золото, яке ще називали "золотобрухтом", було особливо небезпечною цінністю, тому що його обрядово-побутовий зміст торкався святого: сімейних реліквій, нагрудних хрестів, весільних заручин, хрещення, їх оберігали, передавали від покоління до покоління, едаючи роди в націю та примножуючи духовність.

На жовтень 1933 р. в Україні діяло 263 магазини торгшину, кожен з яких мав мережу приймальних пунктів, лавок, відділень з осередками. Найбільше таких магазинів було в Київській обл. - 58, найменше - в Донецькій обл. (11) та Молдавській АСРР (5). На цю мережу поклали конкретні завдання по вилученню у населення золота, валюти та інших коштовностей, які не виконувалися через надмірність.

Масштаби "золотої лихоманки" по-більшовицьки відповідали "графікам" геноциду: якщо в 1931 році через систему торгшину до казни надійшло 6 млн., у 1932 р. - близько 50 млн., то у 1933 р. - 107 млн. валютних карбованців. З них 75,2% становили дорогоцінні метали - золото, срібло, платина. Так званий "золотобрухт" становив 38%, монети царського карбування -18% від загальної суми валютних надходжень. Якщо в 1932 році торгшину УСРР "заготовив" 21 тону золота (26,8 млн. крб.) та 18,5 тонн срібла (0,3 млн. крб.) від населення, то у 1933 р. - 44,9 тонн золота (58 млн. крб.) і 1420,5 тону срібла (22,9 млн. крб.).

Особливо невідомо було здавати срібло. Ціна на нього порівняно з дореволюційними роками впала втричі. За 1 г срібла селянам давали 1 крб. 25 коп., тоді як на Нью-Йоркській біржі - 1 крб. 80 коп. Від такої "дельти" прибутки партії були колосальні. Скупку діамантів уряд дозволив восени 1933 р., коли надходження золота до магазинів торгшину значно впало (все здали, та й нікому вже було здавати). В Україні діяв лише один пункт - у Харкові. За один карат діаманту з дефектами

торгшівські "фахівці" пропонували 12 крб., а за чисті - 260 крб. Згадаєтеся, чому і для чого зробили таку велику різницю? Тільки за чотири місяці діамантових операцій торгшін зібрав діамантів на 600 тис. крб. В 1932-33 р. за кордон відправили також різного антикваріату (твори мистецтва, старовинні коштовності) на суму 5,8 млн. інвалютних крб.

Торгшін не була єдиною машиною по забору цінностей у конаючого населення. Навряд чи хтось підрахує колись масштаби забраного у людей добра на нелегальних стихійних ринках, де ціни на хліб були в десятки разів вищі, ніж навіть у торгшинах. Чи просто пограбованого золота, яке владні рекетири викачувували в беззахисних селян-одноосібників. Типовий такий випадок описав інвалід війни Олексій Різник у статті "Золото для диктатури пролетаріату" ("Україна молода", 23.11.06, с. 11):

"В 1931-32 рр. було розгорнуто широкомасштабну державну операцію щодо господарів... Їх групами возили до Вінниці в тюрму. Забрали і мого батька... Коли їх привезли в тюрму, кожному назвали суму викупу свободи в золотих рублях... Заходили міліціонери в камеру, хапали за волосся заручників, які стояли поруч, і стукали голову об голову, вигукуючи: «О, дзвенить золото!» Відібраних забирали на тортури, били, ламали пальці, затискуючи дверима... доки людина не назве суму золота, що влаштувала катів... Брат сказав, що залишилось 35 (золотих - авт.) рублів. Міліціонери з радістю забрали ці гроші і відпустили батька".

Втомилися від цифр? Тоді на завершення дамо слово ще одному свідкові: Довгожителька Микал із села Пухівка на Броварщині: - Була весна 1933 року. Мені йшов вісімнадцятий рік, навчалася у Київському педтехникумі. Набір до техникуму був 99 чоловік, а закінчило тільки 33. А де ж 66? Померли, а хто пішов світ за очі. Ось іде урок математики, а Сахно Володя після нічної зміни на заводі "Укркабель" спить вічним сном на столі. Винесли ми його і поховали на Лук'янівському кладовищі. І так ішов день за днем. Харчувались у студентській їдальні на вулиці Дикій, там готували якийсь суп — одна горошина в тарілці, а решта вода... Давали нам по 150 грамів хліба на день. Одержиш ту картонку з талонами і молиш Бога, аби ніхто її не вкрав або не загубити. Підеш у магазин, візьмеш свою пайку, вкусиш і нема, наче й не їла.

Один епізод залишився на все життя у моїй пам'яті. Був урок воєнізації... — тактичні заняття... за містом, біля Лук'янівського кладовища. Сили не було, а командир заставляє бігати, і нас троє не побігло, а відійшли вбік... Був з нами хлопець з дитячого будинку — Костя. Ми його чекаємо, а він не йде. Підійшли до нього і вжахнулись... Він сидів біля ями, у якій було повно мертвих тілець дітей. Вони всі лежали в безладі: того рука, того нога, того весь тулуб показував, що їх звалили з підводи. Таких було сім могил... Це робилося вночі - привезуть, скинуть - і поїхали далі по людські душі.

Нас покликали воєнрук. А ми тремтіли й плакали, а особливо той хлопець з дитбудинку. Він сказав: "І мене жде така доля..." (33-й: голод: Народна Кн. — Меморіал. /Упор. Л.Коваленко, В.Маняк. Київ, 1991р.)

Якщо співвіднести число жертв українського голодомору із сріблом-золотом, викачаним імперським комунізмом з України в той час, вийде десь 5 інвалютних карбованців. Або 12 кг борошна. Така була ціна життя, вірніше, страшною смерті одного українця.

Якщо поділити ці майже 66 тонн золотих виробів і 1439 тонн срібних на нас суших, - вийде близько півтора грама золота і 31 грам срібла... До чого це? Та так, кожен подумає про своє.

Чи є ще місяця для могил на цвинтарі розстріляних ілюзій?

Олег Надоша, Володимир Гонський

Автори висловлюють подяку за допомогу при підготовці цієї статті доктору історичних наук В. Марочку, киевознавцю С. Вакулишину, кандидату біологічних наук Н. Суходольській, керівнику Київського "Меморіалу" ім. В. Стуса Р. Круцику та іншим небайдужим людям.

На "язике радних бєрьоз"

Слова пісні „Товариш Сталин, вы большой ученый, в языкознаньи знаете вы толк» знайшли своє вдячне втілення в особі Лукашенка. Колишній голова колгоспу вирішив взятися за білоруську мову і виправити усе, що на його простий мужицький розум недосконале, а точніше віддаляє її від російської.

Здавалося б, і чого то мене занесло аж у Білорусію, де бідоласна білоруська мова уже ледве дихає на ладан? А це я уявив собі усі наступні кроки нашого донецького уряду. Спочатку з „Універсалу” зникло слово „єдина” стосовно державної мови, а тепер уже наш універсальний Дон і не криється, що не за горами той історичний момент, коли російська мова стане другою державною. І всі ж ми розуміємо, що другою вона точно таки не буде, бо коли усі перші мужі гласяють на общепонятном, то й бути їй першою.

А там наш учений карась і за українську граматику візьметься, а то какаєсь вона дуже сложна, і слов у ній стільки, що друг Азаров – ну ніяк. А про Рината і говорить нема шо. Досить, шо він уже крім родного язика рускій язик виучив. От ще тільки трішки зачекати, коли у них конституційна більшість набереться, і піде діло, як маслу. А більшість буде зростати прямо пропорційно до грошової маси, яка буде вливатися у зал засідань ВР.

Президент тим часом на бадьорі заяви Дона товче воду в ступі, переконуючи нас у тому, що українська мова, як державна, альтернатив не має. Шкода тільки, що від цих замовлянь нічого у повітрі не міняється. А Президент, випустивши джина на волю, уже не в стані щонебудь змінити. Джин тихою сапою робить усе за планом і від своїх обіцянок перед електоратом не відмовляється.

І тут мене гризе одна річ. Я не дивуюся тим масам, які ми звикли називати електоратом і які у своїй переважачій більшості не читають демократичної преси, не мають доступу в Інтернет і володіють дійсними фактами, а не фантазіями. Я дивуюся тим дописувачам різноманітних сайтів, які твердять про якісь утиски для росіян, або про те, що є якась окрема „русскоязычна” культура і її, мовляв, теж треба плекати. Зрештою, про цю містичну „русскоязычну” культуру чули ми і з вуст Азарова, і з вуст Ганни Стеців, і з вуст Чорновола і навіть щось подібне намагався проплекати Янукович.

На жаль, фактів на підтвердження її існування ніхто з них так і не навів. А шкода. Я хотів би почути, наприклад, що представляє собою російськомовна українська література. Досі я знав тільки про авторів легкого жанру – детективу і фантастики. Правда, російські видавці чомусь майже кожного автора з України відразу змушують взяти російський псевдонім, а події твору кінце перенести на терени Росії. Так що говорити про причетність цих авторів до української культури якось не випадає.

А от скажіть мені, російськомовні друзі, де ваші андруховичі, забужки, жадани, дереші, прохаськи, іздрики і т. д.? Я називаю тут лише тих україномовних авторів, яких перекладають на Заході та, зрештою, і в Японії та в Росії. А що знає світ про українську російськомовну літературу? Нічого. Можливо, тому, що російськомовні регіони – це щось на зразок Спарті, яка не дала жодного філософа чи літератора, але давала добрих вояків та спортсменів. Там ніхто не зацікавлений у розвитку культури. І

ваш улюбленець Ахметов, святкуючи ювілей „Шахтаря”, не пошкодував двох мільйонів доларів на російських співаків, не запросивши жодного українського. Хоча у нас теж є співаки, що співають на „язике радних бєрьоз”. Чи знають про цей цікавий факт шахтарі? Сумніваюся. Але ви, сумлінні опрачі Інтернету, про це мусити знати. Чому ж не обурюєтесь?

Якщо російська імперська культура була справді великою потугою і мала кого протиставити усім нашим кобзарям і каменярам, то сучасна російськомовна культура України – це тільки фантом, тополиний пух. У минулому можна знайти зо два-три десятки відомих російських письменників, які певний час жили й творили в Україні, але ж вони не позиціонували себе як українські письменники і завжди належали російській літературі. Навіть улюблена поетеса Януковича тільки народилася в Одесі і ніколи з Україною себе не пов'язувала. Регіональні клікуші полюбують тицяти прихильникам єдиної державної мови у приклад двомовну Фінляндію і чотиримовну Швейцарію. Але є одна суттєва різниця між тим, що існує у цих країнах, і тим, що хочуть насадити у нас. Шведські митці Фінляндії не належать шведському мистецтву, а франкомовні та німецькомовні швейцарські письменники не належать французькій та німецькій літературі. І якби, скажімо, женевський банк на святкування свого ювілею запросив винятково французьких артистів, то був би неабиякий скандал. А

Якби певна група пікетувальників у Цюриху стояла під німецькими прапорами, то їх би арештували. У Швейцарії живуть не німці, французи та італійці, а швейцарці німецького, французького та італійського походження. Чи можна щось подібне сказати про росіян в Україні? Чи є вони українцями російського походження? Здебільшого ні. Українці російського походження не мали б носити портретів царя і Сталіна, вимахувати російськими прапорами і закликати „назад в СССР”.

Нічого подібного не дозволяють собі ані багатомовні громадяни Швейцарії, ані шведськомовні громадяни Фінляндії. Тому кількість державних мов не є для них небезпечною. У жодній європейській країні не було президента, чия б жінка розмовляла винятково іноземною мовою. А в нас був. У нас майже весь штат Кабінету міністрів розмовляє недержавною мовою. Подібного аналогу ніде у світі не знайдете. Я вже не кажу про судимості й інші делікатні речі.

На жаль, ані татарин Ахметов, ні росіяни Азаров і Ключев, ні Янукович, чие національне походження досить туманне, не є патріотами України. У них зовсім інші культурні запити і цінності, аніж у представників меншини будь-якої європейської країни. Це малоосвічена, безкультурна і позбавлена традицій орда варварів, яка цінить лише спорт, російські серіали про бандюків і пісенні вернісажі кобзонів і табачників. То чому дивуватися, що Ахметов перетворив донецький ботанічний сад на свою резиденцію? Гуни теж у церквах конюшні влаштували. Пальма Мерцалова – для варварів вершина мистецтва. І цю залізяку вони готові розтицькати геть по всіх містах і селах України й бажано на місці усіх інших пам'ятників.

Уже зараз найгучніший рупор „русскоязычних” мадам Вітренко волає про те, що пора усі пам'ятники зрадникам Мазепі, Чорноволу і героям Круг звести на смітник. Якщо

Чорнів зрадив СССР, то Мазепа і герої Крут є зрадниками для Вітренко тому, що зрадили не Україну, а... Росію! Правда, тут неістова Наташа передала куті меду, бо герої Крут полягли, захищаючи Київ від банд Муравйова. І спеціально для російськомовних нагадаю, що більшовики тоді розстріляли у Києві, окрім українських патріотів, чотири тисячі російських офіцерів. Цікаво, якими словами вона б назвала російських генералів Юнакова, Алмазова, Дельвіга, Іванова, Грекова, які перейшли на бік армії Української Народної Республіки і боролися проти більшовицької навали? Ось ці росіяни, генерали царської армії, зуміли стати УКРАЇНЦЯМИ, а представники донецького клану ніколи ними не стануть. Чому? Та тому, що названі генерали були представниками великої російської культури. Цього не можна чекати від представників безкультур'я.

Наївний Ющенко, намагаючись прихилити донецьке серце Януковича до українства, усіяко намагається його втягнути у різні національні святкування, як от організоване покладання свічок до пам'ятника голодомору. Ви бачили з якою страдницькою міною на обличчі ніс свою свічку прем'єр? Збоку глянувши, можна було подумати, що то він і був причиною голодомору.

Можливо, Президент на цьому не зупиниться, а спробує задемонструвати прем'єрові свої унікальні трипільські черепки, а, може, ще й гопака станцює: „Дивись, Вітя, це ж наше! Українське! Ану, Катрусю, неси ще вареників! У трипільській макітрі неси! Та шкварок, шкварок побільше! Плюнь, Вітя, на пельмені, бліни і магушку Расею, бо сало – це наше усе. Стань, Вітя, українцем і полюблю я тебе, як брата”.

„А на фіга?” – питає Вітя.

„А інакше ж не полюблю!”

„Ну й плевать. Скільки там тобі ще лишилося до конституційної більшості?”

І не знайде Президент, що відповісти.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

мовою на всій території навчальних закладів, не дозволяється проводити масові заходи російською мовою і навіть розклеювати оголошення російською мовою у громадських місцях.

Як відомо, живих і гострих інтерв'ю українським мас-медіа Янукович не дає уже багато років – замість цього він, наприклад, на правах реклами розміщує у різних виданнях підготовлені його піар-службою тексти. Але цього разу, відзначаючи свої сто днів перебування при владі, замість робіт відповідав лояльній до нього газеті "2000" сам Януковича. І його фрази, сказані на питання про підготовку нового Майдану, мають особливу цінність – вони сказані

Януковичем щиро. І тому є ще більш небезпечними. "Загалом-то я нікому б не радив гратися з цими справами (організацією вуличних протестів проти Януковича). Нікому. Навіть найсміливішим не радив би з цим жартувати. Тому що відповідь може для них бути несподіваною. Адже ми вже не ті, що були в 2004 році. Вже усі надивилися на те, що за минулий дворічний період часу було зроблено? Я не буду коментувати. Але хочу сказати тільки одне. Усі, хто заважає якимсь чином роботі уряду, повинні розуміти: вони фактично заважають українському народові спокійно і стабільно жити. І заважають розвивати країну. Про це вони повинні знати. І я не раджу нікому заважати нам. Розумієте? Ми готові співпрацювати з ким завгодно — з опозицією, з союзниками, поєднувати людей. Готові слухати критику і нормально до цього ставитися. **Але заважати нам працювати — нікому не раджу**". Ось так сказав Янукович.

Maidan.org.ua
Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

Незабаром росіянам розкажуть, як невдячні українці гноблять їх мову

Знімальна група інформаційної програми "Час" російського телевізійного каналу "Перший канал" має намір вивчити ситуацію з функціонуванням російської мови в Івано-Франківську. Журналісти планують зустрітися з депутатами попереднього скликання Івано-Франківської міськради, які ухвалили 9 червня 2004 року програму функціонування української мови у місті на 2004-2007 роки. МЗС Росії виступило із заявою про те, що Москва не має наміру більше ігнорувати випадки дискримінації російської мови в Україні. "Але особливо не дають спокою російській мові місцева влада деяких західних регіонів України. "Закручування гайок" щодо російської мови торкається тут не тільки традиційної сфери офіційного спілкування, але й побутового", - йдеться в документі. У ньому відзначається, що так, наприклад, в Івано-Франківську, відповідно до виданого міською владою розпорядження, відтепер заборонено говорити російською

Українська радіопрограма в Оттаві
 П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку
 А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com
Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини для громади

Український рахунок за Голодомор

Не секрет, що в Росії існує перелік “гуманітарних” питань, які час від часу “піднімаються на щит”, коли необхідно загострити українсько - російські взаємини. Донедавна до найгостріших належали: питання про надання російській мові статусу державної на території України та недопущення державного визнання боротьби ОУН і УПА. Віднедавна додалося ще одне: Російська Федерація на офіційному рівні заявила про свою незгоду із намірами української влади визнати Голодомор 1932-1933 років геноцидом української нації.

Зокрема із відповідною заявою вступило Міністерство закордонних справ Росії. Суть чергового “протесту” Кремля зводиться до двох тверджень: по-перше, Росія заперечує проти визнання Голодомору геноцидом українського народу; по-друге, як стверджується у заяві, “Голодомор навряд чи коректно розглядати лише стосовно до України, оскільки мова йде про похмуру сторінку в нашій загальній історії. Жертвами політики тих років стали громадяни багатьох республік колишнього СРСР”. Характерно, що тема українського Голодомору стала предметом перемовин, які нещодавно відбулися у Києві за участю російського міністра закордонних справ Сергія Лаврова. Так, у ході зустрічі з головою Верховної Ради Олександром Морозом пан Лавров констатував, що у стосунках між двома державами існують дві гострі проблеми: Голодомору і взаємного використання мов. Ця ж тема піднімалася під час зустрічі російського міністра із Президентом Віктором Ющенком. На брифінгу для журналістів радник глави держави Сергій Чалий повідомив, що російський гість заявив про розбіжність у поглядах щодо Голодомору, яка існує в Росії та Україні. Він також наголосив, що Президент Ющенко висловив здивування з приводу нерозуміння російською стороною важливості для України питання Голодомору.

Що сталося? Чому офіційна Москва так несподівано гостро реагує на проблему, яка начебто її не стосується? Щоб відповісти на ці запитання варто бодай коротко пригадати історію, пов’язану із кроками нашої держави та світової спільноти, спрямованими на визнання Голодомору. Вперше на офіційному рівні це питання було піднято у стінах нашого парламенту в листопаді 2002 року, коли Верховна Рада ухвалила постанову “Про 70-ті роковини голодомору в Україні”. З того часу тема Голодомору не сходить з порядку денного.

Вже у травні 2003 року парламент прийняв “Звернення до українського народу” в якому Голодомор 1932-1933 років визнано актом геноциду. За відповідне звернення з другої спроби проголосувало 226 депутатів, “Голодомор 1932-1933 років, який став нелюдським способом ліквідації мільйонів українців, є підтвердженням злочинної сутності тодішньої влади, - зазначено в зверненні. – Ця трагедія протягом багатьох десятиліть замовчувалася”. Народні депутати наголосили, що Голодомор був свідомо організований сталінським режимом і повинен бути публічно засуджений українським народом. Тоді в знак протесту парламент покинула найпопулярніша проросійська сила – фракція КПУ. Але антиукраїнський демарш комуністів не спинив лавини міжнародного визнання однієї з найбільших катастроф людства. На сьогодні Голодомор визнали десять іноземних держав, серед яких Австрія, Естонія, Італія, Канада, Литва, Грузія, Польща, США, Угорщина, Аргентина. До голосу історичної справедливості приєдналася Парламентська

асамблея ради Європи. За відповідне рішення проголосували 85 депутатів, які своїми голосами солідаризувалися із згаданими країнами, що засудили злочин комуністичного режиму вчинений проти українського народу.

Тим часом Президент України Віктор Ющенко вніс до парламенту як невідкладний проект Закону “Про Голодомор 1932-1933 років в Україні”, яким Голодомор кваліфікується як геноцид української нації, а також забороняється його заперечення; гарантується державна підтримка у проведенні досліджень та здійснення заходів з увічнення пам’яті жертв Голодомору на основі державної програми, яка затверджується

Кабінетом Міністрів. Крім того, у разі прийняття Верховною Радою цього проекту Закону буде встановлено адміністративну відповідальність за публічне заперечення Голодомору. В ім’я правди треба сказати, що міжнародне визнання українського Голодомору не завжди було безхмарним. У свій час міністр закордонних справ України Борис Тарасюк намагався внести до порядку денного засідання ради міністрів країн СНД питання про визнання Голодомору геноцидом. Проте вимогу українського міністра більшість учасників наради проігнорували. Голосування показало, що лише три країни підтримали Україну, це зокрема Грузія, Молдова та Азербайджан. Натомість “проти” голосувала Росія, Білорусь, Киргистан, Таджикистан й Узбекистан. Утрималися Казахстан, Вірменія та Туркменістан. Іншими словами, “українську позицію” не сприйняли держави, які перебувають у прямій економічній й політичній залежності від Москви. Наведена хронологія яскраво свідчить, що невинно наближається час, коли Україна та світ визнають не просто Голодомор 1932-1933 років (це очевидний факт, підтверджений історичною наукою та свідченнями мільйонів жертв), але й іншу об’єктивну реальність: у страшному злочині проти українського народу винен комуністичний режим Радянського Союзу, спадкоємцем якого є Російська Федерація. Саме тому офіційний Кремль так наполегливо намагається всіляко протидіяти процесу визнання Голодомору, мотивуючи це тим, що від його наслідків постраждала не лише Україна, а й інші колишні сателіти Радянської імперії.

Можна легко спрогнозувати подальші кроки Росії у цьому напрямку, оскільки політика Кремля щодо України, ніколи не була оригінальною. Очевидно, що надійним союзником Москви у цьому питанні стане “п’ята колона”, яка останнім часом набирає сили. Скажімо, на переговорах С. Лаврова з О. Морозом, останній повністю пристав на позицію російської сторони, повторюючи за нею твердження, що голод торкнувся не лише нашої держави, а його “жертвами були як жителі України, так і жителі Поволжя й інших територій Радянського Союзу”. Таким чином український спікер у кращих традиціях доморощених хохлів, намагається прив’язати питання Голодомору до російської позиції, суть якої полягає в одному: уникнути міжнародного осуду за скоєний злочин проти України.

Чи може Росія чинити по-іншому? Так, якщо стане на шлях європейських підходів до вирішення подібних проблем, тобто вибачиться перед українським народом. Однак, погодьмося, сьогодні у це слабо віриться. А тому не за горами той час, коли український рахунок за Голодомор таки буде пред’явлено Росії.

Богдан Червак

ЛЮДИНА, ШО ЗАБАГАТО ЗНАПА

В Оттаві за сприяння Інституту Східних студій ім. А. Шептицького при університеті Св. Павла відбулася зустріч з британцем Найджелом Коллі – письменником і незалежним дослідником, який також є племінником журналіста Гарета Джонса, котрий вперше написав правду про Голодомор в Україні і заплатив за це своїм життям.

В березні 1933 року молодий журналіст Гарет Джонс з Веллсу, вийшов з потягу Київ-Харків на маленькій станції серед степу. Ця перерва у подорожі не була дозволена, навіть більше – суворо заборонена. Знав про це і сам Гарет Джонс, як писав в одній із своїх статей: “Я твердо вирішив побачити на власні очі як насправді живуть селяни. Це тяжке завдання, бо журналістам заборонено відвідувати села. Єдине, що можна зробити, це купити квиток до одного з великих міст, а тоді таємно на підорожі вийти з поїзду”.

Те, що побачив в українських селах Гарет Джонс, глибоко вразило його. “Село зустріло мене неприродною тишею, я довго блукав, поки натрапив на живу душу”, – правдиво передає гнітючу дійсність Гарет Джонс. Напівпорожні села, люди, що ледве пересувалися, опановані однією думкою – де знайти кусень хліба, напівживі діти із спухлими животами та благаючими очима. Страшне слово ГОЛОД звучало з уст невинних жертв... “Мене мучило питання, - писав Гарет Джонс, - чому можливо, щоб люди вмирили з голоду в одній із найбагатших сільськогосподарських країн світу? Я питав селян

— звідки голод? Селяни відповідали: “Це не вина природи, це вина комуністів. Комуністи зробили з нас рабів”.

29 березня 1933 відразу ж після повернення із Советського Союзу Гарет Джонс дає в Берліні прес-конференцію викриваючи голод, як рукотворний злочин. Подано також звіти у “Вечірніх Вістях” (Evening Post News Service) на всій території ЗСА про жакливу трагедію українського села. Серію статей Гарета Джонса про голод в Україні друкує «Hearst press».

Викривальні статті Гарета Джонса вмиль зруйнували всю систему брехні, яку поширювала на Заході могутня машина пропаганди советського режиму. Адже в статтях Гарета Джонса вперше прозвучала правда. Комуністична влада Советського Союзу почала запекло оборонятися. Ім'я журналіста було включене в “чорний список” ОГПУ, його звинувачували в різних злочинах, включно із шпигунством, йому було суворо заборонено в'їзд до Советського Союзу. Преса обзивала Гарета Джонса брехуном, а комісар закордонних справ СССР Літвінов вислав спеціальну телеграму протесту до Лондону. Гарет Джонс не сприймав серйозно тих погроз і звинувачень, він писав правду і думав, що йому немає чого остерігатися. Та він помилявся...

В липні 1935 року Гарет Джонс разом із німецьким журналістом д-р Гербертом Мюллером вирушають в Північний Китай та Монголію. В листі додому Джонс переконував батьків

в тому, що подорож цілком безпечна. Але невдовзі обидвох журналістів викрадають “бандити”, німця випускають через два дні, а тіло Гарета Джонса знаходять через два тижні. Гарет Джонс лише кілька днів не дожив до свого тридцятиліття...

Можливо, таємницю смерті визначного журналіста буде розкрито. Нещодавно в Британському Національному Публічному Архіві відкрито документи, які ясно вказують на те, що вбивство Гарета Джонса в 1935 році це справа рук НКВД. Це - помста сталінського режиму за правду про злочин Голодомору. Як зазначив на своїй зустрічі Найджел Коллі – історія з його дядьком та минулотижневий сумний кінець Литвиненка в Лондоні мають спільні корені. Імперія зла далі жива.

ТУК-ТУК, МИ ДО ВАС З ОБШУКОМ

Знаєте, скільки разів у минулому році держава обшукувала помешкання своїх громадян?

Державна судова адміністрація повідомляє (лист №14-5322/06 від 05.09.06) на запит майданівця: "Протягом 2005 року місцевими загальними судами було задоволено 45 тис.986 подань слідчих органів про проведення обшуку житла чи іншого володіння особи, а протягом першого півріччя 2006 року - 20 тис. 94 подання".

РОСІЯ РОЗПОЧИНАЄ ІМІГРАЦІЮ СПІВВІТЧИЗНИКІВ ІЗ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ

Державна програма «Сприяння добровільному переселенню в Російську Федерацію співвітчизників, які проживають за кордоном» почне працювати з нового року: у листопаді ми почнемо приймати заяви від бажаючих скористатися цією програмою, – повідомив Генеральний консул Російської федерації у Львові Євгеній Гузєєв. «Вже зараз до нас звертаються десятки росіян. Державна виділяє кілька мільярдів рублів під цю програму. Програмою забезпечується безкоштовний перевіз багажу, безоплатне тимчасове житло (людина оплачуватиме лише компослуги), потім людям надається іпотечний кредит під дуже малі відсотки на великий термін для будівництва житла, надається робота. Державна гарантує, що людина, яка приїде у певний проміжок часу, не сплачуватиме податки. Для таких людей діятиме спрощена процедура прийняття громадянства Росії. Я думаю, що цією програмою скористається кілька мільйонів людей – росіян з усіх країн світу. Програма розрахована на усіх співвітчизників в усіх країнах світу. Відносно України і Західної зокрема, мені важко оцінити, у що це виллється. Люди повинні зрозуміти, де вони хочуть жити, і якщо ми надаємо кращі умови, думаю, що частина людей приїде в Росію», – говорить Генконсул. Ну що ж – широкої дороги...

ПЕРЕСІЧНИЙ УКРАЇНЕЦЬ ЧИТАЄ ОДНУ КНИГУ ТРИ РОКИ

«Щороку на душу населення в Україні видається 0,3 книги. І це при тому, що на 100 тисяч населення є реальна потреба у виданні 80 найменувань книжок, – у нашій державі видається лише 30. Враховуючи це, статистика свідчить: пересічний українець читає одну книгу три роки». Про під час Бізнес-форуму видавців, котрий відбувається в межах XIII Форуму видавців у Львові, розповіла президент Форуму Олександра Коваль. За словами О. Коваль, єдиною ознакою книжкового ринку в Україні є його невідомість. «Відсутня статистика, видавці не знають своїх читачів, а читачі – не знають, що їм пропонує той чи інший видавець. Книжковий ринок у нашій державі не росте і не розвивається. Окрім цього, видавці, як правило, обирають державне замовлення», – зазначила вона.

«Що стосується перекладених українською мовою іноземних книжок, минулого року їх в Україні видано лише 800 найменувань. Для прикладу, у Південній Кореї ця цифра становить 14700», – повідомила О. Коваль.

Буденні роздуми про небуденні дні

В листопаді в нашому календарі День Голодомору. Водночас у Росії – День національної єдності, державне свято, покликане замінити собою “красний день календаря”. Пригадую останнє відзначення нашого Дня незалежності. Біля Донецька розбився російський літак – і заплановані урочистості скасували. Безумовно, співчуваючи близьким і друзям передчасно загиблених (ззадалегідь пишу цей дисклеймер, щоб можлива дискусія не зводилася на манівці негуманності, нехристиянськості тощо), гадаю, наша влада мала б поставитися до подій навколо “Русского марша” в Україні принаймні з таких самих позицій, як і тоді, коли скасовувала акції до Дня незалежності. У нас траур. Ми сумуємо за 10 мільйонами загиблених співвітчизників. Походи – тільки зі свічками, із церкви і на цвинтар. Крапка.

На жаль, нічого такого від влади ні на місцях, ані в Києві ми не почули. Ну, на місцях, то в деяких із них і не варто було б сподіватися почути. Попри помітну присутність галичан у нинішній владній політичній силі України – Партії регіонів, – ні Черновіл, ні Герман, ні Писарчук не змінять її неукраїнської суті та неукраїнського способу політичного думання. Тому регіоналі в Одесі, і в Сімферополі залюбки дозволять хоч навіть танці з феєрверком, навіть якщо на календарі національний траур.

Але є ще й гілки та гілочки влади, які декларують свою українськість. Є Президент, який “примусив” тих самих регіоналів, ще й разом із комуністами, підписати Універсал. То що, марші на костях Голодомору співзвучні з духом і буквою Універсалу? Але чомусь мовчить Президент, хоч і його родина зазнала винищення голодом. Чому – не знаю. Але знаю, що “маємо те, що маємо” – “тому що” мовчить. Із таких мовно-політичних кубиків складається наша сьогоднішня політична ситуація в державі.

Мовчить і наша місцева, львівська облрада, єдина, яка намагалася на рівні ухвал сесії пояснити Президентові, що при такій політичній технології укладання угод коаліція закінчиться тим, чим вона зараз і завершилася. Можливо, бо втомилася доводити, що біле є білим, а чорне є чорним. А може, в суті чергових етапів з’їздів оновлення НСНУ ніколи задуматися над подіями в національному контексті. Але колись у львівських політиків був рефлекторний підхід до національних проблем: якщо ми про це не подумаємо, то хто ще в Україні лупатиме цю скалу? Нині рефлекторність інша, приземлена. Тому заявив є, а, скажімо, книжечки про УПА в нашому, а не луб’янському розумінні, в кожній дитячій бібліотеці Сходу немає. Якщо далі йти цим шляхом, то місією Львова буде стряпати політичне повітря – і не більше.

Можливо, та наша “проукраїнська” влада стримувалася, бо сніг упав, газ – із Росії, ціну піднімуть – і замерземо? Але річ у тім, що “Русский марш” заборонили мерії Москви та Петербурга, та й немало інших російських міст, лише в Іркутську він був легальним. У Росії з нацистськими гаслами виходити на вулицю нелегально, а в нас? Які дипломатично негативні наслідки могли б бути для України в стосунках із Росією, якби наша влада заборонила те, що заборонено в Росії? Не розумію я цією дипломатичною логікою, але розумію, що коли Росія звернеться до нас із дипломатичною нотою, що це неправильно, щоб Голодомор припадав на їхнє державне свято, то наша влада подумає й погодиться. Згідно з духом і буквою постанов, які скасовували урочистості Дня незалежності 2006.

Є лише невеликий нюанс. Легітимність влади має одну дуже суттєву складову: відчуття спорідненості представників влади і народу. Це сув’язь, подекуди важливіша для управління державою, ніж репресивна сила армії, поліції, спецслужб. Бо вояк – теж член суспільства, і коли в ньому обривається ця духовна сув’язь із владою, він вкладає в цівку карабіна квітку і розриває зовнішні атрибути своїх зв’язків із нею. Я не очікую в

Україні близької революції, але очікую – рано чи пізно – виборів і намагаюся зрозуміти, завдяки чому ця влада намагатиметься отримати підтримку? Ми ж нічого не забуваємо: ні “Бандитам – тюрми!”, ні “Не зрадь Майдан!”, ні широкої коаліції, загорнутої в Універсал (чи, може, правильніше – підтерто?). Можливо, ми не розуміємось, тому що живемо в різних країнах. Та, що владна (Україна), має своє розуміння підстав для національної єдності, з ким і на ґрунті чого єднатися. Можливо, тому ми так довго не могли відстояти свою державність і з такими труднощами творимо її сьогодні.

Ярослав Сватко

Прем’єра документального фільму "Назви своє ім'я": дружина президента не стримувала сліз

Стівен Спілберг і Віктор Пінчук зняли півторагодинний документальний фільм "Назви своє ім'я". В основу стрічки режисера Сергія Буковського лягли відео-інтерв'ю, зібрані американським інститутом Фонду Шоа в Україні. З 1996-го до 1999 року в Україні більш ніж 3400 тих, хто пережив Голокост, й інші громадяни надали свої свідчення. Інтерв'ю фільмувалися на відео місцевими інтерв'юєрами та відеооператорами у багатьох містах України, зокрема в Києві, Одесі, Дніпропетровську, Балті, Бердичеві, Чернівцях,

Донецьку, Харкові, Могилеві-Подільському, Сімферополі, Вінниці, Запоріжжі та Жмеринці. Українська колекція переважно містить спогади жидів, які вижили, але включає також і спогади вцілілих свідків Єгови та циган, як і визволителів, рятувальників, тих, хто надавав допомогу переслідуванню, а також політв'язнів. Більшість інтерв'ю було взято російською мовою, деякі записано українською, англійською, угорською, польською, циганською та їдиш. Фундацією Shoah, що є виробником фільму, американський режисер і продюсер Стівен Спілберг заснував 1994 року, після фільмування "Списку Шіндлера". Її повна назва - "Фундація візуальної історії тих, хто пережив Шоа" ("шоа" в перекладі з іврити означає "катастрофа"). Мета створення Фундації - запис на відео та збереження цих важливих свідчень. Фундація збрала вже близько 52 000 записаних на відео свідчень у 56 державах 32 мовами. Головною своєю місією сьогодні вона вважає подолання упереджень, нетерпимості і ксенофобії - а також спричинених ними страждань - через просвітницьке використання візуальних історичних свідчень фундації.

З українського боку виробництво фільму "Назви своє ім'я" підтримав Віктор Пінчук, один із найбагатших українських

бізнесменів єврейського походження і зять Кучми: "Для мене честь мати змогу підтримати роботу Фундації Shoah. Молоді люди в Україні й в усьому світі повинні побачити й почути жахаючу історію Шоа в Україні від тих, хто пережив це, і вони повинні побачити й почути це не тільки в цьому поколінні, а й у майбутніх". Презентація стрічки

викликала синхронний ажіотаж в рядах українського керівництва – захід в Жовтневому палаці відвідали президент Ющенко, прем'єр Янукович і спікер Мороз. Але ці гості з'явилися перед публікою за кілька секунд до початку фільму. За їх відсутності в центрі уваги перебував колишній президент Кучма. Дехто, щоб потиснути Кучмі руку, спускався з гальорки. Кучма розцілювався з кримським комуністом Леонідом Грачем.

Найцікавіше почалося, коли до зали зайшли VIP-гості: Ющенко в супроводі дружини, а Янукович – Мороза. Чинний президент зайняв місце біля режисера фільму Сергія Буковського. Ющенко так і не підійшов привітатися з Кучмою. Януковича пліч-о-пліч з Морозом посадили через прохід від Ющенка. Недружне рукостискання прем'єра з Кучмою видали їх конфлікт – Янукович не пробачив дій экс-президента під час помаранчевої революції. Холод ненагрітої зали відчувався і у доволі стриманих стосунках між головним подружжям України. Перед тим, як погасло світло, Катерина Ющенко погладила чоловіка по спині, але він ніяк на це не прореагував. Так само Віктор Ющенко навіть не робив спроб заспокоїти дружину, яка проплакала весь фільм.

"Назви своє ім'я" шокує після п'ятнадцятої хвилини, коли свідки Голокосту розповідають про пережите. Можливо, пік психологічного навантаження у всьому фільмі – це кадри, коли пенсіонери, щоб якось вижити, зрізають тупими ножицями цибулю, яку вирощують на підвіконні. У цій залі було достатньо людей, які мали б опустити очі в цей момент.

За словами Пінчука, він не розраховує на комерційний успіх стрічки, і збирається передати її в усї учебові заклади. "Один

український бізнесмен-депутат сказав мені: "Хочу купити в тебе права для показу фільму в кінотеатрах, трансляції по обласному телебаченню та для демонстрації в школах". Я відповів: "Супер, це буде для нас великий успіх і ми це зробимо безкоштовно", - розповів Пінчук. За інформацією "Української правди", людина, яку він мав на увазі – це член БЮТ Олександр Фельдман.

На питання з залу до Пінчука, чи не треба зняти такий самий фільм про Голодомор, Ющенко почав аплодувати. Зять Кучми сказав, що готовий підтримати – і не тільки це, але і стрічку про Чернобиль. Президент досидів до кінця та навіть особисто поговорив з деяким свідкам Голокосту.

Кому потрібен український інтелект

Патріотично налаштовані українці здавна з підозрою ставилися до будь-якої дружби з Росією. Адже вона була прикладом не того, якою справді повинна бути дружба між народами, а швидше того, якою вона бути не повинна. У дружніх обіймах російського ведмеда українцям було дуже легко задихнутися. Від часу приєднання України Росією „теплота братніх” російських обіймів відчувалася постійно. Ставлячись до України як до колоніальної країни, Росія видоувала звідси природні та інтелектуальні ресурси. Нині

важко собі уявити, з чого би вийшла російська література, якби не було „Шинелі” Гоголя, або якою була би російська музика без напівукраїнця Петра Чайковського. Щобільше, маючи стільки українців, які пішли служити російській культурі, Москва не цурається привласнювати собі і тих, хто її культурі ніколи не належав. Відкрийте першу-ліпшу енциклопедію і ви переконаєтесь, що один із найвидатніших скульпторів минулого століття, уродженець Києва Олександр Архипенко, який все життя прожив за кордоном, де завжди ідентифікував себе як свідомий українець і брав участь в діяльності українських культурних товариств там трактується як російський митець. Що там казати, українським інтелектом Росія масово користується і нині, позаяк значна частина російської естради, акторів, вчених, політиків мають українські корені. І хоча цей процес після виникнення незалежної України зупинився, чипринаймні набув значно менших обертів, є побоювання, що невдовзі він знову може запрацювати на повну силу. Підстави для таких побоювань, висловлених рядом українських Інтернет-видань дав не хто інший, як модний і трохи епатажний російський політолог Станіслав Белковский. Відкриваючи у Києві Інститут національної стратегії, який стане філією однойменного російського інституту Белковского, політолог заявив, що київський інститут сприятиме формуванню Єдиного інтелектуального простору між Росією і Україною, а також допомагатиме виробляти національну стратегію України. Ще більшу підозру викликала заява Белковского, про те що Росія потребує „імпорту інтелектуалів” з України, який, слід зрозуміти, власне, і мав би забезпечити філіал його інституту в нашій державі.

Володимир ХРУЩАК

Вітренко заявила що українська мова є «мовою худоби»

Про це вона заявила під час словесних дискусій біля пам'ятника Леніну у Києві, навпроти Бессарабського ринку. Її роздратував один із перехожих, який був одягнений у вишивану сорочку і наклеїв на кашкет емблему з тризубом. Вона заявила що це «деревенський мужичок с села», а мова, якою він розмовляє є «языком скотов». «Деревенський мужичок» виявився науковцем-медиком із Данії Петром Кузьмою-Балицьким, який перебуває в Україні на запрошення українського уряду. Пан Балицький також повідомив що «жіноча бригада» прихильників Вітренко була добряче напідпитку, і дихаючи перегаром намагалася плювати в «політичних опонентів». Щодо запаху перегару у самої пані Вітренко в добродія Кузьми-Балицького інформації немає, оскільки вона його облаювала на відстані.

...Боже збав, великим гріхом було б ставити під сумнів історичний факт як самого Голодомору, так і варварську ідею геноциду, якому було піддано націю, до якої автор належить. Навіть більше: автор не перестає пишатися тим, що він є українцем. Навіть після того, як з'ясувалося, що його нація не наймогутніша, не наймудріша, не найхоробріша, не найкраща в світі.

Але чи повинен українець пишатися тим, що його нація нездатна була на організований колективний опір, коли відбирали останню їжу в її дітей, які згодом повільно вмирили на руках у своїх батьків?!!

Ні, автор розуміє, що конформізм, нездатність протистояти чужій волі та силі, то остання й крайня форма фізичного виживання людини та нації. І мушу визнати, що моя нація вижила саме завдяки цій не найкращій своїй якості. Чи мала вона інші якості для виживання? Так, мала: сміливість, готовність до самопожертви, гордість, мужність, військовий талант. Але всі ці чудові риси грубо та цинічно впродовж віків були перекреслені іншими...

Віктор Мороз, журнал "Політика"

Що насправді сказав Путін?

Під час останнього спілкування Володимира Путіна з російським народом російському президенту задали 2 мільйони питань, але відповів він на кілька десятків. Підозрювати експромт було б наївно, і тому дослідити відповіді Путіна буде дуже незайвим для розуміння російської політики щодо України. Отже, що всі ці заяви зрештою означають?

По-перше, заяви Путіна у їхньому відношенні щодо України, по-суті, скандальні. Російський президент двічі на сторінку тексту поставив під сумнів суб'єктність України, заявивши, що Росія може своїми військами, зокрема силами Чорноморського флоту, "запобігти іноземному втручання" на території України. Це означає, що Кремль публічно намагається представити Україну як меншовагтисну державу, менш повноцінну й дієздатну, ніж Росія.

Треба сказати, що Путін легко міг би припинити іноземне втручання у справі України, одним своїм наказом. Річ у тім, що досі жодна країна, крім Росії, не пред'являла територіальні претензії до України, не виказувала відкрито підтримку на виборах одній політичній силі. Саме структури Чорноморського флоту Росії були задіяні у внутрішніх справах України під час проведення антинатовських акцій у Криму цього літа. Саме Росія, всупереч міжнародним угодам, надає притулок особам, підозрюваним правоохоронцями України в скоєнні злочинів на території України. Лише 21 вересня РНБО України обговорило ситуацію з діяльністю на території Криму фінансованих з-за кордону організацій, що дестабілюють ситуацію та підігрують сепаратизм. Випади в бік України з боку Путіна уже мали місце в минулому. Рік тому Путін на одному з саммітів сказав, що України "тирить газ". Хоча після того російські офіційні особи калібром поменше заявляли, що в Росії ось уже понад п'ять років немає жодних претензій до України в сфері транспортування газу.

По-друге, Путін заявив, що російський флот на території України може відреагувати на "прохання українського народу". Як відомо, свого часу "народи" Фінляндії, Угорщини, Чехословаччини, Афганістану, країн Балтії тощо, дуже хотіли, щоб їхні країни окупувала Радянська армія. Принаймні, так повідомляв ТАРС, який точно знав, кого вважати народом.

По-третє, Путін зізнався, що реакція російських збройних сил на території України може бути спричинена проханням "українського керівництва". Кого Росія в разі потреби буде вважати "українським керівництвом" – президента Юшенка, прем'єра Януковича чи когось ще? Якщо вивчити історичний досвід, то можна припустити – кого захоче, того і вважатиме. У 1940 році Москва вважала легітимним керівництвом Фінляндії не президента цієї країни, а кілька знайдених в СРСР фінських забулдіг.

По-четверте, Путін признався, Росія не має наміру виводити свій флот із Криму і вже веде переговори щодо продовження його перебування на території України. Наскільки відомо, таких переговорів не веде ані президент, ані міністр закордонних справ. Хто може вести такі переговори в обхід легітимного керівництва зовнішньою політикою України, підказує сам Путін: уряд і "міністерський рівень". Як називаються такі переговори в обхід легітимних органів України, що керують зовнішньою політикою, мали б визначити компетентні органи України.

По-п'яте, Путін намагається легітимізувати статус Криму як "особливої території". Наостанок Путін вдався до чорного гумору. Він порекомендував Україні, те, від чого мало б стати

дибом волосся у кримських татар, зокрема порадив вирішувати міжетнічні проблеми в Криму з урахуванням "досвіду вирішення таких проблем у Росії". Кримські татари добре знають, як вирішуються міжетнічні проблеми в Росії – внаслідок одного такого "вирішення" в 1944 році загинув кожен другий татарин. Після 1994 року про методи вирішення міжетнічних проблем в Росії дізналися в усьому світі – станом на сьогодні з 1 мільйона чеченців убито понад 200 тисяч, десятки тисяч покалічено і 300 тисяч стали біженцями.

Щойно в Росії в день народження Путіна убили журналістку Політковську, а галеристу-політтехнологу Марату Гельману, у якого іноземець купив картину "Сині носи" із шаржовим зображенням Путіна, невідомі нападки зламали ніс. Цілком можливо, це всього лише збіг. Але реакція Кремля на конфлікт з Грузією, коли у відповідь на арешт шпигунів почалося переслідування за етнічною ознакою всіх грузинів на території Росії, включно з дітьми, ставить під сумнів політичну адекватність Москви.

Москва почуває себе на висоті, використовуючи енергетичну залежність Європи. Кремль не боїться західної громадської думки, бо ця думка вже гірше нікуди. Тим часом США серйозно загрузили в Іраку.

За таких умов тиск на себе зі Сходу Україна зустрічає розхристаною, не консолідованою, з велетенською кількістю діячів в уряді і владі загалом, які прагнуть на іншу сторону. Сказати, що така ситуація вкрай загрозлива і небезпечна для країни і народу – ще нічого не сказати.

Прямі цитати президента Росії Володимира Путіна: "Россия не стремится к досрочному выводу своего флота из Крыма, а договор до 2017 года, как вы знаете. Готова будет вести переговоры о продлении срока пребывания нашего флота... По поводу тяжелых процессов внутривнутриполитических, которые в Крыму происходят. И, когда я говорил, что Россия в случае необходимости и в случае соответствующей просьбы со стороны украинского народа и украинского руководства гарантировала бы хотя бы одно - невмешательство во внутривнутриукраинские дела, если у кого-то возникнет такой соблазн, то уверяю вас, присутствие российского флота не было бы лишним. Но это, прежде всего, выбор наших украинских коллег, наших друзей, наших украинских братьев. Я рассчитываю на то, что все эти вопросы мы сможем решать в ходе конструктивного диалога на правительственном уровне, на министерском уровне. Такие переговоры ведутся. Тем более, что доходы не маленькие Украина получает от пребывания российского флота, я имею в виду и аренду, и создание рабочих мест, о которых вы сейчас сказали, в том числе, и в судоремонтном деле. Вообще, это сотрудничество носит исключительно позитивный характер и способствует укреплению дружбы, сотрудничества и доверия между народами России и Украины.

Что касается Крыма, то это конечно особая территория. Мы знаем, как складывалась судьба Крыма а на протяжении предыдущих столетий, мы прекрасно с вами осведомлены о том, что происходило на рубеже 90-х годов, начала 90-х годов, как складывалась судьба Крыма в связи с развалом Советского Союза. Сегодня нужно исходить из реалий, которые сложились на сегодняшний день. Крым - это часть Украинского государства и мы не можем вмешиваться во внутренние дела другой страны. Нужно отдавать себе в этом отчет. Нам, конечно, не безразлично, что там происходит. И мы думаем, что наш вклад

може бути внесено тільки з допомогою як би особистого прикладу рішення проблем подібного роду. Либо, якщо українське керівництво вважає можливим і звернеться до нас з допомогою, ми готові будемо, не занурюючись в ці проблеми, не втягуючи Росію в рішення цих проблем, все-таки оказати соціальну нашу найближчому сусідові і без всякого перебільшення братській республіці Україні, від того, щоб огородити її, якщо у когось виникне така можливість, втрутитися в внутрішні справи України з боку. Дати можливість українському народу і керівництву самостійно вирішувати ці проблеми. Але вони гострі, ми це бачимо, вони нас турбують, турбують. Вони, звичайно, ця проблема, існує".

*Олександр Палій
експерт Інституту зовнішньої політики при Дипломатичній академії МЗС України, кандидат політичних наук*

Ющенко майже обзивали сьоністом

Державна акредитаційна комісія відмовила у видачі дипломів випускникам МАУП (Міждержавна Академія управління персоналом) рішення про закриття майже 30 регіональних інститутів та коледжів Академії. Про це повідомив президент МАУП Георгій Щокін у газеті "Персонал плюс", яка видається цим ВУЗом. Щокін називає таке рішення "політичним вбивством з ритуальним відтинком" і пов'язує його з тим, що МАУП "не боючись висловлювати своє занепокоєння сьоністським засиллям в Україні і світі".

"Серед замовників цього вбивства називали на початку року Йосипа Вінського, який начебто отримав за це великі гроші з

Ізраїлю. Виконавцями, як відомо, призначено соціалістів Ніколаєнка – міністра освіти та Луценка – міністра внутрішніх справ", - пише Щокін.

Він стверджує, що у редакції є письмові підтвердження "про те, що МЗС на чолі з Тарасюком та відомство Луценка вели офіційну переписку щодо дій проти МАУП". "Але з часом Вінський відійшов від соціалістів, як і Луценко, і тому організацію вбивства навчального закладу перебрав на себе інші люди", - йдеться у статті. "До нас доходять чутки, що скандально відомий Олександр Фельдман пообіцяв не менш скандально відомому Ніколаєнку 10 млн доларів за знищення МАУП. Правда це чи ні - хай вияснять правоохоронці, але я особисто таку можливість припускаю", - стверджує Щокін.

Він також заявляє, що зацікавленою стороною "у вбивстві Академії є цілковито сьоністське оточення Ющенко на чолі із самим Ющенком, який здійснює відверту американсько-ізраїльську політику". "Наші симпатки розповідають, що в Україну разом з численними єврейськими організаціями з усього світу прибув член РНБО США Девід Флінт, який у приватній розмові заявив, що головним завданням його візиту до Києва є знищення МАУП. Підтвердженням цього є й виклик 25 вересня ц.р. Ющенком міністра Ніколаєнка, де, скоріш за все, й було остаточно вирішено питання знищення МАУП. Наступного дня, 26 вересня, Ніколаєнко цілком виконав це завдання", - пише Щокін. Він також заявляє, що МАУП "боротиметься за своїх студентів та викладачів, за їхнє право вибору на навчання, за те,

щоб вони мали змогу отримати якісну українську освіту без хабарів". "Ми судитимемося з Ніколаєнком та його поплічниками, вимагатимемо його негайної відставки та притягнення до відповідальності за шкоду, завдану державі", - заявляє Щокін.

КРАЇНА УКРАЇНА

...З інтерв'ю Юрія Єханурова "Українській Правді"

– У вас немає почуття дискомфорту в зв'язку з тим, що ви відхилилися від лінії своєї партії? "Наша Україна" сказала, що вона з Партією регіонів переговори не веде, це неодноразово ухвалювалося на засіданнях керівних органів. Ви ж проводили такі переговори сепаратним чином.

– Я діяв не від імені партії – я діяв від імені президента! Ми з Віктором Федоровичем Януковичем провели багато годин у розмові один на один. Де це відбувалося, я не скажу.

Але ми ходили, ми не сиділи в приміщенні, і розмовляли багато годин. Треба було говорити без паперів, без заготовок, відверто... І я задоволений тим, що я виконав доручення президента по повній програмі.

– На вашу думку, те, що відбулося влітку цього року – переговори Ющенко-Янукович, підписання Універсалу – буде зображено в підручниках історії чорними фарбами чи, навпаки, яскравими?

– Це, про що ви говорите – проблема України, яка свідчить про дитинство нації. Давайте говорити так: майдан у Донецьку теж був, але "він нам не подобається, він не наш Майдан"... Ще одна проблема – коли почалася приватизація Майдану, дехто став претендувати на роль істини в останній інстанції. Я пригадую, як дивився на це під час революції зі штабного вагончика: чим ближче стало зрозуміло, що Ющенко переміг, тим більше на сцену Майдану залазило народу! Особливо мені сподобався Азаров у помаранчевому шарфіку – це взагалі хіт сезону! До речі, а чому це не показують до річниці Майдану?

...Розкажу вам одну історію. Перед приймальною прем'єра в будинку Кабміну висіла величезна картина "Богданові діти". Чоловік десять-дванадцять українців стоять з одного боку і з іншого, і одне на одного чортом дивляться. Між ними росте будяк людського зросту, і в даліні видно церкву. Я кожного

ранку, коли йшов на роботу, дивився на цю картину. А в ніч, коли ми підписали Універсал, ця картина впала! Картина величезна, розміром три з лишнім метри на два. Мистика якась! Я питаю охорону, в чому там справа, а вони кажуть: "Раптом близько другої ночі – раз, ця картина бабахнула!". Якраз в цей час завершувалося візування Універсалу. Хто на тій картині більш правий – лівобережна чи правобережна Україна? Коріння наших сьогоднішніх проблем аж звідти йде! І зараз вітати людей, які роздирають Україну тільки тому, що ти не став прем'єром? – я цього не розумію! Є люди, які перемогли. Такий вибір народу, його треба сприйняти. Мені це страшно не подобається, але з цим треба жити.

Бо тоді заволає каміння

Студії розколу

Тяжка провина незначної та найгіршої частини етнічних українців, які допомагали чужинцям морити власний народ голодом, волає до неба. Соромно перед світом і боляче читати трагічні рядки Шевченка: “Та голоду раді, та Бога благають, що ще хоч годочок хлібець не рожав, тоді б і в Парижі, і іншому краї наш брат хуторянин себе показав”. Звірячий рефлекс виживання спонукав “наших хуторян” із прізвиськами на -енко у 1932-1933 роках морити голодом своїх єдинокровних братів. Найжахливіша генетична мутація та виродження частини населення, яка стається у смутні історичні часи, й призвела до того, що частина етнічних українців, вироджених морально та зрусифікованих, була поплічниками росіян у знищенні власного народу.

Колись у розмові зі мною Тарас Чорновіл емоційно промовив: “Про яку історичну пам’ять Голодомору ви говорите? Пройдьтеся тими селами, де народився мій батько. Там тієї історичної пам’яті – нуль”. Не пройшовши насправді цими селами, в таке повірити важко, хоча можна припустити, що більшість нащадків тих, “сильніших”, хто вижив у звірячому протистоянні джунглів, філогенетично люблять згадувати про це через підсвідому провину за ту крашу та шляхетнішу частину народу, яка не вижила. Чи не тому галичани, які не пережили Голодомору, є більш ревними борцями за визнання цієї ганебної сторінки історії трагедією українців, їхнім геноцидом?

Сучасне несприйняття більшості населення Сходу України теми Голодомору можна пояснити теорією “фальшивого катарсису” Льва Толстого, коли сутністю пережиття сценічної трагедії стає принцип: “Ось він помер, а я ні. Як добре!” У філогенетичній підсвідомості тих, для кого історична пам’ять дорівнює нулю, пульсує тваринна радість життя, яке їм подарували доля і “Великий Сталін”. 30% українців на Сході досі (!) відчувають страх перед голодом. Страх на тваринному рівні є, а усвідомлення осуду Голодомору немає – оце величезна біда...

Історики стверджують, що найбільше від голоду постраждали Одеська, Херсонська, Миколаївська, Дніпропетровська, Донецька, Луганська області, тобто степова частина України. На Поліссі, Чернігівщині, Сумщині можна було лісами, оминаючи озброєні загороджувальні заони, добратися до Росії чи Білорусі та роздобути хліба, якого там було якщо не вдосталь, то принаймні достатньо, щоб вижити. У лісах можна було збирати гриби, ягоди, полювати дичину. З Поділля можна було дістатися до Збруча й вимінити продукти в галичан, що робили багато наддніпрянців, серед яких і моя бабця.

У степу ж було найважче, і там коїлися найстрашніші трагедії. У степовій частині фактично знищили рільничу еліту нації, й там, де нині землероби від Бога мали б вирощувати врожаї пшениці 100 центнерів із гектара, нащадки нездар, які вижили за логікою звірячих законів разом із прибульцями з північного сходу, котрі заселили звільнений для них Голодомором Lebensraum, творять сьогодні той етнічно-мовний баланс, який не визнає Голодомору та справно голосує за регіоналів, комуністів і прогресивних соціалістів.

Усі помітили, що висловлювання на інтернет-форумах проти визнання геноциду в Україні пишуть лише російською. Це голос крові, генетична спадкоємність україножерства. Причому незалежно від того, росіяни це чи зрусифіковані українці.

Кажуть, що потрібно засудити зло, не називаючи національності злочинця. То варто чи не варто це робити? У Британії через занадто велику делікатність традицій цієї країни газетам не рекомендовано називати національність людини, яка скоїла кримінальний злочин, а поліції – офіційно оприлюднювати цю національність. Хоча 70% злочинів скоюють представники національностей, про яких усі знають і які становлять 3-5% від загального населення. Схожа ситуація і з

МЗС Росії, яке категорично відкинуло можливість визнання Голодомору в Україні, навіть попри те, що в українському документі не названо винуватця.

Отож, якщо об’єкт геноциду 1932-1933 років відомо, і ним є українці, то суб’єкт геноциду мають визначити фахівці з міжнародного права. Будуть це росіяни, чи росіяни разом із українцями й іншими етносами, чи винуватцем назвуть лише тоталітарну систему – це все, напевно, не настільки важливо, скільки сам факт такого визнання, а головне – каяття.

Вище-спікер Держдуми Росії Любов Сліска (o, sancta simplicitas!) під час недавнього візиту в Україну стосовно каяття за Голодомор заявила: “Я нічого нікому поганого в житті не зробила, і не зрозуміло, за що я повинна просити пробачення”. Щороку в Росії, саме до річниці Голодомору видають книги, в яких намагаються обілити злочини проти України. Так цьогоріч десь віднайшли лист Сталіна Молотову та Кагановичу, в котрому нібито “батько народів” пропонує скоротити план хлібозаготівель для України й не скорочувати його для інших регіонів СРСР. Моя бабця стосовно цього казала: “Пожалів вовк кобилу: залишив хвіст і гриву”.

Знову і знову стає зрозумілим, як ясний день, – без каяття за злочин не буде миру в наших серцях. Ні та простота Сліски, про яку росіяни кажуть, що вона “хуже воровства”, ні жахливий цинізм російського посла Черномірдіна з його брутальними “жартами” про те, щоб Україна висувала претензії щодо Голодомору Грузії, бо звідти родом Сталін, однаково не наблизять нас до порозуміння. Ми не прагнемо нічєї крові й нічєї голодної смерті, ми прагнемо лише покаяння за гріхи батьків, бо в Біблії написано, що Бог карає за провини предків у третьому і четвертому поколіннях.

А для нас найважливіше – постійно збурювати, навіть шоком, заспану пам’ять українців, аби схожий геноцид не повторився в майбутньому. Не люблю читати подробиць жахить Голодомору, не любив слухати їх із уст бабці, хоча не зараховую себе до людей зі слабкими нервами. Те, що тоді сталося, не вкладається в жодну площину світосприймання. Але волати на повен голос про цю трагедію ми повинні. Волати невпинно. Бо якщо не заволаємо ми, то заволає каміння...

Ілько Лемко

Демократія – не тільки право, але й обов’язок!

Гадаю, що дискусія, яка проходить в Україні стовно націоналізму та другої державної свідчить про демократію в Україні, але ж демократія не всім до вподоби, тому починаються всякі “викручування” “перекручування”, щодо цього слова. Одні вважають, що це право все робити, що тобі захочеться, інші вважають, що це обов’язок робити те, що дозволяє закон. Шкода, коли сам політолог не може розібратися у цьому питанні.

Політолог В.Песецький у своїй статті “Мнение русскоговорящего украинца” за 04. 09. 2006 р., що появилася на сторінках “Української Правди”, вдається не до аналізу, чи синтезу накопичених життєвих, чи наукових фактів, але скоріш до пропагандивного методу перекручення фактів. Не знаю у якій Одесі жив пан Песецький у 70-80-х рр., оскільки в ці роки і я бував в Одесі і мені на запитання українською мовою казали - А вы спросите на человеческом языке! Гадаю, що і оце “завалення літературою на українській мові”, яке пан політолог зустрічав в Одесі, дуже перебільшене, оскільки сьогодні потрібно шукати з ліхтарем українську газету чи книжку, а коли б воно було так у 70-80-х, як це пан Валерій з легкого пера написав, то і сьогодні було б легше тут купити українську газету.

Добре, що політолог не вдався до “дискусии о мощнейшей насильственной украинизациив период советской власти”, бо, мовляв, він не був її свідком, але він знає, що вона була “мощнейшей насильственной”. А дарма, бо коли вже згадав

українізацію 30-х років, то потрібно було б згадати долю всіх причетних до неї і тоді може б автор дійшов до висновків, що ненависть до державної української має глибоке коріння саме в тому часі, коли українськомовний робітник або колгоспник був буржуазним націоналістом, а українською інтелігенцією погноїли сибірські ліси, Соловки та Далекий Схід.

Російськомовні громадяни України не творять окремої нації і їм ніхто не забороняє розмовляти російською, чи угорською, чи румунською або якоюсь іншою, справа більш у повазі до мови держави, в якій ти живеш. Сучасний світ настільки перемішаний, що про держави одної національності годі говорити, але світ має повно зразків, як люди різного національного походження живуть в одній державі, вживають одну мову вдома, у своїй громаді, а іншу у праці, в школі – державну.

В Канаді живе безліч етнічних груп, які мають навіть свої школи, але англійська та в провінції Квебек французька мови є обов'язковими для всіх – в англійських провінціях всі вузи викладають англійською, а в провінції Квебек – французькою.

У США, де також існують різні етнічні групи, які мають і свої школи, панує одна державна мова, хоч вдома люди спілкуються різними мовами (зокрема в південних стейтах – іспанською). Україна повинна приглядатись до молодих держав, які мають різні етнічні групи. Можна приглянутись до найближчих сусідів - Словаччини, де живуть різні етнічні групи, які мають і свої школи, але державна словацька мова не підлягає сумніву, те саме можна ствердити і про Румунію.

Я вважаю, що найкращим прикладом для України повинен стати Ізраїль, який теж рахується ще молодою державою. Тут, коли брати процентне відношення до тих, хто вважає єврит рідною мовою і тих, хто російськомовний, дуже велике, але ви не маєте найменших шансів потрапити у Кнесет, не знаючи державної мови! І ніхто із російськомовних громадян Ізраїлю не вимагає другу державну, але замість того пильно вивчають єврит. Гадаю, що саме Ізраїль повинен би стати прикладом для політиків в Україні, які за 15 років у незалежній державі не зуміли вивчити державну мову, отримуючи державну платню!

Я вважаю, що питання російськомовних в Україні штучно роздмухують, оскільки російську мову всюди вживають, її ніхто не переслідує, в газетних кіосках важко знайти українську газету (не тільки в Одесі), але, надаючи привілеїв російськомовним, будуть ображені інші етнічні групи, бо ж російськомовні не повинні бути громадянами іншої категорії. Зрештою, російськомовне населення України вже тим має привілеїв, що має майже безплатно російські газети, журнали, книги, яких інші національності, включно з українцями, не мають – вони змушені платити за свої книги високі ціни! Крім того, якщо російськомовні в Ізраїлі можуть вивчити єврит, то чому "братськомовні" в Україні не можуть вивчити української, якою говорили їхні діди або прадіди!?

В Росії, де живуть більші етнічні групи, панує державна мова, то чому і в цього "братнього" сусіда не взяти приклад!? Демократія не тільки допомагає, вона також зобов'язує, а народна мудрість каже: Коли ти між воронами живеш, то й поворонячому крикай! Між іншим, демократія – це і повага, саме поваги до української мови і бракує у декотрих її громадян і тому потрібно приглядатись до сусідів, до інших країн і запозичувати від них для себе те, що корисне для суспільства, для держави! Учитись ніколи не пізно, то вчёмось від Ізраїлю поважати і любити своє!

Йосиф Сірка, Торонто

ПРОГНОЗИ ПРОРОЦТВА ПОГОДА

"Проект Censored" - 25 тем для 2007 року

Щорічно група дослідників ЗМІ з Сономського університету в США визначає 25 важливих тем, які або не були достатньо освітлені, або були відцензуровані, або взагалі проігнорованими

головними мас-медіа країни. Про ці теми писали лише або малотиражні друковані видання, або інтернет-сайти та блогери. Цього разу - генетично модифікована їжа, загибель океанів та багато іншого. Наводим список на цей рік - деталі можна прочитати (англійською) тут:

http://projectcensored.org/censored_2007/index.htm

1 Дискусія чи виживе Інтернет в його сьогоднішньому вигляді (спір про мережеву нейтральність) проігнорована у великих мас-медіа.

2 Halliburton (компанія, яку не так давно очолював нинішній віце-президент США Д. Чейні) звинувачують в продажі ядерних технологій в США.

3 Світові океани в смертельній небезпеці через підвищення температури води, зміну кислотного балансу (через розчинення у воді CO₂), варварську риболовлю та забруднення внаслідок людської діяльності.

4 В США збільшилась кількість голодуючих та бездомних

5 Хай-тек геноцид в Конго - мільйони людей вже загинули через війну за контроль над сировиною, що необхідна для виробництва сучасної споживчої електроніки (в першу чергу мобілок)

6 Під загрозою державна програма повідомлення про злочини

7 службовців США приймали участь в тортурах ув'язнених в Іраку та Афганістані, які мали летальні наслідки;

8 Пентагон отримав індульгенцію щодо Freedom of Information Act (тепер довірливим чином та без пояснень може відмовляти громадянам у відповіді на інформаційні запити)

9 Світовий банк фінансує будівництво Ізраїльсько-палестинської стіни.

10 Збільшення повітряної війни в Іраку призведе до збільшення жертв серед мирного населення.

11 Підтверджена шкода генетично модифікованої їжі.

12 Пентагон планує розробляти наземні міни.

13 Нові підтвердження шкідливого впливу на людей від одного з самих популярних засобів проти бур'янів "Roundup"

14 Департамент безпеки найняв KBR (підрозділ вже згаданого Halliburton) для того щоб будувати в США центри по утриманню ув'язнених. Сума контракту склала 300 млн доларів.

15 Хімічна індустрія США - головний партнер по дослідженням для Агенції по захисту довкілля.

16 Еквадор та Мексика не приєднались до міжнародного кримінального трибуналу, навіть під тиском США.

17 Війна в Іраку вигідна для ОПЕК.

18 Вчені-фізики оспорожують офіційну версію того, що сталося 9 вересня 2001 року (будівлі ВТЦ не могли розвалитись так як це сталося без допомоги вибухівки).

19 Знищення тропічних лісів відбувається небаченими до сих пір темпами

20 Розлита в пляшки вода: глобальна екологічна проблема (100 мільярдний ринок продукує дуже велику кількість сміття та величезну витрату палива щорічно)

21 Золоті шахти в Андах стали загрозою для стародавніх місцевих льодовиків.

22 Мільярди витрат на нацбезпеку зроблені без пояснень, на що вони були спрямовані (США)

23 За документами від Грінпіс, лоббісти найняті нафтовими компаніями США, розпочали впроваджувати у Європі великомасштабний план дій, для того щоб переконати європейських політиків, громадськість та бізнес-групи не виконувати умови Кіотського протоколу. Їх ціль - переконати що загрози світової кліматичної катастрофи, що насувається, не існує або вона сильно перебільшена.

24 Акції Halliburton вирости в минулому році більш ніж на 3000%

25 Військові сили США в Парагваї є загрозою для регіону.

З любов'ю до сала, або чим завершити цей номер про Голодомор

Українці вкотре зізналися в любові до сала. Цього разу в Луцьку, де під гаслом “Саломани всіх країн, єднайтеся” відбувся перший чемпіонат “З любов'ю... до САЛА”, що його організували творча фірма “Ідея” та ПП “Арт-шоу”.

Головною подією свята стала побудова грандіозного бутерброда зі сала завдовжки 43 метри, який створювали 233 особи. Окрім найдовшого бутерброда, вдалося створити й найбільший бутерброд у

світі площею 23 кв. метри. Попереднє світове досягнення — 12 квадратних метрів. Проте гігантські бутерброди стали не єдиною atrakцією чемпіонату. Найзапекліші шанувальники “білого шоколаду” змагалися в поїданні сала на швидкість. Переможцем став мешканець Луцька Володимир Стригалін, який лишень за 20 хвилин з'їв кілограм національного продукту, закусуючи його, як годиться, хлібом і цибулею. Щоправда, запивав наїдок не традиційним напоєм до сала — оковитою, а звичайною водою. Після такого ситного обіду переможець зізнався, що почувасться просто чудово. Зрештою, кому від сала може стати погано, якщо навіть дієтологи наголошують на його чудесних властивостях.

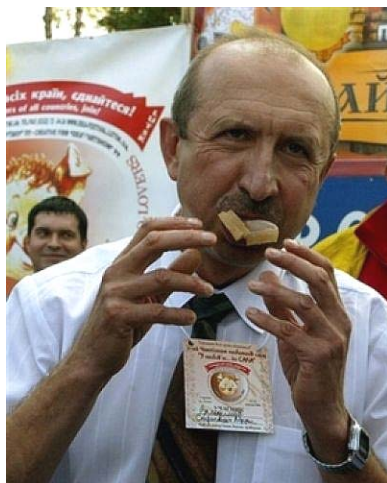
Не могло обійтися дійство й без свята краси. Але за звання першої красуні сперечалися не дівчата, а ретельно відмиті та добре вгодовані свинки, яких господарі позвозили на конкурс чи не зі всіх куточків України. До речі, щоб свинки виглядали якомога презентабельніше, рильця деяких із них підмалювали помаранчевим. Титул “Найгарніше

рильце” виборола волинська льоха на кличку Кійя.

Ще під час чемпіонату публіці продемонстрували макет пам'ятника свині, яка обіймає шматок сала. У майбутньому цей пам'ятник планують встановити в Луцьку. А організатори шоу сподіваються, що скульптура потрапить якщо не до Книги рекордів Гіннеса, то принаймні в Книгу рекордів України.

Варто зазначити, що автором і розробником ідеї “З любов'ю... до САЛА” виступив заслужений діяч мистецтв України, директор творчої фірми “Ідея” Віталій Іваницький. “Я подорожував багатьма країнами світу і бачив, як шанобливо там ставляться до своїх національних продуктів, — розповів пан Іваницький. — Тож захотілося якось віддати шану і нашим українським стравам. Чим славиться наша країна? Вареники, борщ і, звичайно, сало, яке справді є нашою національною гордістю. А завдяки чемпіонату любителів сала можна популяризувати цей продукт не лише в Україні, а й за її межами. Зокрема, я був дуже здивований, коли дізнався, що після нас на другому місці за кількістю споживання сала американці. Але саме нам під час чемпіонату вдалося встановити кілька рекордів, які офіційно зафіксували представники Книги рекордів України та Книги рекордів Гіннеса. Тож після першого успішно проведеного чемпіонату є всі шанси, що він відбудуватиметься й у наступні роки. Можливо, місцем його проведення будуть й інші міста України, а не лише Луцьк”.

Як тебе не любити Києве мій...

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

грудень 2006, ч. 19

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Українське Товариство допомоги іммігрантам «ЗУСТРІЧ» було засновано у Монреалі у 1997 році. Причиною заснування Товариства була необхідність створення організації, яка би представляла національно свідомих іммігрантів останньої четвертої хвилі імміграції як складову частину Конгресу Українців Канади і як одну з суспільних формацій міста Монреаль (Квебек, Канада). Метою

Спеціальне число - 2 роки Майдану!

“В нас існує традиція “оплакування” поразок, а не гордість, святкування своїх перемог. Ми плачемо над Берестечком і Крутами, де нас били, замість того, щоб оспівувати Конотоп і Жовті Води, де били ми.

Олесь Доній

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Товариства «ЗУСТРІЧ»

була і є допомога новоприбулим з України інтегруватися в життя української громади і в спільному Монреалю в цілому. Ця мета досягається шляхом організації зустрічей, вистав, спектаклів, подорожей, вечорів відпочинку тощо.

Приєднуйтесь!

«ЗУСТРІЧ» запрошує усіх, хто має цікаві ідеї і хто готовий взятися за їх виконання.

Від Редакції:

Це число “Оттавського Вісника” видане завдяки підтримці Товариства «ЗУСТРІЧ»

А “ОВ” вітає всіх наших читачів і традиційно бажає щасливого Нового 2007 року та Веселих Свят!

Тамне стає явним: у дні
Майдану-2004 танкісти з

«Десни» рвалися на своїх бойових машинах у Київ — на штурм Банкової. Їх зупинило лише рішення Віктора Ющенка брати владу без застосування зброї

Культовий «байкар» України Лесь Подерв'янський віднедавна любить розповідати журналістам під чарку рекламованої ним горілки «гостро-хринової», чим він займався під час Помаранчевої революції: «Ми з друзями створили мобільний загін із 30 чоловік. Він складався, в основному, з колишніх офіцерів підрозділу «Альфа». Підпорядковувалися ми безпосередньо штабу революції, і нас планували кидати на особливо небезпечні ділянки. Але жодного разу так і не кинули. Хоча народ підбивав бойовий і, маю підозру, озброєний. Здавалося навіть — ці хлопці хочуть, щоб на Майдан пішли танки. З якою замріяністю в очах вони казали мені: «Ти не знаєш, як танки красиво горять...». Це зізнання — одне з багатьох зізнань «по секрету», що стосуються можливості застосування зброї не лише злочинним режимом Кучми-Медведчука-Януковича, а й «помаранчевими» революціонерами. Спокуса піти на штурм і відповісти на удар ще сильнішим ударом була великою, і дуже добре, що наша демократична, ввічлива, весела революція обійшлася без крові.

Були дні, коли до кровопролиття залишалося кілька кроків. Уже всі знають про «готовність номер один» внутрішніх військ Білокозня-Попкова, які от-от мали вирушити з Василькова, Петрівців, Борисполя на Київ і «задавити» Майдан. Однак донині майже ніхто не знає про те, що у вирішальні дні Помаранчеву революцію готувалася підтримати ще потужніша збройна сила - танки Північного оперативного командування. Вони вже прогрівали мотори й чекали останньої відмашки народного Президента.

Про це знали тільки п'ятеро. Про цей максимально законспірований план знало дуже вузьке коло людей - власне, їх можна перерахувати на пальцях однієї руки.

Микола Щербина, підприємець, керівник фірми «Сіріус», що займається будівництвом і газовидобутком (нині позаштатний радник Президента Ющенка). Саме він був ініціатором «танкового сценарію».

Михайло Дорошенко, редактор «УМ», після виборів також позаштатний радник Президента.

Іван Плющ, народний депутат України від Чернігівської області, на час виборів - один із лідерів «Нашої України».

Віктор Ющенко, тоді - кандидат у президенти.

Віктор Безпальчук, полковник, начальник 169-го навчального центру Сухопутних військ ЗС України «Десна». Саме йому випадало стати «генералом революції».

Крім того, частково в деталі плану були посвячені кілька людей із числа заступників Безпальчука по танковій бригаді, розквартированої у Десні на Чернігівщині. «Помаранчеві» танки мали стати адекватною відповіддю на можливе використання тодішньою владою внутрішніх військ для ліквідації вогнищ спротиву в центрі Києва. Водночас план передбачав застосування бойових машин для штурму Адміністрації Президента та Кабінету Міністрів.

Два танки - на Банкову, один - на Майдан. «Ясна річ, про стрілянину з танкових гармат по вікнах АП не йшлося, - каже Михайло Дорошенко. - Це лише в Росії можуть розстрілювати прямою наводкою з танків органи державної влади. У нашому випадку сама поява кількох Т-72

чи Т-80 на Банковій мала справити вирішальний вплив на озброєних захисників президентської Адміністрації. Російський (чи кримський — досі точно невідомо) спецназ, на нашу думку, просто розбігся б, якби на нього пішли танки під помаранчевими прапорами. Таким чином, революціонери без проблем увійшли б до АП. Усе залежало від згоди самого Віктора Андрійовича на такий варіант».

А ймовірність реалізації цього плану на піку протистояння здавалася дуже ймовірною. Згідно з «творчим задумом», для розрубання вузла політичної кризи достатньо було семи-дев'яти танків. Зайти в Київ вони мали з боку Лівого берега. На Банкову відряджалися два екіпажі: один — з боку Лютеранської, інший - з Інститутської. Таким чином, спецназівці опинялися в танкових лещатах. Також передбачалася поява танків біля Кабміну, студійно-апаратного телекомплексу на вулиці Мельникова (для остаточного викорінення «темників»). А танк із самим полковником Безпальчуком, згідно з тим самим задумом, повинен був під'їхати на Майдан і зупинитися біля сцени під час мітингу. Звіди мав вийти Віктор Володимирович (до речі, за іменем і по батькові - тезка Медведчука) й відрапортувати Вікторові Андрійовичу по-військовому на кшталт такого: «Товаришу Президент! Танкова рота у ваше підпорядкування на захист української демократії прибула!»

«Миколо, де ти вештаєся, ми тебе чекаємо!». Отже, на п'ятий день Майдану Щербина прибув у «Десну» - він був зв'язковим. За домовленістю, після згоди Ющенка на входження танків у Київ Плющ або Дорошенко мали передзвонити Щербині на мобільний. Пароль був таким: «Миколо, де ти вештаєся, ми тебе чекаємо!» Після цього Щербина передав би сигнал Безпальчуку. Цікавий факт: «замполіт» у «Десні» запідозрив у поведінці Безпальчука та ще кількох командирів на тлі революційних подій щось «неладне» і, кажуть, «накапав» у штаб. Звіди прийшов генерал проводити «розбір польотів». «Розулювати» ситуацію у «Десну» хутко прибув і Іван Плющ. Йому це вдалося. Генерал поїхав, «танковий проект» лишився в силі. Ющенко думав над таким сценарієм два-три дні. Вагався. На той час уже почалися переговори за «круглим столом» за участю Квасневського, Солани та інших міжнародних посередників, і лідер «Нашої України» почав схилитися до думки, що в разі застосування сили «Європа нас не зрозуміє». Мовляв, потрібно брати владу мирним, демократичним шляхом.

Звісно, якби силу застосували Янукович-Медведчук-Кучма, все могло повернутися інакше, і десь на підходах до Києва могла відбутися швидкоплинна «Курська дуга в мініатюрі». Піковим днем, пригадується, було 28 листопада, коли Юлія Тимошенко зі сцени Майдану закликала до захоплення АП, а Ющенко намагався стишити войовничий запал. Постфактум Юлія Володимирівна пояснювала, що 28-го справді надходили відомості про початок маршу кучмівських внутрішніх військ спецпризначення на Київ. Цитата за «Українською правдою»: «Так, у Василькові війська були приведені у повну бойову готовність о 22:50; о 23:10 почалося шиккування колон; наказ про відбій надійшов о 23:58. У Петрівцях погрузка машин почалася о 23:30; наказ про відбій також надійшов о 23:58». За словами Тимошенко, операцію вдалося відвернути, бо знайшлися чесні офіцери і повернули війська. «Давайте подякуємо офіцерам, які зупинили державний закат!» - закликала на мітингу леді Ю.

Саме 28 листопада - причому цілий день - прогрівали мотори й «помаранчеві» танки в «Десні»,

готові до марш-кидка на столицю. І саме після цього важкого дня Ющенко дав остаточний відбій проведенню танкової операції. Кажуть, танкісти з горя понапивалися. Вони дуже хотіли захистити революцію. Романтики... До речі, тоді були розмови, що на бік «помаранчевих» готові перейти ще кілька військових частин.

Полковник став генерал-майором. Зараз Віктор Безпальчук воліє не розповідати про події тих днів у «Десні». Воно й зрозуміло: ініціатива в нас карється, і хтозна, як до його намірів влаштувати танкову атаку на Київ поставиться начальство та будь-яка влада. Хоча 24 серпня цього року полковник Безпальчук, начальник 169-го навчального центру Сухопутних військ Збройних сил України, отримав із рук Анатолія Гриценка — колишнього «штабіста» Ющенко, а тепер — міністра оборони, — погони генерал-майора. Утім у званні Віктора Володимировича підвищили не за ті революційні «подвиги» (про них Гриценко й не здогадувався), а з нагоди 14-ї річниці незалежності України. А разом із Безпальчуком генералами стали ще 19 військовослужбовців ЗСУ.

Погано думали ми про «Десну»... Така-от історія про інший бік можливого застосування «силового сценарію». У «дні совісті» наша армія виявилася-таки на боці народу, а не режиму. Хоча напередодні революції її підозрювали в протилежному. Захищуємо, зокрема, заяву управління прес-служби Міноборони.

«21 листопада на брифінгу в штабі кандидата в президенти України Віктора Ющенко народний депутат Петро Порошенко зробив заяву про те, що до Києва... рухається бронетанкова колона з місця дислокації Навчального центру Сухопутних військ Збройних сил України «Десна». У зв'язку з цим Управління прес-служби Міністерства оборони України уповноважене заявити, що дана заява... не відповідає дійсності і є провокаційною. ...Всі з'єднання, частини та підрозділи Збройних сил України перебувають у пунктах постійної дислокації. Вся штатна броньована техніка знаходиться у парках військових частин і надійно охороняється. Слід нагадати, що Збройні сили у своїй діяльності керуються виключно Конституцією України, Законом України «Про Збройні сили України» та іншими нормативно-правовими актами... Управління прес-служби Міністерства оборони України розцінює заяву народного депутата Петра Порошенка як таку, що спрямована на дестабілізацію ситуації в країні, свідоме залякування суспільства та дискредитацію військовослужбовців Збройних сил в очах власного народу». Як виявилось, в «час ікс» армія не дала себе дискредитувати в очах народу. Навіть навпаки.

Дмитро ЛИХОВІЙ

Ющенко могли отруїти двадцять осіб

Можливість отруїти колишнього кандидата в президенти Віктора Ющенко мали близько двадцяти осіб. Про це повідомив начальник головного слідчого управління Генпрокуратури Ренат Кузьмін. "Виявилось, що коло це досить широке – більше двадцяти осіб, які потенційно мали таку можливість", - заявив він, говорячи про людей, які могли отруїти президента.

Він також розповів, що в цій справі слідство розробляє кілька версій. "Крім версії, що це могло відбутися на дачі Сацюка (колишнього заступника голови СБУ), перевіряються й інші версії", - сказав він. "Це могло бути як найближче оточення президента, люди, з якими він часто спілкувався, так і обслуговуючий персонал. А таких людей, повірте, достатньо", - розповів він. "Як ви розумієте, чужих людей там не було – ну не обідає і не вечеряє кандидат у

президенти зі сторонніми людьми, які можуть його отруїти!" – заявив Кузьмін. Він підкреслив, що у Ющенко в той період була Служба безпеки. "І вони мали якось забезпечити безпеку кандидата в президенти".

Луценко наголосив, що у Гриценка такі ж злочини, як і в інших міністрів

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко підтверджує більшість звинувачень у корупції в найвищих ешелонах влади, висунутих ревізійними органами. "Я отримав записку: чи будуть сидіти в тюрмі помаранчеві корупціонери. Я відповів: одразу після синіх, бо якщо не сядуть одні й другі, то це будуть продовжувати треті", - розповів міністр.

Патріарху Олексію знову не дає спокою Україна

Патріарх Московський і всея Русі Алексій II закликає Ватикан припинити недружелюбні дії щодо канонічної Церкви в Росії, Україні й інших країнах СНД. "Продовжується католицька місія в Росії й інших країнах СНД серед людей, хрещених у православ'ї, а також украї недружелюбна політика керівництва

Української греко-католицької церкви стосовно канонічної Української православної церкви", - сказав патріарх у вівторок на єпархіальних зборах духовництва Москви, що проходять у храмі Христа Спасителя. Він висловив сподівання на те, що Ватикан почне конкретні кроки для зміни ситуації на краще.

"Без цього наші зустрічі з представниками Римсько-католицької церкви будуть носити лише протокольний характер і не принесуть полегшення людям, що відчують біль від неبراتських дій", - підкреслив предстоятель Російської церкви.

Луганський студент відсудив право навчатися українською

Жовтневий районний суд Луганська задовольнив позов студента Сергія Мельничука і зобов'язав Східноукраїнський національний університет ім. Володимира Даля здійснювати навчання цього студента українською мовою. Також суд зобов'язав університет сплатити Мельничуку 1 тис. грн. відшкодування моральної шкоди. Згідно з постановою суду Мельничук 12 грудня 2005 року звернувся до суду зі скаргою про порушення в університеті конституційного права, зокрема, на всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України, оскільки в університеті викладання здійснюється російською мовою. Мельничук до 27 лютого поточного року був студентом першого курсу заочного відділення Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля за спеціальністю "журналістика", а з 1 вересня 2006 року він студент першого курсу Навчально-наукового інституту права і історії Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля.

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Помер перший український кіноактор Джек Пеленс, який отримав "Оскар" - Володимир Палагнюк

10 листопада, у віці 87 років, у Лос-Анджелесі помер відомий голлівудський актор Джек Пеленс. Справжнє українське ім'я цього актора Володимир Палагнюк. У Сполучених Штатах він знявся у більш ніж 125 фільмах та телесеріалах, а в 1991 році отримав премію "Оскар" за другопланову роль у фільмі "Міські хитруни" ("City Slickers"). Він також знявся у стрічках "Професіонали" (1966), "Дракула" (1974), "Танго і Кеш" (1989), "Бетмен" (1989) тощо.

Палагнюк народився 1921 року в Пенсильванії. Народжений в родині шахтаря, сам рубав антрацит в юності. В кінці 30-х років вийшов на професійний ринг - під іменем "Джек Браццо" - і виграв 15 боїв, з них 12 - нокаутом. Кар'єру боксера перервала друга світова війна - він пішов у авіацію. Під час тренувального польоту над Арізоною його B-24 "Лібератор" спалахнув, і лікарям довелося робити пластичну операцію обличчя.

Кадр з фільму "Міські хитруни", за який актор отримав "Оскар"

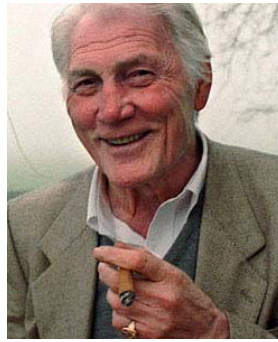
У 1947 році закінчив Стенфордський університет зі ступенем бакалавра мистецтв, спеціалізація - драма. У тому ж році почав грати в театрах на Бродвеї, а через три роки розпочав кар'єру в Голівуді у фільмі "Паніка на вулицях". Вже на третьому фільмі отримав відзнаку Академії за виконання характерних ролей - найкраще йому вдавались ролі "поганих хлопців".

Другого Оскара він отримав за виконання ролі холоднокровного гангстера у фільмі "Шейн". Від того часу за ним ходила слава найкращого актора ковбойських фільмів - хоча грав і "поганих хлопців" іншого профілю: Дракула, Аттілу тощо. Зі славою "ковбоя номер 1" потрапив у музей спадщини вестерна в Оклахома-сіті - там він фігурує у списку національної слави. Але грав і поза Америку - у 1963 році застав роль у фільмі Жана-Люка Годара "Le Mépris", де поруч із ним були Бріджіт Бардо та Мішель Пікколі. У 1969 році у фільмі "Че!" застав Фіделя Кастро.

Пеленс-Палагнюк відомий також як художник - малював переважно пейзажі. Цікаво, що на звороті кожного твору митець посав свій власний вірш, навіяний малярською роботою. У 1996 році видав книгу віршів "Ліс любові" - "The Forest of Love". Ілюстрував її він власними працями.

Його батьки були українцями, які іммігрували до США в 1906 році. Він завжди відчував себе українцем, не зважаючи на те, що недосконало володів українською мовою, а свою батьківщину знав здебільшого з творчості улюбленого Гоголя. Українську кров відомого кіноактора також видавала його любов до голубців та вареників, які він готував сам. Кіноактор був членом Українського товариства США і завжди намагався відвідувати українські фестивалі та святкування. Він також озвучував стрічку про українську історію: "Між Гітлером та Сталінін: Україна у Другій світовій війні". Вона була реалізована на замовлення Україно-канадського дослідно-документального центру відомим українським режисером Святославом Новицьким.

Уперше актор зміг відвідати свою Батьківщину лише в 1996 році - на десятиріччя Чорнобиля. А в 2004 році про нього заговорила преса, коли на фестивалі російського кіно "Російські

ночі" - яке Міністерство культури Росії влаштувало під патронатом президента Путіна в Лос-Анджелесі, кульмінацією якого повинно було стати нагородження американських громадян російського походження за "російський внесок у світову культуру" - він публічно відмовився від звання народного артиста Росії. Щодо нагороди російського уряду, Пеленс сказав, що не має нічого спільного ані з Росією, ані з російським кіно. "Я - українець, а не росіянин, мої батьки приїхали з України, і мені тут нема чого робити, отож я дуже вибачуюсь, я просто ніби помилково зайшов у неправильну кімнату. Тож буде краще, якщо я і мої друзі просто звідси підемо", - тоді казав він. Разом з ним покинула зал значна частина присутніх. Треба відзначити, що після нагородження у залі мали демонструвати фільм "72 метри" - про чорноморську субмарину, екіпаж якої демонстративно відмовився присягати на вірність Україні. Отож у Джека Пеленса, оскільки він відчував себе українцем, було достатньо мотивів, щоб влаштувати політичну демонстрацію своїх поглядів. До речі, він тоді дуже розкритикував іншого актора Дастіна Гофмана, який таку ж нагороду взяв, та ще й сказав, що його предки походять з "російського міста Київ", і він вдячний за це російському народу.

Кадр з фільму "Бетмен". Палагнюк в ролі Гріссом. Праворуч актор Джек Ніколсон

Два роки до того Джек Пеленс заснував у Голівуді "Фундацію Трайдент" - (Тризуб) - метою якої була популяризація українського внеску у світову культуру, особливо в галузі кіно та сприяння молодим акторам українського походження. Палагнюк збирався взяти участь у зйомках нового фільму режисера Олеся Саніна під робочою назвою "Кобзарі" - про сліпих бандуристів, яких за сталінських часів зібрали з усієї України ніби на з'їзд, а пізніше відвезли в ярі і залишили вмирати

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187
Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорі.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Янукович в Америці: чужий серед своїх

всіх на морозі. Актор мав зіграти одну з головних ролей.

Команді, яка готувала візит прем'єр-міністра України Віктора Януковича до Сполучених Штатів, не позаздриш. З одного боку, особливих проблем із організацією протокольних зустрічей з віце-президентом США Діком Чейні, держсекретарем Кондолізою Райс й радником президента з питань національної безпеки Стівеном Гейдлі не було. Як не було їх і з цілою низкою запланованих зустрічей в американському конгресі та бізнесовими колами. Попри всі розчарування, у Вашингтоні все ще не втратили інтерес до України.

Але з іншого, Америка – це країна, де живе та діє впливова мільйонна українська громада. Знехтувати зустрічами з нею другий особі в Українській державі аж ніяк не можна. Але як поведеться Віктору Януковичу та тим, хто "зондував" ситуацію напередодні візиту, якщо президент Світового конгресу українців Аскольд Лозинський перед самим приїздом Януковича до Америки закликав діаспору відмовитись "від гостини чи зустрічі, що влаштовуватиме дипломатична місія України".

Зрозуміло, що діаспора й сама не повинна ініціювати будь-яку зустріч з прем'єр-міністром. Така постава не пошкодить державі, і в той же час дасть відчуття Януковичу та дипломатам, що патріотична українська діаспора не забула його намагань вкрасти президентські вибори 2004 року, не згідна з його ідеологією та політикою, а також свідомо того, що закордонна і оборонна діяльність за Конституцією України є виключно компетенцією президента.

Не слід забувати й того, що саме прем'єр-міністр Янукович зігнував виконання важливих указів президента Ющенка про Голодомор, визнання ОУН-УПА, відзначення ювілею з дня народження Івана Багряного тощо. Пасивна реакція повинна знайти розуміння серед широкого кола представників української діаспори. Це може не влаштовувати тільки тих, хто шукає особистого задоволення, нагороди чи знімки..."

Бажаючи "знімкуватися" з прем'єром справді знайшлися. Але це були представники навіть не третього ешелону української громади. Саме вони взяли участь в урочистому прийнятті з нагоди візиту Януковича до США в українському посольстві у Вашингтоні й трохи розбавили товариство, яке складалося з офіційної української делегації та представників нашої амбасаді. Але лідерів й активістів української громади там не було. Натомість вони чекали судо робочої зустрічі з Януковичем, де збиралися не пити шампанське й говорити компліменти, а суворо спитати в прем'єра, кому й чому він служить й куди веде Україну. В останній момент, зрозумівши настрої громади, прем'єр та його почт від такої зустрічі тет-а-тет відмовилися.

Натомість, у програмі візиту Януковича було заплановано зустрічі з... представниками єврейських організацій. Чому єврейських, а не, скажімо, грецьких чи польських, невідомо. Більше того, прем'єр-міністр України вирішив покласти квіти та вшанувати пам'ять жертв... єврейського голокосту. При цьому навіть не поцікавився, як просуваються справи зі спорудженням в американській столиці меморіалу жертвам голодомору-геноциду. Між тим, американський конгрес ухвалив рішення про спорудження такого меморіалу, й українська громада США розраховує бодай на якусь допомогу Української держави. Не знайшов часу Віктор Янукович і на те, щоб покласти квіти біля пам'ятника Тарасу Шевченку у Вашингтоні.

Взагалі, в українській діаспори складалося враження, що з візитом в Америці перебуває не прем'єр-міністр України, а глава

уряду якоїсь зовсім іншої держави, який не помічає не тільки пам'ятника Шевченку, а й всієї мільйонної української громади.

Зустрітися з Віктором Януковичем збиралися лідери

Українського конгресового комітету Америки, Союзу українок Америки, Фондації США-Україна, Української американської координаційної ради, Федерації українських організацій Америки, Вашингтонської групи, Українського Народного Союзу та ін. Але в останній момент всі вони отримали з посольства України у Вашингтоні повідомлення про те, що зустріч скасовано через "щільність графіка візиту". Щоправда, в посольстві прокоментували це так: "Зустріч відбудеться, але в іншому форматі. Це буде прийом з нагоди

візиту прем'єр-міністра, на який запрошено й представників української громади в США".

Але на прийом українська громада не поспішала з причин, викладених напередодні візиту А. Лозинським. За словами голови Української американської координаційної ради Ігоря Гавдяка, попередньо на зустріч відводилося півгодини. Представники української громади готові були поставити прем'єрові низку запитань, що турбують українців у Америці. "Насамперед ми хотіли запитати його про статус української мови, як єдиної державної... Мова – це той елемент, який об'єднує націю. Приклад Канади чи Бельгії засвідчує, що двомовність роз'єднує суспільство, навіть якщо воно економічно сильне. У двомовному суспільстві постійно бродять сепаратистські тенденції, настрої на відокремлення. Друга група запитань, які ми збиралися поставити Януковичу, стосувалася інтеграції України в НАТО та європейської структури". Зустрічі з прем'єром Януковичем очікувала й Коаліція з поширення демократії в Україні, яку очолюють два колишні послы Сполучених Штатів в Україні й до якої входять понад 70 організацій. Ця коаліція є впливовим українським лобі в США. Саме вона найбільше зробила для скасування стосовно України поправок Джексона-Веніка. На жаль, прем'єру забракло часу на конструктивну й конкретну розмову з нею. Ми розцінюємо це як неповагу до української громади Америки", заявив Гавдяк.

Президент СКУ озинський був ще категоричнішим: "Янукович для нас – це представник "п'ятої колонії". Ми завжди боролися й будемо боротися з такими діячами".

Президент Українського інституту Америки Ярослав Криштальський дізнався, що Віктор Янукович відвідає в Нью-Йорку знаменитий Метрополітен-музей, який якраз через дорогу від очолюваного ним інституту. Пан Криштальський сподівався, що український прем'єр неодмінно помітить на фронтоні інституту синьо-жовтий український прапор і обов'язково завітає до своїх. Візит Віктора Януковича до Америки, попри його численні зустрічі з американськими державними достойниками, виступи й обіцянки, які йдуть врозріз з його конкретною політикою в Україні, успішним назвати важко. Він відчував себе на берегах Потомаку й Гудзона несвоім серед чужих і зовсім чужим серед своїх.

*Вашингтон, Нью Йорк
Катерина Кіндрась, Валентин Лабунський*

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Річниця з присмаком гіркоти

Один раз Україна таки встигла відзначити річницю Майдану як офіційне свято.

Щоправда, й рік тому воно вже було присмачене гіркотою розколу між колишніми союзниками (як виявилось, лише ситуативними!), й відвертим перетягуванням політичного канату перед початком парламентської кампанії. Але як святкуватимуть другу річницю – мені, чесно кажучи, уявити важко. Будь-яке масове дійство носитиме відтінок фальшу, - якщо на цьому дійстві головуватимуть політики, з вини яких ми всі втратили найблискуліший, можливо, шанс в нашій історії. І все ж вийти цього дня на Хрещатик – необхідно. Бодай для того, аби показати сьгоднішнім переможцям, що ми, переможці 2004-го, попри все, таки існуємо, - і не жалкуємо за своїм вибором два роки тому. Аби, врешті-решт, згадати, чим був Майдан для кожного з нас.

...21 листопада по закритті дільниць я був у прямому включенні з Майдану Першого каналу польської телевізії – разом з Марексом Сівцем, Єжи Бузком і професором Богданом Осадчуком. Зривався сніг, внизу люди святкували перемогу (хоч уже почали надходити дані про непояснюване жодними природними причинами зростання явки на Донеччині). Телевізійники частували нас у вагончику-апарній добрим коньяком. А я, коли вже вимкнули камери, майже розпачливо кинув євро парламентаріям: коли нас тут розстрілюватимуть, ви ж там і не поворухнетесь...

Скажу відверто: тоді я не вірив у перемогу. Я добре уявляв, які сили стоять по той бік барикад, і, як виявилось, надто погано – який потенціал зібрано по цьому боці. Зранку наступного дня я був на Майдані виключно задля того, щоб продемонструвати собі й світові: без боротьби ми не здамося. Але коли надвечір, замість очікуваних мною пари десятків тисяч на Майдані стояли вже пара сотень тисяч, і число людей дедалі росло – мій настрій почав змінюватися на краще. А коли у вівторок до партійного штабу з'явилися активісти з райцентру, які, не отримуючи жодних вказівок (лідери того дня були ще надто розгублені, аби ці вказівки давати), власними старенькими “жигулями” перекрили залізничну колію, зупинивши поїзд з мобілізованими на сході шахтарями, - і ось тепер просили грошей, бо гостей треба було годувати! – я зрозумів: перемогти цей народ буде важко.

...Поважні західні дослідники сьгодні сперечаються: чи була Помаранчева революція революцією в повному розумінні цього слова, чи лише яскравим етапом незавершеної української революції 1991-го? Для мене це термінологічне запитання позбавлене сенсу. Адже важить не формальне визначення, а суть. Помаранчева революція не тільки наново відкрила забуту всіма Україною світові. Не тільки змусила інтелектуальну європейську еліту відновити дискусію про межі континенту (перед тим поняття “Європа” і ЄС стали майже тотожними; і ось Україна нагадала всім: існує Європа й поза східним кордоном Євросоюзу).

Найголовніше: революція відкрила Україну для нас самих. Виявляється, ми значно кращі, ніж уявляли доти. Ми здатні до боротьби за власні права, до самопожертви, навіть до милосердя до переможеного супротивника. Єдине, з чим нам фатально не пощастило – так це з нашими політичними елітами. Здатними часом мобілізуватися й діяти на висоті вимог. Але після того –

знову самозакоханими, короткозорими, малоосвіченими, єгоїстичними, захланними й

корумпованими. Майдан відходить у минуле – й стає дедалі більше схожим на прекрасну казку, в якій усі ми були добрішими і кращими, ніж є сьогодні. В якій ми відкривали двері наших осель для десятків абсолютно незнайомих людей. В якій ми посміхалися й вірили в майбутнє...

Зізнаюся: в це майбутнє вірив і я. Хоч майже до всіх без винятку фігурантів головної сцени й тоді ставився доволі скептично. Я по-людському дуже співчував отруєному Ющенкові, який з останніх сил виголосив свої довгі (й часом плутані) промови. Я захоплювався драйвом Тимошенко – хоч водночас розумів: вона змагається насамперед за свій особистий приз. Я не мав жодних ілюзій щодо Мороза, Порошенка, Кінаха та іже з ними. Але інших лідерів на той момент у нас, на жаль, не було (як немає й сьогодні)...

Коли революція перемогла, я усвідомлював: рівень очікувань настільки високий, що навіть найідеальніша, найпрофесійніша, найморальніша команда невдовзі викличе розчарування. Проте кількість помилок, що їх фігуранти Майдану встигли нарабити

протягом наступного року, заскочила навіть мене. Адже кадрові призначення лютого 2005-го зовсім не обов'язково мали бути аж такими поганими. Могло бути сформовано команду, яка принаймні дотримувалася б більш-менш однакових поглядів на економіку (і на етику поведінки поміж собою). Можна було негайно розпочати продуманий процес реінтеграції держави й суспільства. Й тоді еліти й населення Сходу й Півдня не мобілізувалися б через рік під прапорами “партії териконів”. А Україна нарешті перестала б бути державою, де населення готове інтегруватися одночасно до ЄС і ЄП... А найголовніше – нові державні чільники могли б передбачити, що в умовах вільних ЗМІ особливо пильна увага буде прикута до відповідності їхніх високих слів і реальних вчинків (і навіть дрібні, з погляду звичайч доби Кучми, пустощі президентського сина і забудькуватість відомого міністра щодо подробиць власної освіти сприйматимуться суспільством вельми болісно).

Проте всі можливі помилки було зроблено. Й не нарабити їх народні вожді листопада-грудня 2004-го генетично не могли, бо всі вони – і Ющенко, і Тимошенко, і Мороз, і Порошенко, і Кінах (далі за списком) є саме такими, як вони є. З їхніми чеснотами і з їхніми не менш очевидними вадами людей, сформованих (хто більшою, хто меншою мірою) радянською системою й добою первісного накопичення капіталу. Звичайно, мені прикро, що Ющенко не зміг стати для суспільства бодай високим моральним еталоном (якого це суспільство реально потребувало). Мені прикро, що Тимошенко в ролі прем'єра стала кумиром баби Параски (і ще кількох мільйонів її однодумців), - але не зуміла бути ще й ефективним менеджером (такого менеджера гостро потребувала економіка, яка так і не дочекалася потенційних інвестицій). Мені прикро, що Мороз взагалі змінив урешті-решт орієнтацію, уможлививши реванш “учорашніх”.

Але будьмо нарешті безжально відверті: хлопець з глухого села, навчаючись у провінційному інституті народного господарства, просто не мав шансів отримати того багажу знань

і уявленнь, який уможливує появу нового Вацлава Гавела (симптоматично, що навіть у царині улюбленої історичної спадщини Ющенка приваблює не багатуща доба маєстатичного мазепинського бароко, а насамперед Трипілля – цікавий, але периферійний відлам румунської археологічної культури Кукутени). Не могла стати новим Ергардом колишня “Газова принцеса”, яка звикла керувати методами, доречними для великої компанії (що діє під особистою протекцією прем’єра на прізвище Лазаренко), - але провальними у випадку значно складнішої відкритої системи економіки немолої за європейськими мірками держави. Що ж до колишнього середньої руки компартійного партапаратника Мороза, то його завжда цікавила виключно влада. Все інше – шляхетна сива чуприна й дилетантські малоросійські (а за нагоди – й просто російські) вірші – було лишень антуражем. І називати політичний кульбіт Мороза “зрадою” – принаймні наївно: такого слова в його понятійному апараті не існує. Просто інші запропонували більше.

Натомість я говорив би про реальну зраду егоїстичних європейських еліт. Вони нічим не ризикували б, пославши Україні сприятливий сигнал на початку 2005-го – однаково це не мало б ні для кого зобов’язувальної сили й переговорний процес із ЄС розтягнувся б не на одне десятиліття. Але цього сигналу так і не було – і це дало потужний додатковий аргумент тим, хто говорив про прожектерство й мрійництво нової команди, про безперспективність європейського вибору взагалі. А відтак, за гірким спостереженням відомого російського історика Олексія Міллера (не плутати з його тезкою з “Газпрому”!) тема якогось майбутнього “круглого столу” високочолых західних інтелектуалів за участю запрошених недобитків з країни Ахметова-Януковича цілком могла б звучати як “Betrayed Ukraine” – “Зраджена Україна”.

...В цілому два останні роки зробили нас усіх меншою мірою романтиками й більшою мірою реалістами. Й куплено це надто дорогою ціною: як свідчать соціологи, сьогодні українці дивляться в майбутнє з більшим песимізмом, аніж до початку виборчої кампанії 2004 року. Зазнавши гірких розчарувань, ці пересічні українці готові були спересердя надати суттєвий кредит довіри новому “урядові професіоналів”. Щоправда, засилля “донецьких” в усіх управлінських установах, “ручний” перерозподіл повернення ПДВ на корись одного-єдиного регіону (вгадаймо з одного разу, якого), вкупі з тяжким входженням в опаловальний сезон і очікуваним шоком від підвищення цін і тарифів можуть вичерпати цей кредит значно швидше, аніж розтанув захмарний на початку 2005-го рейтинг Ющенка й Тимошенко. (Про сміливі заяви Дмитра Табачника на захист “упослідженої російської мови” наразі не згадую, - вони ж, словами нашого гуманітарного віце-прем’єра, зачепили насамперед “вузький прошарок україномовної інтелігенції”!) Але ціни за воду й газ зростуть і для україномовних, і для російськомовних, і для носіїв суржику.) Відтак починає зринати запитання: коли й за яких умов люди знов можуть вийти на вулиці?

...Як людина громадянсько активна, я готовий висловлювати свою позицію й зараз. Як висловлював я її, виходячи на вулицю, і наприкінці 1980-х, і в час акції “Україна без Кучми”. Проте особливість Майдану в тому й полягала, що на ньому всі ми були разом – і ті, хто йшов у 2000-му Хрещатиком, скандуючи “Кучму геть!”, і ті, хто байдужо (у кращому разі!) позирив тоді на них з хідника. А от що (і коли) може спричинити новий Майдан – питання наразі відкрите. Мені очевидно одне – сьогодні він неможливий. Надто великий тягар розчарування, надто дискредитовані вчорашні кумири (а нові ще не з’явилися).

Тому в критичні дні межі липня-серпня цього року, гадаю, більше рації мав таки Президент, намагаючись вийти з найменшими втратами з надзвичайно тяжкої ситуації (за яку значну частку відповідальності несе й він особисто), - аніж ті,

хто кликав на вулиці, на площі, й на нові вибори. Потенціалу для перемоги на тих нових виборах демократичних, просєвропейських сил на той момент не було. (Прикро лишень, що тодішній надзвичайно важливий, і, хочу вірити, гранично щирий заклик глави держави до національного примирення ні в кого так і не знайшов реального відгуку).

Але це не значить, що передумови для перемоги прихильників справедливої європейської України не з’являться через рік, через три, або через п’ять. Важливо лишень, щоб на той час встигло вийти на авансцену нове покоління лідерів – не обтяжене вже помилками, поразками й відповідальністю за змарнування тих блискучих перспектив, що їх відкрив перед Україною Майдан листопада-грудня 2004-го.

Максим Спїха

Сайту Майдан 6 років!

«Ми йдемо попереду революцій» - за таким принципом ми обрали собі назву, яка через чотири роки без перекладу увійшла в усі мови світу. З’явившись як рупор акції «Україна без Кучми», за шість років наш інтернет-ресурс перетворився на потужну спільноту небаждужих громадян, які вважають себе відповідальними за долю країни. Ми пройшли важкий, складний та небезпечний шлях – від досить скоромної інтернет-сторінки, де викладалася правдива інформація про події акції «Україна без Кучми», до справжнього уособлення громадянської журналістики. Майданівські ідеї, статті, новини, аналітичні матеріали, коментарі, прогнози експертів, акції прямої дії, які ми ініціюємо та підтримуємо – все це, без перебільшення, сьогодні великою мірою формує обличчя країни. Без перебільшення можна казати, що майданівська спільнота стала одним з творців сучасної української історії.

Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

Підричника штабу Ющенка амністували

Верховний Суд своєю постановою залишив у силі вирок Київського апеляційного суду щодо двох громадян Росії - Михайла Шугая і Марата Москвітін - у справі про спробу підірвати штаб Віктора Ющенка під час президентських виборів 2004 року. Як повідомили у Верховному Суді, цією ж постановою було визначено амністувати Москвітін, який виконував функції водія.

Як повідомлялося (*див. попередні “ОВ”*), Апеляційний суд Києва 20 червня 2006 року засудив до ув’язнення двох росіян, визнаних винними в контрабанді і збереженні вибухових речовин і зброї, використанні підроблених документів. Шугай був засуджений до шести, а Москвітін - до чотирьох років позбавлення волі. У той же час суд, який оголосив вирок, зняв з росіян обвинувачення в замаху на здійсненні теракту.

Шугай і Москвітін були затримані 21 листопада 2004 року, напередодні проведення другого туру виборів президента України при перевірці автомобіля з російськими номерами співробітниками Державтоінспекції Києва. В автомобілі був виявлений і вилучений саморобний вибуховий пристрій, виготовлений на основі автомобільної сигналізації, а також кілька одиниць вогнепальної зброї з патронами. При затримці у зловмисників були вилучені підроблені документи. За даним фактом СБУ порушила кримінальну справу, розслідувала її, а потім передала в прокуратуру.

Листи жовтябристки іздалеку

Лист другий

Оттава-Торонто-Монреаль-Квебек

„Шопінг – народна канадська забава”

Трохи дивно, напевно, що за першим - вступним, екологічним, майже духовним - листом, відразу іде неприховано-міщанський текст. Однак що поробиш, селяві. На жаль, їсти хочеться щодня. І тому питання шопінгів у Канаді мною вивчене поки що найкраще. Тим більше, в країні, де нічого ніколи не відбувається, це дійсно є важливою темою для дослідження. А тим більше для дружин дипломатів, яких заїла канадська нудьга: для них шопінг перетворюється в народну забаву. Не знаю, з чого почати – з купівлі продуктів чи непродуктів. Оскільки я шойно поснідала, почну з другого.

Шопінг у різних містах Канади дещо відрізняється. Спільним є те, що магазинів тут не просто багато, а супербагато. Тому підійдемо до вивчення канадських магазинів по-науковому, застосовуючи методи систематизації і класифікації, а наостанок – методи дедукції та індукції (specially for Tetjana Skotnykova, Natalia Gromova, Iryna Kolodiuk and Olena Prokurasko-Soboljeva).

У Канаді магазини можна класифікувати так:

1. Торгівельні центри тіпа наших універмагів. Більшість з них розташовуються в околицях або на колишніх пустирях.

Від наших універмагів вони відрізняються:

1.1. площею (такі торговельні центри займають кілька гектарів);

1.2. структурою (дуже часто тут можна знайти таке явище, як „універмаг-матрьошка” або „універмаг в універмазі”. Наприклад, в Канаді існують торговельні мережі “The Bay” (“La Baie”) або “Sears”, в цих магазинах є все, від кальош (про них трохи нижче) до меблів. Ці суперкранниці вже самі по собі займають кілька гектарів. Однак в Канаді (визнаю, не тільки тут) вони можуть розташовуватися не тільки самі по собі, а й у ще більшому універмазі разом з такими ж, як і він, величезними торговельними комплексами, а також з меншими, ще меншими і зовсім маленькими магазинчиками і навіть візочками. Як правило, в таких центрах-гігантах або молах на верхньому поверсі (утім, як і в усьому світі) є мережа різних кафешок, що значно покращує Ваш настрій після виснажливої шопінгової діяльності;

1.3. культурою обслуговування (на відміну від нашого нечутного, проте красномовно написаного на обличчі українського продавця „І що ти тут загубив, падло?” у Києві або „Шляк би тебе трафив, рура випердова” у Львові; на відміну від нав’язливого східного „Друг! Купи! Сто доларів! Купи, купи, п’ятдесят доларів, ну купи, купи, - один долар!?”; на відміну від американського (маються на увазі з’єднані стейти, вибачайте за діаспорний сленг) зі штучною посмішкою: „Чим Вам допомогти?” (вголос) і „Фак ю!” (подумки), у Канаді – зі щирою привітністю: „Вам допомогти? Ні? Якщо потрібна буде допомога, покликайте мене. Добре?” І це означатиме тільки те, що було сказано, ні на йоту інакше.

2. Другий тип – вервечка магазинів, кожен зі своїм входом. Вони можуть розташовуватися ланцюжком, вздовж однієї вулиці, як наприклад, на П’ятій Авеню в Нью-Йорку. Так, у Монреалі є знаменита вулиця Святої Катерини (Сент Кетрін), якою Ви можете прогулюватися, заглядаючи у вітрини і дихаючи свіжим повітрям. В Канаді ще модно розташовувати ланцюжок магазинів у вигляді підкови. Для таких торговельних площ (тут вони називаються плази) вибирають також місця на колишніх пустирях або на околицях міст. В таких торговельних „підковах” як правило, розташовуються магазини з брендовими іменами. Відразу застережу Вас: хто сподівається в Канаді

купити товар знаменитого європейського бренду, нехай сюди і не потикається. Найбільше, що Ви можете тут знайти - це американську (з’єднано-стейтівську) мережу.

3. Маленькі приватні магазинчики розкидані в центрі міст. Дуже часто вони мають якусь спеціалізацію. Так, в Оттаві є крамничка, де продають тільки шахи. Після перегляду різних типів магазинів, перейдемо до систематизації приємних і неприємних сторін канадського шопінгу.

А. Приємне.

A1. Канада – це країна вічних знижок. Тут у кожному магазині завжди на щось є сейл. Причому, як правило, на дуже пристойні товари. Знижки тут бувають різні: 10% (товари, яким аж місяць), 20% (яким більше місяця), 50-70% (більше 3 місяців). А ще є „liquidation”, тобто повний розпродаж або повні штани щастя.

A2. Канада – це країна одного дуже милого шопінгового збоченства: тут з превеликою приємністю приймають товар назад. Звичайно, є певні обмеження, наприклад, можна повернути куплену річ протягом місяця. Це найприкріше в цій процедурі. А найцікавіше те, що тут Вам не треба принижуватися, гіпнотизувати, сваритися, стояти навколішки, аби пояснити, чому Ви повертаєте товар і чому Ви повертаєте ношений товар. Тут це нікого не цікавить, Вам повертають гроші на автоматі. До того ж, роблять це з не менш привітною посмішкою, аніж коли Вам щось продають. Ця риса канадського шопінгу настільки подобається нашим жінкам, що процес купування-здавання перетворюється на наркотичну залежність, причому дуже часто повернення товару (а точніше, можливість побачити в своєму порожньому гаманці гроші, які там з’явилися помахом чарівної палички) доставляє їм навіть більше задоволення, аніж купівля чогось новенького.

A3. Іще одна штучка: якщо Ви купили товар, а через деякий час на такий самий в магазині поставили знижку, то Ви можете повернути собі різницю (!!!) між першою ціною і другою. Ви уявляєте? Ні, Ви не уявляєте! Не знаю, наскільки часто канадські жінки користаються цим правом, здається, їм це непотрібно (якби Ви знали, скільки вони тут всього викидають!), зате наші жіночки від цього просто тащать.

Врешті-решт, ці неймовірні шопінгові штучки в Канаді дуже легко пояснюються: а) ментальністю канадців (тут всі оминають стреси, люди не будуть псувати настрої собі і Вам через якихось кілька доларів); б) такі методи, безперечно, „затягують” в шопінгове болото.

До речі, є ще одна хитрість, яка виробляє у Вас наркотичну залежність від шопінгу в певній мережі канадських магазинів. Це політика розмірів. Узагалі Канада – країна абсолютно спокійна до Вашої фігури. Тут не існує масового культу худих жінок. Більше того, голівудівські стандарти викликають тут алергію (як, власне, все з’єднано-стейтівське). Менше з тим, нам хочеться бути худішою. Навіть у Канаді. Так от, окремі канадські виробники жіночого одягу, випускаючи одяг розміру 16, ставлять на етикету, скажімо розмір 14. Ви, будучи жіночкою 16-го розміру, міряєте 16-ий розмір, а він Вам великий! О, який сюрприз! Тоді Ви міряєте 14-ий, і він Вам підходить! Боже, яке щастя. От Ви і щасливі! А коли Ви щасливі, Ви купляєте більше і більше одягу саме в цій мережі! Мудро? Мудро! А Згадайте, який депресивний стан викликали у нас розміри вітчизняних фабрик одягу, які економили на матерії! Може, саме тому ми ненавиділи той одяг?

A4. І наостанок про приємне: ціна одного і того ж товару по всій Канаді завжди буде однаковою.

Б. А тепер про неприємне. А точніше про не дуже приємне.

B1. Коли Ви бачите ціну на товарі, то це не остаточна ціна. До неї при купівлі додають два податки: а) загально канадський (GST) і податок провінції (тобто регіону), де Ви в даний час перебуваєте (PST). Тому, хоч ціна на один і той же товарі усюди

буде однаковою, але провінційні податки різні, тому в різних провінціях Ви платите різну кількість грошей.

Б2. Тут мало красивих товарів, точніше, мало красивого одягу і взуття. Це теж залежить від ментальності канадців: тут непристойно випендрюватись. Все, що створює стрес (яскраві кольори, демонстрація своєї вищості, демонстрація своєї унікальності), тут не вітають. Одяг має бути практичним і крапка, а все, що більше – то від лукавого. Особливо це стосується Оттави і Торонто. У Монреалі культура вдягання (так мене переконували, я поки що за три візити в те місто цього не помітила) вища. У Канаді навіть прийнято їздити на шопінг у Монреаль, де, мовляв, зберігаються французькі традиції... На решті території Канади – вплив пуританської Англії. Українкам цього не зрозуміти. Мені розповідали, що коли перші українці приїжджали в Канаду у своєму національному вбранні – вишитих сорочках, кожухах, плахах, то над ними сміялися англосакси, ототожнюючи їх з дикими індіанцями. І тому наші чоловіки дуже скоро перейшли на місцевий одяг, а от жіночки це довго ходили, вбрані так, як на Україні, за що їм наша велика шана.

Найбільше прикрасі мені доставляють в Канаді взуттєві магазини. Їх дуже багато, але взуття там... Дуже мало шкіряного взуття, а узимку на чоботи і на черевики одягають кальоші, як у старі добрі часи. Хоча я знайшла кілька солодких місць, так що не відчаюйтесь, дорогі любительки взуття!

Б3-(дод.) Сказане у пункті Б2 не стосується товарів для дому. В магазинах, де є багато різних дрібничок і недрібничок, які прикрасять Ваш дім і зроблять з нього і гніздечко, і фортецю водночас, до них рука так і тягнеться... А якщо Ви хочете отримати повний катарсис від магазинів для декору – їдьте у Квебек, маю на увазі Квебек-сіті.

Б3. У Канаді дуже легко нашій людині заплутатися у призначенні деяких товарів. Розповім, як ми купували в перший день нашого приїзду собі постіль. Нас супроводжувала у цій нелегкій справі професіоналка вищої категорії з шопінгу пані Інна. Ми провели в магазині 3 години. Там ми з чоловіком з'ясували, що ліжка в Канаді мають свою класифікацію за розмірами – кінг сайз (тіпа для короля), квін сайз (тіпа для королеви), дабл (подвійне, тіпа для двох), твінз („близнюки” – постіль на односпальне ліжко, яке, як правило, в Канаді ставлять в кімнаті по два). У нас в принципі також існують свої поділи („ковдра полуторна”, „подвійна”), а більшого нам не треба. Однак тут народ явно прискіпливіший до розміру ліжок. Поки що не можу пояснити Вам, чому.

Отже, в магазині ми занурювалися у всі ієрархічні нюанси комплектів білизни, гарячково згадували, якого ж розміру у нас ліжка (адже ми шойно прибули, а повертатися додому для вимірювання не було сил, дуже хотілося спати), і врешті решт почали на око купувати постіль. Завдання ускладнювалося ще й тим, що ми хотіли придбати постіль, як і всі нормальні люди, на знижці, а це значить, що були наявні не всі розміри. І ще одне ускладнення. У постільних комплектах, які ми досліджували з науковою допитливістю, тут не виявилось підодіяльників, пардон, наковдерників. Лише простирадла під ковдри. Коли врешті-решт через три години ми, змучені від тяжкої інтелектуальної діяльності, приїхали додому, побачили, що ми втрапили пальцем в небо. Комплекти на два односпальні ліжка (твінз) виявились різними за розміром, наволочки для кінг-сайзу не підходили на наші подушки і т.д. і т.п. Здавати товар ніхто вже не хотів, бо, повторюю, дуже хотілося спати. Мене ледь вистачило на те, щоб пропрасувати постіль і відключитися, начавши на все.

Вам вже набридло слухати? Уявляєте, а як було мені? Одним словом, купівля постелі розтяглася в нашій родині на півтора

місяці. Бо те, що ми пережили за три години в перший день приїзду – це були цвіточки. А ягідки були такі: виявляється, в Канаді є два види ковдр – ті, які перуться (вони тут називаються комфортери, вони, як правило, зі штучним наповненням), саме до них і пасували простирадла з куплених нами комплектів. Але, виявляється, тут є й інші ковдри – дуве, подібні до наших стьобаних і пухових, і от до них продають тіпа наших підодіяльників (дуве-каверс), на „блискавіці” збоку. Коли ми це з'ясували після двох тижнів відвідування всіляких магазинів з товарами для дому (уявляєте, скільки у них всього, що навіть я, людина кмітлива, не відразу зорієнтувалася), природно, ми захотіли їх мати. Однак тепер вже треба було вгадати з кольорами тієї постелі, яку ми вже купили... А ще треба було шукати на знижці... А ще... Словом, дурдом веселка. Не скажу, що я задоволена остаточною комплектацією своєї постелі, зате тепер я можу давати консультації українським туристам, якщо їм заманеться купити постіль у Канаді.

Бачите, скільки я Вам порозповідала, навіть не вистачило місяця для продуктових магазинів. Це й добре. Бо писати про них треба разом з темою про культуру харчування в Канаді. А це ще один культурний шок. Так що до наступного листа! І до наступного шоку!

Лист третій (дуже urgent!) друзів

Оттава

Зима, про яку так довго попереджали канадські старожили, здійснилась! Щоправда, почалася вона досить жорстоко – льодяним дощем (freezing gain).

Це така місцева гадость, коли шпарить холоднющий дощ, а краплинки замерзають в повітрі під рваним вітром, що дме прямисінько з Північного полюсу, безжально б'ють Вас по піці, а долітаючи до землі, утворюють на ній льодяну кірку. На відміну від України, у Канаді зима ніколи не стає несподіванкою. Тому славні комунальні служби відразу ж виїхали на дороги і засипали їх тонами солі, щоб на ранок вони були абсолютно придатними до безпечної їзди. А це значить, що в Канаді почалася пора калош (дозвольте вжити галицизм – кальоші), які захищають взуття від роз'їдання сніллом.

Мені не пощастило в перший день зими. В цей день я загубила в різних місцях Оттави а) шапку, б) рукавички, в) шойно куплене м'ясо, г) почуття гумору, д) мобільний телефон... Якраз остання втрата (пункт д) призвела до того, що мені потрібно було пройти пішки по цьому льодяному дощу десь із півгодини. Незважаючи на те, що я дісталася до місця призначення бурюлькою, я отримала дуже важливий для себе урок з канадської ментальності. Бо коли я йшла вечірньою Оттавою під проливним льодяним дощем і згадувала всіх на світі незлим тихим словом, десь на півдорозі до мене повернулося радісне обличчя, також ушент мокре і замерзле, і сказало мені з щасливою посмішкою: „Оце так справжній дощ, чи не так?” А коли я без ентузіазму відповіла: „О, це просто жакливо!”, воно ображено на мене зиркнуло і пішло собі геть. Я зрозуміла, що сказала щось не те і почала звертати увагу на перехожих. Погода – як при кінці світу, але на вулиці жодного невдоволеного (крім мого) обличчя! І мене осяйнуло: „Для канадців і справді ніколи немає поганої погоди! У них і дійсно – „всяка погода – благодать!” Просто треба мати правильне взуття! Тож нехай живуть кальоші!”

Міжнародна громадська організація

НОВА ХВИЛЯ

<http://novaxvylya.iatp.org.ua/>

Вперше в історії дипломатії - офіційний прийом для дітей!

Діти, від 2 до 9 років які проживають в столиці Канади вперше мали змогу такою гурмою відвідати українську дипломатичну установу. І незважаючи на свою кількість і всюдисущість, навіть її не розвалили. Незнати хто більше тішився - дітлахи, чи господар вечора недавно призначений посол Ігор Остап - однак малі відвідувачі залишили амбасаду із справжніми українськими подарунками і нагородами, які отримували за свої знання про Україну чи розповіді про Миколая. Їм навіть вдалось, на відміну від сотень клонованих Санта Клаусів що плодяться на цю пору під кожним магазином, крадькома підглядіти через вікно справжнього Святого Миколая з міхом на паркані амбасади. Всього кілька секунд, але цього було досить щоб надовго запам'ятати таємничого гостя і свої відвідини в посольстві.

Посол Ігор Остап з подушкою під пахвою теж сподівається отримати вночі під неї подарунок.

Дякуючи цілодобовим камерам спостереження, зазвичай непомітного Святого цього разу вдалося засікти на паркані Амбасади.

Бажаючи виступити, "мікрофона" ніхто не відключав...

Миколаєві замки автоматичних дверей та охорона нігде не перешкода..

До посольства аби передати послу послання з України завітав правдивий посланець-козак.

Трохи присоромлений Миколай, що не вдалося непомітно зникнути, махнувши рукою - згоріла хата, хай горить й стодола - на відході таки погодився лише на одну знімку з українським послом у Канаді. Вперше ж, то вже хай най має. Але подарунок під його подушку пообіцяв таки вночі...

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

*Привітання зі Святами від
Союзу української молоді Мурманна!*

Українська молодь Заполяр'я щиро вітає своїх колег, однодумців і всіх українців з Новим Роком та Різдом Христовим! Ми раді побажати в наступаючому році більшого натхнення і бажання, фортеці, упевненості в своїх починах і справах. А також світлого розуму, чистого серця і Божої Мудрості.

«Господь накаже Своему благословенню бути з тобою в коморах твоїх, та в усьому, чого доторкнешся рука твоя, і благословлятиме тебе в Краю, що Господь, Бог твій, дає тобі.»

Книга Повторення закону 28:8

Члени Союзу української молоді Мурманна

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187
*Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.*
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

"Універсальне" звернення до політиків

У 2004 році український народ виконав свою місію. В момент загрози нашої державності, незалежності, гідності – а саме так більшість сприйняла спробу зробити президентом людину з кримінальним минулим та ще й з подачі Росії – ми вийшли на Майдан і сказали своє вагомє слово. Не політики нас вивели і не Ющенко був наш „месія”, а ми самі вийшли. Вийшли так, як в Україні не виходив ще ніхто і ніколи, вибивши всі аргументи з-під супротивників і в зародку зупинивши будь-які спроби зупинити нас – Український Народ. В цей момент ми не ділились на політичні партії, нас не різнила мова і територія. Ми тоді виявили таку організованість та відповідальність, що за весь час існування багатосоттисячного Майдану не було жодної сутічки і навіть не розбили жодної вітрини.

Ви дивились на Майдан зі своєї трибуни. Можливо не стільки з отої сцени, а з політичної трибуни. Ви з неї говорили, наказували, проповідували, співали – а ми робили свою роботу з відстоювання Української Соборної Самостійної Держави, інколи поблажливо споглядаючи на цю вашу трибуну і розуміючи що без нас ви нічого не варті. Незважаючи на те, що ви очолюєте і якими капіталами оперуєте. Бо нас багато, і тому нас не подолати. А вас мало – тому вам потрібні ми.

Забезпечуючи логічне продовження Майдану, та розуміючи що у кожній дії має бути результат, ви, політики, сіли за круглий стіл. На вашій совісті оцінки переваг та недоліків результату такого рішення. Але в той момент, коли ви за той стіл сіли, ми передали вам в руки жовто-блакитний український прапор – символ України, тим самим делегуючи вам відповідальність за її життя, розвиток, існування. Тому що ми не можемо вічно стояти на майданах – ми повинні працювати, щоб оплатити вашу

нелегку працю з утримування цього прапору на гідній українців позиції та висоті. Але це не все. Також ми передали вам Майдан. І тепер не ми стоїмо на майдані – на ньому стоїте ви, а ми дивимось на вас зі своєї трибуни. Тепер ми вам проповідуємо і співаємо – а ви поблажливо дивитесь на нас і робите свою роботу із збереження України.

Зараз ви знову сидите за круглим столом, як способом довести до логічного кінця ваш політичний майдан, спрямований проти криміналу, що рветься до влади за підтримки Росії. Тільки чомусь у вас майорить сотня різнокольорових прапорів замість одного жовто-блакитного. Будь-який селянин з най віддаленішого українського села прекрасно розуміє, навіть не читаючи ваших політологів і не вдумуючись в рейтинги, що ви зробили перший крок до поразки. Круглі столи можуть мати різні продовження і ми до них готові. Але не очікуйте що ми знову вийдемо як у 2004 році - це буде зовсім не мирний майдан. Ми вийдемо і проти вас також, як тих, хто не виконав своєї місії і втратив ввірений йому прапор. Військову частину, що втратила прапор, розформовують – так буде і з вами. Не доводьте нас до цього.

Гриць Затемний

Інтерпол занепокоєний долею усиновлених маленьких українців

Інтерпол ухвалив рішення здійснювати контроль виховання іноземцями усиновлених українських дітей. Про це на прес-конференції заявив керівник робочого апарату Національного центрального бюро Інтерполу в Україні Кирило Куликов. За його словами, причиною ухвалення такого рішення послужило те, що в США усиновителі завдали важкі тілесні ушкодження, які призвели до смерті 2-річної дівчинки з Росії. «Цією сім'єю була усиновлена і дівчинка з України. Ми дотепер не знаємо про долю цієї дитини. Нас це питання серйозно хвилює», - додав Куликов. Він відзначив, що в питанні усиновлення дітей іноземними громадянами не розвинута правова база, оскільки Україна дотепер не приєдналася до Гаазької конвенції. «Гаазька конвенція - це той інструмент, який дозволить працювати нам, МВС, МЗС; дозволить контролювати долі наших дітей. Тому що не можна кидати їх напризволяще, потрібно дивитися, як вони живуть, потрібно розуміти, як вони виховуються. Це наші діти, вони не чужі», - наголосив він. Представник Інтерполу вважає, що експертів, які працюють у сфері усиновлення, повинно бути чітко обмежено коло і що вони повинні одержувати ліцензії на свою діяльність. Куликов також відзначив, що Інтерпол спробує дізнатися про долі всіх дітей, які усиновлені іноземцями, але точну їх кількість не назвав. «Не існує так званого єдиного реєстру», - пояснив він.

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегдження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, -

не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

**За інформацією, з пропозиціями
та з допомогою звертатися:**

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві”

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Чим далі від Майдану, тим більше ознак піднесення одних подій та замовчування інших або США найбільше опиралися сценарію "Кучма-3"

Все частіше ситуація нагадує традиційне революційне міфотворення, заради якого можна й "колоду" домалювати. Одним із цікавих кадрів минулорічного листопаду було так зване "повстання дипломатів", яке в "офіційному дискурсі", асоціюється виключно із заявою, підготовленою низкою працівників апарату Міністерства закордонних справ на чолі з тодішнім речником МЗС Маркіяном Лубківським.

Однак, куди ж поділася інша заява – ще 22-го листопада 2004 року підписана і розповсюджена 4 дипломатами посольства України у Вашингтоні? Вони відмовилися визнавати результати виборів і закликали зробити те саме уряди світу та інших дипломатів. На той момент я був радником посольства України в США і одним з 4-х авторів цієї заяви. 24-го листопада 2004 року на представницькій конференції в Американ Ентерпрайз Інституті, яку транслювало на всю країну Громадське телебачення США, автор закликав звернути увагу на події в Україні з тим, щоб попередити кровопролиття та покласти повну відповідальність у випадку його виникнення виключно на владу України.

Отже, було дві заяви. У першій з них є конкретний автор і ініціатор – Олександр Щерба, радник посольства України в США. Вона була написана ще в ніч другого туру, коли результати підрахунків давали Януковичу однозначну перемогу, і серед працівників посольства панували відчуття, схожі на ті, які були у всіх нормальних людей. На другий день, зранку, ще до початку робочого дня мені зателефонував Щерба і попросив негайно подивитись "один документ" в електронній пошті. Це був перший варіант відкритого листа українських дипломатів. Зміст – протест проти фальсифікації, війни уряду проти власного народу, проти того, що влада в Україні зрадила ідеали демократії та Європи. Фраза, яка потім обійшла всі американські ЗМІ, звучала так: "Ми не можемо спокійно дивитися, як закопується в землю майбутнє наших дітей".

Жодного прізвища в цьому тексті не згадувалося. Ми протестували проти того, що народу не дали висловити свою волю, а не закликали підтримати Ющенка. Хоча, там була фраза, що народ України заслуговує іншої влади. Можете тлумачити її як непряму підтримку Ющенку. Звичайно, ми одразу поставили до відома посла Резніка. Він сприйняв це нормально, повідомив у Київ і викликав до себе підписантів – Щербу, Пархоменка й Чумака. Посол попросив подумати ще раз та змінити декілька формулювань на дипломатичніші. Мене посол не викликав, бо, як сказав потім, зі мною не було про що говорити, я безнадійний.

Усім дипломатам в посольстві ми запропонували підписати заяву, але на той момент під листом залишилося лише чотири підписи, з яких все і почалося. Під посольством уже відбувалася демонстрація. Я передав копію заяви демонстрантам, і за кілька годин вона з'явилася на сайті "Майдан". Заява завершувалася словами: "Віримо, що інші працівники дипломатичної служби приєднаються до цієї заяви". Незабаром підписів було 30-40, негайно підтримав її тодішній Генеральний консул в Сан-Франциско Гребенюк, а за кілька днів – майже понад сто. Наступного дня, 23 листопада, нашого листа зачитав на Майдані Дмитро Павличко.

Чим наш лист відрізнявся від листа, підготовленого в МЗС? Головна відмінність в тому, що під нашим листом стояли підписи з посадами. Зокрема, коли підписався посол в Австралії і старші дипломати посольства в Польщі – було зрозуміло, хто саме підтримує таку заяву. А під другою заявою міністр

Грищенко заборонив зазначати посади, тому коли її опублікували сайти, не було зрозуміло, дипломати якого рівня підписали її. Узагалі, я співчував хлопцям з центрального апарату, їм було дуже важко переписати цього листа так, щоби він чимось суттєво відрізнявся. Здається, додали фразу на кшталт "Ющенко – наш президент!"... Хоч я думаю, що вони зробили велику справу популяризації протестного голосу дипломатів в Україні. В результаті, мене було звільнено наказом від 5 січня 2005 року. Пізніше отримав пропозицію повернутися на посаду, яку обіймав 11 років тому. Зараз на чверть ставки викладаю в дипломатичній академії МЗС. Я працював у Вашингтоні, коли відносини України й США були у стані кризи, я відповідав за стосунки з Конгресом, а також займався українською темою в аналітичних центрах США.

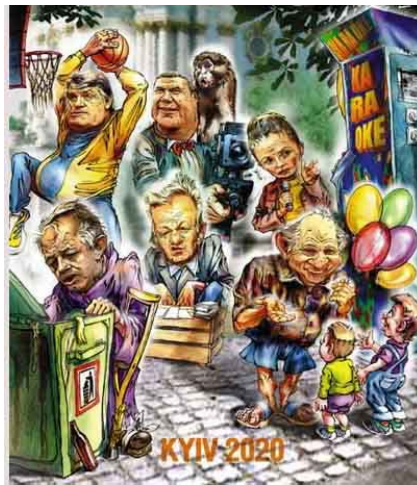
Сподіваюсь, що доклав руки до адекватного розуміння в США подій в Україні. Звісно, діяльність К. Грищенка спочатку на посаді посла в США, а потім міністра можна оцінювати порізно, але захист кучмізму у Вашингтоні у його виконанні часто вражав рівнем майстерності. Інше питання, що саме виправдовувалося в такий спосіб. Якщо вимоги керівництва до дипломата не відповідають його громадянській позиції, він, звісно, може залишити роботу. Це трапляється не надто часто, хоча в українській дипломатії працює багато чесних людей.

Дипломатія – це досить спеціалізований фах. Не всі можуть повернутися в академічну сферу або піти в бізнес. В багатьох випадках, кар'єрний дипломат без зовнішньополітичного відомства, це як штурман на березі – він може працювати хіба двірником. Багато з дипломатів виправдовувалися у власних очах тим, що працюють на країну, а не на режим.

Хоча межа тут досить невизначена. Щось подібне намагався свого часу робити й офіційний Вашингтон у стосунках із Києвом – працювати з країною, а не з режимом. Позиція була така: "Україна – важлива й перспективна країна, але ми не будемо мати справу з брудними покійками, які представляють верховну владу". Традиційна політика в такому випадку – зниження рівня офіційних контактів.

Останні роки режиму Кучми діяла доктрина Медведчука-Орла, яка фактично зводилася до трьох тез. По-перше, все одно американці нікуди не дінуться й змушені будуть мати справу з Кучмою або ним призначеним наступником. По-друге, американці поважають тільки силу, тому з ними треба розмовляти в дусі "чим більше нахабства, тим краще". А, по-третє, навіть якщо такий курс не спрацює, режим Кучми нічого не втрачає, бо чим гірші стосунки з Вашингтоном, тим кращі стосунки з Москвою. Навіть присутність наших військ в Іраку не надто впливали на відносини Києва-Вашингтону. США чітко казали про те, що українські війська в Іраку – не індульгенція.

Утім, Медведчук розраховував, що через п'ять-шість місяців відносини повернуться до більш-менш нормального стану. І, думаю, це не було неможливим. Справа в тім, що перемога Ющенка для США не була критичною. Скажімо, один із найавторитетніших експертів у США з питань України Андерс Аслунд ще у вересні 2004-го казав, що для національних інтересів США насправді немає особливої різниці між Ющенком та Януковичем. Приблизно такою була на той час й офіційна позиція США. Коли ми влітку минулого року обговорювали з американськими аналітиками готовність США до активної позиції, їхня відповідь не надто надихала. Рейтинг Ющенка до вересня практично не зростав. І ентузіазму на Заході це не додавало. А рейтинг Януковича дійсно зростав, і до вересня вони майже зрівнялися. Звісно, кампанія була брудна, і посол Хербст висловлював незадоволення цим, але ступінь зацікавленості Заходу подіями в Україні справді залежала від рівня

демократичної хвилі в середині країни. Доки цієї хвилі не було, то Захід не надто переймався українськими справами. Ця позиція підсилювалась думкою частини вашингтонських аналітиків про те, що в Україні все настільки зацементовано, настільки безнадійно, що шансів у Ющенка немає, тому залученість має бути дуже обмеженою.

Насправді неприпустимим для США вважався сценарій "Кучма-3". Тому чи не головним своїм досягненням вони вважали його попередження. США наполягали на дотриманні процедур виборчого процесу, готові були протестувати через порушення; вони також симпатизували більше Ющенку. Але від симпатії до підтримки – величезна відстань.

Але Вашингтон все ж таки заявив про невизнання результатів... Ситуація змінювалась поступово. Переобрання Джорджа Буша на другий термін дозволило, нарешті, звернути увагу на Україну. Результат першого туру змусив їх серйозно замислитись. Ющенко переміг з дуже незначним відривом, але це був потужний сигнал. Хоча, я б не називав той результат перемогою. Узагалі, припускаю, що результат першого туру був намальований. Для Банкової це мав бути спосіб легалізації фальсифікованих результатів другого туру в очах Заходу. А один з основних меседжів опозиції – "Ющенко йде в президенти" – мав набути реалістичності: мовляв, він не тільки йде, але подолає адмінресурс і таки дійде.

Важливу роль відіграла позиція Верховної Ради – не дарма її голова відвідував США між першим та другим туром виборів. Практично кожна заява США щодо України була результатом тиску на Білий дім та керівництво Держдепу, а не їхньої власної ініціативи. Тиск щодо активної підтримки Штатами демократичного та ненасильницького розвитку подій в Україні здійснювався декількома каналами, про деякі з них відомо, про інші ще зарано говорити. Вашингтон мав переконатися, що Україна дає Сполученим Штатам ефективні важелі реалізації зовнішньої політики та впливу на перебіг подій на пострадянському просторі, в тому числі й на майбутнє Росії.

Ми намагалися переконати Держдеп позбутися москвоцентричного погляду, який змушував США вирішувати з Росією всі питання, що стосуються колишнього Радянського Союзу. Вашингтон – чи не вперше після Іраку, до речі – спрацював разом з Європою для нейтралізації найгіршого сценарію в Україні. Кучма не скористався наданим Росією карт-бланшем на будь-які дії, включно з силовим придушенням Майдану. Це сталося, зокрема, через роз'яснювальну роботу Заходу, який почав активно діяти завдяки Майдану. А західні уряди не могли ігнорувати підтримку Майдану громадською думкою цих країн.

І хоч існує думка, що Захід посприяв Майдану, все було радше навпаки. Позиція Заходу залежала від подій в самій Україні, від масштабів протесту. Майдан переконав Захід в доцільності активної позиції. Єдиний відомий мені план стосувався потенційної реакції США на застосування сили. Позиція була абсолютно чітка – влада в Україні не може дозволити собі площу Тяньаньмень. В Україні це не пройде, Захід Банковій цього не вибачить. Думаю, Кучмі пояснили, що не варто недооцінювати роль Заходу в особистій долі представників старого режиму.

Олександр Потехін

Історія цієї публікації на "Майдані" - відкритого звернення українських дипломатів проти фальсифікації виборів:

<http://maidanua.org/static/mai/1101193510.html>. Новинарі Майдану назавжди запам'ятали з якою швидкістю надходили нові підписи і яке прекрасні слова супроводжували кожен з них. Тим, хто чергував на нескінченному потоці листів на "Майдан" в ті дні, було вже тоді ясно, що перемога невідворотня, бо українці всього світу - разом! Сайт "Майдан" і всі його архіви тільки підтверджують слова автора статті. Не стояло там поруч ніякого М.Лубківського та інших самозваних "батьків революції". І не стоятиме. Ми подбаємо!

США змінили написання назви столиці України

Американські чиновники, згадуючи назву столиці України, тепер повинні писати не Kiev, а Kyiv. Державний департамент США оголосив про це і заявив, що зміна правопису ніяк не пов'язана з американськими надіями поширити свій вплив на країну. Офіційний представник держдепартаменту Том Кейсі сказав, що Управління з питань географічних назв США разом з іншими урядовими організаціями встановили подібне написання для всіх федеральних відомств. Держдепартамент оголосив про зміну в меморандумі і наказав чиновникам використовувати слово Kyiv в усіх повідомленнях, пов'язаних з Україною.

За словами Кейсі, це рішення продиктоване тим, що "самі українці так вимовляють назву міста. Крім того, таку транскрипцію вже прийняли багато міжнародних організацій, зокрема, НАТО і ООН". Представник держдепартаменту також висловив упевненість в тому, що цей крок не має політичного підґрунтя і не направлений проти росіян в Україні. В той же час агентство Associated Press заявило, що й надалі буде писати назву української столиці як Kiev.

Мороз піддався росіянам

Депутат Держдуми Російської Федерації Дмитрій Рогозін заявляє, що під час помаранчевої революції російська сторона вела активну роботу з лідером СПУ Олександром Морозом щодо створення в майбутньому коаліції за участю Партії регіонів. Про це він заявив в інтерв'ю радіо "Ехо Москви". "Моє завдання було (під час парламентських виборів в Україні) в тій ситуації працювати з частиною так званої помаранчевої коаліції, перш за все з соціалістами, з Олександром Морозом", – цитує Рогозіна видання proUA. Зокрема, за його словами, треба було зробити все можливе, щоб "ця партія, яка складається з людей, хоч і українців, але вихованих в спільнослов'янському дусі" перейшла "на нормальну сторону". Д. Рогозін вважає, що виконана ним робота є успішною, оскільки "Мороз разом з Януковичем створив коаліцію вже зовсім іншої спрямованості". "В принципі, вважаю, що не дарма ми там попрацювали, хоча, звичайно, я вислухав на свою адресу багато гидких слів", – сказав депутат Держдуми.

Почувши, що європейська спільнота виділила нам кошти на боротьбу із хабарництвом, я спочатку неабияк сполошився. Мене кинуло в рясний піт і я відчув, як втрачаю ґрунт під ногами. Але, коли прозвучала сума, то заспокоївся. Один мільйон доларів! Не смішіть мене. Та на їхній один мільйон знайдеться наших десять, щоб проблему хабарів просто забалакати і нічого насправді не зробити.

папірчику. Одного разу мені довелося лягти на лікарняні процедури на цілих три тижні. Провести стільки часу із ще сімома хворими, які тебе будуть мордувати дурними розмовами, цікавитися, що це ти шпляєш на ноутбуку, або що ти читаєш, мене жахала. Жахав і їхній телевізор з безкінечними переглядами серіалів. Від цього ж можна і збожеволіти. Я заплатив і опинився у палаті на двох. Дружина привезла телевізор і DVD-програвач. Я

І слава Богу. Не знаю, як хто, а я звик до хабарів, як до повітря. Я без них просто

задихнувся. Я втрачу орієнтацію на місцевості. Я стану сліпцем без проводиря. Я пропаду. Хабарі – це те, на чому будувалося усе моє життя. Коли у 1974 році, кагебісти влаштували у мене дванадцятигодинний обшук, забрали книги, рукописи, а потім і мене, відпустивши пізно вночі після допиту, я думав – все, гаплик. Сяду років на два з огляду на юний вік. Життя моє буде зіпсоване, ніхто вже мене не надрукує. Але мій тато, зубний лікар, вставив зуби одному з кагебістів, і я відбувся легеньким страхом. Хоча не зовсім легеньким, бо мусив відкалатати рік в армії. 1990 рік. Мої батьки перед телевізором спостерігають за батальями у Верховній Раді. Серед демократів чимало колишніх в'язнів совісті. І от батько каже до мами: „А даремно ми тоді Юрка від тюрми врятували. Ну дістав би він два роки, відсидів один, зате тепер засідав би у парламенті”. То був єдиний випадок, коли хабар відіграв сумнівну роль. В армії я служив у залізничних військах. Тягати шпали я не мав жодного бажання. Дав хабара начальнику батальйону і опинився у штабі. Потім дав хабара лікареві військового госпітально і три місяці провів у госпіталі, як на курорті, обклавишись книгами. Аби мене після армії не замели за тунеядство, дав хабара директору школи і фіктивно рахувався лаборантом. Потім так само фіктивно був „робітником” на одному з заводів. Купуючи джинси у поляків, потрапив у лапи міліції. Дав хабара – випустили.

За незалежності, працюючи у „Post-Поступі”, я образив у статті одного графомана, висміявши його творіння, той подав до суду. Газета на ту пору закрилася, виклики до суду йшли на адресу неіснуючої редакції, я не мав зеленого поняття про суд. І суд відбувся за моєї відсутності. Суддя присудив мені 800 доларів (на теперішні гроші) морального відшкодування. На 1995 рік – це була серйозна сума. В переліку моїх гріхів у судовому висновку згадувалася й образа РУН-віри і товстенної шизофренічної „Мага-віри”. Я подав апеляцію. Справу слухав уже інший суддя того самого суду. Більше того, він і сидів у одному кабінеті з попереднім суддею. Тому нічого дивного, що присуд залишився без змін.

Вам ніколи не доводилося програвати комусь моральні відшкодування? Це тільки чиновники і депутати можуть їх ніколи не платити, а простий смертний відразу потрапляє у лабеті судових виконавців, які за лічені хвилини опишуть усе твоє майно і вичавлять усе до останньої копійки. Але я дав хабара судовому виконавцю, і він спутив усе на гальмах. Графоман метушився, діставав суд скаргами, а я сумлінно сплачував щомісяця якісь жалюгідні копійки в рахунок морального відшкодування, аж поки інфляція не перетворила ці гроші на порохно.

В іншому випадку я вже був мудріший і заплатив судді. Я не шукав до нього жодних підходів, а прийшов і спитав: „Скільки?” Суддя вивів на папірчику „100”. Йшлося звісно про долари. Я дав. А суддя так хитро повернув справу, що позивач її начебто й виграв, бо я таки мусив вибачитися, але ж зате повністю зняв моральне відшкодування. Потім мені довелося вже з іншої нагоди платити міліції і прокуратурі за те, щоби закрили проти мене кримінальну справу. Журналістика інколи підсовує дуже неприємну свиню. Побачивши, що я не зможу довести, що я не верблюд, я заплатив стільки, скільки мені знову намалювали на

Україна моя хабарницька

почував себе, як удома. Влітку я проходив техогляд. Вже в черзі вияснив, що це коштує 50 гривень. Можна й не дати, але тоді обов'язково до чогось причепляться, і доведеться їхати сюди ще раз. А не хотілося. Зайве й казати, щ насправді жодного техогляду не відбулося. Мент поцікавився, яка у мене машина і все. Я дав йому 50 гривень, він подякував, я теж подякував. І було за що, бо поперше, того, хто обслуговує мій район не було на місці, і в мене прийняв документи інший, а по-друге, я не подав медичної довідки, а по-третє, якби він оглянув машину, то виявив би протермінований вогнегасник, щось обов'язково бракувало б в аптечці. Одне слово, я дав йому ці 50 гривень із вдячністю.

І отак я живу у постійних даваннях хабара. А тепер мене закликають: не давай! Як – зовсім не давати? Зовсім!

Я з жахом собі уявляю, у що це для мене може вилитися. Я давав хабарі за народження сина, за місце на цвинтарі для своїх батьків, за встановлення телефону, за безперешкодне перетинання кордону, за порушення правил вуличного руху, за прискорене оформлення закордонного паспорта, за візу, за різноманітні довідки, за залізничні квитки... Я давав хабарі навіть за таке, у чому не можу й признатися, інакше на мене знову заведуть кримінальну справу і мені знову доведеться відкуплятися. Я почуваю себе абсолютно комфортно у країні хабарників. Я не маю жодних проблем. Я вирішую їх легко і невимушено. Життя моє надто ускладниться, якщо я захочу раптом пожити чесно. Ну, бодай рік. Але це неможливо. Чому? Бо я МОЖУ собі дозволити жити нечесно. Я заробляю достатньо, аби відкласти якусь частку на хабарі. Мені зовсім не шкода 50 гривень для мента, завдяки якому я зекономив добрих два дні свого часу. Триста гривень за окрему палату! Хіба ж вона цього не вартує?

Але є, є у нас ще люди, які живуть чесно і не дають хабарів. Або майже не дають. Це люди неможливі. Вони просто змушені жити чесно. Тому такі, як я, для них ненависні. Ми розбещуємо хабарників. Ми їх постійно підготовуємо, цим самим утверджуючи у їхній незамінності. Господи, де б я опинився, якби не було тих, хто бере! Я щасливий, що вони є. Що їх не треба дуже шукати. Вони на усіх хлібних місцях. Навіть знаючи, що мають справу з журналістом, вони не соромляться брати. Ну, хіба трішечки: „Ага, а ви потім опишете!” – мовби кокетуючи... „Та що ви! Ніколи в життя. Ви ж мені так допомогли!” І я ніколи не шкодував за витраченими грошима. Я завжди відчував тиху вдячність, що у мене їх взяли.

Руки, які дають і руки, які беруть – це ціла система, вибудована на глибоких традиціях, це щось як орден тамплієрів. Ми легко впізнаємо одне одного, і розуміємося з півслова, з ледь помітного мрукнення ока, з поруху вуст, з недбало кинutoї фрази. Важливо не тільки знати, хто БЕРЕ на лапу, але й мати репутацію людини, яка чесно ДАЄ на лапу. Я пишаюся своєю репутацією того, хто ДАЄ. У мене не бояться брати. Зазирніть у мої добрі наївні очі – ви побачите у них теплий погляд людини, яка ще не підвела жодного хабарника. Нікого не заклала, не присоромила, жодним жестом не дала зрозуміти, що їй це неприємно. Навпаки – завше з усмішкою, з підморгуванням, поплескуванням по плечу. А тепер хтось хоче порушити оцей наш символізм, наше гармонійне співіснування, наші ніжні й тендітні стосунки. Не хочеться думати, що це вдасться ще за моєї пам'яті. І я не думаю.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

ЮШЕНКО СТАВ КУМОМ СААКАШВІЛІ

Президент Віктор Ющенко і відома балерина Ніно Ананіашвілі стали хрещеними батьками другого сина президента Грузії Михайла Саакашвілі - Ніколоза. Хрещення пройшло у соборі святої Трійці, де крім батьків і хрещених знаходилися також президент Естонії Тоомас Хендрік Ільвас та маршал сейму Польщі Марек Юрек.

Україна спростовує звинувачення

Міністр із питань надзвичайних ситуацій Віктор Балага спростовує заяви комітету з екології Держдуми Російської Федерації про те, що з Чорнобильської зони вивозять небезпечний радіоактивний металобрухт. Він переконаний, що блокпости не пропускають жодного кілограма металу без попереднього дозволу екологічної комісії. "Я вважаю, що тут більше елементів етики та політики, ніж практичних речей, - зазначив Віктор Балага. - Метал, який обробляють і вивозять із Чорнобиля, проходить відповідну діагностику та перевірку. Якби метал був забрудненим, його просто не дозволили б вивезти з території".

Нагадаємо, комітет з екології Держдуми РФ звинуватив український уряд у вільному розповсюдженні радіоактивного брухту та його подальшій переробці на металургійних підприємствах. Українська сторона відразу ж спростувала цю інформацію. Заданими Міністерства з питань надзвичайних ситуацій, із Чорнобильської зони щорічно вивозять 400-500 тонн металу. Якщо російським фахівцям усе-таки вдасться довести радіоактивне забруднення українського брухту, то на експорті до

Європи можна буде ставити хрест. Ще від червня комітет з екології Державної Думи ініціює впровадження мораторію на імпорт українського металу до РФ. Росія також зажадала від українських постачальників сертифікати безпеки металопродукції. В Україні створили експертну комісію, яка вивчає подробиці інциденту.

За транзитний сервер нікого не посадять, бо всі встигли домовитися з владою?

Проникнення в транзитну базу даних Центвиборчкому під час другого туру президентських виборів 2004 року здійснювалося за вказівкою тодішнього голови ЦВК Сергія Ківалова. Таку думку висловила керівник розробки єдиної інформаційно-аналітичної системи "Вибори" для ЦВК Галина Мандрусова. "Я вважаю, що проникнення було організовано за вказівкою Сергія Ківалова начальником управління інформатизації Сергієм Катковим. Думаю, вони забезпечили передачу паролів доступу до транспортного сервера, на якому формувалася транзитна база даних ЦВК, що містить повідомлення про результати голосування з кожної виборчої дільниці", - сказала Мандрусова в інтерв'ю "Фокусу". "Технічно схема виглядала так: вони підключилися через наш маршрутизатор CISCO до каналу комунікацій і одержали можливість керувати нашим інформаційним потоком", - додала вона.

Далі, за словами Мандрусової, дані про результати голосування на виборчих дільницях йшли "за своїм звичайним каналом". "У той час як Катков організував доступ для віддаленого користувача, здатного аналізувати результати і керувати "вентилем". Цей користувач або пропускав, або перекривав надходження чергової порції інформації до центральної бази даних, пов'язаної з серверами ЦВК в Інтернеті і з табло в прес-центрі Центвиборчкому, на якому відображалися результати голосування", - розповіла вона. Мандрусова не виключила, що інформація про хід голосування направлялася до адміністрації президента, де працював паралельний центр підрахунку голосів. "Не виключено, що таких центрів було декілька, технічна схема проникнення в транзитну базу даних дозволяла це зробити", - додала вона.

За словами експерта, у день підрахунку голосів у другому турі президентських виборів "відбулася аномалія" - дані окружних комісій затримувалися, а потім надходили до центральної бази відразу великими порціями. "Постійного, плавного потоку даних не було. Це для нас, фахівців, стало очевидним свідченням того, що надходженням даних хтось керує ззовні. І ми відразу довели це до відома всіх, хто відповідав за виборчий процес", - сказала вона. Мандрусова також вважає, що СБУ володіє всією інформацією про організаторів фальсифікацій. Водночас вона не вірить у те, що справа про фальсифікації буде розслідувана, а винні понесуть покарання. "Усі встигли домовитися з владою. Дивіться, Катков спокійно живе, його друзі теж. Дзекон як і раніше очолює "Укртелеком", Зимін зовсім недосяжний для слідства — він став депутатом Верховної Ради від Блоку Юлії Тимошенко", - сказала вона. "Мені здається, Віктор Андрійович вирішив, як Господь Бог, усіх простити, не зважаючи на настрої у суспільстві і наслідки такого кроку. Те, що люди, які намагалися за будь-яку ціну дорватися до влади, залишилися безкарними, як мені здається, стало політичною поразкою для президента Ющенка", - додала експерт. Узимку 2004-го Мандрусова виступала перед Верховним Судом у якості одного з основних свідків у справі про фальсифікації. Свою посаду і статус вона зберігає досі.

**Тут може бути ваша реклама
Підтримуйте "Оттавський Вісник"
Єдине видання із столиці Канади**

Події, що розгортаються навколо життя української діаспори в Росії примушують кожну людину, що асоціює себе з українським народом, задуматися. Недавнє вбивство керівника тутьської української організації «Батьківська стріха» Володимира Сенишина – людину відому і поважану серед російських українців. Окрім пана Володимира «ліквідації» піддалися ще цілий ряд діячів українського руху Росії. З якоїсь причини організаторів злочинів ні як не можуть знайти. Цілком виправдана тактика – на війні завжди прагнуть насамперед убити офіцерів, тобто обезголовити ворога.

Як розвиватимуться українці в Російській Федерації без людей щиро і безвідмовно готових служити загальній справі? Таких керівників можна перерахувати на пальцях. Дуже часто багато з нас ради особистої вигоди відмовляються від ідей і принципів, яких раніше дотримувалися і відстоювали.

Ще однією знаковою подією стало пікетування Української бібліотеці в м. Москва молодіжною організацією «Местних», що є не то московським відділенням «Молодої Гвардії», не то «Наших». Головне – вони підтримуються широкими урядовими кругами. Приводом стало проведення зборів приуроченого Голодомору в Україні в 1932-1933 рр. на організаторів посилався цілий ряд звинувачень: від «розпалювання міжнародної ворожнечі» і до «руйнування слов'янської єдності».

Виходить, на думку,

«Местних» Голодомору не було, а від 7 до 11 млн. чоловік випарувалося просто так?! Протестну акцію «молодих політичних екологів» порівняно з тим, якби десь в будь-якій європейській країні виникли маніфестації перед єврейським національним культурним центром або синагогою, що проводила вечір пам'яті жертв Голокоста, що звинувачував євреїв в розпалюванні міжнародної ворожнечі. Думаю, цих людей як мінімум чекало значне попередження властей. Але, як говорив німецький публіцист Іоганн Зейме, «Росія – країна можливостей».

На тлі всіх цих жхів офіційно в Росії заявляється про любов до українців (асоціюються з етносом що п'є горілку, закушує салом і цибулею; розмовляє російською мовою з використанням українських займенників, «геканій» і «еканій»), української культури (горілка, сало, борщ, вареники, Гоголь) і історії (все хто «За Росію» герої України, а хто ні – зрадники українського народу). Тут виникає два філософські питання: «Що робити?» і «Хто винен?» Як не дивно лунає, але винні ми – українці. Саме ми дозволяємо так з собою вести. Замість того щоб стояти один за одного, підтримуючи і допомагаючи, як це роблять євреї, ми – скандалимо і ділимо владу. Перше, що повинна зробити «поважача себе» українська організація після створення – розколотися. На жаль, це повсюдна практика.

Винні і ті суспільно-політичні сили, що позиціонують себе послідовними захисниками національних інтересів України. Їх «відстоювання» починається і закінчується розмовами про загрозу русифікації і знищення спадщини української культури. Пошуком «великодержавної руки» Кремля і підступів московського імперіалізму. Вони готові битися проти «загарбників» як в Україні, так і за її межами. Потреба рядового українця, що живе по-сусідству їх мало цікавить. Від реальних справ поборників української ідеї кожного разу щось відокремлює. У своїх програмах захисту українців вони декларують правильні і красиві речі, що не запроваджуються в життя і залишаються на рівні популізму.

Для ілюстрації вищезгаданої закономірності характерний приклад нашої Мурманської молодіжної організації. Свого часу її майбутні члени на особистому рівні несли в російське суспільство правду про невідомі сторінки української історії, зокрема, про діяльність УПА. Я виступав з цією тематикою на студентській весняній конференції. У стінах Мурманського педагогічного державного університету організували силами невеликого числа української молоді, керівником Національно-культурної автономії українців області Мурманська Наталією Георгіївною Литвиненко-Орлової і кафедрою Загальної історії МДПУ семінар, що розглядав специфіку і історичний розвиток взаємовідносин Росії і України. На ньому згадувалися гетьман Іван Мазепа, Петро Калнишевський, русифікація, Голодомор, УПА і сучасні суперечності. Мій брат Данило, потім виступав з дослідницькою роботою, знову ж

такі, приуроченою партизанам на ліцейній, міській, обласній і всеросійській конференції. Чомусь ні слова подяки, ні підтримки в проведенні загальної справи «національними патріотами» не було виражено, окрім пересічних людей, щиро за нас що порадили.

Зовсім нещодавно Союз української молоді Мурманна задумав провести публічний захід 14 жовтня цього року, приуроченого 64-им роковинам створення Повстанської Армії. Тиск властей (уряд Мурманської області), силових структур і керівництва ВНЗу не дозволило реалізувати намічені плани. Мені як організаторові загрожували мінімум – виключенням з університету, максимум – порушенням кримінальної справи за статтею 282 КК РФ «розпалювання міжнародної і міжрелігійної ворожнечі», також «екстремізм», скидання державного ладу із закликом до озброєного повстання (звинувачення зроблене на основі запрошувальної листівки, де зображені партизани із зброєю).

Знову «реакція нульова». Лише приватні особи виразили нам слова співчуття у зв'язку з ситуацією, що склалася. Єдиною людиною, що підтримала нас від імені цілої організації, був покійний Володимир Сенишин. Дуже зручно використовувати чуже горе і труднощі для підняття власного рейтингу і авторитету, залишаючись в стороні. А не

пора б прихильникам національних інтересів України почати захищати тих, хто захищає ці національні інтереси як на батьківщині, так і за її межами. Оскільки ця частина суспільства завжди буде гарантом існування українців як нації, України як держави. Українська політична еліта в ці хвилини зайнята куди важливішими справами. А саме, участю в багатосерійній трагікомедії під назвою «Володар коаліцій».

Микола Малуха,

голова Союзу української молоді Мурманна

P.S. Я, на жаль, особисто не зустрічався з Володимиром Сенишином, проте, ми часто передзвонювалися і переписувалися по електронній пошті. Пан Володимир допомагав мені радами, рекомендаціями і матеріалами в написанні курсової роботи по Загальній історії «Українські військові формування на території Західної України в Першу світову і Громадянську війнах». Прошу кожного українця спробувати донести до засобів масової інформації (українських, російських та інших), громадських і політичних лідерів (партиї, рухів), державних діячів інформацію про цю страшну трагедію в «українській сім'ї». Щоб кожен знав про те, як живеться українцям в РФ, чого варто називати себе «українцем» в сусідній державі. Щоб власті України зайнялися цим питанням і відстежували розвиток ходу слідства російськими правоохоронними органами. Разом припинимо цей „чорний список” злочинів проти українців!

Додаткова інформація:

Про Володимира Сенишина та його загибель:

<http://kobza.com.ua/content/view/1682/76/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1681/48/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1680/36/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1679/61/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1689/90/>

Про Анатолія Криля забитого на смерть:

<http://kobza.com.ua/content/view/1678/61/>

Про Володимира Побурінного забитого на смерть:

<http://kobza.com.ua/content/view/1677/61/>

Акція „Местных” проти вечора пам'яті жертвам Голодомору в Української бібліотеці в м. Москві:

<http://kobza.com.ua/content/view/1665/86/> - хочу звернути увагу на те, що після публікації листа Володимира Сенишина керівнику „Местных” Сергію Фадєєву він піддався смертельному нападу.

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=156>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=158>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=167>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=168>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=182>

Живі талісмани революцій

Моду на живі революційні талісмани винайшли, зрозуміло, французи. 5 жовтня 1789 року, під час знаменитого Походу жінок на Версаль, Франція побачила незвичне видовище: колишня акторка, жінка “вільної професії” (ми можемо лише здогадуватися, що розуміли під цим галантні мемуаристи Великої революції) Теруань де Мерікур із музейною пікою в руці та лицарським шоломом на чарівній голівці їхала верхи на гвардійській гарматі та співала революційне “Ca ira!”

Це видовище наснажило сучасників тих подій – поетів і художників. Учні та послідовники великого Давида закарбували панну Теруань на численних пам'ятних медалях, монетах, фалерах і барельєфах. Звісно, закарбували в тому ж несамовитому шоломі, ще й із оголеними грудьми. Адже Свобода, як відомо з європейського міського фольклору, приходиться без одягу (“І відбирає їжу”, – додають до медового образу краплі отрути теперішні цинічні гумористи). Насправді ж спокусливі груди колишньої акторки під час Походу жінок прикривала велика паперова триколірна кокарда, яку вона позичила в сержанта Епарвіля. Але ж, розуміємо, художник не в змозі відмовити собі в насолоді сплести енергії революції з енергіями світлої хіті.

Як би там не було, але з того часу Теруань перетворилася на живий талісман революційної Франції. Її портрети в достатній кількості дійшли до наших часів. На них зображено вродливу молоду брюнетку з пишним волоссям, чуттєвими губами та великими виразними очима. Цілком імовірно, що революціонери сприймали зовнішність Теруань як своєрідну “естетичну антитезу” тодішньому живому символу контрреволюції – білявій і витонченій австрійці королеві Марії Антуанетті. Два століття потому Поль Верхувен використовує це протиставлення у своєму культовому фільмі “Згадати все”, де чарівна, але дещо плебейської зовнішності чорнява партизанка (копія портретів Теруань) протистоїть надмірно сексуальній аристократичній “поганій білявці” у виконанні Шерон Стоун.

Живі талісмани були й у інших революцій. Крейсер “Аврора” в “людському форматі” втілює в незабутній образ “північного мачо” – кронштадтського матроса Железняка з його сакраментальним рефреном “Караул устал!” Відтоді жодний попсовий твір “про Жовтневу революцію” не обходиться (йі не обходиться) без присутності на різних планах живописних матросів із патронташними стрічками, перехрещеними на могутніх грудях (чого це знову виникають груди, запитуємо). Навіть у пародійних текстах на кшталт “Чапаєва і Пустоти” Віктора Пелевіна виникають два очманілі від наркоти кронштадтські матроси з бляшанкою, наповненою кокаїном.

Варто зазначити, що “архетип” матроса не мав, на відміну від французького першоджерела, жодних прямих сексуальних конотацій (жінки не погоджуються з цим, стверджуючи, що сама позиція “руйнівника старого світу” збуджує їх). Більшовицька революція взагалі, як на мій смак, була антисексуальною та малоестетичною. Її фатально не вистачало дизайнерів та іміджмейкерів.

Велика “культурна революція” 1966-1976 років у Китаї мала декілька живих талісманів. Щоправда, вони були не зовсім живі. Революційній китайській молоді пропонували “робити життя” з трьох на момент революції вже покійних героїв – солдата Лей

Фена, що загинув на службі 1960 року, офіцера Ван Дзе (підірвався на міні 1965-го) та партійного секретаря Дзяо Юйлу, який помер від раку печінки 1964-го. Усіх трьох об'єднувала вічна молодість, працьовитість, фанатична відданість ідеям Голови Мао, селянсько-наймитське походження та невиразна зовнішність. Портрети героїв ціле десятиріччя прикрашали вулиці, підручники та громадські приміщення КНР, що, втім, не вплинуло на темпи зростання населення Піднебесної. Любов перемагає все. Навіть антисексуальність офіційних “талісманодів”.

В Україні також знаходимо претендентів і претенденток (останніх більше) на роль загальнонаціонального живого революційного талісману. В часи селянської революції 1918-1920 років такими були лівобережні робігуди Батько Ангел, Нестор Махно та його бойова подруга Маруся. З цієї кривої трійці лише Махно наблизився до символічної повноти образу.

Помаранчева революція мала, як здається тепер, принаймні трьох претенденток на статус живого талісману: Руслану Лижичко, Параску Корольок і Юлію Тимошенко. Завдяки малодослідженим і складним процесам, які незримо відбувалися в суспільній підсвідомості українського народу, це заочне “змагання символів” урешті-решт виграла Баба Параска. Що відразу викликало підозру в образно чутливих людей щодо “революційної справжності” подій кінця 2004 року. Адже невід'ємними ознаками революційного талісману є молодість і привабливість, котрі символізують, серед іншого, “іманентну” спрямованість революції в майбутнє. А тут в авангард символічних симпатій несподівано вийшла старенька сільська бабця, яку професійно жорстокі ЗМІ “подавали на екрані” з усіма “прибамбасами” її старечої безпосередності. Яке вже тут майбутнє.

Так Баба Параска, зовсім не хотючи того, відволікла символічні симпатії від “Леді Ю”. І тут механізми колективної психіки спрацювали напрочуд передбачено, майже “за підручником”. Підсвідомість простих людей, де (на рівні національних символічних означників) укорінено пісні “про стареньку маму”, просто не могла не надати переваги Бабі й не відсунути на другий план рафіновану зовнішність багатой та успішної городянки. Навіть “Лесина коса” не спрацювала. Технологи В. Ющенко перемогли, “джокер у хустці” накрив бубнову королеву, волосся якої дарма пофарбували “під золото”. Партизанки й опозиціонерки мають бути брюнетками. Себто “пікової масті”. Безплатна порада Видріну: дивіться більше голлівудських фільмів, там усе є.

Я також чомусь думаю, що французькі сучасники чарівної Теруань де Мерікур ніколи не погодилися б зі смаками українців XXI століття. Се ля ві. Чи то “се ля село”?

Володимир Євкілев

Руслана любить постріляти з автомату

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

**Welcome to the
Ottawa Ukraine
Royals Soccer Club**

У день пам'яті жертв Голодомору Янукович підстрелив кабанчика

У день пам'яті жертв Голодомору прем'єр-міністр Віктор Янукович вирішив відвідати Білорусію, а заодно і підстрелити кабанчика. Газета "Сьогодні" пише, що Янукович разом із прем'єром Білорусії Сергієм Сидорським відправився на полювання до національного заповідника "Браславські озера". Там він і "завалив" кабана – кілограм на 500.

Рушницю для свого хобі урядова делегація прихопила із собою. Однак полювання виявилось не зовсім вдалим: прем'єр хотів уполювати рогату здобич заради трофеїв, але не встиг – лосі вже скинули свої роги на зиму. "Звичайно, це було дещо складно, у нас ще не випала пороша і за слідами кабана не знайдеш, але все ж таки молодці, великого звіра підстрелили", - розповів анонімний представник управління справами президента Білорусії. ? За його словами, це було "не якесь суперполювання, усього два "номе-ри", це навіть дивитися не так цікаво". "Цікавіше, коли людей 15 полює, тоді кабани розбігаються вбік "номерів", а коли двоє, вони біжать куди завгодно, на охоронців або в ліс", - додав представник з управління справами президента. За підрахунками видання, яке звернулося до офіційного сайту заповідника, полювання по-прем'єрському обійдеться пересічному громадянину України у 500 доларів. Зокрема, за даними сайту, полювання у заповіднику може будь-який охочий – і білорус, і іноземець. Так, за одного мисливця необхідно сплатити 52 долари, крім того ще 52 долари за перевезення однієї одиниці зброї. За голову вбитого звіра також передбачається плата – 260 доларів за великого кабана. Знімається плата і за проживання у котеджах, оформлення документів на право полювання у заповіднику та за організацію загінного полювання.

Ходити на полювання разом з Януковичем полюбає і експрезидент Леонід Кравчук. Одне з їх улюблених місць – Дніпровсько-Тетерівське державне лісомисливське господарство, неподалік Сухолуччя Київської області. "Це місце традиційне для нас, там полював ще голова Компартії України Володимир Щербицький, туди приїздив навіть Леонід Брежнєв. Частіше за все їздимо туди по суботах. До речі, Янукович влучний стрілець і мені з ним приємно знаходитися, бо він приїздить туди не як вбивця, а як мисливець. Ходимо на кабана, а оленя не чіпаємо", - розповів Кравчук. За словами ще одного джерела – організатора полювання для VIP-персон, востаннє до Сухолуччя Янукович навідувався 18 листопада (за тиждень до білоруського полювання). "Треба сказати, вдало з'їздили – підстрелив кабана. Правда, сварився – йому довго не могли під дичину підігнати машину, звіра хотіли повантажити у джип", - розповів організатор полювань. За його словами, прем'єра садять тільки на "п'ятий" номер (спеціально зроблена минулого року соснова "вишка" із сидінням, яка значиться під номером "п'ять", а всього у господарстві таких "номерів" десять).

Львівські обсервації

Янукович – гроза кабанів

Слухайте, що робиться! Досить було Януковичу 25 листопада у День пам'яті жертв голодомору чкурнути собі до Білорусі на кабанячі лови, як на другім кінці Європи це знайшло свій фантастичний і містичний відбиток. Прем'єр, кажуть, уполював 500-кілограмового кабанюру. Причому не кулею, а смертоносним яйцем від івано-франківської курки. А всі інші кабани так налякалися його грізного вигляду, що чкурнули через

усю Польщу аж до Німеччини, вибравши злигодні еміграції. Услід їм із прем'єрських вуст лунало: „Шкодливі коти! Казли! Данецк паражняк не гоніт!” Одуриле стадо увірвалося до південнонімецького містечка Вайтшеггайм. Цілих дві години кабани тероризували місто, зганяючи злість на українського прем'єра тим, що нападали на людей, магазини й автомобілі. Один, правда, інтелігентний дикий вепр навіть вирішив заскочити до крамниці, щоб купити собі „Гендер і шолдер”, бо чув, що то помічне на тверду щетину, а лупа тікає разом з блохами. Але його шляхетного пориву не зрозуміли. Касирка відразу скочила попід яду і накрилася торішньою промовою Шрьодера. Чим дуже образила вепра, який стояв на зовсім іншій політичній платформі. Зі злості він розгромив полиці і спричинив збитки на тисячі євро. Тоді на лови вийшла брва німецька поліція і тричі повторила подвиг Януковича, скориставшись для цього не високотехнологічними яйцями, а примітивними карабінами. А решту здичавілої опозиції перечавили колеса автомобілів, так що наступного дня пів міста наминало сальцесони і холодці.

Та на цьому дива природи не завершуються. Прем'єр застрелив велетенського кабана, заплочивши очі! Бо коли у нього пізніше поцікавилися, чи він кабана не злякався, то Янукович відповів, що його навіть не бачив. Ну, чи це не майстер-клас? Я не знаю, чи навіть Вільгельм Телль або Робін Гуд на таке були здатні.

А який переполох викликав візит прем'єра в білоруські ліси, свідчить той дивовижний факт, що усі лосі з переляку поскидали роги, знаючи, що лось безрогий донецькому – не товариш.

Але і цим ще не вичерпується уся інтрига. Бо, виявляється, окрім ловів наш бацька-2 провідав у Білорусі рідне село Януки і поставив свічки за тих, хто загинув від голодомору. Чим завдав рішучого удару по тих буржуазних запроданцях-істориках, які про голодомор на теренах Білорусі нічого і досі не чули. А бацька-1 кинувся гарячково гортати календар, щоб і собі вибрати якусь відповідну дату для вшанування білоруського Галадамора чи то пак Пошасці. Як гуляти, то гуляти!

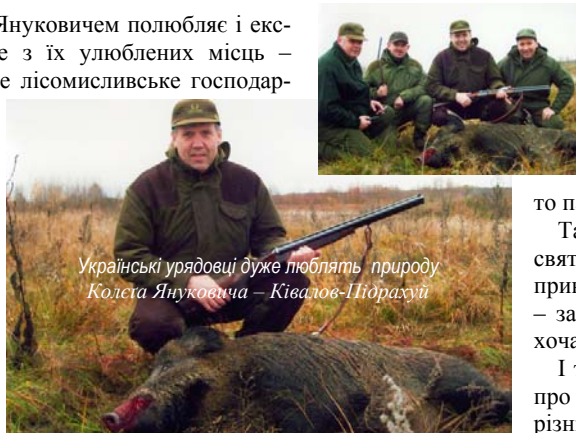
Так що дуже вдало відсвяткував наш прем'єр свято Голодомору. І жертву у вигляді кабана приніс, і свічку – мабуть, із кабанячого сальця – запалив та й чарочку перехилив. Повернувся хоча й без рогів, та зате з іклами.

І тут я собі пригадав, що роки два тому, коли про кандидата у президенти стали публікуватися різні славословія, донецький барон поділився такими спогадами: "Пам'ятаю на полюванні, на мене височив поранений запеклий сікач. Дикий кабан узагалі тварина небезпечна, а коли поранений – втричі небезпечніший. Відлік на секунди, на промах права немає, інакше просто загинув. Як бачите, я живий, здоровий – виходить, з обстановкою впорався". І при цьому гордо задемонстрував фото із синами й убитим кабаном.

І от що цікаво. Під час Помаранчевої революції дикий кабан теж увірвався до супермаркету, перелякавши усіх працівників і покупців. А сталося це у Польщі 14 грудня 2004 року, а точніше у Вроцлаві, під німецьким кордоном. Чим займався того дня Янукович в'яснити не вдалося. Але можливо, той кабан був братом трагічно загиблого сікача.

А ще два роки перед тим, а саме перед обранням прем'єром восени 2002 р. Янукович із трибуни парламенту заявив, що в житті "мухи не скривдив". І я йому вірю. Бо яка користь з мухи? А от кабан – це не тільки цінне хутро, але й поживне м'ясо. Так що голодомор нашому прем'єрові узимку не загрожує.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Українські урядовці дуже люблять природу
Колеса Януковича – Ківалов-Підрахуї

Відступники УГКЦ Свячення під грифом "таємно"

Після свята Архистратига Михаїла у Варшаві в каплиці лефевристів відбулося свячення семи дияконів і двох священників з України, що його провів єпископ Ричард Вільямсон, якого Папа Римський Іван Павло II декретом екскомуніки від 1 липня 1988 року відлучив від Церкви, оскільки той проти його волі погодився прийняти свячення від монсеньйора Лефевра.

У Варшаві британський єпископ висвячує сімох дияконів і двох священників-лефевристів з України. Попереджаючи про небезпеку обману Церкви та її вірних, Владика Ігор Возняк, архієпископ Львівський, після варшавської посвяти, зокрема, зазначив: "Такі свячення відбувалися в Польщі, а не в Україні, і їх проводив не греко-католицький єпископ, а єпископ латинський, та й ще такий, що відлучений від Святійшого Отця". За його словами, згідно з попередженнями Папи в документі Ecclesia Dei, кожен, хто навіть формально прилучається до схизми, сам стає схизматиком, тобто винним у тому, що руйнує зсередини Католицьку Церкву. Схизматиків визнають ворогами Церкви і відлучають від неї.

Довідавшись про варшавське свячення, архієпископ Львівський скерував до Польщі групу священників і мирян, яку очолив Орест Фредина, протосинкел Львівської архієпархії, щоб ті змогли стати свідками "дійства" свячення лефевристів. Як розповів отець Фредина, з України до Варшави прибуло три автобуси з вірними, серед яких, очевидно, були рідні тих, кого висвячували. "Те, що ми побачили у Варшаві, – чужа традиція. І приймаючи латинський обряд, ці люди топчуть тисячолітню традицію Української Церкви, відкидають усі звичаї", – стверджує протосинкел Львівської архієпархії.

УГКЦ переслідують? Отець Фредина застерігає, що отець Василь Ковпак і група людей, які підтримують його, видають себе за поборників Української Греко-Католицької Церкви. Проте співслужачи з екскомунікованим (відлученим від Церкви) єпископом, отець Василь Ковпак насправді обманює Церкву. Крім того, за словами отця Фредини, єпископ, який здійснював свячення, свідомо заявив, що проводить їх для Львівської архієпархії УГКЦ, яку "переслідують". "Переслідування УГКЦ є наклепом, і я вважаю, що це взагалі виглядає на заплановане розпалювання ворожнечі між українським народом", – наголошує Владика Ігор Возняк.

Заборонені священнослужителі. Ігор Возняк, архієпископ Львівський, застерігає вірних, що ці священники незаконно висвячені і їх вважають забороненими в Україні. Тому вони не можуть священнодіяти в ім'я Української Греко-Католицької Церкви. Ще покійний Святійший Отець Іван Павло II Папа Римський наголошував на тому, аби жодним способом не підтримували лефевристський рух.

Цікаво, що ще до свячення 21 листопада лефевристи висвятили отця В. Вознюка, біографія якого неприємно дивує. Свого часу його виключили із семінарії, після чого засудили на три роки за переховування наркотиків. А торік один із чотирьох відлучених від Церкви єпископів висвятив Володимир Вознюка на священника. І тепер він у Рясному й Івано-Франковому видає себе за греко-католицького священника. "Думаю, що саме послідовники екскомунікованого єпископа Лефевра створюють конфлікти в низці парафій Львівської архієпархії, бо люди, яких висвячують, повинні мати місце призначення. Тому вони обдурюють людей, щоб вигнати одного священника й у такий спосіб привести "кращого", – зазначив отець О. Фредина. – Ми спробуємо викликати до себе новоосвячених лефевристських дияконів і священників і попередити їх, що вони не мають права проводити богослужіння, – резюмує Владика Ігор Возняк. – Окрім того, очікуємо швидкої реакції від Святійшого Отця з Рима.

Леся Оленій

о. Василь Ковпак: Руху лефевристів не існує. Колись паралельно існували бандерівці, фашисти, націоналісти тощо. Так само нині частина священників, які підтримують нововведення та рух модернізму, практично нав'язують нам такий "діагноз". Офіційно з уст провідника Католицької Церкви Папи Римського ви ніколи не почуєте такого слова. Єпископ, який висвячував наших семінаристів, за національністю не поляк. Він англієць і не має нічого спільного з Польщею. Крім того, якщо ви знаєте історію, то Святійший Отець зустрічався з єпископом Філле, який є головою традиціоналістів у всьому світі. Нині є дорога до великого поєднання, і сьогоднішній Римський престол дуже позитивно ставиться до руху традиції. В Церкві існує рух модерністів, які нищать традиції, і рух традиціоналістів, який захищає їх. А лефевристи – це просто накинутий ярлик на традиціоналістів усього світу. Святу Літургію латинською мовою традиціоналісти відправляють лише в Латинській Церкві. А в Греко-Католицькій Церкві ми служимо сакральною церковнослов'янською мовою, якою писали всю історію і всі літописи нашого народу. І богослужіння в Церкві провадили нею до 1965 року, до II Ватиканського Собору.

Березовський ніяк не нарадується, що випустив в Україні "джина свободи"

Борис Березовський вважає, що вкладення грошей в українську помаранчеву революцію було найкращим його вкладенням. Про це заявив виконавчий директор Фонду громадських свобод Олександр Гольдфарб. "Я на цю тему кілька разів розмовляв з Березовським, і він вважає, що це найефективніше вкладення грошей", – сказав Гольдфарб. За його словами, для Березовського головне полягає в тому, що в результаті помаранчевої революції в Україні перемогла свобода. "А інше, що там, можливо, вкрали кілька мільйонів, що він не одержав визнання, як людина, що сприяла перемозі свободи – для нього це не так важливо", – сказав Гольдфарб. "Він вважає, що найголовніше в тому, що допоміг звільнитися вашій прекрасній країні від імперії зла", – додав виконавчий директор Фонду громадських свобод.

За його словами, Березовський дещо розчарований тим, що відбулося в наступні два роки, але вдоволений тим, що "джин свободи" випущений із пляшки. У вересні 2005 року після обвинувачень у фінансуванні Березовським президентської виборчої кампанії Віктора Ющенка, глава держави заявив, що не одержував грошей від Березовського або з будь-яких інших іноземних джерел. Народні депутати Давид Жванія та Олександр Третяков, фірмам яких, як стверджував Березовський, були перераховані ці кошти, також спростували ці обвинувачення. У квітні 2006 року Березовський звернувся до суду з вимогою до Жванії та Третякова відзвітуватися про використання наданих їм 22,850 млн. доларів США "на розвиток демократії в Україні".

Дядя Толя-Унітаз

На вулиці брудно. Жовтогаряче листя, втопане у перший сніг, перетворюється на гідку кашу. Брудно на душі. Прочитавши газету, хочеться вимити руки, посидівши в інтернеті – прийняти душ. Перегляд телевізора останнім часом все більше нагадує дайвінг у вигрібній ямі. Мудрі інструктори-аналітики захоплено коментують колір та консистенцію отого всього, пояснюють, куди і чому воно попливло, та авторитетно передрікають – зараз із самих глибин підніметься отаке і отаке. Їм добре – вони можуть цим дихати без аквалангу. А нам навіть через телевізійне скло смердить. Перемикаєш іншу програму, перегортаєш сторінку газети – а там газ. І знову немає чим дихати. Навіть по радіо – газ, хоч це і суперечить законам фізики.

Пам'ятаємо, 1998-го року ми повернулися в Україну і були вражені тим, що кожен киянин на пам'ять знав частоту генерації електроенергії, і не тільки поточну, але й критичну, після якої – амба. Сьогодні в метро вам охоче розкажуть про граничну ціну енергоносіїв для вітчизняного експорту. Немовби це самі експортери їдуть у вагоні до станції "Хрещатик". А для відпочинку – пісні, танці і розмови з "зірками", "шутки юмора", та конкурс "Міс Освенцим, ой, пробачте, Європа 2006" – щось середнє між репортажем з концертів та дефіле на об'їзній.

Вам подобається таке життя? Нам – ні. І тому ми спробували розібратися у ситуації та знайти своє місце у цьому світі. Таке, щоб не дуже смерділо. Отже почнемо з політики. Це справа брудна – переконують нас звідусіль. Можемо погодитися. Але політики – не єдина брудна професія.

Нашим сусідом у далекому дитинстві був дядя Толя-Унітаз.

За фахом – асенізатор, за покликанням – теж. Але він завжди перевдягався у чисте, коли не на роботі, і ретельно мив руки. Мабуть, тому, що був людиною простою і неосвіченою. А от освічені політики роблять інакше – самі копірсаються у лайні, вони переконують нас із вами, що саме з нього створений весь світ. Моралі не існує, слово нічого не означає, порядність давно застаріла. Спеціально навчені люди – політологи – навіть мову спеціальну вигадали. Замість "брехня" говорять "ПіАр", замість "покидьок" – "перспективний політик", а зрада у них називається "гнучкістю". Перемагає той, хто всіх обдурить, тому найбільш безчесна людина має бути отаманом – спікером, міністром, прем'єром. Ми з вами таким чином не маємо шансів на політичну кар'єру, а значить – приречені бути другим сортом. І все це тільки з однієї причини – ми не покидьки.

Ми наївно вважаємо, що добро все-таки відрізняється від зла, і тому носимо презирливо прізвисько "електорат". Максимум, на який може претендувати електорат – проголосувати на виборах. За кого? Не смішіть. За "перспективного політика", хіба вам погано пояснили? Тут тон задають нові багатії, по-французьки – нуворіші. В свою чергу вони поділяються на дві категорії – нуворішки та нуворюги. Останні ближчі до політики, перші – дальші. Але тих та інших об'єднує переконання – існує універсальне мірило для речей. Бабло, воно ж лаве, воно ж сармак, воно ж капуста, воно ж башлі... Башлі в руки – будуть звуки. Нема лаве – нема коханне. Якщо ти такий розумний – де твої гроші? Сиди і не гавкай.

Для нуворюг ми – другий сорт, тому що у нас немає бабок. Для політиків – другий сорт, тому що у нас є совість. Невже ми й справді другий сорт? Давайте одразу визначимося, хто такі "ми",

щоб не плутатися. "Ми" – це ми з вами. Люди, які виробляють думки. Записують або просто обговорюють, слухають, додають, заперечують – головне, працюють з думками.

Можна було б назвати нас інтелігенцією, якби цей термін не був таким заяложеним. Ми вміємо й любимо читати, а пишемо майже без помилок. Ми завжди намагаємося думати своєю головою і вміємо переконувати друзів та знайомих. Ми – меншість у суспільстві, та сама, про яку зневажливо відгукуються лідери сучасної політичної думки. Нас дійсно мало, і так було завжди, але чи можна обійтися без нас?

От про це, власне, і поміркуємо. Чи може існувати суспільство без політики? Ні. Так само, як місто без асенізаторів. Просто ті й інші повинні знати своє місце. Чи може існувати світ без економіки? Ні. Але чуючи чергового разу, що гроші – всьому голова, і все у світі можна купити, ми одразу зі співрозмовником погоджуємося. Правильно! Ти вважаєш, що все можна купити – скажи тоді, почім буде трахнути твою доньку? А у збоченій формі? Ви знаєте, ніхто ще ціни не назвав.

Дискусія на цьому зазвичай припиняється, але сам собою напрошується висновок – за гроші можна купити таки не все, а це означає, що економіка теж не має контрольного пакету у суспільстві. Чи, принаймні, не повинна мати. Ви любите музику?

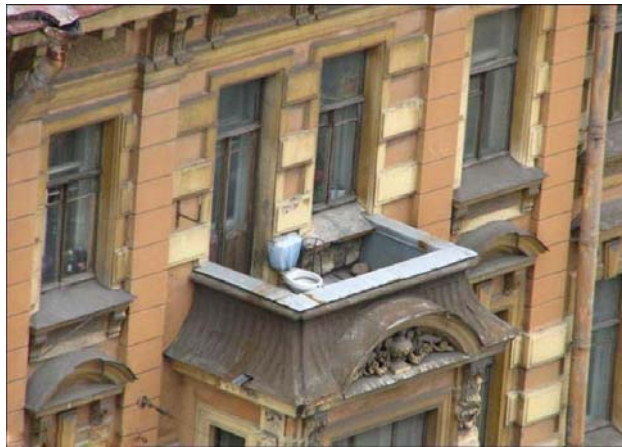
Ми любимо, тому дозвольте аналогію з оркестром. Тим більше, що весь світ – театр, як твердив свого часу яскравий представник інтелектуальної меншості. У нашій оркестровій ямі економіка виконує роль ритм-секції. Навіть за звуком вона схожа – бум-ца, бум-ца-ца. Без неї музики не зіграєш. Політика – це духові інструменти. Блищать, сурмлять, завжди гучні й агресивні. А ще існують струнні. Капризні, тихі, ніжні. Однак без них оркестр може заграти хіба що військовий марш. Або "жмурика". Здогадуєтесь, хто грає роль струнних?

Правильно. Гуманітарна сфера. Якщо хочете – культура. Ми з вами весь час сумніваємося, сваримося, голоси тремтять, струни розтягуються – а все одно без нас музика не звучить. Є в оркестрі ще одна штуковина, яку зазвичай не чути, але без якої не вийде навіть "Мурки". Називається вона камертоном. З цим пристроєм зв'язуються струнні й навіть духові при виробництві та ремонті, ба, й ударні теж трошки підлаштовують, щоб не деренчали.

І у нашому суспільстві є такий камертон. Це – мораль. Гуманітарії найбільш чутливі до цього камертону, і політика повинна іноді з ним зв'язатися, та й економіка теж. Грубий приклад співвідношення моралі й економіки: будувати ГЕС, затоплюючи при цьому заповідник – аморально, а тому небезпечно. Ну, а наше суспільство-оркестр сьогодні обходиться без струнних і без камертону. І вакантні місця тимчасово заступають "зірки" як єдині представники культури та "моделі" як єдиний моральний орієнтир.

Але повернімося з оркестровою ямою до вигрібної, тобто нашого з вами сьогодення. Суспільство не може існувати у системі координат коаліція-газ. Потрібна ще одна вісь, ще один важіль впливу на суспільство. І цей важіль – культура. "Ви – романтики", – скаже хтось. А ми заперечимо: ні. Ми просто дбаємо про гігієну. Особисту та громадську.

Бо якби дядя Толя-Унітаз колись завітав до нас у гості з брудними руками, бабуся його на поріг не пустила б. Вона і так кожного разу немовби ненавмисне вела його до миски з водою та давала мило. А політики тягнуть до нас свої немиті кінцівки, і ми їх не тільки не женемо, але й садовимо за стіл. У результаті

сьогодні не можемо відповісти дітям на елементарне запитання – що добре, а що – погано?

Як називається людина, що подала заяву до РАГСу з однією, а прийшла на весілля з іншою? Або такий приклад – ви купили квартиру, приїхали з меблями, а тут старий господар говорить – я передумав, от людина запропонувала мені більше, то я вам гроші повертаю, і везіть меблі куди хочете. Як би ви назвали такого господаря? Перспективним політиком? Чи все-таки покидьком? А тепер спробуйте пояснити своїй дитині, в чому різниця, застосовуючи приклади з українського сьогодення. Йдеться про гігієну і тільки. Про дітей, яких ми не хочемо виховувати політологами, або, по-простому, брехунами. Про друзів, яким хочемо довіряти. Про коханих, які не мають продавати себе нуворишкам та нуворюгам. Чи через те, що меншість, ми не маємо на це права?

"Кого ви хочете переконати? – запитають у нас, – Політиків чи бізнесменів?" Ні. Ми наївні, але не настільки. Ми переконуємо самих себе. Тобто нас із вами. Дозволимо собі автоцитату з дореволюційної статті "Бидло": "У нашому дитинстві існувало чітке визначення для людей, які не читають книжок, не ходять до театрів і взагалі культурно не розвиваються. Не маємо на увазі нікого конкретно, але таке явище носило раніше назву "бидло". Так отож, пані і панове, сам собою напрошується цікавий висновок: керівною в країні є ідеологія бидла. Вона по-своєму щира і, можливо, по-справжньому опікується добром цієї країни. Можливо, вона включає навіть ідею процвітання. Але добро і процвітання в координатах бидла – це не те саме, що в наших з вами координатах. Звідси й усі проблеми."

На жаль, сьогодні ця думка знову стала актуальною. Бо вітчизняні політики зробили доленосне відкриття – НАЦІОНАЛЬНОЮ ІДЕЄЮ УКРАЇНЦІВ Є ДОБРОБУТ. І україномовній інтелігенції не варто нав'язувати суспільству інші свої думки. Отже навіть на ідеологічному рівні нас хочуть звести до свиней – повне корито як національна ідея. Носії ідеології бидла пішли в атаку по всьому фронту. І тут уже хочеться просто загорлати на всю вулицю: "Наших б'ють!"

Так, ми – меншість. І завжди були меншістю. Але наша робота – виробляти ідеї. Продукувати думки. І за нас із вами цю роботу ніхто не зробить – хай би він був двічі олігархом або тричі прем'єром. Так само як металурги, які, безперечно, є меншістю, пропонують свою продукцію суспільству, ми – пропонуємо своєю.

Коли тут раптом приходить дядя Толя-Унітаз і оголошує, що віднині національною ідеєю буде... Важкий випадок. Однак у нас з вами не залишається вибору – ми повинні не тільки захиститися, але й забрати свою частку влади над суспільством. Забрати – бо просто так нам її не віддадуть. Безперечно, вони сильніші, за них міліція з прокуратурою та банки з податковими. Але й ми маємо зброю, якою вони не володіють. Це – слово. І слово – досить потужна зброя. Особливо у теперішньому інформаційному суспільстві. Варто лише правильно застосувати її. Ну а задля годиться спочатку звернемося до політиків та олігархів із мирною пропозицією.

Хлопці та дівчата, давайте домовлятися по-доброму, нам все одно жити поруч у цій країні! Шановні політики! Робіть свої брудні справи, але мийте руки, коли йдете до нас. Як асенізатор дядя Толя. Шановні олігархи! Ви можете купити наші книжки, картини, кінофільми, але не думки. Пам'ятайте це. Влада у суспільстві має належати трьом рівноправним партнерам – політиці, економіці та культурі. Сьогодні ви поділили владу між собою. Але усі тиранії світу розбивалися об виробників ідей. Бо тирані завжди – бидло.

Ну гаразд. Пожартували, й годі. Все одно ані політики ані олігархи цієї статті не прочитають. Не всі зміють. Ба, навіть якщо прочитають – не зрозуміють. Тому звертаємося до вас, шановні читачі. Вони пішли в атаку. Сподівань на порозуміння немає. І свою частку влади нам доведеться забирати силоміць.

Попереду чекають важкі бої. А значить, треба починати готувати зброю – гострити епітети, шліфувати гіперболи, перечитувати дідуся Глібова у пошуку порівнянь. Вперед, шановні! З нами Бог! З нами Шевченко та Котляревський, Шекспір та Леонардо (не той, що черепашка-ніндзя, а да Вінчі), Рабіндранат Тагор та Лу Сінь. Невже з такою бандою ми не перемаємо?

Брати Капранови

КРАЇНА УКРАЇНА

Які долари на смак?

Трагікомічна подія нещодавно сталася в Умані. Коли працівники Черкаського обласного управління боротьби з організованою злочинністю затримували місцевого даїшника, якого підозрюють у хабарництві, на очах у правоохоронців він проковтнув 400 доларів. Працівники обласного УБОЗ отримали інформацію, що працівник ДАІ Умані, майор за званням, вимагає в одного з мешканців містечка 12 тисяч доларів. Цю суму майор вимагав частинами. Щоправда, наразі не повідомляють, яку саме послугу даїшник оцінив так дорого. Тож протягом трьох тижнів працівники УБОЗ мали змогу ретельно документувати, як майор отримує гроші. Коли ж нечистому на руку даїшникові мали віддати останню частину хабара, його вирішили спіймати на гарячому.

Побачивши правоохоронців, майор на їхніх очах проковтнув чотири столарові купюри. Мабуть, таким чином прагнув знищити докази, адже на купюрах із зображенням Франкліна спеціальним розчином було написано "ХАБАР". Проте такий відважний учинок не врятував хабарника. Працівники УБОЗ швидко зметикували та відвезли підозрюваного в лікарню, де тому промили шлунок і таким чином повернули позначені гроші. Нині майор перебуває в СІЗО.

Українців стане вдвічі менше

На Заході переконані у подальшому вимиранні населення України. До 2045 року кількість населення України зменшиться наполовину. Так вважають в ООН, зокрема у Відділі з питань народонаселення. Відділ підготував список дев'яти держав, кількість населення у яких різко скорочується. Перші два місця у цьому переліку зайняли Україна та Росія.

У доповіді "Народонаселення: завдання і цілі розвитку", яку представили у ООН, зазначено, що до 2005 року кількість населення світу зростає і досягла 6,5 мільярдів осіб. Це майже на 380 мільйонів більше, ніж у 2000 році. Однак цей приріст не торкнувся багатьох країн, здебільшого - європейських. Якщо вірити прогнозам демографів, то з 2000 по 2050 рік українців поменшає на 23 мільйони. Обженуть нас у цьому лише росіяни - їх кількість зменшиться на 35 мільйонів. Для порівняння - кількість населення Японії скоротиться на 17 мільйонів, Польщі та Італії - на сім мільйонів, Румунії - 5 млн, а Німеччини - чотири мільйони осіб. Найменше поміраємо білорусів та болгар, їх до 2050 року поменшає лише на три мільйони.

Щодо країн, де спостерігається демографічний вибух, то їх більше - 22. Одне з перших місць у ньому займають Сполучені Штати. Фахівці вважають, що таким успіхом США завдячують своїй імміграційній політиці: 40 відсотків від загальної приросту населення становлять іммігранти. Автори доповіді впевнені, що за найближчі 45 років на Землі стане ще тісніше, адже населення нашої планети виросте до 9 мільярдів. Причому основна частка цього приросту впаде на найменш розвинуті країни, населення яких зростає із нинішніх 5,3 мільярдів до 7,8 млрд. Згідно з текстом доповіді, середня тривалість життя людини збільшилася з 46 років у 1950-1955 роках до 64 років у 2000-2005. Наразі людей старших за 60 років є 10 відсотків від загальної кількості населення. А в 2050 році їх буде вже 22%. Велика частина людей похилого віку - жінки. У 2005 році жінок у віці старших 60 було на 67 мільйонів більше, ніж чоловіків.

SHOCKING STATE OF CANADIAN INTERNEE CEMETERY PROTESTED

A small Ukrainian Catholic cemetery located near La Ferme, Quebec, site of the Spirit Lake internment camp from 13 January 1915 to 28 January 1917, is in danger of disappearing entirely unless the federal government takes immediate steps to protect and restore what many Ukrainian Canadians regard as a sacred place, worthy of designation as a national historic site.

During a one-day symposium organized by the Spirit Lake Camp Corporation, on Wednesday, representatives of the Ukrainian Canadian community - Andrew Hladyshesky, president of the Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko, and Dr Lubomyr Luciuk, director of research for the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association - visited the cemetery, located in the adjacent boreal forest, at some distance from the main internment camp site.

Commenting, Dr Luciuk said: " In 1999, many of the internee crosses were still standing, and, while obviously neglected, this cemetery was surrounded by a small picket fence and marked with a wooden sign describing it as the final resting place of some of the men, and possibly children, held here during Canada's first national internment operations. Most were Ukrainians who had been herded up from the St Michael the Archangel Parish in Montreal, then transported north by box car, here forced to labour for the profit of their gaolers on the grounds of a large experimental farm. Today only two crosses still stand, the picket fence is down, the site is almost lost in the bush, and with it the memory of what happened here. While we endorse the work that the Spirit Lake Camp Corporation has been doing to establish an interpretive centre where the camp once stood, we are alarmed at the lack of any care being shown for the cemetery. For years now we have been asking Ottawa to step in and protect the site. They have ignored our requests. We would do this ourselves if we had the resources but, unfortunately, despite all the promises made to us over a year ago not a penny of the pledged funding has been received to date. We have today written to the Minister of Canadian Heritage, the Honourable Bev Oda, asking her to immediately provide us with the resources we need to acquire, restore and protect in perpetuity this hallowed ground. Innocents are buried there, far from their families and the communities they once knew. They are the only Ukrainian Canadians left at La Ferme. They lie here only because of their needless imprisonment as "enemy aliens." Those who so branded them have a moral duty to make sure that their final resting place does not itself end up being buried by the bush, neglected, forgotten, and finally lost."

Бронзовий "Ангел у леті"

На Личаківському цвинтарі у Львові відкрили пам'ятник видатному українцеві, митцю, лауреатові Національної премії України імені Т. Шевченка, кавалеру ордена Ярослава Мудрого, членові Національної спілки художників України Миколі Бідняку. Український художник із Канади Микола Бідняк (який, хоча народився в Україні та прожив тут останні десять років свого життя, так і не дочекався українського громадянства) належить до найдраматичніших постатей другої половини ХХ століття. Втративши в п'ятнадцять років унаслідок вибуху міни обидві руки, він зумів стати першокласним художником і створив стільки високомистецьких творів (які не раз і не двічі утверджували ім'я України у світі), що їх вистачило б на декількох творців. Він не горлав про свій патріотизм, він, ставши для багатьох прикладом життєвої відваги та могутньої волі до життя, просто дуже глибоко та щиро любив цю землю. "Асиміляція розв'язала б для мене всі проблеми, – зізнавався в розмовах. – Та я був і залишаюся лише Миколою. І лише Бідняком". "Оцеї Микола Бідняк – це титан українського іконопису ХХ століття, – свого часу говорив про нього видатний

львівський скульптор Дмитро Кравич. – Сильнішої індивідуальності в сакральному місцеві нашого часу не маємо. Думаю, що творити такі шедеври може тільки багата на красу – і красу неземну – людина, якій є доступним інший висотний світ. Творчість цього геніального Маестро (міжнародній спільноті його відкрила Світова асоціація митців, що малюють устами або ногами, в

князівстві Ліхтенштейн, а Україні – співачка, львів'янка і дружина художника Марія Майчик) – різноманітна за жанрами, унікальна складною технікою виконання та багата палітрою кольорів. Вона настійно вимагає глибокого всебічного вивчення. Ми ще не знаємо, ким є для нас Микола Бідняк, не усвідомлюємо, поруч із ким ходимо".

Не усвідомили ми, ким він був, і досі. Бронзовий пам'ятник, в основу якого ліг твір "Ангел у леті" Миколи Бідняка, на кошти московського бізнесмена Валерія Левіна та його дружини Людмили (з якими сім'я Бідняків познайомилася в Криму ще за життя пана Миколи) створив львівський скульптор Микола Посікіра. Як зізналася Марія Бідняк, коштів на монумент ні в рідному Львові, ні в Україні не знайшлося.

"До речі, цей чоловік приїде на відкриття пам'ятника до Львова, – розповідала пані Марія. – Уродженець Києва, а нині москвич, який намагався розмовляти з Миколою українською, настільки захопився силою його особистості та таланту, що коли прочув про фінансові проблеми встановлення йому пам'ятника, без вагань узявся вирішити їх. Щодо мене, то черговою своєю метою бачу видання солідної монографії про Миколу Бідняка. Її написав доктор мистецтвознавства Володимир Овсійчук, але вона вже три роки без жодного руху лежить у видавництві "Мистецтво". Я зверталася і до Президента України, й до Катерини Ющенко і – тричі – до Міністерства культури, не кажучи вже про чиновників нижчих рангів, аби посприяли в її видавництві, але віз і досі там. Коштів на видання цієї праці немає, попри те, що найкращі свої твори Микола Бідняк безоплатно передав у дар поважним українським музеям. Виглядає на те, що Микола Бідняк не потрібний своїй Україні й після смерті, хоча саме його долю та творчість, напевно, можна вважати найкращим прикладом патріотизму, громадянської та суто людської мужності".

Ярина Коваль

КРАЇНА УКРАЇНА ЯНУКОВИЧ ТОЧНО ЗНАЄ, СКІЛЬКИ ЗЖИРАЄ КОРУПЦІОНЕР

Втрати держбюджету від корупційних схем в цьому році досягли 9 млрд. грн. "Втрати державного бюджету через корупцію в бюджетній сфері лише поточного року досягли 9 млрд. грн. Порівняємо, при витратній частині бюджету на поточний рік в 140 млрд. грн. – 9 млрд. зжирала корупціонер, а ми говоримо про те, що нам не вистачає 7 млрд. дефіциту". У зв'язку з цим прем'єр підкреслив, що факти корупції мають бути оприлюднені. "Ми повинні знати в лице корупціонерів і вони повинні бути покарані", - сказав прем'єр-міністр України Янукович, відкриваючи в другу річницю українського майдану середу засідання уряду.

Він додав, що за інформацією ГоловКРУ, бюджетні порушення стосувалися, зокрема, нецільового використання коштів у ході виконання державних програм, завищення вартості робіт, послуг і матеріальних цінностей, безкоштовного надання в користування природних і матеріальних ресурсів, заниження орендної плати, а також незаконної передачі державного і комунального майна бізнес-структурам. "Одним словом, цілий букет надзвичайно серйозних зловживань і порушень. І запах цього, так би мовити букета, суспільство відчуває виразно", - зазначив Янукович. Потім сказав "Гав" і з полегшенням помацав сховане в кишені дзеркало.

Поки пані Янукович розмірковує, що мало не стала "першою леді" України..

..Софія Ротару танцюють з ПроФФесором

Свідка у вбивстві Чорновола отруїли?

В організмі померлого свідка у справі про загибель В'ячеслава Чорновола Івана Шолома знайдено хімічні речовини, які могли бути причиною його смерті. Про це повідомив начальник головного слідчого управління Генпрокуратури Ренат Кузьмін. "Дійсно, у його організмі виявлені хімічні речовини, які відсутні в яких би то не було харчових продуктах, воді і всьому іншому. Це може бути навмисне отруєння", - заявив Кузьмін. За його словами, хімічні речовини, що були виявлені в організмі Шолома, у звичайних харчових продуктах не містяться. "Але вони можуть міститися в ядохімікатах, у сільськогосподарських

добривах. Сьогодні ми з'ясуємо, де він працював раніше, чи не міг він отруїтися там, адже організм міг накопичувати в собі, а потім доза перевищила допустиму", - сказав Кузьмін.

У той же час, він відзначив, що Шолом "дійсно помер від ішемічної хвороби серця". "Але зупинку серця може викликати все, що завгодно, у тому числі і хімічні речовини, які були знайдені в його організмі. Вони могли сприяти смерті. Причина смерті дійсно та, яку назвав генеральний прокурор. А от що підштовхнуло, що вплинуло на серце – може бути, і хімікати", - пояснив він.

Кузьмін також повідомив, що свідчення про те, що організація убивства В'ячеслава Чорновола спочатку розроблялася російськими спецслужбами, перевіряються. "У тому числі й інформацію про спецпідрозділи, що нібито займалися цим, і про спецслужби Російської Федерації. Усе це в стадії перевірки. Але не варто до таких заяв ставитись занадто емоційно – кожна людина може дбати лише про свої інтереси або помилятися", - сказав він. Кузьмін також пообіцяв, що "до кінця року розслідування буде інтенсивно рухатися вперед", однак не зміг назвати конкретні терміни.

Смерть Гонгадзе і замах на Ющенко – ланки одного ланцюга?

Колишній слідчий і депутат Верховної Ради Ігор Пилипчук, помічником якого працював Георгій Гонгадзе вважає убивство журналіста й отруєння президента Віктора Ющенка ланками одного ланцюга. "Це ланки одного ланцюга. У них проглядаються ті самі виконавці. Не міняються й ті, хто їх розставляє", - сказав він в інтерв'ю "Известиям". За його словами, люди, яких звинувачують у вбивстві Гонгадзе не убивали його. "На цих трьох повісили убивство Гонгадзе, оскільки вони причетні до двох аналогічних злочинів. Їх зробила група міліціонерів, яку називали "ескадроном смерті". Після суду ця трійця одержить сім-вісім років, по амністії їм зарахують рік за три і звільнять практично відразу після винесення вироку", - сказав Пилипчук. "За наявними у мене даними, вони виконали наказ, викрали Гонгадзе і вивезли з Києва. Убивала його інша група - за розпорядженням тодішнього глави МВС Юрія Кравченка і начальника апарату МВС Едуарда Фере. Вони повинні були налякати Гонгадзе, але переборщили й убили. Після цього смерть журналіста вирішили використовувати проти тодішнього президента Леоніда Кучми", - відзначив він.

"На касетах, нелегально записаних у кабінеті Кучми майором держохорони Миколою Мельниченком, є випадки президента на адресу Гонгадзе. На цьому і зіграли. Для оприлюднення плівок Мороз був необхідний. Підкинувши тіло практично на його город, організатори злочину прорахували, що Мороз буде змушений опублікувати дані прослушки", - додав Пилипчук. За його словами, злочин проти Гонгадзе організував глава апарату МВС Едуард Фере. "Це грамотний професіонал, генерал-полковник, він був "сірим кардиналом" у МВС, ми добре знайомі. За офіційною версією, він після убивства Гонгадзе впав у кому і дотепер лежить у госпіталі МВС. Насправді він виявився в Ізраїлю, у Натанії. Цю інформацію я перевірів ще раз через ізраїльтян", - сказав Пилипчук.

Там же, за його інформацією в Ізраїлі, знаходився генерал МВС Олексій Пукач "Слідство зробило усе, щоб Пукач не з'явився в Україні, щоб він не розкрив карти. Я ніколи не повірю, що генерал ростом 160 см. стрибав у яму і душив двометрового Гонгадзе", вважає Пилипчук. Також Пилипчук заперечує причетність заступника глави СБУ Володимира Сацюка до отруєння Ющенка. "Сацюк не трів Ющенка. Він пропонував йому допомогу на виборах. Заради цього вони і зібралися за вечерею", - вважає Пилипчук. Пилипчук входив у слідчу комісію, яка розслідувала загибель в автокатастрофі экс-лідера Народного руху В'ячеслава Чорновола. Екс-слідчий вважає, що і до цієї загибелі "приклали руку" українські спецслужби.

Покликав якось Месія сам себе на розмову. Глянув глибоко у дзеркало і прорік: "Недовзі уночі, ще не проспівують треті пісні, як один із нас зрадить мене". "Чи не я це, господи?" – злякався рябий чоловік із задзеркала. "Ні, не ти!" – розрадив добрий Месія. Той, втішений, поцілував його і ліг спати. Отак і сам Месія нечувся, як перетворився на Іуду.

От і все. Кінець української народної притчі. На добраніч, діти революції. *Von voyage*, коаліціанти, – вас чекають вологі Мальдіви і холодне шампанське. От і все. Кінець "помаранчевих цінностей", найпропагованішою з яких була "нова, моральна влада". І що цікаво – від морального удару нічого в лісі не дохло. (Якщо не рахувати гіпертонічний криз у Юрія Луценка і погрозу баби Параски Королюк повиситися). Тепер натомість крилатої фрази "ці руки нічого не крали" новій владі, котра замістила ту нову, про яку ми зараз говоримо, доведеться змовчувати. А й правильно: навіщо політику руки, навіть бездоганно прекрасні, якщо такої якості в нього мусить бути голова?!

Погано прозирається майбутнє ще одного афоризму – "бандитам – тюрми". Одні громадяни припускають, що нова влада (та, яка найновіша) анулює цей імператив з причини його тривіальної очевидності, мовляв,

ясно, що бандитам тюрми, а що інше запропонувати бандитам – не джакузі ж у кожную камеру!

Інші громадяни сумніваються, чи не доведеться це гасло залишити для Генпрокуратури та міністра Луценка, щоб їм комфортніше було відстежувати протиправні дії та походження статків, приміром, Юлії Тимошенко. Думаю, це жарт. Але я не знаю, що думає з цього приводу нова влада, як у неї з почуттям гумору, зокрема чорного гумору.

Існує ще одна примовка, народжена революцією, – "Серьога, підрахуй!". Вона виявилася живучішою за кримінальні справи по факту фальсифікації президентських виборів. Сергію Ківалову ім'я би змінити (наприклад, на Іполит, чи там Сашко) – ну, щоб нащадки потім не здогадалися, про кого йдеться. Утім чоловік-приказка і так не комплексує, керує розбудовою правового напрямку в парламенті й, як завжди, зубато посміхається, навіюючи декому сатанинської сили ностальгію за груднем-2004.

От і все. Країна втратила "унікальний шанс" 2004 року. Зате раптово виявилось, що здобула "унікальний шанс до об'єднання нації" 2 серпня 2006 року. Принаймні за класифікацією президента Ющенка. Треба бути воїстиною унікальним політиком, щоб той унікальний шанс довести до нинішнього "унікального шансу"! ОК, коли вже так сталося і націю конче треба було об'єднувати, "зшивати", як полюбляють віднедавна казати, то чому президент не латав сам, а доручив поночі це діло Віктору Януковичу? Словом, цей тонкий момент передачі голки для зшивання нації зрозуміли не всі українці. На Донбасі зрозуміли, а в Києві, Львові, Вінниці, Полтаві – ні. Люди, які восени 2004 року вихлопнули на вулиці, жадаючи іншого життя, інакшої влади, з іншими обличчям, системою, цінностями і структурою мозку, ці люди зараз ніяк не втямлять, чому від їхнього імені зліплено "уряд народної згоди". До 2 серпня "Наша Україна" мала, за різними соціологічними оцінками, від 5,5 до 8 відсотків довіри виборців, що загалом збіглося з рейтингом президента Ющенка.

Більша частина "нашоукраїнців" – майже пів сотні депутатів – не голосувала за уряд Януковича. Отже, відмінусувавши від того

жалюгідного рейтингу половину, отримаємо максимум 3-4 відсотка "помаранчевих", під прикриттям живого щита з яких Віктор Ющенко і благословив "уряд, що мусить об'єднати націю", та П'ятий Універсал.

Універсал – документ толковий, подекуди з елементами унікальності. Однак нам, від імені яких Універсал буцімто і укладався, хотілося б покращити своє враження від нього. По-перше, назва насторожує (пригадується доля його чотирьох попередників за часів Центральної Ради). По-друге, в написаному туманно уявляється, чи ж буде в державі єдина помісна церква, чи вступатиме Україна в НАТО, наскільки сильно бажатиме вступити в ЄС і наскільки глибоко заїде в СЕП – по кісточки, по коліно чи по причинне місце.

Тому не варто навіть замислюватися над можливими гарантіями його виконання – вочевидь, кожна з сил широкої коаліції виконуватиме ту частину, яка їй більше подобатиметься. Отже, мантра про "Президента всієї України, а не тільки її половини" зачарує лише пару десятків чоловік у державі – переважно "любих друзів", друзів "любих друзів" та ще кільканадцять зацікавлених у посадах бойфрендів. Тому, мабуть,

не варто було так сміливо розмножувати її у телезверненні до народу.

Баба Поразка та її бойфренди

Гризе думка: а Віктор Андрійович і справді вірить у те, що сказав, чи вже говорить за інерцією – щоб не зупинитися для думання і не збожеволіти в результаті цього болісного процесу?

Утім, ймовірно, захисні механізми організму настільки сильні, що вискакують у лиху годину, мов подушки безпеки, і рятують сумління від цілковитої катастрофи? До прикладу, можна розмірковувати приблизно так: якщо один вчинок Мороза – це зрада, то подальші подібні групові дії інших політиків – це вже начебто і не зрада, а тенденція, тобто закономірна правда життя, політичний мейнстрім. І це заспокоює. Відтак, можна рухатися далі за течією, вважаючи, що те, в чому пливеш, теоретично може стати в подальшому добрим для високих врожаїв якоїсь прекрасної державотворчої ідеї. Тільки не слід переконувати у цінності такої думки решту, бо звичка до дрейфу в подібному середовищі не дуже прикрашає велику європейську націю.

От і все. Припливли. Підсумком помаранчевої революції став Віктор Янукович на посаді прем'єр-міністра. Фактично спростована філософська аксіома про те, що не можна двічі увійти в одну і ту саму річку. Виявилось – можна. Якщо старанно бігти вниз по течії з правильною швидкістю, то можна вступити в ту самісіньку воду. Тільки антураж дещо зміниться.

Придивіться: Віктор Федорович пристойно вдосконалив свою українську, а Калашникова примусово поклали в шпиталь за неакуратний наступ на свободу пересування журналістів. Словом, декорі з оздоб помаранчевої революції донецькі прилаштували до себе.

Можна сміливо припустити, що Янукович не прагнучим грубого реваншу, скажімо, навряд чи він наважиться перший свій робочий візит здійснити до Івано-Франківська і метнути яйцем у того пацана, щоб воно, гад, на власних штанах відчуло прикрість колапсодного стану. Так що "дежа вю", звісно, не очікується. Проте й поступу країни теж.

Олена Зварич

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТАВСЬКИЙ ВІСНИК

січень 2007, ч. 20

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Напередодні року Свині канадські українці отримали справжню "свиню"!!! Біля Торонто вкрали цілий пам'ятник Тарасові Шевченкові який простояв 55 років, а на віднайденій відрізаний голові пише "Ленін"...

прод. всередині

У КАНАДІ ВКРАЛИ ШЕВЧЕНКА

Канада вирішила серйозно долучитися до дивної міжнародної спільноти, яка останнім часом загадково і синхронно нищить українські культурні місця довкола світу. Після написів на пам'ятнику Шевченка у Польщі чи пограбування музею ім. Шевченка в Лондоні та інших підпалів, не кажучи вже про безкарні витівки із поваленням пам'ятника УПА в рідньому Харкові - в Канаді біля Торонто зрізали з постаменту цілий пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Поставлений він був 1951 року в святковий День Канади - 1 липня. Хоч і під соусом подарунку "від українського "радянського" народу - українцям Канади" (а якого ж ще тоді було сподіватися?) - однак це був самий перший пам'ятник Кобзареві на канадській землі, біля якого посадили привезені з Канева верби, назвали іменем Кобзаря парк, створили музей...

Згодом музей спалили. Експозиція в ньому явно не симпатизувала тому "радянському" народу. Тепер прийшла черга і на сам пам'ятник. Зник він досить загадково.

З одного боку, для його зняття, то ж кілька тон, мусила використовуватись відповідна потужна техніка - яку ніхто не побачив, а з другого, на місці події чомусь залишилась приставлена до п'єдесталу драбина та пообв'язувані довкола шнури.

Канадська поліція відразу висунула версію, що пам'ятник вкрали батяри на переплавку і жодних антиукраїнських мотивів у цьому вчинку нема і бути не може. Ну тих можна зрозуміти, в політично-коректній Канаді випадково надламаний один

підсвічник з менори може викликати бурю якихось анти-емоцій, тож варто відразу відхреститися. Але як доречно зауважили самі навколишні жителі-канадці, викрадати такий пам'ятник заради самої бронзи, не варта шкірка вичинки. крім того злодії якимось дуже дивно почали розносити кавалки пам'ятника. На даний момент в одній ливарні знайшлася відрізана голова яку, як повідомив власник закладу, принесли два чоловіки на брукт від

Всі останні "прижиттєві"
фото пам'ятника: О. Петрів

міської ради міста Оквіл. Когось одного заарештували, але відпустили на підписку до суду, який відбудеться 30 січня (і ж не знайома ситуація, ну майже як в Україні!), з іншим лише просто переговорили. Враховуючи нещодавній скандал з російським шпигуном, якого зловили в Канаді і скоренько відправили "на рідину", навіть не оголошуючи його фамілії, з мотивом аби не нашкодити його родичам! - від онтарійської феміди можна сподіватися продовження "батярської" версії знищення пам'ятника.

Ось лише, що робити з іншою бронзовою таблицею, яка теж ОДНОЧАСНО зникла на одній з найбільших вулиць вже в самому Торонто?! На ній трьома мовами (анг., фран., укр.) повідомлялося про українського героя Канади нагородженого найвищою нагородою - Пилипа Коновала, і яка знаходилася на стіні будинку Відділу канадських ветеранів названого його іменем! Офіційної відповіді від поліції ще нема, але якщо буде, то напевне знову вискочить гіпотеза, що дошку вкрали на переплавку, аби заробити гроші! В Україні, очевидно, ця версія ні у кого б не викликала сумніву. Але в Канаді, одне і друге звучить досить кострубато...

Зрештою, якщо самі українці-діаспорники не доглядають за своїм, то отримують що є. Аналогів із викраденням цілого пам'ятника поки що ніби не було. Зате тепер є шанс потрапити до книги Гіннеса. І між іншим, в столиці Канади збираються спорудити інший пам'ятник Шевченкові, роботи відомого канадсько-українського скульптура Лео Мола (Леоніда Молодожанина). Цікаво, чи вкрадуть незабаром і цей! А чому б і ні – на це ми українці, аби сидіти тихо і мати нагоду плакатись у вишивану хустинку. Ну ще згадувати за минуле, чи мріяти про майбутнє. А зараз до того, ще й свята!

Шевченко=Ленін + чергове китайське попередження

В Канаді знайдена відрізна від пам'ятника голова Шевченка. Точніше, поліцію про це повідомив сам власник ливарного закладу, який купив її від двох чоловіків по ціні 1.70 дол. за фунт. Сам же відрізаний кавалок важить 170 фунтів і його ледь піднесли двоє дебелих стражів порядку. Поліція ж відразу

оцінила кошт зниклої бронзи у 20 000 доларів, в той час як дирекція музею оцінює його вартість у 350 000 доларів.

Одним із перших запевнень поліції після зникнення пам'ятника прозвучало, що Шевченка вкрали виключно з метою зарібку на матеріалі. І як доказ, наводилося, що немає ніяких антиукраїнських написів. (Очевидно, а де ж би їм взятися, коли зникло і саме "тло" для цього?).

Але як виявилось на знайденій відтятій голові канадського Шевченка на ковнірі пише "Ленін". Продовжуючи свій логічний вивід про відсутність написів, браві полісмени висунули версію, що напис якщо і зроблено то все рівно опісля розчленування Шевченка! Мотивом до такого "умозаключення" мабуть слугує те, що англійською написано трохи з помилкою - "Lennin".

Та найцікавіше є ще інше. Незважаючи на повідомлення про нібито виявлення особи злодія та призначеного йому судового слухання вкінці січня, поза тим далі відкрита гаряча лінія для інформації, а поліція звернулася до... уряду Китаю, з попередженням про можливу доставку зниклої більшої решти пам'ятника до цієї країни!

Про те - чи то китайці сплутали Шевченка з Леніном, чи то злодій, який згідно рапортів, сам умудрився "стибрити" багатотонний пам'ятник на своїх двох, і від нічого робити ще й нашкрябав на ньому написи, був неграмотний, або навпаки, добре розумівся в ситуації й тому не випадково назвав його вождем пролетаріату, а чи то написи були наперед, а при намаганні їх зачистити звалили і самого Шевченка - не повідомляється. Ну що ж, як то кажеться, вічне останнє китайське попередження для діаспори. Хоча де там, до закінчення свят ще далеко! Бо як вирішили на музейному засіданню, відірвавшись від полумисків з голубцями, добре що є хоч голова - будемо ту мали з неї бюст! І двилячись на нього, майбутні правнуки матимуть додатковий шанс пом'янути Кобзаря незлим тихим словом.

На фото:

Останні "прижиттєві" знімки першого в Канаді пам'ятника Тарасу Шевченку. Залишилися від пам'ятника - тільки ножки та ... п'єдестал. Зникла із стіни на найлюднішій вулиці Торонто меморіальна дошка героя Канади, українця Пилипа Коновала. Віднайдена відрізна Шевченкова голова з написом.

Музей Шевченка в Торонто:
<http://www.infoukes.com/shevchenkomuseum/index.htm>

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
 Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
 Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, **e-mail:** svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

**Залучення відокремленого
Домінік Арель, Оттава**

*Доповідь виголошено на міжнародній науковій конференції «Незалежна Україна: досвід, уроки, перспективи» (Київ, Інститут історії України НАНУ, жовтень 2006 року).
Переклад - Христина Чушак і Надія Чушак.*

Регіональний чинник є ахіллесовою п'ятою України. Давати собі раду з певною напруженістю між центром, де зосереджено політичну владу, і периферіями, чий ідентичність, економіка чи історія нерідко відрізняються від центральних, мусить будь-яка держава, а надто велика. Випадок України унікальний у тому, що під час важливих виборів ця периферія може охопити майже половину країни. На останньому голосуванні під час помаранчевої революції у цій квазіполовині опинилися десять суміжних територіальних одиниць на південному сході, де 76% виборців проголосували за Януковича, тоді як у сімнадцяти сусідніх територіальних одиницях у центрі й на заході країни 81% підтримав Ющенко. На парламентських виборах 2006 року пропорція між голосами, які отримала Партія регіонів та її сателіти, й голосами, що їх здобули помаранчеві на південному сході, була фактично такою самою, як і під час помаранчевої революції (65% на противагу 12%). Пропорція збереглася і в центральнозахідному регіоні.

Регіональне питання – табуована тема в офіційних колах. Помаранчеві зазвичай не визнають легітимність такої географічної поляризації. Це можна пояснити нездатністю відмовитися від звички пояснювати невдоволення здебільшого російськомовних антипомаранчевих регіонів амбіціями Росії. Звісно, панівний у Росії дискурс намагається зробити наголос на «двох Українах», що має підточити довіру до помаранчевої революції. За цим маніхейським підходом, справжня Україна – російськомовна й русофільська – зіткнулася з «помаранчевою» Україною, якою маніпулюють зовнішні сили (Америка), що мають намір видерти Україну з її історичного руського дому.

Помаранчеві, натомість, лише ллють їм воду на млин, бо пояснюють будь-які претензії на автономію «сепаратистською» загрозою та спланованою в Москві змовою. За таким типово інструменталістським підходом еліта східної України розігрує карту автономії, хоч це зовсім не відповідає прагненням тамтешнього електорату. Як наслідок, ніхто не

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

визнає того, що регіональна проблема насправді виросла на вітчизняному ґрунті. Це може створити поважну загрозу не так територіальній цілісності держави (адже більшість мешканців антипомаранчевих областей таки вважають себе «українцями»), як політичній цілісності України. Тобто це позначиться на її здатності трансформувати активи помаранчевої революції в сильну реформістську державу. Слід наголосити, що міць держави не залежить від рівня централізації політичної влади.

Під час своєї революції французи винайшли нав'язувану згори модель державотворення. Нею донині захоплюються націоналістичні еліти всього світу. І, безперечно, еліти, що сформувалися під час помаранчевої революції, теж поділяють це захоплення. Проте насправді ця модель є радше винятком, а не правилом розвитку держав в епоху модерності, а особливо в останнє століття. Через п'ятнадцять років після здобуття незалежності й через дванадцять років після першого

регіонального протистояння під час президентських виборів 1994 року очевидно мала би стати ілюзорність можливості застосувати таку вертикальну – згори вниз – модель в Україні. Як ілюзорною була вона й у випадку держав, що утворилися внаслідок процесу деколонізації 1950–1960х років. Річ не в тому, що регіональним чинником можуть маніпулювати зовнішні актори, – адже він завжди впливає на відносини сусідніх держав, – а в тому, що він передовсім вагомий сам по собі. Його слід сприймати дуже серйозно.

Наша теза така. Україна споляризована, відповідно до мови, якою з вибору говорять мешканці регіонів, що мають відмінні етнічні структури. Головний етнічний розкол в Україні протиставляє не національності (українську та російську), а радше цілісну, чи гомогенну, національну ідентичність, із одного боку (українську), та подвійну, чи бітнічну, ідентичність, із другого боку (українсько-російську). Політична орієнтація, яка електорально поляризує Україну, є двомірним «російським чинником», який стосується й офіційного статусу російської мови, й типу відносин, які Україна має підтримувати з Росією. Територіальні поділи в Україні є тривким явищем, яке навряд чи зникне із поглибленням політичних реформ. Але цей поділ ґрунтується радше на потребах залучення, а не відокремлення. Україна споляризована, якщо йдеться про вибори: чи то президентські, чи парламентські за чистою пропорційною системою – вони так чи так зводяться до вибору або-або. Але якщо мова про тривалі політичні орієнтації українського електорату, цієї поляризації немає. Етнічна структура, що є радше асиметричною, ніж споляризованою, перекладається на амбівалентність щодо російської мови та Росії. Проте здається, що помаранчеві еліти ставляться до такої амбівалентності лише із презирством.

Регіоналізм і політика

Територіальний поділ проявляється на трьох рівнях. Перший – це електоральний розкол, коли партія чи кандидат здобуває неймовірну підтримку в певних регіонах, як це сталося під час президентських виборів 1994 та 2004 років та на парламентських виборах 2006 року. Другий – це рівень політичних орієнтацій, тобто поглядів на фундамент-

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА
Ridna Shkola & Lesia Ukrainka School in Ottawa
 invite you to register your children for...
Ukrainian Language Classes - Grades JK-8**
Programs Offered:
 Ukrainian & Ukrainian as a 2nd Language
 ** Also the High School Credit Program Grade 9-12 – that will be taking
 place WEDNESDAY evenings
 6:30 – 9:15pm at Glebe Collegiate
LADY EVELYN SCHOOL
 63 Evelyn Avenue, Ottawa
 (one block south from Lees Avenue & Main Street)
<http://teach.ottawaukeschool.org/>

тальні проблеми функціонування суспільства (як-от роль держави в економічній політиці, статус мов тощо). Третій – це політична мобілізація, тобто рівень готовності населення певних регіонів узяти участь у демонстраціях чи стати членами НУО.

Тепер саме час пояснити, що саме в цій статті маємо на увазі під провінцією, територією чи регіоном. Провінція – це найвища адміністративна одиниця держави. В різних державах вона називається – провінцією. Україна має 27 територіальних одиниць, однак, оскільки три з них (Крим, Київ, Севастополь) не мають статусу областей, називатимемо їх усі територіями. Натомість регіон – це географічний референт, що часто не збігається з адміністративним поділом, як-от у випадку України. Офіційно в Україні не існує регіонів, оскільки державна статистика ніколи не збирає даних про рівень, вищий понад 27 адміністративних одиниць, перелічених за абеткою. Проте оскільки політичні орієнтації, поведінка виборців, політична мобілізація, економічні структури, етнічний склад, розмовна мова та історичний досвід указують на регіональні відмінності, наше завдання полягає в тому, щоби знайти оптимальний спосіб регіонального розподілу цих територій. Слід наголосити один момент: таке означення українських регіонів є суто академічною конструкцією, створеною з аналітичною метою. Проте це аж ніяк не полегшує нашого завдання. Наша мета – продемонструвати, наскільки корисніше говорити саме про такі, а не інакші територіальні конструкції, у той самий спосіб, у який науковець намагається довести, що одна теорія пояснює більше, ніж інші.

Більшість науковців погоджуються, що поділ України на два регіони (східний та західний) є надто спрощеним. Звичнішим є поділ на чотири регіони (Захід, Центр, Схід, Південь), і саме ним я скористався, вперше пишучи про українську політику п'ятнадцять років тому. Декілька років тому Берінгтон і Герон на підставі ґрунтовного статистичного аналізу ствердили, що Україна насправді поділена на вісім регіонів. Які докази вони подають? Насамперед, ми всі добре знаємо, що особливість трьох галицьких територій зумовлена історично. В Австро-Угорщині, а також міжвоєнній Польщі, як досконало продемонструвала Берч (2000), галицький електорат голосував відповідно до своєї етнічної належності, і цей феномен знову проявився на початку 1990-х. Схожі особливості можна зауважити також на Волині, Закарпатті й Буковині. Берінгтон і Герон (2004), проте, стверджують, що етнічна дистанція між українцями та росіянами на Закарпатті й Буковині менш очевидна, ніж у Галичині (і за цією ознакою об'єднують обидві території разом з ще трьома материковими областями в південний регіон), а електорат на Волині менш визначений у ставленні до Росії, ніж його галицькі сусіди. З огляду на це, дослідники розділяють сім областей, приєднаних після Другої світової війни, на три регіони. Проте ми маємо на меті пояснити електоральну поведінку, – тобто чому люди голосують за певні партії та кандидатів, – і тому важливо зазначити, що, попри відмінності в етнічній дистанції та геополітичній орієнтації, електорат Волині, Закарпаття і Буковини голосує радше як Галичина, ніж будь-яка інша група територій.

Кожен із трьох інших регіонів (Центр, Схід і Південь), уважають Берінгтон і Герон, слід розділити ще на два: Центр – на Правобережжя та Лівобережжя, Схід – на Донбас, із одного боку, і Харків, Запоріжжя та Дніпропетровськ, із другого, а Крим треба однозначно потрактувати як окремий регіон (отже, загалом виходить вісім). Навіть без низки статистичних доказів, які вони наводять щодо політичних орієнтацій електорату, важко не погодитися, що Лівобережжя, Донбас та Крим справді суттєво відрізняються. Проте ми вважаємо доцільнішим поділ на чотири регіони і найперше з практичних міркувань. Дуже складно уявити

політичну спільноту, поділену на вісім частин. Як уже говорилося, цей регіональний поділ є суто методологічною вправою, але якщо зняряддя, яке ми обираємо, лише ускладнює наше розуміння, наша вправа втрачає сенс. Що більше, дуже важко отримати репрезентативну вибірку з надто малих підодиноць (як-от Крим). По-друге, – і це важливо, – все залежить від того, що саме ми намагаємося пояснити. В останньому аналізі виборчу поведінку та організацію політичних партій найкраще пояснити саме через призму чотирьох регіонів, хоч і з урахуванням внутрішніх регіональних варіацій. Донбас справді інакший, але вражає те, як на двох виборах поспіль виборці Харкова та Дніпропетровська масово проголосували за кандидата чи партію з Донбасу.

Економічний чинник

Чи можна пояснити регіональні відмінності в українській електоральній політиці економічними чинниками? З усієї маси літератури про український регіоналізм лише Кравчук і Чудовський (2005) неоднозначно вказали на зв'язок між поляризацією під час

виборів (у цьому випадку – президентських виборів 1994 року) та економічними змінними (а саме рівнем незайнятості). Проте їхня аргументація методологічно хибна, оскільки цей аналіз здійснено на даних про коефіцієнт плинності кадрів у державному секторі, тобто на даних про те, як люди змінювали місцея праці. Цей показник був справді вищий у прокучівській південносхідній Україні, проте зміна роботи має цілком інші наслідки, до того ж не конче гірші для економічного становища особи, ніж безробіття. У будь-якому разі офіційна статистика горезвісно применшувала показник незайнятості. Як показали Арель та Хмелько (2005), рівень прибутку окремих домогосподарств не пояснює результатів виборів 2004 року. Загалом антипомаранчеві регіони були багатші за помаранчеві (Ослунд, 2005), за єдиним винятком: найбагатша територія – Київ – стала справжнім bastionом для помаранчевих.

У кількох дослідженнях було зроблено спробу проаналізувати суб'єктивні економічні чинники, себто те, як люди самі уявляють своє економічне становище, й розвідки показали, що ті регіональні відмінності, які вдалося простежити, не співвідносяться з поляризацією під час виборів. У 1994 році головним було те, що більшість населення – і на сході, і на заході – мала надзвичайно негативну думку про своє економічне становище (Кубічек, 2000). Іншими словами, східні українці були настільки ж незадоволені економікою, як і західні, проте вони дійшли діаметрально протилежних висновків у питанні політичного вибору. У близькому до цього руслі Маланчук та Грицак (2005) досліджували у Львові та Донецьку становлення класу бізнесменів – групи, яка надає більшої ваги новонабутій соціальної ідентичності, ніж етнічній, релігійній чи політичній. Ці дві групи, із близькими за величиною прибутками, залежно від регіону відрізняються в ставленні до питання про те, які відносини Україна повинна мати з Росією, – а це питання, як побачимо згодом, впливає на рішення виборців.

Цікавіша гіпотеза звертає увагу на соціально-економічні структури, що визначають електоральні орієнтації. У Советському Союзі особа залежала від місця праці, від колективу, що гарантував їй доступ до таких соціальних вигод, як охорона здоров'я, відпустки чи навіть їжа та споживчі товари. Аліна-Пісано (2006) стверджує, що ця структура дуже мало змінилась у східних індустріальних провінціях і місцеву організацію виборів контролюють ті ж люди, від яких залежить робота і соціальна облаштованість виборців. Така залежність зумовлює клімат конформізму – якщо не страху – щодо кандидатів, яких підтримує місцева влада. Натомість у сільськогосподарських центрі та заході система колгоспів занепала, що зробило особу економічно

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

вразливішою, але водночас звільнило її від залежності від місцевої влади. Отже, виборчу поляризацію часів помаранчевої революції можна пояснити не об'єктивними показниками рівня економічного розвитку, а соціально-економічним контекстом чи структурою, у межах якої виборці висловлюють свої виборчі переваги.

Ця гіпотеза інтригує, але її важко довести. Звідки нам знати, коли саме виборцям не дають висловити їхні справжні інтереси? Така лінія аргументації приводить на думку марксистське поняття «фальшивої свідомості», яке нещодавно переглянули Гардт і Негрі в праці «Імперія» (2000). Щоб перевірити цю тезу, ми мали би порівняти поведінку виборців, які працюють на приватних підприємствах на сході, – а таких немало, – із поведінкою тих, хто все ще залежить від колективів. Величезна підтримка Януковича чи Партії регіонів свідчить про те, що обидві групи, найімовірніше, такі голосуватимуть у подібний спосіб. Загадкою залишається поведінка сільських виборців. Селяни центральної України загалом не голосували за Кравчука в 1994 році, якого тоді підтримували національно-демократичні сили, але 2004 року масово підтримали Ющенка, і цю зміну можна було побачити вже на парламентських виборах 2002 року (Попов, 2003). Чи це справді сталося тому, що, як стверджує Аліна-Пісано, селяни відкинули свою місцеву еліту? Чи, можливо, це саме еліти змінили свою позицію, і сільський електорат, який завжди поважає місцеву владу, виконав нові вказівки згори (але «гори» місцевої)? Всі очікували, що результати виборів 2004 року визначатиме сумнозвісний «адміністративний ресурс», але той ресурс виявився геть недієздатним у половині країни. Сільські еліти не виконували вказівок із центру.

Мовний чинник

Географічна поляризація України коріниться в ідентичності, але не в традиційному розумінні цього поняття. Цей поділ, принаймні згідно з усталеними категоріями, не є етнічним. Відповідно до даних перепису населення, більшість виборців на південному сході вважають себе «українцями». Єдина територія, де етнічні росіяни становлять більшість, – це Крим. Поляризація 2004–2006, а також 1994 років не протиставляє «росіян» та «українців». Ющенко та Януковича, як і Кучму й Кравчука, об'єднувала українська національність.

Територіальний поділ пов'язаний із мовою. Але знову-таки мусимо відмовитися від традиційних категорій, аби краще зрозуміти цей взаємозв'язок. Від 1987 року держава використовує критерій рідної мови, щоб категоризувати мови. Декілька досліджень продемонстрували, що більшість людей уважають за рідну мову своєї національності, а не ту, яку вони вивчили першу (Силвер, 1986). Факт, що безліч українців, які щодня розмовляють російською, вважають рідною саме українську мову, сам по собі дуже важливий. Він свідчить про певний рівень прив'язаності до національності, але не пояснює поляризації при голосуванні. Більшість дослідників, які стверджують, що мова не впливає суттєво на поведінку виборців, покладаються на офіційну статистику про рідну мову (Креммер і Клем, 1999, Берч, 2000, Кравчук і Чудовський, 2005). Як показали Арель і Хмелько (1996) на прикладі виборів 1994 року, ані рідна мова, ані національність не співвідносяться з регіональним розподілом голосів. Адаже дві третини українців, що живуть на південному сході, вважають рідною саме українську мову.

Зв'язок між мовою та поведінкою виборців можна встановити лише тоді, коли розумітимемо мову як мову вжитку. Як і будь-яка інша категорія, поняття мови вжитку є досить нечітким. У цій статті визначаємо мову вжитку як мову, котрою особа користується в ситуації, коли є можливість вибору мови. Отже, концепція не стосується здатності говорити мовою або реального використання певної мови на

робочому місці, оскільки в обох випадках ужиток мови не обов'язково є наслідком вибору. Нас цікавить мова вжитку, яка є саме обраною мовою (за умов існування такої можливості). В Україні немає офіційної статистики про таку поведінку, але Київський міжнародний інститут соціології (КМІС) збирає дані про обрану мову своїх респондентів уже понад дванадцять років. Арель і Хмелько (1996, 2005) показали, що однією зі статистично підтверджених змінних, якою можна пояснити поляризацію під час виборів 1994 та 2004 років, є саме мова. Ми стверджуємо не те, що всі вибори можна пояснити мовою, а те, що коли ми можемо спостерігати регіональну поляризацію, то статистично її можна пояснити лише (або переважно) обраною мовою.

Найзавзятіше цю тезу критикує Берингтон (1997, 2002a, 2002b, 2006). З одного боку, він погоджується, що саме обрана мова є ключовою

категорією, що репрезентує «мову» загалом, а його аналіз ґрунтується на даних, які збрала та сама соціологічна інституція, КМІС. Із другого боку, Берингтон стверджує, що Арель і Хмелько не беруть до уваги дуже важливої змінної: самих регіонів. Більшість дослідників регіоналізму зводять «регіональну» зміну до котроїсь із основних демографічних змінних, як-от мова чи національність. Такий «композиційний» підхід до конструювання регіонів в Україні переважає в літературі про регіоналізм. Проте цілком можливо, що регіон має свій окремий вплив на поведінку. Інакше кажучи, ймовірно, що антипомаранчеве ставлення найкраще можна пояснити тим, що люди живуть на сході, а не тим, що вони радше розмовляють російською мовою.

Східні українці можуть мати загалом проросійську орієнтацію, але водночас бути виразними прихильниками незалежності (згідно з даними КМІС, у 2004 році менш ніж третина опитаних підтримувала об'єднання України та Росії в одній державі). Регіональна поляризація виникає через перше, а не через друге. Барингтонів внесок полягає в тому, що дослідник

показав: регіон у поляризації відіграє не меншу, а таку саму роль, як і мова. Інакше кажучи, в осілості чи належності й прив'язаності до регіону є щось, що становить невилучну частину регіональної політики.

Етнічна структура

Це «щось» має водночас і невилучимий аспект, пов'язаний із історичною пам'яттю, і більш осяжну реальність, пов'язану зі специфічною та, власне, мало вивченою етнічною структурою. Як і у випадку з рідною мовою, категорія національності, яку використовували в радянських переписах населення та внутрішніх паспортах, сама по собі пояснює мало. Категоризуючи своє населення за ексклюзивними критеріями етнічної національності, радянські керівники погоджувалися із націоналістичним засновком, що індивід може мати лише одну національність. Проте навіть у повсякденному житті межі національних ідентичностей нерідко розмиті, а надто в осіб, що походять зі змішаних сімей. В Україні українсько-російські шлюби траплялися досить часто, особливо на сході. Якою мірою таке біетнічне походження впливає на національні ідентичності? Згідно з поширеною думкою, за часів Союзу дітей із українсько-російських родин переважно записували росіянами. Але якби це справді було так, росіянами була бнині більшість населення східної України. Насправді росіянами записувано лише незначну більшість (55%) таких дітей (Волков, 1989). Якщо українська мова таки справді мала низький статус у повоєнній Україні, то про українську національність такого сказати не можна, бо ж Комуністична партія і далі практикувала позитивну дискримінацію (чи пропорційну репрезентацію титульної національності) на партійній та урядовій службі (за винятком Західної України).

Київський міжнародний інститут соціології спробував визначити, наскільки індивіди могли б ідентифікувати себе з двома національностями, якби мали таку можливість. У дослідженні використовувано п'ятизначну шкалу, в якій дві крайні точки (1 та 5) репрезентували тих, хто ідентифікує себе лише з однією національністю

(українською чи російською), точка посередині (3) – тих, хто рівнозначно ідентифікує себе з українцями та росіянами, а дві інших точки (2 і 4) позначають подвійну, але несиметричну ідентичність (2 – і українська, і російська, але більше українська; 4 – і українська, і російська, але більше російська). Таку методологію вже десятиліттями використовують компаративісти Хуан Лінц та Ел Степан для визначення подвійних ідентичностей мешканців таких територій/держав, як Квебек, Каталонія, Бельгія та Індія. Лінца і Степана цікавили насамперед суперечність між етнічною та громадянською ідентичностями. Націоналіст у Квебеку (Каталонії тощо) поділяє думку, що індивіди можуть уважати себе або квебекцями (каталонцями тощо), або канадцами (іспанцями тощо). Насправді ж у кожному з цих суспільств більшість ідентифікується певною мірою і з квебекцями (каталонцями тощо), і з канадцами (іспанцями тощо). Така амбівалентність добре пояснює, чому рух за автономію ніяк не може спричинити відокремлення регіону.

Приклад України трохи інакший, оскільки, на відміну від західних багатонаціональних держав/територій, термін, що означає громадянську й етнічну ідентичність, один і той самий (українська). Україна цікава мірою, до якої її людині має подвійні етнічні ідентичності, і тим, що це говорить про регіональну політику. Дані просто вражають. Тоді як центральнозахідна Україна залишається передовсім українською – 83% мешканців означають себе як суто українців, і лише 14% вважають себе частково або винятково росіянами, у південносхідній Україні шальки терезів різко перехилиються на користь бодай частково російської ідентичності. Хоча в переписі населення 2001 року лише 30% мешканців південносхідного регіону визнали себе росіянами, коли опитувані отримали змогу вибрати понад одну національність, 60% вибрали повністю або частково російську ідентичність. Отож знову вимальовується певна регіональна поляризація: 83% до 14% на противагу до ситуації 40% до 60%, хоча в цьому випадку вона менш очевидна, ніж мовні пререференції та співвідношення виборців, які проголосували за і проти помаранчевих.

Чи може особа, яка ідентифікує себе з двома етнічними групами, розвинути міцну двонаціональну свідомість? Досвід східної України говорить про протилежне. Декілька авторів уже зауважили слабкий рівень прив'язаності до національної ідентичності в біетнічних регіонах України (Пірі, 1996). Це стосується і тих, хто в переписі вказав російську національність, і тих, хто вважає себе українцем (Грицак, 2001). У дослідженні батьків та учнів харківської школи Філіппова (1999) зазначає, що харківські росіяни більше ідентифікують себе зі східними українцями, аніж із росіянами з Росії. Натомість харківські українці вважають, що вони мають більше спільного з росіянами східної України, ніж із західними українцями. Той факт, що мешканці східної України зазвичай «етнічно байдужі», як це формулює Філіппова, ще зовсім не означає, що вони легко стають жертвами проєктів «націєтворення». Навпаки, справджується протилежне. Східних українців ображає типовий український націоналістичний нарратив, що зображає їх як жертв російської політики (Журженко, 2002). У цьому питанні просто різким є контраст між Львовом та Донецьком. У 1994 році 66% мешканців Львова погодилися з реченням «Росія завжди нас експлуатувала», тоді як 72% мешканців Донецька не погодилися з ним (Маланчук, 2005). Східні українці, стверджує Журженко, вважають себе «активними творцями власної історії».

Наслідки регіонального поділу України

Наш аналіз наголошує дві проблеми. Перша полягає в тому, що регіональний поділ є зовсім не перехідним, пов'язаним із процесом націєтворення явищем; натомість це тривалий процес, що утворює підвалини, на яких зводять постпомаранчеву політику. Друга – це те, що мови в Україні символізують ідентичності, закорінені у сформованому історично регіональному середовищі. Мова втілює фундаментальний мотив політики: визнання Іншим. У постпомаранчевій плюралістичній Україні російськомовне та україномовне населення все ще мають визначити правила взаємного визнання.

а) Тривкість регіонального поділу. Українські націоналісти сумують, що східні українці розмовляють російською, і мають певність, що формування української нації ще не завершилося. Проте таке телеологічне бачення процесу становлення української національності

є ілюзорним. Південно-східній Україні властива тривка біетнічна структура. Вона не породила нової національності, а лише ідентичність, яка передбачає прив'язаність до української національності, використання російської мови, а також відчуття спільної долі з російським світом, яке, проте, не обертається прагненням стати частиною російської держави. Коли, згідно з громадською думкою, два кандидати пропонують програми, які містять протилежні положення щодо статусу мов та орієнтації зовнішньої політики України, електорати південносхідного та центральнозахідного регіонів поляризуються. Небезпека такої регіональної поляризації полягає в тому, що вилучення партії, яка прогала, з політичного життя, – що цілком нормально для демократії, – може обернутися на постійне вилучення цілої території, а це вже досить небезпечно для політичної цілісності держави. Із такої перспективи творення міжрегіональної коаліції просто необхідне для зміцнення української держави. Проте для декількох, якщо не для більшості, аналітиків засновковим є те, що електоральна вага Партії регіонів є незаконною.

б) Мова як засіб політичної репрезентації. Зв'язок між мовою та політикою в Україні пов'язаний із двома значеннями концепції репрезентації. Мова діє як засіб репрезентації системи цінностей, кодів та значень світу. Мова в цьому значенні – це лінза, що відфільтровує, відбирає та інтерпретує інформацію. Коли ми стверджуємо, що мова, якою говорять, – це змінна, яка найкраще пояснює поляризацію виборців, це не означає, що мовна проблема була визначальною під час передвиборної кампанії, а радше означає, що виборці формують своє розуміння політики з огляду на мову, якою розмовляють. У 2004 році українці центральнозахідного регіону сприйняли помаранчеву революцію як боротьбу з виборчими фальсифікаціями, натомість українці з південного сходу побачили в ній втручання Заходу. Однак зв'язок із мовою зумовлюють специфічні регіональні обставини. Розмовляти російською в Києві – це політично не те саме, що розмовляти російською на сході.

Другий рівень репрезентації – це політична дія від імені групи. Цей рівень споріднений із концепцією визнання. Російськомовне населення південного сходу хоче, щоби його визнали таким, яким воно є. Ці мовці дуже добре розуміють натяжки, часом відверті, але частіше приховані, щодо їхньої недорозвинутої національної свідомості, а отже, й приписуваної їм нездатності усвідомити власні інтереси. Вони відкидають таке, на їхню думку, поблажливе ставлення з боку помаранчевого табору. Вони прагнуть, щоби їх визнали рівними, «не об'єктами ренаціоналізації, а людьми, чий право на окрему версію української ідентичності визнається» (Журженко, 2002). Саме через таку призму слід поглянути на постійні вимоги надати російській мові статусу другої державної. Російськомовне населення прагне такого статусу не тому, що йому не дають вільно говорити своєю мовою, – навпаки, російська мова майже переважає в південносхідній Україні, а тому, що таке визнання дало би мовцям символічне підтвердження того, що вони в українській політиці значать стільки ж, як і україномовні громадяни із центру та заходу. Це не означає, що російська мова має стати офіційною мовою на загальнодержавному рівні, оскільки це мало би критичні наслідки для політичної стабільності. Але навіть хоча б якесь визнання російської мови на регіональному рівні мешканці східних регіонів могли би потрактувати як ознаку того, що їхню виборчу орієнтацію в українській політиці вважають легітимною.

Домінік Арель

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Листи жовтябристки іздалеку

Лист четвертий

Оттава, грудень, 2006

„Канадський музей цивілізації” або „Як у Канаді можна отримати інфаркт на голому місці”

Мене підло обманули. В Канаді не буває зими. Принаймні сьогодні - кінець грудня, снігу нема, морозу нема, зеленіють газони на передках канадських будиночків. Отой льодяний дощ першого грудня – то була просто містифікація, декорація, врешті-решт, піар, а не початок зими! А якщо без жартів, то останній раз така зима була в 1957 році. Бог із нею, із зимою! Може, це я сама її привезла з собою з України, а тепер і нарікаю! Прийшов часу знову поговорити про високі і духовне.

Відвідали ми з сином Данилом Канадський Музей Цивілізації. Під словом „цивілізація” в англословному світі розуміють (вибачте за незграбність визначення) культуру в широкому сенсі слова в історичному аспекті. Тобто в музеї цивілізації має бути представлена неполітична історія країни. А значить, це те, що я люблю.

У цьому Музеї Ви не знайдете хронологічної неперервності історичних епох і періодів від палеоліту до, скажімо, „помаранчевої революції”. Тут Ви не знайдете ненависні фейси політиків минулого і сучасного, тут не буде ніяких ідеологічних подразників. Тут Ви не знайдете помпезних експозиційних залів з маленькими картинками на стінах. Тут філософія інакша: різні теми, різні періоди подаються окремими експозиціями, як постійними, так і тимчасовими, застосовується ідеальне ергономічне використання простору (подібно до Індіанського музею Смісонія у Вашингтоні, Канадський музей цивілізації побудований лабіринтом-мушлею), використовуються як традиційні музейні форми (фото, речі, документи, макети), так і новітні (наприклад, тут завжди можна знайти таємний куточок, умотитися на зручне крісло, „легким движением руки” натиснути на кнопку і проглянути в повній самотності науково-популярний фільм на тему, що Вас цікавить, прослухати легенди і міфи, музику, помилуватися зоряним небом над собою).

До постійних експозицій Канадського Музею Цивілізації належить добре систематизована за різними темами історія освоєння Канади за останніх тисячу років. Ну, тисяча років – це, звичайно, перебільшення. Просто є один зальчик, присвячений вікінгам, оце і все, а потім перескакуємо на епоху Великих географічних відкриттів. І тут ми зустрічаємося зі стендами про піратів і торговців, а точніше піратів-торговців (мої студенти добре знають, що в ті часи вони часто не розрізнялися, так само як торговці-рекетери новітньої історії України, згадаймо також козаків Дикого поля...)

В одному із зальчиків стоїть недобудований корабель в натуральних розмірах, увесь у риштуваннях. Навіть драбинках приставлена для наочності, щоправда три нижні сходишки недоступні – щоб нікому, такому, як моєму Данилу, не стукнуло в голову залізни нагору. Данило,

правда, зробив таку спробу – і тут так завершала сигналізація, аж я здригнулася: все-таки негоже дружині Надзвичайного і Повноважного посла закінчити екскурсію в музеї поліцейським відділком. Але ніхто до нас не підійшов, так що ми благополучно продовжили мандрівку далі.

Найцікавішою є секція XVIII-XIX ст. Вона зроблена так, що тут тебе охоплює ілюзія, що ти перебуваєш під відкритим небом. Причому „небо” над головою – просто чудове. Як живе. Та й під небом – теж класно. Ти бродиш у маленькому містечку першопоселенців, де живуть люди різного етнічного походження, блукаєш поміж лавками, церковцями, ремісничими цехами, базарчиками, житловими будинками. Можна зайти всередину дому і побачити, як жили люди у XVII-XIX ст. Треба надати належне українській частині експозиції: тут усі експонати справжні. А це – не багато, не мало – а справжня церковця, перевезена з Манітоби, і книжкова лавка з чудовою підбіркою старих газет „Канадський фермер”, орган соціал-демократії в Канаді „Робочий народ” (на першій сторінці картинка типового пролетарія з суворим лицем і підпис: „1 мая” Я нині не працюю”) і милими книжками, типу „Марксизм і дарвінізм”, Лев Портнов „Школа для скрипки. Частина перша” (видавництво „Україна”), Роман Сурмич „Пещена дитина”, та зворушливими картинками з козаком і дівчиною з підписом „Серце моє, зоре моя, де це ти зоріла?”. Відчувається, що експозицію склали люди з почуттям гумору. До речі, це стосується не лише української, а й інших колекцій. Так, наприклад, серед вищезгаданих предметів піратського побуту – зроблена за різних ракушок привітальна листівка додою „for my home”, причому переважають рожеві кольори: виявляється, пірати були романтиками! Власне, чому я дивуюся?

Словом, враження дуже приємне і романтичне. У такому настрої ми вийшли на інший рівень. І продовжили отримувати задоволення. Серед тимчасових експозицій – виставка побутової культури індіанців Північно-західного узбережжя. Щоправда, слово „індіанці” в Канаді, м’яко кажучи, некоректне; тут їх називають „першими людьми Америки”, „аборигенними”, „корінними народами”, native peoples). Як вкладач зарубіжної етнології, признаюся: на аборигенні народи Північно-західного узбережжя на лекціях ніколи не вистачало часу з цілком конкретних причин. Справа в тому, що індіанці Північної Америки класифікуються за ландшафтно-господарсько-культурним принципом, сюди входять, наприклад, рибалки і мисливці на морських ссавців зони Арктики; мисливці на оленя-карибу і збиральники зони Субарктики; мисливці і землероби регіону Великих озер, кінні мисливці на бізонів Прерій і т.ін.). В Північній Америці, отже, є дуже великі регіони, і на них іде левина доля інформації і лекційного часу. Що ж стосується Північного заходу материка, то цей історико-етнографічний район є дуже невеликим, практично це вузька смуга узбережжя, що тягнеться вздовж Тихого океану по території Канади і США. І там жили дуже нечисленні групи аборигенних племен, на які, з огляду на величезний матеріал, який треба було вичитати в рекордно короткі терміни, не вистачало часу. Та й імена у них, чесно кажучи, такі, що студенти ніколи їх не запам’ятовують. А тут, у Канадському музеї цивілізації – величезна і чудова експозиція, що розповідає про життя салішів, хайда, цімшіанів і ще кількох народів, яких немає навіть у моїй класифікації, яку я роздаю

своїм студентам на початку прочитання курсу „Зарубіжна етнологія”. І це, я Вам скажу, вартує уваги, бо це - традиційні рибалки на лососю, різьбярі тотемних стовпів, будівничі каное, носії традицій шаманства і т.ін. Таким чином, ця частина музею також мене настроїла на оптимістичний лад. І от я, окрилена і зворушена до сліз, виходжу до іншого залу і...

... і натикаюся на величезну рекламу експозиції: “Masters of the Plains: ancient nomads of Russia and Canada”(„Господари рівнин: стародавні кочівники Росії та Канади”). Я як професійний етнолог, повністю позбавлена культурного расизму, в тому числі до росіян. І тому назва мене ніяк не стривожила, хоча у грудях заворушився хробонок поганого передчуття. Однак я все ще себе заспокоювала: „Спокійно, Гримич, ти – в Канаді, в країні з високим рівнем толерантності до різних культур!”

Але чим далі я входила в цю секцію, тим небезпечніше гупало моє серце, яке за два місяці мого перебування в Канаді розучилося жити в стресовому режимі.

І що ж? На стендах з „російських степів” представлені одяг і предмети побуту киргизів, казахів, калмиків, на величезному фото – Велика Китайська стіна (якою китайці відгороджувалися від „російських” кочівників), скіфські баби. Чому ж цей степ „російський”? – питала я себе. Експонати є російськими – не заперечую, вони дійсно привезені з Росії, але при чому тут степ? Що за культурна некоректність? Росіяни, як і українці, ніколи не були кочівниками! Отак усігда: приходиш кудись на край світу, а там уже: „Тут был Вася!”

Щоправда, кілька разів у текстах пояснювальних плакатів, зустрічається більш коректні назви – „Eurasian nomads”, „Vast Eurasian steppes”, але вони не фігурують у назві виставки!

До слова, виставка організована Канадським музеєм Цивілізації і Самарським регіональним музеєм (Росія). Причому, треба віддати належне, вона дійсно дуже цікава, пізнавальна і оригінальна. Хто ж це зробив? Тобто, за давньою російською традицією питаю: „Кто виноват?” Керівник проекту - Єлена Пономаренко, „російський науковець, що живе Канаді”.

От і ще раз – ножем по серцю. Єлена Пономаренко... Застосовуючи свій науковий досвід в галузі антропоніміки, дам реконструкцію: це нащадок українського дядка з центральної або лівобережної України. Я, як професійний етнолог, доведу на тисячах фактів, що національність визначається не за прізвиськом, не за мовою, не за релігією, не за декоративними традиціями, які штучно можна підтримувати, а за землею, на якій ти живеш.

Єлена Пономаренко - є чистої води росіянка, і доказом цьому – ця виставка. Однак мені приємніше було б, якби вона була Івановою. Тим більше, що приїхала вона з Самари...

Ах Самара-городок,

Беспокойная я,

Беспокойная я,

Успокой ты меня!...

Нема мені спокою. Навіть у Канаді!

Bilingualism Delays Onset of Dementia - Keep Speaking Ukrainian or any second language - besides English

Canadian scientists in Toronto have found astonishing evidence that the lifelong use of two languages can help delay the onset of dementia symptoms by four years compared to people who are monolingual.

There has been much interest and growing scientific literature examining how lifestyle factors such as physical activity, education and social engagement may help build "cognitive reserve" in later years of life. Cognitive reserve refers to enhanced neural plasticity, compensatory use of alternative brain regions, and enriched brain vasculature, all of which are thought to provide a general protective function against the onset of dementia symptoms.

Now scientists with the Rotman Research Institute at the Baycrest Research Centre for Aging and the Brain have found the first evidence that another lifestyle factor, bilingualism, may help delay dementia symptoms. The study is published in the February 2007 issue of *Neuropsychologia* (Vol.45, No.2).

"We are pretty dazzled by the results," says principal investigator Ellen Bialystok, Ph.D., whose research team at Baycrest included psychologist Dr. Fergus Craik, a world authority on age-related changes in memory processes, and neurologist Dr. Morris Freedman, an eminent authority on understanding the mechanisms underlying cognitive impairment due to diseases such as Alzheimer's.

"Our study found that speaking two languages throughout one's life appears to be associated with a delay in the onset of symptoms of dementia by four years compared to those who speak one language," says Dr. Bialystok, Professor of Psychology at York University and Associate Scientist at the Rotman Research Institute at Baycrest.

The study follows on the heels of previous published reports by Dr. Bialystok and colleagues showing that bilingualism enhances attention and cognitive control in both children and older adults. Those results inspired Bialystok and her research team to ask, "So what does this mean for the onset of dementia?"

In this present study, researchers set out to answer that question by examining the diagnostic records of 184 patients who came to Baycrest's Sam and Ida Ross Memory Clinic between 2002 and 2005 with cognitive complaints. Of that group, 91 were monolingual and 93 were bilingual. The bilinguals included speakers of 25 different languages. Researchers found that 132 patients met criteria for probable Alzheimer's; the remaining 52 were diagnosed with other dementias. Patient data included Mini-Mental State Examination (MMSE) scores (a measure of general cognitive functioning), years of education and occupation. The MMSE scores were equivalent for the monolingual and bilingual groups at their initial visit to the clinic, indicating comparable levels of impairment. The age of onset of cognitive impairment was determined by the interviewing neurologist at the first clinic visit who asked patients and their families or caregivers when symptoms were first noticed.

The researchers determined that the mean age of onset of dementia symptoms in the monolingual group was 71.4 years, while the bilingual group was 75.5 years. This difference remained even after considering the possible effect of cultural differences, immigration, formal education, employment and even gender as influencers in the results. "There are no pharmacological interventions that are this dramatic," says Dr. Freedman, who is Head of the Division of Neurology, and Director of the Memory Clinic at Baycrest, referring to the four-year delay in onset of symptoms for bilingual patients.

"The data show a huge protective effect," adds co-investigator Dr. Craik, who cautioned that this is still a preliminary finding but nonetheless in line with a number of other recent findings about lifestyle effects on dementia.

The team is working on a follow-up study that will further examine bilingualism and dementia onset. They plan to conduct interviews and cognitive assessments on bilingual and monolingual patients in Baycrest's Memory Clinic and follow them for a few years.

http://smarteconomy.typepad.com/smart_economy/2007/01/canadian_study_.html

За кого вони нас вважають?

Сергій Грабовський

Про мертвих – або добре, або нічого. Принаймні, поки не мине встановлений традицією термін у 40 днів для того, щоб душа небіжчика остаточно розпрощалася з земними клопотами. Одні приймають таку настанову, інші ні, і тому, очевидно, на деяких сайтах уже з'явилися статті про Євгена Кушнар'ова, в яких про покійного згадують далеко не у найкращих виразах. Але не будемо порушувати церковні та просто людські норми; а відтак поговоримо не про самого Кушнар'ова, а про те, кого намагаються зробити з усіх нас у ці дні так звані правоохоронні органи та соратники небіжчика по Партії регіонів.

Пам'ятаєте перші повідомлення про поранення Кушнар'ова, які з'явилися в Інтернеті 16 січня близько 18-ї години? У них ішлося про сам факт вогнепального поранення, про те, що зачеплені нирка і печінка. А ще Ганна Герман, одна з головних речниць Партії регіонів, заявила, що інцидент трапився вже після того, як депутат повертався з полювання, і хтось випадково вистрілив. Зауважмо, що сама Герман не була присутня на полюванні, а депутат Дмитро Шенцев, один із учасників фатальної акції, розповів виданню "Оглядач" дещо інше: що Кушнар'ов був поранений не одним, а декількома пострілами, скільки саме їх було, "важко сказати, але не один... Що це було? Рикошет, напевно, або подумали, що звір побіг..."

А після пострілів усі п'ятеро учасників полювання (запам'ятаймо цю цифру: 5) знайшли Кушнар'ова вже пораненим. "Візуально втрата крові неначебно невелика, але як там насправді, не можу сказати – я ж не лікар, але те, що ушкоджено внутрішні органи, це правда", - розповів Шенцев.

Практично одночасно в Інтернеті з'явилося повідомлення, зроблене керівником управління з питань взаємодії з правоохоронними органами Харківської облдерж-адміністрації Олександром Нечипоренком, що інцидент відбувся біля села Червоний Шахтар Ізюмського району в мисливському господарстві "Гай" близько 14.00. Це відбулося, коли "вони їхали на машині, на дорогу вискочив вовк, і вони почали стріляти". В результаті поранення Євген Кушнар'ов втратив багато крові (зверніть увагу – "небагато і багато"), відповідно за Шенцевим і Нечипоренком).

І тоді ж Нечипоренко назвав марку зброї, з якої був зроблений фатальний постріл: російська гвинтівка "Сайга". А паралельно УНІАН, посилаючись на джерела у правоохоронних органах, повідомив, що на полюванні були не 5, а 10 осіб. І понеслось, і поїхало. За наступні дні ми почули від офіційних речників дуже багато цікавого. Зброя, з якої був зроблений постріл, перетворилася на італійську самозарядну гвинтівку Benetti Argo, замість 14-ї години почала фігурувати 16-та, звідкілясь з'явилися вечірні сутінки та кущі, в яких начебто була жертва на момент пострілу, але водночас стверджувалося, що полювання велося начебто на вовка, котрий сам вискочив на дорогу перед машинами.

Перед цим фігурував кабан, але після заяв екологів, що полювання на кабанів у цей час суворо заборонене, цей звір одразу зник з повідомлень офіційних речників. Потім з'ясувалося, що взагалі начебто йшлося про санітарний відстріл вовків, хоча, як встановили кореспонденти 5-го каналу, ніхто з

жителів тієї місцевості вовків останній час в очі не бачив і про них не чув. Крім того, існують певні правила відстрілу вовків, які в даному разі були порушені. Скільки було учасників полювання чи то пак відстрілу, так і залишається невідомим, так само, як і їхні прізвища – крім трьох депутатів Кушнар'ова, Шенцева, Гусарова та автора фатального пострілу Завального.

Ну, і нарешті, перший заступник міністра внутрішніх справ генерал Михайло Корнієнко начебто остаточно поставив крапки над "і": "Всі учасники полювання були тверезими (це після того, як добу провели "на лоні природи" – С.Г.). Це був випадок, мисливський азарт". Утім, 18 січня харківська міліція поправила генерала Корнієнка – мовляв, ніякого полювання взагалі не було, відбувався простий огляд лісових угідь (чи завжди такий огляд робиться зі зброєю, призначеною на крупного звіра і зарядженою не картечкою, а кулями?), а вже на зворотному шляху компанія невизначеної чисельності помітила звіра, і не втрималася...

Ні, звичайно, скажений вовк міг би вискочити навіть перед машинами "оглядачів угідь", але чи став би він у такому разі тікати кудись у кущі? І якби такий вовк раптом забіг у ту місцевість, чи став би він сидіти тишком-нишком, чекаючи саме на появу тих, хто не забуде взяти на мирну прогулянку потужну мисливську зброю? Причому, вискочив на абсолютно тверезих відпочивальників, котрі, очевидно, навіть у дружній компанії нічого, крім мінеральної води, не вживають?

На загал, усе це виливається у два варіанти. Або наші правоохоронні органи, точніше, їхня верхівка – це некомпетентні люди, а речники Партії регіонів та виконавчої влади – це порожні базіки, або вони цілком свідомо вішають українським громадянам локшину на вуха. Здається, більш вірогідний другий варіант із "вкрапленнями" першого. Але тоді

виникає закономірне запитання: ким же нас вважають, що розповідають отаке?

І останнє, про що не можна не сказати – це стилістика похорону Євгена Кушнар'ова. Звісно, йдеться про не останнього державного діяча – депутата, одного з лідерів правлячої партії, екс-керівника президентської адміністрації, екс-мера Харкова і екс-губернатора Харківщини. Проте, під час перегляду кадрів багатогодинної церемонії прощання з Кушнар'овим згадалися сумнозвісні "гонки на катафалках" Брежнєва, Андропова та Черненко.

Зрозуміло, що та "елітарна" публіка, яка зібралася на цей похорон, хоча свого часу і вдало обміняла червоні партквитки на рахунки з багатьма нулями у західних банках, але не змінила своїх уявлень про те, якою має бути "справжня" церемонія прощання зі "справжніми" державними мужами. Дводенний траур, інструкції для установ і фірм Харкова, як себе поводити у ці дні, почесна військова варта...

До речі, Надія Світлична, яку провели торік в останню путь кілька сотень недобитих чинною владою "українських буржуазних націоналістів", і яка зробила для того, щоб Україна була чимось більшим за географічне поняття незмірно більше за всіх діячів нинішнього режиму, ніколи б не дочекалася ані таких пишних похорон, ані такого непідробного горя від плебсу. Втім, це все їй ніколи не було потрібне, вона мислила іншими категоріями, навіть – зовсім-зовсім іншими.

Проте, ким вони, всі ті, хто перетворив реальну людську трагедію на брутальний фарс, на трагікомедію, – ким вони вважають усіх нас – і своїх співгромадян, і тих, хто поза політичними мотивами по-людському любить небіжчика, і, зрештою, самого Євгена Петровича Кушнар'ова?

Сергій Грабовський

Смерть браконьєра

Володимир БОЙКО

„Чи був покійний моральною людиною?” – питався Остап Бендер у жалобній промові над могилою Михайла Самуелійовича Паніковського, людини без паспорта. І сам же відповідав: „Ні, покійний не був моральною людиною”.

19 січня 2007 року на харківському цвинтарі над могилою Євгенія Петровича Кушнарьова - колишнього мера Харкова, экс-губернатора Харківської області та экс-керівника Адміністрації Президента Кучми, народного депутата України й голови комітету Верховної Ради з питань правової політики - лунали інші промови. Говорили про великого патріота України, що являв собою взірць законослухняності та відданого служіння своєму народові.

Говорили й заявлену фразу про підступну смерть, яка забирає найкращих. Про вічну пам'ять у серцях вдячних харків'ян і всього прогресивного людства. Про гаряче серце, яке перестало битися в палаті інтенсивної терапії Центральної районної лікарні Ізюмського району Харківської області.

А потім вбиті горем друзі небіжчика з гамором попрямували до накритих столів, де „за слов'янським звичаєм” пом'янули свого дурисвіта, що на 56-му році життя отримав у бочину свинцеву кулю 30-го калібру, яка валить на смерть дикого вепра з першого ж пострілу. І там, підігріті улюбленим напоєм „великого громадянина й патріота”, розказували один одному іншу історію. Про те, як Євгеній Петрович поїхав з друзями полювати на кабана.

Ну, „полювання” – це по-їхньому. По-нашому це називається браконьєрством, бо свинець у нутрощі Кушнарьов отримав у вівторок 16 січня 2007 року, коли мисливський сезон в Україні давно був вже закритий і отримувати радість від вбивства живої істоти дозволялося хіба що при вигляді зайця. Та й то – по вихідних днях. Але „робочий день” – це для „слуг народу” поняття туманне. Бо в них не життя, а суцільне свято. Тож і поїхав Кушнарьов з друзями „відтягнутися” в село Червоний Шахтар, що за тридцять п'ять кілометрів від райцентру Ізюм на Харківщині.

Місцинка ця славиться навколишніми мисливськими угіддями „Гай”, власниками яких є директор Харківського заводу „Точприлад” Валерій Завальний, колишній начальник обласного управління Міністерства з надзвичайних ситуацій Олександр Саєнко та харківський підприємець Василь Луценко. А також – дачею Завального, яку аборигени називають „генеральським будинком”. На цій дачі покійний і „відтягувався” разом з сином хазяїна Дмитром Завальним, народним депутатом України Дмитром Шанцевим і власником угідь Василем Луценком. Коли ж сидіти в хаті набридло, царствені особи вирішили порозважатися на природі – постріляти кабанчика.

Прибули браконьєри на місце полювання, витягнули свої мисливські припаси, усе швиденько випили та спробували таки трохи розім'ятися. Але роки та кількість спиртного далися взнаки – і довелося веселій компанії без жодних трофеїв повертатися до Харкова, бо руки тремтіли, кабани двоїлися, а горілка скінчилася. По дорозі у когось з горе-мисливців чорти забігали в очі і він заволав, показуючи у вікно „джипа”: „Вовк, вовк!” Чи справді трасу перебігав сирій лиходій, чи то якась коза паслася в придорожніх хащах, чи, може, собака з сусіднього села робив вечірній моціон – ніхто, ясна річ, розбиратися не став. „Слуги народу” з залитими горілкою очима повитягували рушниці, забиті набоями на дику свинку, і давай палити. Один – Дмитро Завальний - навіть поцілів. І тепер злостивці пропонують перейменувати мішень „біжучий кабан” на „лежачий Кушнарьов”.

Втім, автор цих рядків, просякнутий тугою за християнським людинолюбством, має іншу версію подій, що відбулися 16 січня 2007 року в Ізюмському лісі. Насправді Євгеній Петрович був не на полюванні (Боже борони!), а їздив по районах Харківщини, де спілкувався з виборцями, вислуховував депутатські накази та ретельно записував на папірця всі пропозиції трудівників села щодо подальшого поглиблення конституційної реформи. Та, повертаючись з одних таких зборів, побачив Кушнарьов на лісовій галявині кількох браконьєрів, що шукали кабана. „Еге, - зметиковав голова комітету Верховної Ради з питань правової політики, - а мисливський сезон вже того, закритий. Це ж – брутальне порушення правил спеціального використання об'єктів тваринного світу, за яке передбачене адміністративне стягнення, встановлене статтею 82 частина 2 Кодексу України

Євген Кушнарьов
 Кушнарьов Євгеній Петрович (29 січня 1951, м. Харків — 17 січня 2007 м. Ізюм, Харківська область) — відомий український політик, кандидат економічних наук, член Партії регіонів.
 З червня 1981 по квітень 1990: на партійній роботі. У цей період працює інструктором, заступником завідуючого відділом пропаганди та агітації Орджонікідзевського райкому партії м. Харкова, інструктором, заступником завідуючого оргвідділом (з 1987), завідуючим відділом адмінорганів, завідуючим оргвідділом Харківського міськкому КПУ.
 Березень 1990 — квітень 1994 — Народний депутат України 12 (1) скликання, Салтівський виборчий округ №376, Харківської області. Брав безпосередню участь у розробці Конституції України, найважливіших законодавчих актів, проводив велику роботу по консолідації Верховної Ради, зміцненню міжнародних зв'язків України
 Квітень 1990 — квітень 1998: голова Харківської міськради, з 1991: голова Харківського міськвиконкому. Був фундатором становлення і розвитку місцевого самоврядування в Україні, обирався президентом Асоціації міст України у 1994—1997 рр. Академік Академії муніципального управління.
 Грудень 1996 — листопад 1998: Євген Кушнарьов очолював Адміністрацію Президента України.
 З березня 1997 по лютий 1999: голова Національної ради з питань молодіжної політики.
 На президентських виборах 1999 — координатор блоку політичних партій «Наш вибір — Леонід Кучма!».
 У жовтні 2000 повертається до Харкова, де до грудня 2004 очолює Харківське облдержадміністрації.
 На президентських виборах 2004 активно підтримував В. Януковича, зокрема приймав участь у Северодонецькому з'їзді депутатів всіх рівнів, на якому заявив, що «в Харьковской области не будет ни донецкой, ни львовской власти, будет только харьковская власть, в Харьковской области будут жить по своим законам все, кто считает себя харьковчанином»[1], що пізніше дало привід звинувачувати учасників северодонецького з'їзду у сепаратистських закликах[2].
 В березні 2006 був обраний Народним депутатом України 5 скликання від Партії регіонів, №11 в списку, а також керівник передвиборчого штабу Партії Регіонів. Невдовзі став заступником голови фракції ПРУ в Верховній Раді.
16 січня 2007 під час повернення з полювання отримав вогнепальне поранення черевної порожнини, яке стало для Є.Кушнарьова смертельним.
Помер 17 січня 2007 року в районній лікарні м. Ізюм Харківської області.
Іменем Кушнарьова буде названа станція Харківського метрополітену, що відкриється цього року.

(продовження з попередньої стор.) про адміністративні правопорушення, з конфіскацією знярядь правопорушення, тьху ти, рушниць.

А рушниці які, мабуть італійські – це ж бюджет Ізюмського району зразу стане багатшим на кілька десятків тисяч доларів... Боже, та вони ще й п'яні. Ну все, якщо в дозвільній системі МВС про це довідаються, на бачити більше цим панам дозволів на володіння мисливською зброєю... О, а пляшок скільки накидали, негідники. Це ж – стаття 73 КУпроАП, „Засмічення лісів відходами”, що передбачає накладання штрафу в розмірі до семи неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Треба негайно затримати правопорушників і доставити їх до найближчого відділку міліції.”

Одним словом, зупинився Євгеній Петрович біля браконьєрів, показав своє депутатське посвідчення, пояснив, що він – слуга народу й взагалі патріот України та запропонував туристам проїхатися до дільничного міліціонера. Робити нема чого – розрядили мисливці свої рушниці (народний депутат, ясна річ, за цим особливо прослідкував, знаючи, що заряджену мисливську зброю перевозити категорично заборонено), заохлили знярядь правопорушення, сіли в „джип” і поїхали писати явку з повинною.

Та треба ж було такому трапитися, що по дорозі авто оточила вовча зграя. Сіли хижакі прямо серед дороги, зубами клацають і хочуть скуштувати депутатського тіла. Замислив був водій „джипа” бампером легенько пару тварюк стусонуть та їхати собі далі. Але Євгеній Петрович як закричить: „Не смій! Це ж жива істота, тварина Божя, не роби гріха. Я зараз вомкам прочитаю кілька витягів з програми Партії Регіонів, і вони самі зрозуміють всю ганебність свого вчинку”. Вийшов народний обранець, відкрив зошит з промовами Віктора Януковича та партійною програмою й став читати. Але один з мисливців зненацька вискочив з машини, розчолив рушницю, вставив патрон та навів знярядь правопорушення на вожака зграї. І кинувся тоді Євгеній Петрович під кулю, закривши своїм тілом нещасного звіра.

Вони й ми

Відкиньмо лицемірне співчуття й скажімо прямо: нам, які добувають хліб насущний своєю працею, абсолютно байдуже, що там трапилося в Ізюмському лісі з одним з них. Ми й вони – це різні світи, що перетинаються лише тоді, коли одному з них потрібно нашої донорської крові. Нехай хоч перестріляються, хоч горлянки один одному попереρίζають. Для нас все те, що відбувається з ними – це таке ж потойбіччя, як і для них наші проблеми. А до смерті Кушнарьова ми ставимося приблизно також, як вони ставляться до смерті Олексія Жеребка, забитого в Одесі керівником обласного штабу „Нашої України” народним депутатом Козаченком. Чи – до смерті 11-ти річного учня київської школи №151 Максима Прокопчука, збитого автомобілем народного депутата Черновецького (у якій, як стверджують очевидці, були сам Черновецький та його подруга Ірена Кільчицька). Але „Мерседес” Черновецького - зразу видно Божу людину! – принаймні, хоч зупинився біля трупа. Коли ж у

Чернігівській області автомобіль з кортежу президентського кума Порошенка збив 26-ти річну Марину Тюп, Петро Олексійович навіть не пригальмував, кинувши помирати молоду жінку прямо на пішохідному переході.

Україна розділена зовсім не на Схід і Захід, не на „біло-блакитних” і „помаранчевих”, і навіть не на багатих та бідних. Вона розділена на них і нас – правих і безправних, недоторканих і недоторканих. У них – власний бюджет, який вони чомусь називають „державним”, власна прокуратура, власні суди, власна податкова міліція, власне Міністерство охорони їхнього здоров'я. Для них – усе, для нас – закон. Але їм цього мало й тому вони час від часу скубуться між собою - за те,

кому саме з них призначити їхнього генерального прокурора чи звільнити їхнього міністра закордонних справ, кому й у якій пропорції розкратити їхній „державний” бюджет чи відправляти для них видимість їхнього правосуддя. Щоправда, інколи вони згадують і про нас, влаштуваючи нам телевізійні шоу в стінах їхнього парламенту, але при цьому всі вони переконані, що кинуті згори хліб та видовища цілком можуть замінити нам нашу свободу й нашу гідність.

Досі вони здебільшого нищили нас – стріляли, як зайців, давили, мов слимаків. Та ось, оскажені від власної безкарності й переконані, що вхопили Бога за бороду, вони, нарешті, взялися один за одного. Влучний постріл кушнарьовського товариша Дмитра Завального – і в нас з'явився черговий привід позубоскалити з їхньої дурості та запропонувати роздати зброю всім „народним обранцям” вкупі з Президентом, членами Уряду, керівництвом Генпрокуратури, СБУ та МВС. Калібром побільше. По-можливості – видати ще й гранатомети та ракети класу „земля-повітря”. І нехай полюбють. Без усяких обмежень.

Отримай Кушнарьов у живіт порцію дробу чи звичайну сталеву кулю – і був би живий. Довезли б, сердешного, до Харкова та відправили б прямісінько за кордон у якусь фешенебельну клініку. Але сталося так, що рушниця Завального була споряджена особливим „кабанячим” патроном – з масивною свинцевою кулею, яка розплющується в організмі, розкриваючися мов троянда та перетворюючи нутроці на суцільний фарш. Після такої кулі ні про яке транспортування пораненого мова йти не може. То ж і довелося богообранцю помирати в палаті звичайної районної лікарні в містечку Ізюм – з печінкою, перемеленою на ліверну ковбасу, без правої нирки та з кишечником, від якого хірурги відтяли шматок завдовжки з півметра. О, яка це була урочиста смерть! Телібачення кожну годину передавало останні звістки з районної лікарні, для керування реанімаційними заходами в Ізюм прибув міністр охорони їхнього здоров'я Юрій Поляченко, а харківська влада рапортувала, скільки літрів крові „для Кушнарьова” здано місцевими курсантами. Літак, готовий негайно вивезти ексгубернатора до найкращої німецької клініки, регулярно прогрівав двигуни, а лідер парламентської фракції Партії Регіонів Раїса Богатирьова особисто звернулася до посла Німеччини в Україні з проханням терміново відкрити візи для Євгенія Кушнарьова та його коханки Людмили Давидової.

ЗАГАДКА - ПОРАХУЙ КАБАНІВ...

Українська „еліта” розважається на полюванні. Посередині посол Росії Черномірдин. Фото взято з веб-сайту Майдан-Інформ

Однаке внутрішня кровотеча не припинялася й до Ізюма вертольотами Міністерства з надзвичайних ситуацій стали звозити небачену в райцентрі медичну апаратуру й іноземних лікарів. Та, виявилось, є речі, які вона купити не можуть. І помер їхній Кушнар'юв, наче простий смертний, на звичайному лікарняному ліжку, у занедбаній богадільні, куди наші приповзають з власною марлею, шприцями та рентгенівською плівкою.

Не можемо ми печалуватися зі смерті Кушнар'юва, бо під кулю його п'яного товариша міг попасти хтось із нас – бабця, що йшла вздовж лісової дороги, чи школяр, який збіг з уроків у сільській школі. От тільки в такому випадку міністр охорони їхнього здоров'я напевно не став би псувати свій робочий графік поїзdkою до Ізюма. І харківських курсантів ніхто б не ганяв на станцію переливання крові для примусового донорства. І вертольоти Міністерства з надзвичайних ситуацій не доставляли би німецьких лікарів до якогось там районного центру. Бо надзвичайна ситуація для них – це коли в міністра Шуфрїча дача горить. Та й ще не факт, що підстрелений взагалі опинився б у лікарні, бо „слуги народу” чи наряд захотіли б псувати оббивку їхнього авто кров'ю одного з нас. Скоріше за все, кинули б подихати пораненого в лісі, мов собаку. А їхня прокуратура написала б, що мав місце випадок прикрого самогубства.

Але цікаво, як тепер прокуратура буде викручуватися? Бо трапилися колізія їхнього права – один недоторканий забив іншого. І тому покарати Завального за ненавмисне вбивство - це означає поставити під сумнів самі принципи функціонування касти недоторканих з їхнім правом вбивати кого завгодно й коли завгодно. Ось і чуваються тепер у прокуратурі, крутять носом на всі боки й гадають, куди завтра подме вітер. А я б такий, що отого „ворошиловського стрілка” взагалі відпустив би на всі чотири сторони. Нехай далі стріляє. Та ще б і медаль дав би „За визволення Харкова”.

Не буде в нас жалю, якщо в усіляких кушнар'ювих стрілятимуть по частіше. Аби тільки не в Києві з його Феофанією, на яку в 2007 році з бюджету виділено грошей більше, аніж на всю сільську медицину, а поближче до тих лікарень, де наші ліжко-місця. Чи могли мріяти ізюмські лікарі про таку увагу до себе, якби Кушнар'юв браконьєстрував десь би в околицях столиці? – Та, звісно ж, ні. А тепер на районну медицину пролилося стільки матеріальних благ, що наші зможуть більш-менш пристойно лікуватися, щонайменше, рік. Якби щороку хоча б з десяток народних депутатів по селах гинули – ото було б непогано. Тоді б з їхнього бюджету щось би й нашій медицині перепало.

Тільки ні в якому випадку не можна допустити, щоби вони в наших лікарнях довго маялися. Тут має бути гарантія – або депутатам патрони відповідні видавати, або добивати після

операції. Бо інакше вони візьмуться за наших. Ось, наприклад, їхнє телебачення повідомило, що до Харкова за кілька годи після інциденту з Кушнар'ювим прибула бригада трансплантологів. Для чого трансплантологи, зрозуміло – на випадок, якщо „слуга народу” виживе й йому доведеться міняти прострілені товаришем нирки.

От тільки ніхто не пояснив, де їхні лікарі збираються трансплантат брати, бо в Україні зусиллями „народних обранців” питання відбору донорських органів досі законодавчо не врегульовано. І нирку на законних підставах Кушнар'юву можна було б пересаджувати лише в тому випадку, якби б хтось би з кушнар'ювських соратників йому одну зі своїх подарував. А тепер уявмо пана Януковича, пана Ахметова чи, хоча б, мадемуазель Карпачову, які прагнуть поділитися з пораним своєю ниркою. Уявили? – Отож. Надії на трупний матеріал також не має через відсутність в Україні банку донорських органів.

Очікувати, доки в Харкові почнеться зимовий холод і в морги повезуть замерзлих бомжів не доводиться – нирка потрібна не будь яка, а імуносумісна, взята від певної людини. Таку ще треба пошукати. А тепер пригадаймо харківських курсантів, які примусово здавали кров „для Кушнар'юва”. Година роботи лабораторії – і імунологічна карта кожного з них ляже на стіл трансплантологів. Далі – справа техніки. Йде потрібний курсант вечірнім Харковом, а тут з темного підвороття його б'ють молотком по голові. Причому, у цей момент у Бюро судово-медичної експертизи абсолютно випадково опиняється апаратура для підтримання життєздатності видаленої з трупа нирки.

Свиняча смерть

Не на пожежі, рятуючи дитину, загинув небіжчик, і не від ворожої кулі склав голову, захищаючи Батьківщину. А загинув він на п'яних розвагах, не за цапову душу отримавши добрячий шматок свинцю, що призначався для дикого кабана. Але вони – живі соратники Кушнар'юва - переконані, що в їхніх руках суд не тільки земний, але й небесний. Як наслідок - у зв'язку зі смертю найвідомішого українського браконьєра 18 і 19 січня 2007 року в Харкові було оголошено жалобу.

Трупопокладення, перетворене на виставу „смерть мафіозі”, 19 січня транслювалося по телебаченню, а траурну церемонію освятили своєю присутністю прем'єр-міністр їхнього уряду та голова їхнього парламенту. Постаралися на славу – митрополит Харківський і Богодубівський Никодим так розфантазувався, що в своїй промові навіть порівняв екс-губернатора з біблійським царем Соломоном. Сподіваємося, Господь простить йому подібне блюзнірство. Батьюшці виповнилося 85 років, і йому вже все однаково – що Кушнар'юв, що Соломон.

Не пасла задніх і міська влада, яка виступила з ініціативою перейменувати на честь Кушнар'юва одну зі станцій Харківського метро. Від звістки про таке в уяві зразу ж залунало

(продовження з попередньої стор.) оголошення вагонного гучномовця: „Обережно, двері зачиняються. Наступна станція „Браконьєрська”, перехід на станцію „Сепаратистська”...

Але й це не все. Завбачливі „слуги народу” прописали в законі про свій статус обов'язкове державне страхування себе, коханих – „за особливо складні умови роботи” - з нечуваним розміром страхового відшкодування. І неважливо де, коли й за яких обставин загинув депутат – під час нападу терористів на урядовий літак чи вдома за обідом, вдавившись ананасом. На зустрічі з виборцями чи в сауні, де парився разом з „депутатськими помічниками”.

Родині Кушнарєва, який браконьєрствував „в особливо складних умовах”, тепер має бути виплачено десять річних депутатських окладів – щось біля двох з половиною мільйонів гривень (народним депутатам на місяць разом з усіма надбавками причитається від 18 до 25 тисяч гривень). Окрім того – довічна пенсія порядку 15 тисяч гривень на місяць. Незрозуміло лишень, хто в даному випадку отримуватиме гроші – дружина Кушнарєва чи його пасія. Мабуть, дами поділяться почесному.

От тільки не було ще випадку, щоби „народний обранець” (кожен з яких, безсумнівно, є втіленням царя Соломона) сплатив бодай копійчину родичам своїх жертв. Це для них – принцип. Більш того, якось у запалі боротьби з народним депутатом Черновецьким колишній київський мер Омельченко подав на нього до суду за наклепницькі заяви.

Печерський райсуд присудив Сан Санічу 10 тисяч гривень компенсації за завдану Черновецьким моральну шкоду, і ці гроші Омельченко рівними частками по 5 тисяч гривень демонстративно надіслав матері Максима Пропопчука (збитий на смерть 15 квітня 2003 року автомобілем, за кермом якого перебувала, начебто, дружина Черновецького) та матері Дмитра Коротченка (збитий на смерть 2 листопада 2003 року автомобілем під керуванням самого Льоні-Космосу). Свої дії Омельченко пояснив тим, що банкір Черновецький не спромігся надати своїм жертвам допомогу навіть на похоронні витрати... А потім вони дивуються, чому їхня смерть викликає в нас такий сарказм...

Нічого подібного до похорону Кушнарєва Україна не бачила з травня 1885 року. Тоді в Києві, у будинку розпусти на вулиці Еспланадній, в обіймах проститутки помер київський цивільний губернатор Гудима-Левкович. Губернська влада з такої нагоди оголосила жалобу та пригнала на поховання свого блудливого начальника вихованок жіночого пансіону графині Левашової.

І хоча Гудима-Левкович жодного закону не порушував (борделі функціонували в Російській Імперії цілком легально), вибухнув грандіозний скандал через явну невідповідність пишноти похорону анекдотичним обставинам смерті. Вшух цей скандал лише після того, як генерал-губернатор Києва Дрентельн наказав виселити з центру міста всі гнізда розпусти. Так, до речі, з'явилася знаменита Яма – освітлена червоними ліхтарями Ямська вулиця на околицях тодішнього Києва.

Але те, що було очевидним жандарму й брутальному соддафону Дрентельну, ніяк не може второпати заступник міністра внутрішніх справ України Михайло Корнієнко. Ось і розпинається пан Корнієнко перед телекамерами, розповідаючи вигадані подробиці невдалого (чи, навпаки, вдалого) пострілу.

Виявляється, всі мисливці – і це встановила їхня експертиза – були напрочуд тверезі. „Сухі”, мов кушки саксаулу. Ніяким браконьєрством вони, виявляється, не промишляли, і взагалі полювати не думали, а просто так (мабуть - від хронічного неробства) об'їжджали мисливські угіддя. Рушницю ж взяли про всяк випадок – якщо раптом прилетить якась не заборонена до полювання дичина.

Ага. Качечок Кушнарєв їздив стріляти в робочий день, коли вся країна працює. У січні місяці. З кулями 30-го калібру. Це ж яка має бути дичина під такі набой? Не інакше, птеродактилі завелися в Ізюмському лісі, і небіжчик з винятково тверезими друзями вирішив уполювати летючу рептилію для Академії Наук. Втім, українська міліція завжди славилася своїми керманічами, серед яких переважали не стільки шерлок-холмси, скільки конан-дойлі.

Даремно питати в пана Корнієнка, за яким бісом Кушнарєв поїхав з рушницею до ліса. Звісно, не голод погнав екс-губернатора на полювання. І свіжину, якби він так вже захотів свининки, йому б, напевно, подали б у ліжко. А поїхав, бо вважав, що його примхи – то і є закон. Браконьєром жив, браконьєром і помер.

Точно так даремно питати, навіщо Кушнарєв разом з головою Донецької обласної ради Колесниковим влаштував восени 2004 року збіговисько в Сіверодонецьку, де закликав до відокремлення трьох східних областей України та створення нової держави зі столицею в Харкові. Мудрі люди цього б не зробили хоча б через повну утопічність подібного проекту. Бо для існування держави потрібні не тільки вони, потрібні, передусім, ми, тобто ті, яких вони визискують. Ми – на яких вони дивляться як на бидло, у яких вони забирають кров і нирки, яких безжалюдно давлять своїми „Мерсами”. Без нас держави не буде, і якщо бюджет, закони, суди, прокуратура – їхні, то держава – наша.

На могилі Паніковського син турецькопідданого поставив скромний надгробок, написавши, що під ним лежить людина без паспорта. Над могилою колишнього харківського губернатора було б непогано накреслити інший напис: „Тут спочиває Євгеній Петрович Кушнарєв, людина без батьківщини”. І дати салют – з італійських карабінів, споряджених набоями на кабана.

Володимир БОЙКО

На жаль, автор цього творіння залишився невідомим

*Вам все бы бабло, ипотека,
машины, чужие мужья...
Кабан застрелил человека.
Прицельно! В живот! Из ружья.
Зачем, человек, поехал,
охотиться на кабана?
Во вторник? И что за потеха,
когда на работе страна?
Закрыт и сезон был охоты,
и год наступает Свиньи -
естественно двинул он боты,
охотничьи боты свои.
А должен служить был
примерю*

*для электората, для масс,
любовью, надеждой и верой
окутывать должен был нас.
Следить, чтоб законы
природы,
ну или какие-нибудь,
блужали чтоб на благо народа,
который все время е...т.
А нет - наступает расплата,
жестокая фауны мечь -
кабан застрелил депутата.
А мог бы, пожалуй, и съест!*

Українцям на новий рік "подарували" ще одну партію

Міністерство юстиції зареєструвало Українську партію. Як зазначається на офіційному сайті Мін'юсту, нова політична партія зареєстрована 27 грудня 2006 року. Лідером Української партії, згідно з поданою до міністерства інформацією, є Олександр Федорович Сергієнко. Юридична адреса партії в Києві: вул. Вербоозна, 16.

Таким чином, на початок 2007 року в Україні зареєстровано 137 політичних партій.

Церква: випробування правдою

У Польщі тривають оприлюднення документів про співпрацю публічних осіб зі спецслужбами комуністичної системи. Одним із найгучніших скандалів на початку нового року стало звинувачення архієпископа Станіслава Вільгуса в більш ніж двадцятирічній свідомій співпраці з комуністичною службою безпеки. Нагадаємо, що на початку грудня Папа Римський Бенедикт XVI запропонував призначити Станіслава Вільгуса варшавським митрополитом. Одразу після цього в польській пресі – передусім у "Газеті Польській" – виданні польських правих політичних сил – було оприлюднено частину матеріалів з архівів Інституту національної пам'яті, що свідчили про

співпрацю о. Станіслава зі спецслужбами. У відповідь на звинувачення щодо Вільгуса глава конгрегації католицьких єпископів кардинал Джовані Батіста Ре вперто наголошував, що Римо-Католицька Церква не володіє жодною інформацією щодо співпраці майбутнього варшавського митрополита зі СБ. Проте в колишніх архівах спецслужб польські історики знайшли прямі докази. Згодом офіційний Ватикан усе ж визнав, що на час призначення Вільгуса Папа Римський знав про минуле о. Станіслава, але не бачив у цьому жодних проблем. За годину до офіційної церемонії посвячення в митрополичий сан архієпископ особисто заявив про відставку, хоча тривалий час гнівно спростовував усі звинувачення щодо своєї співпраці з СБ.

Фактично Ватикан до останнього моменту коронації Станіслава Вільгуса міг зробити все, щоб вплинути на ситуацію, натомість обрав позицію мовчазної згоди. На бік о. Станіслава стала також частина польських єпископів,

які наполегливо стверджували, що всі факти з життя священників є внутрішньою справою Церкви і їх повинні вирішувати у Ватикані без жодного зайвого розголосу. Без сумніву, такі висловлювання разом із позицією Ватикану навіть дуже тривожні думки, зважаючи, що Церква в жодному разі не може стати закритою інституцією, яка замість демонстрації та сповідання правди могла б таємно від своїх вірних дозувати цю правду у вигідному їй світлі та ракурсі. Адже саме для Церкви правда мала б бути понад усе, особливо коли йдеться про участь архієпископа в системі доносів, яка морально та фізично знищила мільйони людей.

Щодо архієпископа, то не менш промовистим є той факт, що з появою звинувачень на свою адресу він активно заперечував будь-яку причетність до спецслужб. Вочевидь, до правди його не спонукав моральний обов'язок бути чесним із людьми та Богом. Проте, на думку деяких польських аналітиків, до цього його привели положення нового польського законодавства. Адже саме тепер у Польщі є надзвичайно актуальним процес люстрації – виявлення й очищення тих суспільних категорій, які за своїм соціальним статусом і роллю можуть впливати на формування думки суспільства. До таких, згідно з новим люстраційним законом, що його підписав президент Лех Качиньський в листопаді минулого року, передусім належать представники різних рівнів влади та журналісти. Священники з юридично-формального погляду не підлягають процедурі люстрації, проте до оприлюднення своїх зв'язків із СБ їх змушує громадський тиск. Усі претенденти на публічну посаду зобов'язані посвідчити про свою співпрацю з органами комуністичної служби безпеки або спростувати. Відразу після складання свідчень здійснюють перевірку в Інституті національної пам'яті, в якому містяться архіви колишніх спецслужб. Якщо ж особа збрехала, крім публічного ствердження її брехні, її позбавляють права займати будь-яке публічне становище протягом наступних десяти років.

Скандал зі Станіславом Вільгусом став потужним моральним і суспільним викликом католицькому духовенству та Церкві загалом. Адже проблема полягала не стільки у факті співпраці архієпископа Вільгуса з СБ (за деякими даними, п'ята частина польських священників співпрацювала з комуністичною системою безпеки), а в позиції і реакції на це Ватикану, який опосередковано заплющив очі на брехню й проігнорував правду. Події довкола призначення варшавського митрополита вкотре засвідчили, що процесів люстрації в Польщі спинити не вдасться, хоч на це досі сподівається частина політиків і журналістів.

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

“ОВ” продовжує знайомити своїх читачів про життя українців у різних країнах світу. Продовжуємо рубрику “З нотатника іммігранта” і після гарячих африканських країн, переходимо до більш зимних.

У Норвегії зароджується українське життя

Ще донедавна українців, які мешкають у Норвегії, можна було порахувати на пальцях однієї руки. Справді, зі старої еміграції залишилося їх зовсім мало. Зрештою, багато їх там і не було. Тепер стало інакше. Про те, як з'явилися українці у Норвегії, як їм там живеться, чим вони займаються, голова української громади Норвегії, делегат IV Всесвітнього форуму українців **Наталія Равн-Хрістенсен** розповіла для „Свободи“ Юрієві Атаманюкові, студентові факультету журналістики Львівського національного університету ім. І. Франка.

– *Наталю, як Ви потрапили до Норвегії?*

– Я народилася у Львові, закінчила Львівську академію друкарства з спеціальності „Видавнича справа і редагування“. П'ять років працювала на радіо „Люкс“, вийшла заміж за данця і два роки мешкала у Данії. Потім мого чоловіка відрадили до Норвегії, і я поїхала з ним. У Норвегії дуже легко знайти працю. Коли я, навіть не знаючи норвезької мови прийшла у перше місце – це був дитячий садочок – і запитала, чи візьмуть на працю, то мені відповіли, що з радістю і сказали, що можу завтра ж починати. Потім я ще працювала на норвезькому радіо. Зараз маю власну фірму і, крім того, ще працюю в оптиці. Взагалі норвежці дуже приязно ставляться до чужинців... У Норвегії практично немає безробіття – не працює тільки той, хто не хоче працювати.

Норвезька історія дуже подібна до української. Взаємини Норвегії з Данією і Швецією – двома сусідніми „старшими сестрами“ – дуже нагадують те, що було в нашій історії протягом 300 років. Розвиток мови теж подібний до нашого. Коли я приїхала до Норвегії, відразу стала такою собі норвезькою націоналісткою. Якось я читала хрестоматію данської літератури і зустріла там... Ібсена. Була дуже збентежена, що відомого норвезького письменника привласнили собі данці. Ібсен писав данською, позаяк на той час не було письмової норвезької, а лише розмовна, але він писав про Норвегію. Тоді я відразу згадала історію наших письменників, яких привласнила собі Росія. Норвежці дуже дбають про свої традиції, про свою культуру. На День Незалежності, 17 травня, усі виходять на вулицю в національних костюмах.

– *Яка доля занесла українців до Норвегії?*

– Ще років сім-вісім тому українців у Норвегії майже не було. Але українки почали одружуватися з норвежцями. Також здійснювалася програма культурного обміну. Дівчата з України працюють у Норвегії два роки, а тоді повертаються додому. Звісно, хтось із них теж виходить заміж або залишається на навчання. І третя категорія – наші студенти. Їх там дуже багато. Є також люди, які приїхали на працю. Зокрема, в університетах є наші викладачі, які творять норвезьку науку... Кількість українців у Норвегії щороку збільшується. Я не рахую Шпіцберген, бо то на далекій півночі і туди не треба візи. Там

дуже багато українців, переважно, нафтовиків. Українці у Норвегії походять з усіх регіонів нашої країни. Немає поділу на схід і захід: усі тут почуваються українцями. До нашого товариства навіть росіяни приходять, співають з нами українських пісень. А потім згадують, що в них то бабця українка, то дідусь має українське коріння. У Росії вони того ніколи не згадували, а коли прийшли до нас і побачили, які ми активні, як гарно відзначаємо наші свята, як співаємо, відтоді стали нас підтримувати. І норвежці приходять до нас, навіть є такі, які вивчили українську мову.

Наша організація називається „Українська громада Норвегії“. Створили її два роки тому, 3 жовтня 2004 року, коли відбувся Великий збір. З того часу активно працюємо. Наша громада офіційно зареєстрована. Отримуємо допомогу від держави. Норвегія дає таку допомогу, якщо є достатня кількість членів, які платять членські внески і якщо ми можемо написати проєкт.

Минулого року в громаді було 50 членів, але багато людей не платять внесків, проте приходять до нас. Ми до цього ставимось досить лояльно – якщо не платять, то добре, що хоч приходять.

– *Хто був ініціатором створення громади?*

– Вперше ми зустрілися в Посольстві України в Осло, де нам запропонували: „Якщо ви хочете зустрітися, то ми можемо організувати таку зустріч, залишіть для обміну свої адреси і телефони“. І в березні 2004 року ми зустрілися в Посольстві, щоб познайомитись. До речі, представники українського Посольства приходять на всі наші свята. Я керую громадою з першого дня її створення. На цю посаду було п'ятеро кандидатів. Зараз ці кандидати входять в організаційний комітет.

– *Як часто ви зустрічаєтесь?*

– Ми зустрічаємось на всі наші свята. Мали кілька поетичних вечорів. Збираємось в останній четвер кожного місяця у кав'ярні, власниці якої – українка з Одеси. Важливо те, що в нас досить молода громада. У нас зараз лише два представники старшого покоління. Українці зі східної України практично не бачили колядок, великодніх звичаїв, писанок та багато іншого. Але приходять і підтримують нас... Підтримують нас і норвезькі чоловіки, які приходять до нас зі своїми дружинами. Приємно зазначити, що більшість дітей зі змішаних родин, крім норвезької, розмовляє також і українською. Ми плануємо створити український дитячий садочок і недільну школу. Уже домовились з викладачкою з англійського міста Манчестера, яка має розроблену методіку недільної школи – вивчення української як рідної. Ми вирішили, що вона приїде до нас і покаже, як це робити. Зараз є дві групи з трьох до шести років і одна група з дев'яти до дванадцяти. Є діти і восьмирічні, але їх зовсім мало, то ми не будемо створювати окремої групи.

– *Маєте співочі колективи чи, може, плануєте їх створити?*

– У нас є артист Руслан з Києва, але він не має своєї групи. Співає норвезькою, шведською і, звичайно, українською. Протягом п'яти років Руслан був головою української громади Швеції. Він привозить до нас музикантів і письменників, організовує різні вечори, допомагає, чим може. Є в нас і дівчата, але нема постійного колективу, тому що вони переважно приїздять до нас на два роки. Але ми їх просимо і вони співають. Взагалі, ми й самі співаємо на усіх наших святах. Мій чоловік каже, що українців від інших націй відрізняє те, що де ми станемо, там і співаємо. Ми навіть збираємось у парку і проводимо українські забави. Беремо зі собою гітару і співаємо українських пісень.

– *А як справи видавничі – газети, журнали, книги?*

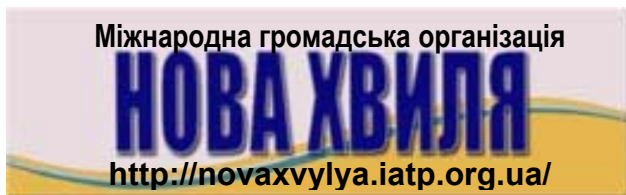
– Ми нічого не хочемо видавати, бо це був би крок назад. Ми робимо інтернет-сторінку і хочемо, щоб її читали. Колись у нас виходив журнал „Рускій бульвар“, який редагувала пані з Чернівців. Але з цим журналом трапилась доволі неприємна історія, яка шокувала багатьох українців. Вона створила цей

журнал російською мовою для вихідців з колишнього СРСР. У складі редколегії були росіяни, а журнал друкувався у Санкт-Петербурзі. Спонзором була російська фльота. І ось минулого року редакторка написала статтю про Помаранчеву революцію і її звинуватили в антисрській пропаганді. Ніхто не міг навіть подумати, що таке могло статися у Норвегії, у вільній Європі. Росіяни сильно обурились і редактору вигнали з редколегії, хоча журнал був її власним. Перейменували журнал на „Соотечественник“, але нумерацію продовжили з „Руського бульвару“. Видавати новий журнал вона уже не має сили. Зараз працює у норвезькому журналі. Ми зрозуміли, що не варто зв'язуватись з росіянами.

– Чи ваша громада співпрацює з українськими громадами інших країн?

– Я уже згадувала, що ми співпрацюємо з Великою Британією у сфері освіти. Особливо з вивчення рідної мови на чужині. У них це на високому рівні. Також ми говорили зі шведами, де є організація „Жінки Скандинавії“. Я їм запропонувала: „Давайте співпрацювати“. Вони погодились і нещодавно запросили нас до себе. У них там є своя домівка... Жіночої української організації у Норвегії немає. Зрештою, у нас все одно є жіноча група, тому що на свята приходять переважно жінки. В останній четвер місяця, коли ми збираємось, може прийти 15 жінок і двоє чоловіків. Мабуть тому ми не хочемо створювати окремої жіночої організації, щоб від нас не відійшли ті двоє.

У нас багато різних плянів та праці – хвильки вільної немає. Сльози пробиваються, коли наші діти співають українських пісень. Таке відчуття було на свято Миколая, коли діти співали. На тому святі було 25 дітей. Кожна дитина вийшла, заспівала, затанцювала... Від цього свята залишились дуже приємні спогади.

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проєкт встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полагодження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові,

не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

**За інформацією, з пропозиціями
та з допомогою звертатися:
“Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в м. Оттаві”**

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

http://www.infoukes.com/tarasinottawa/

Запропонований Імміграційний закон може зможе допомогти українцям

ТОРОНТО. Пері Н'аш, депутат партії “Нових Демократів” (NDP) з торонтського округу Parkdale-High Park) запропонувала приватний новий імміграційний законопроект №С-394, також знаний під назвою “Раз у житті” (Once in a life time). Цей законопроект, якщо він пройде у федеральному парламенті, дозволить новоприбулим іммігрантам, а також громадянам Канади спонсорувати родичів, які за теперешнім імміграційним законом (Immigration Refugee Protection Act) не належать до сімейної категорії. На сьогоднішній час до сімейної категорії належать тільки такі особи: *чоловік/дружина або подружній партнер, старші 16-ти років; дитина під опікою батьків до 22-х років; дитина, яка відвідує університетський заклад у цілоденному режимі і знаходиться під фінансовою опікою батьків; дитина з фізичними вадами; тато, мама, дідо, баба; дитина до 18-ти років, яку збираються адаптувати; осиротілі до 18-ти років брати, сестри, племінники та внуки, які не є шлюбними партнерами або чоловіком/дружиною; родич будь-якого віку, якщо нема інших родичів, які підпадають під цю категорію.*

Хоча усі ці категорії є досить місткими, але вони не включають таких важливих і близьких “по крові” категорій родичів, як брати чи сестри. Саме тому законодавство №С-394 спеціально включає у себе нові категорії: *син/дочка, старші 22-ох років, які не знаходяться під батьківською опікою; вуйко/тетя; брат/сестра; племінник/племінниця; кузин/кузина.*

Як подає місцева газета “Toronto Star”, нові категорії особливо торкнуться людей, які у минулому були обмежені віковими категоріями. Газета також подає, що теперешній уряд і міністр імміграції Монте Солсберг є незадоволені цим законопроектом тому, що він ускладнить працю працівникам імміграційної бюрократії і призведе до додаткового перевантаження по розгляду імміграційних справ. На думку пані Пері, перевантаження відбувається не через притік нових іммігрантів і з'єднання сімей, а через неправильний і неефективний розподіл коштів серед державного апарату. Крім того, вона додає, що неспроможність працівників імміграційного бюро справитися з “біжучими” справами не повинна обмежувати права громадян та “landed immigrants” в їхніх змогах об'єднати сім'ї.

Цей закон потенційно може допомогти українській громаді та покращити стан новоприбулих, а тому такі організації, як Ліга Українців Канади, підтримують цю ініціативу. Канадсько-Українська Імміграційна Служба також підтримує законопроект № С-394. Менеджер Імміграційної Служби Людмила Колісниченко зауважила, що “до Служби звертається дуже багато людей, які не можуть спонсорувати своїх старших синів і дочок тому, що вони не підпадають під згадану категорію”. Як зазначив Орест Стеців, член ЛУК: “Підтримуючи закони, які покращують стан українців і їхню кількість у Канаді, Ліга Українців Канади та всі інші організації допомагають їм відстоювати свої права й інтереси”. ЛУК закликає усіх українців і членів ЛУК/Ж та інших організацій звертатися до своїх федеральних депутатів і проконсультувати їх щодо важливості цього закону і помістити на своїй інтернет-сторінці (www.luc.org.com) лист підтримки. Стеців вважає, що цей лист підтримки є ще одним засобом повідомити федеральних депутатів про добрі наміри законопроекту №С-394. На даний момент Пері Н'аш збирає підписи і розповсюджує інформацію про цей закон. А на хлопський розум цей закон означає, що, скажімо торонтський Іван або Абдула матимуть можливість запросити одну особу зі свого сімейства, яка належить до нової доданої категорії. А ці особи, знову, в свою чергу – ще інших подальших родичів. Тож враховуючи нечисельність українських сімей, досить сумнівно що, саме українцям, або й самій Канаді цей №С-394 вийде на користь.

З СІМЕЙНОГО ГОРБОЧКА

“ОВ” уважно слідує і не раз писав про політичну діяльність депутата канадського Парламенту Бориса Вжесневського у постійній рубриці “З Парламентського Горбочка”. Цього разу змінюємо тимчасово її назву із спеціальної okazji, так як 20 січня Борис Вжесневський вирішив зайнятися крім політичних та бізнесових, ще й сімейними справами. Із своєю, тоді ще 23-річною майбутньою дружиною - колишнім видавцем канадської україномовної ківської газети “Вечірні вісті” й подруги сім’ї Тимошенко - Ліною Федько він познайомився ще три роки тому під час зустрічі з Юлією Тимошенко. Зайве згадувати надактивну участь п. Вжесневського в пізніших подіях президентських виборів в Україні 2004 року та взагалі його суттєвий вклад, як депутата, для канадських українців.

Але навіть своїм весіллям він вніс незвичайний і чудовий прецедент – **молодят обвінчав у торонтонській греко-католицькій церкві св. Миколая православний єпископ Юрій!** На фоні сучасного роздроблення української Церкви – вчинок більш як сміливий і красномовний. Українському церковному проводу та духовенству варто замість безкінечних поділів взяти собі це за приклад.

His Eminence Archbishop Jurij - Eastern Eparchy of the Ukrainian Orthodox Church in Canada officiated at the ceremony. Maid of Honour - Valeria Trush (bride's sister from Kyiv). Best man - Demvan Hworon (groom's cousin from Winnipeg)

Also officiating were o. Oleh Juryk - Borys Wrzesnewskyj's a third cousin and o. Roman Lobay, To the left of the groom - Ruslana Wrzesnewskyj (Borys Wrzesnewskyj's sister and starostynia)

Ms. Fedko is a graduate of Kyiv High School #57, completed her Bachelor of Biology degree at Kyiv State University and a Bachelor degree in psychology at York University.

The Byzantine rite ceremony took place in the magnificently frescoed St. Nicholas Ukrainian Catholic Church and was enriched by the singing of the liturgy by the international award winning Vesnivka choir, with choir soloist Anna Yaschyslyn.

Lina Fedko, former publisher of “The Evening News” (“Vechirni Visti”), the Canadian Ukrainian language edition of Kyiv and Borys Wrzesnewskyj, Member of Parliament for Etobicoke Centre and member of Stephane Dion’s shadow cabinet exchanged their wedding vows on Saturday January 20, 2007. Ms. Fedko and Mr. Wrzesnewskyj first met three years ago while former Ukrainian Prime Minister Yulia Tymoshenko was being feted at the Royal York

Hotel. Mr. Wrzesnewskyj arrived for a private meeting with Ms. Tymoshenko to discuss the upcoming Ukrainian presidential elections. Ms. Fedko, a family friend of Ms. Tymoshenko was leaving the banquet. Their first introduction however brief left a lasting impression on both.

Among the dignitaries were Toronto Mayor David Miller, who attended with his young son, and Gerard Kennedy, a candidate in the recent Federal Liberal leadership race. Also at the service were Liberal MP Navdeep Bains and MPP Donna Cansfield, Ontario’s Minister of Transportation and others. In addition to family and

friends, greetings were also received from: President Victor Yushchenko and Kateryna Chumachenko Yushchenko, Dmytro Pavlychko, Head of the Ukrainian World Coordi-

nating Council & poet Mykola Palijchuk mayor of Yaremchi, Ukraine and also a cousin Stepha-ne Dion, Leader of the Liberal Party of Canada and family Poland's ambassador to Canada.

After a passionate interlude by Modern Folk/New Age violinist Vasyl Popadiuk they danced the night away to music by Ron Cahute.

Guests included Luba Goy from the Royal Canadian Air Force.

Photos by Lu Taskey

Українців погубить СНІД

Міністерство охорони здоров'я України зробило песимістичний прогноз на майбутнє. За підрахунками фахівців, до 2014 року близько 300 тисяч українців помруть від СНІДУ, а внаслідок епідемії ВІЛ/СНІД середня тривалість життя скоротиться на два-чотири роки для чоловіків і на три-п'ять для жінок, повідомляють "Версії". Загалом ВІЛ стане чи не основною причиною смерті для українців віком 15-49 років: 30% усіх смертей чоловіків і 60% серед жінок. Відповідно, збільшуватиметься й кількість дітей-сиріт, які через ВІЛ/СНІД втратили обох батьків. Якщо 2005 року цей показник становив

6,5 тисячі, то вже 2014-го він може перевищити 23 тисячі. І це ще оптимістично. Песимісти ж стверджують, що кількість сиріт зросте до 37,5 тисячі. Якщо ж говорити про кількість дітей, які втратять одного з батьків унаслідок СНІДУ, то йдеться про 105, а то й 169 тисяч. Проте через СНІД потерпають не лише діти, які залишаються сиротами. Вважають, що через низький рівень прибутків і дорогої догляд за ВІЛ-позитивними людьми епідемія ВІЛ/СНІД значно ускладнює матеріальне становище й багатьох інших українців. Зокрема, до 2014 року має значно збільшитися навантаження на державні ресурси. Якщо на кінець 2005 року, за приблизними даними,

5,9-10,4 тисячі сімей в Україні були малозабезпеченими, адже щонайменше один член сім'ї жив із ВІЛ або СНІДом, то до 2014-го кількість таких родин може зрости майже до 30 тисяч. Відповідно затрати на додаткові виплати малозабезпеченим родинам збільшать щонайменше вчетверо. Крім того, матеріальну допомогу від держави отримуватимуть і діти-сироти, в яких СНІД забрав обох батьків. Обсяги виплат для сиріт можуть зрости приблизно увосьмеро і становити 29 мільйонів гривень. До речі, варто зазначити, що, за даними агентства боротьби зі СНІДом ООН, за кількістю хворих на СНІД Україна посідає перше місце серед держав пострадянського простору, а за показником ВІЛ-інфікування серед дорослого населення – перше в Європі. Припускають, що реальна цифра ВІЛ-інфікованих в Україні може сягати 580 тисяч.

"Людський вимір" в інформаційній політиці ЗМІ.

Це коли головними в блоці новин випускові редактори раз у раз ставлять не події світового чи національного значення, а повідомлення на кшталт "двісті дітей отруїлися сметаною в шкільній їдальні", "три будинки в місті Б. залишилися без тепла", "здичавілі пси покусали бабусю в селі Д."

Одночасно значні для майбутнього всього людства події, які можуть викликати у глядачів-слухачів-читачів інтелектуальне напруження, скажімо, глобальні спалахи публічних філософських чи світоглядних дискусій, повідомлення про фундаментальні наукові відкриття тощо, постійно виносять на периферію інформаційного потоку. Або ж узагалі спрямовують лише до вузькоспеціалізованих видань і програм. При цьому ті, хто визначає інформаційну стратегію ЗМІ, аргументовано доводять, що саме зіпсована сметана, а не суперечки філософів, цікавить широкі верстви споживачів інформації. Що ЗМІ повинні – навіть змушені, з об'єктивних причин – йти назустріч цим споживачам, якщо хочуть зберегти свою популярність та симпатії рекламодавців. Найцікавіше, що такими аргументами оперують і ті ЗМІ, які перебувають на повному державному утриманні та не залежать від кількості реклами.

Є підозри, що насправді така стратегія – не стільки "крок назустріч людям і грошам", скільки один із ключових елементів довгострокової стратегії прищвидшеного відокремлення суспільної еліти (яка споживає інформацію не через популярні ЗМІ) від широких мас "залошених і маленьких". Цих підозр не підтвердили переконливими дослідженнями, але наразі й не спростували.

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

Що виведе Президента з рівноваги? Може, накакати на голову?

Усмішка трипільської королеви

Не знаю, як було на Сході й Півдні України, а на Заході усі святкові застілля супроводжувалися політичними дебатами. На Новий рік і Різдво обговорювали зраду Юлі, а на Йордан – загибель Кушнарєва. І все це при інтенсивному поглинанні домашніх шинок, полядниць, шпондерків, сальцесонів, ковбас, холодців, голубців, вареників, борщів із вушками, печених гусей та індиків, а подекуди й поросят з хроном. От чого-чого, а хрону було всюди багато, аж у носі крутило. Плямаючи та прицьмаючи, та сьорбаючи, та облизуючись, західняки знову вирішували долю неньки України.

Та, як потім я дізнався, те саме відбувалося і в Києві. І там за святковими столами кипіла суспільно-політична думка, вирували пристрасті і лунали гасла: „На Майдан!!!” Причому не тільки у середовищі галицької діаспори.

І як тут не потішитися нашою незнищенністю, готовністю до самопожертв і до нових революційних звершень? Чи є ще якісь янучари, які здатні нас затоптати?

Багато людей плекає таємну мрію на те, що, як тільки розпустяться перші проліски, Президент просто зобов'язаний розпустити парламент і відправити у відставку уряд. Це нагадує мені подібні очікування минулого літа. Сидимо біля телевизорів, не спимо, п'ємо вино і чекаємо, чекаємо, що ось він нарешті вийде і промовить віщі слова... На ранок гірке розчарування, апатія, бажання похмелитися і заснути.

Про те, що Президент нарешті прокинеться від зимової сплячки і зрозуміє, що пора вже щось і зробити таке, завдяки чому не будуть його наступні покоління проклинати, якось віриться дуже важко. Повинен відбутися якийсь стрес. Але який? Що може вивести нашого Президента з рівноваги? Може, накакати йому на голову? Так делікатно, ненав'язливо. З підтекстом, якщо взагалі у цьому природному продукті можливий підтекст. Але я готовий. Та боюся, що почуємо у відповідь: „О, нова кучма!” Та ба, навіть Кучма-2 з нього не вийшов.

А все ж таки віриться, що це не так, що Президент нарешті стрепенеться, вдарить копитом, викреше іскру і заірже, як богатирський кінь. Під славним витязем Луценком. А Юльця, як Ярославна на валу, ридуючи, махатиме хустиною, благословляючи у похід.

Бо хочеться. В душі ми залишаємося оптимістами. Звісно ж погано поінформованими. Бо що ми знаємо про примхливу Президентську душу? Точніше про душу провінційного бухгалтера, волею долі винесеного на

владний Олімп. Видається, що вона нічого так гостро не прагне, як святого спокою. І, можливо, навіть глибоко вдячна антикризовикам і Юлі, які забезпечили їй ще більше спокою (смакує ще більше!), позбавивши таких осоружних і надокучливих обов'язків.

Ах, як приємно бути англійською королевою! Усі тебе люблять, бо нічого від тебе не очікують. Ніхто тебе вже не позбавляє жодних повноважень, бо ти й так їх не маєш. Ти просто манекен, ти нуль. Приваблива лялька, що з'являється перед народом у супроводі усіх своїх принців і принцес і дарує їм чарівну усмішку, махаючи рукою, яка ніколи нічого не крала. Бо й справді: навіщо королеві красти?

Приїжджаєш у Донецьк з лекцією – і навіть там тебе люблять! Причому всі! І ті, хто ще два роки тому вітав тебе бігбордами з зображенням фашиста, і ті, кого ти два роки тому ставив на місце суворим голосом господаря: „Чому ти себе так поводиш?! Звикни, що перед тобою Президент сидить, а не гусопас!” Вони навіть переходять на рідну тобі мову, демонструючи глибокі знання і готовність простелитися перед тобою вишиваними рушничками.

Благодать! А потім гониш студентам якийсь словесний вінегрет, який їм цікавий не більше ніж проблеми пенсійного фонду, про який ти теж не забув загатати, але вони слухають, слухають з відмороженими мінами з поваги до англійської чи то пак трипільської королеви.

З таким самим успіхом ти міг би їм розповісти про проблеми бджільництва. Про те, що бджоли теж мають свою королеву. І теж її дуже люблять, лоскочуть їй животика, пестять і голублять. Бо королеву ж слід любити, чи не так? Нічого, ми навчимося.

А що це означає? Гм... Це означає, що слід готуватися до іншого варіанту: нам доведеться самим вимагати у Президента відставки уряду і розпуску парламенту. Ну, бо ж не волати нам: „Чемодан – вокзал – Хоружівка!” Правда? Але цього разу уже не обійдеться без жертв. Бо міліція тепер не з народом, а з регіонами. Але ми ж готові і на це, чи не так?

І це буде для нас останній і рішучий бій. Як і для регіоналів. Або ми, або вони. Бо насправді так хочеться жити, як у Європі – не цікавитися усіма політичними чварами, не стежити за парламентськими дебатами, не вирішувати долю країни за імпотентів, не намагатися вгадати, що на політичному фронті відтепер актуальніше – КАМАЗ чи полювання на кабана... тобто вовка... Бо, як на мене, усе це дуже не сприяє святковому травленню.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

лютий 2007, ч. 21

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

І чого вони, як смерті, як чорт ладану, бояться Луценка з його “Народною самообороною”? Вчили-вчили Кучму з Януковичем у їхніх советсько-московських школах головного марксистського постулату: народ є рушійною силою історії – і все марно.

Тупі учні так нічого й не зрозуміли й виявилися цілковито безпорадними в конкретній історичній ситуації – помаранчевій революції, а варто було б зазирнути в запорошені марксистські підручники.

Яким би дивним це не здавалося, Маркс виявився правий. Роль народу в першій українській мирній народній революції справді була вирішальною. Уявімо на мить, що 22 листопада 2004-го на вулицю вийшло б протестувати, скажімо, лише декілька сотень людей. Бандюковичі змели б їх миттєво (як тієї жовтневої ночі під ЦВК, коли людей били молотками по голові), а результати другого туру

Коли маси народу стають народними масами

визнали б легітимними. Влада злякалася власне того моменту, коли кількісні накопичення маси народу перейшли в якісне поняття народних мас, на які, хочеш – не хочеш, а мусиш зважати.

Правда, рішучий Янукович із допомогою витягнутого сьогодні із загашника антиукраїнських сил на світ Божий командувача внутрішніх військ Попкова хотів поперти й на народні маси, проте Кучма цього не допустив. Та Кучма не підтримав придушення народу не тому, що як людина високоморальна боявся кровопролиття, а тому, що боявся, що це кровопролиття виявиться для влади невдалим і розлючений народ посадить диктатора-невдачу на кіл. Тому й не відбувся сценарій української Тімішоари з вимірювання кров'яного тиску диктатора перед тим, як поставити його до стінки.

У тривожні листопадові дні 2004-го більшість (продовження на ст. 2)

У цьому числі:

Оксана Керик:
Утрачений банк
*“Львівська газета” розшукує
зниклі гроші
української держави*

Віктор Тригуб:
**Золото Полуботка
ніхто і не шукав!**

З життя пам'ятників

Стефанія Гурко:
Пісенний зорепад

Ілько Лемко:
В обіймах ворогів

:у числі цьомуУ

Марта Онуфрів:
**Про з'їзд
українських
журналістів в
Торонто**

Юзьо Обсерватор:
Еліта без яєць

**Листи жовтябристки
ізделеку. Лист п'ятий:**
**Пам'ятник без
голови або майже
детективна історія,
також
обезголовлена**

Сторінка на весело

Коли маси народу стають народними масами

аналітиків, та й більшість українців схилилися до думки, що антиукраїнська влада все ж у тій чи іншій формі застосує силу проти народу. Історичні паралелі, навіть найближчі в часі, здавалися мало переконливими. Якщо Мілошевич у жовтні 2000 року не стріляв у Белграді в народ, то це лише тому, що серб, яким би він не був, не може стріляти в сербів. І якщо Шеварднадзе в листопаді 2003-го не стріляв у народ на площі перед парламентом у Тбілісі, то це лише тому, що грузин не може дати наказу стріляти в грузинів. У нас же ситуація була інша. Для такої “високоморальної” людини, як Кучма (згадаймо півки Мельниченка), ще й із графою в паспорті “руський”, і якщо навіть і етнічного українця, але з потужним антиукраїнським нутром, стріляти в українців було справою, яка не викликала б у нього ні найменших душевних сумнівів. Ну, подумаш, кількох підстрелиш, а решта самі розбіжаться. Зате ситуація в країні “нормалізується”, а заради правого діла працює принцип – мета виправдовує засоби. Ми ж ніби за ментальністю ближчі до Росії, а там стріляти по парламенту – звична справа. Якщо навіть такі думки були в Кучми, Януковича чи Попкова, то все ж страх за своє життя і прецеденти з новітньої історії, коли народ страчував диктаторів, стали домінуючими в рішенні не застосовувати сили проти народу, який наважився виступити проти “конституційних норм”.

Наші керманічі не читають не лише “Ахметову” чи “Тулака-Артёмовського”, а й, звісно, Джона Локка, від якого походить традиційна ліберально-демократична теорія революції. А ця теорія передбачає, що коли уряд порушує головні умови здійснення політичної влади, то політичні зобов’язання між народом і правителями розриваються, а політичний союз розпадається. Право народу на революцію – це право повалити уряд, який топче моральні права особистості. Навіть коли ці права сформульовано в Конституції як юридичні, саме право на революцію – не конституційне, а радше суто моральне, реалізація якого становить позаконституційний механізм стримування несправедливого уряду.

Це вже ніби справа минулого, і нелегітимність чи неконституційність Ющенко як всенародно обраного Президента ніхто з його ворогів зараз не ставить на порядок денний, хоча в плані ідеології “рівних захисників Конституції” “узурпаторство” Ющенко шляхом залучення “антиконституційних” дій народу, “купленого на американські гроші”, залишається прецедентом. Та для решти зрозуміло, що українці виробили цілком відповідний до традицій європейської ліберальної демократії метод позаконституційного впливу народу на нечесні дії влади, якою б вона не була.

Але народу, що переміг, довелося згодом впасти в ілюзію. Помаранчева еліта одержала владу буквально з рук народу. Без нас вони не сиділи б у міністерських кріслах. Вони наші, свої, рідні, і вони вірно служитимуть нам. Так ми думали після перемоги. Однак наша українська псевдоеліта, приведена до влади народом, швидко вичерпала кредит народної довіри. І сталося це власне через той префікс “псевдо-”. Несправжність і фальшивість нашої української національної еліти, яку можна сміливо назвати ерзац-елітою, – тема для ґрунтовної розмови, але можна впевнено констатувати, що власне український народ після помаранчевої революції добре зотримав прецедент свого впливу на доленосні події у власній державі та, пройшовши щеплення від інертності й байдужості, став на прийдешнє, замість пасивного об’єкта – дієвим суб’єктом історичного розвитку. Тож недарма декому не спиться вночі від думки про “луценківську революцію на бруньках”.

Лько Лемко

На Донеччині процвітає нелегальна праця дітей на шахтах, а на Херсонщині підлітків здебільшого експлуатують на сільськогосподарських роботах.

Замість того, щоб читати книжки, деякі українські дітлахи змушені тяжко працювати. Таким є висновок спільного проекту, який втілили представники міжнародного жіночого правозахисного центру “Ла Страда-Україна” та Міжнародної організації з викорінювання дитячої праці.

“Діти працювали незаконно, у важких умовах, – розповідає Тетяна Дорошок, координатор програми центру “Ла Страда-Україна”. – В одній із шахт Донеччини перевіряючи побачили таку картину: 10-11-річні діти на мотузці спускалися в копальню, а звідти на-гора піднімали відра з вугіллям. Вони ризикували не тільки своїм здоров’ям, а й життям. Платили малолітнім робітникам мізерні кошти. А декому замість грошей видавали видобуте ними ж вугілля, щоб ті могли опалювати свої домівки. Як правило, такі діти – сироти, напівсироти або з бідних сімей. На підприємствах дітлахи працювали не за письмовою угодою, як належить, а за випробувальними термінами. А це заборонено”.

Комітети, в які входили представники служб у справах неповнолітніх, кримінальної міліції, управління освіти та охорони здоров’я, ходили в рейди також на вокзали, ринки, в бари. Виявилось, що 15-річні дівчата працювали в нічні зміни, хоча офіційно діти мають право працювати лише з 16 років, за умови, що робота не зашкодить їхньому здоров’ю та навчанню.

Компанії, що обізвала Ющенко фашистом, доведеться платити йому 500 гривень?

Верховний суд повернув справу щодо позову президента Віктора Ющенко до фірми “Плазма”, на рекламних площах якої у 2003 році були розміщені плакати з його зображенням у фашистській формі, для повторного розгляду у Ворошиловському райсуді м. Донецька.

Про це повідомляє “Остров” з посиланням на адвоката Сергія Осіку, який був довіреною особою кандидата в президенти Віктора Ющенко. Раніше, у грудні 2003 року Ворошиловський районний суд прийняв рішення про виплату фірмою “Плазма” Віктору Ющенку 500 грн.

морального збитку і направлення Ющенку листа з вибаченнями. Однак "Плазма" оскаржила цю постанову в Донецькому апеляційному суді, який 23 березня 2006 року її скасував. У свою чергу Ющенко звернувся до Верховного суду.

Збитих студенток у Тернополі оцінили у 68 гривень

Водія, який 20 грудня 2006 року збив двох дівчат і спричинив масові безчинства у Тернополі, суд притягнув до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу у розмірі 68 грн. Винуватець ДТП на засіданні Тернопільського міськрайонного суду не з'явився, оскільки перебував у відраженні, а кримінальну справу проти водія не порушували, оскільки, згідно з висновками медекспертів, обидві потерпілі отримали легкі травми.

Водночас слідство у кримінальній справі, порушеній за фактом перешкоджання роботі працівників правоохоронних органів 20 грудня, наразі ще не завершено. Як відомо, увечері 20 грудня 2006 року працівник адміністрації, збив на пішоходному переході двох студенток, що спровокувало масові заворушення у місті, тому що міліція почала його виправдовувати. Обурені тернопільчани перекинули автомобіль міліції та машину самого винуватця аварії, після чого вирушили пікетувати міське управління міліції. Пікет тривав до півночі.

Авіатаксі

Українська корпорація "Титан" у найближчому майбутньому планує створити справжній парк авіатаксі з літаків-амфібій власного збору "Скайвінд". Про це повідомив почесний президент корпорації Анатолій Левін. Та найцікавіше те, вартість перельоту на авіатаксі "буде практично такою ж, що й ціна проїзду звичайним таксі".

Дводвигунні чотиримісні літаки-амфібії можуть приземлятися і на тверду поверхню, і на воду. Такі "повітряні" таксі будуть укомплектовані економічними двигунами "Ротакс" австралійського виробництва. Тож таким чином за годину польоту авіатаксі "з'їдуть" лише близько 20 л бензину А-95. Саме завдяки цьому вартість такої послуги не зашкалюватиме.

Збір першого літака-таксі розпочнуть уже цієї весни на базі КБ "Скайвінд" у Києві. Надалі їх планують збирати і в Херсоні. Вартість однієї амфібії, залежно від комплектації, становить 60-100 тис. доларів. Щоправда, виявляється, "Титан" не є піонером у цій справі, в Україні уже існує кілька компаній, які надають літаки на замовлення. Клієнт викликає літак на певний час та в певне місце як звичайне таксі, лишень із тією різницею, що звичайним людям наразі така послуга недоступна. „Такі

компанії називають послугу "надання літака за викликом авіатаксі", або діловою авіацією, – розповіла співробітниця департаменту. – Проте її наразі важко назвати соціальною та доступною для багатьох людей".

Ідею „Титана" створити цілу мережу авіатаксі у департаменті наразі не готові прокоментувати. Мовляв, коли компанія зареєструє хоча б один літак для використання його як авіатаксі, тоді й можна буде щось говорити. А зараз хіба що можна говорити про зубожіння населення.

Символ української валюти вперше потрапив до комп'ютерного шрифту

Корпорація Adobe, один із лідерів у випуску програм для роботи з графікою та відео, випустила новий шрифт Arno Pro. До спеціальних символів цього шрифту вперше увійшов офіційний знак української гривні, разом із символами долара, євро й інших валют.

Графічний символ гривні складається з двох елементів. Перший і основний ґрунтується на рукописному варіанті літери "Г". Другий елемент – це дві горизонтальні паралельні лінії, які втілюють ідею стабільності грошової одиниці, високий потенціал і зростання національної економіки України. Схожу ідею традиційно використовують для позначення декількох валют, зокрема американського долара.

На думку Нацбанку, вибраний символ національної грошової одиниці є простим за зовнішніми ознаками та змістовним за своїм внутрішнім статусом. Графічне позначення гривні є максимально спрощеним, його легко запам'ятати, що гарантує застосування цього знака не тільки серед фахівців, а й поміж широких верств населення. Графічний знак гривні простий для написання "від руки", може бути розташований і перед номіналом, і після нього.

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Утрачений банк

Виявляється, Українська держава мала скарб, який втратила 1944 року. Коли на початку 1920-х уряд Української Народної Республіки перед наступом більшовиків покидав українські землі, працівники Українського державного банку також виїхали до Польщі. Цінними паперами й іншими складовими скарбниці заповнили потяг, який вирушив до Ченстохови. А в червні 1944-го все це забрали німці. Про це йдеться у спогадах працівниці банку Марії Аркас-Клепачівської й тодішнього директора банку Костянтина Клепачівського. Знайти їх можна у книзі “Державний центр Української Народної Республіки в екзилі”.

Як згадує Костянтин Клепачівський, згідно з угодою між Україною та Польщею, Український банк для збереження своїх цінностей отримав приміщення в Польському банку. Проте через рік польська влада розпорядилася звільнити його, відтак єдиним сховищем для збереження банкового майна України став фабричний будинок, який винайняв директор Державного банку України Костянтин Клепачівський. Він сплачував за нього з власного заробітку. 16 серпня 1944 року до будівлі, де зберігали скарб, підїхали автомобілі, німецькі військові швидко повантажили всі скрині в машини та рушили геть. Отак безслідно зник український скарб.

Це зникнення досі викликає більше запитань, аніж існує відповідей. Чи справді німці забрали скарб, а якщо так, звідки вони знали про місце його зберігання? Чому всі тодішні функціонери уряду УНР в екзилі досі мовчать про нього? Чому Україна не ставить перед Німеччиною

питання про повернення державного скарбу? Представник Українського фонду культури у США та Канаді, голова товариства “Сила духу” (Філадельфія, США) Роман Лунь уже не перший рік намагається знайти відповіді на численні запитання. Щоправда, здебільшого наштотується на мовчанку...

В Україні питання віднайдення цього скарбу досі ніколи не озвучували. Понад те, фахівці нічого не знають про нього. Ні видатний український історик Ярослав Дашкевич, ані архівіст Іван Сварник навіть не чули про скарб УНР. Останній у коментарі львівській “Газеті” сказав, що в Центральному державному історичному архіві Львова немає відомостей про це.

– Там є спеціальний фонд, де зберігають документи урядів ЗУНР та УНР, я докладно ознайомлений із його змістом, однак інформації про скарб не маю, – зазначив він.

“Газету” зацікавило питання безслідного зникнення української скарбниці та відсутність відомостей про неї. Тому ми вирішили провести власне розслідування цієї теми.

– Якщо ситуація справді виглядала так, як це описав Костянтин Клепачівський, то чому наша держава не висуває претензій до Німеччини? – риторично запитує Роман Лунь. – Якщо це не так, то нехай би люди, які до цього причетні та щось знають, зізналися, як було насправді. Ми знаємо, що наша еміграція за кордоном багато працювала, зберігала традиції, вболівала за Україну. Але, з іншого боку, якщо звідти хтось давав на щось бодай долар, він старанно облікував усі кошти. В такому разі всі скрині з державним скарбом не могли зникнути просто так. Вони мали б бути облікованими. Люди мають знати, що сталося насправді, такі речі не можуть бути таємницею.

– Ви вже декілька років досліджуєте цю тему. Наскільки далеко вдалося зайти?

– Останнім президентом уряду УНР в екзилі був Микола Плав'юк (із 1989-го до 1992 року, – “Газета”). Коли три-чотири роки тому я пробував розпитати його про цей скарб, він якось зам'явся і сказав, що краще розпитати про це в Чопівського – внука Миколи Клепачівського, бізнесмена, який нині активно працює в Україні.

На жаль, ті, хто щось знає про це, вже старшого віку, вони потроху помирають. Був пан Юрій Іхтіаров, один із міністрів уряду в екзилі, родом із Донецька. Був Костянтин Луценко – міністр фінансів уряду в екзилі, родом зі Слов'янська. Я пробував їх розпитувати, вони сказали, що були речі, про які й вони не знали. В уряді існувала своя еліта, на якій певні речі замикалися. Але сьогодні в нас іще є Плав'юк. Він мешкає в Україні. Ця людина не повинна викручуватися й казати, що нічого не знає. Він мусить щось знати. Та чомусь Плав'юк, до слова, дуже боляче ставиться до цього питання. Так, ніби хтось когось у чомусь підозрює. Бо й справді, питання, куди зник

державний скарб, можуть сприймати як підозру когось у причетності до його зникнення. Думаю, що й у сучасній українській державі цим хтось також має зацікавитися. Поставмо це на офіційний рівень і скажімо, що хочемо знати про його долю. Адже якщо підняти архіви, можна дійти до 1944 року та щось таки з'ясувати.

– Знаю, що деякі документи, які належали уряду УНР в екзилі, ви знайшли в колишньому приміщенні уряду у Філадельфії. Чи є там згадки про державний скарб? Можливо, хоча б там задокументовано його складову частину й вартість?

– 1997 року я опинився у Філадельфії, орендував будинок, у якому свого часу розташовувався уряд УНР в екзилі. Це двоповерховий будиночок, де на другому поверсі жили люди, а на першому збирався уряд. Потім там розмістився Інститут модерної історії України, який очолив Микола Плав'юк, а його заступником був Юрій Іхтіаров. У підвалі ми знайшли багато архівних матеріалів: література довоєнних і післявоєнних часів, різні записки... Коли позбирали все, що там було, вийшло вісімдесят картонних коробок. Відправили їх в Інститут літератури і мистецтва в Києві, яким керував Микола Жулинський. Свого часу я повідомив про ці факти й Олександра Федорука,

який тоді був головою Комітету з повернення цінностей при Кабінеті Міністрів. Проте, наскільки мені відомо, Намагався порушувати це питання перед Німеччиною, там не мали жодної інформації про це. Водночас те, що державний скарб виїхав, – однозначно.

Щодо змістового наповнення цих документів, то мені про це нічого невідомо. Ми просто відправили їх усі в Україну. Далі, наскільки знаю, ними ніхто особливо не переймався. Самотужки ж переглянути весь цей масив матеріалу ми не мали змоги.

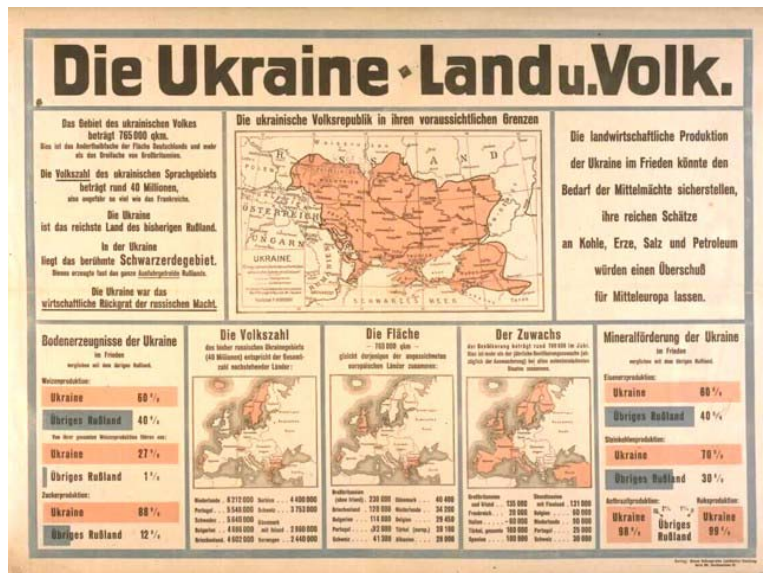
– Як ви думаєте, чому в Україні ніхто не бажає порушувати це питання на державному рівні?

– Думаю, тут є певні підводні камені, про які мені невідомо. Можливо, нікому за це взятися або бракує доказів. З іншого боку, оскільки 1992 року уряд УНР в екзилі передав усі права першому президентові незалежної України Леоніду Кравчуку, це означає, що уряд в екзилі зняв із себе відповідальність. Знаю, що тоді передали й архівні документи. Їхній шлях, мабуть, можна простежити. Але ще раз наголошу: зацікавленим у тому, щоб порушити це питання, мав би бути Микола Плав'юк. Це все-таки державний скарб, він не повинен зникнути й забутися, ніби нічого й не було.

– Наскільки ймовірною, на ваш погляд, виглядає версія про те, що німці під'їхали машинами та просто забрали скарб? Невже державної скарбниці не охороняли?

– Гадаю, що це було можливим, оскільки, по-перше, охорони, як ми бачимо з тих спогадів, могло й не бути, адже приміщення, де зберігався скарб, фінансували з особистих коштів Клепацького. По-друге, хтось мусив “навести” німців на цю будівлю. Їм не потрібно було забирати макулатуру чи папери. Це означає, що вони точно знали: в цьому будинку є цінності. По-третє, не хочу нікого підозрювати або ображати, однак мушу сказати: на німців могли просто все “списати”, мовляв вони приїхали й забрали все. Бо якщо справді сталося так, то чому з 1944 року в цьому питанні залягла така тиша? За логікою, в такому разі провідники уряду в екзилі мали б говорити, що їх пограбували.

– Ви припускаєте, що мовчанка триває саме з останньої

Можливо, частина цих грошей пішла на створення цих кооперативів. Цікавим є те, що хоча за останні п'ятнадцять років завдяки припливу четвертої хвилі еміграції кількість членів у цих кооперативах суттєво зросла, й сума надходжень збільшилася приблизно до двох мільярдів доларів, у складі правління немає нових членів, хоча статутами кооперативів це передбачено. Старші члени правління мотивують відмову включати туди нових тим, що в них буцімто немає досвіду. Водночас, можливо, там просто є якась інформація, якої не може отримати кожен член кооперативу.

– Чи є інші версії зникнення державного скарбу України, ніж у спогадах Клепацького? І чи його версію підтверджують або ж спростовують інші джерела?

– Інших матеріалів, окрім цих спогадів, я не бачив. Тому підтвержень чи спростувань немає. Та жодна людина, з якими я спілкувався, в усній розмові не заперечувала цих фактів.

Розмовляла Оксана Керик

P.S. Отже, факту існування Державного скарбу УНР не заперечує ніхто. Відтак мали б зберегтися бодай якісь документи з цього таємничого потяга, останньою зупинкою якого був 1944-й, нібито Ченстохова. Тому “Газета” продовжить своє розслідування через контакти з людьми, які можуть пролити світло на цю наразі невідому сторінку вітчизняної історії. Поки що не вдалося відшукати свідків, які бачили, куди саме виїхали з Ченстохови навантажені українським золотом німецькі машини. Слідкуйте за наступними публікаціями.

Ізраїльтяни допоможуть Сумам

Фахівці з ізраїльського міста Єхуд запропонували міській владі Сум розробити детальні проекти з поліпшення вуличного освітлення, будівництва сміттєпереробного заводу і реконструкції міського парку, який ще зі середини 1990-х років перебуває у занедбаному стані і потребує негайного упорядкування. Ізраїльтяни пропонують безкоштовно встановити в Сумах на мережах вуличного освітлювання енергозберігальне устаткування. Натомість вони отримуватимуть упродовж 5-10 років частину із заощаджених грошей. Також ізраїльська сторона виступила з пропозиціями побудувати у місті сміттєпереробний завод. Цю проблему міська влада Сум безуспішно розв'язує вже багато років. Міський парк громадського відпочинку ізраїльтяни запропонували реконструювати, одержавши натомість можливість встановити там атракціони власного виробництва.

Дмитро Каневський, Хайфа

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
 Головний редактор:
Євген Штендера
 1 (613) 726-3187
Журнал розчислений на дослідників і читачів в Україні і діаспорах.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
 e.shtendera@ottawa-litopys.org
 litopys@mondenet.com

**Листи жовтябристки іздалеку
Лист п'ятий**

Оттава, січень 2007

**Пам'ятник без голови або майже
детективна історія, також
обезголовлена**

Цей лист жовтябристки здалеку планувався як різдвяний, тобто хотілося розповісти про святкування Різдва в Канаді, однак, як я не крутилася, подібно до мухи в окропі, всі мої тексти зводилися до опису великих шопінгових знижок, новорічної ілюмінації, якою щедро прикрашають свої оселі й офіційні установи канадці, і до милих ностальгійних святкувань в українській громаді. Тобто сюжету не вийшло. Одна емпірика.

Зате народився інший сюжет, майже детективний: Канада піднесла Україні „новорічний подарунок”. Якраз напередодні 31 грудня стало відомо, що в Торонто з постаменту зник пам'ятник Шевченка. Власне, той, хто більш-менш уявляє собі Канаду, подумає, що це просто нонсенс. Бронзову фігуру, вагою дві тони, висотою сім метрів, вкрадено у державі зі взірцевим порядком і неймовірною міжкультурною толерантністю! Та такого в Канаді не може бути, бо такого не може бути ніколи! Однак воно таки сталося.

Оговтавшись від першої звістки про таємниче, цілковите неканадське зникнення, я почала спостерігати, як на цю трагікомічну історію, здавалося б, цілковито кримінального змісту, почали нанизуватися дуже дивні деталі.

Перше, що насторожувало, – не сам факт злочину, а... спокій значної частини української громади. Ясно, що багато людей обурювалося, однак загалом українська Канада загадково мовчала. І я збагнула, що в цій історії навіть не подвійне, а потрійне дно. Власне, перше дно – суто кримінальне. Офіційна версія: пам'ятник викрали мисливці на кольорові метали з метою переплавки бронзи з високим вмістом міді.

А друге дно... Однак все по порядку. До зникнення пам'ятник Шевченку самотньо стояв собі в парку Oakville на околиці Торонто. Щоб уявити собі його місцезнаходження, можна пригадати собі Велику окружну дорогу в Києві, тільки „без девочек”. З одного – внутрішнього - радіусу траси тягнеться довга нежитлова смуга, а на її зовнішній стороні – симпатичні нові житлові райони Торонто. Власне, спальні райони в Канаді зовсім на схожі на наші. Замість безликих висотних будинків, - ланцюжок акуратних двоповерхових котеджів. Але про це іншим разом.

Отже, з одного боку траси, що огортає Торонто, – пустир, поле, серед якого і розмістився Oakville парк, а з протилежного боку – житловий спальний район, що опирається прямиїнько в територію іншого парку, що звється „Київ” і належить громаді православної церкви святого Володимира. Власне, землю для нового житлового району було куплено у неї ж, а межа пролягла якраз уздовж українського цвинтаря, тож мешканці багатьох симпатичних, майже лялькових, будиночків мають насолоду споглядати з вікон своїх осель могилки і надгробки з милими українськими прізвищами. Народ без комплексів, їй бо'!

Оскільки Oakville парк знаходиться на пустинній стороні траси (хайвею), тож, природно, рідко хто там опиняється, тим більше такої сльотавої зими, як ця. Тому, власне, ніхто й не може точно вказати дату зникнення пам'ятника. Межі часових рамок викрадення української святині розтягнулися від 15 до 30 грудня!

Треба сказати, що сам Oakville парк справляє дуже миле враження. І варто врахувати, що це не окультурений ліс, а справжній парк, насаджений українцями і співчуваючими,

причому дуже грамотно і з любов'ю. Особливо зворушила мене калина (а точніше її канадський різновид), червоні кетяги в снігу створювали типовий український колорит. Уздовж алейки, що веде до самого пам'ятника (а тепер вже просто до постаменту), стоять лавочки, що, як і кожне дерево в парку, є пожертвою українця чи української родини. На кожній з них – табличка, що засвідчує, від кого зроблено подарунок. Таку традицію я спостерігала і в Англії, і в Шотландії, і в США. Особливо зворушила мене лавочка, подарована парку Шевченка родиною Мацкевичів. Я відразу ж згадала Петра Мацкевича, головного редактора видавництва „Кальварія”, з якою у мене пов'язано багато приємних спогадів про три видані мої книги. А от в кінці алейки стоїть високий постамент з написом і черевика Тараса Григоровича – це все, що лишилося від пам'ятника.

Тепер ми підішли до головного. Пам'ятник, як і земля парку, є власністю однієї з численних українських організацій в Канаді, яка відома тим, що стоїть осторонь усіх інших. Вона називається ТОУК – Товариство Об'єднаних українців Канади, однак більше відома під назвою „Комуністи”. Складалася вона переважно з представників другої, економічної, хвилі міграції, і тому вік її нинішніх членів є дуже поважний. ТОУК було створено після Другої світової війни, коли в Канаді були досить популярними соціалістичні та комуністичні ідеї, а її представники підтримували товариські зв'язки з Радянською Україною, що перетворило його в середовищі українців Канади на „персону нон-грату”. Нині представники цієї організації ведуть мирний спосіб життя, збираються вечорами і вголос читають Шевченка...

А от пам'ятник Шевченку було подаровано Радянською Україною у на честь 60-ліття першого поселення українців у Канаді, тобто у 1951 році. Ось і стала зрозумілою загадка мовчанка української громади в Канаді. Більше того, на Блурвест (це частина Торонто, яка колись була виключно українською, але й дотепер тут є багато українських крамничок та організацій), у ті дні можна було почути: „Так їм, комунякам, і треба! Ми до того пам'ятника не маємо ніякого відношення!” (!?). Коли ТОУК вирішив зібрати громадськість, щоб спільно вирішити: „що ж робити?”, на їхні збори прийшло... близько двадцяти чоловік, та й то, своїх. Було телебачення (неукраїнський канал), трохи преси і... відтята голова Тараса Григоровича, знайдена перед тим поліцією на пункті здачі

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для оттавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полагодження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента

нашому видатному Землякові, -

не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

**За інформацією, з пропозиціями
та з допомогою звертатися:**

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві“

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

http://www.infoukes.com/tarasinottawa/

металобрухту Burlington metal recycler. Канада все-таки виявилася Канадою. Людина, якій було здано голову на металобрухт, прочитавши в пресі повідомлення, відразу ж заявила у поліцію, Ось так і вийшли на слід злочинців, імена котрих поки не розголошуються, оскільки слідство не завершено.

А тепер про голову, тобто про „третє дно” цієї історії. Здавалося б, цілком логічно, укравши бронзову статую, розчленовуючи її, передусім відтяти голову. Дуже логічно. Однак є в цій історії щось символічне. Ми начебто відхиляємося від основної теми, однак це тільки „начебто”. Насправді, коли ця трагікомічна історія відійде в минуле, на перший план вийде саме символічне її значення.

Одним із найпоширеніших сюжетів у міфології майже всіх народів є творення світу з розчленованого тіла жертви/Бога. З різних частин тіла утворюються різні предмети, явища навколишнього середовища, і таким чином твориться світ. В українців, зокрема, збереглися обрядові (а значить дуже архаїчні) пісні на цю тему, зокрема, веснянка, в якій співається, як з різних частин тіла утопленіці утворюються ріка, береги, кущі, дерева, птахи, риби. Є також приклади з більш пізнього за походженням – історичного – розділу українського фольклору, зокрема, легенда про голову Семена Палія. Якось селянин пішов у поле орати і виорав голову (череп), яка заговорила до нього. Подумавши, що це не проста голова, він спалив її, а попіл склав у хусточку і поклав на припічку. Його донька випадково лизнула той попіл, визнаючи, чи не сіль то, і, за міфологічною логікою, завагітніла. Знову ж таки, за міфологічною логікою, батько, дізнавшись про спосіб завагітнення, повірив доньці. Ось вам і український варіант непорочного зачаття! В кінці легенди іде лаконічне пояснення: це була голова Семена Палія.

Відомо, яку роль в історії культури відіграють факти на кшталт „полювання на голови” у народів острівної Океанії, „зрізання скальпів” у індіанців Північної Америки, доля Іоанна Хрестителя, чия голова нині перебуває в мечеті Омейядів у Дамаску і є об’єктом поклоніння як християн, так і мусульман,

доля святого Павла, чие тіло і голова поховані в різних місцях Риму, а також порівняно недавня українська історія, рани від якої досі не загоїлися...

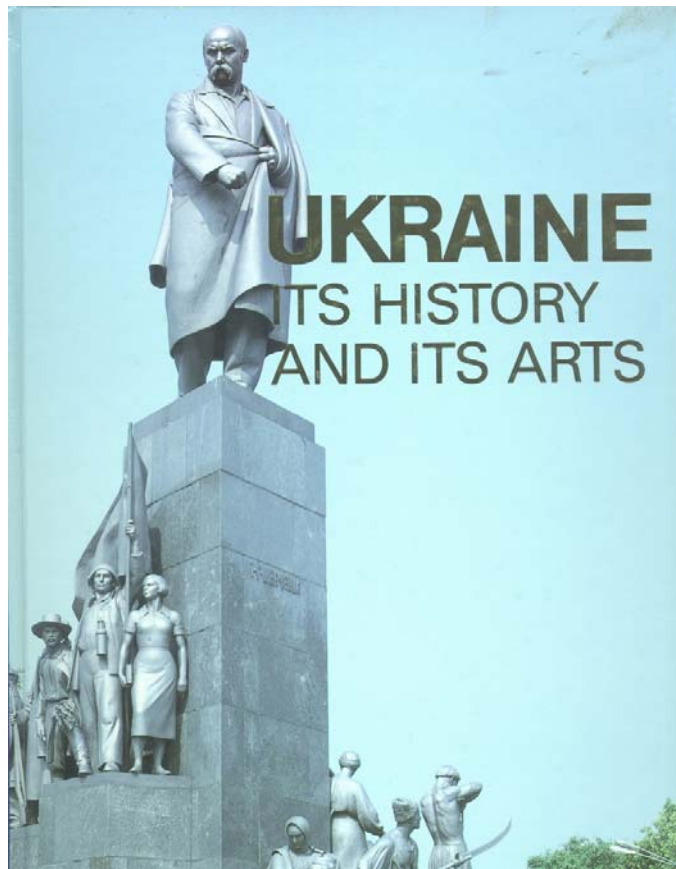
Власне, відділення голови від тіла, за давніми переконаннями, завжди мало містичне значення. З одного боку, відрубуючи голову, роз’єднували дух і тіло, у такій спосіб позбавляючи людину, особливо з якимись харизматичними або екстрасенсорними (у середні віки – відьомськими) якостями, магічної здатності впливати на події навіть після смерті. З іншого боку, відтята голова набувала невиданої надприродної сили і починала вести окреме від тіла існування. Були правила, за якими слід було поводитися з головою (черепом), адже вона могла передати живим свою, збільшену в стократ, мудрість, але могла й помститися їм за неповагу.

То як поведе себе Тарасова голова в Канаді?

Шевченко за 950 тисяч

Уже незабаром у столиці Грузії Тбілісі встановлять пам’ятник Тарасові Шевченку. Пам’ятник виготовили на замовлення Кабінету Міністрів України. Передбачають, що на офіційне відкриття прибудуть представники київської влади. Ймовірно, це станеться під час святкування Дня Києва у Тбілісі в рамках Року України в Грузії. До речі, як повідомляє прес-служба Київської міської держадміністрації, пам’ятник українському поетові вже в мері грузинської столиці. Українській стороні такий подарунок обійшовся у 950 тисяч гривень (біля 219 000 кан. доларів – для порівняння – пам’ятник Шевченку в Оттаві вносить приблизний бюджет 80 000 кан. дол.).

WWW	
Арх	mi:
www.solo	p03.php
www.archiv	d_rukh.php
www	php
w	
ww	ml

Пам’ятник Т. Шевченку в Харкові. Встановлений в 1935 році. Між іншим, за глибокого “союзу”. Так що кандидат на зникнення, також. Скульптор Матвій Манізер (1891 - 1966) – і для цікавих - колишній вчитель відомого канадського скульптора Лео Мола.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Для тих хто вперше потрапляє до столиці Канади "ОВ" розпочинає нову рубрику про українську Оттаву. Можливо вона буде цікава не тільки для гостей, але й для українців, які вже проживають тут давно. "Оттавський Вісник" запрошує всіх своїх читачів надсилати свої цікаві дописи чи рідкісні фотографії з українського життя в Оттаві

Оттава - столиця Канади розташована на берегах річки Оттави, яка ділить межу між Онтаріо і Квебеком. Місто знаходиться в східній частині Онтаріо, 400 км. на схід від Торонто і 190 км. на захід від Монреалю і є другим найбільшим містом в провінції після Торонто. Заснована в 1850 р. як під назвою Байтаун (Bytown). В Оттаві знаходиться велика кількість музеїв, офіційних резиденцій та урядових будівель. Серед головних музеїв є Національна галерея, Військовий музей, музей Науки і Технології, музей Авіації, Природничий та музей Цивілізації. За останнім переписом в Оттаві проживає до 900, 000 чол. Серед них є приблизно 20 000 українців. Незважаючи на невелику кількість - передовсім це зумовлено тим, що Оттава ніколи не мала промислової інфраструктури, яка б притягувала велике число іммігрантів - присутність українців у столиці є вельми помітною.

Насамперед тут знаходиться українське Посольство в Канаді, біля якого зосереджуються найважливіші події державного рівня. Численні делегації з України, відомі політики та діячі часто є гостями саме Оттави. З іншого боку, в державних канадських установах працює багато українських канадців. Деякі з них залишили досить яскравий слід в історії Канади, і Оттави зокрема.

Хоча тут нема видимого скупчення українців на зразок Вінніпегу чи Торонто, зате існує багато розкиданих місць, які говорять про їхню жваву давню присутність в Оттаві - від назв старих вулиць та парків до відомих всім оттавцям сучасних споруд.

Регіон теперішньої Оттави здавна був місцем проживання індіанських племен племені Алгонкін. Перший європейський поселенець в регіоні Філімон Райт започаткував нове поселення на квебекському боці ріки Оттава в 1800 р. Він розумів, що транспортування лісу річкою з долини р. Оттави до Монреалю було дуже важливе, і цей регіон дуже швидко почав розбудовуватись завдяки торгівлі лісом. Населення регіону почало швидко зростати, коли полковник Джон Бай закінчив будівництво каналу в 1832 р. Керівництво міста мало на меті

забезпечити безпечний та швидкий транспортний шлях між Монреалем і Кінгстоном на озері Онтаріо. Будівництво каналу почалося в північній частині міста, де полковник Бай збудував військові бараки на тому місці, що пізніше стало Парламентським Пагорбом. Ця територія міста скоро стала відомою як Байтаун (Bytown).

Лісова промисловість притягнула сюди українців відразу ж після Першої світової війни. Невдовзі, українських працівників стало настільки багато, що було започатковано аж дві парафії, і спочатку для лісорубів була збудована спеціальна "професійна" церква. Перша українська церква в Оттаві була створена в 1918 році і називалась вона Австрійсько-Буковинською Греко-Православною Церквою Святої Тройці. Другою церквою була Українська Незалежна Греко-Православна Церква і вже від початку 1920-их років у проводі її був о. Богатирець. Обидві ці групи користувались спільним церковним будинком на вулиці Gladston, хоч і різнилися своїми поглядами й підлягали різним єпископам. Більшість перших поселенців ішли на Захід відкривати нові землі. Порівняно мала частина українців вибрала місцем свого осідку столицю Канади - Оттаву. Спочатку, крім лісорубів, це були дрібні ремісники та заробітчани, які прибули з Галичини та Буковини. Лише в 30-их роках почали з'являтися поодинокі фахівці, які діставали працю в державних установах. Українці продовжували прибувати в Оттаву як до другої Світової війни, так і після неї, тільки що повоєнні іммігранти виявились саме тими, що внесли новий розділ в історію української присутності в Оттаві. З їхнім прибуттям почали виникати нові установи, різко поживилося місцеве культурне та організоване життя.

(...продовження у наступних числах)

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

Québec-Ukraine.com

http:

tml

Про з'їзд українських журналістів

Пригадується, як шість років тому відбувався в Торонто з'їзд журналістів Північної Америки, на якому не обійшлося без прослави кучмівської «демократії». Хто б міг подумати, що через декілька років народна хвиля змете не тільки тодішнього «гаранта» Конституції, але й його оспівувачів.

Цьогоріч усе відбулося набагато скромніше, малочисельніше. Ніхто нікого не прославляв. Про політичну ситуацію в Україні журналісти не обмовилися й словом. Мою пропозицію про спеціальне звернення учасників з'їзду з приводу наступу на демократію в Україні присутні проігнорували.

Часом мені доводиться клясти свою неукраїнську пунктуальність, яка, правдоподібно, дісталася мені в спадок від моєї прабабусі-німки. Саме ця точність є предметом деяких моїх непорозумінь із людьми, які живуть за суто українськими мірками, так барвисто охарактеризованими Остапом Вишнею, а це - «забув, спізнився, я так і знав». Думалося, що більшість місцевих журналістів, які змужніли чи виростили в англomовному світі, мають бути пунктуальними. Але так гадала лише я, останками сил добігаючи до торонтонського КУМФ, щоб ні на хвилину не запізнитися. Яке ж було моє здивування, коли зрозуміла, що організатори і не планували вчасно розпочинати з'їзд! Його відкрили з одногодинним запізненням...

Працівники пера й журналістська етика

Під час роботи З'їзду мені пригадалися блискучі діаспорні журналісти. І так нестерпно захотілося встати й оголосити їхні прізвиська та запропонувати присутнім низько вклонитися їхній світлій пам'яті: довголітньому редакторові часопису «Свобода») Іванові Кедрин-Рудницькому, журналістам Михайлові Сосновському та Роману Рахманному та інші. І ще -- закликати всіх працівників пера йти їхніми праведними дорогами, а не плисти, як це нерідко буває, за каламутною течією. На жаль, мій статус не дозволяв мені цього зробити. І так прикро стало, що згадані правдоборці-журналісти вже перевелися. Натомість з'явився новий гібрид, замішаний на мертвій хватці совка з показушним місцевим патріотизмом.

«Забув, спізнився, я так і знав»

На цьому З'їзді з уст однієї редакторки прозвучала стурбованість щодо звуження україномовного простору, точніше -- зменшення кількості її передплатників. У контексті наступу на український інформаційний простір з боку російських безплатних газет, ця особа зіслалася на мою мовну розвідку п.з. «Добровільне духовне рабство». Можна було б повірити в те, що в мене з'явилася нова прихильниця, коли б...

Коли б ця редакторка не писала й не вмістила в своєму журнальчику на мене й на мого чоловіка Йосипа Гошуляка (відомого оперного й концертного співака, що 60 років самовіддано служив українській культурі) серію брудних наклепів, фальшивок, підтасувань, від яких несло знайомим мені ще з СССР атидисидентським, гебістським душком. (Жмут правди на «отруйну» брехню Раїси Галешко читайте нижче) Мабуть, попередні епітети дали можливість читачам проникнути в темні й запліснявілі комори душі (чи бездушся) цієї редакторки. Решту ратних подвигів цієї особи можна почерпнути в США, звідки її заледве спекалися з редакції тижневика «Свобода» та з деяких американських кримінальних хронік(!). Навряд, чи багато торонтонців передплачують цей «сатиричний» журнальчик, над рівнем і виглядом якого хочеться плакати.

Порушити в цій статті тему пасквілей мене заставила думка про те, що сьогодні комусь у діаспорі чи поза нею конечно потрібно знищувати або ж нейтралізувати рештки справжніх українських патріотів чи кращих представників української культури. Принагідно поінформую читачів, що в Торонто з'явився добрий, чистий за духом і помислами, високо культурний, кольоровий, прекрасно оформлений журнал «Основа»! Є з чого порадити!

Однак про курйоз наступного З'їзду журналістів. Автор цих рядків звернулася до провідників Спільки, щоб вони створили комітет журналістської етики, де б можна було розглянути згадані пасквілі й дати їм відповідну оцінку. Бо саме так мала б вчинити Спілька журналістів, щоб не покрити себе ганьбою. Щобільше -- таким чином Спілька мала б запобігти публікації нових брудних пасквілей, спрямованих проти відомих культурних і громадських діячів. Відповідь проводу Спільки тут же, на З'їзді, не забарилася: пасквілі є виключно особистою справою двох заторкнутих сторін і не підлягають розгляду. Звідси випливає: провід Спільки сприяє появі нових фальшивок, в яких ця одіозна особа безкарно змішуватиме з болотом ще не одного культурного чи громадського діяча.

А як же з журналістською етикою? Ось як її трактує провідний журналіст Володимир Мостовий зі «Дзеркала тижня»: «Журналістська етика -- професійна совість». Як кажуть, коментарі зайві. І тут можна б поставити товстенну крапку не тільки над темою зменшення передплатників згаданого журнальчика, але й над розумінням окремими працівниками українських ЗМІ поняття «журналістська етика». Позаяк з пустого в порожнє не наллеш.

Перебіг З'їзду та проблеми україномовного простору

Проблеми україномовного інформаційного простору в діаспорі -- не нова тема. Знаємо, що цей простір скорочується з кожним роком, немов та бальзаківська шагренава шкіра.

Відходить у засвіти старше покоління українців, які стояли на сторожі національних інтересів. Більшість їхніх дітей і внуків, що народилися в Канаді, не знають української мови настільки, щоб читати й підтримувати україномовну пресу. Та й коло їхніх зацікавлень радше в англомовному світі. На жаль, нова хвиля еміграції з тих чи інших причин не в змозі протидіяти наступові асиміляції, що щораз більшим валом

накочується на нас. Усі ми стаємо свідками закриття чималої кількості старших діаспорних газет і журналів, а деякі з них, щоб сяк-так вижити, стали наполовину або майже повністю англомовними.

На минулому З'їзді симпатичний журналіст зі США Ігор Дябога закликав українців створити єдину, потужну українську газету для всієї Північної Америки. Ця пропозиція була б дуже слушною, коли б йшлося про іншу націю: на заваді українцям завжди стоїть їхній яскраво виражений індивідуалізм.

З'їзд журналістів тривав приблизно одну годину, відкрив його редактор тижневика «Гомін України» д-р Олег Романишин. Він порушив питання швидкісного розповсюдження інформації через Інтернет. На його думку, таке миттєве поширення має свої позитиви й негативи. До останніх належить неправдива інформація, за яку, як правило, ніхто не несе відповідальності. А тому завданням української преси є: спрямовувати читача до правдивого джерела, разом з тим -- відстоювати українські інтереси. Пан Романишин зупинився на головній проблемі української преси -- її виживанні. Він наголосив на тому, що це питання повинно контролюватися діаспорними надбудовами, а обов'язком кожного українського підприємця є підтримувати свої ЗМІ. Натомість Олександр Харченко, заступник голови Спільки журналістів, зосередив увагу на бракові підтримки цієї Спільки з боку самих працівників українських ЗМІ. Голова Спільки журналістів Юрій Клюфас, продюсер телемережі «Контакт», говорив про необхідність встановлення тісніших контактів з журналістами України, з діаспорною надбудовою КУК, про потребу поживлення праці самої Спільки. Пролунала низка цікавих пропозицій, однак час покаже, чи зможе Спілька журналістів стати дієвою організацією. На З'їзді виступили гості з України -- працівник слова Микола Дубас, тележурністер Борис Бойко, а також торонтонець Микола Латишко та ін. На жаль, Спілька не змогла похвалитися своєю діяльністю: між двома її з'їздами відбулося всього два інформативно-культурних заходи.

Марта Онуфрів, Торонто

Благодать зійшла на Львів, яка не бувала. Сам прем'єр пожалували з ескортом. Невідомо, чи він задля цього візиту вбрав памперси, як це радив Ющенкові, коли той їздив у Донбас, але у чому він остаточно переконався, то це в тому, що Львів - не Донецьк. Тут такої чудової організації спецефектів, яку підготували у Донецьку для Ющенка, і близько не спостерігалось.

Януковича віршиками. Мовляв, ось тут звучала музика, то нехай же прозвучить і поезія. І Янукович – тонкий цінитель високого мистецтва та палкий прихильник Ахметової – зобразив на обличчі філософську задуму, на якій відбулося усе горе світу. Тут його іміджмейкери явно перестаралися, коли напучували, якою саме міною на обличчі зустрічати поезію. Віршики були зовсім не сумні, а сказати б грайливі.

Еліта без яєць

Жалюгідна купка пікетувальників у скверіку під стінами обласної адміністрації виглядала сумно і не викликала гострих емоцій. Янукович навіть хоробро наблизився до них, знаючи, що усіх пікетувальників перед тим, як допустити у скверик, обшукали з метою виявлення яєць та інших бронебійних реквізитів.

У палаці Потоцького наш Дон зустрічався з львівською елітою. Ну, і як то вже в традиції тої нашої достохвальної львівської еліти, всі при появі високого гостя зірвалися з місць і почали натхненно плескати під бадьоре тріпцічкання сердець, а на кожному писку світилася радісна усмішка. Бо ніхто так не вмів гарно вітати високих київських достойників, як наша львівська еліта. Так само вона вітала Кравчука, так само вітала й Кучму Першого, а потім Кучму Другого Оновленого. І якби гукнув Янукович: „На коліна, гггадоки!”, то вмиль гепнули б усі на коліна і прохали б: „Прости, батьку!”

Лизодупіє наше уже в крові сидить. І буде сидіти, доки не вимруть усі ті старпери, які школу лизання проходили ще за советів. У 1999-му навіть анекдот з'явився. Приходить Кучма до проктолога, а той оглядає йому дупу і так, і сяк, але нічого не може зрозуміти. „А що таке?” – питає Кучма. – „Та от дзюрки, перепрошую, не видно”. – „От клятї галичани! Зализали!”

Не знаю, чи піде Янукович так само до проктолога, бо я би йому радив якнайскоріше це діло зробити, поки не заросло, але списки тієї з понтом львівської еліти затверджували аж у Міністерстві культури і лічно Ганця Герман. Тому нічого дивуватися, що всі, хто до Яника нерівно дихає, були навіки зі львівської еліти викреслені. Ігор Калинець, скажімо, мерз на морозі разом з пікетниками.

Якийсь історик, вигнувшись коцюбою, виголосив: «Дякуємо вам, Вікторе Федоровичу, від всієї галицької інтелігенції, що ви приїхали, ми вас дуже любимо, підтримуємо за те що ви працюєте на благо всієї України».

Та який тебе хрін собачий уповноважував дякувати від всієї галицької інтелігенції? Хруню ти останній! Йди собі лупинси головою об одвірок, то, може, тобі коліщатка і шрубки на місце стануть. І то маємо таку еліту! Що готова кланятися і дякувати, хоч самому Люциперу. А якби й зіправді який Люципер з'явився і оголосив, що від нього буде пекло на землі, то наша еліта іно би ся поцікавила: „А пробачте, що ми вас перепрошуємо, чи наша українська мова буде?” – „Буде!” – „А-а, ну, то файно, файно, най буде й пекло”.

Бо як же не згадати ті незабутні помпезні зустрічі у театрі імені Заньковецької з нашими президентами, коли кожен з них мусів у першу чергу засвідчити непорушність державної мови, і того вистачало, аби бити браво зі сльозами на очах. Голова Спідки писателів Марія Якубовська пригостила

Найбільше нашому телебаченню сподобалося, як пан професор осоромив львівську інтелігенцію запитанням: „З історії нічого забрати не можна, воно в історії залишиться... Я впевнений... (пауза), я не пам'ятаю, хто це сказав – що "завжди перемагає красаота"...”

Львівська еліта сильно розхвилювалася і почала вгадувати, як у грі на мільйон, починаючи від Адама, тобто від Аристотеля. Далі хтось мудрий бовкнув, що то сказала його сусідка Галя, коли була молода. Аж нарешті котрийсь таки вродив, що пан прем'єр перефразував Достоєвського, який гейби сказав, що „Краса врятує світ”. Еліта полегшено зітхнула і витерла піт. У декого вочевидь закрався страх: ану ж Янукович подумає, що то його назвали Достоєвським, бо дістав своєю балаканиною ні про що.

А проте так і залишилося загадкою, хто ж сказав, що „завжди перемагає красаота”? Не знаю, як ви, а у мене така тиха підозра, що це Януковичу сказала Ганця Герман.

Під кінець тієї всієї дифіліяди, як Пилипцьо з конопель, вискочила актриса погорілого театру Західно-оперативного командування (колишній театр Советської армії) і почала агітувати донецького боса за русскоязычний тіатр. Ну, бо ві Львові страх, як треба такого тіатру. Бо ж данецькі пацани закуповують усе більше всякої нерухомості, стають львів'янами, а куди піти з братками у вільний від стрелок вечір? Нема куди! А ще дама хотіла би збільшити кількість русскоязычних шкіл. Малувато-с, помімаєте. Це ж неподобство! Хоча насправді у російських школах дітей недобір, багато росіян воліють віддавати дітей в українські школи, ба навіть чимало з них відвідують – о жах! – греко-католицьку церкву. Проте дама своєю істеричністю перестаралась, задемонструвавши Януковичу іншу сторону Львова – не елітарну. І хто її до того таємного списку запхав?

Ідилію мало не зіпсував пан бургомістр Андрій Садовий. Він так захопився проблемами Львова, що у своїй промові закрутив неабияку двозначність: „Естетичне виховання – це дуже важливо. У нас часто до влади приходять люди, які не мають естетичного виховання. Львів їм допоможе – у нього особлива аура!». Як у лоба поцілів. Ціле щастя, що прихильник Ахметової і Гулака Артёмовского такі тонкі натяжки не вловлює.

Тим більше, що у нього був дуже добрий настрій. Він же ж приїхав «з відкритим обличчям, як завжди відвертий». А може, то на нього подіяла аура Львова, бо він явно не прийняв на свою адресу відсутність естетичного виховання.

Зрештою, на його превелике щастя, жодне яйце в нього так і не полетіло. Та й звідки їм узятися? Кажуть, напередодні візиту пропали геть усі яйця у Львові. Навіть перепелячі.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Ківалову поставили пам'ятник в Одесі

У тому, що після президентських виборів 2004 року Сергій Ківалов назавжди залишиться у пам'яті українців у якості головного "підрахуя", не сумнівався ніхто. Проте відтепер Сергій Васильович нагадуватиме про себе всім – "і мертвим, і живим, і не народженим". Прижиттєвий пам'ятник головному "підрахую" країни звели в Одесі. І це зовсім не жарт.

Міжнародний гуманітарний університет, який входить до структури Одеської національної юридичної академії, відкрив пам'ятник депутатові Верховної Ради Сергію Ківалову (Партія регіонів) в Одесі.

Пам'ятник із бронзи заввишки понад 2,5 метри встановлений біля будівлі Міжнародного гуманітарного університету, на 5-й станції Великого Фонтану. Монумент називається "Пам'ятник засновникові". "Ми вдячні

Сергію Васильовичу Ківалову - засновникові нашого університету, який перетворив університет і змістив центр до району 4-5 станції Великого Фонтану", - сказав представник академії. Пам'ятник складається з 2-х частин: на задньому плані - скульптурна група, на передньому - статуя "засновника", у якій можна впізнати Сергія Ківалова.

Міжнародний гуманітарний університет заснований у 2001 році, входить до структури Одеської національної юридичної академії, почесним президентом якої є Сергій Ківалов.

Сергій Ківалов - голова Комітету Верховної Ради з питань правосуддя, раніше очолював Раду юстиції України, під час виборів президентта України-2004 був головою Центральної виборчої комісії, відомий в народі як "пан Підрахуй".

Як видно з фото, обличчя монументу має дивовижну схожість з обличчям "регінала". Причини такого широкого жесту збоку одеситів довго шукати не довелося. Адже МГУ, заснований у 2001 році, входить до структури Одеської національної юридичної академії, ректором і почесним президентом якої є Ківалов. А, за словами керівництва вузу, в університеті навіть існує гасло, яким нібито керується і сам Сергій Васильович – "Досконалість у всьому", пише "Інформаційний сайт Одеси".

Тому, в принципі, не так вже й дивним є те, що пам'ятник якимось чином набув рис обличчя народного "підрахуя": вузький видовжений овал обличчя та ніби поламаний і увім'ятий ніс. Проте, з самим монументом все хитро задумано. Мабуть, щоб не здійснити скандал, фанати Ківалова назвали пам'ятник скромно: "Пам'ятник засновникові". Мається на увазі збірний образ усіх засновників університету, одним з яких є Ківалов.

Сама скульптурна група, складається з двох частин. На задньому плані - барельєф, на якому зображені люди, чії думки і дії нібито уособлюють спрямованість у майбутнє, згідно з

гаслом університету. А на передньому плані стоїть у повний зріст фігура "засновника", який тримає в руці стилізований будинок університету.

Під час помпезного відкриття монумента від керівництва вузу звучали слова в дусі: "Ми вдячні Сергію Васильовичу Ківалову - засновникові нашого університету, який перетворив університет і змістив центр до району 4-5 станції Великого Фонтану".

Однак ректор МГУ Микола Коваленко запевняє, що це аж ніяк не пам'ятник "підрахую". "По-перше, як можна ставити пам'ятник живій людині? А по-друге, якщо хтось впізнає у цій скульптурній групі Сергія Васильовича, то це його особиста справа", - виправдовується ректор МГУ, повідомляє "Інтерфакс-Україна".

Однак в такі слова віритися слабо. Якщо припустити, що монумент справді мав у славити усіх засновників одеського університету, то Ківалову пощастило найбільше. Бо саме його ніс, очі і підборіддя найбільше надихнули скульптора.

Водночас, як виявилось, автором скандальної скульптурної композиції, на яку пішло близько тонни бронзи та граніту, є заслужений художник України Олександр Князик. Сам скульптор в інтерв'ю "Комсомольської правде в Україні" на питання, кому належить ідея зведення такого монументу, зізнався: "Мені та Сергію Ківалову. Цій роботі я присвятив більше року. Ківалов на декількох сеансах особисто позував".

А на питання журналістів, чому раптом екс-голова ЦВК надумав замовити на свою честь таку композицію, Князик відповів досить оригінально:

"Він вважає, що в народі слабка пам'ять, видатні люди швидко забуваються, як і їхні вчинки. Тому слід увічнювати їх у такий спосіб". Цікаво, що саме Олександр Князик колись на замовлення

того ж самого Ківалова зробив бронзові вставки на ворота храму великомучениці святої Тетяни. Ця церква, побудована у формі пасхального яйця, розташована на території згаданої вище Національної юридичної академії.

І все б нічого, але пікантним є один цікавий факт. Так от, жіночі обличчя на іконах храму мають дивовижну схожість з донькою Ківалова Тетяною. У той же час сам народний "підрахуй" поки що уникає будь-яких коментарів. А його прес-секретар Інна Мудрак запевняє, що Сергій Васильович надто зайнятий робочим візитом президента Міжнародного кримінального суду Філіпа Кірша.

А у Львові буде пам'ятник Кирпі

Керівництво Львівської залізниці планує встановити у Львові пам'ятник колишньому директорові "Укрзалізниці", який трагічно загинув у 2004 році Георгію Кирпі. Керівництво Львівської залізниці надіслало у Львівську міську раду відповідну пропозицію. У пропозиції йдеться, щоби пам'ятник спорудили біля головного офісу Львівської залізниці.

Золото Полуботка ніхто і не шукав!

Поговоримо про золото Павла Полуботка. Всі знають, що скарб є, і в той же час його нема. Виникли легенди, чутки. Чимало журналістів встигли щось написати, депутати і чиновники побували в Лондоні. Відпочили. Урочисто повідомили, що нічого нема, і шукати нікому. Бо їм так ХТОСЬ сказав!!! Ми кажемо, що скарб є, складає фантастичну суму з багатьма нулями, і працює на групу сучасних банків, господарі яких походять з однієї Середземноморської країни.

Отже, по порядку.

Павло Леонтійович Полуботок (1660-1724), був сином переяславського Герб гетьмана полковника. Козак. Отримав гарну освіту. Зробив блискучу для того часу кар'єру. В певний момент посварився з Мазепою і підтримав Петра 1.

Отримав кілька сіл, містечко Любеч, землю. Мав гарні статки. В його колекції були унікальні реліквії. Історики згадують ікони, картини, зброю, посуд, ювелірні прикраси... Полуботок був одним з найбагатших лідерів того часу.

Отримавши владу, почав хитру дипломатичну гру з російським царем, намагаючись зберегти Гетьманат і отримати для України максимальну державну автономію. На жаль, програв... Росіянам вже набридли інтриги тогочасних МАЛОРОСЕЙСЬКИХ князків, які дбали, перш за все, про свої кишені. Полуботок був викликаний до царя, де був заарештований і кинутий до каземату Трубецького бастиону. Пройшов жакливі тортури і не видав жодної своєї тасмниці тогочасним «слідчим». Нічого не сказав! Там і помер. Розлючений Петро послав у Гетьманські володіння спеціальну комісію, яка все переривши, нічого не знайшла. Великі скарби Полуботка зникли.

Незадовго до смерті, Полуботок, передбачаючи події, зумів переправити до Англії значну частину коштів золотом. Вигідно розмістив під відсотки. Написав чіткі інструкції. Заповіт.

Іншу частину скарбів обачливий Гетьман заховав у надійних місцях. Дослідники впевнено називають Глухів. Фігурує Любеч.

Як не дивно, ніяких професійних архівних, документальних, археологічних пошуків скарбів Полуботка ніхто не спромігся організувати. Чому? Адже є що шукати, і головне, приблизно зрозуміло, де. Чи не настав час зібрати фахову групу істориків, археологів і пройтися місцями бойової слави Гетьмана? І почати з архівів...

Американське козацтво і редакцію міжнародної газети «SecondUSA», дуже зацікавила м'яко кажучи, дивнувата історія, з пошуками українських грошей у Великобританії. Як виявилось, хвилювала та давня легенда і радянських небожителів. Дозволимо розлогу цитату з «Коммерсанту», зняту з українського форуму в Англії.

«Попри поширене уявлення про “золото Полуботка” як про суспільний міф, скарб існує насправді. Щоправда, сьогодні вже ніхто – ні Україна, ні людина, яка достовірно змогла б довести свою причетність до роду Полуботків – не отримає жодної копійки. У липні 1986 року в Лондоні міністр іноземних справ СРСР Едуард Шеварднадзе поставив останню крапку у цій справі.

У центрі уваги українського суспільства гетьман Павло Полуботок опинився у 1990 році з подачі відомого поета Володимира Цибулька. Під час однієї з частих тоді зустрічей

української інтелігенції у київському Будинку вчителя Цибулько з трибуни розповів про 200 тисяч золотих червінців, які Полуботок на початку XVIII ст. залишив в одному з англійських банків під відсотки.

Слова Цибулька знайшли вдячних слухачів. Україна готувалася до незалежності, у газетах з'явилася довідка експертів “Дойче-банку”, згідно з якою Україна мала найкращі стартові умови для незалежності серед 15 республік СРСР. А тут ще й інформація про те, що кожному з 52 млн. мешканців України може припасти по 38 кілограмів золота – якщо Україні вдасться повернути скарб Полуботка на Батьківщину.

Сам Володимир Цибулько через багато років зізнався, що “золото Полуботка”, як, зрештою, і довідка експертів “Дойче-банку”, були радше вдалими агітаційними кроками, ніж об'єктивною реальністю.

Однак на початку 90-х тема Полуботка не сходила з газетних шпальт. Народні депутати Володимир Яворівський і Роман Іванчук закликали добитися від Великобританії повернення національного багатства. Була навіть створена спеціальна комісія на чолі з академіком П. Троньком, яка відвідала Лондон.

Але британці ввічливо відповіли, що ніяких грошей Полуботка у них немає.

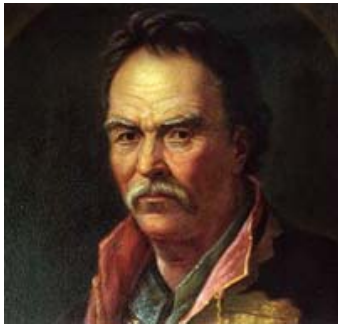
Представники Bank of England, куди зверталися українці, не розповіли всієї правди, хоча й могли б. Річ у тому, що Україна в принципі не може претендувати на золото гетьмана, оскільки Радянський Союз ще у 1986 році відмовився від будь-яких фінансових претензій до Великобританії. Радянські лідери, на відміну від пересічних українців, добре знали про існування скарбу Полуботка, тож, відмовляючись від такої величезної суми, повинні були мати для цього дуже вагомі причини.

Як полювали за скарбами гетьмана

Комунисті почали вести переговори з Великобританією про повернення вкладу Полуботка ще у 30-х роках. Але сума вкладу була настільки гігантською, що виплата цих грошей поставила б Великобританію на грань банкрутства, а відмова сплачувати їх завдала б непоправного удару по репутації країни як надійного фінансового центру. Англіїці намагалися залагодити справу таким чином, щоби вона не отримала широкого розголосу. З радянського боку в переговорах брав участь один із найстаріших членів партійного керівництва СРСР – Анастас Мікоян. Переговори були секретними, будь-які подробиці невідомі досі. Відомо лише, що до початку Другої світової війни СРСР не отримав від Великобританії ніяких грошей.

Натомість величезну послугу СРСР гроші Павла Полуботка

зробили після завершення війни. Великобританія, як відомо, була союзником СРСР і надавала значну військову допомогу – йдеться про поставки військової техніки на сотні мільйонів фунтів стерлінгів. Саме гроші Полуботка і заплатив СРСР за ці поставки.

Текст угоди, яку підписали 27 грудня 1947 року Мікоян і англійський посол в СРСР Петерсон, був і справді фантастичним. Саме тому, напевно, знайти сьогодні якісь згадки про нього в радянських виданнях неможливо. Хоча сам Анастас Мікоян, за словами його сина Степана, вважав підписання цього договору головним досягненням свого життя.

Поступки британці

Уряд Великобританії відмовився “за деякими винятками від своїх претензій до Радянського Союзу в зв’язку з постачанням і послугами за час Другої світової війни”. За іншими радянськими боргами встановлювалися надзвичайно низькі ставки – 0,5% річних, а для виплат як за ними, так і за позиками, які ще не були надані, встановлювалася відстрочка погашення 15 років. Натомість Великобританія отримувала 750 тис. тонн кормового зерна, але не безкоштовно, а за цінами, “які сторони узгодили”. Існував ще й секретний додаток до договору, але зміст його також досі невідомий. Наприкінці 50-х років англійці почали виявляти неспокій з приводу пробачених військових боргів і наполягати на укладенні нової угоди, яка б анулювала всі британські і радянські взаємні фінансові претензії, причому як державні, так і з боку приватних осіб. Цілком можливо, що пропозиція англійців була безпосередньо пов’язана з новим спалахом інтересу до справи про спадщину гетьмана. Тоді про Полуботка була опублікована невелика замітка в “Известиях”. Перспектива судового позову навряд чи могла залишити британських фінансистів байдужими.

Прем’єр-міністр Великобританії Гарольд Вільсон кілька разів спеціально приїжджав до СРСР і під час зустрічей із Мікояном намагався зрушити це питання з мертвої точки. Англійці були навіть згодні пробачити СРСР царські борги. Але до 1968 року все залишалося, як і раніше. Лише 5 січня 1968 року була укладена міжурядова угода “Про врегулювання взаємних фінансових і майнових претензій”. Уряди домовилися не пред’являти один одному претензій ні від свого імені, ні від імені своїх юридичних і фізичних осіб. Але представники СРСР наполягли, щоби в угоду було внесене тимчасове обмеження: угода торкалася тільки претензій, що виникли після 1 січня 1939 року. Вочевидь, радянські лідери розраховували у майбутньому ще раз “подоїти” британців, шантажуючи їх Полуботком.

Великобританії знадобилося ще 18 років дипломатичних зусиль, щоб укласти другий договір про взаємну відмову від претензій, що виникли до 1939 року. Відповідний документ був підписаний під час візиту міністра закордонних справ СРСР

Едуарда Шеварднадзе в Лондон у липні 1986 року.

Спадкоємці гетьмана

Гроші Полуботка продовжують жити британську економіку й сьогодні. Шанси отримати їх – хоча б у далекій перспективі – практично нульові. Зважаючи на те, що Росія визнала себе правонаступником СРСР, Україна могла б пред’явити їй фінансові претензії. Але навряд чи це дасть результат, особливо якщо зважати на безуспішні намагання України повернути вклади українських громадян у колишньому “Ощадбанку” СРСР, а це набагато менші суми. Найбільша проблема – у тому, що отримати спадщину гетьмана згідно з договором, укладеним 281 рік тому, може лише людина, яка зможе документально довести, що є прямим нащадком Полуботка. СРСР не знайшов такої людини. Немає її і сьогодні...

Віктор Тригуб

Рік в Україні заправляє парламент

В Україні від 1 січня минулого 2006 року набули чинності зміни до Конституції, що перерозподіляють повноваження президента, Верховної Ради й Кабінету міністрів. Політреформа передбачала перехід від президентсько-парламентської до парламентсько-президентської форми правління в Україні.

Відповідно до Перехідних положень закону №2222, лише частина положень закону здобула юридичну силу 1 січня 2006 року. Решта мала одержати статус норм Конституції тільки після того, як буде обрано новий склад Верховної Ради.

Однак, на думку експертів, з 1 січня 2006 року жодних істотних змін у процесі функціонування державної влади в Україні не відбулось. Закон 2222 передбачає: строк повноважень парламенту й місцевих рад збільшений із чотирьох до п’яти років. Уряд України буде формуватися коаліцією більшості Верховної Ради. Парламент одержує право призначати прем’єр-міністра, міністрів оборони, іноземних справ за поданням президента, а також за поданням прем’єр-міністра - інших членів уряду. Уряд також стане більше автономним у здійсненні своєї діяльності. Коаліція вносить пропозиції президентові щодо кандидатури прем’єр-міністра. Глава держави в 15-денний строк вносить цю кандидатуру в парламент. Крім того, за поданням президента Верховна Рада призначає міністра оборони й міністра закордонних справ, призначає й звільняє главу СБУ.

За поданням прем’єра парламент призначає інших членів Кабміну, главу Антимонопольного комітету, главу Держкомтелерадіо, главу Фонду держмайна, звільняє цих осіб, вирішує питання про відставку прем’єра, членів Кабміну.

Глава держави може розпустити парламент, якщо він не може зібратися на пленарне засідання протягом 30 днів, якщо протягом місяця не може бути сформована депутатська коаліція або протягом 60 днів - персональний склад уряду. Експерти-юристи відзначають, що конституційна реформа залишає без відповіді ряд важливих питань механізму її реалізації. Експерти відзначають можливість виникнення правових колізій. Конституція України була прийнята 28 червня 1996 року. Закон 2222 - це перші зміни до неї.

Міжнародна громадська організація

<http://novaxvylya.iatp.org.ua/>

В обіймах ворогів

Революційні пристрасті знову вирують, опозиція намагається за допомогою прийдешніх весняних бруньок розбухати благодатний протестний ґрунт, дуже ретельно зораний і зрошений триразовим підвищенням комунальних тарифів, у той час, коли перед Україною стоять завдання глибокої трансформації суспільства, відстоювання безцінних набутків свободи слова та подальшого творення азів громадянського суспільства.

Протистояння двох цивілізаційних сил в Україні ніби трохи вщухло, перейшовши у форму протистояння між гілками влади, але корисно пам'ятати, що історичні ситуації мають здатність час від часу повторюватися і було б дуже небезпечно забувати про те, що в будь-яку історичну хвилину може знову вилізти на світ Божий черговий антиукраїнський *deus ex machina*. Тому прискіпливий аналіз минулого допоможе спрогнозувати прийдешнє.

2004 року в Україні вступили у смертельний двобій дві непримиренні сили. Чому всередині унітарної та за всіма класичними ознаками моноетнічної і монокультурної країни (78% населення – українці) точилася настільки запекла боротьба, яка ледве не призвела до її розколу, – питання доволі риторичне, і зведення його до протистояння сил добра та зла було наївним, хоча ця складова тієї боротьби теж була доволі виразною.

Ми знаємо, що боротьба на виборах – це цілковито політична боротьба, боротьба певних ідеологій. Але якби відсторонений від подій в Україні закордонний аналітик почав за класичною схемою аналізувати ідеологічні розбіжності політичних сил на останніх парламентських і президентських виборах, то він був би вельми здивований, бо майже жодної різниці в ідеологіях непримиренних ворогів не знайшов би. Натомість проаналізувавши структуру чинної правлячої коаліції, цей аналітик помітив би, що в цьому стані найзапекліших друзів ідеологічні протиріччя аж кричать. Отже, вимальовується повна плутанина.

Якщо взяти з одного боку, наприклад, Партію регіонів, а з іншого – НСНУ, то побачимо, що ідеологія цих політичних суб'єктів практично тотожна, вона сповідує центристські ідеї, які ґрунтуються на засадах ринкової економіки та демократичних, ліберальних цінностей. Лівоцентристська солідаристська “Батьківщина” за програмою дуже близька, якщо не тотожна лівоцентристським ідеям пріснопам'ятної СДПУ(о). Отже, якщо в обох сторін схожа, а точніше тотожна ідеологія, то заради чого тоді покладати свій живіт у взаємній боротьбі? З іншого боку, в чинній антикризовій коаліції об'єдналися органічно несумісні за партійною ідеологією регіоналі, комуністи та соціалісти.

Під час торішніх парламентських виборів з еседеками та регіоналами об'єднувалися полярні за духом ліво- і правоекстремістські маргінали, що взагалі в нормальній країні є абсолютним політичним нонсенсом. Тож шукати якусь ідеологічне, партійне підґрунтя в наджорстокій політичній боротьбі в Україні було б надаремно. Де ж відповідь? Якийсь дотепник пожартував, що сьогодні в анкетній графі “партійність” пишуть “національність” і в цьому є великий резон.

У смертельному двобій поза всякою партійною ідеологією (насправді ж під личинами різних класичних політичних ідеологій, бо треба ж зайняти якусь партійну нішу) в Україні зіткнулися, здається, вже одвічні ворожі культурні ідеї, які виникли на євразійському територіальному та духовному розламі сотні років тому: з одного боку – імперсько-православно-деспотична модель, яка нині дуже вдало втілюється в ідею “православного джихаду” Корчинського, з іншого – ідея демократично-євроцентристська, яка так само успішно стала стрижнем української національної ідеї. Якщо відкинути лицемірство, пихатість і звинувачення в українському буржуазному націоналізмі, то, звільнені від хитромудрих ідеологічних нашарувань, ці дві ідеї в голому вигляді виявляються просто культурними ідеями – російською й українською.

І найцікавіше полягає в тому, що тут немає прямого протистояння між росіянами й українцями, бо на боці української культурної ідеї готові боротися до смерті етнічні росіяни, наприклад, Соболев чи Поживанов, а на боці російської культурної ідеї – етнічні українці, наприклад, Вітренко чи Чорновіл.

Коли комуністи говорять про те, що вони є справжньою ідеологічною партією, а всі інші – лише бізнесові проекти певних олігархічних кланів, то діти Ілліча говорять правду лише наполовину. Вони справді є партією суто ідеологічною, але ця ідеологія не класова, а національно-культурна, а якщо хочете – етнічна. Фактична підтримка комуністами під час помаранчевої революції огидного феодалного донецького клану (95% комуністичного електорату в другому турі голосували за Януковича), а тепер підтримка кланово-капіталістичної антикризової коаліції, яка дерибанить народне багатство, не є випадковою. Ці сили міцно єднає російська культурна ідея. Проросійський донецький мільярдер-олігарх ідеологічно ближчий українському комуністові, ніж українець-шахтар із галицького Червонограда, не говорючи вже про селянина. Проросійська ідеологія змушує кидатися в обійми зятятих класових ворогів і боротися проти представників братерських трудових класів, якщо в них виявиться бодай якась іскорка українськості. Це ж стосується і “лівішої від усіх лівих” вітренківської Партії Прогресивних соціалістів, для якої російський мільйонер-бандит Макс Бешений рідніший від будь-якого пролетаря-українця.

Маркс може відпочивати або перекинутися в труні. Партійний, класовий принцип відійшов в історичне минуле, поступившись принципу національно-культурному й етнічному. Більшовицьке та комуністичне вже давно стало не класовим, а національним. Справжні ортодоксальні марксистки можуть поплакати в рукав, бо вже немає кому в умовах новітнього дикого печерного капіталізму захищати інтереси пригноблених трударів. Історія висуває на перший план нові виклики – національно-культурні, й на наших теренах це відчутно, як ніде у світі. Останніми роками ми мріяли про класичне партійне структурування, тобто хотіли, щоб у нас було все, як і в людей: ліберальна ідеологія – ліберальною, лівоцентристська – лівоцентристською, ліва – лівою етс. Та, на жаль, цю класику доведеться відкласти на невизначене майбутнє, тобто до завершення етапу нашого державотворення, а наразі культурно-цивілізаційний розлам диктує нам свої правила в усіх сферах суспільного життя, й передусім у політиці.

Ілько Лемко

Янукович тлумить міністрів

Повернення влади Януковича ознаменувалося поверненням старих методів управління Прем'єр-міністра України. Як стверджують джерела у Секретаріаті Кабінету Міністрів України, Прем'єр-міністр Янукович відновив практику тілесних покарань у вищих органах державної влади.

Не секрет, що Віктор Янукович, відомий в колах блатної публіки як "Хам", виконавську дисципліну в своєму Уряді допомагав допомогати кулаків. Найвідомішою його жертвою був один з кращих менеджерів кучмівського призову Георгій Кірпа. У стоматологічній клініці на Зоологічній до цих пір переказують легенди про пацієнта Кірпу: ескулапи тоді поставили Кірпі два мости. Кажуть, тоді Кірпа отримав удар в пах ногою і два удари кулаком в обличчя. Цього було досить, щоб вибити кілька зубів – крихкими вони виявились у небіжчика.

Здавалося б, помаранчева революція не лише "обломала" В.Януковича, а й навчила. Дійсно, довгий час ми не чули про його рукоприкладство; більше того, прем'єр серйозно скоротив кількість матів на одне квадратне речення. Але...

Поінформоване джерело у Секретаріаті Кабміну повідомило, що тілесні покарання у Кабміні були відновлені. Повернення до старого у одного з найкомічніших прем'єрів незалежної України пов'язане з сумно відомим прийняттям Закону України "Про Кабінет міністрів України". Нагадаємо, що 12 січня 2007 року фракції Антикризисної коаліції в результаті змови з БЮТОм подолали вето на Закон про Кабмін. Хоча цей Закон особливо нічого не міняє, але "Регіони" торжествували – це була серйозна психологічна перемога. На radoшах антикризовими встигли "кинути" БЮТ, заявивши, що не обіцяли Юлі обмінювати Закон "Про Кабмін" на "Про опозицію". Але, як кажуть в Україні, не тіша, братку, з чужого випадку. Сталося так, що текст Закону, який надійшов на підпис Президентові з подоланим вето, відрізнявся від попередньої редакції Закону України "Про Кабінет Міністрів України", проголосованої 21 грудня 2006 року - йдеться про те, що п.4 ч.7 ст.23 Закону був виключений.

Посилаючись на Рішення Конституційного Суду від 7 липня 1998 року № 11-рп, Президент заявив, що прийнятий Закон є законом у новій редакції і на нього можна знову накладати вето; прийнятий 12 січня 2007 року Закон про Кабмін Президент відмовився підписувати. Не спішив підписувати і О.Мороз...

Ніхто досі не знає, чи був умисел у такі помилки, чи ні. Але ця помилка, допущена при прийнятті Закону України "Про Кабінет Міністрів України", дорого коштувала двом регіональним міністрам – міністру юстиції О.Лавриновичу та міністру Кабінету Міністрів України А.Толстоухову. Думаю, уважний спостерігач зауважив, що Закон про Кабмін був оприлюднений 2 лютого, а А.Толстоухов анонсував журналістам його публікацію ще 26 січня. Якби "в'язень замку Кабмін" сказав про це лише журналістам, це було б півбіди. Але аналогічний прогноз він зробив і Януковичу.

Одним словом, наступний після заяви понеділок два міністри будуть згадувати як чорний день. Спочатку, дісталось Лавриновичу. Він був викликаний на 8.00 на килим, але розмова була коротка – о 8.12 він вибів з кабінету і зразу ж пішов до машини; міністр юстиції навіть не одягнувся – пальто в гардеробі через годину отримував один з його помічників. За невідомими даними, Лавриновичу Янукович наніс удар

грудну клітку, а коли він впав – Прем'єр стукнув ногою в область нирки. Цей інцидент був однозначно пов'язаний з Законом про Кабмін, але чим персонально провинився Лавринович наразі невідомо – співбесідник з Секретаріату не зміг це прояснити. Щодо Толстоухова, то однозначно причина у

тому, що він пообіцяв публікацію, але слово не стримав. Ніби-то з Толстоуховим прем'єр взагалі не розмовляв, а зразу вдарив печінку. Доктор філософських наук Толстоухов, якщо вірити джерелу, зміг вийти з кабінету лише через хвилину 20. Як сумно жартує наш співрозмовник, єдиним позитивом помаранчевої революції є те, що Янукович тепер не б'є в перенісся, а лише по внутрішніх органах – синців не видно. Думаю, це належно оцінили і Лавринович і Толстоухов – на засідання Кабміну обидва міністри прийшли, як ні в чому не бувало...

Мені не шкода ні Лавриновича, ні Толстоухова. Але мені соромно, що у державі Прем'єр може собі дозволити розпускати руки. Тому, не дивлячись на політичні антипатії чи симпатії до міністрів, думаю, опозиційні політики мають підняти це питання на публічне обговорення. Бо нам ніколи не бачити Європи, якщо такі практики

будуть у вищому органі виконавчої влади...

Андрій Ліщинський

Україна топить вагони зерна у Чорному морі

Зарубіжні видання повідомили про серйозні проблеми із збутом українського зерна урожаю 2006 року. Про це написала навіть така серйозна фінансово-економічна газета як «The Financial Times»

Київ. Десятки тисяч тон зерна скидаються в Чорне море щодоби. Сільське господарство України, що останнім часом доволі швидко розвивалося, зазнало збитків у півмільярда доларів через сумнівний закон, що був прийнятий нібито для стримування цін на хліб.

"Ми годуємо [зерном] риб" – повідомляє телеканал УТ-1 у випуску новин. „Сотні тон пшениці псується, проростає, зазнає шкоди від комах... в той час як ми просимо закордон допомоги нашому сільському господарству”.

За оцінками експертів, в результаті нещодавно запроваджених квот на експорт зерна близько 300,000 тон зерна застряли в українських портах, ще півтори мільйони тон по всій країні чекають на увагу до себе. Уряд українського прем'єр міністра Віктора Януковича, орієнтованого на Росію, запровадив обмеження на експорт зерна в листопаді, посилаючись на необхідність захистити (продовження на наступній ст.)

(продовження з попередньої стор.) вітчизняний ринок зерна з огляду на невеликий врожай у 2006 році, що виявився на 10% меншим врожаєм 2005 року.

Запроваджені урядом експортні квоти торкнулися практично всі види зернових, знижуючи експорт в середньому на 40%. Україна має найбільші площі родючого чорнозему в світі. Вона є шостим за обсягами експорту експортером пшениці у світі, а також входить до групи ключових гравців на міжнародних ринках ячменя, кукурудзи та сорго.

Та, судячи по брязканню важкої техніки у чорноморських портах, це не надовго. Бульдозери та парові екскаватори в Одесі (портовому місті, через який Україна експортує найбільше зерна) тижнями працюють вдень і вночі, щоб звільнити приміщення від пшениці, яка зіпсувалася внаслідок тривалого – понад півроку – зберігання, для іншого зерна, що за цей час накопичилось в порту.

Як повідомляє УТ-1, інші порти, через які з України експортується зерно, також перевантажені нікому не потрібним зерном. Зернові сховища по всій країні переповнені. У грудні керівництво Укрзалізниці скаржилось, що знайти порожні вагони практично неможливо, сотні залізничних ешелонів простоюють на запасних коліях, не маючи можливості знайти порт для розвантаження.

В свою чергу, доведені до банкрутства агенти зернових трейдерів заявляють про руйнування їх бізнесу. “Сенс зернового бізнесу в тому, що все безперервно рухається; якщо цей потік спинити – зазнають шкоди наступні ланки ланцюга” – говорить Олег Станкевич, агент з Миколаєва, який спеціалізується на експорті пшениці. “Виплати за простій суден просто знищують наш бізнес”. Президент Української зернової асоціації Володимир Клименко повідомив що сільське господарство та транспортна галузь лише у грудні зазнали збитків на суму більш ніж 200 млн. доларів через простоювання вантажних суден та потягів, незапланованих зборів за зберігання, скидання гнилого зерна в затоки Чорного моря та простоя поховання його на звалищах. Втрати ще тривають – зазначає він.

Постраждали і українські споживачі, які, незважаючи на штучний надлишок пропозиції зерна в країні, у грудні 2006 були змушені сплачувати за хліб на 15% більше ніж 3 місяці до того. Такий самий стрибок цін очікується і в березні – повідомляє газета „Сьогодні”.

„Хто виграє від квот? Виробники борошна і виробів з нього – але аж ніяк не споживачі не споживачі” – такий уїдливі висновок робить Світовий банк. Представники уряду Януковича однак, вхопились за зброю. „Ми не бачимо причин для зміни квот” – повідомив Володимир Макуха, міністр економіки України, на прес-конференції у вівторок. „(Додатковий) експорт зерна не можливий, ми маємо захистити нашого споживача.”

В результаті цього виступу здійнялася буря міжнародної критики на адресу економічної політики України, нечувана ще після перемоги європейсько спрямованої Помаранчевої революції. Квоти можуть негативно вплинути на шанси України приєднатися до СОТ.ю Таке застереження у грудні оприлюднив Міжнародний валютний фонд. Впливові кредитні організації знову говорять про жахливу корупцію в стилі країни 3 світу оцінюючи провадження міжнародного бізнесу вищим керівництвом України. „Адміністрування системи квот досі надзвичайно непрозоре, надаючи, таким чином, всі можливості для процвітання корупції” – робить висновок Світовий банк. „Компанії, що можуть отримати квоти на експорт зерна мають можливість заробляти гроші.” „Ті люди, що мають квоти, чинять як справжні бандити” – погодився Сенкевич – „Ми всі маємо платити за те, щоб купка людей отримала прибуток” Штучно спровокований „зерновий” голод у 1933 році вбив від 6 до 10 мільйонів Українців. Політичні спекуляції з цінами на хліб та втручання держави в зерновий сектор – традиційна поведінка для влад колишніх радянських республік. *Stefan Korshak*

<http://www.maplepages.net/>

Президент України відомий своїми щорічними купаннями в ополонці на Водохреща. Цього року, щоправда, не купався. Але воду святив, як завжди.

В Україні воскресили партію Кушнарєва

Партія "Громадянська платформа" повідомила Міністерство юстиції про зміну назви на "Нова демократія". Партія "Громадянська платформа" була зареєстрована Мінюстом 14 березня 2005 року. За інформацією, поданою до Мінюсту, керівником партії є Давидова Людмила Іванівна. Як відомо, в Україні вже існувала партія "Нова демократія". Її створив у 2004 році покійний Євген Кушнарєв, але потім вона злилася з Партією регіонів. Після смерті Кушнарєва один з учасників фатального полювання – Дмитро Шенцев – розповів газеті "Сегодня", що Кушнарєв давно вже жив не з дружиною (хоч і не розлучався), а з коханою жінкою – депутатом минулого скликання Верховної Ради Людмилією Давидовою. Перед тим, як стати депутатом 49-річна Давидова була найближчим соратником, довіреною особою і особистим секретарем Кушнарєва.

Офіцери запасу - громадяни України ініціюють розпуск Верховної Ради

ЗВЕРНЕННЯ ДО ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НЕЗАЛЕЖНОЇ ПРОФСПІЛКИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ УКРАЇНИ

Події останніх 3 років в Україні призвели до різкого погіршення реального життєвого рівня пересічних громадян нашої держави, попри усі мажорні заяви у ЗМІ тих, хто сьогодні знаходиться при владі. При цьому люди втомилися від брехні як «помаранчевих» та «біло-блакитних» вождів (стосовно «бандитів, що сидітимуть у тюрмах» та «покращання нашого добробуту вже сьогодні») так і традиційно лівих - комуністів та соціалістів, які взяли «шлюб за розрахунком» з олігархічними кланами. Тобто усі вони без виключення йшли на вибори із брехливими гаслами. На їхні заклики до стабілізації (читай стабільного розкрадання держави), заявляємо – НАС НЕ ВЛАШТОВУЄ СТАБІЛЬНІСТЬ ЦВИНТАРЯ, куди вони, можновладці, заганяють переважну більшість народу України.

Ми, військові професіонали, які знаходяться сьогодні у запасі та відставці, неодноразово чуємо від людей – Чого ж Ви військові мовчите? Виступіть на наш захист, а ми Вас підтримаємо! А дійсно – ЧОМУ?

Офіцери, згадайте текст Присяги. Ми давали її на вірність саме Народу України. Так чи не прийшов час виконати Присягу – захистити свій народ від знуцання влади, більшість якого просто не переживе ще 4 роки її панування? А саме – ми вимагатимемо розпуску Верховної Ради України внаслідок обрання її на підставі брехливої передвиборчої агітації, а також систематичного порушення Законів та Конституції України при прийнятті нових законодавчих актів. Підтвердження цього звинувачення у перевищенні Верховною Радою владних повноважень, яке тягне за собою суттєво погіршення життєвого рівня громадян шляхом обмеження їхніх прав, можна знайти у більшості рішень Конституційного Суду України. Єдиного органу влади, який має право офіційного тлумачення Законів та Конституції України.

Згідно римського права, на якому базується юриспруденція практично усієї Європи, громадянин мав лише 4 ОБОВ'ЯЗКИ перед своєю державою:

1. ЗАХИЩАТИ СВОЮ КРАЇНУ ВІД ЗАГАРБНИКІВ;
2. СПЛАЧУВАТИ ПОДАТКИ;
3. ВИКОНУВАТИ ВИРОК СУДУ;
4. СКИНУТИ ВЛАДУ, ЯКЩО ВОНА ЗЛОЧИННА!

Відразу поясню йдеться не про насильницьке повалення існуючого в Україні конституційного ладу, а про реалізацію народом свого права на безпосередню владу в Україні, викладеного у ст.5 Конституції України.

Це звернення не лише до офіцерів запасу, а до усіх громадян України. Саме ГРОМАДЯН, а не до ЕЛЕКТОРАТУ, модного слова, яке використовують у своїх промовах політики, прикриваючи ним слово «бидло», що видно із їхніх подальших дій. Шлях, який обраний нами для досягнення мети (розпуск ВРУ) – піший без зброї похід до Києва, який планується почати 10 квітня цього року зі Сходу України (обумовлено виключно відстанню) з одночасним прибуттям до столиці учасників походу з інших регіонів України. Його здійснюватимуть невеликі агітаційні групи офіцерів запасу та усіх інших

бажаючих підтримати нашу акцію, з проведенням коротких мітингів для роз'яснення мети у населених пунктах, через які проляже наш шлях. Марш колон тих, хто йшов пішки, та тих, хто приєднається безпосередньо у столиці по Хрещатику з наступним цілодобовим пікетуванням ВРУ, Кабміну та адміністрації Президента до прийняття ними рішення про розпуск ВРУ та призначення позачергових виборів.

Одночасно у обласних центрах України перед адміністративними спорудами так само будуть встановлені цілодобові пікети у вигляді наметових містечок де збиратимуться підписи людей на підтримку наших вимог. Як звиклі до дисципліни люди, що очолюватимуть цю акцію, запевняємо Киян та мешканців інших міст України, що наметові містечка нашої довгострокової дислокації не перешкоджатимуть їхнім звичним маршрутам пересування, на них не будуть пошкоджені зелені і вони утримуватимуться у належному санітарному стані.

ВОДНОЧАС ЗАЯВЛЯЄМО, ЩО:

1. Це акція, хоча її ініціюють та очолюють військові, є акцією усіх громадян України, а не 2% населення, які є членами якоїсь із політичних партій. Тому ніякі партійні прапори та агітація за жодну з політичних партій під час походу та проведення наступних акцій – НЕПРИПУСТИМІ.

ЄДИНА СИМВОЛІКА ПОХОДУ - ДЕРЖАВНИЙ

ПРАПОР УКРАЇНИ.

2. Під час походу та наступних акцій буде введений «сухий закон» та жорстка дисципліна, щоб запобігти різного роду провокаціям. Тому тих, хто не в силах себе контролювати просимо підтримати нас лише своїми підписами у місцях їхніх зборів.

3. Невелика кількість безпосередніх учасників самого походу, та час його проведення (навесні) обумовлена обмеженістю коштів. Ми проводимо цю акцію за кошти надані громадянами України цільовим призначенням, які не можуть іншим чином безпосередньо прийняти участь у нашій акції, але повністю її підтримують.

4. Ніяких коштів іноземних держав, олігархічних кланів, політичних партій та одіозних політиків у фінансуванні цієї акції НЕ БУДЕ. Єдиним джерелом фінансування, а тому і єдиним її замовником є – ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ. Повний звіт про надходження та використання коштів буде оприлюднений нами у ЗМІ. Тих хто має намір заробити на проведенні акції просимо не турбуватися. Участь у акції здійснюватиметься виключно на громадських засадах. Відповідальним за проведення акції є перший заступник голови Незалежної профспілки військовослужбовців України - Владислав Федорович Литвиненко офіцер запасу, учасник бойових дій в Афганістані. З усіма пропозиціями та заявками на безпосередню участь у акції прошу звертатися за адресою:

61200 м. Харків, майдан Конституції 1, пд. 7, к. 76-25
e-mail: npvu-vlad@ukr.net, тел./факс: (8-057) 730-04-42

Владислав Литвиненко

Пісенний зорепад

“На крилах пісні”, “Пісенний зорепад”, “Тисяча скрипок” – під такими гарними назвами видавалися в Україні авторські збірки пісень для дітей та молоді талановитого, працюючого і невсипущого поета й композитора Анатолія Житкевича, який живе і працює під сучасну пору в Торонто.

Анатолій Житкевич – один з тих теперішніх поселенців так званої четвертої хвилі, який, заробляючи тут на “хліб наш щоденний”, не забуває про свою рідну Батьківщину й наполегливо працює для відродження і розвитку музичної культури в Україні та діаспорі.

Писати в обставинах нелегкого емігрантського життя поезії й музику до них та ще й видавати збірки за свої зароблені в Канаді гроші може тільки відданий серцем і душею український патріот. А митцеві уже й немало літ, бо народився він у 1940 році на Вінниччині, вищу освіту здобув у Педінституті імені Івана Франка в Дрогобичі, після закінчення якого близько тридцяти років працював викладачем музики спочатку в Кам'янці-Подільському, а потім у Тернопільському педагогічних вузах та школах Тернополя.

І не думав, і не гадав, а примхлива доля різко змінила шлях. За сімейними обставинами митцеві довелося виїхати до Канади. Від літа 1998 року він разом з сім'єю живе і працює в Торонто.

Можливо, хтось скаже, що нехай працює на здоров'я. Так воно і є. Але ця людина думає не лише про себе, а й про інших. Він творить, і творить досить продуктивно. Так, за ці вісім років емігрантського життя у Канаді він написав понад три сотні пісень для дітей та молоді. Їх співають як діти України, так і наші з вами діти та онуки тут, у Канаді, і зокрема у Торонто.

Як шкода, що тепер пішла мода не називати авторів слів та музики пісні, а то б це ім'я було нами почуте не один раз, бо в кожній із шкіл з українською мовою навчання відомі його пісні: “Музика землі”, “Семеро гномів”, “Перестук”, “Різдво”, “Радійте всі!”, “Доброта Миколая” і досить популярна “Дорога до Бога” із сердечними словами:

– Розкажи, матусю, мені все про Бога.

Де бере початок до Нього дорога?

– Від серденька, любий, від серденька, сину,

Проклади від серця до Бога стежину.

Моя розповідь про цю людину сьогодні не є випадковою. Річ у тому, що нещодавно вийшла у світ у тернопільському видавництві “Підручники і посібники” нова збірка Анатолія Житкевича “Я серце в пісню переллю”. Отже, з'явилося ще п'ятдесят нових пісень для дітей та молоді, які, я вірю, знайдуть своїх пошанувальників і виконавців. Бо не можуть залишити байдужими ось хоч би такі стрічки:

І скільки б мені ще не жити,

Веселу й до болю сумну,

Я буду довіку любити,

Бо маю тебе одну.

Моя Україно, моя Батьківщино,

Маю тебе одну.

Або:

Кирилівка, Кирилівка,

Аж в грудях запекло.

Кирилівка, Кирилівка –

Шевченкове село.

Від гомону до клекоту

Зростає горда суть,

Що всі дороги Всесвіту

В Кирилівку ведуть.

Я впевнена, що у новій збірці Анатолія Житкевича ви знайдете чимало цікавих пісень. Одні лише назви їх говорять багато, а це: “Усі ми діти Бога”, “Срібний передзвін”, “Дороги вчать життя”, “Якби я був гетьманом”, “Манлива радість чужини”, “Слід Божої матері”, “Мамо, весна над садом” та інші.

Я не стала б просто хвалити колегу по перу, якби не знала, якою популярністю користуються його пісні в Україні, бо, крім того, що близько десяти з них входять до шкільних програм та підручників, затверджених Міністерством освіти і науки України, їх ще й часто виконують на міжнародних конкурсах дитячої пісні і навіть у всесвітньовідомому Голлівуді.

А чому б і не виконувати, коли пісні пана Анатолія цікаві за змістом, а також мелодійні, ритмічні, захоплюючі. Їх люблять співати діти і з задоволенням слухають дорослі. Вони прості і правдиві. Досить ознайомитися зі змістом пісні “Чому не я упав з коня?”, в якій відображено правдиві історичні події, які розгорталися в різні часи в Україні. Прочитаймо ж декілька стрічок:

Болить душа моя щодня,

Болить, немов поранена.

Чому не я упав з коня

Від шаблі бусурманина?

Чому, чому під Хотином

В ту пору грізну, люту

Не в мене вцілила стріла,

Лиха стріла з отрутою?

Це сторінки історії нашої Батьківщини. У 1621 році під Хотином у битві з бусурманами було поранено стрілою з отрутою одного з найславніших гетьманів України Петра Сагайдачного.

Скажу відверто, що так ґрунтовно відобразити важливі історичні події в пісні – справа не з легких.

Хотілось би, щоб такі збірки, як “Я серце в пісню переллю”, були в бібліотеці кожної школи, і не тільки в Україні, але й у школах українознавства там, де живуть розсіяні по всьому світі мільйони українців.

Випереджаю події, але знаю, що в пана Анатолія вже є готова до друку наступна збірка пісень під назвою “Дві стежини”, де митець зібрав пісні про церкву і школу. Тому й така назва. А ось і слова першої з них:

В синім небі ключі журавлині,

Не летіли, а наче пливли.

Й пригадалися мені ті стежини,

Що до церкви й до школи вели.

Стежини, мої дві стежини,

Що до церкви й до школи вели.

Надіюсь, що митець зуміє, як це він робить постійно, за два наступні роки заробити кошти на її видрукування. В одній із своїх збірок пісень Анатолій Житкевич пише, що обрав собі пару по любові, і цією любов'ю є для нього пісня, бо пісня – це цілюща вода для душі і серця. І слава Богу, що твориться, бо, як зізнається сам поет, – пісень ніколи не буде багато.

Хто бажав би набути ці, видані у прекрасному мистецькому оформленні збірки пісень, може звернутися до автора на адресу:

Anatoliy Zhytkevych
500 Scarlett Rd., Apt. 909
Toronto, Ontario, M9P 2S1
Tel. 416-614-7176

P.S. За тиждень до Нового року Анатолія Житкевича прийняли в Національну спілку письменників України. Тож нехай Вам твориться від душі і серця!

Стефанія Гурко, Торонто

Грайтеся, люди – бо нас не буде!

Зменшення народжуваності в Україні почалося ще в 1952 році. Однак до кінця 80-х рівень народжуваності забезпечував хоча й невисокий, але приріст загальної чисельності населення. За роки незалежності ситуація з народжуваністю погіршилася майже вдвічі. Максимальна чисельність жителів України у 1992 році – 52,2 мільйони, а станом на 1 листопада 2006 року в країні залишилося 46,7 мільйонів.

Подібні демографічні тенденції спостерігаються впродовж останніх 2-3 десятиліть практично в усіх державах Європи, а також у Росії й у Японії. У США наразі ситуація стабільна, але це результат, насамперед, міграції та досі високої народжуваності серед вихідців з Азії, а особливо – з Латинської Америки. Частина ж білих у США неухильно знижується.

Більшість сучасних молодих чоловіків і жінок воліють мати в родині не більше одного-двох дітей. Але частина жінок не має дітей взагалі, тому що вони не заміжні. А значна кількість подружніх пар не мають потомства з причини безпліддя чоловіка чи дружини – в Україні у 2006 році нараховувалося 870 тисяч таких пар. Тому на одну жінку припадає по 1,2 дитини в Україні та Росії, і по 1,2-1,5 у багатьох європейських країнах.

Проте, починаючи з 2002 року, в Україні відбувається невелике збільшення народжуваності. Однак, на думку завідувачки відділенням демографічної економіки Інституту демографії НАНУ Валентини Стещенко, незначне підвищення зовсім не пов'язане з тим, що українки вирішили народжувати більше дітей. На статистичний ріст вплинули два фактори.

По-перше, у зв'язку з поліпшенням за останні 5 років життя українців "ті, хто не народив перших дітей у 90-х, почали народжувати у 2000-х роках". По-друге, у 1983-1987 роки в Україні відбувся стрибок народжуваності, і дівчата, що народилися тоді, досягли до 2003 року свого дітородного віку (20-25 років). За кілька років цей дітородний "резерв" буде вичерпано. Починаючи з 2010 року має відбуватися істотне зменшення кількості новонароджених у зв'язку з тим, що дітородний вік вступають жінки, що народилися на початку минулого століття. Найближча перспектива, на думку фахівців Інституту демографії, така: до 2050 року в Україні залишиться 35 млн. жителів.

Наостанок – про не дуже далекі демографічні перспективи. Якщо після 2050 року в Україні збережеться показник народжуваності жінок у 1,2 дитини (а передумов для змін немає), кожне покоління дітей буде менше за покоління батьків у 1,6-1,7 разів. Четверте покоління – приблизно за 100 років – скоротиться більше ніж у 7 разів. У середині наступного століття в Україні залишиться 4,5 млн. жителів. Ще за сто років – близько 600 тисяч.

Уявляєте, у Києві проживає 50 тисяч чоловік, у Донецьку, Львові, Дніпропетровську, Харкові, Одесі – по 20 тисяч, велика кількість менших міст – безлюдні.

Юрій Глухов

Пеніна увіковічли в церкві

На одній із незакінчених фресок у храмі Пресвятої Богородиці в містечку Аксуполі на півночі Греції з'явилося зображення вождя Жовтневої революції Владіміра Леніна. Як повідомляє РІА "Новости" з посиланням на грецькі телеканали, на фресці той стриже бороду святителю Луці. Ця сценка символізує переслідування Церкви з боку більшовиків. Російський архієпископ Лука Войно-Ясенецький (1877-1961), священнослужитель, сповідувач, відомий хірург і теоретик медицини, є одним із шанованих святих у сучасній Греції. Окрім Леніна, на фресках у храмі зображено учасників Іхетуанського повстання в Китаї (1900), котрі вбивають православних співгромадян.

Автор фресок Костас Вафіадіс наполягає, що такі зображення допустимі, якщо вони є частиною сюжетів, які показують страждання святих мучеників і сповідувачів. "Церква не забороняє самовираження", – вважає настоятель церкви отець Дорофій.

Утім правлячий архієрей митрополит Спиридон, якому підпорядкований храм, уже висловив своє неприйняття такого самовираження. Митрополит заявив про намір притягти церковнослужителів, які провинилися, до відповідальності. "Профанацією" назвав сюжети церковного розпису й місцевий представник світської влади, номарх (губернатор) Салонік Панайотіс Псомадіс. До його думки долучилися й інші грецькі богослови та громадські діячі.

Христос, Богоматір і святі – не єдині персонажі, яких упродовж багатовікової історії церковного живопису зображали на фресках, мозаїках та іконах. Так, щоразу іконописці малювали не тільки мучеників, а й тих, хто був винен у їхній смерті.

Непоодинокі в церковному живописі й зображення історичних діячів – римських і візантійських імператорів, православних і язичницьких монархів, часом й античних філософів та інших персонажів – і позитивних, і негативних із погляду церковного переказу та ставлення вірних

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрোগрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора
та субота з 8:00 до 9:00 ранку

Віктор Федорович в деякому сенсі визначний: пієроку у кріслі прем'єра – це вам не жарт. Хоча саме жартами, до того ж з відверто "прем'єрським ухилом" непогано поповнився арсенал українців за останні шість місяців.

Серпень 2006 - Є така народна прикмета: Янукович стає прем'єр-міністром України за два роки до революції.

Вересень 2006 - Після тривалих консультацій були визначені 3 стратегічні цілі в діяльності уряду Януковича:

1. Максимально обпаскудити попередників.
2. Максимально надавати обіцянок.
3. Встигти вчасно "зліняти".

Жовтень 2006 - "Наша задача - відбити руки тим, хто тягнеться до бюджетних грошей", - сказав Янукович. Бідні Азаров і Ахметов – їм уже замовили титанові протези!

Листопад 2006 - 1-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується програмі президента Ющенка!

2-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується указам президента Ющенка!

3-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується, чому прізвище президента - Ющенко!

Грудень 2006 – Куме! А чого це Янукович перед поїздкою в Америку поїхав у Москву?

– Так тут йому пишуть, що потрібно сказати, а в Москві – яким тоном, жестами і мімікою.

Вчора стало відомо, що проект бюджету України на 2007 рік зберігався в комп'ютері Азарова у папці "приколи".

- Як це прем'єр вмовив президента підписати бюджет?
- А він пообіцяв Ющенку дістати дефіцитні запчастини для його мотоцикла.

Січень 2007 - Після того, як Янукович прибув на Всесвітній економічний форум у Давос, він всю ніч промучився в готелі через голосну музику. Виявляється, це Яценюк оселився в сусідньому номері й до ранку крутив ішоу під назвою "Разом нас багато, нас не подолати".

Ющенко каже Януковичу:
-Я вимагаю звільнити Рудьковського!
-Я не можу.
-Чому?
-Він працює міністром як приватна особа.

Лютий 2007 - У видавництві "Весела думка" вийшло повне зібрання творів Достоевського у перекладі Януковича. Кажуть, що людина живе в народній пам'яті стільки, скільки живі анекдоти про неї.

Тож є всі шанси, що Віктор Федорович як однодумець Достоевського у тому, що "завжди перемагає краса", та ще й з його любов'ю до великої російської поетеси Анни Ахматової житиме в народній пам'яті ще довгенько.

І кінці у воду. Як в Атлантиді

Слухав якось Ірину Білик. "Може, дам, може, ні, – співає. – Може, дам..." Невизначеність, непевність. Як обгризені нинішні функції Президента. Чисто тобі принц Гамлет. Данія. А ми ж в Україні. Прислухався до ще однієї співачки дівки. "Штопор", як каже слюсар Гайдук, маючи вранці проблеми з головою. Ні для душі, ні для тіла. А були ж пісні зрозумілі та прозорі, як гомін народної душі: "Ишов раз відважний гайовий до лісу в темну ніч..."

Сидиш, насолоджуєшся. А який підтекст між рядками! Чого це той гайовий проти ночі попхався в нетрі? Ловити браконьєрів? Хтось "настукав", що стріляти диків приїхали нардепи з антикризової коаліції? Але щоб їх ловити, потрібна ухвала Конституційного Суду. Отого, що збирається раз у непарні роки. Насправді ж гайовий ішов на нелегальний лісоповал. Бригада лісорубів надіслала нарочного повідомити, що вантажні роботи завершено, ділову деревину час відправляти куди слід.

До речі, для ясності. В паперах писали: реалізація відходів на дрова. Різниця в цінах йшла, зрозуміло, лісничому та його керівництву. Зрештою, це не секрет. Особливо добре знають його "лиси" Карпати й нинішні філантропи, які жертвують по десятці на храми. А лісоруби одержували на горілку за надурочні. Й усі щасливі.

До слова, нехай вас не збиває з пантелику пісенний рядочок: "За ним дівчина горда йшла, і гарна була, як ружа". І не довіряйте тому, що "він її за ручку взяв, до серця пригортав". По-перше, що це за горда й таке інше "ружа", яка поночі волочиться за гайовим? По-друге, навіть якби котра й мала таке збочення, то навіщо їй у темряві – в око плюнь! – було йти вглиб лісу? Щоб помилуватися з жонатим розпусником, достатньо було й альтанки на узліссі.

А далі картину подано в розрахунок на слідство: "Назустріч їм серна бігла стежкою погід ліс..." І що ж робить посадова особа, яка перед електоратом відповідає за збереження та примноження фауни? "Він вимірив і вистрілив, і прямо в груди її вцілів!"

І то не серни, бо її взагалі не було. Та й темрява гаспидна. Він влучив у "гарну ружу", яка пленталася за лісничим ззаду. Тільки жовторотий випускник юрфаку або заматерілий хабарник із прокуратури може прийняти версію нещасного випадку. Мовляв, мисливець фатально вистрілив на шерхт. Локшина на вуха. Кожен, причетний до служби в лісі, знає: постріл на звук – це тюрма.

Зрозуміло, що "відважний гайовий" убив жінку при здоровому розумі й попередньо обміркувавши свої дії. Дехто з незалежних фахівців схильний вважати, що "ружа" шантажувала лісничого стосовно злочинного вирубування деревини. Вимагала, щоб він кинув дружину з трьома дітками й узяв шлюб із нею. Не на того натрапила шльондра! Міцна сім'я – міцна держава! Це не парканне передвиборне гасло, а сама суть вихованого патріота. Щоправда, він міг відкупитись, а не вбивати – машиною-другою кругляку, кроквами на нову стайню чи замовити на тартаку паркет для хати.

Шкода, звісно, що "ніч така чудова, а він її убив". До речі, в пісенному звіті про мордерство, що його склав по гарячих слідах поет-опер, ідеться і про свідків. Слідство не звернуло на це належної уваги, а дарма. Пам'ятаєте: "І бачив все це соловей в лузі на калині. Він бачив, лиш не говорив". Принаймні хоча б з'ясували, чи в селі часом немає чоловіка на прізвище Соловей. А те, що він не говорив, так це, як мовиться, і коню понятно. А ви патякали б, якби вам у скроню – або стосик грошей, або дубельтівку з жаканами?!

Можна припустити, що невдовзі соловей кудись перелетить із цих місць. А в жовтій пресі повідомлять: так, мовляв, і так, солов'ї відлетіли. Їм, бачте, пора.

І гайовому пора. Він вступив у завзяту партію, субсидує гаряче слово правди її речників. Готується в нардепи, щоб звалити на свої в'язи тягар недоторканності. Це на той випадок, якщо комусь спаде залучити у свідки солов'я та переглянути справу. І кінці у воду. Як в Атлантиді.

Володимир Пальцун

Розмова з мистецтвознавцем та культурологом, професором Дмитром Горбачовим не передбачала у зв'язку з постаттю Тараса Шевченка «датського» ракурсу. Хоча і діалог майже збігся з днями пам'яті поета, і сам Дмитро Омелянович - давній дослідник життєтворчості Тараса Григоровича. Запитань майже не було - вони в цьому випадку зайві. «Ви мене зупиняйте, бо я сорок років вивчаю Шевченка і сорок років можу про нього розповісти - без кінця...» Власне, «зупиняти» мистецтвознавця не дуже й хотілося: в інтерв'ю пан Горбачов розмірковував про футуристичні передбачення у творчості поета; про його непрості стосунки з народниками; про формування в російськомовному середовищі; а також про сьогоденне, часто примітивне, трактування творчості Шевченка...

«Модерністи ХХ століття шанували Шевченка як свого попередника»

- Я для себе Шевченка «відкрив» випадково. У школі прочитав не уважно, як то завжди буває. Нам завчено сказали, що він «любив-народ-ненавидів-панів». А для нашого покоління це вже було не актуально: любив - і на здоров'ячко...

Потім, коли я почав працювати в музеї, мені замовили статтю до ювілею Шевченка для журналу «Життя і праця» на тему «Шевченко - художник» (на той час я вже і лекції на цю тему читав, і екскурсії водив). Ну, думаю, давай-но я прочитаю «Кобзаря», а що як знайду там якісь цікаві «зачіпки» для своєї статті. І ось тоді - а мені вже було двадцять три чи, може, й більше років - я вперше - по-справжньому! - почав читати Шевченка. На той час я дуже захоплювався авангардистською літературою ХХ століття. І ось я читаю й відкриваю для себе те, на що ніколи не звертав уваги. І помічаю, як багато у Шевченка спільного з Бурлюком, з Маяковським, Паблом Нерудю. І ні в кого з поетів ХІХ століття, крім, можливо, Бодлера та Рембо, я не бачив таких ознак, що випереджають свій час,- тільки у Шевченка. Я вражений. А потім з'ясувалося, що так само свого часу, коли уважно читали Шевченка, були вражені російські й українські футуристи.

- Чим, наприклад?

- Фонетико у його поезії. У нього в багатьох творах магія звуків іноді важливіша за зміст. Саме так вважали і футуристи. У деяких творах Шевченко вдається до дадаїзму (це вживання в поезії канцеляризмів, цитування документів). Цей прийом

згодом застосовували саме футуристи - в ХІХ столітті цим майже ніхто не займався. А Шевченко у своїх творах цитує: в «Сретику» папську буллу, у вірші «Холодний Яр» - науковий трактат історика А.Скальковського, з яким він не погоджується. Той пише: «Гайдамаки не воины - Разбойники, воры. Пятно в нашей истории...» Шевченко у відповідь скипає: «Брешеш, людоморе! За святу правду-волю Разбойник не стане (...)» Жорстокості тоді, звичайно, не бракувало, але для Шевченка це була насамперед ідейна боротьба. Таке цитування - безперечно, модерністичний прийом. Футуристи - Хлібніков, Маяковський, Бурлюк, Кручоних і Гнідов - дуже шанували Шевченка як свого попередника, єдиного з усіх слов'янських поетів. Із західних своїми попередниками вони вважали Бодлера, Рембо. Вони казали - нас не стимулюють ні Достоевський, ні Пушкін. (Пам'ятаєте їхній лозунг - «Сбросим Пушкина с парохода современности!»)? Не тому, що не визнавали, а тому, що не резонувало.) Гнідов написав колись у відповідь на рядок Шевченка «І гич не до речі»: «Коли за гич

ІЩЕ РАЗ ПРО ШЕВЧЕНКА

будин цікавче Тарас Шерченко будяче славче». Нісенітниця, але яка фонетика!

- Ваші дослідження опубліковані?

- Я написав розлогу статтю «Авангард і Шевченко» для Шевченківської енциклопедії. Півроку над нею працював - для мене це була справжня насолода. Але, на жаль, стаття не ввійшла до енциклопедії - як я згодом дізнався, шевченкознавці-укладачі енциклопедії були нею невдоволені.

Одна пані сказала: я, мовляв, сорок років займаюся Шевченком і такого не допущу. А чому комусь іншому, хто теж, до речі, сорок років «займається Шевченком», не дати висловитися? Адже різні погляди - це цікаво. *(прод. всередині)*

продовження з першої ст.

- Чому, на вашу думку, Україна на 16-му році незалежності майже не змінила свого ставлення до постаті Шевченка?

- Мабуть, не досили. Деякі шевченкознавці кажуть: ми боїмося виводити Шевченка на тло світової культури, а що як там він потьмяніє? Так воно справді буває, коли місцевого рівня генії стають менш помітними у світовому масштабі. Це коли наша улюблена дворова команда раптом поїхала на чемпіонат світу. Але Шевченко легко витримує таке «випробування світовим масштабом» - і як поет, і як прозаїк. Навіть більше: світове тло для нього вигідне, бо на ньому Шевченко стає особливо виразним - як поет, як майстер так званої інвективи, тобто оскарження і плачів. Тут він іде від Біблії, від Псалмів Давидових, і тут із ним ніхто не може зрівнятися. І в цьому дуже виразно проявляється його пророчий дар.

«Порівнював себе з Діогеном і Робінзоном, бо сам опинився поза соціумом»

- У «Шевченковому міфі України» Оксана Забужко активно розвиває міф про «доморощеність» генія Шевченка.

- Шевченко був блискуче освіченою і феноменально ерудованою людиною. Імператорська Академія мистецтв, Імпера-торсь-ка бібліотека (тепер Салтикова-Щедрина) - яка вже тут «доморощеність»!..

У повісті «Художник», яку він писав - зауважте! - на засланні,

де не мав доступу до енциклопедій Шевченко згадує - з подробицями і з точним глибоким аналізом творчості - десятки оєвропейських художників!

Крім того, він подає безліч цікавих фактів, що свідчать про глибокі і ґрунтовні знання з різних галузей. Наприклад, про Астрахань він написав: «перевалочний хлібний пункт, волжский Новый Орлеан». Читаючи в Гарвардському університеті лекцію про Шевченка, я запитав у присутнього там зібрання інтелектуалів, що таке Новий Орлеан у XIX столітті. Ніхто не згадав, що це був хлібний перевалочний пункт. А в Росії тоді про це взагалі мало хто знав. Я також запитав у Гарварді, чи знає хтось, звідкіля, з якого краю у римський Колізей привозили пісок? Ніхто не знає. А Шевченко знав - він писав у «Неофітах» про лідійський пісок. А «чи діждемося Вашингтона з новим і праведним законом?» Для того, щоб це написати, треба було добре знати світову історію. Явища української і російської реальності він трактував у світовому контексті. Про Сеньку Разіна написав - «волзький барон». Як історик я розумію, яка це блискуча і точна класифікація!

Шевченко, до речі, був витонченим поціновувачем опери. Він писав, що любить навіть той момент, коли оркестр настроює інструменти перед виставою, бо це йому нагадує море. У музикантів це називається «дурдом», а ось він любив слухати навіть ці дисонанси.

Для Шевченка культура, поряд із релігією, була психологічним порятунком. Він вважав, що тільки естетичне начало, тільки культура може стати врятуванням для людини. Тому, до речі, Шевченко не сприйняв народників, які тоді саме набували популярності. Народники вважали, що естетика вигадана аристократами, а народу - не до «красивостей». Хоча практика свідчить про протилежне - у селянському мистецтві така приголомшлива естетична система, що розуміння законів гармонії слід починати саме з неї. Коли я вперше зайшов у селянську хату, то збагнув: за зовнішньою простотою стоять

велика система і велика традиція - все доцільно, все естетично: там лава, там - покуть, стіл... Я не розумів цього, але відчував. Те, що тепер вважається сільським несмаком, насправді в село привнесене містом, де несмаку набагато більше.

Отож народники вважали, що, мовляв, треба переживати за народ, а не «споживати» прекрасне. Шевченко ж, навпаки, вважав, що для людини, яка в біді, таке ставлення згубне, бо тільки сприйняття прекрасного може врівноважити психіку.

Коли він перебував на засланні, то рятувався релігією і культурою: «Блукав собі, молився Богу І згадував літа лихії, Погані, давнії літа, Тойді повісили Христа, Йї тепер не втік би син Марії!» У тяжкій хвилині подумки звертався туди, де немає місяця рефлексіям і депресії.

У Шевченка є унікальна серія малюнків під дуже вдалою назвою - «Сюїта самотності» - із зображеннями самотників Діогена, Робінзона Крузо та інших. І, обмірковуючи їхнє становище, він порівнює себе з ними, бо теж опинився поза соціумом. Але ж ті вижили! І навіть мали від самотності певні переваги: могли читати досхочу й віддаватися процесові споглядання світу.

«Народники зробили з Шевченка «плаксивого стариганя»

- А образ Шевченка - похмурого пророка - вперше був нав'язаний народниками?

- Народники, за висловом українських футуристів, які Шевченка дуже поважали, зробили з нього, людини блискуче освіченої й іронічної, «плаксивого стариганя». А він не був ані плаксивим, ані стариганем, оскільки, по-перше, це не плаксивість - це плачі, рівня пророка Єремії, а по-друге, він був митцем далеко не тільки трагічного світосприйняття, бо як кобзар мусив уміти і засмутити, і розвеселити, що й робив бездоганно! По житті був блискуче дотепним, миттєво реагував у ситуаціях, коли можна було зіронізувати. Наприклад, під час заслання трапився такий показовий випадок: дружина котрогось із офіцерів, кокетуючи з Шевченком, сказала до нього: «Тарас Григорьевич, в вас трудно було бы влюбиться!..» На що Шевченко одразу зімпровізував: «Дунул ветер по сильней -

полюбился ей Авдей, дунет ветер еще раз - и полюбится Тарас!» - натякаючи на легковажність і непостійність як почуттів, так і жіночої природи. В експедиції він відростив бороду, бо там не було умов для регулярного гоління. Хтось йому сказав, що він став схожий на старообрядця. І Шевченко почав підігрувати цьому образу - поводився відповідно, говорив як старообрядець, адже блискуче знав старослов'янську. Усі сміялися. В його поезії, в його щоденнику (який він, до речі, назвав не «дневник» по-російськи, і не «діаріуш» українською, а «журнал» - на французький манер) дуже багато іронії.

Одного разу, коли Шевченко після заслання приїхав до Петербурга, його запросила на гостину княгиня Толстая, яка опікувалася Тарасом Григоровичем. І ось Тарас Григорович описує, як прийшов туди з Семеном Гулаком-Артемовським, «и во время обеда произносились либеральные речи в честь моего невольного долготерпения. Я был польщен тем, как обо мне говорили. Семен [Гулак-Артемовский] заметил, что все аристократы, собравшиеся за столом, были худы, зелены, тощи,

криме нещасного изгнанника, то єсть мене». Який уже тут «плаксивий старигань»! Блискуче іронічна, витончена людина.

- Оце стереотипне сприйняття Шевченка як співця, котрий «любив народ і ненавидів панів», що широко побутує ще й сьогодні, - дуже однобоке. Шевченко, до речі, мав слугу і, до певної міри, сам був паном: адже, коли йому присвоїли звання академіка гравюри, він автоматично ставав дворянином,

Хата Шевченка

просто формальностей оформити не встигли - Шевченко пішов із життя. До речі, він сам писав: «Якщо по правді вам сказати, то дуже вже мені й самому набридли тії мужики, та паничі, та покритки, - хотілося б зогнати оскому на коронованих глвах...» Звичайно, він має на увазі своїх персонажів, але йдеться про те, наскільки широко сам поет сприймає реальність, не зациклюючись навіть на речах, які у його світогляді посідають важливе місце.

- У цих рядках відчувається самоіронія...

Масток Енгельгарта

дуже категорична: «Не може бути!»), адже Шевченко - народолюбець, цей штамп і досі непохитний.

- Але ж хіба шевченкознавці не бачили раніше цього тексту?

- А цей текст, за Фрейдом, витісняється свідомістю, яка відмовляється сприймати парадоксальність поета. Сьогодні він каже: «Чорніші чорної землі блукають люди...», а завтра - «І світ Божий як Великдень. І люди як люди...» Як для будь-якої творчої людини, для Шевченка світ мінливий, до того ж він був психологом рівня Достоевського.

Ми самі компрометуємо Шевченка тим, що так примітивно його трактуємо.

Одного разу чув інтерв'ю по телебаченні однієї пані-шевиченкознавця. Молодий журналіст її запитав: «Чи можете ви сказати щось нове про Шевченка?» - маючи на увазі якесь нове прочитання життя та творчості. На це пані відповіла: «Так. Шевченко любив Україну». Свіжо, нічого сказати!..

Шевченко Україну не просто любив - він її глибоко знав і багато вивчав, зокрема як етнограф і мистецтвознавець.

До речі, Шевченко, чи не єдиний у XIX столітті, писав про архітектуру як про щось живе. Одного разу він написав про зразок допетрівської російської архітектури (він як слов'янофіл любив саме допетрівську епоху), а саме про п'ятибанну церкву, - що церковні бані «підносяться вгору і славлять Творця». В

іншому місці пише про церкву в Переяславі, збудовану Мазепою (вона, до речі, й досі там стоїть): «Полувизантийщина, полурококо». А церква ця саме у переддень рококо і будувалася. Цей стиль на той час ще остаточно не сформувався і в архітектурі церкви ледве вгадувався. Шевченко ж це не тільки бачить, а й формулює. Ось за що його треба славити. Його, звичайно, славлять, але...

- ...якось не так...

- Знаєте, мій онук, коли ще був зовсім малим, повсюди бачив пам'ятники Шевченку і зробив для себе висновок, що будь-який пам'ятник - це пам'ятник Шевченкові. Бачимо пам'ятник Хмельницькому, запитую його: «Хто це?» - «Шевченко». Бачимо пам'ятник Леніну. «Хто це?» - «Шевченко». На вулиці Лесі Українки стоїть її пам'ятник. Запитую: «А це хто?» - «Шевченко». Кажу: «Та як же може бути Шевченко, коли це жінка!..»

«Інтелектуально він формувався у російськомовному культурному середовищі»

- Якби образ Шевченка не «стерилизували» для цілих поколінь, то не виливалося б тепер на його голову стільки бруду.

- Безумовно. А потім пишуть, мовляв, що це у Шевченка за патології: мати душить дитину, батько гвалтує дочку чи вбиває синів? Може, у нього у самого патологія? Для того, щоб глибоко розуміти поета, треба брати до уваги тодішній культурний контекст. У літературознавстві є таке поняття, як категорії романтичної культури. Романтики жажнулися, коли побачили, на що здатна людина. Раніше ж про людину говорили - «человек добр». І Шевченко пише: «Де ж ті люде, де ж ті добрі, Що серце збиралось з ними жити, їх любити? Пропали, пропали!» Гітлер спалив у печах шість мільйонів, Сталін упродовж кількох місяців тільки самих українців замордував кілька мільйонів. Це ж у голову не вкладається! Романтична культура описувала крайні випадки людського звиродніння, подекуди штучно гіперболізуючи. Але найсильніше це саме у Шевченка:

Стоїть кутя на покуті,

А в запічку діти.

Наплодила, наводила,

Та нема де діти:

Чи то потопити?

Чи то подушити?

Чи жидові на кров продать,

А гроші пропити?

- Для того, щоб цей біль уповні передати, романтики його абсолютизують.

- Саме так. І особливо рельєфно це звучить на тлі запевнень, що «человек добр». Можливо, цих жахів у XIX столітті й не було аж так багато, але їх свідомо посилюють. Коли прийшли татаро-монголи, літописець написав - «мільйон народу прийшло», хоча насправді прийшло чотири тисячі, які просто все спопелили.

- Шевченко ж був значною мірою російськомовним?

- Так - і в побуті, і в творчості, зокрема прозовій. Та й не дивно, адже інтелектуально він *(продовження на наступній стр.)*

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стор.) формувався у російськомовному культурному середовищі Петербурга. Втім, це жодною мірою не применшує його значення як українського генія. Для України Шевченко - спасіння. Ніколи українець не забуде своєї мови, якщо читатиме «Кобзар», бо це кладезь ідей і неймовірної сили виплеск сутнісних для українця переживань, що - найголовніше. А яка проза у Шевченка!.. Але в нас нею нехтують, бо російськомовна - «невдобо якось». А росіяни, своєю чергою, кажуть: ну, це ж ваше - ми не втручаємося. В результаті Шевченко - «безхозний».

- А чіткої межі між росіянами та українцями Шевченко не проводив?

- Ні. Ми все-таки належали до однієї імперії. Та й ментально росіяни для українців не були чужими. Вони «інакші, але свої». Потрапляючи до Москви, українець не почувався іноземцем, хоча всі, і Шевченко в тому числі, чудово розуміли, що «Україна - не Росія». Коли Шевченко захоплено пише про Лермонтова, якого він обожнював, то каже: «Наш поет!». Ми робимо велику помилку, «не помічаючи» його російськомовних прозових творів, бо тим самим збіднюємо не лише нашу, а й світову культуру. Зрештою, якщо дотримуватися цієї дивної логіки, то Шевченка треба вважати українсько-російсько-казахським художником, адже він перший почав професійно зображати казахські пейзажі, і робив це бездоганно. У нього є акварелі європейського рівня. Є роботи, які надовго випередили свій час. «Шевченкознавством у нас, на жаль, займаються представники так званого підлабузницького мистецтвознавства»

- В суспільному сприйнятті Шевченко-художник значно «програє» Шевченкові-поету. Наскільки це, на вашу думку, справедливо? І чи можна взагалі порівнювати його цінність у цих двох іпостасях?

- Думаю, що Шевченко-поет, а також і Шевченко-прозаїк, - у цілому переважає Шевченка-художника. Але якщо виокремити з близько тисячі його художніх робіт приблизно два десятки, то це будуть шедеври європейського значення. Наприклад, таким шедевром, виконаним у стилі бідермаєр, що жодним чином не програє європейському живопису, є портрет дружини коменданта Ускової з дівчинкою Наташею. Ще одна надзвичайно сильна робота, яку тривалий час «соромилися» публікувати - «Розп'яття», де ми бачимо не просто сюжет, а зіткнення світової пітьми та світла.

Натомість є роботи не такі сильні в художньому плані. Візьмімо офорт Шевченка «Дари в Чигирині». Сидять три послі - російський, польський і турецький - у палаці Богдана Хмельницького з дарами, чекають доки він до них вийде. Коли цю роботу описують як річ високомистецьку, я не можу з цим погодитися: вона млява, але, з іншого боку, - цікава як реконструкція історичного сюжету. У цій-таки серії є офорт «Судня рада», яким Шевченко хотів протиставити привселюдний народний суд бюрократичному. На картині десь у тіні, за рогом, видніється чиновник-п'явка, що залагоджує якісь свої темні справи, бере хабаря. Але візуально це протиставлення світлого і темного не спрацьовує - замало активності. Згодом він навчився художньо підкреслювати такі смислові контрасти. Втім, до сьогодні шевченкознавством у нас, на жаль, займаються представники «підлабузницького мистецтвознавства».

- Що це означає? - Хоч би що зробив Шевченко, вони кажуть: «Геніально!». Тим самим компрометуючи Шевченка. Бо не всі

його роботи однаково сильні з художнього погляду. Це, до речі, проблема всієї української культури. Скажімо, у Тичини є сорок томів, а з них лише приблизно два десятки творів роблять йому славу як поетові світового рівня. Але якщо ви прочитаєте всі сорок томів, то, найімовірніше, будете розчаровані, бо ці видатні твори просто «розчиняться» у решті.

Одного разу приїхав московський фотограф із завданням від своєї редакції, яка готувала матеріал до Шевченкового ювілею, і фотографує його ранні, не дуже сильні в художньому плані речі. Та й каже, ну що ж ви, мовляв, українці, все «геніально, геніально», ми ж знаємо геніїв - Гойю, Делакруа... А я йому відповідаю - ходімте-но трохи далі, і показую кілька

Могила родичів Шевченка у рідному селі

Шевченкових акварелей. Одна з них - «Захід сонця на Каратау», намальована під час геологічної експедиції. Він був вражений, каже: «Це ж сильніше, ніж волошинські акварелі!» У Волошина є акварель «Захід сонця на Кара-Дагу», а в Шевченка на акварелі лише захід сонця і - камінь, як у Третій День Сотворіння Світу, коли ще немає ані тварин, ані рослин, а лише камінь...

Потім підводжу його до картини 1859 року «Нагюрморт», на якій зображено жіночу статуетку зі спини, а на стіні, в невиразному інтер'єрі, з якого й не зрозуміти, де закінчується інтер'єр кімнати, а де починається відкритий простір, майже в повітрі висить годинник... без стрілок, як це через сто років повторилося в кінокартині Інгмара Бергмана «Сунічна галявина». Та найголовніше - це статуетка, яка зображена як ЖИВЕ тіло! Ти вперше дивишся і впевнений, що перед тобою - жива натура, а потім приглядаєшся і

бачиш, що це статуетка на постаменті. Це ж чистий сюрреалізм! А коли у світовому мистецтві з'явився сюрреалізм?

На те, що, зокрема, ця робота Шевченка - приклад сюрреалізму в середині XIX століття, першою звернула увагу Валентина Маркаде, французька мистецтвознавець, авторка книжки «Історія українського мистецтва».

Коли ж я поділився своїми міркуваннями з мистецтво-знавцями-традиціоналістами, то перша реакція була дуже ворожа: «Не притягуйте Шевченка до цього авангардизму!.. Шевченко нічого спільного з модернізмом не має!..» і т.д. Я їм кажу, що це - бачення французького мистецтвознавця... Та де там - ніхто й слухати не хотів. Те, що не вкладається в уже сформовану концепцію, просто проходить повз свідомість.

- Найвідоміші роботи Шевченка виконані у традиційних академічних жанрах.

- Так, завершені роботи переважно представляють академічні жанри. А ось у роботах ескізного характеру в нього майже всюди домінує абстрактна форма: йому важливо, як іде лінія, яка вібрація, які плями, а сюжет як такий - другорядний і часто взагалі не проглядається. А це, за словами В.Маркаде, передень абстракціонізму. На її думку, Шевченко-художник - це український Пікассо XIX століття. У Шевченка є «Волзький пейзаж», намальований лінійно, без світлотіні, так, як у XIX столітті не малював ніхто.

В ескізі до поеми «Слепая» фактично не видно людських постатей, а зображення перетворено на лінію й на плями, і перше враження - не від сюжету, а від самої живописної матерії. І це характерно для Шевченкового естетичного сприйняття світу - для нього на першому місці мистецька матерія. Описуючи ескіз Брюллова до «Останнього дня Помпеї», він не писав про сюжет -

мовляв, зліва направо хтось біжить, а написав: «Ловко начернений пером, слегка попятнанный сепией». І все... А про себе в дитинстві Шевченко одного разу написав: «В реке купался кубический мальчик» (Шевченко був опецькуватим хлопчиком.) Я подумки пожартував: ось і кубізм зажеврів.

«До останнього часу заборонялося публікувати автопортрет Шевченка, на якому він оголений»

- Судячи з ваших слів, сьогодні у трактуванні творчості Шевченка з «совєтських» часів не так уже й багато змінилося?

- «Совок» живучий. У нас ще й досі багато що забороняють або сприймають викривлено. Так, скажімо, до останнього часу заборонялося публікувати автопортрет Шевченка, на якому він зобразив себе оголеного. Навіть у повному зібранні творів 1964 року, де, здавалося б, має бути все, цього портрета немає! Ось в академічному виданні Пушкіна подано його нецензурну лексику, яку він дуже полюбляв вживати, - без крапочок на місці матюків, бо це ж академічне видання, де має бути все. А тут забороняють, бо як це: пророк - і раптом голий? А річ надзвичайно гарна! Шевченко зобразив себе як мандрівного Меркурія. І не так там усе відверто прописано, як, скажімо, в Дюрера, який вважав, що все, створене Богом, гідне того, аби його малювати з повагою.

Були в мене суперечки і з фрейдистами. Одного разу ходили музеєм, а в Шевченка є роботи, на яких зображені по пояс оголені чоловіки - в експедиції. У фрейдистів очі заблищали: «Ага, зрозуміло, - нетрадиційна орієнтація». Я кажу - даруйте, та ж натурниць в експедиції не було, він і так потай малював! Йому ж цар заборонив малювати, і він просив своїх товаришів позувати, бо понад усе боявся втратити кваліфікацію художника. А ця кваліфікація вимірювалася в умінні малювати оголену натуру. Шевченко казав: «Десять лет неупражнения могут скрипача-виртуоза превратить в кабашного балалаечника». В академічний період він же малює оголених натурниць - і нічого. Одна німкеня-натурниця в нього закохалася, називала його «Чевченко», то Шевченко так і підписав рисунок, на якому вона була зображена, - «Чевченко». Дотепний був чоловік.

...Сьогодні, на мій погляд, українські дослідники не готові говорити про світовий рівень Шевченка-художника. Хотілося б, аби молоді мистецтвознавці внесли якийсь свіжий вітер в образотворче шевченкознавство. Але найближчим часом цього, напевно, не буде, і Шевченко як художник і надалі залишатиметься трохи нівельованим. Та все ж певний рух із часом відбуватиметься. Сподіваюся, нове покоління мистецтвознавців розставить усе на свої місця.

До речі, про все це починали говорити мистецтвознавці 20-х років, але ж їх усіх розстріляли...

Галина КЛЮЧКОВСЬКА

Ющенко не дозволить пускати Шевченка на металопом

Тема, яку підняв на своїх сторінках "ОВ" (див ч. 20) має продовження. Українська влада не залишатиме непоміченою будь-яку демонстрацію неповаги до національних святинь ані в Україні, ані поза її межами. Про це заявив президент Віктор Ющенко в Києві під час вручення національної премії імені Тараса Шевченка, повідомляє прес-служба президента.

"Як глава Української держави я категорично засуджую будь-які спроби зумисного паплюження імені Шевченка", - наголосив Ющенко. Він закликав уряд Канади провести належне розслідування факту руйнування пам'ятника Кобзареві в Торонто. Президент також висловив стурбованість систематичними акціями проти монументів, присвячених українським героям, а також проти пам'ятників жертвам війни і на місцях єврейських поховань. Йдеться зокрема про нещодавні випадки в Кривому Розі і Тернополі. "Я звертаю увагу

Служби безпеки, Генеральної прокуратури України та місцевих органів влади на гостру потребу недопущення таких злочинних дій", - підкреслив Ющенко. На переконання президента, важливо на державному рівні підтримати процес спорудження пам'ятників Шевченкові у світових столицях та центрах. У цьому контексті він відзначив такі ініціативи у Празі та Мюнхені: "Присутність Шевченка у світі - це присутність України, українського духу та української ідеї".

Ющенко також закликав молодь взяти участь у Всеукраїнській програмі "Інтелект нації". За його словами, програма має на меті згуртувати найкращі інтелектуальні сили країни навколо головних завдань розвитку держави. Цього року лауреатами премії імені Шевченка стали дев'ять митців, які відзначилися в різних сферах культурного життя України. Згідно з указом президента, на 2007 рік розмір Шевченківської премії встановлений у сумі 130 тисяч гривень кожному нагородженому.

http://www.president.gov.ua/news/data/1_14156.html

<http://www2.pravda.com.ua/news/2007/3/9/55492.htm>

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегшення бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, -

не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:
"Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві"
тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Бог дав, Бог узав

У ніч із 26 проти 27 лютого, зламавши металеві ґратовані вікна, невідомі злочинці викрали з Георгіївського собору чоловічого монастиря на Козацьких Могилах церковний інвентар, зокрема ікону, яку подарував Віктор Ющенко. Як повідомили в прес-службі Української Православної Церкви Київського патріархату, ікону "Чудо великомученика Георгія о змії" Віктор Ющенко подарував монастирю 2003 р. Здобиччю зловмисників став також срібний напрестольний хрест початку ХХ ст. Монастир діє на території державного історико-меморіального заповідника "Поле Берестецької битви", який охороняє державна служба охорони.

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрोगрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:

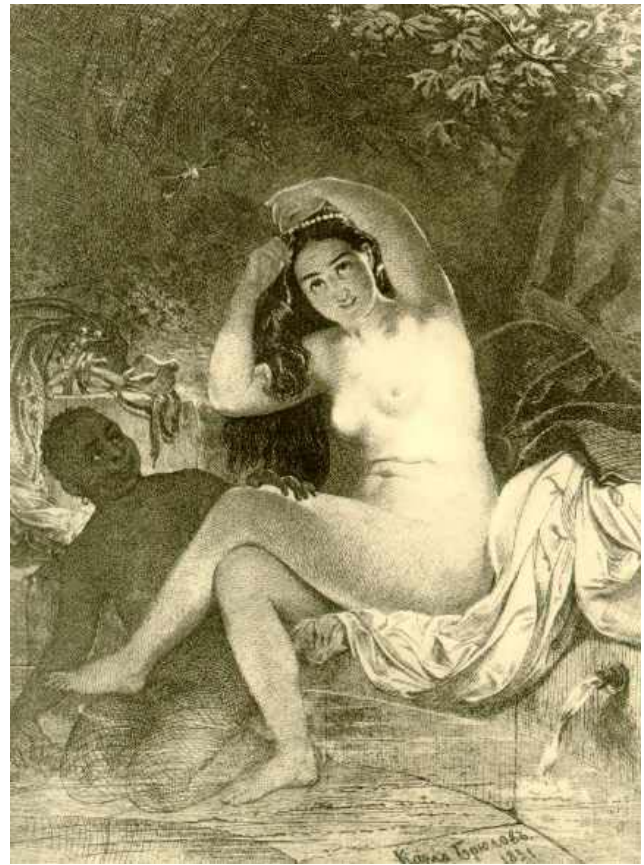
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Диво-“Кобзар”

Унікальний проект представила днями кафедра книжкової графіки та дизайну друкованої продукції Української академії друкарства. Це “Кобзар” – видання, аналогів якого в Україні наразі не було. Максимально поєднавши поетичне Шевченкове слово з його малярськими та графічними роботами, організатори підготували потужне альбомне видання, яке має серйозну наукову основу. Самобутність книги також у тому, що спеціально під неї розробили український шрифт “Нарис”, в основу якого поклали шрифт Нарбута. Він ілюструє потребу українського слова саме в українській букві.

Однак про все по порядку. Керівником проекту та відповідальним за випуск книги став свого часу випускник Української академії друкарства, а нині керівник потужного підприємства “Поліграфіст” Олександр Палюх. Головним художником книги, автором макета й оформлення – професор цієї академії Ярослав Куць. До речі, саме він разом із сином Олегом, який навчається в цьому вищому навчальному закладі, виконали дизайн шрифту “Нарис”, що його ініціював ієромонах монастиря св. Теодора Студійського в селі Колодівка Роман Кандрич. Передмову до “Кобзаря” та наукові примітки написав один із найпотужніших шевченкознавців України Євген Нахлік. До підготовки “Кобзаря” залучили когорту поважних людей. А тому в підсумку маємо дуже серйозне видання, яке варте поважних відзнак. І навіть, за твердженням фахівців, готове позмагатися за Національну премію України імені Тараса

мені видається, що такий підхід гармонізував тексти й ілюстративний матеріал. Інша складність була в тому, що українські шрифти дуже декоративні, дуже характерні, дуже помітні. А друкерський шрифт – це завжди мистецтво нюансу. І як оту характерність закласти в основу – це була проблема. Але ми вирішили її”. Варте уваги те, що представленням “Кобзаря” кафедра книжкової графіки та дизайну друкованої продукції Української академії друкарства розпочала святкування свого 90-річчя, яке триватиме впродовж 2007 року. Програма цих урочистостей має бути дуже насиченою. Зокрема, передбачає міжнародний пленер плакату, з’їзд випускників, декілька інших потужних видань, виставок тощо.

Ярина Коваль

Шевченка. Цікаво, що весь тираж “Кобзаря” (собівартість примірника книги – 500 доларів США: палітурка з натуральної шкіри, ручне тиснення тощо) – а це тисяча екземплярів – замовила Київська ювелірна фабрика, яка має намір дарувати його найвищим державним особам України та вір-персонам. Щоб цей “Кобзар” могли погортати широкі кола наших співвітчизників, Українська академія друкарства підготувала його електронну версію, яку хоче подарувати провідним бібліотекам Львова та Києва.

“Ця книга – це не просто ще один “Кобзар”, що його має вдома кожен українець, – прокоментував “Газеті” завкафедри книжкової графіки Володимир Стасенко. – Це своєрідний підсумок двадцятирічної роботи школи розробки друкерських шрифтів, яка працює на нашій кафедрі й керівником якої є Ярослав Куць. В Україні ніхто не робить чогось схожого. Адже друкерський шрифт дуже складно зробити, до нього існують суворі вимоги. Ярослав Куць упорався із цим завданням – упорався на найвищому науковому рівні”.

“Для мене найважче було глянути на Шевченка по-новому і по-своєму, – розповів Ярослав Куць. – Зокрема, під час праці із Шевченковим текстом. Я застосував асиметричну двоколонкову подачу його текстів, що є своєрідним ноу-хау в цій площині. Але

Кам’яне яйце плодючості зберігається на Прикарпатті

Кам’яне яйце плодючості, якому понад 70 мільйонів років зберігається на Прикарпатті. Його знайшов етнолог Юрій Боберський, на території села Бережниця, що на Верховинщині. Як з’ясувалося, дане яйце має чудодійну силу. Принаймні, про це свідчать оповідки старожилів та наукові дослідження.

Камінь у вигляді яйця вже з першого погляду привертає до себе увагу. Його висота сягає півметра. За словами етнолога Юрія Боберського це камінь мезозойської ери, коли на землі ще жили динозаври. Науковець припускає, що камінь може бути яйцем одного із вимерлих доісторичних тварин: “Цей камінь Святий. Ще з прадавніх часів їх використовували наші предки - баби, діди - вони, скажемо, шаманили. Ще за кам’яної доби проводився обряд вимолювання в Богів плодючості. Ця легенда чи то повір’я, коли люди вірили, що чуринги, а так називали археологи форму яйця кам’яного віку, є втіленням душ”.

Такий ритуал допомагав жінкам завагітніти. Втім, провести церемонію мали право лише обрані Богом люди, кажуть етнологи. Теперішні люди в силу каменя вірять мало. Адже нині - світ сучасних технологій. Щоправда, зізнаються вони, охоче скористаються силою яйця у разі потреби. Феномен кам’яного яйця наразі досліджують прикарпатські науковці.

Конфлікт між культурою і хамством

Пане Президенте України!

Пан В.Докаленко, Президент Національної телекомпанії України, очевидно ж, із благословення культуррегента України Табачника і міністра Богуцького, вирішив 9 березня, у святий для українців День пам'яті Тараса Шевченка, влаштувати «Вибірковий концерт Євробачення». Ці провокатори, що стоять поза українською культурою, не просто тицьнули пальцем у календар – вони задумали якнайдошкульніше принизити національну гідність українців. Реклама вже звучить по радіо. Отже, у традиційні Шевченківські дні весь інформаційний простір буде заповнений не Шевченком, а чимось таким, про що давно складено приказку: «Чорт ладу не питає, аби крик був».

Головним фігурантом цієї «свистопляски» має виступати вульгарна істота, яка не володіє жодною мовою, не належить до жодної культури і до жодної статі, відома в народі як Верка Смердочка. ВОНО, ця карикатура на українство, на думку директора творчого об'єднання музичних та розважальних програм НТКУ Олени Мозгової, вважається найімовірнішим претендентом представляти Україну на Євробаченні! І це вже підтверджують опитування. Знають, кого питати.

Цілком у дусі «культурної політики» Табачника, яку, як відомо „нельзя вести...только в интересах узкого слоя украиноязычной интеллигенции, которая просто боится конкуренции во всем”. Культурна політика нинішнього уряду спрямована на приниження українства, на вульгаризацію української культури, на відвернення від неї людей, особливо молоді, на деморалізацію і моральне розтління молоді.

Пане Президенте, у Катехізисі сказано: «Поганих книжок і часописів не читати». У наш час це також означає не дивитися поганих телепередач, які розтлівають душу, особливо молодю. Закличте українську громадськість 9-10 березня повсюдно вшанувати Тараса Шевченка біля його пам'ятників, у клубах і будинках культури, у школах і вищих навчальних закладах, в установах і військових частинах, зобов'яжіть узяти в них участь голів обласних і районних адміністрацій, самі візьміть участь у покладанні квітів до пам'ятника Т.Шевченку в Києві чи в Каневі, побувайте на урочистих зборах і на концерті в Національній опері. Розпорядіться, нехай національне радіо в ці дні читає високі духом вірші Шевченка, хай транслює радіоспектаклі про нього, нехай національне телебачення показує фільми про Шевченка.

Пане Президенте, Національна рада Конгресу української інтелігенції в кінці грудня 2006 року закликала всіх представників інтелектуальної праці бойкотувати зібрання і заходи, на яких передбачається присутність Табачника. Це означає, що і Вам, інтелігентній людині, не личить з'являтися на людях поруч з особою, яка з цинічною погордою ставиться до корінного державотворчого українського народу. Підтримайте ініціативу громадськості усунути Табачника з посади прем'єр-міністра з гуманітарних питань.

Заодно я закликаю українські політичні та громадські організації, молодіжні організації у всі можливі способи захистити національну гідність українців. Національні громади неукраїнців закликаю до солідарності з корінним народом. Це конфлікт не між культурами і мовами. Це конфлікт між культурою і хамством.

Артистів Віталія Козловського, Євгенію Власову, Олену Гребенюк, Василя Бондарчука, гурти «Авіатор», «НеАнгели», «Godo» та інших учасників відбіркового концерту закликаю відмовитися від участі в ньому, якщо він не буде перенесений на інший день, і взагалі не ставати на один шабель з карикатурною Веркою, бо ви й себе поставите поза культурою.

Василь Овсієнко, в минулому політв'язень, член Гельсінкської групи з 1978 року, лауреат премії імені Василя Стуса 16 лютого 2007 року

Сервер і Таймер – українські діти майбутнього

Протягом 2006 року в Україні були популярними близько 20 імен. За даними Мінюсту, бажання змінити своє ім'я чи прізвище виявляє щорічно близько 10-20 тис. українців. Торік під час реєстрації немовлят найпоширенішими жіночими іменами були Софія, Дарина, Дарія, Христина, Ганна, Марія, Вікторія, Катерина, Анастасія, Єлизавета та Валерія. Хлопчиків дуже часто називали Вадимами, Романами, Глібами, Владиславами, Максимами, Данилами, Денисами й Андріями. Залежно від регіону, були поширені також імена Богдан, Назар, Арсен, Тарас, Зоряна. Серед рідкісних імен найбільш уживані 2006 року – Злата, Сесенія, Сабіна, Сабріна, Николь, Ліана, Лія, а також Герман, Ерік, Еміль, Рувим і Ренат.

Цього року особливо популярними виявилися прізвища політиків. Жителька Івано-Франківської області змінила ім'я і прізвище на Юлію Тимошенко. "Політична ситуація в країні в році, що минає, вплинула на надання переваг українців із приводу власних імен і стимулювала окремих з них звертатися до органів реєстрації актів громадянського стану для того, щоб офіційно змінити своє ім'я і прізвище на імена українських політичних лідерів", - повідомляє Мін'юст. Зокрема, у першому півріччі в Івано-Франківській області були зафіксовані 3 випадки зміни прізвища на Ющенко і 1 - на Юлію Тимошенко. У другому півріччі 2006 року в цій же області зафіксовано випадки зміни прізвищ на Янукович. Наприклад, це прізвище взяв собі житель Івано-Франківської області, що до цього був Князевичем.

В 2006 році зафіксовано також зміну прізвища Невдаха на Вдаха, Безбожний на Божний. Українці позбувалися прізвищ Гнида, Ковбаса, Страшко, Щітка, Мордань, Рило, Кривонога, Заскока, Горб, Кобилко, Сало. При цьому замість них брали прізвища Українець, Чорнобривець, Зоря, Рута, Веселка, Квітень, Краля, Архангел. Було зафіксовано зміну прізвища Лисиця на Лиситса, а українець Гоголь перейменував себе на Булгакова. Траплялися також зміни українських прізвищ на Де Лабруа, Гес-де-Кальве, Дюраль і Кемпбелл.

Дедалі рідше українці дають дітям традиційні імена, як-от Галина, Ніна, Людмила, Лариса, Зінаїда, Валентина, Григорій, Леонід, Степан, Анатолій, Сергій і Петро. Здебільшого так називають новонароджених на честь когось із родичів. Практично зникли популярні у 1980-х роках імена Анжела та Жанна. Водночас у палітрі імен, якими українці нарекають своїх дітей, щороку з'являється все більше рідкісних, появи яких сприяють книжки та серіали. Зокрема, у Дніпропетровській області діти отримали імена Добриня, Адам, Єлісей, Максиміліан, Платон, Спартак, Ясер, Аполлінарія, Графіеліта, Джасмін, Шакіра. У Житомирській на світ з'явилися Шохрухон, Есфір, Залман-Ізраель, у Закарпатській – Іжак, Апель, Мімі, Мальвіна. В Одеській дітям дали імена Маршал, Серафим, Гамлет, Озодахон, Жуйжуй, Абдульжакілі, Русалка, а в Харківській – Кенеді, Шахід, Жюльєн-Олексій, Аврора, Марфа.

Найбільш незвичайними випадками реєстрації імен новонароджених 2006 року були Принцеза, Черешня, Цариця (у Закарпатській області), Принцеса (у Дніпропетровській області), Золушка (у Полтавській і Дніпропетровській), Атлантида (на Івано-Франківщині), Мадагаскар (у Запорізькій області), Таймер (у Луганській), Сервер (у Запорізькій області), Космос (у Донецькій області) та Лимон (на Закарпатті). Цього року свої прізвища українці змінювали на Руссо, Стендаль, Сократ. У Дніпропетровській області зафіксовано зміну прізвищ на Суворова, Наварро, Мілано, у Житомирській - на Родонезького, в Івано-Франківській - на Глобу, Поплавського, Орбакайте, ще 4 чоловік взяли собі прізвище Шевченко. У Тернопільській області зареєстровано зміну прізвища на Ротару, у Криму - на Дарвіна, а в Києві громадянин зі слов'янським прізвищем схотів змінити своє прізвище на Мюллер.

“ОВ” продовжує мандрівку українською Оттавою і далі закликає своїх читачів досилати цікаві дописи та фотографії стосовно життя українців у столиці Канади.

(продовження, початок див. число 21)

На цей час припадає і створення нових інституцій, як наприклад відкриття Кредитової спілки, так і повільний занепад віджилих себе старих, як “лісорубська” церква. Повоєнна імміграція також принесла з собою свою політичну орієнтацію, групування та розрізнення, які тривають і до сих пір. Разом з тим Оттава потрапила в поле зору українсько-канадської політичної діяльності. Тут почали відбуватись часті українські марші і протести в часи “холодної війни” перед російським Посольством, прибували діаспорні делегації з вимогами і пропозиціями до канадського уряду, відбувалися мітинги перед Парламентом чи палацом генерал-губернатора. Щораз більше українських канадців почали працювати в уряді – тож незабаром повністю змінився соціальний стан - українців-робітників замінили українці-службовці та урядовці. Останніми роками, після того як Оттава стала лідером у царині телекомунікаційних та комп’ютерних технологій, до цієї категорії додалася велика кількість українських комп’ютерних спеціалістів, як з Канади так і з України.

Одним з відомих українців, який залишив по собі добру згадку для міста, є генерал-губернатор Роман Гнатишин, який пробув на посаді з 1990 по 1995 рік. Одна з його заслуг та популярності серед жителів Оттави – відкриття для вільного відвідування публіки резиденції Rideau Hall з чудовим парком напроти самої резиденції прем’єр-міністра (Sussex Drive), доступ до яких роками був закритий його попередниками. У парку Rideau Hall знаходиться ще одна згадка цікава для українців - по лівій стороні центральної алеї росте посаджений Президентом України каштан під час його відвідин Канади 24 жовтня 1994 року, про що повідомляє прикріплена поруч таблиця. Окрім того на території Rideau Hall, дружина тодішнього 24-го губернатора Герда Гнатишин заснувала Трояндовий город, де кожній нації та важливій події в Канаді присвячений окремих сорт рож. Українцям там присвячений сорт троянд Chlogis, вперше виведений у Франції під час правління Наполеона.

Неподалік на перехресті вулиць Sussex Ave. і Princess Ave. при виході з поблизу Rockcliffe парку знаходиться кусок скали, на якому прикріплені таблиці-подяки дипломатичним інституціям в Оттаві, які допомогли у відновленню цього парку новими деревами після снігової бурі 1998 року. Серед них є і пам’ятна таблиця українського Посольства в Канаді.

Наступним визначним пам’ятником, відомим оттавцям і який важко не помітити всім гостям столиці, є робота українського скульптора Леоніда Молодожанина, або як його більше знають в Канаді – Лео Мола. Це пам’ятник Джорджу Діффенбейкеру.

Знаходиться він у самому серці Канади – на Parliament Hill між Західним і Центральним корпусами Парламенту. Лео Мол є творцем багатьох пам’ятників визначним людям у кількох країнах світу. Він був вибраний з поміж двадцять одного скульптора, які подали свої проекти на місце біля Парламенту. У Вінніпегу, де постійно проживає митець, в 1992 році відведена частина міського парку, яка так і називається “Сад Скульптур Лео Мола” де розміщено понад двісті його робіт. Цього року, українці в Оттаві та й цілої Канади, здобули унікальний шанс мати тут ще одну цінну роботу митця – пам’ятник Тарасу Шевченку (<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/index.htm>). Лео Мол вже прикрасив своїми Кобзарями міста Буенос-Айрес, Петербург чи Вашингтон – тепер черга на столицю Канади. Місце для майбутнього пам’ятника та поетичних героїв творів Кобзаря, які вже прибули до Оттави і знаходяться тут на зберігання, з одного боку чудово проглядається від однієї з найрухливіших вулиць в Оттаві (Baseline Rd.), знаходиться поблизу річки (що в мініатюрі символічно нагадуватиме Дніпро), є просторим на випадок зібрання більшої кількості людей, має поруч паркування для автомашин, вільне від забудови у майбутньому, так як збоку межує з міським парком, і що найголовніше, є неподалік українського собору св. Івана Хрестителя.

Сам Собор Івана Хрестителя (St. John the Baptist Shrine) розташований в одному з наймальовничіших закутків Оттави на березі ріки Рідо і є продовження започаткованої в 1914 української греко-католицької парафії. В 1918 р. тодішні парафіяни, після чотирьох років блукань по римо-католицьких костелах, переробили на церкву для власних духовних потреб будинок на перехресті вулиць Rochester і Balsam. В 1966 почали будувати нову церкву на вулиці Carling, але після побудови залу, вирішили будувати її там, де вона знаходиться тепер. Архітектор Юліан Ястремський створив споруду під сучасний бароковий стиль козацької церкви і вона своїми золотими куполами є видимим орієнтиром на тлі столиці. Закінчена у 1987 році церква стала національним Собором в Канаді присвячена тисячоліттю християнства в Україні. В 1999-2000 рр. львівські художники на чолі з Любомиром Медведьом і Степаном Юзефовим - викладачами Академії мистецтв, розписали всередині та встановили віконні вітражі, після чого Собор увійшов до столичних каталогів як обов’язкове місце для відвідування туристів.

В західній частині міста на вулиці Вугон знаходиться не менш відомий оттавцям, православний собор Успіння Пресвятої Богородиці. Особливо завдяки просторому залу, де часто від 1964 року відбуваються різні заходи, як наприклад з’їзди канадських партій, концерти, виступи. Сам собор збудований в 1979 році.

(...продовження у наступних числах)

St John the Baptist Ukrainian Catholic Shrine
www.st-john-baptist-shrine.ca, 952 Green Valley Cres. (613) 723-1673

Assumption of the Blessed Virgin Ukrainian Orthodox Cathedral
1000 Byron Ave., 613-728-0856, E-mail: stamaryuocc@sympatico.ca

Обережно - провокують!

У січні н.р. я зустрів два рази інформацію про книжку Віктора Поліщука „Гірка правда” (Торонто-Варшава-Київ 1995) в „Українській Правді” та „УНІАН”, а можливо, що оголошували її ще в інших газетах. І коли б це видання не пропагувалося зараз (12 років після появи), то його можна було б забути, бо воно не варта того, щоб його читати – лють, злість та ненависть до українського визвольного руху – це ані не наука, ані не повчання, ані не інформація. У підзаголовку автор в дужках написав „Сповідь українця”.

Почнемо з того, що сповідається той, хто хоче покаятись і добутися грхів, у православних і католиків грішники йдуть до духовної особи, від якої сповідаються „відпущення грхів”. Отже, людина зізнається у СВОЇХ гріхах, які вчинила між сповідями або за життя. Це не стосується В.Поліщука, оскільки він „сповідається” не за свої гріхи, а коли приглянутись, то він лише напів-українець, який сповідається перед поляками, про що свідчить і вся звинувачувальна література проти українського визвольного руху, яку використовував Поліщук. Отож, і вийшла не сповідь, а брехня, бо „сповідається” він не за свої „гріхи”, а за чужі, яких сам не скоїв, не був їх свідком, а лише „чув” та „читав” про ті гріхи переважно в польській та кадебівській літературі.

Щоб отримати більш ясну картину про „грішника”, то нагадаємо, що виїхав він з України як поляк на 21 році життя (1946) і прожив у Польщі до 1981 р., де працював юристом і останні роки прокурором. За чотири роки до виходу на пенсію він раптово (як прокурорів і в Польщі йому погано не поводитись!) емігрував у Канаду, де знаходить вже 56 річний працю в українському видавництві, друкується в українській пресі, яку пізніше у своїх писаннях називає націоналістичною, а все націоналістичне, пов’язане з українством, засуджує, може почуває себе і далі прокурором? З морального боку брати від людей гроші, а потім їх опльовувати – принаймні не етично.

Коли б В.Поліщук видав книжку як спогади, то йому можна було б пробачити суб’єктивні судження, але у вступі він сам заводить читача в оману, називаючи книжку як: наукову, дидактичну, популярну. Не будемо заперечувати, що Поліщук пройшов важкий життєвий шлях і лише тому, що записався поляком, йому вдалося виїхати з Казахстану, куди його вивезла „визвольна радянська влада” з рідної Волині. З того часу він почуває себе зобов’язаним перед поляками. Тут нема нічого поганого, що людина вдячна за добро, яке їй зробили, але вдячність не повинна проявлятися у злості, ненависті до того руху, якому не вдалося здобути хоч би такої свободи, яку мала Польща, а рух цей був революційним, чого Поліщук не може заперечити. Якщо б В.Поліщук сам писав книжку, то це вказує на те, що він дуже багато начитався і тому себе хоче показати в ній як філософ, психолог, історик, мовознавець, політолог, літературознавець, теолог, юрист – одним словом всезнавець, який переплутав поняття науковості, дидактики, національності й націоналізму, справедливості й кари, організації і партії. Про брак наукового підходу до теми вже свідчать такі вислови як: „Десь я читав, що...” (стор. 46), або: „1981 р. доктор політичних наук, українець адвокат з Торонто, не міг сформулювати визначення „нація”...” (стор. 47), ми так і не довідаємося, який то адвокат, що був „доктором політичних наук” (справді рідкісний титул серед адвокатів!) і загадкою залишається, чи він 1982 (чи пізніше) вже міг „сформулювати”? Ненауковим є і повний передрук статті з „Енциклопедії українознавства”, порушуючи право видавця (повна стаття на стор. 59-70). Говорячи про УПА, Поліщук не згадує „Літопис УПА”, якого зараз вже назбиралося 60 томів! Ні одним словом „науково” не досліджує праці з цієї ділянки вчених П.Потічного, Б.Осадчука та ін., які добре відомі і в Польщі, оскільки вони є поборниками добросусідських взаємин між поляками й українцями. Отож, не про науковість, а антинауковість у Поліщука може бути мова. Він добре знає

польські джерела, які сповнені часто ненависті до всього українського, але ні словом не згадає українські, з яких можна було б бачити польсько-українські взаємини у передвоєнний і воєнний час. Писанина В.Поліщука продовжує традиції колишніх „фахівців” від КДБ з тою відмінністю, що він вже не вживає терміну „буржуазний український націоналізм”, але у всьому іншому вона ототожнюється з отою істерикою, ненавистю, злобою проти українського націоналізму, а через нього й до українського визвольного руху взагалі! Закрадається думка, що автором цієї писанини був не тільки Поліщук, цю думку підсилює і часте повторення у різних розділах, чого один автор не робив би.

Антидидактичною писанина В.Поліщука є тому, що вона не сприятиме і не виховуватиме взаємоповагу між поляками й українцями, а підбурює поляків вороже ставитись до українського визвольного руху взагалі, а українців обурює своїм однобічним і дуже суб’єктивним ставленням до визвольного руху, якому сьогодні й можемо завдячувати самостійність! Гадаю, що навіть в уяві собі не можна уявити, щоб хтось з ірландців, басків чи інших народів, що століттями боролися й борються за свою національну незалежність, виступив з такою ненавистю й злобою та брехнею на рух, який тримав націю при житті, незважаючи на помилки, які траплялися на визвольному шляху. Якщо В.Поліщук вирішив сповідатись перед поляками як українець, то мав би сповідатись також як поляк (мати полька) перед українцями. Тобто, повинен би „перебрати” на себе „гріхи” польських екстремістів. Отоді він би вийшов „справжнім” українсько-польським Христом, що взяв на себе провини інших, а без цього писанина Поліщука стала продовженням КДБ (мабуть, тепер вже в підпіллі) в боротьбі з українським визвольним рухом. Витягування і пригадування появи цієї книжки в українських електронних ЗМІ, свідчать про те, що вороги українського визвольного руху не сплять, а все намагаються „підлити дьогтю” у процес становлення національної української держави.

Отож, як то кажуть - не все золото, що блищить. А щодо В.Поліщука, то можна сказати: не все правда, що пише Поліщук! Зате неправдою можна найбільше наробити галасу, а часом і лиха і роблять його вороги української держави, які й намагаються використати Поліщука зокрема тоді, коли йдеться про визнання УПА. Зі зміцненням української самостійності, зростають спроби хоч би гальмувати процес, який зупинити не можна. Тому слід тримати двері закритими перед провокаторами, яким дуже перешкоджає незалежна Україна і її визвольний рух!

Коли хтось хоче сприяти добросусідським взаєминам між двома самостійними державами Польщею й Україною, то цього можна досягти безліччю інших шляхів, які базуються на спільному майбутньому, а це такі проекти, як нафтопровід Броди-Гданьськ або інші спільні економічні проекти, від яких обидві країни користають. На рану, що гоїться кислоту не підливають, минуле потрібно пам’ятати задля того, щоб воно більше не повторилося! Міждержавні та міжлюдські стосунки між цими двома країнами, громадяни яких можуть домовитись без словника, зараз на добрій дорозі, але ОБЕРЕЖНО: провокатори були й будуть!

Йосиф Сірка Торонто, 15.2.2007 р

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

March 1, 2007

Conservatives have no intention to live up to internment agreement

Today during Question Period Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney all but confirmed that the Conservative Government of Stephen Harper had no intention of living up to the Agreement-in-Principle (see <http://nouvelles.gc.ca/cfmx/view/en/index.jsp?articleid=166199&>) signed by the previous Liberal Government and the Ukrainian Canadian Community on August 24, 2005.

Exasperated by the foot-dragging of the Conservative Government to finally live up to the Agreement-in-Principle, Wrzesnewskij attempted to hold the Conservative Minister and Government to account during today's Question Period. Following the question, the Secretary of State for Multiculturalism would not acknowledge the agreement, and then lashed out resorting to personal attacks against Wrzesnewskij claiming there was never a budget for the Agreement-in-Principle during the previous Liberal Government.

Kenney stated that Wrzesnewskij had made a "complete, blatant and I believe deliberate falsehood." Commenting on Secretary of State Kenney's verbal assault, Wrzesnewskij stated:

"Secretary of State Kenney's statement in the House of Commons was shocking. The Conservatives continue to attempt to deny that the historic Agreement-in-Principle signed with the previous Liberal Government exists and now they are trying to tarnish me and accuse me of spreading a falsehood. For over fourteen months I and former Liberal MP Walt Lastewka, Liberal Secretary of State for Multiculturalism the Hon. Raymond Chan, senior officials in Prime Minister Paul Martin's office (Karl Littler and Heather Watson), and staff from the departments of Justice and Canadian Heritage worked hard to lay the groundwork for the Agreement-in-Principle and its budget. Representatives of the Ukrainian Canadian Congress, the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, and the Shevchenko Foundation all participated in a conference call with senior officials of Prime Minister Paul Martin's office where final details of the \$12.5 million was agreed to, including the agreement on the Shevchenko Foundation being the delivery mechanism for the funds."

The August 24, 2005 Agreement-in-Principle specifically stated that "an initial amount of \$2.5 million to the Ukrainian Canadian community" was part of the three-year \$25 million Acknowledgement, Commemoration, and Education (ACE) Program announced in the Liberal February 2005 Budget (see page 102 of The Budget Plan 2005 <http://www.fin.gc.ca/budget05/pdf/bp2005e.pdf>).

March 1, 2007

ORAL QUESTION PERIOD

VOLUME 141, NUMBER 121, 1ST SESSION, 39TH PARLIAMENT

UKRAINIAN INTERNMENT AGREEMENT

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre, Lib.): Mr. Speaker, on August 24, 2005, the Liberal government signed an historic agreement for \$12.5 million with the Ukrainian Canadian community for the acknowledgement, commemoration and education of Canadians of the dark episode of internment operations against Ukrainian Canadians. The program was to be administered by the Shevchenko Foundation. The Conservative government outrageously cancelled the agreement and ripped it away from the Shevchenko Foundation. Will the government re-announce this Liberal initiative in its budget before Mary Haskett, the sole survivor of internment, dies?

Hon. Jason Kenney (Secretary of State (Multiculturalism and Canadian Identity), CPC): Mr. Speaker, this government did no such thing. This government will acknowledge and has acknowledged the injustice of First World War

**HOUSE OF COMMONS DEBATES
STATEMENTS BY MEMBERS**

wartime internment measures. However the member should apologize to the community. He and I attended a Ukrainian event last week in Toronto where he stood up and said that the Liberals had "budgeted" \$12.5 million for Ukrainian internment. That was a complete, blatant and, I believe, deliberate falsehood.

March 2, 2007

VOLUME 141, NUMBER 122, 1ST SESSION, 39TH PARLIAMENT

Mr. Borys Wrzesnewskij (Etobicoke Centre, Lib.): Mr.

Speaker, I rise on a question of privilege. Yesterday in the House, the Secretary of State for Multiculturalism used the cover of parliamentary privilege to slander my reputation by stating that I uttered, in his words and I quote: "a complete, blatant and, I believe, deliberate falsehood" after I questioned him about the Conservative cancellation of an historic \$12.5 million acknowledgement, commemoration, and education agreement signed by the previous Liberal government and the Ukrainian Canadian community.

Parliamentary privilege is a right that members use to assist them in getting at the truth and should not be used as cover to slander other members. I will give the Secretary of State for multiculturalism the benefit of the doubt that he really is not aware that \$12.5 million from the ACE Program which was cancelled by the Conservatives was dedicated to the issue of internment of Ukrainian Canadians. If he tables in this House page 4 of the "Sources and Uses Table" from the Department of Finance dated November 24, 2005 he will see that the funding was budgeted. I request that the member fully retract his slanderous statement so as not to further sully this House with his verbal vulgarities and to salvage his own reputation.

Hon. Jason Kenney (Secretary of State (Multiculturalism and Canadian Identity), CPC): Mr. Speaker, I am confident the Speaker will find this is not a question of privilege. Perhaps the member could have raised this as a point of order yesterday following question period. He chose not to. It is clearly not a question of privilege and it is a point of debate. In that respect I stand by my remark yesterday in this place. The member said at page 7506 of Hansard that: "...the Liberal government signed an historic agreement for \$12.5 million with the Ukrainian Canadian community..."

I have that agreement in my hand and I quote from page 2 of that agreement: "The Government of Canada plans to provide an initial amount of \$2.5 million to the Shevchenko Foundation." This agreement in principle does not mention \$12.5 million. The budget does not mention \$12.5 million. None of the three Liberal budgets in the year 2005 mentioned \$12.5 million for Ukrainian redress with respect to wartime measures. Yesterday the member said that there was a \$12.5 million agreement. Here is the agreement. It says \$2.5 million. He was wrong by 500% and perhaps he could explain to the community why he is not telling the truth.

The Deputy Speaker: If there are no more interventions, the two members have had an interesting debate as to the facts of the case, but nevertheless the fact of the matter is that the hon. Secretary of State is recorded in Hansard as accusing the hon. member for Etobicoke Centre of a complete, blatant and deliberate falsehood, which the hon. member knows is not parliamentary language. Therefore, he may want to continue to argue about the facts with the hon. member for Etobicoke Centre, but accusing another hon. member of a deliberate falsehood is a no-go zone and I offer the hon. member an opportunity to retract.

Hon. Jason Kenney: Mr. Speaker, I retract.

The Deputy Speaker: I heard the hon. member retract the words that I asked him to retract and he has done so and the matter is closed and the hon. members can continue to argue about the facts.

Photo: Ralph Goodale and Borys Wrzesnewskij

Speaker compels Multicultural Minister Kenney to retract statement directed against Wrzesnewskyj

March 6, Ottawa — Conservative Secretary of State for Multiculturalism, Jason Kenney, continues to deny the existence of a \$12.5 million agreement reached by the previous Liberal Government and the Ukrainian Canadian community through the ACE Program. He also steadfastly avoids tabling or even discussing the Sources and Uses Table from the Department of Finance dated November 24, 2005. This document would clearly show that the previous Liberal Government had indeed budgeted for the \$12.5 million agreement arrived at with representatives of the Ukrainian Canadian Congress, the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association, and the Shevchenko Foundation. Finance Department documents from 2005 clearly show that the previous Liberal Government had budgeted a total of \$55 million for the ACE Program; \$25 million in the budget and an additional \$30 million in the Fall 2005 Economic and Fiscal Update. In lengthy negotiations, in which Wrzesnewskyj participated, it was agreed that \$12.5 million was to go to the Shevchenko Foundation (an agreement that was used as a template for that Fall's \$12.5 million agreement with the Italian Canadian community):

"Unfortunately, I don't know what it will take to compel Mr. Kenney to finally table the "Sources and Uses Table" document held by the Finance Department. Because of Mr. Kenney's refusal to table the document, I have no choice but to apply for an access to information request." stated Wrzesnewskyj.

It was agreed upon by all parties that the August 24, 2005 Agreement-in-Principle which stated that "an initial amount of \$2.5 million to the Ukrainian Canadian community" was only to be the first installment of a \$12.5 million multi-year package. The Liberal February 2005 Budget (see page 102 of The Budget Plan 2005 <http://www.fin.gc.ca/budget05/pdf/bp2005e.pdf>) placed aside \$25 million to fund the Acknowledgement, Commemoration, and Education (ACE) Program for three years, and the Sources and Uses Table of November 24, 2005, listed another \$30 million to be added to the initial funding.

Goodale & Wrzesnewskyj call on Conservatives to live up to Liberal internment agreement

March 13 Toronto - Speaking to reporters at the Ukrainian National Federation Community Centre in Toronto, former Finance Minister Ralph Goodale and M.P. Borys Wrzesnewskyj called on the Conservative Government and Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney, to live up to the \$12.5 million Acknowledgement, Commemoration and Education (ACE Program) agreement arrived at under the previous Liberal government with representatives of the Ukrainian Canadian community. Noting that the Conservatives have been announcing a billion dollars a day in the lead-up to the budget, Wrzesnewskyj made the following statement:

"During House of Commons debates related to the Ukrainian Canadian Restitution Act (Bill C-331) Mr. Harper, then opposition leader, invoked the name of Mary Haskett née Manko in urging the Liberal government of the day to arrive at an agreement on the internment of Ukrainian Canadians. We did so and signed an historic agreement in August 2005 with the Ukrainian Canadian community. Today, I call on Prime Minister Harper to include in his 2007 Budget the \$12.5 million commitment for acknowledgement, commemoration and education projects on the

internment of Ukrainian Canadians, to be administered by the Shevchenko Foundation. Mr. Harper, do the right thing while Mrs. Haskett, the last survivor of the World War One internment, is still with us."

Mr. Goodale, the Finance Minister at the time of the Liberal government's \$12.5 million agreement with the Ukrainian Canadian community, stated in a previous interview (Ukrainian News, 3-17 May 2006, p. 3) that:

"Successful negotiations had been undertaken, money had been set aside...\$12.5 and all of that good work should not be sacrificed. (...) So, it was a decision made and a funding allocation that was firm and clear. And if the new [Conservative] government decides for some reason not to proceed beyond the initial \$2.5 million then they will clearly be backtracking on commitments made by the previous government."

On Saturday, Liberal Leader Stéphane Dion criticized the lack of any tangible action by the Harper Conservative Government to finally deliver the money committed by the former Liberal Government to commemorate the internment of Ukrainian Canadians during the First World War. Speaking to members of the Ukrainian Canadian community gathered at the Shevchenko monument on the Manitoba Legislature grounds, Mr. Dion conveyed the deep sense of disappointment and frustration felt by the Ukrainian Canadian community: "I don't understand' why the Conservatives are 'dragging their feet' on such an important issue." "Instead of searching for media lines and spin, Mr. Kenney only needs to make sure that one line is added to the 2007 Budget — \$12.5 million to resolve the Ukrainian Canadian internment issue," concluded Wrzesnewskyj.

Conservative budget acknowledges 3-down football and not internment

March 19, Borys Wrzesnewskyj expressed deep disappointment and frustration over the failure of the Conservative budget to provide funding to finally address the internment issue for the Ukrainian Canadian community. Walking out of the House of Commons following the tabling of the budget, Wrzesnewskyj stated:

"I find it unpalatable to have to sit in a House of Commons with a Minister of Finance, a Minister of Canadian Heritage and a Secretary of State for Multiculturalism, who thought it more important to declare through their 'historic' budget that 3-down football is a heritage sport worthy of public support, yet this same budget was completely silent on the terrible injustices suffered by Ukrainian Canadians during the World War I internment operations."

"Adding insult to injury, we now have a post-budget deafening silence from Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney. This failure to act by the Conservative government of Stephen Harper, despite record surpluses, is a breaking of trust with Ukrainian

Canadians. When Mr. Harper was opposition leader, committed himself to resolution of internment. I now call upon Prime Minister Harper to stop the empty rhetoric and slander from Secretary of State for Multiculturalism Jason Kenney and reinstate the \$12.5 million internment settlement to be administered by the Shevchenko Foundation," concluded Wrzesnewskyj.

**For further information contact:
Borys Wrzesnewskyj, M.P.
(613) 947-5000 or (416) 249-7322**

Stéphane Dion and Borys Wrzesnewskyj laying flowers at the plaque on the grounds of the Manitoba Legislature located on the site where internees of Winnipeg were gathered and processed prior to being sent to concentration camps.

Утрачений банк

Немає доказів того, що скарб УНР досі існує

«ОВ» продовжує слідкувати за історією з утраченим банком (див. попереднє число) яку розпочала львівська «Газета» і далі йде слідами зниклого державного скарбу уряду Української Народної Республіки в екзилі. Нагадаємо, за словами тодішнього директора Державного банку УНР Костянтина Клепацького, 1944 року з території Польщі німці вивезли скарб у невідомому напрямку. Представник Українсько-го фонду культури в США та Канаді у Філадельфії Роман Лунь в інтерв'ю розповідав, що надіслав чимало архівних документів, знайдених у будинку у Філадельфії, де колись був розташований уряд УНР, до Інституту літератури ім. Т. Шевченка в Києві під керівництвом академіка НАН України Миколи Жулинського. Можливо, ті документи могли б унести ясність в історію зникнення Держбанку УНР. Проте М. Жулинський говорив про це неохоче.

– На ваш погляд, Державний банк уряду УНР в екзилі з території Польщі справді вивезли німці, чи історія його зникнення – міф?

– Я ні на йоту не сумніваю: те, що зберігали в банку УНР і було в розпорядженні уряду, вивезли. Наскільки можу судити, воно потрапило на територію нинішньої Німеччини. Якою була подальша доля скарбу, сказати важко, оскільки спеціально цього питання не вивчав. Немає доказів того, що скарб УНР досі існує, немає й переконливих свідчень того, що він загинув. А щоб з'ясувати, чи він загинув, чи лежить десь схований, потрібно провести велику пошукову роботу.

Проте вважаю, що уряд України має зробити все, аби з'ясувати його подальшу долю. Те саме потрібно зробити з легендарними скарбами Полуботка. Але за все це слід узятися фахово, маючи певні повноваження від уряду нашої держави. Я переконаний: нам потрібно зробити реєстр культурних, мистецьких, історичних, державних цінностей і розпочати пошук місць їхнього перебування. Ми ж знаємо, приміром, що німці вивезли цінності з Полтавського художнього музею. Водночас про їхню долю нічого не відомо. Кажуть, ніби вони загинули. Чому ми маємо бути переконані в цьому? Може, їх зберігають у якихось штольнях? А може, в горах? Бо, як відомо, німці могли ховати вивезені з окупованих країн цінності від бомбардування.

Загалом увага до цієї теми виправдана та зрозуміла. Адже навіть уряд УНР свого часу розпочинав переговори з урядом Росії про повернення козацьких клейнодів і різних державницьких символів, знаків Запорізької Січі, частини реліквій, які належали Чорноморському війську. Я вважаю все це вкрай важливим, але до цього має бути системний підхід. Існує Державна служба контролю з переміщення цінностей через Державний кордон України при Міністерстві культури і туризму, вона саме опікується такими питаннями. Однак мені здається, що нині це все має стати на широку ногу, потужно підтриману фінансово з боку уряду. Адже чому не можемо порушити питання про те, що під час гетьманату Скоропадського зерно, яке вивозили з України до Німеччини, згідно з чинними тоді угодами, мало бути оплаченим, а німці не зробили цього? Це величезні суми, які донині значно зросли. Це складне й тонке питання, але варто порушувати його, оскільки ми є правонаступниками УНР і гетьманату Скоропадського.

– Ви бували в Німеччині під час роботи в уряді. Чи тоді порушували питання про вивезені державні скарби України та повернення їх у нашу країну?

– Так, під час візитів до Німеччини ми обговорювали ці питання. Німецька сторона заявила: якщо скажемо, де саме ті скарби, які належать українському народові, то вони готові розглядати питання про їх повернення в Україну. Але, на жаль, не маємо розгалуженої системи пошуку того, що колись належало Україні й із різних причин опинилося поза її межами. Особливо це стосується періоду Другої світової війни. Вважаю, що тут мали б працювати спеціалісти з відповідними повноваженнями та фінансовим забезпеченням. Було б добре, якби існувала спеціальна служба, яка орієнтуватиметься передусім у мистецьких творах, що належали музеям і які вивезли. Принагідно хочу наголосити: потрібно говорити не лише про скарби України, вивезені на Захід. Ми повинні ставити питання й перед Росією. У XIX ст. на території України вели активні археологічні розкопки, їх провадили здебільшого експедиції із Санкт-Петербурга, тому багато матеріалів, які знайшли, трапили до російських музеїв.

– Зважаючи на ваші слова, пошуки зниклих скарбів України впираються передусім у кошти?

– Здебільшого так. Окрім того, міжнародний досвід показує, що треба підписати низку конвенцій, зобов'язань... Ми підписували відповідні угоди з німецькою, російською сторонами. Але повторю ще раз: ця робота потребує особливої ініціативності.

– Якою є приблизна сумарна вартість цінностей, що їх втратила Україна?

– Це неможливо підрахувати. (продовження в наступному числі)

Розмовляла Оксана Керик

У Великобританії оприлюднили «карти КДБ»

Британська компанія Landmark оприлюднила на своєму сайті карти міст королівства, які нібито були складені в період холодної війни агентами КДБ. «Кожен радянський лідер, починаючи від Сталіна, закінчуючи Горбачовим, знав не лише де ви живете, але і як добратись до вашого дому на танку», - повідомляє сайт компанії Landmark envirocheck.co.uk.

У розпорядженні компанії виявились детальні карти 103 британських міст, складені в період з 1950 по 1990 роки. Всі об'єкти на цих картах позначені на російській мові. На багатьох значиться примітка: «Надруковано в типографії Головного управління картографії та геодезії СРСР». Як запевняють в Landmark, карти було складено для потреб радянських спецслужб та військових: у них можна знайти детальну інформацію, необхідну у випадку вторгнення чи диверсійно-розвідувальних операцій. Так зокрема на них зображено військові об'єкти, фабрики, глибина русла річок, параметри стратегічно важливих мостів, які дозволяли визначити чи витримають вони колонну бронетехніки. Частина карт було складено на основі знімків з космосу, щось замальовано агентами на місці. Є на них і смішні помилки. Так на карті Лондона з'явилась неіснуюча гілка метро, а звичайний склад на одній із карт було гучно названо танковим заводом.

Виконавчий директор компанії заявив, що цей набір карт компанія купила у американської фірми, яка у свою чергу, отримала їх з Латвії та Естонії. «Наскільки мені відомо, в 90-х роках, коли радянські війська виходили з Прибалтики, в Естонії було виявлено залізничні вагони з тисячами подібних карт. Через кілька років вони потрапили до США, а вже звідти до нас», - розказав Полін в інтерв'ю BBC. Компанія Landmark займається продажем цифрових карт, складанням екологічних висновків та наданням геодезичних послуг для забудовників та інженерів. Колишній радянський розвідник Олег Гордієвський вважає, що ці карти були складені не у КДБ. «Збирання детальної інформації було у віданні резидентури ГРУ», - вважає Гордієвський.

Холодна війна-2

Історики та літератори полюбляють шукати “вузлові” моменти в перебігу світових подій. Наскільки виправданими є такі пошуки – питання спірне. Можливо, за десять-двадцять років таким “вузлом” вважатимуть зиму 2007 року. Й зовсім не тому, що вона була кліматично аномальною. Найімовірніше, ця зима стане однією з точок відліку сповзання світу до нової холодної війни. Така ось призабута словесна формула.

Про те, що глобальне політичне потепління, яке почалося з розпаду СРСР, буде нетривалим, здогадувалися майже всі тверезі та незаангажовані геополітики. Суперечки вели здебільшого довкола форматів, принципів і конфігурацій майбутнього глобального протистояння. До початку міленіуму багато хто ще сподівався на розпад Росії, який давав Заходу шанс відтягнути кризу на півтора-два десятиліття. Але реальні події, як це часто бувало у світовій історії, розгорнулися за “пришвидшеним сценарієм”. 11 вересня в кривавий спосіб підтвердило одне зі “стратегічних пророцтв” кінця минулого століття – головним двигуном майбутньої війни стала не ідеологія, а цивілізаційна “несумісність” різних частин людства. Змішувачі глобального коктейлю десь помилилися. Суміш почала булькати та розповсюджувати неполіторектні запахи.

Замість того, щоб загрузити в безкінечних етнічних конфліктах, росіяни заповзали ліпити нову імперію (п'яту), географічно меншу за попередні, але грошовитішу. Китай та Індія збудували навдивовижу динамічні економіки, а локальні війни в Іраку й Афганістані не підтвердили безумовної самодостатності нових військових технологій. Ракети навчилися влучати у вікна та димарі. У відповідь терористи навчилися вбивати професійних вояків, обвішаних комп'ютерами, лазерами та супутниковими антенами. Ядерна зброя розповзлася світом.

Певним “моментом істини” стало успішне випробування в Китаї протисупутникової зброї. Це сталося в січні. Точність і швидкість ракети-перехоплювача здивували спеціалістів. Стало зрозуміло: громіздкі військово-космічні системи, які обертаються земними орбітами, – просто зручні мішені для відносно дешевих “орбітальних кілерів”, збудованих за так званими “навзгогінними” технологіями. Цей китайський сюрприз якось доречно наклався на повідомлення, що економіка Піднебесної за валовими показниками випередила німецьку та стала третьою в світі після американської та японської.

Другий “дзвіночок” пролунав теж у січні. Росія повністю завершила формування своєї системи глобального супутникового наведення високоточної зброї, зокрема стратегічних крилатих ракет Х-555. Раніше тільки США мали таку систему (GPS). Третім сигналом змін у глобальному розподілі сили став січневий візит Владіміра Путіна до Індії. Новий військово-технічний договір між Москвою та Нью-Делі не дає підстав сумніватися, що в Євразії закінчується формування могутнього континентального блоку держав, спроможного в перспективі (через 15-20 років) кинути виклик НАТО. Якщо Захід дасть державам Шанхайського пакту ці двадцять років, глобальний світ 2027 (плюс-мінус) року може відбутися зовсім не як тріумф ліберально-демократичних цінностей і їхніх носіїв. Тому вже на початку лютого міністр оборони США виступив із заявами про зміну стратегічної доктрини найпотужнішої та найбагатшої держави планети. Стимування можливих загроз із боку Китаю та Росії тепер стає для Америки не менш актуальним завданням, аніж боротьба з Бін Ладеном і компанією.

Із чого може початися перший етап очікуваної політичної кризи? Найгарячішою точкою сьогодні є Іран. Якщо по ядерних заводах Ірану завдадуть “роззброювального удару”, світ знову зміниться. Приховані “фронти” глобальних протистоянь напружаться. Давні вороги почнуть пригадувати давні образи. Старі спеціалісти “таємних воєн” вийдуть на нічні стежки

вільних полювань. Адже на тих стежках тепер пасеться багато “свіжої здобичі”, неляканої вже півтора десятиліття.

Україні не вдалося використати “теплу паузу” дев'яностих. Наша країна зустрічає новий “льодовиковий період” у світовій політиці “неприкаяною”. А той, хто не встиг стати на певний бік перед конфліктом, під час конфлікту перетворюється на предмет змагання. Або й гірше – на поле битви. Дискомфорт відчуваємо вже тепер. Якщо повноформатна холодна війна, не дай Боже, таки почнеться, то засоби боротьби за перетягування українського “політичного каната” зміняться на брутальніші та жорсткіші. Тим паче, що ситуація в нас практично 50:50, а “цивілізаційна несумісність” між західною та східною частинами країни очевидно глибшає.

Холодні війни, як підказує досвід, можуть тривати довше за гарячі. Вони здатні ставати епохами. Їх складно перечекати. Вони провокують на світоглядний песимізм та алкогольну відстороненість від воюючого світу. З іншого боку, війни є батьками великих кар'єр і блискучих біографій. Час ставати воїнами... Ледей не написав “воїнами світла”. *Володимир Сикілев*

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ WWW

State Committee on Archives of Ukraine official web site
<http://www.archives.gov.ua/Sections/Famine/Publicat/index.php>
 Archives and Human Rights Violations
<http://www.archives.gov.ua/News/HumanRights.php>
 Famine in Ukraine in 1921-23, 1932-33
<http://www.archives.gov.ua/News/Golod.php>
 The Ukrainian Martyrolog, XX Century
<http://www.archives.gov.ua/Sections/Martyrolog>
 Totalitarian Regime in Ukraine
<http://www.archives.gov.ua/News/Totalyaryzm.php>
 Declassified Documents of the Ukrainian Archives
<http://www.archives.gov.ua/Publicat/References/Rozsekr-fond.php>
 Archives of the Ukrainian Insurgent Army
<http://www.archives.gov.ua/News/Arch-Doc.php>
 Samvydav archives
<http://www.archives.gov.ua/News/samizdat.php> etc
 Online Documentary Exhibitions
<http://www.archives.gov.ua/Sections/>

Американським вченим заборонили писати про глобальне потепління?

Адміністрація президента США Джорджа Буша ввела жорстку цензуру для вчених урядових наукових центрів, що вивчають зміни клімату планети, пише газета The Guardian. Як заявив Союз стурбованих учених (Union of Concerned Scientists) у зверненні до Конгресу, з робіт фахівців видаляються будь-які згадки про глобальне потепління. Робиться це для того, щоб знизити громадський інтерес до цієї проблеми і захистити президентську адміністрацію від тиску, оскільки власті опираються введенню обов'язкового контролю за парниковими викидами.

За даними Союзу, ученим фактично заборонили згадувати такі поняття, як “глобальне потепління” або “зміна клімату”. Близько 1600 наукових співробітників, які були опитані організацією, призналися в тому, що їх або попередили не використовувати ці визначення в своїх працях, або матеріали перед публікацією редагувалися в “потрібному ключі”. Конгрес вже зацікавився цим повідомленням. Голова Комісії з нагляду за діями уряду демократ Генрі Уоксман заявив, що чиновники “неодноразово намагалися ввести в оману громадськість” щодо проблеми глобального потепління. Як пише The Independent, така політика адміністрації, яка намагається “пом'якшити” тональність виступів учених, проводиться з 2004 року.

Найбільша історична трагедія України полягає в тому, що вона несе на собі хрест фатального розламу між двома глобальними цивілізаціями – європейською й азійською. Невдячною є історична доля перебувати на цьому геополітично-тектонічному культурному розламі – розламі, який свого часу дійшов навіть до Адріатики й наслідком якого стала трагедія вже 90-х років ХХ століття у Вуковарі, Сребреніці, Мостарі та Косово. Можливо, некоректно порівнювати наслідки розламу між європейською та азійською цивілізаціями на Балканах і в Україні, але некоректність ця існує лише з огляду на те, що протягом ХХ століття на українському розламі загинуло значно більше людей (навіть не беручи до уваги Другої світової війни), ніж на балканському. Бог уберіг Балкани від азійських колективізацій, голодоморів і тотального культурного нищення: режим Тіто фактично був раєм, порівняно з тоталітарним ординсько-советським нищенням українського народу.

Новітні ординці могли доволі просто вирішити в Україні свою проблему, але через незрозумілий недогляд не зробили цього. Сталін хотів після війни вивезти всіх українців з України, розпорошивши їх на теренах своєї азійської імперії, але йому сказали, що для цього забракне залізничних вагонів – і Сталін облишив цю ідею, фактично прирікши імперію на загибель. А до цього він зробив ще фатальнішу помилку, приєднавши Галичину до Великої України. Це було все одно, що приєднати потужний детонагор до національно пасивного державного тіла. Приєднати Галичину – це для Росії було значно гірше, ніж віддати Крим. Без Галичини незапліднена національною ідеєю Велика Україна стала б другою Білоруссю і в історичній перспективі розпаду СРСР Росія не мала б жодних проблем принаймні зі “славянським єдинством”. І тепер Путін не бідкався б, що крах Совецького Союзу – це найбільша геополітична катастрофа ХХ століття, а незалежність України – це поділ Росії на кшталт поділу Німеччини на Східну й Західну, і тоді було б зайвим нести російську цивілізаторську культурну місію на пострадянський простір.

Не було б у складі України ні Тернополя, ні Франківщини, і Ющенкові ніде було б проходити вишкіл національної самосвідомості (наш Президент навіть навчився в Галичині ставити наголоси по-нашому: листОпад), а таких однаків-сподвижників української національної ідеї, як Левко Лук'яненко, відправили б туди, куди відправив своїх противників Лукашенка. Якби не галичани, не було б кому розвеселити Україну, підняти похилену червону калину, й не поїхали б сотні й сотні тисяч “бандьор” до Києва на Майдан “визволяти братів-українців з ворожих кайдан”.

Росія, звичайно ж – на свою біду, прогавила українську Україну, а можна було так легко цього уникнути. Майже вісімдесят років проголошення ленінського стереотипу, що “лише при єдності пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, без такої єдності про неї не може бути й мови”, не дало бажаного ефекту – того, на який сподівалася Велика Росія. Помаранчева революція була фактично тим “ударом в морду”, який, до розчарування російських політехнологів, спрацював в іншому керунку. Й Росія одержала цей удар від країни, яка, на думку Путіна, є “полностью русскоязычной, как на западе, так и на востоке”.

На розламі двох цивілізацій

Найбільшим надбанням помаранчевої революції, безумовно, є формування тієї частини громадянського суспільства, яка росла вже в роки незалежності, тієї чудової молоді, яка пройшла вишкіл Майдану як загальноукраїнської ідеї і яка вже ніколи не дасть нікому сісти собі на голову. Загроза кривавого насильства, підкидання вибухівки, адміністративне залякування щодо молоді дало виховний ефект, цілком протилежний тому, на який розраховувала колишня влада. Така молодь уже має безцінний досвід боротьби за подальше утвердження української державності та засад демократії. І це суспільне напрацювання дає велику надію на майбутнє.

Наші вороги добре це зятамили: “За эти годы выросло целое студенческое поколение, воспитанное на псевдонстории, на извращённой концепции прежде всего военных времён. Бегство от коммунизма закончилось в логове этнического национализма. А ведь поступившие

учиться в киевские и западноукраинские университеты в 1999-м ребята закончили магистратуру как раз в год выборов”.

Незважаючи на постсовецький уклад суспільного життя в Україні протягом усього періоду незалежності, ідеї свободи, демократії та національної гідності впевнено пробивали собі дорогу. Зовнішньополітичні впливи, перегрупування сил у світі на користь демократії, розширення НАТО та Євросоюзу до кордонів України мало незрівнянно більший вплив, аніж майже віртуальні “соросівські гроші”. Падіння “залізної завіси” і, як наслідок, посилення людських контактів із закордоном (з-поміж іншого і заробітчанство) стали впливовими каналами інформації про той світ, де не тільки заробляють у десятки разів більше, а й шанують засадничі людські права. Відкриття історичних джерел, заборонених за тоталітарної влади, правда про українську історію, про колоніальну політику Росії, конштабори, репресії та голодомори нарешті пробрили тріщину в інформаційній брехні, яку виливали на голову українського народу не пізніше президентських перегонів, а аж сімдесят років. Націоналізм, петлюрівщина, бандерівщина й інші лайливі для “совецького народу” слова велика частина людей почала сприймати нормально, а в подальшому вони навіть виховували патріотизм.

Вочевидь, суспільство не може бути напівдемократичним, як і жінка – напіввагітною. Якщо демократичний процес у суспільстві почався, то зупинити його важко, бо набуття певних елементів демократії – лише перехідний етап до набуття її в повному обсязі. Coitus interruptus тут аж ніяк не можливий. Розвиток подій кінця 2004 року дуже нагадував розвиток подій здобуття української незалежності 1988-1991 років: послаблення авторитаризму – наступ народу – відтак незграбні намагання віджилкої влади захиститися – врешті мирне передання влади. Втім здобутки 2004-го є незрівнянно ціннішими, ніж здобутки 1991-го, коли стара совецька система впевнено продовжувала своє існування під декларативними та чужими їй гаслами української незалежності. Недарма поляки, ніби ігноруючи наш 1991 рік, говорили на Майдані: “У вас зараз сталося те, що в нас 1989 року”. Розлам цивілізацій передбачає невпинну та тривалу боротьбу, але те, що сталося в Україні 2004-го, незважаючи на весь негатив утрачених за останні два роки позицій, дає велику надію на перемогу європейської цивілізації над азійською.

Лько Лемко

Ющенко вважає радянську владу окупантом України

Президент Віктор Ющенко виступає за створення в Україні музею радянської окупації. Про це він заявив після відвідування аналогічного музею в Грузії. "Нам, безумовно, необхідно прийняти обітницю і зробити це в Україні. Це не є забота сторінка для української історії, але вона сьогодні неадекватно освітлена не тільки в пам'яті, але і, на жаль, у державній політиці", - сказав Ющенко.

Президент відзначив, що реалізувати цей проект буде складно, оскільки він не одержить загальної політичної підтримки. "Це нелегко буде, я розумію, скільки певних сил буде буйувати, тому що їхньою місією ніколи не було служити нації, але заради наших дідів, прадідів, онуків це потрібно зробити", - підсумував він. Водночас, як повідомляє прес-служба президента, Ющенко і президент Грузії Михайл Саакашвілі відкрили в Тбілісі пам'ятник Тарасу Шевченку. Саакашвілі під час церемонії відкриття напам'ять прочитав "Заповіт" Шевченка, і президенти заклали у фундамент пам'ятника капсулу з землею із села Моринці Черкаської області, де народився Шевченко.

Знову згоріла дерев'яна церква

Ще один дерев'яний храм згорів на Львівщині. 28 січня в обід запалала греко-католицька церква Богоявлення в селі Головецько Сколівського району. Від сакральної споруди 1873 року забудови заввишки 15 метрів залишився лише фундамент. Пожежникам було складно гасити полум'я. Головецько – гірське селище, відтак виникли проблеми з добиранням слизькою дорогою, а потім із водою. Це стара будівля, соснове дерево в ній "вистояне", і згоріла вона швидко. Вдалося врятувати лише дзвіницю, що за кілька метрів від церкви.

Попередня причина займання – порушення правил пожежної безпеки під час експлуатації електромережі. Через це на Львівщині згорів уже не один храм. Що ж приховано за цим? Як правило, у дерев'яних церквах є старовинні ікони й іконостаси, які можна вигідно продати. Пожежею ж намагаються замести сліди. Бува, що на місці старої дерев'яної сакральної споруди священик і громада хочуть збудувати нову й сучасну. Про цінність дерев'яних церков як унікальних архітектурних пам'яток ніхто не згадує. Тому непоодинокі ситуації, коли дерев'яні церкви "випадково" недогледіли. На думку директора Львівської галереї мистецтв Бориса Возницького, винуватою в ситуації, що склалася з дерев'яними церквами, є передусім Державна служба охорони пам'яток, яка попросту не виконує своїх обов'язків. Священики та громада не дотримуються приписів пожежників про те, що дерев'яні споруди необхідно покривати спеціальними розчинами, ставити в них сигналізацію. – Ніхто не переймається цим питанням, відтак ми втрачаємо дерев'яні церкви одну за одною, – каже Возницький. – Церква в селі Головецько вже восьма з тих, що згоріли останніми роками. Таких споруд у нас залишилося лише близько 200. А це ж унікальні речі, які є лише в Україні. За час незалежності таких пожеж сталося значно більше, ніж за Радянського Союзу. І цих збитків – а вони сягають мільярдів гривень – ніхто навіть не підраховує.

Блеф совєцького піппа

Якими ж можуть стати розкладки народних сил на прийдешньому Майдані-2? Коли Тарас Чорновіл стверджував, що на Майдані-1 зразка 2004-го бабцям із галицьких сіл платили за день стільки, скільки вони мали пенсії за місяць, то він, звичайно, грав вар'ята. Але коли типовий київський "совок" (до речі, экс-львів'янин) щиро не вірив, що хтось міг приїхати до Києва на Майдан не за гроші, то це вже конкретний діагноз. Бо "совок" задувно нічого не зробить, навіть пальцем не поворухне

й ніколи не повірять, що хтось інший зможе "за ідею" зробити щось безкоштовно.

Вийти на вулиці типового совка змусить хіба що те, що буквально зачіпає за живе. А що могло зачепити за живе прибічників Януковича? Для того, щоб тижнями та місяцями відстоювати ідею, треба кидати роботу, а отже, й джерело годування родини, і чи варто взагалі мерзнути заради незрозумілих ідей? За винятком декількох сотень, а може, навіть і тисяч прихильників "слов'янської ідеї", а отже, ідеї Великої Росії, навряд хто з прибічників антиукраїнських сил вірив у те, що, прийшовши до влади, Віктор Ющенко закриє російські школи, церкви Московського патріархату та розстріляє у шурфі закинutoї шахти в Краснодарі Близнюка вкупі з Лук'яненком і Колесніковим, а Тимошенко обтягне Донбас колочним дротом і втопить у Чорному морі одеський "сьомий кілометр". Тоді російська культурна ідея не надихнула нікого ні на що героїчне й виявилася надзвичайно ледачою. І що тепер зможе надихнути частину прихильників російської культурної ідеї боротися мирними методами проти "націоналістического фашистского шабаша Луценко і Ко"?

В історичному аспекті справжня народна підтримка ідей Великої Росії спрацювала в Україні лише раз, під час революції 1905 року, коли банди чорносотенців, освячені казенним православ'ям, захищаючи "веру, царя і атечества", влаштували єврейські погроми в Одесі й інших містах. (прод. на наступній ст.)

Maidan.org.ua
Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

(продовження з попередньої стор.) Послідовників цих “активістів” у сучасній Україні дуже мало. На заходах, що їх організують “наташисти” Вітренко, “славянствующі” Базилюка, “руські православніє” Каурова, тепер здебільшого на антинатовських мітингах у Криму, російських прапорів більше, ніж учасників.

Звичайно, можна купити кілера, адвоката чи довірену особу, можна вивести людей на вулиці й навіть перебивати автошляхи, коли в мороз вирубають опалення чи позбавляють пільг, але насправді на масові свідомі та добровільні громадянські акції здатні лише люди, об’єднані ідеєю, яка стає метою їхнього життя, що й довів на майданах український народ у листопаді-грудні 2004-го.

Справді ідейних прихильників справи Путіна-Януковича, які цілком щиро готові були відстоювати свої рідні ідеї “економічної стабільності та вічної дружби з Росією”, було мізер, а на найманцях далеко не зайдеш. Бойовики Корчинського та шахтарі напідпитку не здатні ні кількісно, ні якісно створити революційну критичну масу.

Ось чому не протестує проти будь-чого, що безпосередньо не стосується його шкурних інтересів, совковий піпл. На українські майдани ніхто з прихильників Партії регіонів не прийде ні за покликання, ні за гроші. Невже в Києві нині немає жодного прибічника антикризової коаліції, котрий під час програми “5 каналу” “Майдан” набрався б мужності відстоювати свої ідеї? Усі, хто там збирається з Яною Конотоп, лише паплюжать Януковича та Мороза вкупі з усіма антикризовиками.

Цей піпл неспроможний сам виступити в ролі громадянського суспільства, бо “рождённий ползати, летать не может”. І він уже істерично закликає свою рідну владу в переддень Майдану-2 щось робити: “Никаких действий со стороны этой власти! Что, опять хотите сдать власть Ющенко? А на половину народа Украины ещё раз наплевать?! Да что же это такое?”

Польові командири майдану-2004 Стецьків, Парубій, Бондаренко розповідають про те, що там було достатньо молодих людей, готових віддати своє життя за ідеї демократії й утвердження справжньої української держави. Вороги українства відразу ж охрестили цих людей “революційними наркоманами”, а тепер дуже широко мусують тему, мовляв, ці “наркомани” чекають не дочекаються нової нагоди відчутти революційний наркотичний “кайф”. Це справді визнання з боку ворогів величчя людей, які ще можуть заради чогось пожертвувати своїм життям. І звисно, зрозуміло, що схожих “наркоманів” за ідею Януковича чи Путіна в природі не існує.

У карпатському селі Гребенів на березі Опору стоїть дуже скромний монумент, на якому написано, що мешканці цього села звели його на власні гроші 1991-го й таким чином дякують Богові за незалежність України. Справді скромний монумент, коштує щонайбільше дві-три тисячі гривень. А тепер уявіть, що в Донецьку чи Єнакієвому прості люди дали свої “кровні” на спорудження пальми Мерцалова на честь імперської Росії, чи на честь Єкатеріни II, Петра I, Леніна, Ахметова, чи чорта-біса.

Є одна глибинна причина, чому донеччани за будь-якої міри “набухлих бруньок” сотнями тисяч не вийдуть на київський Майдан. Це, напевно, звучатиме фантастично-цинічно, але якби “звери-бэндэравцы с руками по локоть в крови” після Другої світової війни знищили в Донбасі десятки тисяч мирних шахтарів, а сотні тисяч вивезли на Сибір, якби у підвалах Святогорської лаври (як у підвалах монастиря отців Василян у Жовкві) знайшли кісточки сотень маленьких дітей разом із матерями, яких невинно закатували упівці, от тоді й 2004-го, і 2007-го, і якого хочете року сотні тисяч донеччан вийшли б на майдан Незалежності з гаслами, на яких були б написи всіх донецьких сіл і містечок. Лише така історична пам’ять могла б підняти їх на активні дії. А може, й добре, й добре, що донеччани не пережили такої трагічної історії, як галичани, і не треба, щоб майорили в Києві донецькі прапори? Вочевидь, що так.

Лько Лемко

У Варшаві постане пам’ятник УПА

Точніше – жертвам УПА. Якщо полякам потрібніше забити клин у порозуміння між нашими народами, ніж шукати спільне місце в Європі – цей пам’ятник неодмінно постане.

На площі Гжибовській у Варшаві кресові організації планують поставити пам’ятник жертвам УПА. “Кресові організації” – це ті, які об’єднують поляків з “кресув всходніх” або їх нащадків. У свою чергу “Креси всходне” – це, в контексті

польської мови – східні території Польщі. Так після 1920 року називались Галичина і Волинь. Кресов’яки вже мають попередню згоду варшавської міськради на побудову пам’ятника. Але попередня згода ще не означає, що пам’ятник постане саме в запропонованому зараз проекті.

Концепція запропонованого зараз пам’ятника наступна: дерево з крилами замість двох гілок, до стовбура якого прибиті трупи дітей. Автором проекту є скульптор з Кракова Мар’ян Конечний, який свого часу спроектував варшавську Ніке. найтиражніше польське видання, “Газета Виборча”, стверджує, що голова оргкомітету побудови пам’ятника, Ян Невінський, наполягав на тому, щоб пам’ятник викликав жах. За його словами це – відповідь Світовому Конгресові Українців, який вимагає відшкодування жертвам операції “Вісла”.

Кресов’яки вже отримали локалізаційне рішення, на підставі якого можна домагатись дозволу на побудову та почати проектування. Однією з умов міської влади є отримання позитивного висновку Ради Охорони Пам’яті Боротьби і Мучеництва (Rady Ochrony Pamięci Walki i Męczeństwa), це аналог досі не створеного в Україні Інституту Пам’яті. Добре відомий українцям з суперечок щодо встановлення Щербця (на побутовому рівні – це символ походу на Київ Болеслава Хороброго, а Польщі по Дніпро) на львівському Личакові секретар цієї ради Анджей Пшевозьнік уникає давати коментарі, стверджуючи, що не мав можливості познайомитись з проектом. Запланована висота цього бронзового “дерева з крилами” – 5 метрів.

Варшавський пам’ятник

Намір поляків поставити в центрі Варшави “якомога жахливіший” антиукраїнський пам’ятник наша преса вже назвала деревом розбрату та антиукраїнським виявом. В Україні не бажать загострення українсько-польських непорозумінь, бо розуміють, що за ними стоїть не лиш Москва, але й п’ять колони Російської Федерації як в Польщі, так і в Україні. Тому з «пам’ятниками», мусимо бути дуже обережні. Відомо всім нам, скільки то часу забрало, щоби домовитись відносно цвинтаря «Орльонт» у Львові.

Після зайняття Галичини Советським Союзом, поляки перенесли Львів до Вроцлава. Різдвяне число «Совет Вор Ньюс» з 1945 р. виданий радянською амбасадною в Лондоні подав листу понад 33 жертв з місяця липня 1941 р., головню львівських професорів і понад 600.000 цивільних жертв. Вістку цю скоро й широко опубліковано в ЗСА і Англії. На підставі цієї листи у Вроцлаві (Польща), поставлено пам’ятник помордованим професорам, на задній стороні якого викарбовано поазбучно імена тих професорів, листу яких подав в Лондоні «Совет Вор Ньюс». Першим ім’ям є Аллерганд Мавріціюс, відомий адвокат і член Польського Кодифікаційного Комітету, другим Авербах і т.д...на шостому місці є Чортюквер (ім’я не подане) професор (антрополог). І, що цікаве?

Виглядає, що професори як Аллерганд так і Чортюквер мусіли воскреснути, бо в 1942 р. залишили по собі розлогі свідчення на

тему подій 1941 р. у Львові. Не бракувало полякам відваги ані сорому, щоби ті морди приписати українському куреню «Нахтігаль», який 30 червня 1941 р. під командою сот. Романа Шухевича, першим ввійшов до Львова, завісив на ратуші синьо - жовтий прапор і проголосив САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНИ!

Повище названі професори, ніколи не були арештовані і не були замордовані. Чортоквер працював для львівської жидівської поліції (Орднунг Дінст) і для Юденрату. Проф. Аллерганд відмовився від співпраці з гітлерівцями і не зіволів, щоби з нього зроблено предсідника Юденрату. В часі війни слух по ньому загинув. Чортоквер в половині 1942 р. залишив по собі «пам'ятник», який знаходиться в архіві Жидівського Інституту Історичного (ЖІІ) в Варшаві. Професор Аллерганд написав докладний звіт із перших восьми місяців гітлерівської окупації Львова, який рівно ж переховується в ЖІІ в Варшаві. Надзвичайно важливі документи, які ніколи не були опубліковані, чиж - би забули про них?

Якщо тих двох львівських професорів із цієї листи поставлено через помилку або фікцію, тоді можливо, що й більше таких назвиськ вписано на ту листу « на варята». Можливо, що й ціла історія з їхніми мордами це советська фікція, якої завданням було замаскувати злочини і морди доконані НКВД у львівських в'язницях в тому часі в місяці червні.

Під кінець II Світової війни, одною із головних напрямних внутрішньої політики ССРСР, було звернення вістря ненависті поляків з Москви на українських націоналістів. А виконати це завдання лягло на «істориків» польсько - жидівсько-українських. Під їх впливом вирросло уже молоде покоління, тим разом уже польських істориків, які прийняли як незаперечну правду подану їм проп-агітацією, антиукраїнські легенди, заправлені жидівською мартирологічною мітологією... У висліді цього опит публічної opinii в Польщі виказав, що із усіх народів найбільш зненавиджених поляками є саме український народ.

Польща, яка перед цілим світом хвалиться своєю дружбою демократією, та, яким великим оборонцем для України на світових аренах, на ділі до української меншини ставиться особливо вороже і зі зневагою. Треба підкреслити, що ця зневага не має раціонального оправдання - українське військо ніколи не перебувало на корінних польських землях.

Після Першої світової війни Галичина - Волинь - та - Лемківщина припали Польщі. Ендецькі уряди міжнародної Польщі, не додержувались прийнятих Польщею повоєнних міжнародних зобов'язань відносно українців, а тих, які противились цьому саджали у в'язниці, чи в концтабір до Берези-Картуської. Це були уряди, які нищили наші церкви, замикали українські школи (70% протягом 19 років), нашу інтелігенцію засилали на польські центральні землі, а українські етнічні землі заселяли польськими колоністами.

Польща хворіла на «моцарство» - потугу, мріяла бути великою, «од можа до можа» (від моря до моря). Перешкодою для них були українці, які були завеликим етносом в державі. Їхньою мрією було позбутись українців. Тому й не дивно, що вони йшли на співпрацю з кожним ворогом України. Як советські партизани переступили границі Західної України - вступили на терен Волині зразу польські відділи партизан пішли з ними на співпрацю. От, погляньмо хоч би на відділ польської партизанки «Єще Польська не згнівела», під командою Роберта Сатановського, пізнішого директора Великого Театру в Варшаві. В трьох авдіціях ТВП-I, в місяці червні 1987 р. цей «герой» хвалився своєю співпрацею з головним командиром радянських партизан на терені Західної України, Сидором Ковпаком, катом головно українських учителів та священників. Хвалився приязню з Хрущовим, котрий прислав навіть літака по нього, щоби вручити йому відзначення, подяку та інструкції. Розповідав як роззброював українців, лиш промовчав, що з ними чинив після роззброєння. Пригадаймо собі рівнож про співпрацю поляків з німцями та з большевиками «істребітіями». Все, що вказувало

про українців позитивно - в opinii поляків потрібно було ліквідувати. 11 років тягнувся процес над книжкою д-ра М.Савіцького (колишній міністр юстиції), «Дзеє конфліктуф польско - українських». Коли усі польські історики до яких звернувся суд по opinii, заявили, що ніяких фальшувань у книжці не зауважили, а тому, що Савіцький дуже прихильно ставився до українців, то суд так розтягнув ту справу, аж поки він не помер в січні 2004 р.

В Перемишлі пані Д. Богуш, яка власним коштом хотіла поставити 1994 року скромний надмогильний хрест бійцям УПА, які загинули 2-го березня 1945-го року біля Мриглодів у бою з НКВС, спочатку вона одержала згоду місцевої влади, але незабаром пан Пшеврозьнік не лише заборонив що-небудь ставити, але за те, що частину було уже поставлено, п. Богуш почали тягати по судах і це тривало роками.

Українці Закерзоння пам'ятають боротьбу пані Байляк, яка протягом 9 років писала, просила особисто, хоч дорога з ЗСА до Польщі неблизька, пред'являла усякі документи на перепоховання тлінних останків свого чоловіка та його друзів, які лежали на полі в Бірчі. Нарешті, та завзята жінка добилась дозволу на перепоховання. На жаль і тим разом не обійшлося без перешкод. Поляки підбурені священником не погодились, щоб поховати їх на невживаному греко - католицькому кладовищі в Бірчі. Врешті влада погодилась на похоронення в Пикуличах. Здавалось, що уже нарешті їхні тлінні останки, по стільки роках зазнають спокою. Та де ж там. Голова ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва А. Пшеврозьнік у 2003-му році наказав своїм підлеглим зняти таблиці з їх могил, бо вони ображають «польську гідність».

Написи звучали так:

1) Тут спочивають вояки УПА, страчені 22 травня 1947 р. у Лішній внаслідок вироку суду Війська Польського в Сяноці.

2) Тут спочивають вояки УПА, полегли в боротьбі за вільну Україну під час наступу на гарнізон Війська Польського в Бірчі 7 січня 1946 року.

Після війни, та спільної акції т.зв. «Вісла» зі Советами, прийшов догідний час Польщі позбутися українців, викоринити їх із теренів які одержала Польща, а які в більшості були заселені українцями. Як бачимо з повищого, Польща пішла на співпрацю зі всіма тими, хто поборював боротьбу за самостійність України.

В 2003-му році українці заговорили на цілий світ про Голодомор 1932 - 1933 рр. Трагедію українців визнали парламенти багатьох держав на чолі з ЗСА і Канадою. У Польщі українська організація листовно звернулась до Сойму і Сенату визнати цей наш геноцид. Але на жаль на цей лист одержано з канцелярії Сойму РП відмову.

Польський уряд виплатив поважну суму відшкодування німцєві за те, що його мати будучи вагітною сиділа в концтаборі Явжно, Тим часом українці які перебували в тому самому концтаборі вже 15 років, не можуть добитись відшкодування, та лікарських пільг за свої муки і втрачене здоров'я.

Мусимо зрозуміти, що Польща за цей час свого існування доконала геноциду над українським народом подібно як і Москва своїм голодомором. Тому й не дивуймось, що Польща, стало менш сутєвими справами, як пам'ятниками чи дошками, шантажує стало Україну, щоб відвернути її увагу від важливішої справи, саме «геноциду». Припускаю, що, якби Польщу за ті злочини над українським народом у границях їхньої держави поставити Владислава Гомулку й Едварда Осубку-Моравського перед об'єктивним міжнародним трибуналом, одержали б напевно найвищий вимір кари.

Бажанням ставлення пам'ятника в Варшаві є задовольнити свою ненависть до українців. Ці жертви - ці могили, це для нас усіх приказ, це не символ смерті, а життя та воскресіння рідного народу. Жертви ці склали велику данину крові як борці за ВОЛЮ УКРАЇНИ!!

Мирослав Кальба

Протягом наступних восьми років Росія планує оновити 45% свого озброєння, на це заплановано використати 189 млрд дол. Нове озброєння отримають 40 танкових батальйонів, 97 – мотопіхотних і 50 – повітрянодесантних. В рамках проєкту американської системи протиракетного захисту в Росії випробувано новий носій “Тополь-М”. 50 таких міжконтинентальних балістичних ракет буде розміщено на рухомих платформах, і ще кілька десятків – у шахтах, вже цього року росіяни приймуть на озброєння 17 шт. “Тополь-М”. До 2015 року Росія позбудеться радянських ракет, замінивши їх на нове покоління носіїв. Ця абсолютна відкрита інформація не

справля жодного враження ні на Америку, ні на Європу. Аж поки Володимир Путін не приїхав у Мюнхен на щорічну конференцію, і не висловив сучасного російського погляду на облаштування світу. Його промова справила на західних політиків значно більше враження, ніж плани ВМФ Росії відновити програму побудови авіаносців, чи фрагмент виступу міністра оборони Росії Іванова в Думі, де він заявив про право Росії на здійснення попереджувальних військових ударів конвенційними збройними силами. Можливо, тому, що вони побачили в залі перед собою справжню Росію, а не ту, яку вони будували у своїх мріях. Думки оглядачів та експертів розділилися. Одні вважають мюнхенську промову російського президента поворотною точкою політики, інші не вбачають у ній нічого надзвичайного. Праві, як завжди і одні, і другі. І коли в Росії Станіслав Белковський говорить, що “Путін не сказав зовсім нічого нового” - він правий, бо все, мовлене російським президентом у Мюнхені вже було сказано ним же на багатьох пресконференціях журналістам. Просто, не все в одному місці і не у вічі лідерам західних країн. Тому реакція “Вол Стріт Джорнел” на промову Путіна, висловлена в статті “Російське нахабство”, виглядає істерією дитини, яка сподівалась на іграшку, у придбанні якої їй відмовили. Ніби, панове, Ви не знали, хто такий Путін, і якими є його світоглядні засади та напрямні побудови російського суспільства. Тоді відкрийте своє ж видання від 20 вересня 2004 року і прочитайте оцінку Збігневом Бжезінським існуючої в Росії влади та її світогляду. Розуміння правильних способів облаштування Росії й світу. Щось Володимир Путін та його команда зробили не так, як попереджував старий професор-советолог?

Російська традиція, писав З. Бжезінський у “Московському Мусоліні”, “боїться будь-якої регіональної автономії, будь-якої справжньої децентралізації, традиція, яка вигодує шовіністичну паранюю стосовно того, що політичний плюралізм майже неминуче кине саму Росію в безодню розвалу”. Тим, хто марно питає у Мюнхені Володимира Путіна про вбивства журналістів у Росії, варто було прочитати ці рядки. Можливо, вони б зрозуміли, що інакюдство російська правляча верхівка сприймає як війну проти себе. І діє, як на війні. Якби був залізний занавіс – садила б журналістів до тюрем, і не звертала б уваги на міжнародні протести. У частково відкритому суспільстві ув'язнення журналіста-інакюдця невігідне, з огляду власне на оці протести. Тому журналісти

гинуть, а прокуратура “не може” виявити замовників та виконавців убивств. Путінська промова у Мюнхені – це не нове слово в російській політиці, це – підсумок цієї політики за останніх 3-5 років. Однак, праві й ті, хто вважає путінську промову новим словом російської політики. Новим – бо те, що раніше робилось Кремлем мовчки чи приховано, стверджувалося політикою докочаних фактів, а не заявлених вимог, чи заявлялось фрагментарно, – сьогодні публічно виставляється у вигляді державних вимог Росії. Та якщо говорити про поворотну точку нової російської політики – то нею є не промова президента, а вбивство Олександра Литвиненка.

Олександра Литвиненка можна було вбити безліччю способів.

Мюнхен-2007 і Україна

Публічне життя, яке він вів, дало дуже мало можливостей для його фізичного захисту. Якщо б справа була лише в помсті політичного ордена КГБ своєму відступникові, це справді можна було зробити непомітно, не залишаючи радіо активних слідів по всій Європі. Публічне ж і демонстративне вбивство, так, як воно було виконане, у чомусь споріднене з актом 9/11 – це, скоріше, акт інформаційної війни, ніж війни звичайної. Це ствердження своєї сили і звернення до світу: “НАТО не може дати захисту своєму громадянину на своїй території” та “Нічого ви нам не зробите”. Цей месідж, свідомо, чи несвідомо, рознесли по світу російські дисидентські організації (в тому числі озвучив батько Литвиненка). У Мюнхені Путін всього-навсього підтвердив цю російську позицію. Сказав іншими словами – але це справи не змінює.

Чи зможе Росія дотриматись високої планки політичних претензій, висловлених Володимиром Путіним у Мюнхені? Адже однією з ключових тез його промови була ідея,

що світ не може далі бути однополярним, та що однополярність не принесла світові більшої безпеки, ніж протистояння СРСР – США. Це суттєво залежить від економічної політики світових потуг. Збереження існуючих цін на енергоносії дає Росії карт-бланш на продовження спроб відновити своє втрачене місце геополітичної альтернативи до США. Однак, навіть якщо сприятлива для Кремля економічна кон'юнктура збережеться, однаково повернутись на друге за впливістю геополітичне місце Москві не вдасться. Світом правлять не лише гроші, ракети, але й ідеї. Суттєвою частиною впливів СРСР у двополярному світі була місяняська ідея побудови соціально справедливого суспільства. Хоч ми й знаємо, якими “справедливостями” обернулася його побудова, але для тих, кого Кремль використовував для утвердження своїх впливів, це було невідомо. Ідея, при інвестуванні порівняно невеликих коштів у політику, дозволила Москві розбудувати світову мережу впливу – і тому вона змогла стати світовою потугою. Сьогодні такої ідеї Росія не має. Якщо глянути ближче, то виявиться, що сьогодні Росія не має й ідеї, яка б консолідувала державу в одне ціле. Тому її претензії на світове лідерство – скоріше фантомні болі колишньої величі, аніж цілеспрямована стратегічна програма. Це не означає, що Росія не має ресурсів, щоб претендувати на регіональне лідерство. Що вона, власне й робить на території колишнього СРСР, і робитиме, поки існуватиме. Робитиме вона те, що дозволятимуть їй партнери. Ось тут ми підходимо до

питання, яке повинно цікавити нас та наш уряд найбільше – Росія та її ставлення до України. Все ж, це наш вічний сусід і торговий партнер, в Росії живе чи не найбільша українська діаспора, - цього повинно бути досить, щоб російське питання було в числі найважливіших у нашій політиці.

У згаданій редакційній статті “Російське нахабство”, Вол Стріт Джорнел згадує випадок з життя сучасної Росії, коли суд Новоросійська засудив дев'ятеро членів неурядової організації “Фрода”, яка захищає права національних та етнічних меншин, за “несанкціоноване” чаювання з двома німецькими студентами. Згідно з новим законом про неурядові організації, для будь-яких зборів двох або більше людей з метою обговорення суспільно важливих питань необхідно заздалегідь, за три дні до визначеної дати, отримати дозвіл місцевої адміністрації. Американське видання на весь світ підіймає питання і про “Фроду”, і про вбивство Політковської, але ніхто не підіймає питання про становище української меншини в Росії.

Сьогодні ж в Росії з'явилась тенденція до терору щодо українців за національною ознакою. В Тулі вбито лідера української громади Володимира Сенишина – після публікації його листа лідеру “Местних” Сергію Фадеєву про неприпустимість дискримінації за національною ознакою. Перед дверима власного дому вбито заступника голови Іванівської регіональної організації української культури “Мрія” Володимира Побурінного. У Владивостоці жорстоко, до смерті побито керівника музично-літературного центру „Горлиця”, голову першої зареєстрованої на Далекому Сході парафії Української православної церкви Київського патріархату. В тій же Тулі за її громадську діяльність побито українську активістку Наталію Ковальову. Список можна продовжити – але невже для реагування українських урядових структур потрібна довжина цього списку загиблих? Адже ставлення до українців, які живуть на території Росії, переноситься і на українців, які живуть в Україні! Мовчазна згода західних лідерів на претензії Німеччини під час Мюнхена-38 призвела до другої Світової війни. Мовчазна згода українських урядових структур з безкарними вбивствами українських культурних лідерів у Росії після Мюнхена-2007 ні до чого іншого, крім ескалації антукраїнських настроїв в російських шовіністичних організаціях, не призведе. Вол Стріт Джорнел пише про репресії щодо російських німців, Ходорковського, чеченців – про українців він пише лише тоді, коли ми самі про це волатимемо на весь світ. Врешті, пише WSJ про нас, чи ні, – не так важливо. Вбивство Литвиненка – це послання до нас, і правильна відповідь на нього – власна безпека залежить лише від нас, наших дій, нашої рішучості відстояти свої права. НАТО, ООН, Рада Безпеки – допоміжні і вторинні фактори у світі, який настає після ядерного теракту в Лондоні. Ось це і варто було б прочитати між рядків путінської промови у Мюнхені.

Ярослав Сватко

Храм Божий чи бізнес-компанія?

У лютому місяці 2007 року в Берліні відбувся Міжнародний інвестиційний форум. На цей фінансово-економічний захід прибув і представник Російської Православної Церкви Московського Патріархату. Тут він розповідав не про докладання зусиль російською церквою до відродження духовності народу та виконання заповідей Христових, а про те як російська Церква готується використовувати земельні ділянки в Москві під будівництво офісних та торгових комплексів та елітного дорого житла. А далі він розповів не про служіння Богу і людям, а про інвестиційні плани РПЦ згідно яких в Твері церквою буде збудований гостинний двір „Тверь-Сити”, у Володимирі РПЦ займеться реконструкцією будівель. Ця діяльність РПЦ спрямована не на благодійні цілі. Московські попи планують отримати від цієї “Божої” діяльності добрі прибутки і готові залучити до цього будівництва іноземних бізнесменів. Отак Московська церква виконує свої статутні обов'язки.

Моші могли піти з молотка

Стало відомо про курйозну ситуацію в Росії. На інтернет-аукціон виставили... моші, котрі, можливо, належали православному святому. Інформація про продаж на мережевому аукціоні такого собі “лота” людських останків, які, припускають, є святими мощами, надійшла в Московський патріархат від православних користувачів мережі. В повідомленні йшлося, що продавець, який назвав себе Борисом Георгієвим із Санкт-Петербурга, пропонує “увазі цінителів російської старини останки православного святого (череп у хорошому стані, а також плечова кістка), що потрапили до приватних рук із Казанського собору Санкт-Петербурга у 20-ті роки ХХ століття”. В описі “лота” на сайті зазначено, що “на черепі є дореволюційний напис, який свідчить про ім'я святого, рік надходження в сховище Казанського собору (1899-й) та інвентарний номер”. Окрім того, продавець залишив на сайті інтернет-каталогу адресу своєї електронної пошти і номер телефону. Є також фотографія “товару”. Коли кореспонденти російської преси зателефонували за поданим телефоном, то їм підтвердили намір продати святі моші. Тепер справу, радше за все, передадуть міліції.

Польща: церква та таємна поліція

Широкий резонанс у Польщі викликала книга священника Тадеуша Ісаковича-Залеського, в якій той розповідає про проникнення агентів таємної поліції у роки комуністичного режиму у ряди церкви. Вперше подібне дослідження проведене священнослужителем. Ієрархи церкви та історики стверджують, що у часи, коли церква у Польщі була опора спротиву комуністичному режиму, близько 10-15 відсотків польських священнослужителів співробітничали з таємною поліцією.

Викриття Ісаковича-Залеського з'явилися у непростий для польської церкви момент. У січні Папа Римський Бенедикт XVI не затвердив на посаді варшавського архієпископа Станіслава Вельгуса: у Ватикан потрапила інформація, яка свідчить про співпрацю церковного ієрарха з охранкою соціалістичної Польщі. Днями Вельгус вимагав у судовому порядку провести розслідування цих звинувачень та створив таким чином прецедент: досі ніхто з представників духовенства не виступав з подібними вимогами. Вельгус не приховує, що мав контакти зі службою безпеки, однак заперечує, що був інформатором.

“Моссад” убиває вчених

Ізраїльська розвідувальна служба “Моссад” зізналася у вбивстві іранського ядерного фізика Ардешира Хассанпура, пише британська газета The Sunday Times. 44-річний Хассанпур помер 15 січня, але перші повідомлення про це з'явилися тільки через шість днів. За офіційними даними, причиною смерті вченого стало отруєння газом. Хассанпур був лауреатом іранської військової премії та володарем головного призу наукового фестивалю Харазмі. Він працював на ядерному заводі в Ісфагані, де уранову руду переробляють у газоподібний гексафторид урану, який потім збагачують у Натані, щоб отримати паливо для атомних електростанцій.

Save a kid's life!

Victoria Yakimenko is a Ukrainian girl of 10 years of age, the only child in her family. Until the very recent time she was growing a normal healthy girl.

Everything has changed in one day on January 12, 2007 when the girl suddenly lost her consciousness and got to a hospital. The doctors pronounced a horrible diagnosis: acute severe idiopathic aplastic anemia. This means that the bone marrow fails to form all types of blood cells (red blood cells, white blood cells and platelets). This is a very rare disease (3-5 cases per million). Its cause is unknown to the science. Victoria is in a life-threatening condition as she has a severe form of idiopathic aplastic anemia resulting in very low blood cell counts. Constant blood transfusions and platelet transfusions are necessary to keep her alive. The girl has no brothers and sisters so the doctors decided that a bone marrow transplant is the last resort as the risk of a graft failure is very high. In the mean time Victoria is given a treatment based on the use of such costly medicines as Neutrogen, ATG (antithymocyte globulin), cyclosporine and many others. The total cost is about \$ 10,000.00 a month. The treatment may take 6 - 12 months or more. If it fails, then a bone marrow transplant should be done. The whole transplant procedure (including taking of donor's bone marrow tissue and treatment in a specialized bone marrow transplant center) costs about \$ 200,000.00 in total. Ukraine has free of charge healthcare system but, due to economical problems, it is continuously under funded. The state was only able to cover one month of treatment. Besides, Ukraine has no facilities for bone marrow transplant. Victoria's father, a cook, is the only working person in the family. The mother provides constant care to the girl's grandmother who is paralyzed for many years now. The income of the family is very low, which is typical for Ukraine. Even if they sell everything they have, it would cover just two or three months of treatment. In this situation any help counts. If you know about any person or charity fund able and willing to cover (wholly or partly) the cost of the girl's treatment and/or bone marrow transplant please let us know. Please advise if you know about any Canadian government or private program funding or providing the treatment of idiopathic aplastic anemia and/or bone marrow transplant for foreign children in Canada.

Врятуйте життя 10-ти річної дівчинки !!!

Вікторія Якименко, єдина донечка в своїй родині, росла здоровою, веселою дівчинкою, відмінницею у загальній та музичній школах, помічницею, надією своїх батьків. Її майбутнє здавалося чудовим. Біда прийшла несподівано: 26-го січня 2007 року Віка раптово втратила свідомість і була терміново доставлена в лікарню. Після обстеження їй був поставлений страшний діагноз: ідіопатична апластична анемія у надтяжкій формі. Це означає, що кісний мозок не виробляє клітини крові. Віка живе тільки на переливаннях донорської крові. Це дуже рідкісне захворювання, яке може бути тільки у 3-5 людей на мільйон. Зараз дівчинка перебуває під постійним наглядом на лікуванні в онкогематологічному відділенні обласної дитячої лікарні міста Одеси в Україні. Їй призначене так зване лікування "за протоколом": це всевітньо визнаний метод, що базується на застосуванні таких ліків, як Neupogen та ATG (anti-thymocyte globulin). Кожного місяця тільки на купівлю ліків необхідно близько 10 000 американських доларів. Курс лікування, в залежності від результатів, може тривати 6-12 місяців. Якщо лікування не дасть позитивного результату, то єдиним засобом, що може врятувати життя Віки буде операція пересадки кісного мозку від донора, яка коштує близько 200 000 американських доларів.

Батько Вікторії, кухар, – єдиний, хто заробляє гроші в родині. Мати не має постійної роботи, тому що бабуся Вікторії вже багато років лежить паралізована і потребує постійного догляду. Таких грошей у них просто немає. Тому вони із вдячністю приймуть будь-яку допомогу на лікування їх єдиної донечки. Якщо Ви хочете допомогти Вікторії, Ви можете надіслати чек на такий рахунок в Канаді:

If you wish to make a donation you can send the cheque to:
Name of Bank: BUDUCHNIST CREDIT UNION
Bank Address: 913 Carling Avenue, Ottawa ON K1Y 4E3
Account No.: 46484
In trust for Victoria Yakimenko

Contact telephone in Ottawa: (613) 254-9829 Тел. для довідок в місті Оттава (613) 254 - 9829.
Тел. в місті Одеса (Україна) + 380 - 50 - 935 - 8096.

Хай береже Вас Господь!

ОГОЛОШЕННЯ

Seeking Ukrainian Language Instructors

Positions: 2 Instructors and Supply Teachers

Levels to Teach: Looking for creative and enthusiastic instructors to teach children from Kindergarten to Grade 6.

Start Date: Saturday, September 8, 2007, at 0915 hrs.
(for the 2007-2008 School Year)

Requirements: Capable of organizing, teaching, and leading a class where Ukrainian is being taught as a second language. Fluent in Ukrainian with excellent knowledge of grammar and phonetics. Knowledge of Ukrainian Heritage, Traditions, History & Geography are an asset. **Schoolboard Requirements:** Police

check & TB test C.V. Deadline: Friday, June 22, 2007
 Positions: Interested applicants can contact Mark Shwed at 613-738-3124, or mshwed@hotmail.com

For more info on our school, please visit our website at:

www.ottawaukeschool.org

Lesia Ukrainka Ukrainian School invites the whole community to a Zabava/graduation and fundraiser with silent action to support the Ukrainian School in Ottawa

On Saturday June 16th 2007

At 1000 Byron Ave

Starting at 5:30 P.M.

Cost of tickets for the supper/dance:

Adults- 55\$

Students-30\$

Children up to 12 y.o.-15\$

For more information please call:

Olga Babiuk (819)776-4221

Mary Sirskyj (613) 726-1468

Marijka Onuferko (613)733-6046

John Caris (613) 824-3878

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

квітень 2006, ч. 23

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Весняне загострення

Прийшла весна. Набухають бруньки. Розпускаються депутати. А друзі й знайомі безупинно телефонують з проханням пояснити зрозумілою мовою, що ж відбувається.

Друзі, сталося те, що рано чи пізно мало відбутися: вибухнула бомба, закладена під фундамент Верховної Ради ще в розпал Помаранчевої революції...

(продовження всередині)

1 квітня, неділя – Всесвітній день дурнів. 2 квітня, понеділок – розпущено Парламент України

Редакція "ОВ" вітає всіх своїх читачів зі святом Великодня!

Повії з провінції йдуть на Київ (продов. всередині)
"Я повірю в існування мови, коли до мене і президент держави, і повія на вулиці звертатимуться українською мовою" (М. Хвильовий).

Ющенко розповів, з ким розмовляв за 5 хвилин до підписання указу

До підписання указу про розпуск парламенту президента Віктора Ющенка спровокувало скликання позачергового засідання Верховної Ради 2 квітня. Такий висновок можна зробити зі слів Ющенка, сказаних під час прес-конференції. Розповідаючи "історію питання" про розпуск парламенту, президент сказав, що після консультацій з керівництвом Верховної Ради і лідерами фракцій 2 квітня, які, за його словами, були безрезультативними, він мав кілька розмов зі спікером Олександром Морозом. Він розповів, що попередив Мороза про три варіанти виходу з кризи: "знаходити порозуміння в стінах парламенту", саморозпуститися Верховній Раді або підписання указу про її розпуск президентом.

"Розуміючи, що бажаним для того моменту є варіант проведення пакетних змін, ми розпрощалися з головою Верховної Ради. О пів на восьму вечора я дізнаюся про те, що головою Верховної Ради скликається позачергове засідання. Між восьмою і дев'ятою годинами у мене було 5-6 телефонних дзвінків по моїй ініціативі до голови Верховної Ради", - сказав Ющенко. За його словами, він переконував Мороза не проводити позачергового засідання, а провести засідання наступного ранку, на якому поінформувати про результати консультацій. "Голова Верховної Ради мені сказав, що він проводить позачергове засідання з метою інформування. Через 15 хвилин я дізнаюся, що готуються проекти рішень. Я попередив голову Верховної Ради, що жодного рішення сьогодні не варто ухвалювати", - сказав Ющенко. Водночас, за його словами, близько дев'ятої вечора він дізнався, що парламент готує проект постанови про відновлення старого складу ЦВК на чолі з Сергієм Ківаловим. "Без п'яти дев'ять я останній раз телефоную голові Верховної Ради з останньою пропозицією припинити такі ініціативи, на що він сказав, що не може йти на засідання без проекту рішень. Я тоді сказав останню фразу: "Олександр Олександровичу, тоді ви поступаєте, як велить ваша совість, я буду поступати так, як того вимагає від мене Конституція". О 9 вечора я підписав указ про розпуск парламенту", - розповів Ющенко.

Ізраїль відмовився прийняти Ющенка, щоб не сваритися з Росією?

Ізраїль відхилив прохання президента Віктора Ющенка приїхати до цієї країни 5 травня - на День катастрофи, що відзначається там у пам'ять про загиблих євреїв у Другій світовій війні. Офіційно відмову у листі послу України в Ізраїлі Ігорю

Тимофєєву пояснили нестачею часу для підготовки візиту Ющенка та напруженим графіком виконувачки обов'язків президента Ізраїлю Далії Іцик. Як відомо, досі президент Ізраїлю Моше Кацав чекає на суд за звинуваченнями у згвалтуваннях.

Водночас ізраїльська газета "Маарів" наводить зі своїх джерел справжню причину відмови Ющенку. Так, МЗС Ізраїлю дізналося, що Ющенко у промові на ізраїльський день Катастрофи хоче провести паралель між Голокостом та Голодомором. Газета стверджує, що Ізраїль не хоче визнавати Голодомор геноцидом, щоб не псувати відносини з Росією, тай взагалі не бажає прирівнювати голокост з голодомором. Росія Росією, зате Ізраїль вже встиг минулого року оголосити і засвітитися у всіх газетах, що першим визнає український Голодомор. Далі газетних шпальт не пішло, зате, як то кажеться, і вовки цілі, і вівці ситі. Чи навпаки...

Настоятелі українських церков заступилися за Ющенка

Керівники релігійних конфесій, учасників Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій вважають, що позачергові парламентські вибори допоможуть Україні вийти з політичної кризи. Про це йдеться в зверненні керівників церков і релігійних організацій до українського народу з приводу політичної ситуації в Україні. "Позиція президента (підписання указу про достроковий розпуск парламенту) є найкращим виходом із сьогоднішньої ситуації", - сказав на прес-конференції предстоятель УПЦ-КП, патріарх Київський і всея Русі-України Філарет. Він відзначив, що "церква не втручається в політику, але не може стояти осторонь і не реагувати на порушення моралі, що характеризують останнім часом".

У зверненні відзначається, що однією з головних причин виникнення політичної кризи стало те, що представники політичних сил почали діяти так, начебто представляють самі себе, а не своїх виборців, що голосували за їхні кандидатури відповідно до проголошених раніше програм і гасел. "Віримо, що політичні сили, відновивши через вибори довіру до себе, очистяться від підозр в ігноруванні волі виборців. Таким чином, вони зможуть з повним правом претендувати на високе звання

народних обранців, а політична криза знайде своє вирішення. Вважаємо, що такий шлях буде відповідати основам моралі і справедливості", - відзначається в документі. Керівники конфесій звертаються до всіх політичних сил і до всіх співгромадян із закликом не на словах, а на справі виявити справжні любов до України і її народу, пожертвувати особистими амбіціями заради національної єдності, загального блага і майбутнього України. "Нехай мудрість і воля українського народу наділять політиків беззастережним мандатом довіри", - йдеться в зверненні голів церков.

Звернення підписали голова Української православної церкви Київського патріархату Філарет, верховний архієпископ Української греко-католицької церкви кардинал Любомир Гузар, єпископ Церкви християн віри євангельської України Михайло Паночко, заступник голови Конференції Римсько-Католицьких єпископів України єпископ Маркіян Трофим'як, старший єпископ Української християнської євангельської церкви Леонід Падун, виконавчий секретар Усеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк. У списку нема лише представника УПЦ московського патріархату. Дійсно, зрештою, а чого ж йому там бути...

Левко Лук'яненко: Причини розпуску ВРУ

Починаючи з 2 квітня у ЗМІ спостерігається явний крен у тлумаченні причин і підстав Указу Президента про припинення повноважень ВР України майже виключно у межах аналізу ст.90 та 106 Конституції України. Упродовж півмісяця з телеекрану годинами на голови мільйонів громадян виливають дискусії й суперечки про те, мав президент достатні підстави припинити повноваження ВР чи не мав і на підставі яких саме статей. При цьому послідовно і, здається, навмисно і вперто обходять справжні причини появи указу Президента. Партія регіонів та її антиукраїнські союзники устами Василя Кисельова та Ганни Герман-Стеців заявляли, що вони (Антикризова коаліція) владу в жодному разі не віддадуть. Цей релікт комуністичного тоталітарного мислення, означає: для утримання влади в своїх руках вони суб'єктивно готові застосувати проти своїх політичних конкурентів (і народу) вогнепальну зброю (так учив комуністів "великий" Ленін). Партією Регіонів разом з союзниками-комуністами і соціалістами та за підтримки російських спецслужб розроблено план знищення української державності, який передбачає два етапи.

Віктор Ющенко і Левко Лук'яненко

Перший: втягнути Україну до Угоди про формування ЄСР. Угода про ЄСР передбачає створення наддержавних органів, у яких Україна матиме лише 18 відсотків голосів. Решта – Росія та її союзники. Виконання рішень наддержавного органу буде обов'язковим для України, тобто Москва знову напряму керуватиме нами. Положення Угоди та Концепції щодо

утворення ЄСР передбачають формування Митного союзу та передачу повноважень у цій сфері "міждержавній незалежній Комісії по торгівлі і тарифом", що означає втрату Україною економічного суверенітету.

Другий: Керівник ПР і уряду України В.Янукович заявив, що коли вони збільшать парламентську більшість до 300 депутатів, то розглянуть питання про надання російській мові статусу офіційної (державної) мови. Українська мова й зараз упосліджена, бо ще не пододала пригнічення недавнього колоніального минулого. Надання ж російській мові статусу офіційної означає подальшу русифікацію і витіснення української мови зі всіх сфер публічного життя, що є прямим наступом на існування самої нашої нації.

У Державній Думі РФ часто Україну називають Малоросією. Очевидячки, не тільки московській агентурі, а й нашим москвофілам ця назва країни більше подобається за теперішню назву. І того чому б разом зі знищенням незалежності не повернути й дореволюційну назву колишньої колонії - Малоросія? Дві перші стадії - це два етапи до знищення української державності. За реалізацію цієї мети і взялася партія регіонів зі своїми антиукраїнськими союзниками. Малоросія під владою Москви – це їхні мрії, а все інше – ідеологічний дим, яким вони на чолі зі зрадником Морозом затуманюють очі громадянам України. Президент добре зрозумів цю антидержавну суть та основний метод досягнення цієї мети способом збільшення Антикризової коаліції до 300 депутатів - і на виконання свого обов'язку, викладеного в ч.2 ст.102 Конституції України, а саме, "Президент України є гарантом державного суверенітету..." своєчасно припинив діяльність ВР.

Якби президент не поспішив і дав час антиукраїнським силам збільшити свою коаліцію до 300 депутатів, було б пізно. Тоді для збереження державності довелось би мобілізувати патріотичні сили для збройного розгрому п'ятої московської колони і захисту права нації на незалежне державне життя. Це гірший варіант, того розпуск ВР і нові вибори законодавчого органу - єдино правильний крок гаранта державного суверенітету. З огляду на це зовсім не зрозуміло, чого телевізія не розповідає народу цю суть проблеми, а транслює безупинні дискусії про три формальні конституційні підстави розпуску ВР, чим фактично відводить мислення громадян убік від суті політичної кризи. Українці, будьмо пильні!

Левко Лук'яненко

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються в оригіналі

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Весняне загострення

(...продовження з першої стор.)

Тоді, 8 грудня 2004 року пакетним голосуванням було прийнято два закони. Один - про переголосування другого туру президентських виборів. Другий - про внесення змін до Конституції. Інакше кажучи, було укладено угоду: ми вам - відносно чесні вибори, без масових фальсифікацій, виявлених Верховним Судом, а ви нам - зміни до Конституції («політреформу»), які позбавлять новообраного Президента влади й передадуть її разом з парламентом на відкуп політичним партіям. По суті, політреформа передбачає дві серйозні зміни: - перехід Кабінету (і всієї виконавчої влади) з підпорядкування Президента під контроль Верховної Ради; - вибори депутатів тільки за партійними списками.

Політреформа стала царським подарунком для наших, вибачте на слові, політичних партій. Вибачте на слові, бо слово «політик» у нашій країні - це синонім слова «бізнесмен», а те, що ми називаємо «партіями» - це лобістські угруповання й бізнес-проекти. І шлях у політику для всіх бажаючих тепер тільки один: через партійну касу. Розмір гаманця, і аж ніяк не якісь там моральні якості й політичні переконання, є вирішальним чинником при кастингу кандидатів у депутати. За інформацією преси, вартість прохідного місця в списку найбільших партій досягала десятків мільйонів доларів. Люди шукали, де подешевше, а тому бували й казуси: у списки кандидатів нерідко потрапляли люди, які сповідують погляди, діаметрально протилежні поглядам «своєї» партії або блоку. Але це нікого не хвилювало: гроші не пахнуть.

Левко Лут'яненко разом з однопартійцями відбивається у ВР від регіоналів

Підсумки виборів навесні 2006 року більш-менш реально відбили розміщення сил у країні: з незначною перевагою перемогли три партії, які рік тому підтримували кандидатуру Ющенка на пост президента. Така ситуація гарантувала певну стабільність і відсутність кардинальних змін курсу країні: подолання президентського вето або внесення змін до Конституції можливе тільки на основі консенсусу всіх найбільших політичних сил країни. Однак, внаслідок корупційного способу формування партійних списків, значну частину депутатів склали бізнесмени від політики, для яких депутатський мандат - не більше, ніж багатомільйонний інвестиційний проект. Не стримувані партійною дисципліною, політичними переконаннями й імперативним мандатом, вони швиденько почали «вирішувати свої проблеми», що мають мало спільного з передвиборними обіцянками й програмою їхніх політичних сил. Це спричинило другу хвилю корупції, цього разу усередині парламенту. Почалися переходи депутатів, обраних за партійними списками, між фракціями. Жоден із таких переходів не був мотивований ідеологічними причинами, зате супроводжувався

кулуарними коментарями про те, скільки коштувало парламентській більшості чергове «придбання».

Відповідно до логіки політреформи й букви Конституції, перехід депутата, обраного за партійним списком, в іншу фракцію неможливий. Зрештою, виборець голосував не за конкретну персоналію, а за передвиборну програму, і депутат зобов'язаний або виконувати її, або скласти свої повноваження. Тому, відповідно до Конституції, депутат, який заявив про вихід із фракції, автоматично позбавляється мандата, а його місце займає наступний номер у партійному списку. Однак знайшлася

Тарас Чорновіл, Віктор Янукович молодший та Анна Герман на засіданні ВР

лазівка: депутати не виходили із фракції, а просто писали заяву про вступ до правлячої коаліції, і ці заяви приймалися - при тому, що, відповідно до Конституції, суб'єктами формування коаліції є не окремі депутати, а виключно парламентські фракції.

Такий спосіб формування коаліції очевидно є незаконним. Розрулити ситуацію міг би Конституційний Суд, розтлумачивши відповідні положення Основного Закону. Водночас Конституційний Суд цілком міг би скасувати всю політреформу, прийняту, як я вже зазначав, із порушенням Конституції. Тому Рада півтора року успішно блокувала роботу КС, не приводячи до присяги й не призначаючи суддів за своєю квотою. Зараз, коли під пресингом Президента суддів було призначено й роботу КС начебто відновлено, протягом восьми місяців Конституційний Суд не виніс жодного рішення. І, схоже, виносити не збирається.

Улітку минулого року Ющенко закрив очі на те, що парламентську більшість було сформовано незаконно. Однак хмари почали згущатися, коли підкуп депутатів став масовим явищем. Представники Партії регіонів не приховували своїх планів найближчим часом перекупити потрібну кількість депутатів для того, щоб одержати конституційну більшість - 2/3 складу парламенту. Реалізація цих планів призвела б до того, що

«Нашоукраїнець»

політична сила, яка набрала 32 % голосів виборців, отримала б можливість одноосібно управляти державою, аж до внесення змін до Конституції. Отже, корупція в парламенті призвела до фальсифікації підсумків виборів, коли голоси виборців, віддані за список певної політичної сили, перекупуються протилежним табором разом з депутатським мандатом. Безсумнівно, що це - реальна небезпека для демократії й майбутнього України.

Без сумніву, парламентська корупція є загрозою й для

Президента. У випадку, якщо коаліція докупить голоси до необхідних трьохсот, Ющенко втратить останні важелі впливу на ситуацію. Більше того, його посаду можна буде взагалі ліквідовано - через непотрібність. У такій ситуації Президент «раптом» згадав про те, що коаліцію сформовано з порушеннями, і скористався своїм конституційним правом оголосити дострокові вибори й припинити повноваження парламенту на тій підставі, що правлячу коаліцію не було сформовано протягом місяця в передбаченому Конституцією порядку.

Тепер щодо мого ставлення до того, що відбувається. Моя позиція дуже проста. Усе, що відбувається, – це наслідки незаконної політреформи. Окрім того, що її було прийнято з порушеннями (без попереднього схвалення Конституційного Суду): вибори депутатів у нинішньому вигляді порушують фундаментальний принцип державного устрою: принцип прямого рівного виборчого права. Про те, що політреформа є загрозою для України, ми писали (<http://www.maidan.org.ua/static/mai/1132350427.html>) ще півтора роки тому. Далі. Навіть таку, відверто антиконституційну, зміну не було реалізовано повністю: з імперативним мандатом, заборонаю переходів між фракціями й іншими обмеженнями для депутатів, персонально за яких народ не голосував. У такому випадку логіка політреформи, якою потворноно вона б не була, все-таки дала б можливість парламенту працювати більш-менш стабільно. Однак у результаті ми одержали «трощечки

реформовану» Раду, із законодавчо обумовленою корупцією в чистому вигляді, і всією повнотою влади в країні. Інвестиційний проект «депутатство» простий: спочатку за рахунок «спонсорської підтримки» популярної партії потрібно опинитися в прохідній частині списку й у парламенті, а потім або платити хабара, скуповуючи необхідну кількість голосів і проводячи потрібні рішення, або одержувати їх, фланіруючи між фракціями.

Між іншим, зараз коаліція виношує плани так званого «другого етапу політреформи», що передасть усю владу на місцях місцевим радам і перетворить у тотальний дім розпусти не тільки Верховну Раду, але й ради всіх рівнів.

Щодо нинішньої ситуації: Раду розганяти потрібно. Підстави є. Злий фейлетон про те, що формування більшості «в індивідуальному порядку» суперечить Конституції, я написав (<http://maidan.org.ua/static/mai/1152702233.html>) ще влітку минулого року. Жити в державі, продажність вищого законодавчого органу якої не викликає найменших сумнівів, не можна. Державу змінювати я не збираюся, тому потрібно щось робити з парламентом. Нехай ще три-чотири рази пройдуть перевибори - дивись, інвестиційна привабливість проекту «депутатський мандат» упаде настільки, що перестане бути цікавою для серйозних пацанів. Можна почути: «Призначення перевиборів - це узурпація влади». Смішно. Влада в країні належить не

Президентові, не Кабміну і навіть не Верховній Раді. Вся влада в Україні належить українському народу. Тому призначення

перевиборів - це не узурпація, а повернення влади законному власнику. Влади, яку намагалися узурпувати шляхом нахабного підкупу депутатів, особисто за яких ніхто не голосував.

Останнє питання. Знайомі цікавляться: що відбувається на Хрещатику, чи буде «Майдан-2». Відповідаю. У 2004 році на Майдані зібралися люди, які протестували проти фальсифікацій виборів. Вони вимагали провести переголосування, щоб їхні голоси не були зухвало скуплені або вкрадені. У 2007-му на Майдані знаходяться люди, які протестують проти проведення всенародних виборів. Тобто ці люди неначебо вийшли на площу, тому що не хочуть іти на виборчі дільниці. От і вся різниця, з усіма наслідками, що з цього випливають.

Від себе додам. Серйозні політичні сили, як неважко помітити, перевиборів не бояться. Без них парламенту не буде - і вони це прекрасно усвідомлюють. В основному бучу здійснюють політичні маргінали кривавих відтінків - комуністи й соціалісти. І в тих, і в інших є усі шанси опинитися за бортом Ради. Комуністи - внаслідок природних причин, через безперервне зменшення чисельності їхнього традиційного електорату. Соціалісти - тому, що у всьому цьому парламентському публічному домі вони грали першу продажну скрипку й продавалися оптом. І ті, хто голосував за них рік тому, це чудово пам'ятає, тому шанси повернутися в парламент у них мізерно малі. І це правильно.

P.S. Отут ще товариші з Росії цікавляться, як перекладається «Будинок Розпусти». Відповідаю. Видавши другого квітя Указ, президент припинив повноваження (розпустив) Верховну Раду. Тому будинок Ради, де дві з половиною сотні «бывших депутатов Государственной Думы от кадетской фракции» зараз сидять і роблять вигляд дикої заклопотаності (як і всі, які нікому не потрібні*), сміливо можна назвати Будинком Розпусти.

P.P.S. «Розпуста» (укр.) - бл@&ство.

Сергій Дібров

Від редакції: автор статті, частий дописувач "Майдану", є один з тих, хто активно допоміг у розміщенні проекту "OB" – забутого фільму "Незваний Голод" - для загального доступу вперше на мережі Інтернету. (див. "OB", ч. 18)

Maidan.org.ua
Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

“ОВ” продовжує мандрівку українською Оттавою (початок див. числа 21,22)

Ще одна українська церква своїм розташуванням, є напевне найбільш унікальною не тільки в Канаді але і у цілому світі. Це дерев'яна діюча церква св. Онуфрія (St. Onuphrius) яка вже є музейним експонатом і знаходиться вона всередині величезного приміщення канадського музею Цивілізації (Canadian Museum of Civilization)! На Водохреща, кожному хто завітає до

Музей Цивілізації

Іконостас церкви св. Онуфрія

столиці у цей час, варто відвідати в ній Богослужіння. Після служби у церкві, процесія на чолі із священниками виходить через весь музей, завжди повен відвідувачами, на подвір'я, і там, біля складеного напередодні триметрового льодового хреста на березі продовжує обряд водосвяття і свячення води річки Оттави. Це дійство на фоні Парламенту, а саме звідти відривається найліпше його вигляд з квебецького боку столиці, справляє незабутнє враження.

В музею Цивілізації знаходяться також і інші експонати, пов'язані з канадськими українцями, зокрема експозиція українського книжкового магазину початку минулого століття з безліччю оригінальних старих речей. Але щодо самої старенької церкви св. Онуфрія, то варта уваги і її історія, бо вона являється повністю єдиним справжнім експонатом музею, а не діорамою чи копією, як решту експозицій музею. Церква була збудована 1907 року в Smoky Lake і згодом перероблена французьким отцем Філіпом Ру, який збудував понад 30 українських церков в західній Канаді. Отець Ру був одним з перших греко-католицьких місіонерів європейського походження, який спеціально вчився в Галичині і з групою інших священників був направлений до українських піонерів у прерії Канади. З часом, парафія св. Онуфрія Перестала існувати, так як люди поволі переселилися в інші місця залишаючи біля неї однойменний цвинтар, а саму церкву після переговорів з Оттавою, 1996 р. перевезли до приміщення музею, де її

в Смокі Лейк

знову освятили на новому місці. Ще перед відкриттям, виникла цікава дискусія з керівництвом музею. Початково, за планом дизайнерів, церква мала бути “скорочена”, тобто візана і припасована до виставочної стіни. Але таким чином нищилась дерев'яна пам'ятка, що більше, освячена і діюча церква повинна була мати доступ для релігійних процесій довкола себе, що

наприклад відбувається на Великдень. В результаті, українці відстояли свою версію і церква була встановлена цілою з вільним доступом з усіх боків, а на церемонії відкриття і переосвячення дві пари, які брали в ній шлюб більше як півстоліття тому ще раз підтвердили свою подружню клятву. Зараз, у церкві у будь-який час в записі можна почути українську літургію.

В Оттаві знаходиться ще дві постійно діючі каплиці. Одна з них в університеті Св. Павла при Інституті Східно-християнських студій ім. Митрополита Шептицького. (The Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies, 223 Main Street). Друга, в єдиній на Канаду українській семінарії Святого Духа заснованій в Оттаві 1980 року і згодом перенесеній в сучасне приміщення колишнього августинського монастиря (Holy Spirit Seminary, 1030 Baseline Road).

Неподалік центру Оттави, на вулиці Somerset, тепер вже в самому епіцентрі китайського кварталу безпомилково вирізняється ще одна українська церква, яка бере свої початки на зорі освоєння українськими парафіянами Оттави (раніше Holy Trinity Bukovynian Greek Orthodox Cathedral) і нещодавно передана Carpatho-Ruskij Orthodox Diocese та перейменована на Christ the Saviour Orthodox Church. Від старої парафії в західній частині Оттави залишився на 1890 Merivale Буковинський цвинтар, який вже належить до історичної спадщини. Взагалі, як згадувалося вище про розбіжності при встановленню перших церков, цвинтарів там є два, але всім оттавцям він відомий під загальною назвою - Bukowinian Greek Orthodox Cemetery. Цвинтар добре проглядається з дороги, на вході стоїть українська каплиця Святої Трійці збудована з 30-х роках минулого століття з спеціального будівельного матеріалу -

Церква Христа Спасителя, розпис 2006 рік

блоків “гідростону” які вживали для будівництва в Канаді тільки на протязі 20-30 рр. Розглядаючи старі надгробки, крім цікавої інформації, які надають затерті старі дати, місяця народження та імена, можна побачити своєрідну асиміляцію навіть у цьому місці – після 20-х років, з'являється щораз більше українських поховань написані англійською мовою. Багато могил належить українцям які служили у військових формуваннях Канади під час Першої світової війни, або досвідченим українським лісорубам і робітникам, що в цей час спеціально тимчасово були переправлені з Канади (Canadian Forestry Corps) в ліси Франції та Шотландії для допомоги у заготівлі лісу для військових потреб Антанті (дерево для шпал, опор тунелів, окопів, бункерів, і т.д.).

Українці залишили помітний слід в історії канадського війська, але на жаль не як окрема українська частина, як зрештою, і у всіх чужих арміях за які їм доводилось воювати. Оттава, як столиця багата на місця пам'яті канадських воєнків, і серед них тут зустрічається багато наших земляків. На Green Island, де річка Рідо впадає в ріку Оттаву, на трьох військових монументах які присвячені різним військовим періодам і битвам в Європі, Африці, Середньому і Далекому Сході та Північній Атлантиці, серед викарбуваних списків полеглих відразу впізнаються українські імена. Один з трьох монументів, присвячений війні в Іспанії, виконаний скульптором Орестом Савчуком, а одна третя імен на ньому серед понад 500 загиблих – українці, які добровільно вступили батальйон, що направлявся тоді в Мадрид. Та найвідомішим воєнком у Канаді, (який жив і похований в Оттаві на кладовищі. Notre Dame Cemetery на Montreal Road) зраним навіть більше канадцам ніж українцям, залишається Пилип Коновал, кавалер найвищої нагороди – Хреста Вікторії, який він заслужив у Франції під час Першої світової війни. Трьохмовна таблиця (французькою-українською-англійською) присвячена йому його військовою частиною знаходиться в самому центрі на Laurier Ave. W. на внутрішній стіні Cartier Square Drill Hall відразу за City Hall. У місцевому відділі Канадського Легіону (Royal Canadian Legion Branch in Hull) на видному місці досі зберігається його заява про вступ до війська. А у нововідкритому величезному Військовому музею віднедавна можна побачити і саму нагороду Коновала та довідатись його історію.

Могила Коновала

У цьому ж музею, можна натрапити ще на одну згадку про українців. Відразу після Незалежності, в Україні знайшли у доброму стані затоплений у трясовині танк канадського виробництва з Другої світової війни. Україна, у знак дружби між двома

країнами, передала цей танк назад до канадського музею. Взагалі, українці "присутні" у всіх великих музеях Оттави. Не оминула їх і канадська Національна галерея. У ній навіть знаходиться окрема експозиція з серії робіт одного з найвідоміших художників Канади Василя Курилика (William Kurelek). В досить оригінальне місце для огляду потрапили ще дві його картини. Їх тримає Міністерство закордонних справ Канади (Lester B. Pearson Building на вулиці Sussex) у своєму лобі відразу при вході. На одній з них, дуже символічно для канадського МЗС - названою "Наш світ сьогодні" - безтурботні діти бавляться іграшковим містом під палаючою кривлею всередині стайні, в цей час як реальний вогонь перекидається на все довкілля.

Із спортивного життя щораз популярнішою стає молода українська футбольна команда "Ottawa Ukraina Royals Soccer Club" заснована тут 2005 року внаслідок знаного в спортивних колах футболіста Бориса Денисовича, який емігрувавши після війни до Канади створив у Монреалі команду "Дніпро" (пізніше перейменована на "Україну", що здобула 1957 року в футбольному чемпіонаті Dominion Carling Cup). Нова оттавська команда вже за два роки вона потрапила до канадської вищої ліги. (Ottawa Ukraina Royals Soccer Club" <http://www.ottawaukraina.com/history.html>, Marc Lapointe – Denysewych (Founder/Coach) marclapointe@rogers.com,

або Богдан Калужний beezzer@cs.mcgill.ca). Оттава теж має одну з найкращих хокейних команд Національної хокейної ліги "Ottawa Senators", власником якої є українець Євген Мельник. Український чоловічий хор Оттави "Акорд" заснований у 1993 році є частим гостем канадських музичних фестивалів (<http://www.akordchoir.ca/>). Популярною серед канадської молоді є оттавська рок-група "Ukrainia", яка постійно виступає в різних клубах столиці та транслюється оттавськими музичними радіостанціями. Довгі роки існує танцювальний ансамбль "Барвінок". Порівняно невелике приміщення "Українського дому" збудованого в 50-х роках знаходиться за адресою 911 Carling Ave. На першому поверсі там також розташована кредитова спілка "Будучність". В Оттаві діє дві українські школи.

Посол України в Канаді Ігор Осташ вручив орден князя Ярослава Мудрого колишньому прем'єр-міністру Брайану Малруні

Брайану Малруні було вручено орден Ярослава Мудрого — найвищу нагороду України, якою може бути нагороджений громадянин іншої держави. Малруні удостоєно нагороди у визнання заслуг як 18-му прем'єр-міністру Канади у 1984 – 1993 роках в підтриманні декларації незалежності України і в розвитку співпраці між двома країнами. Канада була першою західною країною і другою в світі, уряд якої визнав, зразу після референдуму в Україні у грудні 1991 року, її незалежність. Українські канадці пам'ятають також, що Малруні призначив суддею у Верховний Суд Канади українця Джона Сопінку, і що саме за його урядування українець Рамон Гнатишин став генерал-губернатором Канади.

На церемонії нагородження були присутніми сьогоднішній прем'єр-міністр Канади Стівен Харпер і чотирнадцять міністрів, сенатори, урядовці, члени парламенту, колишній прем'єр-міністр Саскачевану Рой Романов, мер міста Оттава Ларрі О'Брайан, спікер Сенату Ноел Кінсела, голова парламентської Українсько-Канадської групи співаці Пітер Голдрінг, архієпископ УПЦ Юрій та епарх УГКЦ Стефан Хміляр, а також більш як 400 запрошених.

У своїй промові Брайан Малруні зокрема сказав, що Канада, ця нація іммігрантів, "не має історії більш захоплюючої, ніж історія канадців українського походження".

"Вчинок Канади був рішучим, сміливим, проте не несподіваним і не випадковим. Адже він лише підтвердив ті історичні та культурні зв'язки, які здавна існували між нашими народами та пов'язували не одне покоління наших громадян. Україна пам'ятає і пам'ятатиме про далекоглядний і мудрий політичний крок канадського уряду", наголосив Ігор Осташ. У ході виступу посол запевнив, що Канада займає особливе місце у серцях кожного українця, оскільки в Канаді проживає понад 1,2 мільйон громадян українського походження.

У свою чергу прем'єр-міністр Канади Стівен Харпер зазначив, що жодна із західних країн не має більш тісних стосунків з Україною, ніж Канада. "Ми підтримуватимемо право України на самовизначення без втручання ззовні. Оскільки українці, як всі інші нації, мають право на свободу, демократію, людські права та верховенство права, що є фундаментальними цінностями всіх цивілізованих націй", - наголосив прем'єр-міністр Канади. Наприкінці офіційної церемонії посол України в Канаді Ігор Осташ виголосив тост за Канаду, а міністр закордонних справ Канади Пітер МакКей - тост за Україну.

Гості церемонії також стали учасниками благодійної акції, спрямованої на збір коштів для Дитячої лікарні майбутнього. Понад 70 тисяч канадських доларів, що були отримані у ході проведення заходу, будуть направлені через Фонд "Україна 30000" на закупівлю обладнання для відділу онкологічних та онкогематологічних захворювань Дитячої лікарні майбутнього.

Украдений скарб

“ОВ” продовжує слідкувати за історією з утраченим банком (див. попередні числа 21, 22) яку розпочала львівська “Газета” і далі йде слідами зниклого державного скарбу уряду Української Народної Республіки в екзилі.

Нагадаємо, за версією тодішнього директора банку Костянтина Клепачівського, скарб був у польській Ченстохові, звідки 1944 року німці вивезли його в невідомому напрямку. А от читачка “Газети” Ірина Корецька, яка тривалий час спілкувалася з родиною голови Ради Міністрів УНР (1919-1920 роки) Івана Фещенка-Чопівського, має інші припущення. Вона стверджує, що німці не мають жодного стосунку до вивезення українського скарбу. Державний банк УНР “приховали” українські діячі, які перевозили його з Києва до Ченстохови.

– Повернувшись із вимушеної еміграції 1944-1992 років, мій батько розповів деякі подробиці з історії Державного банку часів УНР, – розповіла вона “Газеті”. – Тато й мама були учнями відомих діячів України Івана Чмоли, сотника УПА, організатора Січового Стрілецтва та пластунаського руху в Галичині, та професора Дмитра Бурка, поручника УГА, перекладача Петлюри, ад’ютанта головного отамана. В сім’ї Бурка моїх батьків виховували. Отже, тато розповідав, що обидва професори вечорами часто сиділи над географічними картами України, вивчали й аналізували кожен крок, кожен станцію, яку проїхало військо Петлюри й УГА та визначали помилки і причини його поразки, розпитували живих свідків на шляху наступу та відступу української армії. Вони й запідозрили зраду окремих міністрів і службовців, що, серед інших, стала причиною трагедії УНР. Зокрема, мали на увазі зникнення Держбанку. Професор Бурко, як мені відомо, разом з іншими українськими діячами зустрічався з тодішнім директором УДБ Костянтином Клепачівським у Ченстохові, той запевняв його, що скарб забрали німці. Я ж припускаю, що українські скарби таки залишилися в родині Клепачівських. Кажу про це хоча б тому, що вчитель мого батька, відомий хореограф Авраменко, розповідав, мовляв, отримав від Клепачівського матеріальну допомогу для зйомки українських фільмів – п’ять якутських алмазів, декілька золотих царських монет. Звідки вони?

У розпорядженні “Газети” є список осіб, які їхали до Ченстохови з банком УНР. Серед них і працівниця банку Марія Клепачівська. У своїй автобіографії вона пише, що в банку було 240-280 скринь української валюти (карбованці та гривні). За її словами, в Ченстохові “для банку найняли дві великі фабричні залі, де зложили скрині з грішми і архіви. Уряд наш в Тарнові (Польща, – “Газета”) не мав грошей, щоб платити. Урядування в банку припинилося”. Далі вона пише, що “прийшли німці й, довідавшись про УДБ, одного дня зігнали жидів, увійшли зі зброєю до банкового помешкання і казали жидам вивести скрині з грішми до тягарових авт. Так німці забрали скрині з грішми”.

– Але про те, що насправді німці не могли забрати українські скарби, свідчить хоча б той факт, що вони були дуже педантичними та завжди залишали акти конфіскованих цінностей, – вважає Ірина Корецька. – Ось як описує факт конфіскації німцями в романі-хроніці “Хрещатий Яр” українська письменниця Докія Гуменна, яка пережила німецьку окупацію в Києві: “Акуратні та чесні німці видавали обов’язково акта, що саме конфісовано”. Водночас немає жодних документів, які підтверджували б, що скарб УНР забрали німці.

Ірина Корецька володіє архівними документами, зокрема, щоденником Івана Фещенка-Чопівського, деякими листами Костянтина Клепачівського й інших діячів тієї епохи. Читаючи ті фрагменти листування різних діячів УНР, які стосуються

Українського Державного банку, бачимо, що частина українського скарбу так і не поїхала до Ченстохови, а зникла ще в Києві, або ж її закопали у приватних садибах в інших містах України. Куди все-таки вирушив скарб України, наша читачка довідалася від доньки голови Ради Міністрів УНР (1919-1920 роки) Івана Фещенка-Чопівського Софії Попівської, з якою познайомилась у США.

– На той час пані Софія була тяжко хвора, але лише фізично, – згадує вона. – Це була сильна духом людина, високоінтелектуальна, критична, мала прекрасну пам’ять і працездатність. Ми з нею розшукували в їхніх багатих архівах документи, що стосувалися УДБ. Перед тим у сім’ї Чопівських перебував український письменник Володимир Дрозд, який писав книгу про родину Чопівських і Клепачівських. Він працював з архівами родини понад півроку, написав багато статей до українських газет, журналу “Київ”. Готував матеріали для книги. Деякі з них передав мені під час зустрічі в Україні. Як говорив сам письменник, йому щедро платили за його працю, і головним його завданням було переконати, що скарб УНР 1944 року конфіскували німці.

Під час однієї з наших розмов Софія Чопівська щиро визнала, що скарби й архіви УДБ пройшли таким шлях: Київ-Вінниця-Чикаго, Вашингтон). А тепер їх зберігають в одному з американських банків. За словами пані Софії, 1949 року з Німеччини вони емігрували до США, численні скрині УДБ повантажили на американський корабель, із капітаном якого Костянтин Клепачівський домовився “за добру жменю якутських алмазів”.

Банк-привид

Однак видатний науковець, міністр торгу та промисловості часів Центральної Ради, міністр народного господарства під час Директорії, голова Ради Республіки в екзилі (1920-1921 рр.) Іван Фещенко-Чопівський не мав жодного стосунку до зникнення державного скарбу УНР. Це стверджує Інна Федущак, голова Львівського обласного товариства “Пошук”, яка віддавна досліджує біографію Фещенка-Чопівського. Вона є близькою подругою доньки цього діяча Ірини Богун, яка мешкає в польському місті Катовіце, відтак добре ознайомена з історією родини. – Я давно знаю цю сім’ю, вивчала їхню історію, тому не хотіла б, щоб на чесне ім’я цієї людини падали підозри, – запевнила Інна Федущак “Газету”. – Знаю, що Іван Фещенко-Чопівський був спершу міністром, а потім послом УНР у Румунії. Коли УНР зазнала краху, жив у Катовіце, був у екзилі активним діячем біля Петлюри, але ніколи не мав жодного стосунку до грошей. Їхня сім’я бідувала, а донька Ірина Богун і досі в жалюгідному матеріальному становищі.

Нагадаємо, ім’я Івана Фещенка-Чопівського в публікаціях про зникнення державного скарбу УНР в екзилі з’явилося тому, що вони з тодішнім директором Державного банку Костянтином Клепачівським співпрацювали в УНР, а після війни їхні діти одружилися. – Син Фещенка-Чопівського Юрій 1944 року навчався у Відні разом зі своєю майбутньою дружиною Софією (Софія Чопівська є невісткою, а не донькою Івана Фещенка-Чопівського, як помилково її назвали раніше), донькою директора банку Костянтина Клепачівського, яка також там училася, – пояснила Інна Федущак. – І коли 1944 року Радянська Армія наближалася, Клепачівські вирішили їхати з Польщі на Захід. Юрко агітував своїх батьків зробити те саме. Але оскільки дружина Івана Фещенка-Чопівського була хвора, та й він сам був старенький, постановили нікуди не їхати.

А донька Ірина залишилася їх доглядати. Таким чином, Чопівський в останні роки не займався політикою. Він став видатним ученим Польщі та Галичини, вів громадську діяльність у Львові та в українській діаспорі. Це кришталево чесна людина,

яка ніколи не зрадила й загинула, не бажаючи навіть вести розмов на тему зради. Адже коли 1945 р. прийшли радянські війська й заарештували Феценка-Чопівського як колишнього члена уряду, від нього вимагали, щоб він агітував своїх колег повернутися до радянської влади. Він не погодився – і його засудили до десяти років ув'язнення. Спочатку відправили в Карелію, а потім до Інги в санітарний табір Абезь, де він і помер 1950-го. Родина не знала про це, бо листування між ними припинилося в останні роки. До речі, із сином Юрієм також не було постійного листування, адже Польща була радянською.

А Юрій із нареченою та Клепачівськими 1944 року спершу виїхали в Австрію, потім – у Німеччину, звідти 1949-го – в Америку. Іван ніколи не мав стосунку до скарбів і до фінансів загалом. І якщо щось знав про ці речі, то міг хіба що почути від когось. Із родиною Клепачівських вони не товаришували, жили в різних містах. У сина Івана Феценка-Чопівського є четверо дітей. Усі вони народилися й живуть в Америці. І не можна сказати, що заможні. Лише один став бізнесменом. Причому пройшов також доволі складний матеріально шлях. Тому важко уявити, що внуки Клепачівського та Чопівського мають стосунки до скарбу.

P.S. "Газета" намагалася з'ясувати обставини та версії зникнення Державного банку УНР в екзилі в останнього президента Української Народної Республіки Миколи Плав'юка. Однак той запевнив, що йому нічого про це не відомо. – Коли всі ці події відбувалися, я був занадто молодим, щоб знати щось про це, – зазначив він. – І згодом також ні від кого не чув про цю історію. Дивився й в архіві Державного центру УНР у Києві, але там немає жодних документів про Державний банк. Відтак, не маючи жодної інформації, не хотів би фантазувати.

Микола Плав'юк додав, що читав публікації "Газети" на тему зникнення Державного скарбу УНР й навіть відправив ці матеріали Юрієві Чопівському в США. "Це найбільш раціональне джерело, можливо, він зможе вам допомогти", – вважає останній президент УНР. Пан Плав'юк пообіцяв допомогти сконтактувати з нащадком роду Клепачівських-Чопівських. Продовження теми зникнення державного скарбу УНР триває.

Оксана Керик

КРАЇНА УКРАЇНА

Повії з провінції йдуть на Київ

На березень кількість повій у столиці, які перебувають на обліку в міліції, зросла до 4 тис. При цьому 95% із них – приїжджі з інших областей, повідомляє центр громадських зв'язків Київського міськуправління МВС.

Найбільше дівчат легкої поведінки приїжджає в столицю з Донецька, Дніпропетровська, Луганська, Івано-Франківська та Волинської області. Багато хто з них не до-сяг повноліття. Вартість секс-послуг у Києві різноманітна. Хто хоче заощадити та не боїться підчепити різноманітні захворювання, найчастіше вирушає на окружну дорогу. Там послуги дівчат коштують від 50 гривень. Середня ціна на послуги "нічного метелика" не вуличного типу – 50-100 доларів, іноді сягає і до 300. Ну що ж, як колись передбачили Володимир Винниченко і Микола Хвильовий – "Я повірю в існування мови, коли до мене і президент держави, і повія на вулиці звертатимуться українською мовою" (М. Хвильовий). Винниченко при цьому

додавав, що буде спокійний за українську державу, коли крім повій, кримінальники грабуючи людей, вимагатимуть в них гроші українською...

Мороз поскаржився Римському Папі

Схоже, що наступну скаргу він "напише в Спортлото". Мороз наскаржився Папі Римському на політизованих священиків. Верховна Рада України звернулася до Папи Римського – Святійшого отця Бенедикта XVI з приводу втручання деяких представників католицької церкви в політичні процеси в Україні. За таке звернення проголосували 260 із 261 народного депутата, зареєстрованого у залі. В зверненні зазначається, що в ситуації, яка склалася сьогодні в Україні, «всім нам потрібне велике терпіння і мудрість, щоб подолати ці виклики у найкращий можливий спосіб». В документі також висловлено жаль, що нинішня політична криза в Україні розгортається на Страсному тижні. Водночас, депутати висловлюють занепокоєння з приводу того, що у Чистий четвер в Інтернеті була розміщена інформація, що «представники декількох християнських церков підписали звернення до українських політичних сил», в якому вони не лише дають оцінку поточній політичній кризі, «але й відкрито пристали до позиції, закликаючи членів парламенту поновити народну довіру через вибори». «Ми б хотіли вірити, що Апостольська Римська церква залишатиметься над політичною боротьбою, сподіваємось, що тісне співробітництво українських католицьких священиків з їхніми європейськими колегами може навчити їх бути більш релігійними, по-людськи толерантними та мудрими», – наголошується у зверненні ВР.

Янукович розповів президенту ПАРЄ анекдот про москалів

У Палаці Європи в Страсбурзі пройшла зустріч прем'єр-міністра Віктора Януковича з президентом ПАРЄ Рене ван дер Ліндею. Як повідомляє УНІАН з посиланням на газету "Сегодня", зустріч Януковича з президентом ПАРЄ почалася з того, що прем'єр розповів Ліндену анекдот.

"Випав, мовляв, в Україні літом сніг, і ніхто не знає, що з ним робити. У всьому москалі винні", – вирішили українці. "Так от у нас, пане Лінде, якщо в політиці щось не те – значить, Янукович і уряд винні", – сказав Янукович. Лінде розсміявся і у відповідь розповів прем'єру анекдот про голландських фермерів.

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

http:

tml

Діти дипломатів разом з українцями розписали писанки

Яйце, виглядає, таки має неабияку магичну силу не тільки в історії України, але і набирає обертів у її дипломатичних зв'язках. Українська амбасада в Канаді продовжила незвичну традицію, започатковану послом Ігорем Остаšem, запрошувати дітей до дипломатичної установи (див. "ОВ" 19). Цього разу, ініціатором був одинадцятирічний син посла Данило-Левко Осташи, який перед Вербною неділею разом з малими українцями запросив до посольства в Оттаві дітей інших послів, які перебувають з дипломатичною місією в столиці Канади. Вперше спробувати свої сили у мистецтві розписувати українські писанки завітали зокрема діти амбасадорів Болгарії, Словенії, Польщі. Поїде і з Канади українська писанка на батьківщину Лукашенка - Білорусь. Теж матимуть цього Великодня свої писанки навіть представники країн, де кошик з паскою не на порядку денному, як Албанія, Македонія, Азербайджан чи Туреччина. Всі дітлахи настільки зачарувалися традиційним українським розписом, намагаючись мати якнайбільше писанок зроблених своїми руками, що довелося терміново довозити для них додатковий основний матеріал, який на весь світ прославився два роки тому в Івано-Франківську. Яйце, виглядає, таки має неабияку магичну силу не тільки в історії України, але і набирає обертів у її дипломатичних зв'язках. У цю ж суботу ще зранку, український посол з дружиною несподівано завітав попрактикуватися у писанкарстві і до дітей української школи в Оттаві, де всі учні також розписували писанки до свята. Недаремно ж у гуцулів існує повір'я – що поки творитимуть писанки, доти буде існувати світ! Ото воно так і є... І добре ще, що в Україні не водяться страуси...

"Але ці дітлахи... Ну, хоч би на яєчню залишили".

"І що б його там ще домалювати?..."

"Гмм... А де ж я оце бачив останній раз... наш посольський вогнегасник?..."

Два Осташі між собою: – "А моя писанка краца!"

Дружина посла Марина Гримич на "найгарячішому" місці – фарбування.

Розпис писанок у школі.

ШЕВЧЕНКО В СТОЛИЦІ КАНАДИ

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегдження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента

нашому видатному Землякові, -

не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві“

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@serviccanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Свято Шевченка в Оттаві

Посол України в Канаді Ігор Осташ взяв участь у відзначенні Свята Шевченка, що пройшло у залі Православного Собору Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві. Виступаючи з промовою, посол зазначив, що саме через слово Т.Шевченка пролягає сьогодні відродження національної свідомості і гідності України. Посол України підкреслив, що присутність Шевченка у світі – це присутність України, українського духу та української ідеї.

Під час святкової церемонії І.Осташ також вручив посвідчення закордонного українця громадянину Канади Оресту Дубасу, який є головою організаційного комітету по встановленню пам'ятника Тарасу Шевченку в м. Оттава.

Орест Дубас дістає посвідчення закордонного українця

Чоловічий хор Оттави “Акорд” під керівництвом Ольги Катрушенко виконав такі твори Т.Шевченка, як “Заповіт”, “Думи мої”, “Ой літа орел”, “Встає хмара”, “Бандуристе, орле сизий” та “Прометей”. Вихованці Української школи ім. Лесі України в Оттаві під керівництвом Ольги Бабюк-Генрі представили літературну композицію, присвячену великому Кобзареві.

Під час концерту Василь Косенко виконав пісню “Марічка” - соло у супроводі гітари, студенти Школи української мови та культури для дорослих під керівництвом Олега Белкіна виконали пісню “Реве та стогне Дніпр широкий”. У ході концерту О.Белкін також зачитав уривки з поеми Т.Шевченка

“Марія”. Учні курсів українознавства школи ім. Лесі України під керівництвом Мотрі Мончак продекламували поему Т.Шевченка “Тополя”. Наприкінці святкової програми виступив хор Православного Собору Успіння Пресвятої Богородиці під керівництвом Ірини Смішної та виконав “Садок вишневий коло хаги”, “Спи, наш Тарасе” та “Діброва”. Під час закриття святкової програми Шевченківського свята усі учасники заходу в урочистій атмосфері виконали гімн України.

ОГОЛОШЕННЯ

Рідна Школа“ в Оттаві

для програми “Українська, як друга мова“ на 2007/2008 навчальний рік **пошукує осіб для позицій**

вчителів/вихователів (teacher) і вчителів на заміну (supply teacher) від садочку до 6 класу.

Кандидати повинні мати організаційні здібності, бажати працювати з дітьми та володіти українською мовою із знанням граматики і фонетики.

Знання української історії, традицій, географії заохочується. Зацікавлені особи мають бути організовані, винахідливі, здатні самостійно провадити клас та з ентузіазмом відноситись до навчання учнів.

Також школа **шукає** студентів для **помічників вчителя (youth teacher assistants)**. Ця позиція дуже добра для школярів старших класів, які зацікавлені набути собі кредит з волонтерської роботи.

Термін подачі заяв: до п'ятниці, 22 червня, 2007 року.

Телефон та e-mail для детальніших довідок:

Марко Швед (613)738-3124

mshwed@hotmail.com

Повна інформація про школу на Інтернеті:

www.ottawaukeschool.org

Lesia Ukrainka Ukrainian School invites the whole community to a Zabava/graduation and fundraiser with silent action to support the Ukrainian School in Ottawa

On Saturday June 16th 2007

At 1000 Byron Ave

Starting at 5:30 P.M.

Cost of tickets for the supper/dance:

Adults- 55\$

Students-30\$

Children up to 12 y.o.-15\$

For more information please call:

Olga Babiuk (819)776-4221

Mary Sirskyj (613) 726-1468

Marijka Onuferko (613)733-6046

John Caris (613) 824-3878

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів в Україні і діаспорі.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Дострокові вибори як останній шанс реанімувати українську демократію

Указ Ющенка про розпуск парламенту може виявитися історичною подією, і запам'ятатися історикам, як єдине справжнє досягнення діючого президента. На фоні нескінченних коментарів щодо конституційності чи неконституційності цього кроку, варто подивитися на нього під зовсім іншим кутом зору. Що це дасть для українського демократичного поступу? До чого це призведе в більш концептуальному плані?

Багато хто не без надії називав підписання даного указу, останньою можливістю для демократичних сил відстояти шанс на проєвропейський, тобто ліберальний, шлях розвитку України, на фоні повзучого скочування до прем'єрського авторитаризму. Втім нам стільки разів обіцяли демократію..., але так і не привели туди, що можливо настав час замислитися, а чи правильні у нас поведирі, і чи не є перспектива демократії для України – фантастикою?

Хто приведе нас до демократії? Віктор Ющенко більше за всіх схожий на ту людину, яка прагне привести Україну до демократії, але у нього був цей шанс і він ним не скористався так, як цим нині успішно користується Михайло Саакашвілі, ведучи Грузію шляхом перетворень. Крім того Ющенко нині змушений боротися за власне політичне виживання, і він здається зрозумів: з вовками жити, по-вовчи вити. Прагнучи повернути недемократичні повноваження Кучми він потрохи стає схожим на того, кого ще не так давно називав батьком.

Юлії Тимошенко демократія також не потрібна, бо демократією як вона є неможливо керувати вручну, демократія це завжди конку-

ренція. В демократичних системах – навіть “залізна леді” М. Тетчер з часом не витримала конкуренції й змушена була піти зі сцени. Крім того надто сильне захоплення популізмом і лівацькими ідеями, а також любов до власного само-піару може свідчити лише про те, що Юлії Володимирівні більше до душі

вождізм.

Віктор Янукович, при намагання нав'язати суспільству і Заходу свій новий нібито демократичний імідж, – ніколи не зможе подолати внутрішній конфлікт між показовою необхідністю говорити про демократію, виконання законів, захист прав та свобод людей, і своїм минулим, та реальним прагненням узурпувати владу в рам-

ках одного клану.

Тому варто зрозуміти, що ніхто з нині діючих супер-стар політиків ніколи не приведе Україну до демократії. Усі вони за природою політичні сусанини, й скоріше лідери перехідного часу, своєрідні динозаври. Питання лише в тому, коли вони вимруть? І хто має стати тим метеоритом, що знесе побудований ними збочений світ з викривленими правилами поведінки, цінностями, поняттями моралі та совісті, й безвідповідальності перед виборцями й суспільством. (На думку автора, це має бути середній клас). Так, дійсно, дострокові вибори, з точки зору політичних розкладів, нічого не змінять – адже всі ці супер-стари від політики по великому рахунку однакові, різною є лише маски, гасла й риторика. Прагнення у них одні – це влада, монополія на свій статус рятівника нації, привілеї та матеріальні блага. Але можна сподіватися, що дострокові вибори принаймні дадуть звичайним українцям можливість нарешті зрозуміти, що саме вони є джерелом влади в Україні. І саме від їхньої волі залежить, хто і коли отримає владу. Зрозуміти, що настав час не тільки не довіряти передвиборчим обіцянкам – не можна вже довіряти навіть вчорашнім кумирам.

Можливо це і є історична місія Ющенка, та його указу, знищити політично себе і потягнути у прірву інших. Взамін має з'явитися суспільний запит на абсолютно інших політиків, іншого покоління. Яких саме, з якими програмами – це вже предмет окремих розвідок. Втім в розпал політичної кризи можна з упевненістю констатувати – можливості для демократичного бліцкригу в Україні вичерпалися. Принаймні до появи нової революції, бо здобутки помаранчевої втрачено у перманентній війні за повноваження.

Втім не можна не помітити, що останнім часом серед молоді та інтелігенції звісно не без причин ширяться антидемократичні настрої. Як не парадоксально, але українська молодь, не лише їздить у Білорусь на мітинги опозиції, але й все частіше виїжджає туди на ПМЖ, обмінюючи права і свободи на стабільність добробуту. Модель авторитарної модернізації Росії чи Китаю – все більше до вподоби сучасній інтелігенції, й бюрократії, – державні мужі дуже люблять їздити до Китаю із делегаціями й переймати тамтешній досвід. Втомлена, зубожіла частина суспільства все більше схиляється до відверто лівацьких ідей, й соціального популізму. Середній клас, що працює й так переважно в тіні, поступово витісняється олігархами, й крупним капіталом, що має безумовну конкурентну перевагу – владу.

Партії дедалі більше стають схожі на структури фашистського типу, де існує вождь, фіорер, голова партії і його оточення, часто з числа родичів, яке не зацікавлене у внутрішній демократії-конкуренції. Тож якщо найближчим часом усі ці небезпечні тренди не будуть зупинені суспільними вимогами саме демократичного шляху розвитку – Україну чекатиме консервація системи “Україна”, що закінчиться або змовою олігархів, або появою такого собі українського Дуче, у жіночому або чоловічому образі.

Павло Булгак

КРАЇНА УКРАЇНА

Луценко прирівняв Станік до вчителя-педофіла

Лідер Народної самооборони Юрій Луценко заявляє, що просить президента відкликати суддів КС, оскільки будь-яке рішення Конституційного Суду буде неморальним. "Я і так сумнівався в об'єктивності розгляду у КС, бо чув про серйозні підстави сумніватися у безкорисності і професійності прийняття рішень з різних боків", - зазначив Луценко. "Але коли офіційне керівництво СБУ звинувачує найближчих людей судді-доповідача у корупції, то я не уявляю, як може після цього бути моральним, справедливим і прийнятним будь-яке рішення, яке буде прийнято. Не важливо, на яку користь, я не знаю, яким воно буде, але воно буде неморальним!" – наголосив Луценко.

"Чому доля 48 мільйонів людей має вирішуватися суддею, яка прямо звинувачена керівництвом СБУ у хабарництві в особливо

крупних розмірах за останні дні перед прийняттям доленосного для українського народу рішення?" – спитав Луценко. "Дружина Цезаря повинна бути поза підозрами. Дружина Долганова і подруга дружини Кучми такою не є", – наголосив він. "Я хотів би запитати, чи хтось з вас віддасть свою дитину вчителю, який підозрюється в педофільії? Чи хтось віддасть провести операцію батьку на серці лікарю, який нібито страждає на епілепсію? – спитав він.

Зустріч Предстоятеля УПЦ-МП Володимира і Президента України

На запрошення Віктора Ющенка Предстоятель УПЦ МП відвідав Адміністрацію Президента України, де мав зустріч з Головою Держави. Під час бесіди Віктор Андрійович поінформував Блаженнішого Митрополита Володимира про внутрішню політичну ситуацію в Україні, а також висловив своє бачення виходу з кризи. У свою чергу, Архіпастир наголосив, що Православна Церква підтримуватиме всі політичні сили, які хочуть добра державі та мирного урегулювання конфлікту.

Він також передав Голові Держави своє Звернення до духовенства і віруючих з приводу останніх подій у політичному житті України, оприлюднене сьогодні на офіційному сайті Української Православної Церкви. Також йшлося про недопустимість використання церковного чинника у майбутній виборчій кампанії, якщо вона матиме місце.

Митрополит Володимир дав остаточну відповідь про свою неучасть у акції привозу Благодатного вогню та його розповсюдженні світськими особами у Велику Суботу в Софійському соборі столиці. Була оприлюднена резолюція Предстоятеля, яка унеможливує участь у цьому заході архієреїв і священнослужителів УПЦ не лише у Києві, але й в усіх регіонах України. Ця позиція Української Православної Церкви залишається незмінною з минулого року і регламентована відповідним Зверненням канцелярії Київської Митрополії. Благодатний вогонь напередодні світлого Христового Воскресіння, 7 квітня, буде доставлений до столиці зі Святого града Єрусалима намісником Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври архієпископом Вишгородським Павлом, який з благословення Блаженнішого Митрополита Володимира перебуває цими днями на Святій Землі.

Пам'ять як інструмент

Серед багатоголосся та невизначеності завтрашнього, спричинених указом про розпуск парламенту, вуличними акціями та відсутністю влади, якось непомітно промайнула звістка про непорозуміння між Києвом і Тель-Авівом. Як повідомила тамтешня газета "Маарів", ізраїльська влада відхилила прохання Президента Ющенка відвідати країну в День катастрофи. Офіційною причиною названо щільний графік виконувачки обов'язків глави єврейської держави Далії Іцик.

Такий поворот справи, звісно, є доволі несподіваним, оскільки Тель-Авів упродовж тривалого часу звертався до канцелярії В. Ющенка з проханнями узгодити терміни візиту українського лідера, однак ці відвідини постійно відкладали. Й ось декілька тижнів тому було отримано згоду, Віктор Ющенко мав приїхати на Землю Обітовану в день, коли все світове єврейство поминає жертв Голокосту. У програмі візиту був і виступ у музеї Катастрофи "Яд Вашем".

Однак після дзвінка з Києва (!!!) візит скасували. Невідомо хто. Кажуть, мовляв, це був головний равин Всеукраїнського єврейського конгресу Моше-Раувен Асман, який повідомив ізраїльське провідництво, що Віктор Андрійович має намір у своїй промові провести паралелі між єврейським Голокостом та українським Голодомором. А це, з'ясувалося, небажана алюзія...

Мені вже доводилося писати про реакцію світового єврейства на першу спробу Віктора Ющенка розглядати дві жахливі

трагедії як явища одного порядку. Вражає не лише абсолютне нерозуміння президентських опонентів моральних аспектів справи: хто б узявся лічити жертви та порівнювати втрати обох народів, якщо ми принаймні робимо вигляд, що сповідуємо принцип, за яким вартість одного людського життя переважає всі політичні підтексти. Шокує спроба певних кіл використати людську пам'ять і шану до невинно убитих для ізоляції народу, який на своїй хресній дорозі пережив геноцид, голод і досі неполічені втрати.

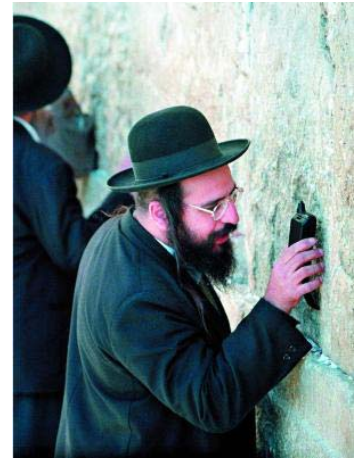
Що сталося б, якби й справді Ющенко виступив у "Яд Вашемі" – саду, де кілька десятків дерев посаджено в пам'ять українців, котрих визнано "праведниками світу" за порятунок євреїв у дні Катастрофи? Невже бути самотнім та унікальним у своїй біді – на користь пересічним дітям Авраама, для багатьох з яких Україна стала другою домівкою, власне, материнською землею? Що підштовхнуло ізраїльських політиків до такого не вельми толерантного жесту?

Тамтешні аналітики вбачають у ньому певну острогоу Тель-Авіва перед перспективою погіршення стосунків з Москвою. Адже саме Кремль чинить чи не найвідчайдушніший спротив кількарічному намагання Києва змусити світову спільноту визнати Голодомор 1932-1933 років геноцидом проти українського народу. Дипломатична риторика позірно обачних заяв російського міністерства закордонних справ лише прикриває справжні настрої в середовищі тамтешніх парламентаріїв. Перебравши на себе роль наступниці Радянського Союзу, Москва тепер загнала себе у глухий кут, бо, крім банківських активів і закордонного майна, слід ще й відповідати за вчинки своїх попередників. Й український Голодомор як спроба винищення цілої нації – окремий рядок у реєстрі злочинів "червоної імперії". Ба більше, своїми масштабами він і справді сягає всесвітніх вимірів, позаяк 10 мільйонів вимордуваних у центрі Європи за мирних обставин – це карб, якого не забувають.

І пам'ять про нього лише загострюють нерозуміння та ігноранція, часто зумисні, на угоду політиці. Бо Голодомор, як і Голокост – це автентика людиноненавистницьких систем, апологети яких досі послуговуються атрибутами зневаженого світом вождів – їхніми славнями, їхніми ідеологемами, зрештою, їхніми методами у стосунках і з власним народом, і з довкіллям.

Тому Голодомор – його засудження, його визнання геноцидом – стане пробним каменем остаточного вироку комунізму, відтак постануть питання геноциду кримських татар, операції "Вісла", тотальної русифікації, Чорнобильської катастрофи. Процес тривалий, не на одне покоління. Але ж і в "Яд Вашем" щороку висаджують нові дерева праведників...

Ігор Гулик

<http://www.maplepages.net/>

Ющенко і Мороза намалювали на іконі

Схоже, по Україні серйозно вдарила мода на увічнення політиків у скульптурах, картинах, вишивках і тому подібне. Про ікону з Януковичем "ОВ" вже писав (див ч. 4). Прижиттєвий пам'ятник Сергію Ківалову теж - вже стоїть у Одесі, бюст Юлії Тимошенко і полотно із зображенням її в образі Георгія-Переможця вже експонували на виставках. Тепер черга дійшла до президента і його родини.

Як виявилося, греко-католицький священник з Донецька Василь Пантелюк одразу після помаранчевої революції замовив львівському художнику Оресту Хоркавому картину із зображенням революційного Майдану. Художник постарався. "Хоч молиха на неї, дуже душевно", - зітхав Пантелюк, споглядаючи ще не закінчену роботу Хоркавого, пише "Сегодня". В результаті роботи художницької уяви, на верхньому полі полотна намалювався Віктор Ющенко. А по обидві сторони від нього можна бачити князя Володимира, хрестителя Київської Русі, та княгиню Ольгу.

Однак Ющенко Хоркавий зобразив навіть двічі. По центру картини на масивному кріслі засідає президент з символом вла-

ді, булавою, у правій руці та з посудинкою трунку у лівій. Цей елемент нагадує про отруєння Ющенко під час передвиборної кампанії. Далі, під і докола президентського трону зображено помаранчевий Майдан. Звісно, Юлія Тимошенко праворуч і - ліворуч та по центру нижньої частини полотна - Катерина Ющенко разом з дітьми. За ними видно святійшого Патріарха Київської і вся Русі-України Філарета. А в лівій нижній частині картини стоять поряд фронтмен "Океану Ельзи" Святослав Вакарчук і співачка Марія Бурмака. Далі на передньому плані можна впізнати Олександра Зінченка та спікера парламента Олександра Мороза. а за ними - голова Романа Зварича. У той же час праворуч від сім'ї президента стоять на передньому плані Микола Томенко, Анатолій Кінаха та Юрій Луценко. Між головами

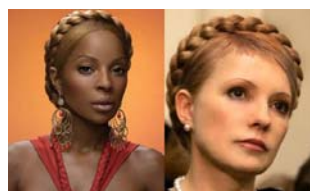

їни Філарета. А в лівій нижній частині картини стоять поряд фронтмен "Океану Ельзи" Святослав Вакарчук і співачка Марія Бурмака. Далі на передньому плані можна впізнати Олександра Зінченка та спікера парламента Олександра Мороза. а за ними - голова Романа Зварича.

У той же час праворуч від сім'ї президента стоять на передньому плані Микола Томенко, Анатолій Кінаха та Юрій Луценко. Між головами

ди, булавою, у правій руці та з посудинкою трунку у лівій. Цей елемент нагадує про отруєння Ющенко під час передвиборної кампанії. Далі, під і докола президентського трону зображено помаранчевий Майдан.

Звісно, Юлія Тимошенко праворуч і - ліворуч та по центру нижньої частини полотна - Катерина Ющенко разом з дітьми. За ними видно святійшого Патріарха Київської і вся Русі-України

За всю більш як тисячолітню історію української державності влада ніколи добровільно не ви-

конувала свої функції заради блага свого народу або країни, зате самовіддано і завзято слугувала іноземним варягам, починаючи власне з варягів зі Швеції, татаро-монголів, поляків та литовців, закінчуючи москowitzами. Влада в Україні ніколи не могла самостійно захистити або організувати захист свого народу та своєї землі від іноземних загарбників, в тому числі від татаро-монголів, поляків, москowitzів, більшовиків та фашистів. Жодного разу влада не вибачилась перед своїм народом за свою недолугість та бездарність. За декілька разів спалений Київ, зруйнований Чигирин, трагедію під Бродами, голодомор та безліч загублених життів та судеб українців.

Тільки в ті короткі періоди історії, коли сам народ України брав владу в свої руки та сам призначав собі правителів, в Україні наступав лад та процвітання. Це був період ранньої Київської Русі, коли народ, стомлений розбратом та чварами власних князів, запросив до Києва шведських варягів. Це період козацької доби, коли самі козаки обирали собі старшину та організовували захист своїх земель. Це короткий період існування УНР та ЗУНР, коли народ дав шанс своїм політикам організувати на уламках російської імперії власну державу. Але, як тільки влада відсторонювала власний народ від управління державою, наступав крах цієї державності. Влада знов і знов потопала в розбраті та чварах, корупції та словоблудстві.

Власне українцям ніколи не потрібна була влада, тому що нація має чудову властивість до самоорганізації та саморозвитку (згадайте, скільки міст України отримали магдебурзьке право в період фактичної відсутності центральної влади в країні). Для українця найкраща влада, яка не заважає йому жити, завзято працювати, так же завзято святкувати та спокійно помирати. Таку владу українець буде терпіти та палко захищати в разі необхідності (до речі, на відміну від братнього північного сусіда, де історично склалося, що чим більше влада "дере" та гнобить власний народ, тим більше народ любить свою владу). Новітня історія України загалом поки що тільки підтверджує закономірності тисячолітнього співіснування влади та народу в Україні. Коли в 1991

Українцям ніколи не таланило з владою, або майже ніколи

році волею долі народ на референдумі абсолютно однозначно висловився за власну дер-

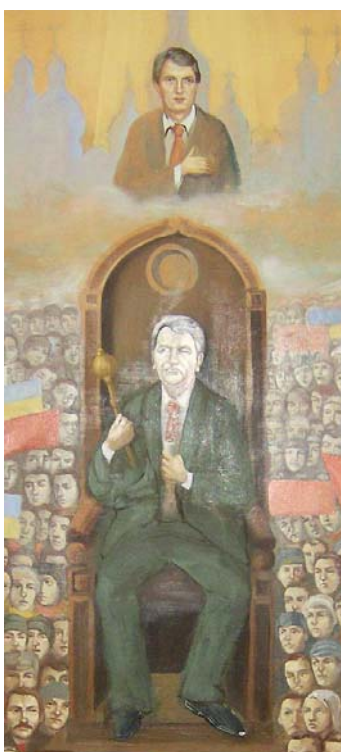
жавність, керувати країною зразу ж взялися колишні недолугі та бездарні прислужники колоніального комуністичного режиму на чолі з Кравчуком. Абсолютна бездарність тодішньої влади призвела до "революції на граніті", в результаті чого народ України виборов право в 1994 році шляхом демократичних процедур змінити своїх депутатів та урядників. І хоч як бездарно не керувала нова влада на чолі з Кучмою країною, спочатку народ її терпів, тому що влада майже не втручалась в життя свого народу.

Знову ж в котрий раз українці проявляють чудеса самоорганізації: немає роботи – самі її знаходять за межами країни, немає товарів в магазинах – привозять його з Туреччини чи Польщі та самі продають його на ринках, немає продуктів – розквітли базари, не працює грошово-кредитна система – розвинувся бартер та працює долар. В той час в Україні діяла найдемократичніша податкова система в світі: підприємець сам вирішував, які суми податків сплачувати державі. Тобто система податків існувала де-юре, але народ придумав ефективну систему уникнення оподаткування, а митарі ще не стали репресивним органом.

Якби така ідилія продовжувалась ще декілька років, Україна сама собою дуже швидко стала б найрозвиненішою і найдемократичнішою державою Європи. І ми давно вже були б у Європейському Союзі разом зі своїми недолугими правителями. Якби ті тільки не заважали.

На жаль, наприкінці 90-х влада в Україні захотіла повладарювати. Тому що зросли апетити чиновників: кожному треба по декілька гектар землі з хатинкою в три поверхи, заводик, декілька шикарних автомобілів, літаків чи яхточка. А в них ще є діти та багато-багато

родичів та друзів. Тому влада стала занадто ненажерливою та цинічною. Мало того, що за безцінь роздавала або дарувала собі землі, ліси, фабрики, заводи та порти. Мало того, що зовсім не платила податків з прихвизованих підприємств, виводячи їх прибутки в офшори. Мало того, що весь податковий тягар був направлений на малі та середні підприємства, створені пересічними українцями, влада ще й створила систему розкра-

(продовження з попередньої стор.)

данія вже сплачених в бюджет держави податків через механізми повернення ПДВ з фіктивного експорту. Тільки в 2004 році сума незаконно поверненого (тобто вкраденого у народу) ПДВ сягала 5 мільярдів гривень!

как добратся

Оскільки влада вже не могла утримувати та задовольнити зрослі запити армії чиновників-опричників, на яких вона власне і опиралась, була створена тотальна глибоко ешелонована корупція в країні. Корупційні піраміди і пірамідки пронизували всі сфери суспільного життя країни від

пологових будинків, дитячих садків, системи освіти, охорони здоров'я, міліції, ДАІ та армії до ритуальних закладів. Дозвільна та податкова системи в Україні стали по суті репресивними органами та системами здириництва та хабарництва. Україна стала одним із корупційних лідерів у світі. Щоб утриматись при владі незалежно від волі народу, Кучма і його прибічники вдалися до системних маніпуляцій на виборах 1999, 2002 і 2004 років. То були вибори без вибору (1999 рік, коли українці мусили вибирати менше зло - між Симоненком і Кучмою), масове зняття з перегонів представників опозиції в мажоритарних округах на виборах 2002 року та суттєве обмеження доступу до ЗМІ опозиції. Розуміючи, що і цих засобів для досягнення бажаного результату на виборах президента 2004 року буде недостатньо, влада вдається до небачених за масштабом та цинізмом маніпуляцій! Але в цей історичний момент українці знову беруть владу в країні у свої руки, чого сама влада аж ніяк не передбачала. Фактично в листопаді 2004 року – січні 2005 року влада в країні належить новому інституту прямої демократії – Майдану. Президент, Верховна Рада, Верховний суд та силові структури вимушені в ці місяці виконувати волю Майдану як консолідованого органу нової української демократії. Як би там не було, будь-яка влада, тим більше з огляду на ще молоду та незрілу українську демократію, буде намагатись владарювати поза контролем свого народу, або перекладати свої функції на плечі народу.

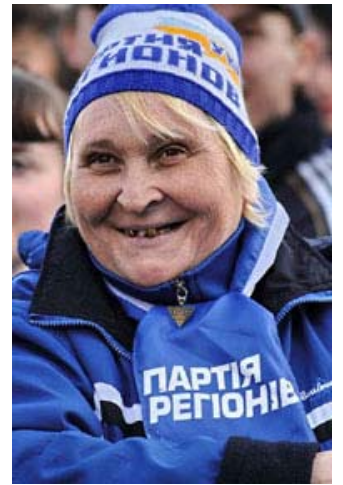
Сергій Сорока

<http://novaxylyia.iatp.org.ua/>

Страждання столиці

Нудьгуюча, щоразу брудніша юрба ходить Києвом. Київ страждає. Економічна вигода? Порахуємо. Нехай їх 30 тисяч, нехай кожний із цих прибульців коштує спонсорам мінімум 100 гривень на день – оплата "праці", проживання, харчування. Ще не менш 50 грн. у розрахунку на кожного повинна зжирати піраміда, що керує цим людським потоком. Разом, кожен день дійства – близько мільйона доларів. Київ багатіє на політиці? Так, ці гроші крутяться в банках, в обмінних пунктах, осідають у касах магазинів на Хрещатику, у кишенях власників житла, продавців пива, горілки й насіннячок. Власники фаст-фудів у районі Майдану, напевно, давно вже купили собі по рукотворному острову в Еміратах. Продавці вудок – по два. Власники гастрономів – по віллі у Женеві. Але звичайним киянам від цього мало зиску.

Ах, якби в київської влади вистачило сміливості здавати Майдан, Маріїнський парк, вулиці біля Кабміну, Ради й президента в оренду! Щодоби, кожний квадратний метр – з аукціону! Це була би прагматична відповідь на прагматичне питання, що ставить жителям столиці піша навала махателів прапорами. Київ переповнений прагматиками з регіонів. Місто нудить від псевдореволюційного дежавю, від примітивної естетики пісень із гучномовля й безглузких ходів опухлої молоді, від жовтих від злості дідків.

І мільйон у день – це катастрофічно мало за облогу міста. Розрахунок приблизний – нехай зарплата з обліком "гінні" \$300, загальна кількість населення столиці з урахуванням "понаехавших" за останні роки – разом не менш 3 млн. Разом кияни, якщо не брати проживаючих місцевих олігархів, заробляють понад \$1 млрд. на місяць. 2 тижні (а навряд чи буде довше) перекритих доріг і запаскуджених вулиць – 1,5% місячного бюджету громадян Києва. Сума, непорівнянна зі стресом для міста.

На жаль, Київ убожіє від політики. Лихо прийшло, притекло до дверей під'їзду на Липках. І можна співчувати, тому що не усі ще мешканці центрального владного кварталу – скоробагатки, яким "так і треба"... Але це підсохне. Гірше – те, що приїжджі опоганюють місто своєю біганиною, сенс якої

недоступний їм самим. У цьому немає ніякої політики – у відношенні до них у киян є лише звичайна людська втома. Від того, що потрібно притискатись до стінок, коли хтось на вулиці вирішує свої маленькі фінансові й більші політичні проблеми. Пробки парализують бізнес-життя міста. Отруєне машинами повітря ранило людей, хвороби серця й легенів хтось буде лікувати, за чийсь рахунок. Це прямий конфлікт людяної повсякденності та абстрактної праги до влади. У безладне, але все-таки місцями

досить європейське місто чиясь зла воля вкидає щільні юрби чужих людей зі скляними очами. Вона змушує їх танцювати під пекельно провінційні наспіви, кружляти по бруківці в пошуках незрозуміло чого. Юрбитися, кричати, махати строкатими квітами, потім знову кудись іти. Невидимі електричні імпульси звідкись – із цієї прагнучої влади чорноти – увесь час підстобують через мобільні телефони: швидше, голосніше, сильніше!..

Приїжджі – інші. Вони говорять іншим складом, думають іншими думками, вони чужі. Для киян вони – як родичі, що збожеволіли. З якими хочеться просто мирно роз'їхатися. Федералізація? Заради Бога, будь ласка! Кияни її заслужили. Але

приїжджими командують ті, хто в стократ гірший і дикий. Воістину, це сутність української політики – бруднити те, що тільки-но стало чистим. Кілька сотень чоловік у владних будинках зайняті своєю чорною справою, але від цього погано всім – і мільйонам киян, і донбасчан, і львів'ян.

Не Донбас і не Львів – саме цих політиків з їх наскрізь фальшивими протистояннями варто було б обнести колючим дротом. Секретаріат, Раду, Кабмін. На липських пагорбах поставити вишки з кулеметами, у підвалах урядових будинків – тюремні камери із ґратами... Але кияни занадто мирні й терплячі. Завдання для них непросте – придумати, як чемно, але чітко сказати нинішнім властолюбцям, що загралися, "до побачення". Як ненасильницьким чином вивергнути з міста це сховане чужорідне багатоголове сторуке тіло збанкрутілої еліти, що засмічує вулиці своїми грошима та купленими мітингами.

Київ Щеків

<http://www.novasich.org.ua>
<http://www.novasich.org.ua>

Ось вона – ключова різниця світоглядів.

**Віктор Янукович біля Верховної Ради.
 Віктор Ющенко на Європейській площі.**

Надихає автентично українська надія на те, що „якось воно буде...” (адже я є давній апологет єдиноістинної української релігії „Якосьвонобуддизму”), а знеохочує не менш автентична українська дезорганізованість і фаталізм: „Якби ж то знаття...” (В. Єшкілев)

Ми там чужі, але й удома не свої

Тисячі наших земляків нині працюють за межами України. Роз'їхалися хто куди не від доброго життя, залишивши вдома дітей, стареньких батьків. Дехто вже роками не бачив своєї родини. Як живеться заробітчанами на чужині? Чи стали вони там своїми? Коли планують повернутися в Україну та чи повертатимуться взагалі? На ці й інші запитання відповідає президент Асоціації українців у Португалії “Собор” Олега Гуцька.

– Пане Олеже, чи багато українців працюють у Португалії? Які професії там найбільш затребувані?

– Офіційно зареєстровано близько тисяч 100 українців. Це ті, які пройшли легалізацію. І ще, мабуть, 100 тисяч працює нелегально. Більшість чоловіків, які приїжджали в Португалію, спершу працювали на будівництві чорноробочими, жінки доглядали стареньких людей, прибирали в будинках. Але це був перший етап. Тепер українці піднялися на дещо вищий щабель. Якщо і працюють на будівництві, то майстрами. Чимало залучено на складах або далекобійниками. Є вже й такі, хто відкрив там свої магазини, фірми, стоматологічні кабінети. Тепер більший попит на українських учителів, лікарів. Але це стосується лише тих, хто легалізувався.

– А важко українцям отримати офіційний дозвіл на працю і проживання? – Ні. Але державі треба сплачувати податки. Спершу, звісно, доведеться заплатити штраф за всі роки нелегального перебування. Схитрувати не вдасться, адже на кордоні фіксують, коли людина його перетнула. Штраф не такий уже й великий. Мій друг за чотири роки “підпілля” заплатив 500 євро. На легалізацію може розраховувати той, хто щонайменше три місяці сплачував податки в систему соціального страхування – “сегура-соціал” та ІРС. Сума набігає також не дуже велика, бо господарі офіційно вказують не реальну, а лише мінімальну зарплату – 380-400 євро. Для заробітчан це не дуже добре, бо з маленькою зарплатою не просто взяти кредит у банку. Реальна ж середня зарплата – 700-800 євро. Людина, яка сплачує “сегура-соціал”, має медичну страховку. І коли доведеться робити, скажімо, операцію, всі видатки їй оплачують. Це непоганий соціальний захист. Одна знайома мала камінья в нирках. П'ять спеціальних процедур із їх дроблення коштують 1000 євро. Якщо вони завершилися успішно, пацієнтка сплатила 100 євро, решта – з її страховки. Легалізація у перші п'ять років дає право на працю і проживання в Португалії, але людина не може більш ніж два місяці перебувати за межами країни, не має права відкривати свої фірми. Другий етап легалізації настає після п'яти років. Тоді можна вже півроку перебувати за межами країни, відкривати власні фірми.

– Українці в Португалії винаймають помешкання чи купують свої? – Як правило, винаймають, бо квартири там дуже дорогі. Вони воліють купити квартиру в Україні. Трикімнатне помешкання у передмісті Лісабона в новому будинку коштує 120-150 тис. євро, двокімнатне в неновому будинку – 70-80 тис. євро. Оренда кімнати і кухні – 200 євро. Загалом родина з двох осіб на проживання і харчування витрачає на місяць 450-500 євро, але це, коли себе не обмежуєш.

– Чи мають змогу українці, які працюють легально, забрати до себе дітей, бо проблема безбатченків при живих батьках нині стоїть дуже гостро? – Безумовно. Об'єднати сім'ї значно легше, ніж когось запросити до себе в гості. Раніше ця процедура тривала доволі довго – дев'ять місяців, а то й рік. Тепер – чотири-п'ять місяців. Об'єднання сімей – це один із напрямів нашої асоціації. Ми звернулися з листом до Посольства Португалії в Україні, щоб надали перелік усіх необхідних документів для возз'єднання сімей, запрошення гостей, аби ще більше прискорити цей процес.

– А як діти, не знаючи мови, навчатимуться в чужій країні? – Проблеми виникають лише в дітей старшого віку, тому батьки не завжди забирають їх до себе. А менші адаптуються дуже швидко: йдуть у португальські садки, школи. І вільно володіють португальською мовою. А щоб вони не забули рідної, уже два роки діє суботня українська школа “Диво-світ”. У початкових класах багато учнів, тому їх уже ділять на два класи, у старших – 8-10 учнів. Учителі – з України. Утримують школу батьки.

– Робота роботою, але ж хочеться і живого спілкування. Українці в Португалії часто зустрічаються? – Дуже часто. По-перше, в Португалії є Греко-Католицька Церква. Ми домовляємося з місцевими священниками і богослужіння тривають почергово. У неділю є дві відправи. Тож зустрічаємося в храмі. Є два греко-католицькі священники. Один працює на місці, другий роз'їжджає по всій країні, де є українські громади. А бачили б ви, як ми святкуємо Різдво, Пасху! Національні українські

свята відзначаємо навіть на центральних площах Лісабона. Крім того, влаштуємо концерти, розпродаж українських витворів мистецтва. До українських вишиванок, різьблених виробів із дерева, крашанок, писанок особлива увага. Є проблема з книжками. Португальською мовою книжок про Україну немає. Щороку 25 березня влаштуємо Шевченкіану. А щоб залучити до нашого свята більше португальців, паралельно вшануємо і їхнього національного поета Камоенша. Цьогорічне свято відкриє спільний українсько-португальський хор пісню “Думи мої, думи”. Потім португальці читатимуть вірші Шевченка українською, а українці – вірші Камоенша португальською.

– Судячи з усього, нашим землякам у Португалії не так уже й погано. Вони не планують повертатися в Україну? – Наша Батьківщина тут. Але біда в тому, що держава абсолютно не турбується про своїх громадян, які тимчасово живуть за її межами. Досі немає статусу заробітчанина за кордоном. Хто ми такі? Які маємо права? Інколи доходить до абсурду. Скажімо, я – громадянин України – мушу в'їжджати в Україну транзитом, і кожні десять днів перетинати кордон, аби просто зробити відмітку. Я – лів'янин, і мені до кордону не так уже й далеко. А що робити українцям зі Східної України? А як перевезти майно, адже в Португалії люди попрацювали доволі довго, щось нажили за цей період. Мені пояснили, що я мушу зі Львова виписатися, поселитися в Португалії на постійне місце проживання і тоді зможу спокійно ввозити майно. А якщо не хочу виписуватися зі Львова? На жаль, за кордоном і помирають. Питання, як доправити їхні тіла на батьківщину, досі остаточно не вирішено.

– А асоціація, яку очолюєте, не може домогтися розв'язання цих проблем? – Для цього ми й об'єднуємося, бо коли ми разом, легше відстоювати свої інтереси. У Португалії закони більше захищають іммігрантів, аніж в Україні українців, а тим паче, українських заробітчан. Уряд Португалії розіслав до асоціації іммігрантів свої пропозиції. Скажімо, нині обговорюють те, щоб іммігранти з різних країн, які працюють легально, брали участь у майбутніх виборах до місцевих рад. У школах, де є багато дітей іммігрантів, пропонують включити в шкільну програму й уроки рідною мовою. Збільшуються права асоціацій. Керівники можуть напрямку звертатися до сенату, уряду, в посольство. У нас потрапити на прийом до голови облдержадміністрації не так просто, треба записуватися заздалегідь, і то не відомо, чи потрапиш. У Португалії керівникові такого рівня достатньо зателефонувати, і якщо він має час, то приїме того ж дня. А ось в Україні ми не почути. Достукатися до чиновників в Україні й змусити їх звернути увагу на проблеми заробітчан важко. Але ми не здаємося. Скільки б не працювали в Португалії, ми все одно там чужі. Однак дуже прикро, що й в Україні не свої. І це болить найбільше.

Розмовляла Олександра Баландюх

Свазіленд або Суазіленд, мало хто знає, що ця африканська країна між ПАР та Мозамбіком немає виходу до моря. Це маленька держава, яка налічує лише 1 161 219 мешканців, але як всюди у світі, тут також живуть українці, їх мало, але це – достойні люди. Олена Дламіні народилася в столиці України Києві в 1965 р. За фахом вона архітектор, закінчила Київський інститут будівництва і архітектури. У 1987 р. вона познайомилася в Києві із африканцем Фелізе Дламіні, студентом Університету ім. Т.Шевченка, де він вчився міжнародному праву. Зараз трійко синів: Тарас, Стівен й Кріс. Після ще одного навчання Фелізе у Південній Кореї, сім'я остаточно повернулася у 2000 р. до Свазіленду, де Дламіні став керівником протоколу короля Мсваті III. Олена - власниця приватної фірми “Ромашка”, яка займається архітектурою та дизайном інтер'єру

Гість сьогоднішньої творчої сторінки - письменниця і поетеса, патріотично віддана українському слову - намагається зібрати біля себе молодь з усіх куточків країни, щоб допомогти їм проявити себе і відкрити свій талант. Саме тому вона відкрила культурологічну студію при Національному музеї літератури. Марія заміжня, має 15-річну доньку. За головне завдання свого життя, вважає глибинну творчість.

Щиро Вітаю! Хочу вислати вам свою нову поезію

Марія Морозенко

Народилася 15 березня 1969 року, у селі Малин Млинівського району Рівненської області, автор збірок «Зоряні перевесла» – 1999 рік; «Елегія любові» – 2006 рік; історичної поеми «Княгиня Ольга» – 2004 рік, дитячих казок; «Про країну ласунів», навчальних серій «Хто це?», «Що це?», серії пізнавальних загадок (дев'ять книжечок), літературного переказу казки «Дванадцять місяців»; автор пісень; член Національної Спілки письменників України.

Електронна адреса нашого гостя для контакту:
MariyaMorozenko@bigmir.net

Ми всі пасажири

По вікнах вагонних,
Мов рамах віконних,
Щось тихо й натхненно
вистукує дощ.
Із смутком холодним
У серці знов спомин,
І ти в моїм серці – небачений
ХТОСЬ.

Ми всі пасажири
В життєвому вирі,
Нехай без вагонів, купе чи
плацкарт.
Ми всі пасажири –
Без миру й у мирі,
Хто фініш пройшов,
Хто став тільки на старт.
Життя – швидкий поїзд,
Проходить без збоїв.
А раптом зупинка –
Зупиниться хід.
І час переломів, затримок,
застой,
Помилок чужих, щастя, горя і
бід.
Усе це проходить...
На станції входить,
А, може, в життя новий зовсім
цей ХТОСЬ...
По вікнах вагонних –
Він все не проходить –
Щось тихо й натхненно
вистукує дощ

За і Проти

Є у мене старший брат,
Він – народний депутат.
Не цурається роботи,
Голосує «За» і «Проти».

«За» закриту демократію.
«За» свою верховну братію,
Друзів – покручів своїх,
Горезвісних холуїв.

Живуть в мамі на селі
Брата дітоньки малі.
Не дїждуться, мабуть, свята
В гості тата-депутата,
Бо у тата ой роботи! –
Голосує «За» і «Проти».

«Проти» жита золотого,
І минулого святого.
«Проти» кущика калини.
І майбутнього країни.

Мама плаче безупинно
І крізь сльози лає сина;
– Краще б, сину, не родитись,
Як перевертнем зробитись.
Мами син давно не чує;
«За» і «Проти» голосує.

«За» корупцію у владі,
Проституцію у Раді.
«Проти» нас усіх із вами.
Навіть «Проти...Проти мамі».

ВІДЬМА

Я знялась вище гір і пішов поговорі;
– вона відьма, бо вміє літати!
Мої крила пісні. Я не винна в тім, ні,
Що душа, як пташина крилата.
Всі цурались мене, всі плювали услід,
Із осики кілочок точили.
Проклинали щоднини співучий мій
рід.
Розтоптали б, коли б стало сили.
– Відьма!.. Відьма!... – Я чула це вдень і
вночі.
– – Відьма!.. Відьма!.. – Крізь марево
сну
Я молилась щоночі; «Не плач, не
кричи.
А співай про квітучу весну!»

Я не знаю хто першим слова ці
сказав;
– Запалити прокляте насіння!
Відьма!.. Відьма!.. – Весь натовп так
страшно кричав;
– Запалити!.. Дотла!.. До коріння!..
Найдрибніші краплички, зернинки ясні
Я в маленький клубочок зібрала.
Над землею мої задзвеніли пісні,
Я востаннє для всіх заспівала.
І хтось раптом прозрів; – Ні, не
відьма вона!
Подивіться, душа білокрила.
Це не відьма!.. – У небі згасала луна.
Тільки пісня над світом дзвеніла.

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ WWW

Українці в Мозамбіку:

http://ucrania-mozambique.blogspot.com/2007_03_01_archive.html

Українці в Югославії:

http://koukyu.ca/html/annual_meeting_2007.html

Українці в Японії:

http://yarylo.sytes.net/kraiany/tiki/tiki-view_blog.php?blogId=2
<http://stjude.jp/ukr.html>

Українські "заробітчани" щорічно посипають на батьківщину \$21,3 мільярди

Щорічно в Україну від працюючих за кордоном українців надходить \$21,3 мільярдів, що відповідає майже чверті ВВП країни і значно перевищує обсяги надходжень сукупних іноземних інвестицій в Україну. За кордоном працює близько 4,93 мільйонів українців. Згідно з розрахунками, звичайний мігрант переводить в Україну \$360 на місяць.

Як зазначається в матеріалі заступника голови Національного банку, в Україні за роки незалежності не було проведено жодних серйозних досліджень щодо обсягів і масштабів надходження міграційного капіталу з-за кордону. Ще близько \$1 мільярдів надійшло через спеціалізовані системи грошових переказів

Здрастуйте, шановна редакція "Оттавський вісник"!

Звертаюсь до Вас з проханням надрукувати у Вашому виданні мою статтю Про долю молодого хлопця, сироти, який вже 7 років відбуває довічне ув'язнення в Україні за злочин, якого не скоював. Ознайомившись з матеріалами його кримінальної справи, я переконався, що за належної юридичної допомоги можна змінити цю далеко небезнадійну ситуацію. Як журналіст, громадянин і людина, я не можу бути байдужим і залишатись осторонь, спостерігаючи за такою жахливою несправедливістю. Переконаний, що матеріал статті не залишить байдужим жодну людину і можливо хтось виявить бажання підтримати хлопця. За Вашого погодження, я вишлю матеріал статті. Прошу Вас не залишитись байдужим і за будь-якого Вашого рішення повідомити мені на електронну адресу: (rapenko2007@mail.ru) або тел.+380968113824.

З повагою В'ячеслав Паненко

Винний без вини...

Кажуть старі та мудрі люди, що чужої біди не буває, як не буває і чужого горя. Так і я, як журналіст і людина не зміг пройти осторонь, мимо долі цієї людини, яка сколихнула всю мою душу, не дарма ж говориться про те, що ніхто не застрахований від того чи іншого життєвого випадку, так само як ніхто із нас не може передбачити наперед свого майбутнього життя. Тому, пишучи цей матеріал, мені хочеться зосередити увагу на тому, щоб кожен зміг до останнього слова зрозуміти суть долі людини, про яку піде розмова. Щоб кожен зміг правильно зрозуміти мене в тому, що усі ми не повинні пройти мимо цієї людини та її жахливої долі, а навпаки докласти усіх можливих зусиль, аби допомогти. Про долю молодого хлопця, сироти, який вже 7 років відбуває довічне ув'язнення в Україні за злочин, якого не скоював. Ознайомившись з матеріалами його кримінальної справи, я переконався, що за належної юридичної допомоги можна змінити цю далеко небезнадійну ситуацію. Переконаний, що матеріал статті не залишить байдужим жодну людину і можливо хтось виявить бажання підтримати хлопця.

Світло травневе сонечко, буяла весна у всій своїй красі, і Вячеслав навіть не здогадувався, що підготувала йому доля... Окрім Вячеслава, - в шанованій інтелігентній родині, більше дітей не було, тому всю свою любов мама і бабуся віддавали своєму синові і внуку, що ріс розумним і напрочуд талановитим, навчався у Львівському військовому інституті. Любив його, напевно, і батько, який сам того не бажаючи, зламав синові долю. Зайшовши до хати, син почув голосну сварку батька між дружиною та тещею, і коли дитина заступилася за свою матір - почула у відповідь батькові слова : "Иди геть із дому!" Хто знає, як би воно все було склалося у житті хлопця, якби батько не влаштував тієї безглуздой сварки на ґрунті ревнощів до дружини, якби не зробив за одну-єдину мить того, що одним помахом руки перекреслило минуле, теперішнє і майбутнє життя Вячеслава. Хлопець навіть не міг уявити того страшного батькового вчинку, що він скоїв за кілька хвилин, а потім увірвався з ножем й до сина. В ту мить Вячеслав зміг захиститися, але батько залишив світ, скинувши всю відповідальність на сина, адже мертві пояснень не дають. Дякуючи Богові, Вячеслав залишився при здоровому глузді, коли побачив, що вже немає і ніколи вже не буде поруч із ним мами, бабусі, яких він так любив, що страшна лють погубила батька, котрий сам піписав собі такий вирок, піднявши руку на рідних.

Можемо лише уявити через які муки і страждання пройшла ця молода людина. Поодинокі випадки тортур трапляються в Україні і тепер, а в епоху кучмізму це було майже законно. Після всіх знущань і тортур, яких зазнав Вячеслав під час дізнання і слідства, суд вже не цікавили очевидні речі, що абсолютно спростовували обвинувачення, адже виправдання підсудного тягло за собою покарання багатьох службових осіб міліції та прокуратури. Таких випадків, коли покарали

службових осіб, за всю історію незалежної України було декілька, та й ті були більше піаром, ніж бажанням щось змінити в правовій системі.

Судова система і сьогодні після всіх позитивних змін в країні залишається незмінною, в якій правлять корупція і гроші, а права людини, закон - щось другорядне і маловагоме. Намагання окремих державних осіб реформувати судову систему не приносить поки бажаних результатів.

Допомагаючи Вячеславу, котрий і по сьогоднішній день лишається винним без вини, ми можемо змінити не лише його долю, ми можемо надати додатковий імпульс суспільству, що зміни вкрай необхідні. Адже такі жахливі умисні або непрофесійні судові помилки не поодинокі, їх безліч. Це страшно, коли суспільство утримує такого монстра, що калічить долі невинних людей.

То, що ж це таке коїться з нами, українцями, коли життя співвітчизника не варте ні гроша? На якій стадії байдужості знаходиться суспільство, скільки ще буде у нашій державі таких ось поламаних доль.

Неправомірне засудження в Україні давно набуло систематичних рис. Я особисто спілкувався з дідом Вячеслава Андрієм Омеляновичем, який у свої вісімдесят років уже не має сил і здоров'я боротися, щоб змінити долю внука. Уявіть, йому, як потерпілому, відмовили у наданні матеріалів кримінальної справи. Андрій Омелянович переконаний, що жахливий вчинок скоїв його син. А внук несе відповідальність тільки тому, що живий. Лише тому, що зруйнована кучмізмом, наскрізь корумпована судова система не бажає визнавати той очевидний факт, що людина знаходиться в нелюдських умовах уже 7 років за злочин, якого не скоювала.

Ознайомившись з матеріалами кримінальної справи і проконсультувавшись з юристами, я остаточно переконався, що відновити справедливість і змінити долю Вячеслава можливо, потрібна лише фінансова допомога для проведення декількох незалежних експертиз, а також послуг кваліфікованого незалежного адвоката для захисту в суді.

В'ячеслав, не маючи необхідних коштів, неодноразово вдавався до голодування з метою захистити своє конституційне право на об'єктивне правосуддя, Але в країні, де іде постійна боротьба за владу, ніхто не реагує на пересічного українця. Немає гарантії того, що важливі докази по справі не зникнуть з архіву. Перед офіційним зверненням до суду життєвонеобхідно провести деякі процесуальні дії, в тому числі отримати результати експертиз, відповідь яких буде беззаперечним доказом фабрикації кримінальної справи і необґрунтованого засудження Гегельського Вячеслава.

Тому саме зараз я звертаюсь до кожного небайдужого: "Давайте допоможемо цій людині! Разом ми можемо врятувати долю молодого хлопця!" Йому - тільки 29 років. Усе його життя - далеко попереду. Вірю у Вас, мої українці! Вірю і тихо молюсь Богові за ваші небайдужі серця.

Бажаючим взяти участь у долі Вячеслава, надати посильну допомогу, моральну підтримку чи дізнатися більш детально про його долю, прошу писати на ел-адресу:

rapenko2007@mail.ru

тел. +380968113824

В'ячеслав Паненко

Чи до діда засудженого:

Гегельський Андрій Омелянович.

вул. Набережна 55

село Васильків, Шполянський район

Черкаська область

індекс 20624

Україна

Або безпосередньо Вячеславу, який відбуває довічне ув'язнення за адресою: Україна, м. Житомир, вул. Ватутіна, 172, Тюрма 8, Гегельському Вячеславу Анатолійовичу

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

серпень 2006, ч. 24

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Вихід з української кризи – нові вибори... Цікава передвиборча арифметика

Яку площу можна покрити бюлетнями, що надруковані для виборів?

За даними ЦВК від 01.02.2006, в країні 36 808 202 виборців, що в загальному не дуже різняться від сьогоднішнього 2007 року. Розмір бюлетеня складає 78см x 20см, при товщині 0.15 мм. Виходячи з цього, наводимо деякі результати нескладних розрахунків:

- Довжина всіх бюлетнів, якщо їх викласти один за одним по довжині, складає ~ 28 100 км. (це ненабагато менше ніж довжина екватору Землі)

- Якщо бюлетені викласти один до одного на рівній площині, вони б зайняли площу ~ 600 гектарів

- Для виготовлення всіх бюлетенів було знищено близько 2500 дерев, виходячи з розрахунку що одне дерево має діаметр 30 см та висоту 7 м. (це приблизно 4 гектара відбірного лісу)

* в розрахунках використано, що кожна партія з списку займає ~1.3-1.5 см довжини бюлетня

** Не враховані бюлетні для місцевих виборів. Числа, що наведені тут, таким чином, можуть бути приблизно в 2 рази більшими.

Гаврилук Іван Ярославович.

Народився 25.09.1948р. Першим у незалежній Україні отримав звання народного артиста України. Кіноактор. Зіграв близько 70 ролей: Іванко ("Анничка", 1969), Максим ("Захар Беркут", 1972), Сайко ("Ати-бати, йшли солдати", 1977), Клим Синиця ("Вавилон-XX"), Рус ("Легенда про княгиню Ольгу", 1983) і тд. Також знявся в головних ролях у фільмах "Хліб і сіль", "Жива вода", "Спокута чужих гріхів", "Багряні береги", "Данило князь Галицький", "Тривожний місяць вересень", "Всі докази проти нього", "Це сильніше за мене", "Я хочу вас бачити", "Йди і не прощайся", "Мисливець із Мін-архара" (6 серій). Отримав гран-прі за роль Саші Івакіна ("Ті, що йдуть за горизонт", Париж, 1974), медаль уряду Болгарії "Шлях до Софії", 1976), численні призи республіканських та всесоюзних кінофестивалів. Володіє польською, німецькою, чеською, сербською мовами. Депутат Верховної Ради, фракція "Наша Україна". Закінчив львівську середню школу N 11, що і один з редакторів "ОВ".

Мегаблок „Наша Україна – Народна самооборона» провів міжпартійний з'їзд національно-демократичних партій, сформував партійний список та уже подав його до ЦВК. Та попри те, декілька претендентів у нардепи уже встигли вийти зі списку.

Про підводні течії, що вплинули на формування списку, зокрема, визначення того, хто яке місце посідатиме у ньому та чи не втратить ця політична сила ще когось, розповів нардеп ВРУ V скликання від «Нашої України», народний артист України Іван Гаврилук.

– Як Ви оцінюєте список НУ-НС?

– Список мегаблоку я оцінюю вкрай негативно. Маю увазі, по персонах. Є там, звичайно, і достойні люди, проте дуже мало. Розумієте, їх треба оцінювати з точки зору того, що вони зробили для України. Це пафос з мого боку, але так повинно бути: що людина зробила, що робить зараз для України і що вона може зробити для України далі в межах своїх можливостей. От і все. А у списку є просто люди, ті, що і були, люди, які взагалі не є українцями, ніколи ними не були у душі, хоч вони і громадяни України. Бізнесмени в лапках, які були, такі і є. Вони вміють тільки торгувати, і людськими душами теж, а більше нічого не вміють. Оце просто жахливо.

Якщо ж говорити про себе, то я знаю свої недоліки, але і знаю свої достоїнства. І тому мені дуже гірко та боляче від того, що мене оцінили, як кажуть у Львові, як шмату. Це мене не дивує, але виникає питання: хто оцінив? А судді хто? Хто ці люди, які формували цей список. Почнемо із голови Секретаріату Президента України, із голови партії. Мене здивував Президент, він мене вразив і зрадив. Він вдарив мене по моїй душі, по моїй вірності, по моїй любові та відданості. Зрештою, по дружніх стосунках, адже ми вже багато років дружимо. Він міг просто мені сказати: „Іване, та не треба йти у парламент”.

А коли він зранку каже: „Та у тебе все нормально”, а ввечері я дізнаюсь зовсім протилежне, це дуже гірко. Це чергова зрада у моєму житті, і мені пережити її дуже важко.

Список взагалі оцінюю так: не хочу злословити, але партія загубила свою українськість, свої національні і притаманні тільки їй риси, загубила своє обличчя. І можу сказати таку фразу, яку колись казав Кучма: „Я хочу побачити Україну без Кучми, я хочу подивитися, як вони без мене візьмуть голоси у Західній Україні”. Я, відходячи, сказав: за мене вас покарає Господь Бог, а я йому поможу. І, мабуть, зараз Ви відчуєте мою значущість і мою вагу. Дай Боже, щоб ці люди хоч вісім процентів голосів набрали, ну, може, 9. Я не прошою такі речі, я не прошою підлоти і гідоти відносно себе. Причому без причини, адже причин нема. Я хотів би бачити, хто зробив більше для партії, хто зробив більше для того, щоб Ющенко став Президентом. Я просто про це не кричав зі сцени. Я працював, як проклятий. Хто міліцейську академію вивів на Майдан у час революції? Я один. І це зафіксовано на плівці. Тоді на мене із револьвером кидались генерали. А виходив на сцену тільки декілька разів, читав вірш. А потім почали роздавати медалі. У Львові один відомий діяч приніс у пакеті медалі, кинув їх, і каже: „Беріть собі, хлопці, тільки по дві не беріть, по одній”.

З цього все починається: брехня, зрада і не любов, а ненависть. Я давно це все бачив, але ніколи не міг цього сказати вголос, тому що в першу чергу працював на Президента. Я не міг, бо будь який крок чи сказане в інтерв'ю, або будь-яка критика партії, блоку чи фракції – це все на шкоду Президентові. Але колеги по партії дуже багато говорили, що хотіли, і ніхто за це їх не засуджував, що мене аж здивувало. Топтались, зокрема, по хворому обличчі Президента своїми вчинками. Усі, починаючи з Івченка і закінчуючи багатьма іншими відомими персонами. Мені пропонували мільйони, от я собі і подумав, що якби я це зробив, то був би разом із ними у парі. Біда, що ми своїх людей, українських, не цінуємо. Цінуємо тільки тоді, коли вже на могилі заспіваємо гарних пісень і скажемо, який був хороший хлопець Іван чи Василь, чи Петро.

– Як Ви оцінюєте представництво Львівщини у списках партій? Чи достатнє та достойне воно?

– Мабуть, ці люди достойні, але вони без певної харизми. Я хочу бачити, як вони переконають виборців у Західній Україні йти за ними. Я це хочу бачити, і ми цьому будемо свідками 30 вересня. Я думаю, що ніяк не зможуть. Переконувати можна тільки тоді, коли ти сам щось зробив. Це видно і це всі знають, коли громадянин вчинив якісь героїчні вчинки, вдався до якихось жертв для народу. Не будемо говорити

конкретно, бо всі знають, хто претендує від Львівщини, – от що вони зробили?

– Як Ви оцінюєте, що у списках партій з'являються прізвища відомих людей, артистів, співаків, акторів, зокрема Пономарьова, Вакарчука? На Вашу думку, чи доцільно їм йти у політику, що вони від цього отримують і що від них отримують партія?

– Пономарьова я ніде у списках не бачив (Відомий співак є у списку БЮТ. — „Гал-іфо”). Може він десь і є, але я не бачив. Що стосується Святослава Вакарчука, то, на мою думку, він дуже розумний хлопець як співак. Я взагалі не вважаю, що естрада є мистецтвом. Це не мистецтво, бо мистецтво – це якісь вічні речі, які у будь який час, епоху, століття актуальні. А естрада – це таке тимчасове мистецтво. Воно не має ніякого стосунку до особи, тому що є різні артисти, є різні виконавці. Я б не сказав, що Вакарчук артист. Виконавець – так. Я ставлюсь до цього не як до митця. Він – цікава людина, як і його батько, і, без сумніву, що це об'єктивно. Зрештою, я теж там був, у тому списку. Мені якось Віктор Ющенко у майстерні одного відомого художника сказав: „Іване, ідемо в депутати”. От і я пішов тоді, хоча дуже погано собі уявляв, що це таке. А це суцільна фальш, брехня, яких немає у естрадних, як тепер модно казати, тусовках, тим паче, у кіно. Такого ніколи не було, що людина могла просто обгаджувати іншу на всю Україну або на весь світ, а потім всі можуть пити коньяк, і ніхто ні на кого не ображається. У мене був такий випадок: я сказав Шуфричу, що він – покидьок, а він сміявся, сміявся абсолютно широко і навіть не ображався. І коли кажеш якійсь людині, що ти хороший, то читаєш в очах депутатів ВРУ: що ж ти, Іване, від мене хочеш, може грошей? Просто там щирих відносин немає. Ну, може між деякими людьми. У мене там було декілька, буквально двоє людей, із якими я міг широко балакати, а так, то сам по собі жив. А коли нема щирості і довіри, то ніколи нічого не буває.

– І все таки, що отримає Вакарчук від статусу депутата і що отримає від цього його партія?

– Я би не хотів цього коментувати. Це настільки індивідуально і говорити про хлопця, якого я особисто дуже мало знаю, крім того, що вітаюся, – ну що можу сказати? Поганого нічого не можу сказати, а буде видно далі. Тут уже справа кожного.

– У списку немає людей, колись близьких до Президента, зокрема, Порошенка і Безсмертного. Скажіть, чому ці люди зараз залишаються поза грою?

– Наскільки я знаю про Романа, то він абсолютно свідомо відійшов. Він просто не хоче більше цим займатись. Там нема ніякої інтриги. А щодо Петра Олексійовича є така інформація, що попросили його... не хочу казати щось там погане. А офіційно є його заява, що він начебто не хоче йти у списку. Але з політики він не йде. А як є насправді – мені важко сказати. Я думаю, що він зробив вірно. Людині, яка вже має все з матеріальної точки зору, це непотрібно. Для чого? Слави хочеться, популярності, та вона є, але я думаю, що вона все-таки більш негативна, ніж позитивна.

– Ви сказали, що партія втратила свою українськість. Ви маєте на увазі Луценка, Кириленка чи когось іншого?

– Я маю на увазі загалом. Не хотілося би персоналізувати, тому що все одно ці люди не мають

харизми. На сцену можна вийти і промовчати, і люди повірять тобі. А ці люди... Що б вони не говорили, мене це не вражає, бо говорять одне і теж. Я от слухав пана Москаля, який розказує, як Шуфрич купував голоси по 20 гривень у Черкаській області. Він старший чоловік, похилого віку і такі дурниці говорить. Чого ж ти раніше цього не говорив? Мене це дивує. Вони зараз згадують і засуджують, а чого не робили цього раніше, коли були при владі? Просто ніхто не соромиться від того, що, вибачте за грубість, про...ли повністю (так і пишуть) Україну, коли мали цю владу в руках. Такого ще історія політики у світі не знає. Ви ж взяли владу на тарілочки та послухавши, поцілували в одне місце своїх ворогів. Народ вам віддав трон із пошаною. Після того нормальні люди стріляються. Я це казав, я це казав їм в очі на політраді партії. І казав це Президенту у приватних бесідах. А тепер вони сміються. А може ця ситуація спеціально спровокована, як було в інших країнах?

– Ви говорили, що будете публічно агітувати за БЮТ. Це Ви будете робити як народний артист, чи...?

– Я не буду спеціально їздити і когось агітувати, бо не уповноважений це робити. Але коли запитують, то я буду схилити наших галичан, моїх рідних краян до того, щоб вони не голосували за Нашу Україну – Народну самооборону, щоб голосували за БЮТ. Але спеціально жодних агітаційних турів я робити не буду. Ну, я ж не Тарас Чорновіл.

– А чому саме за БЮТ?

– Тому що це найпотужніша у своїх масштабах партія. І декларує ту ж саму українськість, про яку я казав, ту ж саму національну ідею. Дай Бог, щоб вони її втілили у життя. І все-таки ця жінка пройшла багато випробувань долею. Тому вона викликає повагу як людина, як особистість, і викликає довіру.

– Чи можливо, що Ви вступите у майбутньому у БЮТ?

– Ні, я вже нікуди більше не вступлю. Знаєте, мене раніше тягнули у Комуністичну партію за вуха і за ноги, коли я був на олімпі своєї творчості. І я не вступив, на відміну від багатьох відомих письменників, поетів. Більше я у жодну партію не вступлю, це виключено.

– А чи відома пану Івану Гаврилочу реакція Президента України на те, що він вийшов із списку мегаблоку та з партії взагалі?

– Я не знаю. Я позавчора набирав номер Президента, та він був поза межами зв'язку. Набирав десь із півдня, потім мав бесіду із Катериною Михайлівною і виклав їй гіркоту своєї душі. Я хотів подякувати за Аду Роговцеву, бо брав участь у її нагородженні. Я все сказав пані Катерині, але реакції від Президента немає. Мене просто мають за шмату, як у нас у Львові кажуть. Реакції не було ніякої.

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

– На рішення будь-якого лідера завжди хтось впливає. Скажіть, будь ласка, як людина, наближена до Ющенка,

чи змінилось зараз оточення глави держави, яке допомагає Президенту приймати рішення? Чи змінились люди, які впливають на його рішення?

– Людей там багато впливало і, на превеликий жаль, негативно впливало. Я старався особисто говорити йому правду і дуже жорстоку правду, і були свідки цьому. Говорив йому, що деякі люди просто не мають права бути біля нього, бо грають у свої ігри, і український народ цього не збагне. Я йому радив, яких людей призначити на певні посади, але він цього не слухав. А хто там зараз ходить і шепче на вухо, чесне слово, я не знаю, і це мене мало цікавить. А користуватись чутками я не хочу. Я знаю, що Президент часто приймає рішення сам. На превеликий жаль, багато, особливо у кадровій політиці, з цих рішень були вкрай негативними. До прикладу, бачите – яке українське телебачення, зокрема Перший національний канал тощо? Почали з того, що коли влада вже була у наших людей, то почали своїх нищити. Я дивуюсь цьому, адже це просто парадоксальні речі.

– Пане Іване, на Вашу думку, хто може бути наступним Президентом України: Ющенко, Тимошенко чи хтось інший?

– Це важко спрогнозувати. Все-таки в Україні

переважає люмпен, на превеликий жаль. Люмпен набирає обертів. Вона обирає собі подібного лідера. Як сказав Сенека, розум у меншості. На жаль, так є, а більшість обирає собі подібного. Можливість, щоб Віктор Андрійович став ще раз Президентом, навряд чи існує. При тих

розкладах, що зараз є, хіба Господь Бог щось поверне і у головах, і у душах. Але я думаю, що ми крокуємо дуже великими кроками до українського комунізм-фашизму...

Розмовляв Олег ДОВГАНІК

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

*Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.*

Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

листопад 2006, ч. 25

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Шевченко в Оттаві – не міф, а реальність!

Презентація проекту пам'ятника в українському Посольстві 31 травня 2007 року

На свято Покрови, 14 жовтня ц.р., на місці майбутнього монументу, посол України в Канаді Ігор Осташ офіційно передає землю з могили Кобзаря в Каневі голові Організаційного комітету по встановленню пам'ятника Шевченка в Оттаві

SHEVCHENKO OTTAWA MONUMENT DONATIONS

Roman Bylo, Toronto, ON	\$5,000.00
Stefan Fedocenko, Toronto, ON	\$2,000.00
Orest Fedorowycz & Lesia Beznaczuk, Ottawa,	\$50.00
Adolph Hladylovych, Montreal, QC	\$50.00
Myron & Daria Kozak, St. Leonard, QC	\$100.00
Very Rev. Ihor Kutash, Montreal, QC	\$100.00
Irene Marushko, Ottawa, ON	\$25.00
Wasyl Mykytyn, Sun City, Arizona, USA	\$127.34
Margaret Paulhus, Nepean, ON	\$100.00
Jaroslav & Halina Putko, Winnipeg, MB	\$50.00
Sergiy Savchenko, Montreal, QC	\$150.00
Seniors Collection-St. Mary The Protectress Villa,	
C/O Maria Zajcew, Winnipeg, MB	\$100.00
Dzvenyslava Siatetska, Montreal, QC	\$20.00
Demetrius Trochanorski, Winnipeg, MB	\$50.00
Ukrainian Organization For Newly Arrived	
Immigrants "Zustrich", Montreal, QC	\$1,000.00
Peter & Mary Woloschuk, Kanata, ON	\$500.00
Ukrainian National Federation, Montreal, QC	\$3000.00

Українські військовослужбовці біля інформаційного стенду Комітету на фестивалі в Монреалю 8 вересня 2007 р.

Праправнук Тараса Шевченка по братовій лінії який проживає недалеко Оттави Волтер Шевченко (посередині) на презентації проекту пам'ятника в українському Посольстві 31 травня 2007 р.

Голова Комітету по встановленню пам'ятника на презентації в Посольстві вручає спеціальну грамоту самому першому жертводавцю Петрові Волощуку

Виступ Посла України в Канаді Ігоря Осташа під час презентації проекту встановлення пам'ятника Тарасові Шевченку в Оттаві 31 травня 2007 року.

Високошановна громадо!

Присутність Шевченка у світі – це присутність України, українського духу та української ідеї, оскільки слово і образ Кобзаря – це частка життя кожного українця. В якому б далекому куточку світу не проживали українці, Шевченко для них - це частка національної свідомості, життєдайне джерело існування українського народу, а його Кобзар – у кожній домівці на покутті.

Значення Шевченка для України та українства – вселенське і всеосяжне. Поет. Пророк. Апостол. У найскладніші моменти для духовного діалогу з Шевченком постають не одиниці, не сотні, не тисячі, а мільйони – весь наш народ. Увесь народ – від найменшого містечка до найширших просторів, де присутня українська душа. І цей діалог є неперервним.

Вірю, що невдовзі монумент Тарасові Шевченку - Кобзарю України та Борцю за Волю - височитиме над берегами Рідо каналу, тим самим увічнюючи віру не тільки українців, а й кожного громадянина багатокультурної Канади, у кінцеву перемогу Волі. З нетерпінням очікую того дня, коли до оттавської Тарасової гори потягнуться люд, аби у шані вклонитися життєвому подвигу Кобзаря та пом'янути його "не злим тихим словом".

Бажаю Вам нових звершень у відповідальній громадській діяльності, міцного здоров'я, щастя і добра на многії літа!

І нехай слова Великого Тараса "обнімітєся, брати мої, молю Вас, благаю" об'єднають усіх нас, "і мертвих, і живих, і ненароджених" братів-українців.

На даний момент вже зібрано біля 20 000 кан. доларів. 3 цієї суми вже повністю покрито витрати - 12 тис дол. - на транспортування пам'ятника та трьох додаткових скульптур з ливарні в Німеччині до Оттави!

Фінансові пожертви надсилати: Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko (з поміткою)

**Ottawa Taras Shevchenko Monument Account
202 – 952 Main Street,
Winnipeg, Manitoba, R2W 3P4**

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади у “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Слово Голови Комітету по встановленню пам'ятника Т. Шевченкові в м. Оттаві з нагоди передачі канівської землі з могили Поета 14 жовтня, 2007, яка буде закладена у фундамент майбутнього пам'ятника.

Шановна українська громадо!

Шановні гості, та насамперед, дорогі школярі та дорога молодь, яка сьогодні так чисельно прибула сюди і для якої ми, зрештою, тут зібралися!

Бо ви є якраз, тим нашим майбутнім в Канаді, якій присуджено продовжувати і нести нашу українську культуру, тут, на цьому континенті, такому далекому від України.

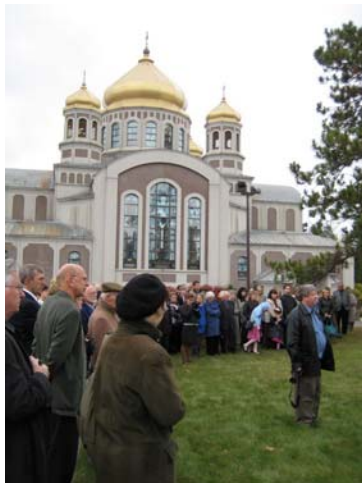
Напевне, жодному українцеві, де б він не був, непотрібно говорити хто такий є Тарас Шевченко. З усіх українських постатей, ніхто не нагріває серця та душі народу як наш Шевченко. Він не лише поет, а пророк, який відкрив народові його славне минуле, та майже 200 років тому назад - окреслив та передав нам дороговказ до майбутнього, вказав шлях до нашої ідентичності, нашої самостійної України!!

Можна сказати - Україна це Шевченко, а Шевченко - це Україна. Це наш видатний поет, художник та мислитель, народжений кріпаком, але чії твори сприяли відродженню української національної свідомості та ідентичності.

Твори Шевченка здобули світове визнання, його Кобзар перекладений більше ніж на 100 мов світу. Іменем Т.Шевченка названі Київський Національний Університет, Національний театр опери та балету, існує музей Т.Шевченка, інші фундації, інститути, товариства, на честь Т.Шевченка випускаються монети, марки, медалі, будуються кораблі, називаються парки, бульвари, встановлюються пам'ятники у різних містах світу.

У кожнім українським домі та домівці знайдеться кімната з образом чи бюстом Десятки пам'ятників Тарасові Шевченку вже встановлені у багатьох містах світу, у тому числі у багатьох столицях держав.

І ось нарешті, ми маємо унікальну можливість встановити пам'ятник нашому Кобзареві і в столиці Канади, Оттаві! Виконав його, теж наш митець, колега Шевченка за фахом і по долі, якому так само як і Шевченкові довелося провести роки далеко від рідної України, але ніколи не втратити любові до своєї землі –

З моделлю пам'ятника в Монреалю

відомий вже не тільки в Канаді скульптор Леонід Молодожанин, або як його тут знають - Лео Мол.

Ми знаходимося на місці майбутнього пам'ятника – тут, поблизу українського собору, де без сумніву нашому великому Кобзареві буде затишно - серед свого народу, серед природи, біля річки Рідо, що в мініатюрі не тільки символічно нагадуватиме дніпровські схили, але і фонетично звучить подібно як наш Дніпро. Місце це, де буде встановлений пам'ятник, чудово проглядається з однієї з найрухливіших вулиць в Оттаві - Baseline Rd., видно від університету, від води.

І ми всі маємо нагоду сьогодні бути присутніми на дійсно історичному моменті. Не тільки духовному, але дійсно фізичному, бо частинка України –до якої справді можна

доторкнутися руками – є тут. Це земля з Канева, з самої могили Поета, яку сьогодні, ми, всі українці які живемо в Канаді, із вдячністю приймаємо із рук представника України.

Чи не про це писав Шевченко, коли заповідав пом'янути його "в сім'ї вольній новій"? Бо ж не так давно, незалежність нашої України, про яку ми тут лише мріяли, але яку він передбачив ще за свого життя - здавалося, була такою недосяжною. І ось, тепер, ми можемо зібратися тут, і вшанувати нашого найвизначнішого Українця. Землю цю, як дорогоцінну реліквію згодом буде закладено у постамент пам'ятника.

Наш пам'ятник, саме тут, в столиці Канади, серці Країни Кленового листа – буде вічною пам'яттю і гордістю не тільки тих, що проживають тут, але всіх українців! Ця унікальна можливість появи монументу Тарасові Шевченку в Оттаві залежить від кожного з нас в українській громаді в Канаді та у світі!

✠

*Комітет по встановленню пам'ятника, "Оттавський Вісник", друзі та знайомі
Із надзвичайним сумом висловлюють глибоке співчуття
нашому найактивнішому членові Олегу Петріву з
приводу трагічної загибелі його дружини і мами
двохрічної Софійки, Христини.*

**Долучайтесь до Партнерів та
Інформаційних спонсорів!**

*Комітет по встановленню пам'ятника
Т. Шевченка в Оттаві запрошує до співпраці
всіх, хто відчуває в собі сили
прискорити його спорудження.*

*Повна інформація і більше фотографій
на веб-сторінці:*

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

A Monument to Ukraine's Kobzar in Canada's Capital

By sculptor Leo Mol

This unique opportunity to see the establishment of this monument to Taras depends on each and every one of us in the Ukrainian Community in Canada and around the world.

If your heart feels a desire to honour our Kobzar and wish to join our campaign, we need and welcome your efforts and contributions to this initiative.

Don't miss this rare occasion - it may come only once in your lifetime!

Sometime in future, when children play around this monument to Taras Shevchenko in Ottawa, they will proudly tell their friends that its success was due to the efforts of their parents.

For further information, proposals and donations, contact:

"Ottawa Shevchenko Monument Committee"

e-mail: orest.dubas@rogers.com, svit200@hotmail.com

tel. (613) 725-0006

Mailing Address: 11 Yorkville Street, Ottawa, Ontario, Canada K2C 4B6

Web-page:

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

(provides updated information on the progress of the project)

Send your financial donations directly to:

Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko

"Ottawa Taras Shevchenko Monument" Account

202 – 952 Main Street, Winnipeg, Manitoba, R2W 3P4

Donors will receipt a tax receipt for their donations.

Enclosed is my donation for the SHEVCHENKO MONUMENT in Ottawa
c/o Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
(Please print)

Name _____

Address _____

Signature _____

Confidentiality: Please keep my name on the list of donors. Do not list my contribution.
 Please send me a tax receipt for my donation. I do not require a tax receipt.